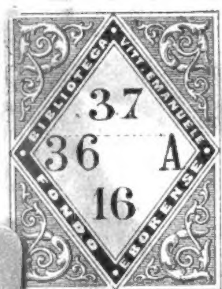

BIBLIOTECA VITT. EMANUELE
37
36 A
16
FONDO EBORENSE

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ

THUCYDIDIS
DE
BELLO PELOPONNESIACO
LIBRI OCTO

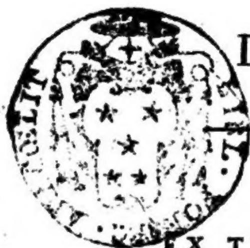
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM IOS. WASSE ET CAR. ANDR. DUKERI

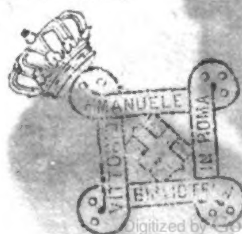
ACCURATE EXPRESSI

VOLUMEN SEXTUM

ANNOTATIONES
IN SCHOLIA GRAECA
ET
INDICES

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CIϽIϽCCLXXXIX

ANNOTATIONES

IN

SCHOLIA GRAECA

CUM

AUCTARIO SCHOLIORUM.

DE GRAECIS IN THUCYDIDEM SCHOLIIS HENR. STEPHANI IUDICIUM.

Quaedam etiam de usu suae ad horum Scholiorum lectionem Proparasceues.

Scholia in Thucydidem quasdam expositiones eiusmodi habent, ac suum lectorem de nonnullis admonent, quae talia sunt, ut vel propter illa omnibus, qui lectionis Historici huius studiosi sunt, in pretio esse mereantur: atque habeant, unde sibi de illorum editione gratulentur. Id denique, quod in titulo velut elogium illis datur, cum absque ipsis Historicus iste non facile intelligi posse dicitur, (totus enim superiorum ἐκδόσεων *titulus est hic,* Σχόλια παλαιὰ καὶ ξυνοπτικὰ εἰς ὅλον τὸν Θουκυδίδην, ὧν χωρὶς οὐκ εὐξύνετος ὁ ξυγγραφεύς· *Germanicam* (Bas. 1540) *excipio, cui iste praefixus est, eundem sensum efficiens, sed voce quadam inepte ficta utens,* Θουκυδίδης μετὰ σχολίων παλαιῶν καὶ πάνυ ὠφελίμων, χωρὶς ὧν ὁ συγγραφεὺς πολὺ ἀνευχερής ἐστι) *alicubi non minus verum quam honorificum esse comperitur. Ideo autem, alicubi tantummodo, non ubique verum comperiri dico, partim quod in quam plurimos difficiles obscurosque locos nihil quidquam afferant, partim quod nonnulla eorum, quae in quosdam* δυσξυνέτους *afferunt, lectori, qui & iudicio valeat & in Graeca sit lingua satis exercitatus, satisfacere minime possint. Omitto eas, in quibus omnino a Thucydidis mente aberrat, expositiones, ita ut aliud plane, quam quod a Thucydide dicitur, nobis dicant: quarum exempla in annotationibus meis afferentur. Verum ea, in quibus* σφάλλεται, *iis in quibus* τὰ τῆς ἐξηγήσεως *ab eo* κατορθοῦται (*si haec antitheta Thucydidea ad nostrum hunc de scholiis in Thucydidem sermonem transferre licet*) *condonanda esse, & fateor ipse, & mecum, ut opinor, quicunque non vel ingrati, vel nimium morosi sunt, fatebuntur.*

Sed quoniam sicut multos Thucydidis locos his scholiis opus habere dictum est, ita etiam ad horum scholiorum lectionem multis opus esse scio aliqua expositione quorundam loquendi generum, seu quarundam sermonis formularum, quas fortasse ἐξηγητικὰς *vel potius* σχολικὰς *vocare quis possit: non male collocaturum me bidui spatium putavi, si eas a me collectas non proponerem solum, sed etiam exponerem.*

Prius tamen quam ad illam προδιδασκαλίαν *aggrediar, qua lector ad horum scholiorum lectionem praeparetur, hoc etiam ad plenam lectoris* προπαρασκευὴν *requiri puto, ut de iis alia pauca eum praemoneam. Sciat igitur, haec scholia (quorum more loquendo,* ἰστέον *dicendum fuisset) non ab uno omnia, sed a pluribus scripta esse, & ita quidem, ut variarum expositio-*

num a variis scriptarum velut fragmenta tantummodo in locis plerisque sint, quae cum pro diverso diversorum lectorum iudicio excerptae & quorundam Thucydidis exemplarium margini adscriptae essent, tandem a quopiam ex illis collectae fuerunt, praefixis unicuique ipsis Thucydidis verbis, in quae unaquaeque scripta esset, aut scripta esse videretur. Plures autem scholia in hunc scriptorem edidisse, (nisi forte aliud nomen suis in eum ἐξηγήσεσι dare maluerint) vel inde discimus, quod in his Antylli & Phoebamonis nec non Aesculapii fit mentio. Atque haec e pluribus esse collecta inde apparet, quod alicubi ab uno expositionem alterius reprehendi videamus. Nam alioqui diversas etiam expositiones unius eiusdemque esse posse, non ignoro. Utinam vero non haec τεμάχη haberemus ἐκ τῶν δείπνων illorum veterum expositorum, sed illa ipsa δεῖπνα tota ad nos pervenissent. non enim (ut opinor) tantum mihi in emendanda Laurentii Vallae interpretatione laborandum & antea fuisset, & nunc quoque, qui novum laborem poscerent, loci superessent. Sed boni tamen consulendae nobis sunt hae reliquiae, (de quibus meum iudicium in praefixa meae Thucydidis editioni ad lectorem Epistola patefeci) uti a famelicis aliqua κρεῶν vel ἰχθύων τεμάχη, aut etiam τεμάχια, quae μεγάλων δείπνων essent reliquiae, boni consulerentur.

Ceterum ne hoc quidem tacebo, nonnulla esse, quae non tam sint hunc vel illum Thucydidis locum exponentis, quam id, quod in eo scribitur, tanquam memorabile & notabile, observantis, & alios pariter observare & notare iubentis. Hoc autem vel ex verbo σημείωσαι patere nobis potest, quod habes pag. 478. nam in ista huius Historici verba, quae ibi leguntur, Βιθυνῶν Θρακῶν, *scribitur,* σημείωσαι ὅτι καὶ οἱ Βιθυνοὶ, Θρᾶκες. *Sic vero & pag. 479 est aliquid, (multo quidem certe maioris momenti) quod σημειώσασθαι iubemur. nam ibi in ista Thucydidis verba,* καὶ ἅμα τῶν Εἱλώτων βουλομένοις ἦν ἐπὶ προφάσει ἐκπέμψαι *&c. haec scribuntur,* Σημείωσαι τὸ Λακωνικὸν ἔργον εἰς τοὺς Εἵλωτας γενόμενον, καὶ ὅπως αὐτοὺς λαθραίως διέφθειραν. *Sed multo plures sunt loci, in quibus, illo σημείωσαι praetermisso,* ὅτι *tantum positum sit. Ex illis est iste pag. 502,* ὅτι ὁ συγγρ. *nam in haec Thucydidis verba, exsilii sui mentionem facientis,* καὶ ξυνέβη μοι φεύγειν τὴν ἐμαυτοῦ ἔτη εἴκοσι μετὰ τὴν ἐς Ἀμφίπολιν στρατηγίαν, *inter illa scholia leguntur ista,* ὅτι ὁ συγγραφεὺς εἴκοσιν ἔτη ἔφυγε τὴν πατρίδα, καὶ περὶ Πελοπόννησον διέτριβε. *Minime autem novus videbitur hic voculae* ὅτι *usus iis, qui epitomen Strabonis & alia quaedam ex aliis scriptoribus itidem excerpta legerint, & quem Eustathius etiam habeat annotandi morem meminerint. Nam his in locis ante* ὅτι *esse ellipsin verbi illius* σημείωσαι, *aut alius huiusmodi, in meis Schediasmatis docui.*

Addam & istud, eius scholiorum in alienas sedes migrationis, cuius a me in illa quam dixi epistola facta mentio fuit, causam id videri, quod cum margini (uti dixi) adscriberentur, ea verba, ad quae pertinebant, id est, ad quorum expositionem scripta erant, minime praefigi solebant. Paulatim enim per negligentiam factum est, ut non e regione loci, quem exponebant, sed procul ab illo scriberentur; & ab eo, qui inde ea sumebat, verba illa e regione quorum in margine scripta erant, illis, quamvis nihil commune cum iis habentia, praefigerentur. Quamvis autem ex infinitis propemodum locis prior editio errorem hunc sustulisset, reliquerat tamen huic aliquot repurgandos. Hos igitur partim in ea, partim inter has in haec scholia annotationes, repurgatos invenies.

AD LECTIONEM SCHOLIORUM GRAECORUM IN THUCYDIDEM SCRIPTORUM PROPARASCEUE H. STEPHANI.

LECTORI.

His tibi Thucydidis permulta aenigmata possunt
Vinci armis, alio vix superanda modo.
Arma dare haud satis est: armorum qui docet usum,
Quae dat, ab hoc plena nempe iuvaris ope.

INCIPIAM igitur ab illis quibus utitur verbis, cum se totius loci sensum declaraturum promittit. Nam pro eo, quod vulgo dicimus, *Sensus est*, (sunt vero & qui sententiam loci alicuius talem esse dicant) ita loquitur, ὁ νοῦς, vel, ὁ δὲ νοῦς· & interdum ἡ διάνοια. Aut etiam ὁ νοῦς, τοιοῦτος, vel ἡ διάνοια, τοιαύτη. Invenies item, ὁ νοῦς οὕτως ἔχει, vel, ὁ νοῦς ἔχει ὧδε· ut pag. 480 l. 24.

Quin etiam occurrent tibi nonnunquam ista verba, τὸ λεγόμενον, τοιοῦτόν ἐστι, ut pag. 404 l. 20. Legitur autem hoc loquendi genus & apud scholiastem Aristophanis: ut in hunc Equitum versum, Οὐ φροντίζων τῶν ἰδιωτῶν οὐδενὸς, εἴ σοι χαριζοίμην, scribit, τὸ λεγόμενον, τοιοῦτόν ἐστιν, Ἐν δευτέρῳ τὴν πρὸς τοὺς ἰδιώτας ἀπέχθειαν ἐποιούμην, ἕνεκα τοῦ ἀποθεραπεῦσαι τὴν πόλιν. Eodem pertinent haec quae legimus verba pag. 591 l. 14, τοῦτο δυνάμει τοιοῦτόν ἐστιν. quod perinde est, ac si Latine dicas, *idem hoc valet atque istud.*

Utitur verbo φησὶ per parenthesin noster enarrator, cum

alicuius loci ſenſum vult aperire: ut pag. 452 l. 6, in haec verba, ἀποβάντες δὲ, ἐν τῷ ἴσῳ ἤδη &c. ſcribit, ἀποβάντες δὲ (φησὶ) τῶν νεῶν, ἴσοι γίνονται ἡμῖν. Habes vero & paulo ante, ῥᾷστον γὰρ (φησὶν) ἐστὶν ἔτι αὐτοὺς ὄντας ἐπὶ τῶν νεῶν ἀμύνασθαι. Verum alicubi ſupervacaneum eſſe hoc verbum dicere poſſumus: cum praecedat, ὁ νοῦς, vel ἡ διάνοια, aut, ἡ διάνοια, τοιαύτη. ut pag. 451 l. 37 hunc in locum, καὶ τὸν πολέμιον δεινότερον ἕξομεν &c. ſcribitur, ἡ διάνοια, τοιαύτη, Οἱ πολέμιοι (φησὶν) ὑποχωρησάντων ἡμῶν, ἀποβάντες τῶν νεῶν. Sed multo etiam magis ſupervacaneum vel ipſum verbum φησὶ vel ipſum nomen dicere poſſumus, ubi coniunguntur: ut pag. 390 l. 11, ὁ δὲ νοῦς φησὶν ὅτι ἄφρονές εἰσιν. Sed hypoſtigme poſita eſt poſt νοῦς.

Crebrae ſunt ante aliquam expoſitionem & voces τουτέστι atque ἤγουν· non quidem ambae ſimul, ſed earum altera. Scribo autem τουτέστι, ut apud eum frequentius ſcriptum eſt, quam disiunƈte τοῦτ' ἔστι· quamvis haec reſpondeant Latinis vocabulis *id eſt:* quae disiunƈta ubique inveniuntur. Sed non minus frequens, vel potius magis, vocula ἤγουν, quae itidem ſonat *id eſt:* cum alioqui plerumque reddenda ſit potius voce *videlicet.* Adhiberi autem ſolitam fuiſſe particulam ἤγουν, ſicut & εἴτουν, locis huiuſmodi, ex Suida & Euſtathio diſcimus: quorum ille quidem adverbia διασαφητικὰ, hic vero coniunƈtiones ἑρμηνευτικὰς eſſe tradit: addens & ἤτοι. Ceterum poni ſolet ἤγουν, ubi unum tantum vocabulum alio vocabulo exponitur, aut certe pauca tantum paucis: ut pag. 451 l. 26, in haec verba, ἐς ἀνάγκην ἀφῖκται, habemus hoc ſcholium, ἤγουν, ἀναγκαῖά εἰσι καὶ βίαια. Utitur & vocula ἤτοι, eodem modo: ut pag. 418 l. 23. Verum interdum (ne ſis neſcius) haec ipſa vocula ἤτοι disiunƈtiva eſt, altera ſermonis parte habente alteram, quae ei reſpondere ſolet. ut pag. 549 l. 32, in haec verba, καὶ πλείοσιν οὖσιν, annotatur, ἤτοι ἡμῶν τῶν Ἰώνων· ſed adiicitur, ἢ ὑμῶν τῶν Σικελιωτῶν. Apertius autem eſt particulam iſtam hunc, non alterum, habere uſum, cum verbum addit: ut pag. 534 l. 10, ἤτοι κυρίως σημείοις λέγει, καθάπερ καὶ τὰ στρατεύματα· ἢ (ὥς ἔνιοι) σημεῖα τὰς ἔξωθεν καταγραφὰς τῶν νεῶν. Sic pag. 549 l. 4, in expoſitione horum vocabulorum, τήν τε κοινὴν ὠφέλειαν.

Hiſce particulis, id eſt, unicuique harum, ἰσοδυναμεῖν dicere poſſumus duas iſtas voculas, ἀντὶ τοῦ· quae ſonant, quod Latini enarratores dicunt, *pro eo, quod eſt.* Sed vulgo dicitur etiam *pro*, ſine adieƈtione. Exemplum habes pag. 452 l. 33,

'Ετάξαντο) ἀντὶ τοῦ παρετάξαντο &c. Alicubi vero praefigitur ἀντὶ τοῦ totius etiam ſententiae expoſitioni. Sed interdum etiam occurrit ἀντὶ τῆς, cum alicuius προθέσεως, id eſt praepoſitionis, fit mentio: ut p. 404 l. 28, Τὰ ἐπιθαλάσσια) ἡ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρά. Intelligit enim compoſitum unum poſitum eſſe pro altero: videlicet ἐπιθαλάσσια, ex praepoſitione ἐπὶ & nomine θάλασσα factum, pro παραθαλάσσια, in quo praepoſitio παρὰ & idem illud nomen coaluerunt. Neque vero dubium eſt, quin itidem ſcribendum ſit, ἡ ἐς ἀντὶ τῆς περὶ, non ἀντὶ τοῦ περὶ, in iis, quae proxime praecedunt.

At ubi leges, Ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, ſcias id eſſe, quod Latine dicitur, *quaſi diceret*, vel, *perinde ac ſi diceret*. Sic pag. 453 l. 28, in hunc locum, ἐς τοῦτό τε περιέστη ἡ τύχη, ὥστε Ἀθηναίους μὲν ἐκ γῆς τε καὶ ταύτης Λακ. &c. ſcribi videmus, ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, ἐς τοῦτο περιέστη ἡ τύχη Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις &c. Scio autem, & ὡσανεὶ alicubi coniunctе ſcriptum inveniri, (ut pag. 398 duobus in locis) ſed non dubium eſt, quin disiunctе potius ſcribendum ſit, ὡς ἂν εἰ.

Ne hoc quidem ſilentio praetereundum, interdum loci totius ſenſum proponi, quamvis nihil eorum, quae recenſui, praefigatur. Cuius rei exempla cum alibi habes, tum vero pag. 452.

At cum oſtendere vult, quae ſit naturalis (ut ita dicam) verborum ſeries, ſeu quis ordo, (id eſt, in quem ordinem reducenda ſint verba, ſeu quomodo collocanda, ut facilior ſit loci ſenſus) dicit, Τὸ ἑξῆς, vel, τὸ ἑξῆς οὕτω. Ideoque dicere queas tale apud Latinos enarratores eſſe, *ordo eſt*. Verum alicubi addens τοῦ λόγου, dicit τὸ ἑξῆς τοῦ λόγου: ut pag. 425 l. 2.

Sed cum dicit, καὶ τὰ ἑξῆς, ſignificare vult, *& ſequentia*; ſive, *& ea quae ſequuntur*. quod vulgo dicimus, *& cetera*, ac compendiarie ſcribimus *&c.* Oſtendit enim, iis, quae ex quopiam Thucydidis attulit loco, addenda eſſe & quae ſequuntur, ea videlicet, quae locum illum claudunt. Utrumque loquendi genus habes pag. 310.

Verum, ut ad illud τὸ ἑξῆς revertar, quo uti eum dixi, cum docet, quaenam eſſe debeat vulgaris illa & velut naturalis verborum ſeries: legimus quidem alicubi & iſta, τὸ ἑξῆς τῆς διανοίας οὕτω· ſed non dubito, quin mendoſe ſcripta haec ſint pro iſtis, τὸ ἑξῆς καὶ ἡ διάνοια οὕτω; ut intelligamus, talem verborum ſeriem pariter & ſenſum eſſe.

Eundem vero uſum praeſtant illi aliquando hae duae vo-

culae, ἵνα ᾖ, sive, ἵν' ᾖ, quem illae τὸ ἑξῆς· ut pag. 308 l. 16, ἵν' ᾖ, καὶ τῇ ἐς τὸν νῦν τρόπον. Uno autem in loco invenio, (fortasse autem & in pluribus inveniri poterit) pag. videlicet 574 l. 22, ἵνα ᾖ τὸ ἑξῆς. Verum & de hoc monendus es, ex iis locis, in quibus utitur illis voculis ἵνα ᾖ, nonnullos esse, in quibus non ipsa Thucydidis verba in talem ordinem, qualem dixi, reducta, sed eorum sensum subiungit. Sic pag. 546 l. 14, ἵνα ᾖ, δείσαντες τὴν τῶν Ἀθηναίων περὶ λόγους δεινότητα.

Invenies & vocabulum σύνταξις de illa verborum ordinatione dictum: ut pag. 314 l. 18, in haec verba, ἡ γὰρ Λακεδαίμων, & in ea, quae proxime sequuntur, annotat, ἡ σύνταξις, ἡ γὰρ Λακεδαίμων, ἐπὶ πλεῖστον ὧν ἴσμεν χρόνον στασιάσασα, πρὸ τῆς τῶν Ἡρακλ. &c. Quin etiam alicubi dicit, ἵνα ᾖ οὕτως ἡ σύνταξις· ut pag. 343 l. 24. Ac similiter utens verbo συντάττειν, dicit alicubi tale verbum συντακτέον τούτῳ. quod diceremus, Iungendum esse illi, vel Connectendum cum illo. Interim tamen & alteram illam significationem vulgarem tribuit vocabulo σύνταξις· & quidem non raro: ut cum dicit Ἀττικὴ ἡ σύνταξις.

Sed ad priorem illum vocis σύνταξις usum quod attinet, invenies etiam in quodam loco, (quem esse unicum puto) Ἡ περιοχὴ τοῦ λόγου καὶ ἡ σύνταξις τοιαύτη. Is autem est pag. 306, Νεμόμενοί τε τὰ αὑτῶν ἕκαστοι) ἡ περιοχὴ τοῦ λόγου καὶ ἡ σύνταξις, τοιαύτη, Νεμόμενοι τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι &c. Ubi περιοχὴν appellare videtur eam sententiam, quam verba illa περιέχουσι, id est, complectuntur. Illam enim non dubito quin pluribus, quam habeamus, verbis exposuerit, & aliqua in parte huius loci aliam, quam sit hic, scripturam reliquerit. Vel hic certe, οὐδὲ γῆν φυτεύοντες, ἀλλὰ σπείροντες, mendosam esse scripturam manifestum est. Ceterum περιοχὴν τῆς γραφῆς Lucas in Actis eodem quidem modo dixit de certo loco & certis quibusdam verbis, iisque haud multis, comprehenso: sed non de verbis ad exponendum eum adhibitis loquens, verum de illis ipsis, quibus a suo auctore (si modo Graeca interpretatio satis fideliter ea repraesentare potest dici) scriptus est.

Pertinent ad hunc sermonem & voces istae, διὰ μέσου, quae frequenter occurrunt. Significant enim, quod vulgo dicimus *per parenthesin*: ideoque illis utitur, cum aliqua interiiciuntur, quae verborum ordinem velut perturbant, & de illis lectorem vult commonefacere, ne ipsum turbent ea, quibus (uti dixi) ordo ille velut perturbatur. Ceterum duae illae

voces, si quis verbum verbo velit reddere, sonant *per medium*. Sed non secus exponere oportet, ac si scriptum foret ἐν μέσῳ, id est *in medio*. Sic pag. 391 l. 19, Τὸ ἧς πρὸς τὸ, μνήμη καταλελείψεται· τὰ γὰρ ἄλλα διὰ μέσου. Ubi observandus est obiter & hic usus praepositionis πρὸς, cum ellipsi, ubi scribit, πρὸς τό. nam perinde est, ac si diceret, *vocula ἧς fertur ad illa*, sive, *tendit ad illa*, μνήμη καταλελείψεται· sive verbum φέρεται, sive aliud haec loquendi forma subaudiendum nobis relinquat. Ceterum hunc ad locum quod attinet, ea quae ille dicit esse διὰ μέσου, sunt ista, ἣν καὶ νῦν ὑπενδῶμέν ποτε. πάντα γὰρ πέφυκε καὶ ἐλασσοῦσθαι. sed visum tamen est satis esse ista, πάντα γὰρ πέφυκε καὶ ἐλασσοῦσθαι, notis parenthesiως includere: cum alioqui sint plerique alii loci, ubi cuncta, quae διὰ μέσου posita ait, illis notis inclusa sis inventurus. Quemadmodum porro ellipsin subesse dixi illis verbis πρὸς τὸ, sic etiam his διὰ μέσου subesse manifestum est: sive τίθεται; aut τέθειται, sive κεῖται, sive aliud quodpiam verbum subaudire oporteat. Ne hoc quidem omittendum, haec etiam verba ἐν τῷ μέσῳ (quorum significationem illa διὰ μέσου habere, modo aiebam) alicubi occurrere: ut pag. 466 l. 23, λέγει ἐν τῷ μέσῳ.

Interdum autem adverbio μεταξὺ idem ab eo declaratur: ut pag. 415, l. 17, τὸ δὲ, ἐὰν χαρίζησθε, μεταξύ. Ubi tamen quomodo verum esse possit, verba haec, ἐὰν χαρίζησθε, poni per parenthesin, non video: nisi aliam lectionem secutum esse eum dicamus, ut meae in haec scholia annotationes docebunt. Hinc autem est compositum μεταξυλογία, apud eundem, eadem de re. Nam pag. 380 verba ista, ἔτυχον γὰρ ἐν Αἰγίνῃ ὄντες, (sed apud eum omisit librarius ἤδη & ὄντες) quae notis parenthesiως cincta sunt, μεταξυλογίαν esse scribit. Quamvis autem Latinis *interlocutio* sive *interloquium* eandem compositionis formam habeat, quam μεταξυλογία, (quod veteribus Graecis ignotum fuisse puto) voces tamen illae magis apte respondere Graeco illi vocabulo videntur, cum eo id significatur, quod Suidas scribit, videlicet, *Relicto ad breve tempus suo argumento, de re ad aliud argumentum pertinente sermonem iniicere*. Cui expostitioni hoc exemplum subiungit, πρὸς βραχὺ ὁ λόγος ἐπέπαυτο αὐτῷ περὶ τῆς χώρας, καὶ αὖθις ὥσπερ ἐν μεταξυλογίᾳ τινὶ, περὶ Ἄβρου τοῦ Σαρακηνοῦ διελεγέσθην ἄμφω.

Sed cum saepe ad ostendendum illum verborum ordinem, simulque declarandum loci sensum, admonendus sit lector,

aliquam vocem aut aliquas voces repeti debere e superioribus, sive e praecedentibus: ille hac de re loquens dicere solet, *ἀπὸ κοινοῦ·* quae sonant, si verbum verbo reddatur, *a communi;* quod ea, quae repetitur, vox, vel potius repetenda esse dicitur, assumenda sit ex superiore loco, tanquam quodam communitatis iure. Neque vero dubium est, quin cum ellipsi ipse, sicut & ceteri passim, ita loquatur, *ἀπὸ κοινοῦ·* & desit verbum *ληπτέον*, (id est, *sumendum*, vel *accipiendum*) aut aliquod huiusmodi. Hoc quidem certe apud eum ipsum invenitur cum alibi, tum pag. 424 l. 27, *τὸ δὲ, οὔκουν χρὴ, ἀπὸ κοινοῦ ληπτέον.*

Alicubi alia verba adiicit: ut pag. 550 l. 17, *τὸ ἀποφαίνομεν δὲ, ἀπὸ κοινοῦ, ἄνω κείμενον, ἀκουστέον.* Ubi *ἀκουστέον* pro *ὑπακουστέον* positum dici potest. Sed cum dicat *ἄνω κείμενον,* (ut certe quae *ἀπὸ κοινοῦ* adsciscuntur, e superioribus plerumque sumuntur) tamen verbum illud non *ἄνω* sed *κάτω* videmus *κεῖσθαι*, ut illic etiam monebo. Ceterum ut *ἀπὸ κοινοῦ* plerisque in locis sine adiectione legitur, sic alicubi & *κατὰ κοινοῦ* occurrit: ut pag. 314 l. 13, *κατὰ κοινοῦ τὸ κατείχετο.* Sic pag. 326 l. 22, *κατὰ κοινοῦ τὸ ἐν ᾧ.* Sed tamen, ut multo frequentius hoc quam illud legitur, ita etiam rectius dici existimo. Hoc certe constat, si ellipsin illam vocabuli *ληπτέον*, aut *λαμβάνεται*, esse hic dicamus, non *κατὰ κοινοῦ*, sed *ἀπὸ κοινοῦ*, dici debere. Sed tamen & illud non uno in loco legi fateor.

Iam vero & illae huius enarratoris admonitiones, ex quibus discimus aliquid esse positum *καθ' ὑπερβατὸν*, ad hunc de verborum ordine sermonem pertinent. Nam *καθ' ὑπερβατὸν* positum dicit, quod in sua sede non est, sed eam velut transcendit. Alicubi vero dicit tantum *ὑπερβατόν·* ut pag. 550 l. 1, *τῶν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ, ὑπερβατόν. τὸ δὲ ἑξῆς, αὐτοὶ δὲ οἰκοῦμεν, ἡγεμόνες καταστάντες τῶν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ πρότερον ὄντων.* At vulgo moris est, in iis potius locis esse hyperbaton dicere, in quibus totum aliquod colon aut saltem comma in sedem alienam traiectum est. Dionysius Halic. *ὑπερβατὸν* adiective etiam dixit: ubi inter illa, quibus potissimum ab aliis differt hic scriptor, ponit *τὰς ὑπερβατοὺς καὶ πολυπλόκους καὶ ἐξ ἀποκοπῆς πολλὰ σημαίνειν πράγματα βουλομένας καὶ διὰ μακροῦ τὰς ἀποδόσεις λαμβανούσας νοήσεις.* Ad nostrum autem enarratorem quod attinet, eius exemplo possumus vocis unius seu voculae *ὑπερβιβασμὸν* potius, quam *ὑπερβατὸν* dicere. nam verbo *ὑπερβιβάζεσθαι* ita utitur: ut pag. 307 l.

ult. ὑπερβιβάζεται γὰρ ὁ δέ. Quin etiam activa utitur voce p. 537 l. 10, τὸ δὲ ὥστε, ὑπερβιβάσαι χρή. Ceterum quod, de particula δὲ loquens, dicit ὑπερβιβάζεσθαι, id alibi vocat ἀναστρέφεσθαι. Sic pag. 543 l. 9, τὸ τότε οὐκ ἔστι χρονικὸν, ἀλλ' ἀνέστραπται. Utitur autem hoc verbo & pag. 549 l. 9.

Non raro incides & in locos, ubi oportere hoc vel illud ὑπακούειν dicit. Quod vocabulum satis est grammaticis Graecis usitatum, ut Latinis *subaudire*, in quo Graecam illam vocem imitantur, vel potius repraesentant. Dicit vero alicubi & προσυπακούειν, non ut significet *insuper subaudire*, vel *praeterea subaudire*, (quod proprie tamen sonat) sed tantum illud *subaudire*. unde est προσυπακουστέον pag 465 l. 19, προσυπακουστέον τὸ ἐλθεῖν, cum satis esset ὑπακουστέον. Utitur nihilominus & alibi illo bicomposito: ut pag. 457 (ut alios locos omittam) l. 21, τῷ δὲ ἑτοιμότερος προσυπακουστέον τὸ ἐκείνου. Atque ut pro composito ὑπακούειν utitur etiam bicomposito προσυπακούειν, ita vicissim simplici ἀκούειν utentem aliquando illum audies. Sic enim p. 550 l. 17, τὸ ἀποφαίνομεν δὲ, ἀπὸ κοινοῦ, ἄνω κείμενον, ἀκουστέον. Ceterum alicubi & adverbium ἔξωθεν verbo *subaudire* significanti praefigere, in sequentibus docebo. Ad simplex autem ἀκούειν quod attinet, eum huic tribuere & alium usum, id quodque postea ostendam.

Atque hic, in mentione videlicet eorum verborum, quibus significatur, quod Latini grammatici (ut docui modo) *subaudire* dicunt, omittendum non est adverbium δηλονότι, quo nullum vocabulum ἐξηγητικὸν frequentius in oculos incurrit, quamcunque in paginam eos vertas, & quo adeo καταχόρως utitur, ut vel nauseam parere alicui possit. Potissimum autem iis verbis illam vocem subiungit, quae subaudienda sunt. Verum ex his alia quidem ἀπὸ κοινοῦ, (quod loquendi genus antea expositum fuit) alia autem collecta quidem ex iis, quae apud ipsum scriptorem praecesserunt, sed ita, ut id quod sensui consentaneum sit, non autem aliquam vocem aut aliquas voces ex ipso textu sumtas subaudiat. Sunt vero & quae subaudiuntur, οἴκοθεν omnino allata. Atque ut incipiam ab iis, quae ἀπὸ κοινοῦ sumta subaudiuntur, legimus pag. 410 l. 4, ἀνεχώρησαν δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ταῖς ἑκατὸν ναυσὶν, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνους εἶδον. ubi scholiastes, ἀναχωρήσαντας δηλονότι. Sic vero in plerisque locis invenies, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνους ἑώρων, aut hoc ipsum εἶδον, ubi itidem praecedentis verbi participium subaudiendum relinquitur. Idem & post ἠσθάνοντο fieri videmus pag. 574 l. 13. nam in ista scriptoris huius

verba, ἀντεπλήρουν τὰς ναῦς εὐθὺς, ἐπειδὴ καὶ τοὺς Ἀθηναίους ᾔσθάνοντο, scholiastes annotat, πληροῦντας δηλονότι τὰς ναῦς. ubi tamen simplex pro composito ἀντιπληροῦντας habemus, cum praecesserit ἀντεπλήρουν, non ἐπλήρουν. Sed mutationem illam errore librarii contigisse credibile est. Interdum vero in eo peccat hic scholiastes, quod cum illud infiniti modi verbum habeat apud Thucydidem, quod subaudiendum in sequentibus est, aliud afferat. Verum id excusari posse videtur alicubi: sic tamen, ut haud sciam an excusationem mereatur hoc loco pag. 380 l. 36, καὶ τῆς ἄλλης Ἀκαρνανίας τῆς περὶ θάλασσαν ἔστιν ἃ χωρία βουλόμενοι προσποιήσασθαι, καὶ πειραθέντες, ὡς οὐκ ἐδύναντο, ἀπέπλεον ἐπ' οἴκου. Hic enim cum ἀπὸ κοινοῦ repeti queat προσποιήσασθαι, scholiastes tamen aliud verbum affert: videlicet λαβεῖν. nam post verba haec, e textu sumta, ὡς οὐκ ἠδύναντο, legimus, λαβεῖν δηλονότι. At vero ubi dicitur Ἀθηναῖοι δηλονότι, vel Λακεδαιμόνιοι, sive Πελοποννήσιοι, sive Συρακούσιοι, aut haec nomina alio in casu ponuntur, talia sumuntur quidem ex iis, quae apud ipsum scriptorem praecedunt, sed non tamen ita, ut annumerentur iis, quae ἀπὸ κοινοῦ repetita subaudiuntur. Sic passim ubi alicui nomini proprio subiungitur δηλονότι, aut alicui eorum, quae ἐθνικὰ vocantur: ut p. 380 l. 32, Ἦρχον δὲ τῆς στρατιᾶς) τῶν Κορινθίων δηλονότι. & statim post, Κατήγαγον) τὸν Εὔαρχον δηλονότι. Sic etiam ubi pronomini relativo subiungitur id, cuius est relatio. αὐτοῖς, τοῖς Ἀθηναίοις δηλονότι· vel Λακεδαιμονίοις. Sic dativo αὐτῷ vel ἐκείνῳ subiungitur nomen, cuius est relativum, addito adverbio δηλονότι. Sed plerumque omittitur δηλονότι· ut pag. 360 l. 21, Οἴσειν αὐτῷ) τῷ Περικλεῖ. Item αὐτὸς) Παυσανίας. Et pag. 361 l. 14, Αὐτῷ) τῷ Ἀρταβάζῳ. Item l. 9, Αὐτῷ) τῷ Πέρσῃ. Item cum id, quod a pronomine refertur, est nomen appellativum: ut pag. 360 l. 18, Αὐτῷ) τῷ ἄγει. Atque adeo ex locis non vicinis solum, sed contiguis etiam, interdum unus adverbium illud habet, alter minime: cum tamen utrobique idem sit annotationis genus. Sed plerumque, sive posito illo adverbio, sive omisso, de eo admonetur lector, de quo dubitare nullo pacto poterat: & ita quidem, ut alicubi turbare etiam quodammodo lectorem, aut saltem interpellare haec admonitio (si ita id vocandum est) possit. Exempli gratia, pag. 393 l. 28, Καὶ παρέσχετε αὐτὴν) οἱ θεοὶ δηλονότι. Cum enim is, a quo ista dicuntur, alloquatur Deos, atque id manifestum sit, non immerito miretur lector, cur hoc annotetur, quasi aliquis non ad-

monitus illud παρέσχετε de aliis, quam de Diis, possit intelligere. Idem dicendum & de hoc paginae 347 loco, l. 28, Καταβάντες ἐς αὐτὸν) τῇ γνώμῃ δηλονότι Θεμιστοκλέους. nam cum ipse Thucydides, de Themistocle loquens, dicat, καὶ πολλάκις τοῖς Ἀθηναίοις παρῄνει, ἢν ἄρα ποτὲ κατὰ γῆν βιασθῶσι, καταβάντας ἐς αὐτὸν ταῖς ναυσὶ &c. quorsum in ista verba, καταβάντας ἐς αὐτὸν, eam fuisse Themistoclis sententiam annotatur? Secundae autem subauditionis exemplum habes pag. 385 l. ult. in haec verba, κοινῇ γὰρ τὰ σώματα διδόντες. nam cum his, τὰ σώματα διδόντες, subaudiendum censet εἰς πόλεμον. annotat enim, εἰς πόλεμον δηλονότι. Sic etiam pag. 451 l. 36, ubi χαλεπὸν ὂν scriptum est, dicit, εἰς ἐπίβασιν δηλονότι. Itidem pag. 574 l. 14, in haec verba, ὅπερ πάσχουσιν ἐν τοῖς μεγάλοις ἀγῶσι, annotat, οἱ ἄνθρωποι δηλονότι. Non enim praecessit apud hunc scriptorem istud vocabulum, sed sensus ostendit esse subaudiendum. Sic pag. 390 l. 13, ubi cum περιγενέσθαι subaudit τὸν ἐχθρόν. scribit enim, τὸν ἐχθρὸν δηλονότι. Sed depravatum esse puto genitivum pluralem τῶν ἐχθρῶν in accusativum illum singularem τὸν ἐχθρόν. Dicitur enim περιγίνεσθαι τῶν πολεμίων ab ipso quoque Thucydide, iungente & eum aliis genitivis. Fortasse tamen hic a Thucydidis textu discedendum non fuerit, ut inveniatur, quod subaudiri apte possit: sed, cum praecesserit, ἢ εἴξαντας, εὐθὺς τοῖς πέλας ὑπακοῦσαι, ἢ κινδυνεύσαντας, περιγενέσθαι, fortasse rectius cum περιγενέσθαι repetemus τῶν πέλας. Hunc autem ad locum pertinet, quod pag. 398 l. 13 in dativum ἐρήμῳ annotat, βοηθείας δηλονότι. itidemque pag. 336 l. 29 in nomen substantivum ἐρημίαν, ex illo adiectivo factum, συμμαχίας δηλονότι. Sic in ὀλίγῳ aliquoties, μέτρῳ δηλονότι. Hisque adiici alia multa possunt: ex quibus est, ἱκανὴ ἔσεσθαι, εἰς τροφὴν δηλονότι, pag. 393. Ceterum non duas tantum aut tres, sed plures etiam voces alicubi subaudit, eas sensu ipso velut dictante: ut quodam in loco, πάντα ὁμοίως καὶ κοινὰ καὶ ἱερὰ δηλονότι. Itidemque pag. 447. Ad tertium vero subauditionis genus quod attinet, ex iis, quae οἴκοθεν omnino ad eam afferuntur, sunt nonnulla, quae ex alio scriptore, aut ex alio eiusdem scriptoris loco, ad eam, de qua agitur, rem pertinentia petuntur.

Saepe autem δηλονότι alio quodam modo est διασαφητικὸν, sicut ἤγουν, ubi nos non admonet de eo, quod subaudiendum est, vel quis huic aut illi verbo sive nominativus, sive alius casus, ex superioribus sit repetendus: sed aliud nobis adiu-

mentum ad ſenſum intelligendum affert. cuius rei multa paſſim oculis exempla ſe offerent. Verum eſt hic quoque, de quo te moneam, eum alicubi expoſitionem afferre eorum, quae ab ipſomet Thucydide exponi animadvertiſſet, ſi attente verba eius conſideraſſet, & ita ut eorum ſenſum aſſequeretur. Huius autem rei cum aliquot afferre exempla poſſim, uno contentus ero, ex pag. 380. nam cum ſcribat Thucydides, ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χειμῶνι οἱ Ἀθηναῖοι, τῷ πατρίῳ νόμῳ χρώμενοι, δημοσίᾳ ταφὰς ἐποιήσαντο τῶν ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ πρώτων ἀποθανόντων, τρόπῳ τοιῷδε. Id eſt, *eadem hieme Athenienſes, de more patrio publice ſepelierunt eos, qui hoc in bello primi occubuerant:* atque id fecerunt *hoc modo*. Cum, inquam, hoc ſcribat Thucydides, & oſtendat, ſe morem patrium de illa conſuetudine ſepeliendi publice intelligere: tamen ille exponens haec verba, τῷ πατρίῳ νόμῳ χρώμενοι, (quae, ſi verbum verbo reddas, ſonant, *patrio more utentes:* ſed Latinius dixeris, *patrium morem tenentes*, vel *ſervantes*) hunc patrium morem fuiſſe ait cremandi corpora. Poſtquam enim verba illa expoſuit iſtis, τὸν πάτριον νόμον πληροῦντες περὶ τῆς τῶν Ἀθηναίων ταφῆς, addit δηλονότι καύσαντες τὰ σώματα, id eſt, *cum videlicet corpora cremaſſent.* Atque his minime contentus, addit, οὗτος γὰρ ἦν νόμος Ἀθηναίοις καὶ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι, id eſt, *hic enim mos erat Athenienſibus & Graecis omnibus.* Atqui Thucydides ipſe, (uti dixi) cum ſcribit Athenienſes morem patrium, ſeu inſtitutum ſervantes, (nam hic νόμον, vel morem, vel inſtitutum, vel ritum, potius quam legem, interpretari oportet) publice illos ſepeliſſe, aliquam ſuorum verborum expoſitionem quaerere non ſinit, cum perinde ſit ac ſi diceret, νόμου πατρίου ὄντος δημοσίᾳ ταφὰς ἐκείνων ποιήσασθαι, τούτῳ ἐχρήσαντο. Valla autem ad cremationem & ipſe reſpici exiſtimavit, ſed aliter tamen peccans, quam ſcholiaſtes. nam cenſuit quidem illum πάτριον νόμον eſſe τὸ ταφὰς δημοσίᾳ ποιεῖσθαι, ſed ταφὰς ποιεῖσθαι eſt interpretatus *buſtum facere.*

Verum, ut quae ſpectant ad hoc de ſubauditione caput perſequar, ſciendum eſt, hunc enarratorem adverbio δηλαδὴ nonnunquam eundem, quem illi δηλονότι, uſum dare. & illud, ſicut & hoc, Latino *videlicet* reddi. Utitur autem illo quoque adverbio cum aliis in locis, tum vero pag. 580, cum in haec verba, μεμφομένων καὶ ἀκόντων Θεσσαλῶν, annotat, μεμφομένων δηλαδὴ τοῖς Λακεδαιμονίοις. Et pag. 498 l. 1, Τοῖς ἔξω πίσυνοι) αὐτομολήσασι δηλαδή. Sic etiam pag. 592 l. 1, ubi ſcribitur a Thucydide, ὡς Τισσαφέρνης αὐτῷ ὑπεδέξατο,

ἢ μὴν, ἕως ἄν τι τῶν ἑαυτοῦ λείπηται &c. in ἑαυτοῦ annotat Τισσαφέρνους δηλαδή. quae tamen admonitio supervacanea est & ipsa, cum Thucydides Tissaphernis sermonem a se referri nos admoneat. Ceterum alicubi hoc adverbium non postponit, sed praeponit: ut pag. 567 in haec verba, τῶν ἤδη πάλιν φευγόντων, scribit, δηλαδὴ τῶν εἰς τοὔπισω φευγόντων, ἤγουν τραπέντων. Sicut autem δηλονότι ex δῆλον ὅτι, ita δηλαδὴ ex δῆλα δὴ conflatum esse constat.

Ad hoc ipsum caput, quod de subauditione agit, pertinet is usus, quem dat verbo λείπει. Nam cum scribit, aliquam vocem aut aliquas voces λείπειν, id est *deesse*, non ita id accipiendum est, quasi a librario praetermissa esse diceret; sed nos ab illo moneri, ipsum scriptorem eam easve omisisse, quod subaudiendam aut subaudiendas lectori relinquere maluerit. Ac interdum quidem aliquam particulam, praesertimque quampiam ex iis, quae Praepositiones appellantur, dicit λείπειν: ut pag. 348 l. 33, in haec verba, πρόσχημα γὰρ ἦν ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον, scribit, λείπει ὑπέρ· ἵν' ᾖ, ὑπὲρ ὧν. Sic in istum pag. 414 l. 3 locum, οἱ μὲν, παρὰ Πισσούθνου ἐπικούρους Ἀρκάδων τε καὶ βαρβάρων ἐπαγόμενοι, legimus, λείπει ἡ ἀπό· ἵν' ᾖ, ἀπὸ τῶν Ἀρκάδων. Sic alicubi voculam ὡς scribit λείπειν. Et pag. 448 in haec verba, οὔκουν τὰ ὅπλα ταυτὶ φαίνεται, haec λείπειν scribit, τριακοσίων μόνων. Nec vero duorum tantum, sed plurium etiam talem ellipsin in quibusdam locis esse tradit: ut cum exponens ista verba, τήν τε ἤπειρον ἀπόβασιν οὐκ ἔχουσαν, annotat λείπειν ista verba, οὔτε εἰς τὴν νῆσον, οὔτε εἰς τὴν ἤπειρον.

Atque ut plerisque locis aliquid λείπειν dicit, eo quidem quo docui sensu, ita vicissim in nonnullis aliquid παρέλκειν, id est, *supervacaneum esse*: vel παρελκόντως κεῖσθαι. ut pag. 436 l. 19 scribit de voce φιλέταιρος, eam παρελκόντως κεῖσθαι. qua tamen de re longe ab eo dissentio, ut ibi docebo, Thucydidem adversus eum defendens. Pro eodem vero & περιττὸν εἶναι, sive περιττῶς κεῖσθαι dicentem alicubi audimus: ut pag. 339 l. 26, τὸ δὲ μὴ περιττῶς κεῖται, Ἀττικῇ συνηθείᾳ. At ceteri scholiastae verbo πλεονάζειν hac de re plerumque utuntur. Ceterum accusari potest alicubi hic enarrator, quod in iis locis, ubi supervacuarum vocum usum in hoc scriptore reprehendit, in hac ipsa reprehensione supervacaneis quibusdam utitur. In quod tamen vitium non semel incidit. Nam in hunc Thucydidis locum pag. 454 l. 34, τοὺς δὲ λόγους μακροτέρους οὐ παρὰ τὸ εἰωθὸς μηκυνοῦμεν, non contentus dixisse

hoc *μακροτέρους* esse *περιττὸν*, ipsemet omnia haec, quae *περιττὰ* sunt, addit, *ἤρκει γὰρ εἰπεῖν, τοὺς δὲ λόγους οὐ παρὰ τὸ εἰωθὸς μηκυνοῦμεν*. Id est, *satis enim erat dicere*, *τοὺς δὲ λόγους οὐ παρὰ τὸ εἰωθὸς μηκυνοῦμεν*. Quasi vero hoc, satis videlicet fuisse, istis verbis uti, illo *μακροτέρους* minime inserto, non videremus consequens esse ex eo, quod *περιττὸν* esse dixerat. Sic tamen & pag. 451 l. 3, postquam dixit *περιττὸν* esse verbum *προθυμήσεσθαι*, addit, *ἤρκει γὰρ τὸ ἐπισπάσασθαι*. Atqui expositorem alicuius scriptoris, seu enarratorem, (quem Graeci *ἐξηγητὴν* appellant) nihil magis quam brevitas decet: ea quidem certe, quae nihil obscuritatis relinquat. Qua in parte peccari hodie a multis expositoribus, qui breves esse laborant, videmus.

Cum aliquid in orationis structura morem non servat, de hoc dicit, *ὑπήλλακται*, ut pag. 577 l. 33; vel *ἐσχημάτισται*, ut pag. 575 l. 19. Sic vero & pag. 505 l. 36, in hunc locum, *τὸ γὰρ Ἄργος ἀεὶ ἠπίσταντο ἐπιθυμοῦντας τοὺς Λακεδαιμονίους καλῶς σφίσι φίλιον γενέσθαι, ἡγούμενοι τὸν ἔξω Πελοποννήσου πόλεμον ῥᾷω ἂν εἶναι*, annotat, particip. illud *ἡγούμενοι* non esse *κατάλληλον* (nam ita scribendum, non *ἀκατάλληλον*) alteri participio *ἐπιθυμοῦντας*, verum *ἐσχηματίσθαι*, pro *ἡγουμένων*. De qua annotatione vide, quae ibi a me dicuntur. Ceterum ad *ὑπήλλακται* quod attinet, scio alioqui posse cuipiam in mentem venire, cum hoc verbum audit, dici de quapiam mutatione, quae cum figura hypallage dicta commune quippiam habeat: sed generaliorem dat huic verbo significationem, quam videlicet *ἐξήλλακται* apud alios interdum habet: quo Dionysius Halicarnasseus & cum adiectione utitur. veluti cum scribit, *ταῦτα ἐξήλλακται μὲν ἐκ τῆς πολλῆς καὶ συνήθους τοῖς πολλοῖς ἀπαγγελίας*. Quin etiam *τὴν διάνοιαν ἐξαλλάττειν ἐκ τῶν ἐν ἔθει* apud eundem legimus. ubi item, quod morem vocavi, (cum dixi, aliquid in orationis structura morem non servare) *τὸν κοινὸν καὶ συνήθη τῆς διαλέκτου τρόπον* vocat. Possumus autem ex eodem id, quod ita est *ἐξηλλαγμένον*, (pro quo hunc scholiastem *ὑπηλλαγμένον* dicere admonui) & *ἐσχηματισμένον* appellare. Siquidem & *ἀσχημάτιστον*, quod huic opponitur, apud eundem habemus: ubi scribit, *καὶ τῷ μηδὲν ἁπλῶς ἀσχημάτιστον ἐκφέρειν νόημα*. Apud eundem vero, eadem de re loquentem, & *σχηματισμοὺς* & *σχήματα* legimus. Scribit enim, *κατὰ τοὺς σκαιοὺς καὶ πεπλανημένους ἐκ τῆς κατὰ φύσιν συζυγίας καὶ οὐδ᾽ ἐν ἁπάσῃ ποιητικῇ χώραν ἔχοντας σχηματισμούς*. ubi de Thu-

cydide modum in his non tenente, sed nimium sibi permittente conqueritur, atque adeo illum de hac audacia reprehendit. Et aliquanto post, τῶν σχημάτων τὸ πεπλανημένον ἐκ τῆς κατὰ φύσιν ἀκολουθίας vocat, quod in illo altero loco τοὺς πεπλανημένους ἐκ τῆς κατὰ φύσιν συζυγίας σχηματισμοὺς dixerat. Ac ἐσχηματισμένον quidem id sonat, quod Latinis *figuratum:* sed tamen *figurata oratio* minus late patentem habere significationem videtur: etiamsi figuram Fabius esse dicat conformationem quandam orationis, a communi & primum se offerente ratione remotam. Alibi vero scribit, figuras mutare aliquid a recto, atque hanc prae se virtutem ferre, quod a consuetudine vulgari recesserunt.

Quamvis autem ut orationem scholiastes dicit ἐσχηματίσθαι, quamcunque ea mutationem structurae accipiat, ita etiam σχῆμα dicere queat subesse singulis, in quibus ea occurrit, locis, tamen certis tantum in locis hoc vocabulo ita utitur: veluti cum pag. 382 πάντα ὅμιλον vult esse σχῆμα, pro παντὶ ὁμίλῳ. At vero 568, in his verbis, οἱ δ' ὕστερον ἥκοντες, Atticum esse σχῆμα dicit, pro eo, quod dicendum erat, τῶν δ' ὕστερον ἡκόντων. Pag. autem 354 l. 11, τὸ ἀνακόλουθον appellat non simpliciter σχῆμα, sed παράσημον σχῆμα.

Ceterum etiamsi σχῆμα quidem, sed non & τροπὴ, apud eum legatur, (quod sciam) tamen τροπικὰ ὀνόματα vocat, quae sunt metaphorica: veluti pag. 530, ubi de hoc loquendi genere στορέσωμεν τὸ φρόνημα, annotat, esse quidem omnium, quae apud Thucydidem sunt, tropicarum (id est *metaphoricarum*) vocum durissimam istam, videlicet στορέσωμεν· verum loqui eum secundum Alcibiadem. Quod ab eo quonam sensu dicatur, (dici quidem certe videatur) ibi docebo. Sic autem a Dionysio κυρίαν λέξιν opponi τῇ τροπικῇ, id est metaphoricae, videmus. Ac sciendum, ad metaphoram quod attinet, cum dicit ἐπιμένειν τῇ μεταφορᾷ, id est (reddendo verbum verbo) *permanere in metaphora*, intelligere, quod Fabius dicit, *quo ex genere coeperis translationis, hoc desinere.* Scribit enim, *Nam id quoque inprimis est custodiendum, ut quo ex genere coeperis translationis, hoc desinas. Multi enim cum initium a tempestate sumserunt, incendio aut ruina finiunt: quae est inconsequentia rerum foedissima.* Quamvis porro Dionysius τροπικὴν λέξιν opponat τῇ κυρίᾳ, (sicut antea dixi) & alicubi dicat etiam διὰ τῶν κυρίων καὶ μὴ τροπικῶν κατασκευῶν ἐκφέρειν τὰ νοήματα, non me tamen latet, τὰ τροπικὰ ulterius ab eo, quam usque ad metaphorica extendi. Scribit enim in libro περὶ συνθέσεως ὀνομάτ-

των, de quibusdam Homeri versibus loquens, *οὔτε γὰρ μεταφοραί τινες ἐν αὐτοῖς εὐγενεῖς ἔνεισιν, οὔτε ὑπαλλαγαὶ, οὔτε καταχρήσεις, οὔτε ἄλλη τροπικὴ διάλεκτος οὐδεμία.*

Cum porro oratio eo, quo dictum est, modo *ἐσχημάτισται*, vel *ὑπήλλακται*, eam dicunt etiam esse *ἀκατάλληλον*, id est, *non cohaerenter & congrue inter se iuncta esse verba*. Sed brevius, & quidem una voce, interpretari quis possit *incohaerentem*, vel *incongruentem*, seu *incongruam*. Ea voce, sicut & illi opposita *κατάλληλος*, utitur Dionysius Halicarnasseus. Apud hunc vero nostrum scholiastem habemus illud pro hoc, pag. 505 l. 36. nam ibi legimus, *οὐκ ἔστιν ἀκατάλληλον πρὸς τὸ ἐπιθυμοῦντας·* cum legendum sit contra, *οὐκ ἔστι κατάλληλον.* Ubi observa etiam, cum adiectione praepositionis positum hoc vocabulum esse: cum & absque ulla adiectione vel *κατάλληλος* vel *ἀκατάλληλος λόγος* dicatur.

Eandem orationem *ἀνακόλουθον* dicere possumus: atque adeo ita nonnullos eam appellasse comperiemus. Potius tamen *τὸ ἀνακόλουθον* de certo quodam incohaerentis & incongruae structurae genere dici solet: ut antea ex hoc scholiaste talem huius vocis usum attuli, cum de ea loquerer orationis forma, quam *ἐσχηματίσθαι* dicit. Locus est I, 114, *καὶ ἐς αὐτὴν διαβεβηκότος ἤδη Περικλέους στρατιᾷ Ἀθηναίων, ἠγγέλθη αὐτῷ ὅτι Μέγαρα ἀφέστηκε.* In haec enim istud scholium habemus pag. 354, *Ἠγγέλθη αὐτῷ) τῷ Περικλεῖ δηλονότι. παράσημον τὸ σχῆμά ἐστι, διαβεβηκότος, ἠγγέλθη αὐτῷ. ἀνακόλουθον γάρ.* Sed falli tamen eum hoc in loco, & non *ἀνακολούθως* subiunxisse Thucydidem hunc dativum, ibi docebo. Legimus vero & *ἀνακολούθητα* apud Dionysium Halic. in opusculo de Thucydidis charactere: sed ego *ἀπαρακολούθητα* substituendum esse arbitror.

Adverbio *ἐμφαντικῶς* de iis utitur, quae indicare vult dicta esse *cum emphasi*, (nam vocabulo isto utuntur & Latini) pro quo tamen *ἐμφαντικῶς* magis usitatum est *ἐμφατικῶς*. Verum & *ἐμφαντικὸν* itidem apud eum legimus, pro eo quod *ἐμφατικὸν* dici solet. Sed tamen haec quoque, *ἐμφαντικὸν* inquam & *ἐμφαντικῶς*, ipsi soli nota non fuerunt. Legimus porro *ἐμφαντικὸν* pag. 327 l. 28. nam in haec Thucydidis verba, *καὶ Κερκυραίους τε τούσδε*, annotat, *ἐμφαντικὸν* esse hoc *τούσδε·* & addit, *οἷον τοὺς ἀδικοῦντας.* At vero adverbium *ἐμφαντικῶς* legitur pag. 406 l. 6. scribit enim, eum *ἐμφαντικῶς* usum esse particula *δή.*

Sed enim pag. 343 l. 3, cum scribit, *ἔμφασιν παρέχει ὡς*

ἐπὶ ἄλλου καὶ ἄλλου τάσσων τὴν λέξιν, de illo schemate intelligere non debemus; verum ita accipere, *facit ut appareant nobis diversae signific.* vel, *facit ut videantur nobis esse diversae significationes.* Nisi quis malit ita exponere, *eius sermo prae se fert diversum horum vocabulorum usum.* Verbum enim verbo hic reddere vix quisquam possit. ad quam tamen interpretationem verba haec prope accederent, *speciem praebet tanquam de alia & alia re ponens vocabulum.*

Adverbii autem περιφραστικῶς multis nota esse potest significatio: pro quo Latine dicitur *per circumlocutionem*, vel, *circumloquendo:* sed cum usitata sit vox Graeca periphrasis, frequentius dicitur, *per periphrasin*, vel *cum periphrasi:* aut, adverbium Latinum faciendo ex Graeco, *periphrastice.* Exemplum autem habemus periphrastici generis loquendi insigne pag. 373, ἡ δὲ εὔνοια παραπολὺ ἐπήει τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους, uti ab ipso scholiaste annotatur, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, εὐνοϊκῶς εἶχον τοῖς Λακεδαιμονίοις. ubi tamen scriptum ab illo fuisse puto, πολλῷ μᾶλλον εὐνοϊκῶς εἶχον, vel πολὺ μᾶλλον. Ceterum quaedam ab eo per periphrasin dicta censeri, in quibus tamen periphrasis non possit agnosci, suis locis docebo.

Addi ἔξωθεν (id est *extrinsecus*) dicunt interdum scholiastae id, quod ὑπακούεται, id est, subauditur. Hic vero eo adverbio & cum hoc ipso verbo, & cum bicomposito utitur. Sic pag. 455 l. 13, προσυπακοῦσαι δὲ δεῖ ἔξωθεν τὸ, καὶ διὰ τοῦτο ἐκπίπτουσι τῆς εὐπραγίας. Ubi etiam observandum est, ut sententiam integram subaudire sibi permittat.

Addi vel dici quippiam ἐξηγητικῶς enarratores dicunt, cum ipse scriptor in iis, quae subiungit illis, quae iam dixit, est velut sui expositor. nam ἐξηγητικῶς *expositorie* sonat. Hic vero saepe hac de re dicit etiam, ἐξηγητικόν ἐστι τοῦτο τοῦ, sequente verbo aut sequentibus verbis, ad quorum expositionem illud vel illa scriptor ipse adiicit. Sic pag. 456 l. 8, ἐξηγητικὸν δέ ἐστι τοῦτο, τοῦ, σωφρόνων δὲ ἀνδρῶν, οἵτινες τὰ ἀγ. &c. Quin etiam dicit, τοῦτο ἐξηγητικόν ἐστι τοῦ προτέρου, pag. 451 l. 22. Nec non ipso verbo ἐξηγεῖσθαι (a quo illa vocabula manarunt) hac de re nonnunquam utitur: ut pag. 456 l. 32, τὸ διακινδυνεύεσθαι ἐξηγεῖται. Est autem unum ex praecipuis boni expositoris (sic voco peritum & diligentem) officiis, admonere, ubi scriptor ipse eo functus officio fuerit.

Adverbiis περιττῶς & παρελκόντως cum verbo κεῖσθαι uti-

tur de iis, quae ſupervacanea ſunt, ſicut & ea περιττὰ εἶναι, vel παρέλκειν dicit, quemadmodum antea docui. Hoc tantum addo, alicubi illi περιττῶς opponere ἀναγκαίως. Unius ſaltem loci memini, qui eſt pag. 458 l. 11, ὁ δὲ καὶ σύνδεσμος οὐ περιττῶς κεῖται, ἀλλ' ἀναγκαίως.

Cum aliis etiam adverbiis verbo illo κεῖσθαι utitur: quorum e numero eſt κυρίως· id eſt *proprie*, ſive *in propria ſignificatione*. Nam aliquod vocabulum dicitur κυρίως κεῖσθαι, (quaſi quis dicat *proprie poſitum* eſſe) cui ſuus propriuſque datus eſt uſus: viciſſimque οὐ κυρίως κεῖσθαι, quo quis ita uſus ſit, ut alium quam proprium uſum dederit. Neque vero hic proprium uſum intelligere de eo oportet, qui metaphorico opponitur, (ſicut τὰς κυρίας λέξεις videmus ταῖς μεταφορικαῖς ſeu τροπικαῖς opponi: & ſicut ab hoc ipſo ſcholiaſte τροπικὸν vocari vocabulum στορέσωμεν dixi, cum ſcribit, omnium τροπικῶν, quae apud Thucydidem exſtant, vocabulorum eſſe duriſſimum) ſed de eo, qui abuſus potius, quam uſus, appellandus ſit: adeo ut ἀκυριολογία (quae vulgo ἀκυρολογία vocatur) in eo eſſe dici poſſit: & κατάχρησις, non illa quidem, quam metaphorae permittere ſibi poſſunt, & quae in iis excuſatur, ſed quae omnino vitioſa eſt. Atqui reprehendere tamen ſuum ſcriptorem audet de huiuſmodi improprietate pag. 358 in hunc illius locum, καὶ οὐκ ἴσμεν ὅπως τάδε τριῶν τῶν μεγίστων ξυμφορῶν οὐκ ἀπήλλακται, ἀξυνεσίας, ἢ μαλακίας, ἢ ἀμελείας. nam ſcribit l. 8, de voce ξυμφορῶν loquens, ἐνταῦθα οὐ κεῖται κυρίως ἡ λέξις, ἀλλὰ ξυμφορὰν φησὶ τὴν κακίαν. Sed adverſus hanc accuſationem conabor ibi Thucydidem defendere.

At vero adverbium ἀντιφορικῶς novum omnino videri poſſit, quo utitur in pag. 409. Ibi enim in haec verba, προθύμως ταῦτα ἔπρασσον, annotatum eſt, ἀντιφορικῶς εἶπεν, ἀντὶ τοῦ, οὐ προθύμως. Sed aenigmaticum quiddam habere dici queat (ut opinor) haec annotatio. Cuius rei cauſam eſſe puto, quod in alia quam haec verba ſcripta illa eſſet: ut oſtendam, cum ad locum illum venero. Simul vero & de huius adverbii ſignificatione dicturus tibi ſum, quod ſentio.

Adverbium μήποτε (niſi potius μή ποτε disiuncte ſcribendum eſt) omitti hic non debet: quo & alii ſcholiaſtae utuntur, multumque gratiae in proponenda ſua dubitatione & coniectura habet. Sed eiuſmodi eſt, ut Latine interpretari non poſſis, ita quidem ut verbum verbo reddas. Eius uſum habes pag. 346 l. 1, ubi licet interrogationis nota orationi, cui ad-

hibitum est, non sit apposita, sunt tamen, qui eam huiusmodi locis apponant: perinde ac si ea orationis forma esset, quae est, cum dicitur, *Quid si ita hic locus exponatur?* At si interrogative dici non existimetur, verbum aliquod subaudietur: perinde ac si diceretur, *videndum ne*, vel, *vide ne*; vel, *videndum vero ne*, cum dicitur μή ποτε δέ.

Adverbio ἄλλως ultimum locum dabo, quod his scholiis cum aliis plerisque (ac fortassis omnibus) commune est: iisque locis appositum invenitur, (non tamen ubique) in quos expositio duplex affertur. ibi enim posteriori hoc adverbium ἄλλως praefigitur. Quod si & tertia accedat, hoc adverbium repetitur: si vero ad quartam usque veniatur, iterum repetitur. Cum autem satis notum sit, eo adverbio Latinum *aliter* significari, perinde est ac si diceretur, *aliter etiam exponitur hic locus: ita videlicet*; vel, *alio etiam modo ista exponuntur: hoc videlicet.* ideoque iis vocabulis, quibus cum ellipsi utuntur, annumerandum hoc est, ut paulo post docebo. Ceterum ab iis, qui diversa diversorum scholia collegerunt, hoc adverbium, tanquam nota, qua discernerentur, potius quam ab ipsis scholiastis appositum fuisse videtur. Sed nove in quodam horum scholiorum loco, qui est pag. 322, post illam vocem ἄλλως alius scholiastes loquens introducitur, & iis, quae proxime praecedunt, contradicens; vel potius contradicere volens. Nam (ut ibi ostendo) si bene intelligantur, quae praecedunt verba, consentire is cum illo comperietur, a quo se dissentire arbitratur.

Ad verba quaedam ab illis adverbiis ut transeam, τάσσει τὴν λέξιν ἐπὶ τούτου cùm dicit, intelligit, *utitur illo vocabulo in ea significatione.* perinde ac si dicas, verbum verbo reddens, *ponit illud vocabulum in hoc*, vel *de hoc.* Sic pag. 343 l. 3, ὡς ἐπὶ ἄλλου καὶ ἄλλου τάσσων τὴν λέξιν. Utitur vero & vulgari verbo eadem de re, & quidem in illo etiam ipso loco. dicit enim, τήν τε γὰρ αἰδῶ καὶ τὴν αἰσχύνην κατὰ τοῦ αὐτοῦ τίθησι συνωνύμως. Et paulo post, ὡς καὶ τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν εὐκοσμίαν ὁμοίως τέθεικε. Respondet autem hic istorum verborum usus ei, quem habet κεῖται, cum dicitur, ἐπὶ τούτου κεῖται ἡ λέξις. Scimus enim, verbo κεῖσθαι declarari *positum esse.*

Verbo ἀποτείνειν utitur aliquoties, ubi alii passive potius voce ἀποτείνεσθαι uterentur: ut pag. 344 l. 18, ταῦτα πάλιν πρὸς Ἀρχίδαμον ἀποτείνει. Et pag. 342 l. 35, ταῦτα πάντα πρὸς τὸν Κορίνθιον ἀποτείνει. Quibus in locis dubitari possit, an ταῦτα & πάντα sint nominandi, an accusandi casus: sed

quoniam potius dicitur aliquis ἀποτείνεσθαι πρὸς vel εἰς τινὰ, quam cum accus. ἀποτείνεσθαι τὸν λόγον vel ἀποτείνεσθαί τι εἰς τινὰ, potius nominandi casus esse crediderim: perinde ac si diceretur, πᾶς οὗτος ὁ λόγος ἀποτείνεται πρὸς Ἀρχίδαμον, item πρὸς τὸν Κορίνθιον. Alioqui activam hic significationem habebit ἀποτείνειν, & eo dicetur modo, quo ἀποτείνειν τὸν λόγον pro ἀπομηκύνειν. Verum ἀποτείνεσθαι πρὸς vel εἰς τινὰ dicitur aliquis, cum in eum invehitur: sed utuntur etiam de eo, qui quempiam obiter tantum perstringit, suam adversus eum orationem (& quidem plerumque ita ut nomen eius taceat) dirigens. Ac quamvis sumtum sit hoc genus loquendi ab iis, qui verbose in aliquem invehuntur, in usu tamen est de iis etiam, qui vel paucissimis verbis id faciunt. Sic apud Diog. Laërtium, in Aristotele, πολλάκις δὲ καὶ ἀποτεινόμενος, τοὺς Ἀθηναίους ἔφασκεν εὑρηκέναι πυροὺς καὶ νόμους· ἀλλὰ πυροῖς μὲν χρῆσθαι, νόμοις δὲ μή. Ubi suspicor deesse vel πρὸς vel εἰς ante τοὺς Ἀθηναίους.

At vero αἰνίττεσθαι Thucydidem aliquid vel aliquem, cum dicit, intelligit, eum non aperto, sed occulto, sermone significare. Ac interdum (& quidem frequentius) accusativum cum praepositione dat huic verbo: ut pag. 343 l. 32, πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Κορινθίου αἰνίττεται. Item pag. 317 l. 13, πρὸς Ἡρόδοτον αἰνίττεται. Cum accus. tamen sine praepos. l. 20, αἰνίττεται δὲ τὰ Μηδικὰ Ἡροδότου. Sic pag. 327 l. 2, αἰνίττεται Ποτίδαιαν. Nec non pag. 328 l. 9, αἰνίττεται Ἐπίδαμνον. At vero pag. 383 sq. utramque invenies constructionem. nam ibi leges l. 36, αἰνίττεται τοὺς ἱππέας αὐτῶν τοὺς κειμένους. Et paucis interiectis, αἰνίττεται δὲ πρὸς Λακεδαιμονίους. Solet tamen potius accusativo sine praepositione iungi hoc verbum: cui propemodum respondet Latinum *innuere*: quo etiam uti malim ad illius interpretationem, quam verbo *alludere*. Addendus porro est praecedentibus hic locus pag. 339 l. 30, in quo adverbium ἀορίστως praefigit verbo αἰνίττεται. Scribit enim, ἀορίστως μὲν, εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους δὲ αἰνίττεται. Ubi post ἀορίστως μὲν, quod sonat *indefinite quidem*, subaudiendum relinquit aliquod verbum: nisi forte incuria librarii potius desiderari credendum est. Hoc autem verbum fuerit (ut opinor) vel λέγει, vel φησὶ, vel aliud huiusmodi. nam qui non vult aperte declarare, quod sentit, sed tantum αἰνίττεσθαι, is indefinite loquitur, genus non speciem proponens. Fortasse autem & τοῦτο λέγει vel τοῦτο φησὶ locum hic haberet. Ne hoc quidem est praetereun-

dum, eum alicubi pro *αἰνίττεσθαι* verbo *λέγειν* uti, minus proprie: ut pag. 320 l. 36, *λέγει δὲ Ἀθηναίους.*

Verbo *κατασκευάζειν* in concionum praesertim expositione significare solet *adstruere aliquid argumentis*: quod una voce dicitur *probare*. Sic pag. 452 l. 7, *κατασκευάζει δὲ διὰ τούτου ὅτι οὐδ᾽ ὅλως δεῖ αὐτοῖς συγχωρῆσαι κατελθεῖν εἰς τὴν γῆν.* Usus autem sum verbo *adstruere*, quod eandem, quam ipsa vox Graeca, metaphoram habeat: & videam contrarium Latinum *destruere* contrario Graeco *ἀνασκευάζειν* in eodem metaphorae genere respondere. Qua de re vel Fabius nullam nobis dubitationem relinquit, ubi scribit, *narrationibus non inutiliter subiungitur opus destruendi confirmandique eas: quod ἀνασκευὴ καὶ κατασκευὴ vocatur.* Quo ex loco possit *κατασκευάζειν* reddi etiam *confirmare*: sed huius scholiastae locis aptior est altera huius verbi interpretatio. Legimus autem & pag. 336 l. 22, *ἐπειδὴ εἶπεν ὁ Κορίνθιος πρὸς ἑτέραν συμμαχίαν τραπέσθαι* (sed *τραπεῖσθαι*, aut *τραπέσθαι ἂν* scribo) *μὴ βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, νῦν τοῦτο κατασκευάζει.* Ubi perinde videtur esse, ac si diceretur, Rationibus dictum suum munit & velut fulcit; sive, sententiam suam; vel, quod se facere decrevisse dixit.

In iisdem concionibus saepe utitur nomine *κεφάλαιω*, quod Latino *capita* ei respondente interpretari possumus. Sunt autem concionis alicuius *κεφάλαια*, ea quae potissimum conatur *κατασκευάζειν* (de quo verbo dictum modo fuit) is, qui concionatur. Ideoque concionem unam in certa dividere capita consuevit. Sic pag. 404 l. 35 de Mitylenaeorum legatorum concione dicit, *διαιρεῖται ἡ δημηγορία αὕτη κεφαλαίοις·* ubi deesse puto vocem *τρισί*. Sequuntur enim tria capita: primum, *τὸ δίκαιον*, id est, *aequum esse quod postulant*: secundum, *τὸ δυνατὸν*, *fieri id posse*: tertium, *τὸ συμφέρον*, *utile esse*. Huc pertinet quod pag. 322 legitur, *ἡ τοῦ Κερκυραίου δημηγορία μᾶλλον τὸ συμφέρον προβάλλεται ἤπερ τὸ δίκαιον· ἡ δὲ τοῦ Κορινθίου, μᾶλλον τὸ δίκαιον ἤπερ τὸ συμφέρον·* id est, *Corcyrensis concio magis utilitatem allegat*, (vel *obtendit*) *quam aequitatem: at Corinthii, magis aequitatem quam utilitatem.* In scholiis scriptis in hanc partem historiae Thucydidis (si conciones certam quandam historiae illius partem vocare licet) occurrent aliquoties haec verba, *ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες·* ut pag. 323 l. 9, in haec verba, *γενήσεται δὲ ὑμῖν πειθομένοις καλὴ ἡ ξυντυχία κατὰ πολλὰ τῆς ἡμετέρας χρείας*, & in ea, quae sequuntur, annotata sunt illa, *ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες.* Ubi *ἀγῶνες*;

id est *certamina*, (si verbum verbo reddatur) appellari videntur *rationes*, *quae firmamentum & robur causae efficiunt*, quasi *praecipuum sit illarum certamen*. Sed pag. 334 l. 17, post ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες, legimus. καὶ τὸ δίκαιον. ubi aliquam verborum ellipsin esse suspicor. Occurrent in iisdem in easdem conciones scholiis & verba ista, οἱ ἐπίλογοι ἐντεῦθεν· ut pag. 324 l. 35, & 327 l. 22. & 336 l. 18. Mirari autem quis possit, illum plurali numero uti, ac non potius ἐπίλογος dicere: sed ἐπιλόγους dixerunt & quidam alii. Atque adeo auctor rhetorices ad Herennium, *conclusiones*, inquit, *quae apud Graecos ἐπίλογοι nominantur, tripartitae sunt. nam constant ex enumeratione, amplificatione, & commiseratione.* Verum in his epilogis huius scholiastae haec omnia minime vera comperientur: minus etiam id, quod addit, nos posse quatuor in locis uti conclusionibus: in principio, secundum narrationem, secundum firmissimam argumentationem, in conclusione. Quartus enim hic locus, is potius est, ex quo hic scholiastes suos ἐπιλόγους nobis solet depromere. Obiter autem animadvertendum est, posse hoc duriuscule dictum videri, nos conclusionibus in conclusione uti.

Idem conciones ἀντιθέτους vocare videtur, eas quae potius ἀντιλογικαὶ vocantur, vel ἀντιῤῥητικαί. quasi quis dicat *contradictoriae*: sed potius *adversarias* appellare Latinas iubet, sicut Aeschinis & Demosthenis orationes adversariae vocantur.

Locis aliquot occurret tibi μετάβασις, alicubi & παρέκβασις· ut pag. 308 l. 22, ταῦτα δὲ ἐν παρεκβάσει εἴρηται. Sic etiam pag. 363 ad hanc Thucydidis narrationem, τοῦ δὲ Μηδισμοῦ τοῦ Παυσανίου Λακεδαιμόνιοι, πρέσβεις πέμψαντες παρὰ τοὺς Ἀθηναίους, ξυνεπητιῶντο καὶ τὸν Θεμιστοκλέα, annotat, haec esse παρέκβασιν, quod Pausaniae factum (vel, id quod de Pausania narratum est) consequantur. nihil enim ad piaculum pertinere: ad piaculum, inquam, de quo institutus erat sermo. Est igitur hic παρέκβασις, quod a Latinis *digressio* dicitur: a Cicerone cum adiectione, *digressio a proposito*, vel *digressio ab oratione proposita*.

At μετάβασις non est eiusmodi *digressio*, quae intermittit tantum & velut suspensam orationem propositam vel suspensum sermonem propositum relinquit, sed est potius *transitio a sermone uno, cui finis impositus est, ad alium*. Sic pag. 389 verbis hisce, τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους &c. apposita est vox ista μετάβασις. Itidemque pag. 426, in haec verba, Ἐν δὲ τῷ αὐ-

τῷ θέρει &c. eandem vocem invenies. Sed cum idem annotatum esse in omnes locos deberet, qui illa verba, aut ista haberet, τοῦ δ' αὐτοῦ χειμῶνος, aut τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους, sive τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου χειμῶνος (cum in his omnibus illa sit, quam dixi, transitio) in eorum tamen paucissimos annotationem illam es inventurus. Utitur autem & verbo μεταβαίνειν, de huiusmodi transitione loquens: ut pag. 350 l. 23, μετέβη ἐπὶ τοὺς Θασίους.

Ἰδίωμα Thucydidis quid appellet, iam aliunde notum esse potest: praesertim cum & Dionysius Halicarnasseus opusculum περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων scripserit: quod quidam interpretantur *de Thucydidis proprietatibus*; sed malim, *de iis, quae Thucydidi propria sunt*, vel *de iis, quae Thucydidi peculiaria sunt*, id est, eius sermoni. Utitur autem hac voce ἰδίωμα pag. 351 l. 5. Nam ibi postquam scripsit ἐφ' ᾧ τε ἐξίασιν dictum esse pro ἐπὶ τῷ ἐξιέναι, addit, ἰδίωμα δὲ τοῦτο Θουκυδίδου. Pag. autem 337 vocum aliquot mentionem facit, quas apud Thucydidem esse ait ἰδίως. Sed falli possit lector interdum in quibusdam, quae pro Thucydideis affert, cum ei peculiaria non fuerint. veluti cum de ἐπιχειρητέα nobis dicit, Θουκυδίδου esse λέξιν. nam ad terminationem respicit, & terminatione tenus esse Thucydideum vocabulum intelligit, cum sit pro ἐπιχειρητέον. Quamquam ne hoc quidem modo vocari posse Thucydideum id vocabulum videtur, ut suo loco docebo. Verum & de hoc monendus es, alicubi pro verbis illis, quae Thucydidis aliquod idioma habere annotaverat, alia supposita fuisse. Atque hoc pariter suo loco manifestum faciam.

Cum scribit, τοῦτο ὡς παρὰ Θουκυδίδου εἴρηται, intelligit, hoc dictum esse tanquam a Thucydide, suam sententiam, seu iudicium suum, interponente. Atque hunc esse istorum verborum sensum, ex pag. 348 apparet. Pag. autem 346 reprehenduntur, qui de certis quibusdam verbis dixerunt, ea posse καὶ ὡς ἀπὸ Θεμιστοκλέους καὶ ὡς ἀπὸ Θουκυδίδου λέγεσθαι.

His verbis, τοῦτο δὲ ἡ τοῦ λόγου ἐπαγωγὴ δηλοῖ, quibus utitur pag. 571 l. 21, (nec non alibi, ut opinor) significatur, *hoc declarant ea, quae subiunguntur.* perinde ac si dictum esset, τοῦτο δὲ τὰ ἐπαγόμενα δηλοῖ, sive, τοῦτο δὲ ἐκ τῶν ἐπαγομένων δῆλον. Dicunt autem & τὰ ἐπιφερόμενα eadem de re: sicut οἷς ἐπιφέρει, & οἷς ἐπάγει, pro eodem: nimirum pro eo, quod dicimus, *quibus subiungit.* Pro quo dicere vulgus solet, *quibus subiicit.*

Verba haec, *ὡς κατιών φησι* (quibus per parenthesin utitur pag. 322 l. 35) significant, *ut in sequentibus dicit.* Cum tamen verbum *κατιέναι* sit descendere, sonant potius ut *infra dicit:* (quasi quis dicat, ut *descendens ait*, vel, *in descensu)* ut in eorum, quae praecedunt, mentione dici solet, *ὡς ἄνω φησὶ*, vel, *ὡς ἀνωτέρω φησὶ*, (aut λέγει) vel *ἔφη*, aut *ἔλεξε*, id est, *ut supra dicit*, vel *dixit*. Ceterum pro illo *κατιὼν* nonnunquam alio participio, videlicet *προϊὼν*, utentes, dicunt, *ὡς προϊὼν φησι.* Ita pag. 360 l. 26, *καὶ προϊὼν εἴρηκεν*, id est, *progrediens*, vel *ulterius pergens.* Sunt, qui *in progressu* hac de re dicant. Magis alioqui usitatum est *in sequentibus:* quod respondet huic loquendi generi, *ἐν τοῖς ἑξῆς.*

Scripta seu narrata *κατὰ διέξοδον*, sunt ea, quae fuse scripta sunt, & non *διὰ βραχέων*· ut pag. 337 l. 32, *ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότῳ κεῖται κατὰ διέξοδον.* Sic etiam pag. 313 l. 1, *ἡ δὲ ἱστορία κεῖται κατὰ διέξοδον παρ' Ἡροδότῳ.* Item pag. 401 l. 20, *τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἐννάτῃ ἱστορεῖ κατὰ διέξοδον.*

Ubi aliquam obiectionem quaestionemve proponit, (nam & hoc ab eo fit haud negligenter) non solum utitur particulis *καὶ μὴν*, & *καίτοι*, quarum postea fiet a nobis mentio, sed nonnunquam interrogativam particulam huic sermoni adhibet: ut pag. 305 l. 20, *πῶς ἤκμαζον ἀμφότεροι παρασκευῇ τῇ πάσῃ εἴγε τοῖς Πελοποννησίοις χρημάτων ἐνέδει;* Alicubi vero dicit, *ἐζήτηται πῶς*· ut pag. 554 l. 14, *ἐζήτηται πῶς Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης ἔμελλον οἱ Ἀθ.* &c. Cui obiectioni respondens scribit, *φαμὲν οὖν ὡς ἦν τις πρ.* &c. At vero pag. 333 utitur vocabulo *ἄπορον.* Nam l. 21 legimus, *ἄπορον πῶς ὁ Φορμίων τὸ πρὸς τῇ Παλλ.* &c. atque hanc *ἀπορίαν* solvens, addit, *καὶ φαμὲν ὅτι τὸ πρὸς τῇ Παλλ.* &c.

Alicubi autem ostendit, quomodo Thucydides obiectionem, quae mota fuisset, anteverterit: ut pag. 466 l. 22, *ἐπειδὴ εἶπε τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς, ἵνα μή τις εἴπῃ, καίτοι ἐν ἡμέρᾳ ταῦτα ἐγένετο, λέγει ἐν τῷ μέσῳ, ἐπεγένετο γὰρ νύξ.* Ubi observa, particulam vel potius particulas *καίτοι* eum usum habere, quem dari ab illo voculis *καὶ μὴν*, postea ostendam: id est, eodem adversativas esse modo, quo apud Latinos *atqui.* (At vero *ἐν μέσῳ* memineris significare, quod dicimus *per parenthesin:* qua de significatione dictum a me antea fuit.)

Sed & duabus illis voculis *καὶ μὴν* (quae inter coniunctiones numerantur, & sonant, quod Latini dicunt *atqui*) utitur quibusdam in locis, ubi obiectionem, quae affertur aut afferri potest adversum eos, proponit. Qua certe in re, non

minus quam in alia ulla, boni interpretis partes implere dici poteſt. Sic autem pag. 321 l. 9, καὶ μὴν ἄνω τρισχιλίους ἡτοίμαζον. Ad quam quomodo ſit reſpondendum addens, dicit, ῥητέον οὖν ὅτι ἴσως οὐκ ἦν χρ. &c. Enimvero cum duobus modis illam ad obiectionem reſponderi poſſe dicat, ego his & alios duos adiiciam. Una certe eſt, cui eaſdem illas voculas adhibet, ſed reſponſum nullum addit: pag. 373 l. 27, καὶ μὴν Ἡρόδοτος λέγει ὅτι ἐκινήθη ἐν τοῖς Μηδικοῖς. Verum ad hanc quoque videro, quid poſſit reſponderi.

Illis voculis comitem dabo vocem ὅτι, (ſive inter Coniunctiones illas, ſive inter Adverbia ponenda eſt) non illum conſuetum & paſſim obvium, ſed alium quendam uſum (qui veteribus, ut opinor, ignotus fuit) habentem. Eius exemplum eſt pag. 337 l. 8, ὅτι ἡ πρέσβευσις, ἡ καταβόησις, καὶ τὸ καταβοῆ, παρὰ Θουκυδίδῃ ἰδίως. Nam cum particula illa ὅτι a praecedentibus minime pendeat, ſed orationem ipſa inchoët, miretur quis non immerito, quidnam illa ſibi velit. Sciendum eſt igitur, ellipticum eſſe hunc illius uſum, & pendere ab aliquo verbo ſubaudito. Nullum autem aptius in mentem mihi venit, quam σημείωσαι· praeſertim cum nonnullis etiam in locis apud hunc quoque legatur, de iis, quae notatu digna videntur. ut dictum a me fuit in illis, quae ante hanc Paraſceuen de hiſce ſcholiis praefatus ſum: ubi & alia exempla vide. Ceterum eundem uſum vox ἰστέον (quae ſonat *ſciendum eſt*) alicubi habere videtur, quem & σημείωσαι. Utitur autem illa pag. 379 l. 37.

Leges aliquot locis παραγράφεσθαι & παραγραφὴ de locis, quibus aliqua σημείωσις, ſeu aliqua annotatio (& quidem critica plerumque, ſeu cenſoria) adſcripta erat: adeo ut nihil commune habere dici poſſit illa παραγραφὴ cum voce παράγραφος, de qua apud Hephaeſtionem & enarratorem Ariſtophanis. Cum autem illius παραγραφῆς mentionem in meis Schediaſmatis fecerim, & ita quidem, ut, quid de illa ſcirem ſentiremve, dixerim, eo te remittendum (ſi quid ex me de hac ſcire cupis) exiſtimavi. Neque tamen tam longe abeundum tibi erit, ut aliquid amplius de ea intelligas. duo enim eius exempla, & quidem diligenter a me examinata, ſuppeditabunt tibi meae in pag. 345 & 346 annotationes.

Loci quidam ſunt, quos duobus modis ſcribi nos admonet: nonnulli, quos bifariam interpungi: quidam etiam, quos bifariam exponi. Primum illud ſignificare cum vult, dicere ſolet, ἐν ἄλλῳ κεῖται, vel ἐν ἄλλοις κεῖται, & ſubiungit

ſuam diverſam lectionem. Subaudit autem hic βιβλίοις vel ἀντιγράφοις· & illic itidem vel βιβλίῳ vel ἀντιγράφῳ. Sic autem cum aliquam vocem in alio vel in aliis non inveniri annotat: ut pag. 334 l. 25, ἐν ἄλλῳ οὐ κεῖται τὸ ἄρα. At pag. 582 l. 12 dicit, ἐν ἄλλοις οὐχ εὑρίσκεται. Ceterum ad vocem κεῖται quod attinet, ea utitur & cum ſignificare vult, quandam vocem apud hunc vel illum ſcriptorem exſtare: ut pag. 344 l. 22 de voce τιμωρητέον ſcribit, ἅπαξ κεῖται ἡ λέξις παρὰ τῷ ῥήτορι, id eſt, *ſemel exſtat*, vel potius, *ſemel poſita eſt*. Ex hoc autem verbo, iſtum habente uſum, factum fuit iocoſum nomen ſeu cognomen, quod impoſitum cuidam fuit: videlicet Κειτούκειτος, ut teſtatur Athenaeus: quem vide. Ceterum illis prioribus exemplis uſus verbi κεῖσθαι addi poteſt ex noſtro ſcholiaſte, ἐν ἄλλῳ δὲ κεῖται, pag. 440 l. 22. Ubi etiam non aptius interpretari poſſe videmur, (verbum verbo reddentes) quam ſi dicamus, *in alio poſitum eſt*. Id eſt, *poſita eſt* haec lectio, vel *haec ſcriptura*. Vulgo certe dicimus, *in alio ſcriptum eſt*, vel, *in alio exſtat*, vel, *in alio legitur*. Quidam vero dicunt etiam, *in alio habetur*. Ceterum non minus frequenter, vel potius frequentius, utitur eadem de re verbo γράφεται, quod ſonat *ſcribitur*: ſed ſubauditur illud ἐν ἄλλῳ, vel ἐν ἄλλοις. Interdum vero addita copula καὶ dicitur, γράφεται καὶ, ſequente diverſa, quae affertur, lectione.

Secundum illud cum vult indicare, locum videlicet quempiam duobus modis interpungi, dicit, τινὲς στίζουσιν εἰς τὸ, ſequente poſt τὸ illa voce, cui interpunctionem ſubiungunt. Sic pag. 389 l. 6, in hunc Thucydidis locum, Περικλῆς δὲ, στρατηγὸς ὢν καὶ τότε περὶ μὲν τοῦ μὴ ἐπεξιέναι τοὺς Ἀθην. &c. praefixis hiſce verbis, στρατηγὸς ὢν καὶ τότε, annotat, τινὲς εἰς τὸ ὤν, τινὲς εἰς τὸ καὶ τότε στίζουσι. Alicubi vero & ὑποστίζειν dicit.

Tertium quod ab eo annotari de quibuſdam locis dixi, eſt iſtud, eos duas expoſitiones habere, ſive duobus modis expoſitos inveniri. Atque hic item ellipſi utitur, ſed diverſa. dicit enim, ὥς τινὲς, vel ὥς ἔνιοι· non addens verbum, ſed ſubaudiendum id relinquens, ſive λέγουσι, ſive φασί. Nonnunquam vero dicit, τινὲς δὲ, vel ἔνιοι δὲ, οὕτως ἤκουσαν, id eſt, *ita intellexerunt*; vel, οὕτως ἐδέξαντο, id eſt, (verbum e verbo) *ita acceperunt*. Sic pag. 595 l. 2, ἔνιοι δὲ οὕτως ἐδέξαντο. Quin etiam verbo ἔλαβον ita utitur pag. 499 l. 3, ἄλλοι δὲ τὴν δόκησιν ἐπὶ τῆς λήψεως τῶν δώρων ἔλαβον. Ubi etiam ſubiungit, ἵν' οὕτω νοῆται, ἤτοι, διὰ τὴν ἐκ τῆς Ἀττ. Haec au-

tem verba, ἵν' οὕτω νοῆται, ſonant, *ut ita intelligatur.* Eſtque ſupervacanea, quae illis adiicitur, particula ἤτοι. At vero verbum ἀκοῦσαι in illa ſignificatione habes cum alibi, tum pag. 509 l. 34, ἔνιοι δὲ, αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἤκουσαν. Quin etiam verbo ἐξηγεῖσθαι utitur, eadem de re loquens: ut pag. 455 l. ult. ἔνιοι δὲ τόνδε τὸν τρόπον ἐξηγήσαντο.

At vero cum ſignificare vult, unam expoſitionem potius amplectendam eſſe, quam alteram, variis loquendi generibus utitur. Nam pag. 499 l. 5 dicit, καὶ δεκτέον τοῦτο, iſt eſt, *eſtque recipiendum hoc*; vel, *eſtque hoc admittendum*: alia, quam paulo ante dictum eſt, ſignificatione, in hoc loquendi genere, ἔνιοι δὲ οὕτως ἐδέξαντο. Sed frequentius (quantum meminiſſe poſſum) ea de re utitur his verbis, ὃ καὶ μᾶλλον, ubi itidem loquitur ἐλλειπτικῶς. Alicubi vero dicit, ὅπερ ἄμεινον· ut pag. 362 in haec verba ἀνὴρ Ἀργίλιος, ſcribit, τινὲς κύριον, τινὲς ἐθνικὸν, ἀπὸ πόλεως Θρᾴκης· ὅπερ ἄμεινον, id eſt, *quod ſatius eſt.* Illa autem verba, ὃ καὶ μᾶλλον, habes aliquot in locis: quorum eſt hic pag. 505 l. 33, Καλῶς σφίσι φίλιον γενέσθαι) βεβαίως φίλιον τοῖς Λακεδαιμονίοις γενέσθαι. ἢ, αὐτοὶ βεβαίως ἠπίσταντο. ὃ καὶ μᾶλλον. Sic & pag. 511 l. 34, (ſed abſque copula καὶ) ὃ μᾶλλον. ubi & animadvertendum eſt, per parentheſin poni. Non male autem (meo quidem iudicio) verbum δεκτέον hic ſubaudiri dixerimus: quod paulo ante ex pag. 499 attuli, ubi legimus, καὶ δεκτέον τοῦτο.

Elliptica loquendi genera hanc meam ad lectionem huius ſcholiaſtae Proparaſceuen claudent: de quorum nonnullis obiter iam dictum fuit. Inter illa igitur frequens eſt id, cui adhibetur praepoſitio πρός· ut pag. 344 l. 28, τὸ γὰρ, δείξας τὸ χωρίον αὐτοῖς, πρὸς τὸ ἔλεξε, & pag. 343 l. 23, ὁ δέ τε σύνδεσμος πρὸς τὸ οὐ ἐπίῤῥημα. Hunc item in locum, pag. 391 l. 19, ἧς ἐς ἀΐδιον τοῖς ἐπιγιγνομένοις, ἣν καὶ νῦν ὑπενδῶμέν ποτε (πάντα γὰρ πέφυκε καὶ ἐλασσοῦσθαι) μνήμη καταλελείψεται, annotat iſta, τὸ ἧς πρὸς τὸ, μνήμη καταλελείψεται· τὰ γὰρ ἄλλα διὰ μέσου. *Vocula* ἧς, inquit, *ad illa ſpectat.* μνήμη καταλελείψεται. *cetera enim per parentheſin.* vel, *ad illa pertinet.* vel, *ad illa tendit.* vel, *ad illa fertur.* Graeco autem, quod ſubaudiri poſſit, verbo, nullum aptius in mentem venit, quam id, quod huic ultimo Latino, *fertur*, reſpondet. Nam verbum φέρεται in ſcholiis hunc uſum habere videmus. Perinde igitur erit, ac ſi ſcriptum eſſet, φέρεται πρὸς τὸ, μνήμη καταλελείψεται. Eodemque modo in praecedentibus locis, φέρεται πρὸς τὸ οὐ ἐπίῤῥημα, & φέρεται πρὸς τὸ ἔλεξε. Non ignoro

alioqui, & τείνειν ac συντάττεσθαι aliquando de hac re dici, videlicet de vocabulo, quod cum alio iungitur: etiamsi interiecta quaepiam sint, quae aliquod inter illa intervallum ponant: sed potius dicendum est συντάττεται τῷ, quam πρὸς τό. Fieri tamen potest, ut hoc etiam modo loqui sibi permittat.

Nec vero nihil de illa particula τὸ dicendum hic fuerit: illa, inquam, cuius usus aliquot exempla in iis, qui allati sunt, locis habes. Cum ea certe, pro loco, vel hoc vel illud subaudiendum relinquitur. Ibi quidem, ubi dicitur τὸ ἧς, apte ὑπακούειν poteris ἄρθρον. Alicubi vero subaudiri poterit ῥῆμα· ut pag. 391 l. 8, ἀπὸ κοινοῦ τὸ πιστεύει. Alicubi ἐπίρρημα, alicubi ἄρθρον. Alicubi etiam μόριον (ea in significatione, qua dicitur aliqua vox esse μόριον τοῦ λόγου, id est, pars orationis) hunc usum praestabit. Nonnunquam autem dicitur, ὁ δὲ, item ὁ καὶ, & ita in aliis, & tum intelligitur σύνδεσμος, id est, *coniunctio*. Quod si dicatur ἡ πρὸς, vel ἡ παρὰ, vel alia eiusdem generis particula post articulum ponatur, subauditur πρόθεσις, id est *praepositio*. Verum ad articulum τὸ ut revertar, hoc potissimum animadvertendum est, hunc articulum non uni tantum vocabulo, sed & pluribus praefigi: veluti cum dicitur, in eo quod ex p. 344 allatum est exemplo ellipseως verbi, τὸ γὰρ, δείξας τὶ χωρίον αὐτοῖς. Neque vero suspecti esse debent huiusmodi loci, quasi mendose singulare τὸ pro plurali τὰ in iis scribatur: sed hoc privilegium dari articulo isti sciendum est: sicut & cum dicitur ἀντὶ τοῦ, pluribus etiam verbis sequentibus. Verum quod vel hic vel illic apte subaudiri queat, invenire minus facile est. Nisi forte perinde esse putandum est, ac si diceretur πρὸς τὸ ἐπαγόμενον, vel πρὸς τὸ ἐπιφερόμενον, vel πρὸς τὸ ἑπόμενον, vel πρὸς τὸ ἑξῆς. Sed ubi dicitur ἀντὶ τοῦ, & plura vocabula subiunguntur, magis laborandum est, ut inveniri queat, quod cum τοῦ subaudiamus. Ac quaestionem certe hic propono, in qua haerendum, fortasse vel illis ipsis, qui identidem hoc loquendi genere utebantur, fuisset. Sed tantisper dum aut mihi, aut alii quippiam aptius in mentem veniat, perinde esse aio ac si diceretur, ἀντὶ τοῦ οὕτως ἔχοντος λόγου, vel, ἀντὶ τοῦ λέγεσθαι εἰωθότος. Falleretur enim, ut opinor, qui infinitivum λέγειν, vel εἰπεῖν, vel alium huiusmodi in locis omitti putaret. Latini dicere solent, *pro eo quod est*. Ceterum exempla horum verborum ἀντὶ τοῦ talem usum ἐλλειπτικῶς habentium frequenter tibi occurrent: atque adeo in eo, quod proxime sequitur, huius capitis tmemate.

At vero ubi dicit, ὡς ἔνιοι, vel ὡς τινὲς, manifestum est

ſubaudiri vel λέγουσι, vel φασὶ, vel οἴονται, aut certe ἤκουσαν· quo uti illum dixi, volentem ſignificare, *intellexerunt*: vel ἐδέξαντο, ut dicimus, *acceperunt*. Saepe autem praecedente particula ἢ haec ellipſis occurrit: ut pag. 570 l. 5, haec Thucydidis verba, καὶ τοῦ ναυτικοῦ μέγα μέρος προκόψαντες, duobus modis exponens, ſcribit, ἀντὶ τοῦ, προκοπὴν μεγάλην τῷ ναυτικῷ στόλῳ παρασχόντες. Quibus addit, τουτέστι, πολλὰς ναῦς αὐτοῖς παρασχόντες εἰς τὰς ναυμαχίας. Deinde aliam expoſitionem illi ſubiungens, ſcribit, ἢ (ὥς τινὲς) ἐπὶ μέγα ἐν τῷ ναυτικῷ προκόψαντες. Atque ut hic legis ἢ (ὥς τινὲς), ſic etiam leges ἢ (ὡς ἔνιοι) pag. 534 l. 11. Neque tamen negaverim, alicubi aliquid aliud potius dicendum eſſe ἐλλείπειν poſt illam particulam ὡς, ſubiunctum habentem aliquod nomen: ut pag. 309 poſtquam in hoc loco, ἔφερον γὰρ ἀλλήλους, verbum ἔφερον expoſuit ἔβλαπτον, & adiecit ἐλῄστευον, addit, ὡς καὶ Ἡρόδοτος. Hic enim aliud quippiam ſubaudiendum eſt: cuiuſmodi fuerit verbum χρῆται, vel χρῆται τῇ λέξει, aut τίθησι τὴν λέξιν. Verum ut ad illam verbi λέγουσι ellipſin revertar, alicubi vel hoc plurale vel ſingulare λέγει ipſene ſubaudiendum reliquerit, an librarius omiſerit, dubitari poteſt: ut pag. 322 l. 5, ἀεὶ Θουκυδίδης τὸν πλεῖστον ἀρσενικῶς. Eodemque modo pag. 340, ἀρσενικῶς τὸν παράλογον. Sic etiam pag. 333 l. 11, ἔδει γὰρ διὰ τοῦ δ. ſubaudi λέγειν, vel γράφειν. niſi librarius & hic verbum omiſerit: ſed potius ſcholiaſtem reliquiſſe ipſum ſubaudiendum, & in hoc loco, & in praecedentibus crediderim. Mire enim amat ellipſes hic ſcholiaſtes non in iis tantum locis, qui huiuſmodi ſunt, verum in aliis etiam: ut pag. 341 l. 26, πένητες γὰρ, pro πένητες γάρ ἐσμέν.

Illius autem ellipſeως, quae eſt, ubi dicit, ὃ μᾶλλον, vel ὃ καὶ μᾶλλον, facta fuit antea mentio: ſed adiiciendum eſt ad illa ſuperiora, inveniri alicubi & haec, ὃ καὶ μᾶλλον εἰκός. Neque tamen εἰκὸς exiſtimandum eſt id eſſe vocabulum, quod ἐλλείπει huic ſermoni: ſed potius δεκτέον, quemadmodum ibi dixi: praeſertim cum etiam καὶ δεκτέον τοῦτο apud eum legamus.

Aliquid & de ellipſi, quae eſt in uſu illius adverbii ἄλλως, cuius fuit antea facta mentio, dicendum eſt. Ac cum iam docuerim, quomodo Latino ſermone ſuppleri poſſe videretur, quod huic vocabulo deeſt, vel potius quod cum hoc vocabulo ſubaudiendum relinquitur, nunc, quid ſermo Graecus poſſit ὑπακούειν, videndum eſt. Fortaſſe igitur perinde eſt, ac

ſi diceretur, ἄλλως ἐξηγοῦνταί τινὲς, vel ἐξηγήσαντο; vel, ἄλλως ἐδέξαντο τινές· aut etiam ἤκουσαν (nam horum itidem utroque ita uti & hunc ſcholiaſtem, in praecedentibus admonui) οὕτω δηλονότι. Scio autem, *νοεῖν* quoque pro *intelligere* (ea in ſignificatione, qua dicitur hac de re) in uſu eſſe: ideoque poſſit etiam dici, ἄλλως νοοῦσι τινές· vel ἐνόησαν.

Hactenus de certis quibuſdam verbis, ſeu loquendi generibus, quae apud hunc ſcholiaſtem frequenter occurrunt, & velut notae quaedam ſunt ſcholicae, id eſt, ſcholiis convenientes: de quarum uſu qui edoctus non erit, haerere in multis, quibus adhibitae ſunt, locis cogetur.

Nunc autem alia quaedam ad horum lectionem pertinentia libet adiicere, de quibus ſi te commonefecero, utiliorem tibi illam reddidero. Primum eſt de verbis contextus, quae inde excerpta ſcholiis inſerta fuerunt, ea videlicet, in quae quippiam eſt annotatum, in iis inde huc transferendis alicubi eſſe peccatum, idque tribus modis: a quorum uno in ſingulis (de illis loquor, in quibus peccavit librarius) cavendum ſit. Nam vel pro iis verbis, ad quae ipſum ſcholium pertinet, id eſt, ad quorum expoſitionem ſcriptum eſt, alia omnino a librario translata inde fuerunt: vel partem eorum, ſive aliquod ſaltem omiſit: aut contra, quae plane ſupervacanea ſunt, cum ad eorum uſque expoſitionem ſcholium non extendatur, adiecit. Ad primum illud peccatum quod attinet, eius exempla propemodum innumera inveniet, qui editiones aliorum, quae meam praeceſſerunt, cum ea conferet. nam (ut alibi dixi) in illis editionibus paſſim fere ea textus verba, quae alicui ſcholio praefixa ſunt tanquam eo expoſita, ab eo ſunt prorſus aliena: aut, ſi mavis, ſcholium ab illis omnino eſt alienum: & interdum ex alio, qui longiſſimo ab illis remotus eſt intervallo (atque adeo ex alio quaedam libro) immigrarunt. Neque tamen prior mea editio nihil hac in parte emendandum huic reliquit: ac ne ab hac quidem nihil meis in haec ſcholia annotationibus relictum fuit: quod nonnulla partim non ſatis cautos oculos, partim indagationem meam ſubterfugerint. Cum autem in his annotationibus, non tantum quae hoc modo, ſed etiam quae aliis duobus peccata ſunt, & emendanda ſuperſunt, vel omnia, vel magna ſaltem ex parte, emendem, cur potius exempla eorum huc afferam, quam tibi ſumenda inde relinquam?

Ad illa igitur potius veniam, de quibus tibi monito utiliorem horum Scholiorum lectionem futuram eſſe dixi. Ea ſunt

duo: unum, plerasque unico loco adhibitas non solum expositiones, (ex iis etiam, quae minime vulgares sunt) sed *σημειώσεις* quoque, ad alios plerosque locos, si eas attente lectas memoriae mandaveris, esse tibi profuturas. Alterum hoc est, multa scholia, sive multas annotationes, non ea tantum verba Thucydidis, quae illis praefixa sunt, aut eam periodum aut periodi partem, cuius initium illis praefixit librarius, tibi exponere, sed ulterius progredi, aut insertas obiter & quasdam alio pertinentes expositiones includere.

Earum, quas multis posse locis accommodari dixi, expositionum habes exemplum in ea, qua *δῆμον* significare *δημοκρατίαν* dicit, pag. 594 l. 18, *δῆμον γὰρ νῦν τὴν δημοκρατίαν λέγει.* Multi enim aut etiam plurimi sunt alii loci, ubi *δῆμον* id significare comperies: quorum unus est, ubi dicitur *τὸν δῆμον κατέλυσε.* Verum hoc incommode lectori cedit, quod plerumque non in primo, ubi occurrit vocabulum, loco, sed vel in extremo, vel quopiam, qui fere extremus est, sua illi expositio datur. Ad illud certe *δῆμος* quod attinet, multae ipsum habent paginae, quae illam (pag. nostram 144) praecedunt. Ex quibus est pag. 97 (s. lib. 8, c. 64) *καὶ ἀφικόμενος ἐς τὴν Θάσον, τὸν δῆμον κατέλυσε.* Verum & in aliis, qui longissimo intervallo hunc praecedunt, locis vocabulum illud in *δημοκρατίας* significatione positum (illo tamen de eo tacente) invenies. Idem vero & in quibusdam non inutilibus alioqui admonitionibus usu venit. Earum e numero una est in pag. 586. nam cum dicatur a Thucydide, *προσέθηκέ τε (ὡς ἐλέγετο) ἐπὶ ἰδίοις κέρδεσι Τισσαφέρνει ἑαυτὸν καὶ περὶ τούτου καὶ περὶ τῶν ἄλλων*, ab illo annotatur, *haec verba, ὡς ἐλέγετο, hic etiam adiecta sunt ad ostendendum ipsum de rebus incertis non valde contendere.* Atqui loci hunc praecedunt quamplurimi, quibus admonitio ista non minus conveniebat, cum habeant & ipsi *ὡς λέγεται.* Illud quidem certe, quod hic ab eo dicitur, *hic quoque*, (nam id sonat *κἀνταῦθα*) Thucydidem his verbis alibi etiam talem usum dare indicat. Nec vero dubitandum est, quin multas ad historiam pertinentes annotationes, multas de rebus necessariis admonitiones, multas multarum vocum explicationes habuissemus, (praeter illas, quas habemus) si integra scholia ad nos pervenissent.

Quod autem multo alias aliis doctiores & sermone magis puro scriptas habemus annotationes, hoc inde fit, quod ex diversis coacervatae sunt hae reliquiae. Interim certe fatendum est, nonnullas tam doctas esse, tam paucis tam-

que propriis comprehensas verbis, ut vel propter eas (utpote in quibus veterum scholiorum indolem agnoscimus) ei, cuius beneficio ad nos hae ἐξηγήσεις pervenerunt, magnas agere gratias debeamus. Unum ex quamplurimis eius, quam dixi, rei exemplum afferam, id quod mea mihi primum memoria suggessit. Id ex pag. 399 sumam. narrante enim Thucydide, Timocratem Lacedaemonium, navigantem, cum navis frangeretur, gladio se transegisse, (si tamen ἔσφαξεν ἑαυτὸν hoc potius, quam alio interpretandum est modo) scribitur, Λακωνικὸν φρόνημα τοῦτο, μὴ ὑπ' ἐχθρῶν ἀξιοῦν ἀναιρεθῆναι. Fateor tamen, annotationem hanc multo etiam magis illam veterum scholiorum indolem prae se ferre potuisse, si hac brevitate scripta fuisset, Λακωνικὸν τὸ φρόνημα, non adiectis quae sequuntur. Quid si vero ab alio adiecta cetera fuisse (praesertim cum etiam sit quod illis opponi possit) dicamus? Sed de hac re plura, cum annotationibus meis locus ille propositus fuerit examinandus.

Non minus porro in istis, quam aliis scholiis, (id est, in plerisque horum scholiorum locis) ac fortasse magis etiam quam in ullis aliis, hoc tibi continget, ut quae expositio, simulatque fuerit lecta, displicuerit, eadem relecta placeat. Quin etiam sunt, quae primo aspectu videri ineptae tibi poterunt, cum iis relectis & intellectis, non eas, sed te ipsum, sis accusaturus. Eo ex genere ista est, pag. 346 l. 4, Σκεψάμενοι) ἰδόντες, τοῖς ὀφθαλμοῖς δηλονότι. Annotantur autem haec in istum Thucydidis locum, ἢ πέμψαι σφῶν αὐτῶν ἄνδρας οἵ τινες χρηστοὶ, καὶ πιστῶς ἀπαγγελοῦσι σκεψάμενοι. Quid enim ineptius prima fronte videri cuipiam possit, quam, hoc σκεψάμενοι exponentem ἰδόντες, ei τοῖς ὀφθαλμοῖς δηλονότι adiicere? An metuebat (inquiet) ne hoc de alia corporis parte, quam de oculis, intelligeremus? Sed audi: quo magis ineptum aliquid occurrit, & vel eo nomine a te accusatur, eo tua tibi accusatio magis suspecta sit. Documento certe hic esse locus potest. nam ecce, si expositionem istam attente consideraveris, nihil certe in ea dici, quod dici non debuerit, animadvertes; sed dativum τοῖς ὀφθαλμοῖς, quem ad participium ἰδόντες refers, ad alterum σκεψάμενοι referri a te debere. Perinde ac si diceret, verbum σκέπτεσθαι, non dicit hic (ut passim) de iis, qui mentis oculis σκέπτονται, sed de iis, qui oculis corporis. Fortasse igitur ita scriptam hic scholiastes expositionem istam reliquerat, Σκέψαμενοι) ἰδόντες. σκέψαμενοι τοῖς ὀφθαλμοῖς δηλονότι. Interim tamen, multa in

his ſcholiis eſſe ſi non inepta, at certe ineptis perſimilia, multa, quae is, qui ſcripſit, non ſatis diligenter ἐσκέψατο (non iam τοῖς τοῦ σώματος, ſed τοῖς τῆς ψυχῆς ὀφθαλμοῖς, intelligo) haud equidem nego: ac, negare ſi velim, quae inter meas in illa ſcholia annotationes ſunt cenſurae, mihi reclamantes habebo.

ANNOTATIONES
IN
SCHOLIA GRAECA
CUM
AUCTARIO SCHOLIORUM.

ANTEQUAM ad horum ſcholiorum & mearum in illa annotationum lectionem venias, legiſſe te meam in illa *Proparaſceuen* velim, & non tantum quae ad illa intelligenda te inſtruunt in promtu habere, ſed eorum etiam, quae de illis in fine illius tractatus dixi, meminiſſe: atque his ea, quae & in epiſtola de iiſdem dixeram, adiungere. Hoc inprimis veniat tibi in mentem oportet, a diverſis ea ſcripta eſſe, non tantum ab *Antyllo, Aeſculapio,* & *Phoebamone,* ſed ab aliis etiam, a quibus horum fieri mentionem videbis. Atque adeo pauciora ex aliquô trium illorum, quam ex aliis, eſſe ſcripta exiſtimo. Utcunque autem ſe res habeat, quam multis in locis mihi non ſatisfaciant, hae annotationes, ſimul etiam alia duo quae promiſi praeſtantes, te docebunt. Quod ſi cui durum tertium illud videbitur, quo cenſura agi in ea dicitur, ego me in ea tantum inquirere ſum dicturus.

Titulus eſt hic (ut vides) Σχόλια παλαιὰ καὶ ξυνοπτικὰ εἰς ὅλον τὸν Θουκυδίδην, id eſt, *Scholia vetuſta & compendiaria in totum Thucydidem.* Quem titulum non itidem vetuſtum eſſe puto, ſed longo poſt tempore a quopiam ſcriptum. Illa quidem certe potiſſimum, quae huic titulo adiungi dixi, ὧν χωρὶς οὐκ εὐξύνετος ὁ ξυγγραφεύς, (id eſt, *ſine quibus non facile hiſtoricus hic intelligi poteſt*) nihil minus quam aliquam tituli vetuſtatem prae ſe ferunt: non tam quod ad verba, quam quod ad rem ipſam attinet. Nam & breviores & modeſtiores antiqui librorum, praeſertimque huiuſmodi ſcriptionum, tituli

erant. Fateor alioqui, quod titulus ille praedicat, in multis Thucydidis locis posse verum comperiri. Sed qualia sint haec scholia, (quantum quidem iudicare possum) a me partim iam dictum est, partim vero exemplis in his annotationibus ostendetur. STEPH.

Pag. 305. *l.* 5. Πάντως μέμνηται τοῦ οἰκείου ὀνόματος κατ' ἀρχὰς, ἀντιδιαστ. &c.) Hic ita videtur uti adverbio πάντως, ut esse usum Thucydidem p. 507 scribit: videlicet pro ἐξ ἀνάγκης. Perinde ac si diceret, *necesse Thucydidem habuisse nominis sui mentionem in principio operis sui facere: partim ut se ipsum ab aliis distingueret, qui iisdem annis cognomines erant; partim etiam ne alius quispiam historicum illud eius opus sibi vindicaret.* Observa autem, cum dicendum esset, ἅμα μὲν διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, aut certe simpliciter, ἅμα μὲν τούτου ἕνεκεν, nove dixisse, ἅμα μὲν τῆς αὐτῆς αἰτίας ἕνεκεν. Ceterum pro ἐν τοῖς ἔτεσιν scribo ἐν τοῖς αὐτοῖς ἔτεσιν. quam lectionem in mea illa huius loci interpretatione agnosces.

Verum hic eorum te meminisse oportet, quae de hoc loco in principium prooemii Thucydidis dixi: in ea verba videlicet, Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Ibi enim cum dixissem suspicari me, vel potius persuasum habere, scriptum a Thucydide fuisse, Θουκυδίδης τοῦ Ὀλόρου Ἀθηναῖος, & rationem huius meae emendationis attulissem: simul etiam inquiens, esse verisimile, cum & alii eodem forent tempore, qui nomen idem haberent, eum aliquid, quo ab illis discerni posset, adiunxisse: illis adieci, id, quod esse verisimile dicerem, ab ipso Scholiaste tanquam certum tradi. Ab illo enim scribi, Thucydidem voluisse discrimen ponere (nam & ita interpr. ἀντιδιαστέλλειν) inter se & alios, qui idem eodem tempore nomen habebant. Unde etiam posse colligi, illum quoque ita, ut legendum mihi videri dicebam, legisse: videlicet, Θουκυδίδης τοῦ Ὀλόρου· cum alioqui nullam ἀντιδιαστολὴν posuisse videri possit. Ideoque non dubitare me, quin ab illo scriptum fuerit, Πάντως μέμνηται τοῦ οἰκείου καὶ τοῦ πατρὸς (vel, τοῦ τοῦ πατρὸς) ὀνόματος. Unde autem ortam esse hanc apud istum Scholiastem depravationem existimarem, ibidem declaravi. Nunc certe τῆς γνώμης (ut apud Thucydidem nostrum loquitur Pericles) τῆς αὐτῆς ἔχομαι· illud tantum adiiciens, mihi obiecturum fortassis aliquem, satis magnum hoc statui a nostro scriptore discrimen, quod se Atheniensem dicat. Verum in promtu est adversus obiectionem illam responsio, ex tribus reliquis Thucydidis u-

num saltem fuisse itidem Atheniensem: eum nimirum, cuius ab hoc scriptore fit mentio I, 117, καὶ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ὕστερον προσεβοήθησαν τεσσαράκοντα μὲν αἱ μετὰ Θουκυδίδου καὶ Ἄγνωνος καὶ Φορμίωνος νῆες, εἴκοσι δὲ αἱ μετὰ Τληπολέμου καὶ Ἀντικλέους. Hic autem sit necesse est, quem Marcellinus δημαγωγὸν fuisse & Pericli διαπολιτεύσασθαι scribit, (nisi potius συνδιαπολιτεύσασθαι, aut συμπολιτεύσασθαι dicendum est, ut apud eum διεπολιτεύσατο, in συνδιεπολιτεύσατο, aut συνεπολιτεύσατο mutetur) ubi quatuor Thucydidas enumerat. IDEM. Hic scripserat nescio quis in margine exemplaris cl. Wasse: *Non intellexit Stephanus, quid esset διαπολιτεύσασθαι. Vide Casaubonum ad Polyaen. I, 21, 3.* Ostendit ibi Casaubonus, in Polyaeno non raro διαπολιτεύεσθαι legi pro ἀντιδιαπολιτεύεσθαι, & in eundem sensum locum Marcellini accipit.

ead. l. 9. Ἄλλο γράψαι) Ἄλλο ἐστὶ γράψαι, & mox τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ ἑ. π. λ. Reg.

ead. l. 11. Ξυγγράψαι, τὸ μετ' &c.) Ante illud ξυγγράψαι apte positum fuisset ἄλλως. nam haec sive sint eiusdem, sive alius, sunt certe aliam inter γράψαι & ξυγγράψαι differentiam proponentis. Prius enim dicitur, aliud esse γράψαι, & aliud ξυγγράψαι. nam γράψαι *quidem de una re dici, at* ξυγγράψαι *de multis.* Postea vero additur, ξυγγράψαι, esse, *adhibita diligentia & adhibito studio componere: at* γράψαι, esse, *simpliciter & absque diligentia.* Qui locus occurrit primus ex eorum numero, in quos esse inquirendum aio: sic tamen ut fatear, posteriorem differentiam propius ad veritatem accedere, quam priorem. Id saltem ferri posse videtur, quod de composito ξυγγράψαι dicit: sed de γράψαι dicendum potius fuisse, *tam de iis dici, qui adhibita diligentia, quam de iis, qui negligenter id faciunt.* Hoc certe constat, potius, ubicunque ξυγγράψαι locum habet, ibi & γράψαι locum habere, quam vice versa. Sed quid de his verbis, τὴν ἀλήθειαν ἀνευρεῖν, dicemus? Dicendum fortasse fuerit, inter ipsa & adverbium ὁμαλῶς nonnulla deesse, cum quibus ea iungebantur. Quorsum tamen veritatis inveniendae mentio fieri debeat, ubi agitur de significatione verbi γράψαι, ne suspicari quidem possum: alioqui desiderari tantum dicerem ὥστε inter ἐπιμελῶς & ἀλήθειαν ἀνευρεῖν. Ne istud quidem omittendum, scribendum paulo ante esse, τὸ μὲν γράψαι· cui respondeat, τὸ δὲ ξυγγράψαι. Alioqui τὸ μὲν, cum ad vicinius referri soleat, & ipsum de verbo ξυγγράψαι intelligere necesse foret: quod nullo fieri modo potest. STEPH.

ead. l. 15. Οὐ μάτην) Quod dicit, οὐ μάτην πρόσκειται, intellige de his verbis, πρὸς ἀλλήλους, *ea non frustra esse adiecta.* Nam *& bellum*, inquit, *adversus Xerxem eorundem erat*, (videlicet Atheniensium & Peloponnensium) *sed non eorum inter se erat.* STEPH.

ead. l. 17. Ἀλλ' ἁπλῶς) Scribendum potius ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς, cum praecedat οὐ μόνον. IDEM. Ad voc. μέγαν e Reg. ἢ τῷ χρόνῳ, ἢ τοῖς πράγμασιν annotarat Rostgaardus.

ead. l. 20. Πῶς ἤκμαζον) *Quomodo*, inquit, *utrique omni ad bellum apparatu florebant, si Peloponnensibus pecuniae deerant?* Quaestionem proponit, quam non solvit: quod & alibi facit. Ego vero aliam de hac ipsa proponam, quid hunc enarratorem ad movendam quaestionem istam impulerit, & unde Peloponnenses pecuniarum inopia laborasse didicerit. Verum non longe abeundum est, ut inveniatur locus, ex quo istud collegisse videri potest. Nam I, 19 scribit Thucydides, Lacedaemoniorum socios non fuisse illis tributarios, cum Atheniensibus tributum sui penderent. Sed si non alio, quam hoc, nitens argumento dixit Peloponnensibus pecunias defuisse, non est certe quod fidem illi habeamus: cum alii possent illis vicissim esse πόροι, qui Atheniensibus non essent. Hoc quidem certe nullo credibile modo est, dicturum fuisse Thucydidem, utrosque omni ad bellum apparatu floruisse, si Peloponnenses a pecuniis imparatos fuisse scivisset: cum & ipse pecunias pro belli nervis habere se ostendat, cum alibi, tum ubi scribit, τὰ πολλὰ τοῦ πολέμου γνώμῃ καὶ χρημάτων περιουσίᾳ κρατεῖσθαι. Audimus vero & Hermocratem dicentem apud eundem VI, 34, χρυσὸν γὰρ καὶ ἄργυρον πλεῖστον κέκτηνται, ὅθεν ὅ τε πόλεμος καὶ τἄλλα εὐπορεῖ. STEPH. Non possum divinare, quid Scholiastem ad movendam quaestionem istam impulerit, & unde Peloponnesios pecuniarum inopia laborasse didicerit. Locus, ex quo istud collegisse videtur, exstat (ut censet Steph.) I, 19, ubi scribit Thucydides, Lacedaemoniorum socios non fuisse illis tributarios, cum Atheniensibus tributum sui penderent. Sed (ut inquit idem) si non alio, quam hoc, nitens argumento dixit Peloponnesiis pecunias defuisse, non est certe quod fidem illi habeamus: cum alii possent illis vicissim esse πόροι, qui Atheniensibus non essent. Verum si respiciat (ut putat Acacius) ad orationem Archidami, bellum Lacedaemoniis dissuadentis, ab inopia pecuniarum &c. regeri potest, hunc, ut alia, sic inopiam quoque suorum, ultra modum exaggerasse: quin

& eius argumenta contraria oratione elevasse Sthenelaidem. Praeterea (ut ait Steph.) nullo modo credibile est, dicturum fuisse Thucydidem, utrosque omni ad bellum apparatu floruisse, si Peloponnesios a pecuniis imparatos fuisse scivisset: cum & ipse pecunias pro belli nervis habere se ostendat plurimis in locis. Huds.

ead. l. 25. Συνεμάχουν) Συνεμάχοντο Ἀθηναίοις. οἱ δὲ μετὰ αὐτὰ Ξέρξου. Rostg.

ead. l. 28. Οὔτε ἐς τὰ ἄλλα) Οἷον τὰς ἐκλείψεις καὶ τοὺς σεισμούς. Rostg. Paulo ante ad voc. ξυμβαίνει in Thucydide haec annotaverat Rostg. ξυμβαίνει, ἀντὶ τοῦ συνάγεται καὶ συγκεφαλαιοῦται. τὸ δὲ ἐπὶ μακρότατον ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πολὺ καὶ συνεχῶς καὶ ἐπιμελῶς κεῖται. Eadem vir doctus, qui Thucydidem scriptum Bibliothecae Regiae cum edit. Hudsoni contulerat, descripserat.

ead. l. 29. Οὐ πάλαι βεβαίως) Οὐ βεβαίως ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων· ἢ μὲν οὕτως. φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη οὐ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη. Rostg.

ibid. Πρὸ τούτου) Quem non hoc solo, sed aliis quoque locis animadvertere licuit, errorem, nempe quod interpretationes adscriptae minus illis, quas numeri designant, Historici verbis conveniant, sed vicinis potius, sive antecedentibus, seu sequentibus, nolim Scholiorum auctori attribuere, sed vel primis, qui ea typis exscripserunt, editoribus, vel Codicibus, quos ante oculos hi habentes, oscitanter potius quam religiose omnia, ut invenerant, expresserunt: sic nimirum eam, quae hic exstat, expositionem referas potius ad verba praecedentia: ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη. Quippe quibus recte opponitur hoc: πρὸ τούτου γὰρ κατὰ μέρος καὶ κατὰ ἔθνη ἐκαλεῖτο. Gramm.

Pag. 306. *l.* 1. Τὸ δὲ σχῆμα &c.) Schema τοῦ ὁμοιοκαταλήκτου, id est *similiter desinentis*, vel (si ita loqui liceret) *similis desinentiae*, est in οἰκουμένη & in καλουμένη. Habes enim ὁμοιοκαταληξίαν in locis valde vicinis, cum audis, φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη, οὐ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη. Hoc autem schema, Γόργιον (sed malim Γόργειον aut Γοργίειον) vocari ait. Atque ideo vocatum ita credibile est; quod Gorgias Leontinus crebrius, quam alii, eo uteretur: fortasse autem non solum crebrius, sed etiam κατακόρως, (ut de Hipponacte enarrator Aristophanis loquitur, dicens *tetrametrum Hipponacteum* ita vocatum fuisse, διὰ τὸ κατακόρως αὐτὸν τούτῳ χρήσασθαι) nam & Dionysius Halic. τοὺς περὶ Γοργίαν in talibus

πλεονάσαι scribit, hunc & ipse locum afferens. Scio alioqui esse, qui ita dictum putent, quod a Gorgia inventum fuerit: sed eos falli constat. Idem porro schema vocatur etiam ὁμοιοτέλευτον & ὁμοιόπτωτον, sive plurali numero ὁμοιοτέλευτα & ὁμοιόπτωτα, (quas voces Latini expresserunt, cum *similiter desinentia* & *similiter cadentia* dixerunt) sicut & multitudinis quoque numero ὁμοιοκατάληκτα dicitur. Ceterum eam, quae ab hoc nostro Scholiaste Γόργιος vocatur παρίσωσις, in huius libri finem, idem illi esse schema, mox docebo. Falso autem eundem credidisse, adeo delectatum esse nostrum Thucydidem hoc schemate, ut etiam ad illud efficiendum vocem supervacaneam φιλέταιρος posuerit in illo tertii libri loco, τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη, cum ad ipsum venero, probare conabor. Scio alioqui, & a Dionysio Halic. nostrum hunc scriptorem de huius schematis usu reprehendi, vel potius irrideri: quippe qui, hunc locum sicut & alios in exemplum afferens, esse in iis dicat μειρακιώδεις σχηματισμοὺς τῶν ἀντιθέτων τε καὶ παρομοίων καὶ παρισώσεων. Ubi observa etiam duas appellationes, παρόμοια & παρισώσεις, quae illis, quarum mentionem feci, addi possunt. Posteriorem quidem certe & apud hunc Scholiastem habes duobus in locis: pro cuius vocabulo ὁμοιοκατάληκτον dicitur & ἰσοκατάληκτον. Ceterum idem Dionysius τοὺς περὶ τὸν Γοργίαν in illis schematismis πλεονάσαι scribit: atque idem non minus Platonem, quam Thucydidem, de illorum usu reprehendit: pro quorum utroque vide quae a me in quodam Schediasmatum dicuntur. Steph. Hoc in editis Stephani Schediasmatibus non puto inveniri.

ead. l. 4. Οὐκ εἶπε δυνατῶν) Ineptit Scholiastes: quasi vero οἱ πλείονες non essent simul δυνατοὶ, quandoquidem praevaluerint? Nonne etiam his ipsis δυνάμεις μείζους tribuit Thucydides cap. 2? Gramm.

ead. l. 7. Ἡ περιοχὴ) De hoc loco agit Stephanus in Proparasceue pag. 8.

ead. l. 15. Ἐπικρατεῖν) Ad voc. ἀναγκαίου, quae lin. praeced. in Thucydide legitur, in Reg. scriptum erat, Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναγκαίας.

ead. l. 16. Ὅση ἦν ἀρίστη) Non videtur necesse verba ὅσα ἦν κράτιστα istis exponere, ὅση ἦν ἀρίστη, (quae praecedunt apud Thucydidem) aut ὅση ἦν κρατίστη· cum subaudiri commode possit μέρη vel χωρία cum κράτιστα. Ita certe loquitur & VI, 2, καὶ ἀντὶ Σικανίας Σικελίαν τὴν νῆσον ἐποίησαν κα-

λεῖσθαι, καὶ τὰ κράτιστα τῆς γῆς ᾤκησαν ἔχοντες. STEPH.

ead. l. 17. Τὰ στρατεύματα) Αἱ δυνάμεις redduntur τὰ στρατεύματα praeter auctoris mentem, quam rectius assecutus interpres Latinus. GRAMM.

ead. l. 18. Οὖσαν, ἀντὶ τοῦ εἶναι) Licet participium infinitivi locum saepe occupet, tamen hic etiam occupare, non libenter cum isto enarratore dixerim: si quidem οὖσαν cum ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον iungere liceat, & intelligere, ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον χρόνου. STEPH. Apparet, Scholiasten particulas ἐκ τοῦ construxisse cum participio οὖσαν. male. Pertinent enim ad ἐπιπλεῖστον, scil. ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον χρόνου. id quod monuisse etiam video H. Stephanum. GRAMM. Ἐπιπλεῖστον in Cass. exponitur ἐξ ἀρχῆς.

ead. l. 20. Ὁ νοῦς) Post ὁ νοῦς, quo significatur (ut antea docui) *sensus est*, solent sequi verba, quae locum exponunt: sed hic interiiciuntur ista, οἱ μὲν, οὕτω· quibus respondent illa, ἄλλοι δὲ οὕτω. STEPH.

ead. l. 24. Ἄλλοι δὲ οὕτω) Posteriorem hanc expositionem, quam recte sequitur & in subiecta expositione illustrat Aemil. Portus, auctoris verbis magis convenire iudico priore illa, quae Acacio, ut videtur, imposuit, ac forte etiam interpreti Gallico Perrotto Ablancourt. GRAMM.

ead. l. 33. Οἱ Ἀθηναῖοι τὸ παλαιὸν εὐθὺς) Initio potentissimos quosque Graeciae, bello pulsos, aut seditione aliqua, intra urbem recipientes, civitate donarunt; atque ita effecere, ut immensus habitantium numerus esset. immo advenas qualescunque statim cives faciebant. Verum postea cum multitudine sua laborarent, restrinxere; ac statutum, si quem honorare vellent, huic tantum ut ius civitatis iure largirentur. Vide Meursium de Fortuna Attica c. 5. HUDS.

ead. l. 35. Οὐχ ἥκιστα) Ante hoc scholion in Schedis Rostgaardi haec annotata erant ad voc. Ἰωνίαν: Προληπτικόν ἐστι σχῆμα ὅταν τὸ συμβὰν ὕστερον προλαβόντες καλέσωμεν. ὃ γὰρ ξυνέβη μετὰ τὴν οἴκησιν τῶν ἀνδρῶν· λέγει δὲ τὸ κληθῆναι Ἰωνίαν· τοῦτο αὐτὴν προσηγόρευσε πρὶν ἐκπεμφθῆναι τοὺς ἄνδρας, προδιδοὺς καὶ προχαριζόμενος τὴν προσηγορίαν ταύτην τῇ χώρᾳ. οὐ γὰρ οὔσης πρὸ τούτου τῆς Ἰωνίας ἀπέστειλαν ἐκεῖσε τὸν ὄχλον οἱ Ἀθηναῖοι, ἐφ' ᾧ κτίσειν καὶ οἰκῆσαι τὴν γῆν. καὶ οἱ πεμφθέντες κατοικῆσαι οὕτω καλεῖσθαι τὴν χώραν ὕστερον παρεσκεύασαν. Τοῦτο δὲ καὶ Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ ἐποίησεν εἰπών· λυσαμένη τὴν ζώνην ἐν Ζωστῆρι τῆς Ἀττικῆς. ὁ δὲ νοῦς οὗτος. πολλῶν καταφυγόντων εἰς τὴν Ἀττικὴν διὰ τὸ

ἀσφαλὲς εἶναι τὸ χωρίον, τοσοῦτον ἐγένετο πλῆθος, ὥστε τῆς Ἀττικῆς στενοχωρουμένης, καὶ μὴ οὔσης ἱκανῆς τρέφειν τὸν ὄχλον, ἀνάγκη γέγονε μερίσαι τὸ πλῆθος, καὶ εἰς ἀποικίαν ἐκπέμψαι. οὗτος δὲ προληπτικῶς χρησάμενος εἶπεν εἰς Ἰωνίαν ἔπεμψαν. Locus Ariſtidis eſt Tom. I, pag. 169 ed. Cant. Vide Meurſium de Pop. Att. in Ζωστήρ. Deinde in iiſdem ad voc. εἶχεν, quae legitur lin. 13 in contextu Thucydidis, ſcriptum erat, ἀντὶ τοῦ ἔχειν; ad καὶ πάνυ οὐδὲ εἶναι p. 7, l. 1, ἀντὶ τοῦ οὐδ᾽ ὅλως εἶναι; quae & Caſſ. habebat: & ad ἄλλα τε ibid. l. 2, οἷον Θεσσαλοὶ, Βοιωτοὶ, Ἀργεῖοι. οἳ ἐπὶ πλεῖστον μέρος τῆς Ἑλλάδος, ἢ ἐπὶ πλεῖστον χρόνον ἐκλήθησαν Θεσσαλοί· e quibus quae poſt Ἀργεῖοι ſcribuntur, pertinent ad ἐπιπλεῖστον, quod poſt Πελασγικὸν eſt in Thucyd.

ead. l. 37. Πελασγοὶ μόνον) In praeced. editt. legitur πελάσγιοι, pro πελασγοί. ſed puto & alium errorem ſupereſſe. nam haud μόνον ſcriptum ab hoc enarratore fuiſſe, ſed nomen alicuius Graecae gentis. Steph. Non video, quid hic erroris ſit in voce μόνον. Pelaſgi, ait Scholiaſtes, tantum vocabantur Pelaſgi, Boeotii tantum Boeotii, Argivi tantum Argivi, & ſic ceteri; non uno communi nomine Ἕλληνες appellabantur.

ead l. 38. Ἕλληνες) Poſt haec ad verba Thucydidis Ἕλληνος δὲ καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ, in Roſtg. erat, Ἕλληνος παῖδες Δῶρος, Ξοῦθος, Αἴολος. ὥς φησι καὶ Ἡσίοδος, Δῶρόν τε, Ξοῦθόν τε, καὶ Αἴολον ἱππιοχάρμην. Haec ex Heſiodi Heroica genealogia affert Tzetzes ad Lycophronem v. 285.

Pag. 307. *l.* 1. Οὐκ ἀπὸ γραφῆς) Mendum ſubeſt huic loco, & quamvis menti eius convenire videatur haec lectio οὐκ ἀπὸ κοινῆς δόξης ἁπάντων, tamen, quod in voce γραφῆς vix ulla ſerventur vocis κοινῆς veſtigia, aliam emendationem deſiderare hunc locum exiſtimo. Steph. Verbis γραφῆς δόξης mendum ſubeſſe iam olim annotavit H. Stephanus, nondum, quo emendaret modo, certus. Fortaſſe γραπτῆς δόξης Scholii auctor h. l. ſcripſerit. Gramm. Coniecturam Stephani videtur probaſſe Salmaſius in libro de Helleniſtica p. 348, ubi hunc locum ita interpretatur: *Mens Thucydidis eſt,* τῇ ὁμιλίᾳ, *id eſt, communi privatorum ſermone vocatos potius fuiſſe* Ἕλληνας, *qui in ſingulis urbibus ex genere* Ἑλληνικῷ *habitabant, aut qui coloni ex Theſſalia venerant, quam generaliter in id nomen conceſſiſſe omnes Graeciae regiones, quas incolebant. Exempli gratia, Dores, qui* περίχωρον *Parnaſſi montis inſederant, a vicinis populis* Ἕλληνες *vocabantur, quia* Ἑλληνικοῦ *generis erant, quod ex Theſſalia ad ea loca habitatum venerat. Scholiaſtes Graecus interpretatur* ὁμι-

λία μᾶλλον οὐκ ἀπὸ κοινῆς δόξης ἁπάντων. *Qui sciebant, eos ab Hellenibus descendisse*, Ἕλληνας *nuncupabant*, *non omnium generali notione ita vocabantur*. Οὐκ ἀπὸ γραφῆς καὶ δόξης Scholiast. Cass. Ab eodem absunt haec καλεῖσθαι μᾶλλον Ἕλληνας.

ead. l. 4. Ἐν ἑτέρῳ) Intellige, ἐν ἑτέρῳ βιβλίῳ, vel ἀντιγράφῳ. *Ita*, inquit, *in altero exemplari*, *& recte quidem*, *scriptum est*. Sed ratio, quam affert, ob quam sibi scripturam hanc, non alteram, probari ostendit, minime admitti potest: cum sit falsum, quod scribit, satis esse πολλῷ de tempore dicere, & ὕστερον ei per pleonasmum adiici: & contra post πολλῷ, ubi de tempore dicitur, necesse sit vel ὕστερον vel πρότερον, vel aliquid huiusmodi addi. Steph.

ead. l. 8. Νενόθευται) Verbum νενόθευται significat, *pro notho seu spurio habitum fuit*, vel, *tanquam nothum reiectum fuit*. Scimus enim, apud Homerum quosdam versus esse, qui νόθοι (id est *spurii*) vocantur, tanquam ὑποβολιμαῖοι, id est, *suppositititii*. τὸ γὰρ Ἐγχείῃ &c. *istud enim*, inquit, Ἐγχείῃ &c. *nothum fuit existimatum*, a criticis videlicet. Perinde ac si dixisset, τὸ γὰρ Ὁμηρικὸν ἔπος, vel τοῦτο γὰρ τὸ Ὁμηρικὸν ἔπος. Est enim Homeri aut saltem apud Homerum versus in Boeotia, Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο ἀν' Ἕλληνας καὶ Ἀχαιούς. Sed apud illum, in iis, quae a nobis versantur, exemplaribus legimus Πανέλληνας, non ἀν' Ἕλληνας· ut taceam de ἐκέκαστο, pro quo hic ἐκέκαστον habemus. Quae autem in superioribus horum Scholiorum edd. inter Ἐγχείῃ & illud ἐκέκαστον lacuna est, repletur inserendo coniunctivam illam particulam: quamvis alioqui lacunae illius spatium multo longioris vocabuli sit capax. Ceterum non solum hic versus, sed etiam is, qui eum proxime praecedit, a Zenodoto quoque nothus fuit iudicatus: ut testatur Eustathius, qui & reclamatum illi fuisse scribit. De hac autem controversia, nec non de illa lectionis diversitate, in uno meorum Schediasmatum disseritur. Steph. In optimis Homeri exemplaribus sic legitur Iliad. β', 530, Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς. Aristarchus ut nothum reiiciebat omnino hunc versum, ut notat auctor breviorum Scholiorum ad hunc versum Homeri Iliad. ι', 395, Πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε. Vide Palmerii Gr. antiq. p. 10 & 15, & Stephani Schediasmata. Huds. Quaenam sint illa Schediasmata Stephani, ad quae nos ablegat Hudsonus, non scio. In illis sex schediasmatum libris, qui exstant, nihil de his legitur. In Cod. Cass. post νενόθευται haec addita erant, τὸ γὰρ βαρβαροφώνων Καρῶν νενόθευται. Est ex

Homeri Iliad. β', 867. Sed pertinet ad illa, quae paulo post dicit Thucydides, οὐ μὴν οὐδὲ βαρβάρους εἴρηκε. Neque tamen vel Eustathius, vel parvus Scholiastes Homeri, vel quisquam alius, quod sciam, annotavit hunc versum Homeri pro suppositītio habitum. Alia ratione Thucydidem defendit Salmasius. Vide Notas ad h. l.

ead. l. 9. Ἀντίπαλον καὶ τὸ ἴσον &c.) Dicit, vocem ἀντίπαλος significare & ἴσον & πολέμιον. opponi enim Graeco barbarum. Fortasse autem desunt aliqua verba, & ita scripsisse illum credendum est, ἀντίπαλον καὶ τὸ ἴσον καὶ τὸ πολέμιον. ἐνταῦθα δὲ πολέμιον. ἀντίκειται γὰρ τῷ Ἕλληνι ὁ βάρβαρος. hoc sensu, *vox* ἀντίπαλον *alicubi* ἴσον, id est aequale, *alicubi* πολέμιον, id est adversarium, *declarat: sed hic* sonat πολέμιον. *opponitur enim Graeco barbarus.* STEPH. Sic Hesychius: Ἀντίπαλον, ἐναντίον, ἐχθρὸν, Θουκυδίδης. Suidas: Ἀντίπαλον τρία σημαίνει, τὸ ἐναντίον, καὶ τὸ ἰσόπαλον, καὶ τὸ ἰσόστροφον. HUDS.

ead. l. 10. Ὁ βάρβαρος) Τὸ βάρβαρος. Cass.

ead. l. 13. Διὰ τριῶν συγκρίσεων) Haec omnia usque ad τό τε ληστικὸν absunt a Cass. Ad ἐπιπλεῖστον autem, quod est pag. 8, l. 9, in contextu Thucydidis, haec annotantur: ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πολὺ μέρος, ὅ ἐστιν ἐπὶ πολὺ μέρος τῆς ἐκράτησεν — ἢ ἐπιπλεῖστον ἀντὶ τοῦ πάνυ.

ead. l. 21. Ληστικὸν τὸ σύστημα &c.) Intelligit, ληστικὸν quidem scribi, cum significatur ipsum σύστημα, (subaudi, τῶν λῃστῶν, id est, latronum) hoc est, cum dicitur de ipso coetu, seu ipsa manu latronum: at vero λῃστρικὸν, cum κτῆμα declaratur, id est, cum dicitur de aliqua re, quae a latronibus possidetur. Verum hoc discrimen semper servari vix crediderim: atque adeo lectio altera, τό, τε λῃστρικὸν, ei fidem derogat. Vide quae in Thucydidem de hac voce fuerunt annotata. STEPH. Infra pag. 313, Ληστικὸν τὸ σύστημα τῶν λῃστῶν· τὸ δὲ μετὰ τοῦ ρ τὸ κτῆμα τῶν λῃστῶν Cass.

ead. l. 23. Ἡ γὰρ μὴ λῃστευομένη) At mentem auctoris hanc dicimus, Minoa praedones sustulisse ac latrones, non tantum ut libere tutoque ea, quae penderent regi, habitatores insularum colligerent, sed ut *commodius faciliusque pervenirent ad se* αἱ πρόσοδοι. Adeoque recte hic Gallicus: *il travailla a nettoyer la mer de pirates, pour assûrer ses revenus.* GRAMM. Post προσόδους Cass. λείπει δὲ ἡ ὑπέρ.

ead. l. 26. Ἤπειρος τριχῶς &c.) Non dubium est, quin omissa quaedam hic sint, post θαλάσσης. nam cum esse tria scripserit, de quibus dicatur ἤπειρος, unum tantum huius voca-

buli usum affert, eum videlicet, quo mari opponitur, (ut Latine *continens*, sive *terra continens*) adeo ut manifestum sit, alteras duas significationes a librario esse praetermissas. Steph. In Cass. post θαλάσσης haec addebantur: ἡ Ἀσία κατ' ἐξοχήν. καὶ μέρος τι τῆς ..... Κεφαλληνίαν. Atramentum ita evanidum erat, ut omnia legi non possent. De voce ἤπειρος lege Spanhemium ad Iulian. Orat. I, pag. 122.

ead. l. 28. Θουκυδίδης, καὶ τὸν &c.) His verbis, Θουκυδίδης, καὶ τὸν πλεῖστον τοῦ χρόνου, intellige Thucydidem, sicut dicit hic τὸν πλεῖστον τοῦ βίου, ita etiam alibi τὸν πλεῖστον τοῦ χρόνου. Locus autem est in hoc ipso libro, cap. 30, τοῦ τε χρόνου τὸν πλεῖστον μετὰ τὴν ναυμαχίαν ἐπεκράτουν τῆς θαλάσσης. ubi idem enarrator nos admonet, Thucydidem semper τὸν πλεῖστον dicere ἀρσενικῶς, id est, genere masculino. Ideo autem hac de re ab illo monemur, quod alioqui suspectam habere exemplarium fidem hic & illic possimus: cum alii potius τὸ πλεῖστον dicere in huiusmodi locis soleant, subaudientes nimirum vel διάστημα vel μέρος· praesertim ubi sequitur genitivus χρόνου. Nam ubi sequitur βίου, aut alius huiusmodi, μέρος quidem, at non item διάστημα possumus ὑπακούειν. Ceterum ad illa enarratoris verba quod attinet, Θουκυδίδης, καὶ τὸν πλεῖστον τοῦ χρόνου, non plenam esse hic scripturam existimo; sed ipsum enarratorem scripsisse, Οὕτω Θουκυδίδης, ὡς καὶ τὸν πλεῖστον τοῦ χρόνου· aut certe tale quid ab eo scriptum fuisse, subaudiendum nobis relinquente verbum λέγει, (vel aliud huiusmodi) sicut & in illo altero ad cap. 30. Alioqui dixerim, non absimile vero esse, reponendum Θουκυδίδειον pro Θουκυδίδης· & sequi debere, ὡς καὶ τὸν πλ. Steph. Cass. Οὕτω Θουκυδίδης, ut volebat Stephanus. Οὐ Θουκυδίδης voce truncata Rostgaard. Nec puto necesse esse addi ὡς.

ead. l. 31. Καλῶς ἀντὶ τοῦ &c.) Expositionem hanc adverbii καλῶς, sicut & alias plerasque, alius cuiusdam aut aliorum quorundam esse existimandum est, quam eius, a quo insignes multas habemus. Nam (ut quod sentio non dissimulem) inepte & ridicule exponi existimo adverbium καλῶς hoc in loco, cum dicitur eo significari εὐσεβῶς καὶ φιλανθρώπως, id est, *pie & humane*, sive *cum pietate & humanitate*; id est, *pietatem & humanitatem servando*, sive *retinendo*. Quomodo enim fieri potest, ut haec retinendo latrocinia exerceantur? Sed suae tamen expositionis (quicunque illius est auctor) rationem adiicit. *Neque enim*, inquit, *bovem aratorem praedabantur*,

neque noctu aut cum caedibus latrocinabantur. At ego tertium hoc non negarim, fuisse, qui ita praedarentur seu latrocinarentur, ut caedibus abstinerent: duo illa priora non facile admiserim, praesertimque de nocturno tempore quod dicit, id eos suis latrociniis minime adhibuisse. Quamvis enim furum magis, quam praedonum, seu latronum sit, noctem quaerere, non tamen ea, quam affert, commoditate noluisse interdum uti hos quoque credibile est. Ad bovem autem aratorem quod attinet, quamvis agricolae nihil magis necessarium possit eripi, tamen verisimile non est, religioni illis fuisse hunc quoque praedari, nisi cum alia se sat magna praeda offerret. Ceterum & hoc mirari possit aliquis, cur post ἐληλάτουν addat ἢ ἔκλεπτον, cum sciamus, *praedas abigere* (quod sonat ληλατεῖν) non dici de aliis, quam περὶ τῶν κλεπτόντων, vel (magis proprie loquendo) ληστευόντων· adeo quidem ut etiam verbum illud ληλατεῖν isto ληστεύειν exponatur. Sic apud Sophoclem ἢ τὸν εἰς ἀεὶ Ληλατεύσει χρόνον, enarrator postquam dixit esse λείαν ἐλάτει, addit ληστεύσει. Sed quonam igitur modo illud καλῶς exponendum esse dicemus? Valla quidem certe *egregie* interpretatur: sed ego simpliciter mallem reddere *bene.* Bene autem latrocinandi seu praedandi artem exercent, (si artis appellatione & hic utendum est) qui eius periti sunt: adeo ut fortasse illud καλῶς reddi etiam *perite* queat. Steph. Stephanus (qui expositionem hanc adverbii καλῶς alius cuiusdam esse existimat, quam eius, a quo insignes multas habeamus) hoc quod sequitur ineptum & ridiculum esse pronuntiat: cum vix fieri possit, ut quis *pie & humane* latrocinia exerceat; nec verisimile sit, religionem illis fuisse bovem aratorem non abigere, nisi cum alia se sat magna praeda non offerret. Ceterum dici potest, priscos mortales (quibus non ignominiosa erant latrocinia) *cum humanitate* piraticam exercuisse, quoniam solum victus causa ea utebantur, exigua contenti stipe, secus atque nostris temporibus: ideoque καλῶς *pie & humane* exponi posse, & aptius forsan, quam *egregie* cum Valla, aut *bene* ceu *perite* cum Stephano. Huds. Scholiastes καλῶς interpretatur εὐσεβῶς καὶ φιλανθρώπως, cum significet potius h. l. ἐπαινετῶς, aut Latine *fortiter, praeclare*, ut alibi: nulla ratione habita εὐσεβείας καὶ φιλανθρωπίας, quas quidem virtutes haud credimus sollicite piratas quondam coluisse, aut istiusmodi vitae generi ulterius adiunxisse, quam quatenus rebus suis expediret, contentos quasdam observasse pietatis leges, quas recte quidem commemo-

rare Scholiastem, dabimus lubenter annotationis ad h. l. auctori Anglo, at praeter mentem tamen Thucydidis in adverbio καλῶς. Enenckelius hoc per *quandam moderationem* reddidit, quam in notis ita declarat, *ut caedibus scilicet & incendiis abstineatur*, id quod nescio unde hauserit, cum de incendiis nihil plane meminerit Scholiastes. Ceterum ad illustrandum Thucydidis locum legas, quae annotat Eustathius ad Odyss. γ', pag. 1457 sq. GRAMM. Difficultatem, quam movet Stephanus, cur Scholiastes post ἐλεηλάτουν addat ἢ ἔκλεπτον, tollit Suidas in v. καλῶς, ubi haec ita leguntur, ἐλεηλάτουν, ἢ ἔκλεπτον νυκτός.

ead. l. 33. Τὴν λῃστείαν) Ὅμηρος οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα. Rostg. Odyss. ι', v. 254.

ead. l. 35. Δίχα γὰρ ὁ νοῦς) Fallitur in eo, quod putat duplicem esse hic sensum posse, (nam hoc sibi volunt ista verba, δίχα γὰρ νοῦς, vel, δίχα γὰρ ὁ νοῦς, sicut malim scribere) ut οὐκ ὀνειδιζόντων vel de iis, qui interrogabantur, vel de iis, qui interrogabant, accipiatur: cum Thucydides sicut de interrogantibus (nam haec, οἷς ἐπιμελὲς εἴη εἰδέναι, de illis intelligenda sunt) dicit οὐκ ὀνειδιζόντων, ita de iis, qui interrogabantur, dicere necesse haberet οὐκ ὀνειδιζομένων. STEPH. Διχῶς legendum esse scripserat Rostgaardus. Et ita Cass.

ead. l. 36. Ὅθεν τὰς μαχαίρας &c.) Miretur aliquis, quorsum hic gladiorum seu cultrorum, qui μαυλίαι dicebantur, mentionem faciat, quasi huius potius quam alius generis gladiorum aut ensium gestatio confirmet, quod a Thucydide περὶ τοῦ σιδηροφορεῖν dicitur. At ego ad nominis huius etymum hic ab eo puto respici: & perinde esse, ac si diceret, illos gladios, qui vocati sunt μαυλίαι, testari, quod scribit Thucydides, priscos omnes Graecos solitos esse ferrum gestare, & ita quidem, ut id nunquam deponerent, sed eo semper accincti essent. Ideo autem in voce illa eius rei nos habere testimonium, quod dictae sint μαυλίαι quasi ὁμαυλίαι, videlicet, διὰ τὸ ὁμοῦ αὐλίζεσθαι, id est, quod contubernales essent. Sic certe qui hodie ense accincti non solum iter faciunt, sed cibum etiam sumunt, ensem suum contubernalem habere, dici (meo quidem iudicio) possunt. Verum ad etymologiam hanc quod attinet, viderit hic Scholiastes, quomodo ea alteri huius vocabuli significationi quadrare queat. de qua lege, quae ex diversis collecta Thesaurus meus habet. Is certe (nam & hoc adiiciendum est) μαυλὶς, seu μαῦλις, tibi consulenti exhibebit ex Nicandro, Hesychio, & Suida, at μαυλίας

non aliunde, quam ex eo, de quo agitur, iſtius enarratoris loco, & ex Suida: qui fortaſſe hinc iſtud, ſicut alia multa, eſt mutuatus. Fateor autem, me ibi exiſtimaſſe alio in huius vocabuli etymologia reſpici: ſed credibile eſt, δευτέρας φροντίδας eſſe σοφωτέρας. STEPH.

ead. l. 37. Ἐν τούτοις &c.) Utrumque horum eſſe verum non poteſt, τοῖς pro τούτοις poëtice poni, & dictum eſſe ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ, pro ἐν τοῖσδε πρῶτοι. Nam ſi ei fides habenda eſt de eo, quod ſcribit, particulam δὲ hoc loco ὑπερβιβάζεσθαι, id eſt traiici, nequaquam poterit τοῖς uſum illum poëticum habere. Ad vitandam igitur hanc repugnantiam, eo confugiendum eſſe putarem, ut duo a duobus annotata eſſe diceremus, ſi quidem ſcriptum eſſet, ὑπερβιβάζεται ὁ δὲ abſque particula γάρ. At haec particula obſtat, ne illud dicere queamus, cum rationem reddat, cur τοῖς pro τούτοις more poëtico poſitum ſit: ſi tamen rationem reddere hoc eſt, id ad rationem reddendam afferre, quod qui dicit, aliquid rationi minime conſentaneum dicit. Nam tantum abeſt, ut eo, quod ſubiungitur, adſtruatur, quod praecedit, ut contra deſtruatur. Nam ſi verum eſt, quod ſubiungitur ab eo, (veluti tamen rationem ſuae expoſitionis reddente) traiici particulam δὲ, quae cum τοῖς cohaerere deberet, ad efficiendum pronomen τοῖσδε, non minus ſolutae orationi, quam carmini, uſitatum: falſum eſt, quod praecedit, eſſe τοῖς conſuetudine poëtica dictum pro τούτοις. Ceterum utrum horum ad veritatem propius accedere, vel potius vere dictum eſſe exiſtimem, ex iis, quae in contextum huius hiſtorici annotavi, diſces. atque exemplis ibi allatis iſtud (ſi videbitur) adiicies ex lib. III, cap. 81, διότι ἐν τοῖς πρώτη ἐγένετο. Libuit hoc annotare, ut, quam caute legenda quaedam in his ſcholiis eſſent, ex eo quoque documentum darem. STEPH.

Pag. 308. *l.* 1. Τρυφηλᾷ καὶ) Pro τρυφηλᾷ, quin vel τρυφηλῇ, vel τρυφερᾷ, ſcribendum ſit, minime dubito. Illud autem ἀνθηρᾷ, quod ei annectitur, parum apte περὶ τῆς διαίτης (meo quidem iudicio) dicitur: at vero de veſte eorum, quorum eſt illa τρυφηλὴ, ſive τρυφερὰ δίαιτα, dici fortaſſe poſſet, ut dicitur ἀνθινὴ ἐσθὴς, & ἀνθινὴ στολή. Ceterum de hoc quoque monebo, debuiſſe hunc enarratorem vocem ἀνειμένη, alia quam illa τρυφηλῇ, (ut ſcribendum eſſe dixi pro τρυφηλᾷ) ſive τρυφερᾷ, exponere, cum proxime ſequatur ἐς τὸ τρυφερώτερον. STEPH.

ead. l. 5. Πρεσβυτέρων. ὑπὲρ &c.) Neque neceſſe videtur, ut

dicamus a Thucydide οἱ πρεσβύτεροι τῶν εὐδαιμόνων ſcriptum eſſe pro οἱ εὐδαίμονες τῶν πρεσβυτέρων· neque ſi hoc neceſſe foret, per antiptoſin ita locutum eſſe dicendum putarem, ſed potius per hypallagen: quod ſchema eſſe poëticum, & vix ſoluta in oratione locum invenire, ſatis conſtat. STEPH. Πρεσβυτέρων. ὑπερβατὸν, διὰ τὸ ἁβροδίαιτον. Caſſ. ſed coniungebantur cum ſuperioribus τρυφηλᾷ καὶ ἀνθηρᾷ.

ead. l. 9. Ἢ ἐν πλοκῇ) Ἢ συμπλοκῇ. Suidas in ἐνέρσει.

ead. l. 17. Μετρίᾳ &c.) Haec vocabula μετρίᾳ ἐσθῆτι ἐχρήσαντο, ſede ſua mota eſſe exiſtimo: & hunc enarratorem, poſtquam dixit deeſſe articulum τῇ, ſcripſiſſe, ἵν' ᾖ (quo genere loquendi quomodo utatur, antea docui) μετρίᾳ ἐσθῆτι ἐχρήσαντο καὶ τῇ ἐς τὸν νῦν τρόπον πρῶτοι Λακεδαιμόνιοι· οἵ τε μείζω κεκτημένοι, καὶ ἐς τὰ ἄλλα τοῖς πολλοῖς ὁμοδίαιτοι κατέστησαν· obiter etiam indicantem, πρὸς τοὺς πολλοὺς dictum eſſe pro τοῖς πολλοῖς. Neque enim eum ita legiſſe, ſed illa conſtructione loco huius uſum eſſe Thucydidem, oſtendere voluiſſe arbitror. Quamvis autem tres illae voces, quas ſede ſua motas eſſe dixi, ſint contiguae, fieri tamen poteſt, ut verbum ἐχρήσαντο poſt μετρίᾳ ἐσθῆτι poſitum ab eo non fuerit, ſed poſt τῇ ἐς τὸν νῦν τρόπον, vel poſt Λακεδαιμόνιοι· hoc videlicet modo, ἵν' ᾖ, μετρίᾳ ἐσθῆτι καὶ τῇ ἐς τὸν νῦν τρόπον ἐχρήσαντο πρ. Λακ. vel πρ. Λακ. ἐχρήσαντο. Cum porro λείπειν, id eſt, *deeſſe*, aliquam vocem aut aliquas voces, dicit, quomodo ſit hoc accipiendum, antea monui, in mea ad lectionem horum ſcholiorum Proparaſceue. STEPH.

ead. l. 21. Ὅμηρος) Odyſſ. σ', v. 30.

ead. l. 22. Ταῦτα δὲ ἐν &c.) Dicta eſſe per parecbaſin (id eſt digreſſionem) intelligit, non illa Homerica, ſed iſta, quae ſunt Thucydidis, ἐγυμνώθησάν τε πρῶτοι, & quae ſequuntur. Quamquam παρέκβασιν appellare poſſumus fortaſſe & quae parvo intervallo praecedunt. STEPH. Ὡς ἐν παρεκβάσει Caſſ.

ead. l. 24. Οὗτος δὲ οὐ ταυτὸ) Depravate ſcriptum eſſe hunc locum, οὗτος δὲ οὐ ταυτὸ ὀνομάζει, perſuaſum habeo: ſed (quod non, ſicut & illud, dicere quilibet poſſit) quonam ſit modo emendandus, id etiam videre me, mihi perſuadeo; quoniam emendatio mea lectionem ſubſtituit, quae non ſolum aptiſſimum huic loco ſenſum habet, ſed etiam veſtigiis alterius inſiſtit. Nam ex οὐ ταυτὸ faciendo οὕτως αὐτὸ, literam τ, quae cum αὐτὸ coaluerat, reddo praecedenti vocabulo, ſimulque duas literas, quae illi interciderant. Quod ſi liceret οὕτω voci a vocali initium habenti iungere, unicam adiice-

rem, ex ου ταυτο faciens ουτω αυτο. *Homerus*, inquit, *ἔλαιον dicit λίπα per epithetum: at hic ita ipſum appellat.* Illa autem altera (quam mendoſam eſſe contendo) lectio, ſonat, *at hic non idem appellat.* Ceterum cum dicit ἐπιθετικῶς, (quod verti *per epithetum*) intelligit, Homerum nomini ἔλαιον vocem illam λίπα adiungere, ſeu aſſociare, tanquam epithetum. Exempla ſunt apud Homerum non infrequentia. ſaepe enim occurrit λίπ' ἐλαίῳ· ut Iliad. κ', in fine, Τὼ δὲ λοεσσαμένω καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ. De hac autem ſcriptura, λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο, nulla nobis dubitatio relinquitur, cum & apud Dionyſium Halic. eam habeamus. STEPH. Eſt ex hoc loco in Dionyſio περὶ τοῦ Θουκυδίδου χαρακτῆρος pag 145. Verba Scholiaſtae corrupta eſſe, recte animadvertit Stephanus. In Caſſ. eſt οὗτος δὲ ὄντως αὐτὸ ὀνομάζει.

ibid. Ἀπὸ Ὀρσίππου Μεγαρέως) Ab Orſippo (quem victorem commemorat Pauſanias extremis Atticis, quod cingulum decidere ſivit, ut expeditius curreret: alii autem victum dicunt ob delapſum ſubligaculum) primum Acanthum nudum cucurriſſe teſtantur Dionyſius Halic. lib. VII, aliique. Illud autem admonendum eſt, aliquos Orſippum iſtum non Megarenſem, cum Scholiaſte dicere, ſed Lacedaemonium, ut Dionyſ. Halic. Etymologici auctor in γυμνάσια &c. Vide Meurſii Miſcell. Lacon. l. 4, c. 18, & de Arch. Athen. l. 1, c. 6. HUDS.

ead. l. 27. Πρῶτος) Rectius (mea quidem ſententia) legeretur πρῶτος δ' Ἑλλήνων. STEPH.

ead. l. 29. Περὶ τῶν Λακ.) Poſt Λακεδαιμονίων deeſt fortaſſe τοῦτο λέγων, aut tale quid: hoc ſenſu, *ſciendum eſt, eum hoc dicentem de Lacedaemoniis, non commemorare infirmas priſcorum vires, (ad robur enim nihil intereſt, an nudi, an cum ſubligaculo) ſed tantum ut oſtendat, illos communia cum barbaris vitae inſtituta habuiſſe.* STEPH.

ead. l. 30. Τῶν ἀρχαίων) Αὐτῶν ἀρχαίων. Caſſ.

ead. l. 32. Καὶ ἑξῆς) Duae iſtae voculae aliunde irrepſiſſe huc videntur, ubi nihil habent, quod agant. Interdum autem, cum allatis quibuſdam Thucydidis verbis, ſequentia omittit, dicere, non quidem καὶ ἑξῆς, ſed καὶ τὰ ἑξῆς, docui in mea ad lectionem horum ſcholiorum Proparaſceue. STEPH. Τὸ δὲ ἑξῆς· ἔτι δὲ καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς Ἀσιανοῖς, οἷς νῦν, πυγμῆς καὶ πάλης ἆθλα τίθεται. Caſſ. Putavit ſcilicet, qui haec ſcripſit, hunc eſſe ordinem verborum, quae paulo poſt in Thucydide leguntur, ἐν τοῖς βαρβάροις ἔστιν οἷς νῦν, καὶ

μάλιστα τοῖς Ἀσιανοῖς· in quo illi non assentior. Recte illa ἔστιν οἷς vertit interpres Latinus.

ead. l. 37. Πανταχοῦ) Quandam observationem suam proponit enarrator, *Thucydides ubique homines maris accolas ditiores esse dicit.* Quae observatio verior est (quantum meminisse possum) ea, quam alibi refert: ubi se observasse ait, Thucydidem semper vocabulo τύχη de bello uti. STEPH. Ad ea, quae paulo post leguntur, τείχεσιν ἐκτίζοντο, Cass. haec annotata habet: λείπει ἡ σύν, ἵν' ἡ σὺν τείχεσιν ἐκτίζοντο αἱ πόλεις.

Pag. 309. *l.* 4. Ἀντισχοῦσαι) Ut persuasum nobis, ἀντισχοῦσαι minus recte expressum vulgatis editionibus pro ἀντισχοῦσαν, ita haud aeque probari potest ratio, qua Scholiasten excusare emendareque studuit H. Stephanus, invito, quantum mihi videtur, illo, cuius si mens fuisset ad λῃστείαν referre τὸ ἀντισχοῦσαν, non aliter hoc exposuisset, quam Latini fecerunt interpretes: sat multa enim huius significationis (τοῦ ἀντέχειν) vel in ipso auctore nostro exempla obvia. Verum Latinos quando interpretes nominamus, excipiendus nobis Acacius Enenckel, utpote qui suo illo, *metu praedonum, quibus diu restiterunt*, satis declarat, sese in reddenda auctoris sententia Scholiastae potius, quam suo iudicio usum esse. GRAMM.

ead. l. 5. Ἔφερον, ἔβλαπτον) Τὸ ἔφερον ἀντὶ τοῦ ἔβλαπτον. Cass. Rostg.

ead. l. 8. Ἀντὶ τοῦ λίαν) Scimus, οὐχ ἧσσον sonare *haud minus*: & videmus, hanc expositionem isti etiam loco optime convenire: ideoque non solum mira, sed nec fide digna est istius enarratoris expositio, qua idem esse dicitur, quod λίαν, id est, *valde*. STEPH. Οὐχ ἧσσον λῃσταὶ ἦσαν pro καὶ μᾶλλον ἐλῄστευον. Priscianus. HUDS.

ead. l. 9. Οἱ Κᾶρες πρῶτοι) Annotatio haec ad illa potius respicit verba, γνωσθέντες τῇ τε σκευῇ τῶν ὅπλων ξυντεθαμμένῃ, καὶ τῷ τρόπῳ ᾧ νῦν ἔτι θάπτουσι. ut enim confirmet, quod a Thucydide scribitur, eos ex armis dignosci potuisse, quae consepulta essent, & ex eo sepulturae genere, quo tum quoque uterentur, haec scribit: *Cares primi clypeorum umbones & cristas invenerunt. Morientibus enim clypeolum quendam & cristam consepeliebant, inventionis eorum indicium. hinc agnoscebantur Cares. At Phoenices ex sepulturae forma. cum enim ceteri facerent, ut mortuorum corpora ad orientem spectarent, Phoenices consulto* [*faciebant, ut ea spectarent*] *ad occasum.* Sed quod his subiungitur, alio pertinet: cur videlicet horum mentionem Thucydides

fecerit. *Ne*, inquit, *Graecam gentem criminetur*, (vel, *ne Graecae genti conflet invidiam*) *Cares & Phoenices dixit*. Sed dum hoc annotat, facit Thucydidi, quod illum Graecis facere noluisse scribit. illum enim διαβάλλει, dum ea de causa Carum & Phoenicum factam ab eo mentionem scribit: quoniam hoc est in leges φιλαληθείας peccare. STEPH.

ead. l. 10. Τοῖς γὰρ ἀποθν.) Τοῖς οὖν ἀποθν. Reg. Cass. melius.

ead. l. 11. Εὑρέσεως.) Εὑρήσεως Cass.

ead. l. 12. Ἐκ τούτου ἐγνωρ.) Καὶ ἐκ τούτου ἐγνωρ. Cass.

ead. l. 13. Τῶν ἄλλων) Vide Petiti Leges Att. p. 502, Meursii Solonem p. 24, eundemque de funere c. 11. HUDS. Add. Casaubon. ad Diogen. Laërt. I, 48.

ead. l. 18. Τὸ σχῆμα) Quomodo figura, quae vocatur epanalepsis, (id est, *resumtio* seu *repetitio*) sub his esse verbis possit, cum nulla dum Minois facta mentio fuerit? Existimo igitur, non annotatum ab illo esse istud haec in verba, καταστάντος δὲ τοῦ Μίνω ναυτικοῦ, verum in haec, πλωϊμώτερα ἐγένετο παρ' ἀλλήλους. quoniam paulo ante dixerat, καὶ ἤδη πλωϊμωτέρων ὄντων. STEPH.

ibid. Ἐπανάληψις) Προαναφάνησις Rostg. Sed scriptum erat post ea, quae paulo superius leguntur, καὶ Φοίνικας.

ead. l. 21. Καὶ τοῦτο ἐπαν.) Epanalepsin esse hic quoque scribit, quod praecesserit, τείχεσιν ἐκτίζοντο. nam ista respondent illis, τείχη περιεβάλλοντο. Sed non minus ista, πλουσιώτεροι ἑαυτῶν γιγνόμενοι, dicere possumus respondere illis, περιουσίας μᾶλλον ἔχουσαι χρημάτων. STEPH.

ead. l. 22. Τὸ ἑξῆς &c.) Cum dicit, τὸ ἑξῆς, Ἀγαμέμνων τέ μοι δοκεῖ τὸν στόλον ἀγεῖραι, intelligit, secundum naturalem verborum seriem, priora haec Ἀγαμέμνων τέ μοι δοκεῖ iungi cum illis posterioribus, τὸν στόλον ἀγεῖραι· cetera autem esse posita διὰ μέσου. Verum istam admonitionem, quam in aliis quamplurimis locis huiusmodi alteri adiicit, hic omittit. IDEM. Hoc totum abest a Cass.

ead. l. 25. Ἵν' ᾖ ἐπίῤῥ.) Admitti non potest, quod scribit, ita intelligendum hunc locum, ut σαφέστατα pro adverbio habeatur. Esset enim non dura solum, sed intoleranda articuli τὰ traiectio, si, ita scribens, οἱ τὰ σαφέστατα Πελοποννησίων μνήμῃ παρὰ τῶν πρότερον δεδεγμένοι, voluisset tamen σαφέστατα esse adverbium, & ad δεδεγμένοι referri: perinde ac si ita locutus esset, οἱ τὰ Πελοποννησίων μνήμῃ παρὰ τῶν πρότερον σαφέστατα δεδεγμένοι. Cur vero de ista tam dura & modo non intolerabili (ut dixi) traiectione admittenda labo-

raremus, cum ne intersit quidem quidquam, quod ad sensum, hancne an illam verborum seriem habeamus? STEPH.

ead. l. 27. Ὅμως σχεῖν) Post ὅμως σχεῖν non dubium est, quin adiecerit τὴν ἐπωνυμίαν τῆς χώρας. Ceterum si πρῶτον iungi cum his verbis, πλήθει χρημάτων, sive ad illa ferri, aut tendere, dicamus, cum hoc enarratore, pro primario (ni fallor) necesse erit accipere: ut dicatur Pelops, primarius multitudine pecuniarum fuisse; sive, primum locum inter eos, qui pecuniis abundabant, tenuisse. Verum praeterquam quod ita loqui non solet Thucydides, (quod sciam) multo magis rationi consentaneum est, ut post πρῶτον interpungamus, & cum his, ἐπωνυμίαν τῆς χώρας σχεῖν iungamus: ut dicatur Pelops, cum multitudine pecuniarum, quas attulerat ex Asia, potentiam sibi apud inopes (sive inter inopes) comparasset, regionis cognomen obtinuisse. Quomodo autem dicat, eum cognomen regionis obtinuisse, cum ea de nomine eius dicta sit, ideoque potius dicendum fuisse videatur, illum cognomen regioni dedisse, meae in contextum annotationes docebunt. STEPH.

ead. l. 28. Ἀπία γὰρ &c.) Peloponnesus olim *Apia* dicta; διὰ τὸ ἐπιδαψιλεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτὸν, ὃ τοὺς ἀπίους φύει, *quod abundaret ibi planta illa, quae pyra gignit*, teste Athenaeo lib. 14, & Phavorino in Ἄπιος. Hodie *Morea* appellatur, itidem ab arborum, quae mora ferunt, frequentia. *Kuhnius.* HUDS.

ead. l. 29. Ὅμηρος) Iliad. α', v. 270.

ead. l. 38. Σθενέλοιο) Ὅμηρος, Εὐρυσθεὺς Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο Cass. Rostg. Locum ex Homeri Iliad. τ', v. 123, annotaverat Rostg.

Pag. 310. *l.* 1. Χρήμασι δηλονότι) Verum potuit & aliis benevolentiae signis eorum sibi animos conciliare. Θεραπεύειν τὸ πλῆθος est, generali notione, vulgi favorem captare. Ita Lacedaemonii socios suos θεραπεύειν dicuntur nostro, I, 19. GRAMM.

ibid. Τὰ δύο σκῆπτρα) Melius ἃ πάντα χρήματα, nimirum ἃ μὲν οἱ Πελοπίδαι εἶχον καὶ ὅσων Εὐρυσθεὺς ἦρχε. IDEM.

ead. l. 2. Ὅμηρος) Odyss. ε', v. 307. Post φέροντες Cass. & Rostg. addunt λείπει σὺν ναυσί τε. Pertinet ad sequentia ναυσί τε πλείσταις.

ead. l. 5. Προσπαρασχὼν) Παρασχὼν Cass. Rostg.

ibid. Διὰ τοῦ ἱκανὸς &c.) *Dicendo* ἱκανὸς, (inquit) *fide dignum esse poëtam ostendit.* Atqui non dicit, ἱκανὸς γὰρ τεκμηριῶσαι,

vel, ἐπειδὴ ἱκανὸς τεκμηριῶσαι; sed, εἴ τῳ ἱκανὸς τεκμηριῶσαι. Steph.

ead. l. 6. Συλλογισμὸς &c.) Quomodo de his verbis, παντὶ ἀνάσσειν, aut etiam de toto versu, πολλῇσι νήσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν, dici potest, esse hic schema, quod συλλογισμὸς vocatur? At de proxime sequente loco, cuius initium est, οὐκ ἂν οὖν νήσων ἔξω τῶν περιοικ. dici posse videtur: nec dubito, quin illud in hunc locum fuerit annotatum. Steph.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ ἀκριβὲς) Οὐ γάρ ἐστιν ἀκριβὲς Cass. Rostg.

ead. l. 17. Κατὰ ὑπόθ.) Schema hic esse dicit, quod vocetur κατὰ ὑπόθεσιν, quoniam scribitur, εἰ ἡ πόλις ἐρημωθείη, λειφθείη δὲ τά τε ἱερὰ &c. Sed paulo infra ait, hoc dici ex ὑποθέσεως. Ceterum vix quisquam ei (ut opinor) assentietur de eo, quod subiungit, *imprecatur autem Lacedaemoniis latenter*. Sed quis eum, qui dicit de quapiam urbe, *siquidem ei hoc infortunium accidat*, urbi, de qua hoc dicit, imprecari dicat. Verum plura hac de re ad l. 27 dicentur. Steph. Inique, immo falso supponit hic aliquam Thucydidis in Lacedaemonios iniuriam, & auctori affingit culpam praeter rem, merito igitur reprehensus ab alio Scholiasta ead. pag. Pariter sequente Nota vane auctori εὐσέβειαν tribuit, propter haec λειφθείη τὰ ἱερὰ, futilis profecto, ubi eiusmodi indulget observationibus, commentator. Gramm. Vox πόλις in Cass. & Rostg. exponebatur ἡ μητρόπολις, ἡ Σπάρτη; & paulo post τῆς κατασκευῆς in Cass. τῶν κτισμάτων.

ead. l. 18. Εὐσεβῶς λέγει &c.) Scripsisse puto εὐσεβῶς λέγει, λειφθείη δὲ τὰ ἱερὰ, & intelligere, eum argumentum dare suae pietatis in eo, quod, etiamsi accideret Lacedaemoniorum urbi, ut vastaretur, seu desolaretur, de templis tamen, ea salva mansura, spem quodammodo concipere videtur. Steph.

ead. l. 20. Καὶ τῆς Ἰλίδος) Ad hanc scripturam nulla propius accedit, (qua quidem locus hic emendari posse videatur) quam ista, καί τι τῆς Ἤλιδος. Fortasse tamen putet quispiam, fore satis Ἤλιδος pro Ἰλίδος reponere, & μέρος ita subauditum iri cum genitivo, ut apud ipsum Thucydidem cum quibusdam subaudiri genitivis scimus. Sed hoc mihi non fit verisimile. Ceterum ab aliis regiones Peloponnesi enumerantibus unam non Ἤλιδα, sed Ἠλείαν, vocari satis notum est, & quidem totam, non eius partem, illis annumerari: neque vero in quinque tantum, sed in sex regiones dividi. Atque adeo Eustathius, cum Peloponnesum in sex δυναστείας partitus esset, veterem divisionem sequens, Ἀργολικὴν & Μυκηνίδα, (cum

alii τὴν Μεσσηνιακὴν cum nostro Scholiaste in hoc numero ponant) item Λακωνικὴν & Πύλιον, nec non Ἠλείαν & Ἀρκαδικήν· sed in quaestionem (inquit) vocandum est istud, quidnam sint sex δυναστεῖαι, ne hac in re ab Herodoto dissentiamus, qui scribit, septem nationes Peloponnesum incolere. STEPH. *Ἤλιδος Cass. Rostg.

ead. l. 23. Μεσσηνιακήν. Ἰστέον ὅτι τῆς) Μεσσηνίαν. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τῆς Rostg.

ead. l. 24. Ὑποδεεστέρα πόλεως) Fallitur in eo, quod ὑποδεεστέρα cum πόλεως iungendum putat. Neque enim dubium est, quin dicens ὑποδεεστέρα, respiciat ad id, quod dixit πολλὴν ἀπιστίαν τῆς δυνάμεως πρὸς τὸ κλέος αὐτῶν· perinde ac si diceret, ὑποδεέστερα τοῦ αὐτῆς κλέους, ut I, 11, ὑποδεέστερα ὄντα τῆς φήμης. At vero illi participiorum genitivi ex iis sunt, qui a grammaticis absoluti vocantur, οὔτε ξυνοικισθείσης πόλεως, & οὔτε χρησαμένης, & οἰκισθείσης· perinde ac si scriptum esset, ἐπειδὴ οὔτε ξυνῳκίσθη ἡ πόλις, οὔτε ἐχρήσατο, & ᾠκίσθη. Valla autem alio modo fallsus fuit in huius loci sensu, ut ostendit mea interpretatio margini apposita: & ostendo etiam in quadam mearum in contextum annotationum: in ea videlicet, ubi pro ξυνοικισθείσης πόλεως dico scribendum videri ξυνοικισθείσης τῆς πόλεως. Iam vero monendus de hoc quoque est lector, non debere illum existimare, vocabulum εὐτελοῦς ab hoc Scholiaste afferri, tanquam hoc ipso Thucydides usus fuerit, sed tanquam πόλις οὐ χρησαμένη ἱεροῖς καὶ κατασκευαῖς πολυτελέσι censeri εὐτελὴς possit. STEPH. Ὑποδεέστερα τῆς πόλεως καὶ εὐτελῆ Rostg.

ead. l. 27. Ἐξ ὑποθέσεως &c.) Haec ab alio scripta sunt, quam ab eo, qui illud annotavit, de quo dictum modo fuit, *Thucydidem Lacedaemoniis latenter imprecari.* Idem enim (inquit hic) Thucydides de Athenis, quod de Lacedaemone dixit. Atqui quomodo, cum Atheniensis esset, de Athenis idem per imprecationem dixisset? Ideoque frustra huic loco παραγραφὴ apposita fuit, inquit. Sed totum hunc locum interpretari libet. *Per hypothesin*, inquit, *de Lacedaemoniis dicit, si urbs illorum vastaretur* (vel *desolaretur*) *alioqui quomodo, cum esset Atheniensis*, *de Athenis idem imprecans* (sive *per imprecationem*) *dixisset? Itaque frustra huic loco paragraphe apposita fuit, quod latenter imprecetur Lacedaemoniis. Alienum enim istud ab historici instituto esse novimus* (vel *proposito.*) Sic autem & alibi in his scholiis unius παραγραφὴν ab altero reprehensam invenies. STEPH. Totum hoc scholion abest a Cass.

ead. l. 32. Τὸ ἢ συγκριτ.) Sic aliis plerisque in locis de hoc ἢ admonet, in iis esse συγκριτικὸν pro ἤπερ· (id est, esse ἐπίῤῥημα συγκριτικὸν, adverbium comparativum, sive, quod comparationi adhibetur: etiamsi alii inter συνδέσμους hanc voculam numerent, id est, inter coniunctiones, non minus cum hunc usum habet, quam cum διαζευκτικὸς est) quasi vero metuendum esset, ne non admoniti aliam ei significationem daremus: cum tamen minime tale periculum subesse videatur. STEPH.

ead. l. 34. Ἡ διάνοια) Omnia usque ad ποιητὴν desiderantur in Cass.

ead. l. 37. Ἐπιτηδείως) Haec annotatio pertinet tam ad nomen ποιητὴν, quam ad verbum πεποίηκε, quod paulo inferius habes, ubi scribit, τοξότας γὰρ πάντας πεποίηκε τοὺς προσκώπους. Ceterum pro eo, quod dicit, eum ἐπιτηδείως ita locutum esse, (id est, *apte*, sive *apposite*, aut *accommode*) alii talia ἐτυμολογικῶς aiunt dicta esse. STEPH.

ib. Τὸ, ποιητὴς πεποίηκεν) Τὸν ποιητὴν πεποιηκέναι Ms. Bas.

ead. l. 38. Τὸ, φιλόσοφος ἐφιλοσόφησε) Τὸν φιλόσοφον ὅτι ἐφιλοσόφησεν. Ms. Bas. Cass. Rostg. Addit Rostg. Ἰστέον ὅτι ἀπὸ Ἡροδότου τοῦτο ὠφέληται. Eadem leguntur in Cass. sed alio loco, nec satis cerni poterat, ὠφέληται esset, an ἀφέληται.

Pag. 311. *l.* 1. Εὐριπίδης) In Oreste v. 352, Andromach. v. 106, & Electr. v. 2. Lycophron v. 210. Ex Homeri catalogo conficitur numerus 1186 navium. Add. ad eos, qui ad Thucydidem laudati sunt, Potterum ad Lycophr. l. d. & Barnesium ad Euripidis Andromach.

ead. l. 3. Τοὺς πρὸς ταῖς κώπαις) Τοὺς ἐρέτας τοὺς π. τ. κ. Reg.

ead. l. 4. Περίνεως. τοὺς &c.) Miror magis, quam probo, hanc expositionem hominis περίνεως, qua dicit esse τοὺς περιττοὺς ἐν τῇ νηῒ ἐπιβάτας, ἢ δούλους· cum ipse Thucydides reges etiam, & quos vocat τοὺς μάλιστα ἐν τέλει, inter illos, quos appellat περίνεως, numeret. STEPH. Τοὺς περιττοὺς τῇ νηῒ ἐπιβάτας, οἷον δούλους Reg. Rostg. Cass. nisi quod hic pro περιττοὺς habet περί. Οἷον etiam Suidas in περίνεως.

ead. l. 9. Ἀλλὰ καὶ κάτω) Καὶ deest Cass.

ead. l. 10. Πλέοντας) Ἐπιπλέοντας Cass.

ead. l. 13. Ἐστὶν ὁ ὀγδοηκοστὸς πέμπτος) Ἐστὶ π' ε' Cass. Voluit, opinor, ὀγδοήκοντα πέντε. Paulo post ad voc. ἀχρηματία in Cass. annotabatur: συγκριτικῶς, ὅτι καὶ τοῦτο κἀκεῖνο. Ἰστέον δὲ ὅτι ηὕρηται ἡ (fort. καὶ) ἀχρημασία· in Reg. ad βιοτεύσειν, τροφὴν ἕξειν· & in Cass. & Rostg. ad μάχῃ ἐκρά-

τησαν, τῇ τῆς ἀποβάσεως εἰς τὴν ξηρὰν τῶν νεῶν, ἐν ᾗ Πρωτεσίλαος πίπτει.

ead. l. 16. Ἐν τῇ η' λέγει Ὅμηρος) Iliad. η', v. 337 & 436.

ead. l. 20. Διέφερον, ὑπέμ.) Ita & Suidas in voce διέφερον. Huds. Haec non leguntur in Caſſ. ſed pro iis ſcriptum eſt ἤνυον, εἰργάζοντο. & ἤνυον, ἠργάζοντο in Roſtg.

ead. l. 21. Ἔνιοι συνεγκλ.) Dicit, nonnullos enclitice ſcribere hunc dativum, ut ſit pro τινί. qua in ſignificatione non τῷ, ſed τω abſque accentu, quaſi ipſum in praecedentem ſyllabam reiecerit, ſcribendum eſt. Sed συνεγκλίνουσι videri novum hic poſſit, cum aliorum more loquendo dicendum potius fuerit ἐγκλίνουσι. Ceterum ſatius eſſe noſtrum illud τῷ retinere, quam in τω encliticum mutare, doceo in meis in contextum annotationibus. Steph.

ead. l. 24. Τριχῇ διεῖλε) *In tres partes* (inquit) *diviſit* τὴν ἀρχαιολογίαν, id eſt, *antiquitatem* (intellige τῶν Ἑλλήνων, *Graecorum*) *in ea, quae fuerunt ante res Troianas*, (ſive, *apud Troiam geſtas*) *in ipſas res Troianas*, *in eas, quae illis annexae ſunt*, vel, *quae cum illis cohaerent*. Ceterum unicuique harum partium διπλῆν παράγραφον appoſitam eſſe ait. Steph. Τριχῶς Caſſ. De diple, & aliis huiuſmodi notis lege Scholiaſten Ariſtoph. ad Plut. v. 253, Victorium & Malaſpinam ad Cic. VIII ad Attic. 2, & Menagium ad Diogen. Laërt. III, 65. Quemadmodum autem διπλῆ per ellipſin τοῦ γραμμὴ dicitur, ſic etiam διπλῆ παράγραφος. Mox δηλοῖ δὲ καὶ διὰ τούτων Caſſ.

ead. l. 30. Ἐπανελθεῖν) Hoc & cetera uſque ad ἀφ' ὧν abſunt a Caſſ.

ead. l. 31. Ἀφ' ὧν &c.) Immo vero, licet primo aſpectu, ὧν vel πόλεων vel στάσεων referre poſſe videatur, tamen ne illud referre dicamus, obſtat, quod ſequitur, τὰς πόλεις ἔκτιζον. Nam ſi intellexiſſet, ἀφ' ὧν πόλεων ἐκπίπτοντες, ſubiunxiſſet potius, ἄλλας ἔκτιζον. Adde, quod ἐκπίπτοντες πόλεων, potius quam ἀπὸ πόλεων, dicturus fuiſſe videtur. At cum dicit ἀφ' ὧν στάσεων, perinde eſt, ac ſi diceret δι' ἃς στάσεις. Steph. Caſſ. tantum habet πόλεων, cum potius deberet habere στάσεων.

ead. l. 34. Διὰ τὸν Πάριδος θάνατον θήλειαν νόσον &c.) Fingunt poëtae, Venerem ſolere turpibus amoribus vindicare iniurias ſibi ac ſuis illatas. Quare Philoctetem, quod interfecerit Paridem, ulta eſt Venus hac poena, ut pathicus eſſet. Vide Martialem lib. 2, Epigr. 84, & Auſonium, Epigr. 71. Θηλείας νόσου meminit Herodotus citatus a Dionyſio Longi-

no. Vide Tollii notas pag. 162. HUDS. Adde Leopardum VII Emendat. 10.

Pag. 312. *l.* 1. Πολλοὶ) Non dubito, quin locus hic, aliique multi huiusmodi, quibus pleraque ad historiam pertinentia commemorantur, ex aliis multo amplioribus scholiis (quorum antea mentionem feci) sumti fuerint. Curiosam certe habemus hic perquisitionem exemplorum eius, quod a Thucydide dicitur, de urbibus, quas condebant ii, qui ob seditiones mutare sedes cogebantur. Sed vide tamen, an verisimile sit, Thucydidem ad eos, quorum mentionem hic facit, respexisse. *Exempli gratia* (inquit) *Teucer a patre eiectus* (vel *expulsus*) *propter Aiacem, in Cyprum se contulit: & Philoctetes, cum propter Paridis mortem in muliebrem morbum incidisset, & dedecus ferre non posset, relicta patria urbem condidit, quam ex eo, quod acciderat, malo Malachiam appellavit. Diomedes a Comete expulsus ad Liburnidas insulas venit: & Menestheus, cum Theseidae eum expulissent, in Iberiam profectus est.* Quibus addit, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, id est, *atque alii multi:* quod non referendum est ad id, quod proxime praecedit, quasi & alios multos expulsos in Iberiam venisse intelligat; sed iungenda haec sunt cum iis verbis, quae enumerationem istam praecedunt, πολλοὶ γὰρ ἐξέπεσον. nam allatis aliquot exemplis, apta est haec loci istius clausula, καὶ ἄλλοι πολλοί· ubi & repeti debet ἀπὸ κοινοῦ verbum ἐξέπεσον. STEPH.

ead. l. 2. Ἄρνη πόλις &c.) Vide Berkelii notas in Stephanum Byzant. v. Ἄρνη. HUDS.

ead. l. 4. Δωριεῖς) De his quoque, quin ex illis multo amplioribus excerpta sint scholiis, minime dubito. *Heraclidae enim* (inquit) *cum in Peloponnesum vellent reverti, consuluerunt Apollinem. ille ipsis respondit, ut per angusta*, sive *per angustias, ingrederentur. At illi arbitrati Isthmum ab eo dici, cum a mente oraculi aberravissent, Peloponnesios apud Isthmum adoriuntur. Ubi superati, foedera inierunt, ex quibus ad centum annorum spatium Peloponnesiis regione cedebant. Exactis autem illis centum annis, rursus Apollinem de suo reditu interrogarunt. Hic respondit iterum, ut per angusta* (sive *angustias*) *ingrederentur. At cum Dorienses huic responso contradicerent, ac se prius deceptos fuisse dicerent, dixit, Non intellexistis oraculum. Angusta enim* (sive *angustias*) *appello Crisaeum sinum. Hi itaque hoc ex loco eos adorti* (vel, *bellum aggressi*) *reditum consecuti sunt, annis post res Troianas nonaginta:* (*octoginta* voluit scribere Stephanus) *at prima invasio ante viginti annos fuerat.* Intellige autem, viginti annis res Troia-

nas, seu res ad Troiam gestas, praecessisse illam πρώτην ἐσβολήν. Non enim de illo temporis spatio, quod inter utramque intercessit, potest intelligi, cum centum annorum fuisse, ex iis, quae modo narravit, didicerimus. STEPH. Vide Herodot. l. 9, Pausan. l. 5, & Meursium de Regno Laced. c. 8. HUDS.

ead. l. 5. Εἴροντο) Ἤροντο Cass. ut & paulo post. Item ὥστε ἑκατὸν ἔτη πάλιν ἤροντο, omissis intermediis, qui obvius est error scribarum.

ead. l. 6. Διὰ τῶν στενῶν) Δι' ὁδοῖο στενυγρῶν est in oraculo, apud Eusebium V. Praeparat. 20. Add. Apollodor. II, 8, 3. *humentes angustias* quidam interpretantur.

ead. l. 15. Ὕστερον τῶν Τρωϊκῶν ἔτεσιν π'.) Μετὰ ὀγδοήκοντα ἔτη τῶν Τρωϊκῶν Cass.

ead. l. 17. Ἐπ' ἐρήμην) Scriptura haec ferri nullo modo potest. STEPH. Videtur voluisse legendum esse ἐν ἐρήμῃ, nempe χώρᾳ. Ἐν ἐρήμῳ τόπῳ dicit ad II, 27, ut & Suidas in ἀποίκησις & ἔποικος.

ead. l. 20. Τὰ ἐπιπολὺ) Potius τὸ ἐπιπολὺ, quam τὰ ἐπιπολὺ, scripsisse illum verisimile est. Sed cum τὸ ἐπιπολὺ, sicut ὡς ἐπιπολὺ, sive ὡς ἐπιτοπολὺ (nisi ὡς ἐπὶ πολὺ & ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ scribere malimus) ad tempus referantur, Valla, tanquam τὰ πολλὰ idem hic valeret, atque κατὰ τὰ πολλὰ τῶν χωρίων, interpretatus est *passim*. Ceterum ista, quae subiungit, τὴν αἰτίαν λέγει τῆς τυραννίδος, (nisi potius τῶν τυραννίδων scribendum est) annotantur in ista verba, καὶ τῶν χρημάτων τὴν κτῆσιν ἔτι μᾶλλον ἢ πρότερον ποιουμένης, nec non ista, τῶν προσόδων μειζόνων γιγνομένων. STEPH.

ead. l. 21. Τῆς τυραννίδος) Τῶν τυράννων Rostg.

ead. l. 22. Ἦσαν καὶ ταῦτα &c.) Verba haec, ἦσαν καὶ ταῦτα ἀσθενῆ, sunt Thucydidis, ubi scribit, ἀλλὰ δι' ἀχρηματίαν, τά τε πρὸ τούτων ἀσθενῆ ἦν, καὶ αὐτά γε δὴ ταῦτα, ὀνομαστότατα (nisi potius ὀνομαστότερα scribendum est) τῶν πρὶν γενόμενα. Sed quomodo rationi consentaneum est, ut eadem ἀσθένεια esse dicatur, & ubi est ἀχρηματία, & ubi contra χρημάτων κτῆσις maior quam antea fit? Dico igitur, enarratorem hic illius ἀσθενείας mentionem non debuisse facere, cum ei repugnet & quod a Thucydide dicitur, δυνατωτέρας δὲ γενομένης τῆς Ἑλλάδος. Sed hic enarrator istud dicit, tanquam duo potentiae genera nobis in Graecia consideranda essent: id est, non solum eorum, qui tyrannides occupabant, sed ipsarum etiam urbium, in quarum detrimentum illae occupabantur. STEPH.

ead. l. 24. Ἐπὶ φανεραῖς &c.) Non apte exponitur ῥητοῖς γέρασι per φανερὰς τιμάς: ac videri certe potest φανεραῖς pro alia voce irrepsisse. Ac certe ῥητοῖς melius etiam vocabulo ὡρισμένοις, aut alio huiusmodi, quam illo ὁμολογουμένοις expositum ab eo fuisset. Aliud enim hic non intelligit Thucydides, quam quod Vallae nobis exhibet interpretatio, *at prius regna hereditaria erant, & certis honoribus definita*; nisi quod γέρασι maluissem *honorariis praemiis*, quam simpliciter *honoribus*, illum interpretari: etiamsi & noster Scholiastes exponat simpliciter τιμαῖς. STEPH.

ead. l. 25. Τῶν τυραννίδων) Τῆς τυραννίδος Cass.

ead. l. 26. Νόμου κρείττω ἔχει) Νόμον ἔχει Rostg. Μόνον ἔχει Cass. Vulgata nihilo deterior est.

ead. l. 27. Ἀπὸ τῶν πατέρων &c.) Aptius quod Thucydides una voce dicit πατρικαὶ, una itidem exposuisset, quae est composita: videlicet πατροπαράδοτοι. Sed quis illi de eo, quod subiungit, assentiatur? Thucydidem proponere differentiam, quae est inter tyrannidem & regnum, philosophorum more: at oratores indifferenter hisce duobus vocabulis solere uti. Immo vero tota oratorum cohors, duce Demosthene, non minus alacriter arma pro regibus adversum tyrannos corripuerit, quam ullae philosophorum turmae. STEPH. Ἀπὸ τῶν πατέρων παραλαμβανόμεναι non sunt in Cass.

ead. l. 30. Προσεῖχον αὐτῇ) Sensus quidem non adeo violatur interpretatione hac, & προσέχειν τοῖς ναυτικοῖς phrasis Thucydidea est non uno in loco. Non tamen idem significare possunt h. l. προσέχω & ἀντέχω, nec regitur ab ἀντείχοντο τὸ, τῆς θαλάσσης, sed ab intellecta praepositione διά. Nam ἀντείχοντο, absolute, *praevalebant*, aut *resistendi vim habebant* (subintell. τῇ βίᾳ τῶν ἄλλων, ταῖς δυνάμεσι, τοῖς ἐχθροῖς) διὰ τῆς θαλάσσης. GRAMM.

ead. l. 31. Ἐναλλάξαι &c.) Male verbum μεταχειρίσαι ab hoc enarratore exponi verbo ἐναλλάξαι, cum in meo Thesauro Graecae linguae docuerim, ad eum te remittam. STEPH.

ead. l. 32. Ποιεῖν τριήρεις) Γὰρ ἐποίησαν τριήρεις Cass.

ead. l. 35. Γνωστέον καὶ &c.) *Hinc etiam* (inquit) *cognoscendum est, Thucydidem dictionem scripsisse post historiam.* Interpretor autem λέξιν, *dictionem*, verbum verbo reddens, & Latina illa voce utens: non autem abutens, cum illis, qui unam dictionem pro uno vocabulo dicunt. Intelligit autem, ut opinor, Thucydidem, post extemporariam quandam & rudem historiae scriptionem (per summa, ut credibile est, capita)

eandem magis accurato sermone pleniusque conscripsisse. Colligit autem hoc ex eo, quod a Thucydide dicitur, *usque ad finem huius belli.* Quomodo enim Thucydides, si hanc historiam, qualem habemus, non finito iam bello scripsisset, sed paulatim dum gereretur, & ita ut cum belli progressu in ea, quam habemus, scriptione progrederetur, in ipso initio mentionem finis facere potuisset? Animadvertendum est autem, eum dicere, *Hinc etiam cognoscendum est*, tanquam & alii, qui nos id doceant, sint loci. STEPH.

ead. l. 37. Περιάνδρου τοῦ &c.) Vide Herodotum lib. 3, & Diogenem Laërtium in vita Periandri. HUDS.

ead. l. 38. Κορίνθου) Κορινθόθι Cass.

ibid. Διὰ τὸν φόνον Λυκόφρονος τοῦ υἱέως αὐτοῦ) Διὰ τοῦ Κυψελοῦ τὸν υἱὸν Rostg.

Pag. 313. *l.* 2. Παρ' Ἡροδότῳ) Lib. III, cap. 53.

ead. l. 7. Μετὰ τὴν Κορ.) Μετὰ τὴν τῶν Κορ. & post ἐπιμέλεια, ἡ δὲ ἱστορία τῶν Ἰώνων δήλη ἐν τῇ ά ἱστορίᾳ τοῦ Ἡροδότου Cass.

ead. l. 13. Φωκαεῖς, οἱ τῆς) Legimus tamen apud Eustathium in Dionysii περιήγησιν, de illis etiam, qui Massiliam condiderunt, Φωκεῖς & Φωκέων: sed cum pro Φωκέων ex vet. annotatum sit Φωκαέων, credibile est Φωκαεῖς itidem scriptum fuisse; quemadmodum & ᾤκισαν, non ᾤκησαν, eum scripsisse, ubi legimus de Massilia, Φωκεῖς δὲ ᾤκησαν αὐτὴν, multi multorum loci nos suspicari cogunt. sic tamen ut fatear, quempiam dici posse urbem aliquam οἰκίσαι, deinde vero & οἰκῆσαι. Quod autem attinet ad lectionem margini adscriptam Φωκαιεῖς, eam agnoscit Stephanus Byzant. cum ab illo nomine Φώκαια non solum Φωκαεὺς, sed Φωκαιεὺς etiam deducat, nec non Φωκαΐτης. STEPH. Φωκαιεῖς, & paulo post Ἴωνες ὄντες οἱ Φωκαιεῖς Cass. Ita saepe in nummis veteribus. Vid. Holstenium ad Stephan. v. Φώκαια, & Spanhemium de Praest. & Usu Numism. antiq. Differt. IV, pag. 234.

ead. l. 15. Ἔπλευσαν ἐπὶ τὴν Ἀφρ.) Haec, quae sequuntur, sublestae fidei sunt. Nam certissimum est, Phocaeas illos Ionas Harpali Cyri regis praefecti inclementiam vitantes, Italiam navigio petiisse, partemque in Lucania Veliam, partem vero in Viennensi Massiliam condidisse. auctores sunt Ammianus Marcellinus, Gellius, aliique, quos affert Maussacus in notis ad Harpocr. voce Μασσαλία, & in Dissertatione Critica. Nec dubito, quin Scholiastes Massylorum, qui sunt gens Africae, nomine deceptus fuerit. HUDS.

ead. l. 17. Ἡ δὲ Μασσαλία πόλις ἐστὶ τῆς Ἀφρικῆς) Falli in eo, quod hic de Massilia scribit, satis notum est: quod si quis Μασσυλία illum, non Μασσαλία, scripsisse dicat, ex gentis nomine facientem urbis nomen, non iam vera comperientur, quae praecesserunt. Steph.

ead. l. 24. Οἱ προσχόντες &c.) Falso existimat, verbum προσχόντες posse vel ad τοὺς ὑπηκόους, vel ad τὰ ναυτικὰ referri. Quorsum enim diceremus οἱ προσχόντες τοῖς ὑπηκόοις, cum nulla ὑπηκόων facta mentio fuerit, contra autem ναυτικὰ parvo intervallo praecedat? Adde, quod novum quoddam hoc esset ad comparandam potentiam artificium, τὸ προσέχειν τοῖς ὑπηκόοις· nisi & huic verbo προσέχειν nova quaedam & plane inaudita significatio tribueretur. At vero οἱ προσχόντες relatum ad dativum τοῖς ναυτικοῖς, Valla vertit, *qui studuerunt.* Ita enim locum hunc interpretatur, *non minimam tamen, qui illis studuerunt, sibi vim* (dicere *potentiam* maluissem) *comparaverunt.* Quin etiam nomine, quod ex eadem familia est, utens, potius dixissem, (nam ναυτικὰ vertit *classes*) *qui illarum studiosi fuerunt.* paulo enim significantius dici hoc, quam illud, videtur. Nisi aptius utroque esse putandum est, *qui dediti illis fuerunt.* Nam minus significanter diceretur, *qui animum ad illas intenderunt.* Sed quod ναυτικὰ Valla vertit *classes*, de hoc certe illi non assentior, ac potius *rem navalem* debuisse interpretari, aut *rem nauticam*, existimo: illud tamen huic anteponens. Steph. In Cass. ad προσχόντες tantum annotatum est τοῖς ναυτικοῖς.

ead. l. 25. Ἢ οἱ καταστρέφοντες) Vult sub his verbis, ὅσοι μὴ διαρκῆ εἶχον χώραν, subaudiri οἱ καταστρέφοντες, vel οἱ καταστρεφόμενοι. At hoc dicere, quidnam dicere est? Primum enim nec dicunt καταστρέφειν aliquam χώραν, cum significare volunt *regionem aliquam subiugare*, vel *subigere*: nec passiva voce καταστρέφεσθαι ab iis dicuntur illi, *quorum regio subiugatur*; sed tantum verbo medio καταστρέφεσθαι in ea significatione utuntur. Deinde, ut ad hunc Graecae linguae abusum conniveamus, & mentem potius, quam verba, consideremus, quomodo rationi consentaneum est, ut hoc de illis etiam dici possit, quorum regio subiugaretur, vel subigeretur? hoc, inquam, illos regionem, quae διαρκὴς esset, (id est, *a qua suppeditarentur, quae ad victum sufficerent*) non habuisse? Immo vero hoc magis tutos ab huiusmodi violentia eos reddidisset. Quorsum enim minime feracis soli incolae aliud, quod itidem minime ferax ac fertile foret, incolere vo-

luissent? Contra certe, minime dubitandum est de eo, quod antea dixit, μάλιστα δὲ τῆς γῆς ἡ ἀρίστη ἀεὶ τὰς μεταβολὰς τῶν οἰκητόρων εἶχεν· id est, *ut autem quaeque terra optima erat, ita semper mutationibus incolarum maxime erat obnoxia.* Quod etiam Attica testatur, in quam, quod esset λεπτόγεως, aliud hominum genus non immigrabat. Sed quae adiiciuntur ad loci huius expositionem, recte & ipsa μὴ διαρκῆ χώραν tribuunt τοῖς καταστρεφομένοις· verumtamen ibi τὰς πορθουμένας πόλεις & τὴν ἀλλοτρίαν, quam illi κατεστρέφοντο, tanquam de diversis dici, minime placet. Scribit enim Thucydides, ἐπιπλέοντες γὰρ τὰς νήσους κατεστρέφοντο, καὶ μάλιστα ὅσοι μὴ διαρκῆ εἶχον χώραν· at in his scholiis dicitur οἱ καταστρεφόμενοι τὴν ἀλλοτρίαν, οὗτοι μὴ διαρκῆ χώραν ἔχοντες, ἐπέπλεον πρὸς τὰς πορθουμένας πόλεις. Immo vero hae insulae erant illa ipsa regio ἀλλοτρία, quam illi ἐπόρθουν, sive (ut loquitur Thucydides) κατεστρέφοντο. STEPH. Verba haec, ἢ οἱ καταστρέφοντες, ἢ οἱ καταστρεφόμενοι, non sunt in Cass. & Rostg.

ead. l. 28. Νήσους) Πόλεις Rostg.

ead. l. 29. Καὶ στρατείας ἐκδ.) Εἰς στρατείας ἐκδήμους Cass.

ead. l. 30. Οἷον ἀπὸ τῆς &c.) Verba haec, οἷον, ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας ἕκαστος τὸ φθάνον, aliunde huc migrasse dicamus necesse est. Videndum igitur, ne his exponantur ista, ἀπὸ τῆς ἴσης. Verum & aliis duobus modis depravatum esse hunc locum existimo; nam & participium φθάνον pro alio positum esse, & verbum quodpiam post ipsum esse omissum. Si enim aut hanc scripturam, ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας ἕκαστος τὸ ἐπιβάλλον συντελῶν, vel χορηγῶν, aut aliam, quae sensum eundem efficeret, haberemus, aptam (meo quidem iudicio) harum vocum ἀπὸ τῆς ἴσης expositionem in ea inveniremus. Sed & genitivus ἑκάστου magis placeret, pariterque συντελοῦντος, vel χορηγοῦντος, id est, *unoquoque ex suis facultatibus, quantum competeret, erogante.* Hoc namque qui faciunt, ἀπὸ τῆς ἴσης κοινὰς στρατείας ποιοῦνται. Sed cum φθάνον sit vocabulum a nostro ἐπιβάλλον modis omnibus diversum, pro hoc quaerendum est aliud eiusdem significationis, quod cum illo aliquid affinitatis habens in locum illius irrepsisse verisimile sit. Videtur autem migrationi horum verborum in alienam sedem occasionem praebuisse repetitio nominis στρατείας, annotatis iis in priorem locum habentem στρατείας, quae annotanda erant in posteriorem, in quo eadem vox legitur. Nec vero debet nos movere, quod alia aliorum vocabulorum ἀπὸ τῆς ἴσης expositio proponatur. Non pauci

enim ſunt loci, in quorum unumquemque plures expoſitiones afferuntur. Ceterum ne hoc quidem praetermittendum, illud οἷον mutandum videri in ἤγουν. Tamdiu huic loco immoratum eſſe puderet, niſi eius examen lectori ad alios examinandos poſſe viam ſternere compertum haberem. Steph. In Caſſ. illa, ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας ἕκαστος τὸ φθάνον, primum ſcripta erant poſt νήσους· deinde adſcripta verbis ἀπὸ τῆς ἴσης, quo ea pertinere putat Stephanus. Poſt οἷον autem ſtatim legebatur ſcholion οὐκ ἐξιόντες ἐποίουν, quod in editis annotatur ad ſequentia, οὐκ ἐξῄεσαν οἱ Ἕλληνες. Et hoc recte.

ead. l. 31. Οὐκ ἐξιόντες ἐποίουν) Scribendum potius ἐποιοῦντο, ut legitur apud Thucydidem. ex errore enim hanc paſſivae vocis mutationem in activam ortam exiſtimo; cum huiuſmodi loquendi generibus illa potius, quam haec, ſoleat adhiberi. Quoniam autem durum eſt, οὐκ ἐξῄεσαν στρατείας, hoc verbum in duo vocabula reſolvit, in participium illius verbi ἐξῄεσαν & in ἐποίουν, vel potius (ut dixi) ἐποιοῦντο. Steph. Neque a ſenſu textus aberrat quidem haec nota Schol. ſed ratio conſtructionis & Atticiſmi in ἐξῄεσαν ἐκδήμους στρατείας melior reddetur ex intellecta praepoſ. εἰς. Gramm.

ead. l. 33. Ἀνυπήκοοι οὖσαι) Magna hic ſub parva mutatione eſt lectionis diverſitas, cum ex αἱ ὑπήκοοι fiat ἀνυπήκοοι. Non video tamen, quî negari poſſit, hunc enarratorem hanc, non illam, ſcripturam agnoſcere; praeſertim cum ſubiungat, οὐ γὰρ ὑπήκουον. At vero participium οὖσαι eum de ſuo adiicere, tanquam ſubaudiendum, credibile eſt. Sed de illo ἀνυπήκοοι quid dicemus? an alteri lectioni αἱ ὑπήκοοι illam anteponemus? Anteponendam haud cenſeo: primum, quoniam articulo hic videtur opus futurum fuiſſe, & dicendum, αἱ ἀνυπήκοοι, aut potius, articulo cum alio nomine poſito, ita locuturus fuiſſe Thucydides, οὐ γὰρ ξυνεστήκεσαν πρὸς τὰς μεγίστας πόλεις αἱ μικραὶ (vel αἱ ἥσσους) ἀνυπήκοοι, aut ἀνυπήκοοι οὖσαι. id eſt, ἅτε δὴ ἀνυπήκοοι οὖσαι. hoc ſenſu, *Non enim parvae urbes cum maximis conſociatae erant, utpote quae illis non parerent*, vel, *quae ſub illarum ditione non eſſent*. Male enim Valla locum hunc, ſicut alios quamplurimos, interpretatur, cum ξυνεστήκεσαν reddit *conſurgebant*. Steph. In Reg. eſt ὑπήκοοι οὖσαι οὐδὲ ὑπήκοοι. Caſſ. quoque ὑπήκοοι οὖσαι.

ead. l. 35. Λείπει τὸ συντελ.) Quomodo verum hoc comperietur, cum κοινὰς vocem συντελείας λείπειν, id eſt, *ſubaudiendam eſſe?* (nam eum verbo λείπειν, quod *deeſſe* ſignificat,

ita ſolitum eſſe uti de iis etiam, quae praetermiſſa ſunt non a librario, ſed ab ipſo ſcriptore, ſubaudienda ea relinquente, in mea Proparaſceue docui) quomodo uni eidemque adiectivo duo ſubſtantiva, στρατείας & συντελείας iungi poſſint? Credibile igitur non eſt, eum iſta in vocem κοινὰς annotaſſe, ſed in vocem proxime praecedendem ἴσης· tanquam Thucydide ἀπὸ τῆς ἴσης dicente ἐλλειπτικῶς pro ἀπὸ τῆς ἴσης συντελείας. STEPH. In Reg. & Caſſ. haec annotata erant ad vocem ἴσης. Κατ' ἰσότητα μιγνύμενοι deſunt Caſſ.

ibid. Ἐπολέμουν οὗτοι &c.) Ne hoc quidem vere dici comperiemus, ἐπολέμουν οὗτοι πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ Λῃλαντίου πεδίου, ſiquidem annotetur in iſta verba, κατ' ἀλλήλους δὲ μᾶλλον ὡς ἕκαστοι οἱ ἀστυγείτονες ἐπολέμουν. Quid igitur de hac annotatione ſentiendum eſt? Ex ſua ſede & ipſa (meo quidem iudicio) migravit: eſtque adſcribenda in hunc locum, πόλεμον Χαλκιδέων καὶ Ἐρετριέων. STEPH. In Caſſ. ponitur poſt verba Ἐρετριεῦσιν ἐμάχοντο.

ead. l. 36. Λῃλαντίου πεδίου) Vide Strab. l. 10, p. 448 ed. Par. HUDS.

ead. l. 38. Διεσπάσθη &c.) Non dubium eſt, quin διίσταμαι plane contrarjam habeat ſignificationem illi ξυνίσταμαι, ex quo eſt ξυνεστήκεσαν, in iis, quae parvo intervallo praecedunt: & quin iſtud διέστη non minus apte ἐμερίσθη, quam διεσπάσθη, utroque eundem ſenſum efficiente, poſſit exponi. Cum igitur iam verbo διεσπάσθη illud expoſuerit, cur & verbo ἐμερίσθη non audet exponere? Nimirum aut aliter ſcriptum locum hunc reliquiſſe hunc enarratorem, aut non bene mentem ſuam aperuiſſe, dicendum eſt. Verum illud potius, quam hoc, dixerim, cum iſta etiam, οὐ συνεμάχησεν, iis, quae a Thucydide dicuntur, repugnent. Utitur porro eodem, quo hic, vocabulo & pag. 315, καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἴ τινές που διασταῖεν, ubi hoc exponit, διενεχθεῖεν, & στασιάζοιεν πρὸς ἀλλήλους. STEPH. Contrarium prorſus ſtatuit menti auctoris Scholiaſtes hoc loco. Nam τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν, reliqua Graecia, διέστη, hoc eſt, ἐμερίσθη, ita ut pars Eretrienſibus faveret, pars Chalcidenſibus in ſocietatem ſe adiungeret: tantum abeſt, ut vera ſint, quae dicit Scholiaſtes, ὅτι μόνοι Χαλκιδεῖς μόνοις Ἐρετριεῦσιν ἐμάχοντο. GRAMM.

Pag. 314. *l.* 5. Ἐδούλωσε δηλονότι) Ἐδούλωσεν ἀπὸ κοινοῦ. λέγει δὲ Χίων καὶ Σάμον. Roſtg.

ead. l. 7. Τὸ μάλιστα ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς) Exponit quidem & alibi δι' ἀκριβείας vocem μάλιστα, ſed ibi certe, ubi de nu-

mero agitur. Videndum autem, an non potius tollenda sit interpunctio post ἠδύναντο, & ponenda post μάλιστα. Ita enim loquitur cum alibi, tum libro 8, c. 45, ἔπειτα ἐκάκου πρὸς αὐτὸν ὅσον ἐδύνατο μάλιστα τῶν Πελοποννησίων τὰ πράγματα. STEPH. Ἐς τὰ μάλιστα ἀντὶ τ. ἀ. Rostg.

ibid. Λαμβάνει ὁ Θ. τὸ δὲ ὑπερβ.) Εἴωθεν ἐκλαμβάνειν ὁ Θ. ὑπερβατὸν δέ. Ms. Bas.

ead. l. 8. Τὸ δὲ ὑπερβατὸν, τύραννοι γὰρ, φησὶ, τὰς) Τὸ δὲ ὑπερβατὸν οὕτως, τύραννοι τὰς Cass.

ead. l. 9. Τὸ γὰρ ἀντὶ τοῦ δὲ) Non raro quidem δὲ pro γὰρ ponitur, & quidem ab hoc ipso scriptore: at vero γὰρ vicissim pro δὲ poni, vereor ne non rarum tantummodo, sed propemodum sit inauditum. Neque vero credibile est, eundem & hoc dixisse, videlicet γὰρ pro δὲ positum esse, & subiunxisse quae sequuntur, οὐ λέγω περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ. οἱ γὰρ ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ πλεῖστον ἐχώρησαν δυνάμεως. Nam tam recte hoc dicitur, (meo quidem iudicio) quam male illud. Hoc, inquam, ut particula γὰρ respiciat ad ea, quae cogitata sunt a Thucydide, non autem & scripta. Verisimile est enim, eum in mente ista habuisse, *Non loquor de tyrannis Siciliae. hi enim ad maximam potentiam pervenerunt;* vel, *excipio tamen Siciliae tyrannos. hi enim ad max.* &c. STEPH.

ead. l. 11. Ἐπὶ πλεῖστον &c.) Non dubito, quin ἐπὶ πλεῖον, non ἐπὶ πλεῖστον, legerit: alioqui enim πλείστην δύναμιν περιεβάλοντο, non πλείονα, ut opinor, dixisset. IDEM.

ead. l. 13. Κατὰ κοινοῦ τὸ κατ.) Primo quidem aspectu videri queat verum, quod ait, de repetendo verbo κατείχετο cum ἀτολμοτέρα εἶναι, nimirum ἀπὸ κοινοῦ, (ut alibi passim dicit, potius quam κατὰ κοινοῦ) sed ut convenienter dicitur κατείχετο κατεργάζεσθαι, ita etiam ἀτολμοτέρα εἶναι non bene cum κατείχετο cohaereret, sive, non cohaerenter illi verbo κατείχετο subiungeretur: cum potius verbum aut verba contrariae significationis subiungere oporteret: videlicet τολμᾶν aut εὔτολμος εἶναι. Atque hoc animadvertit Valla, qui vertit, *Ita undique Graecia longo sane tempore prohibita est tum communiter quippiam agere illustre, tum per singulas civitates audacia uti.* Neque enim eum aliam lectionem secutum esse existimandum est, sed illam, quam dixi, incohaerentiam vitare voluisse. Haec autem eo facilius excusari potest, quod post κατείχετο sequatur quidem κατεργάζεσθαι, praefixam habens particulam negativam μήτε, at his verbis non itidem negativa, sed coniunctiva τε sit praefixa. Nam minus excu-

fari posse videretur, si dixisset, μήτε κοινῇ φανερὸν μηδὲν κατεργάζεσθαι, μήτε κατὰ πόλεις ἀτολμοτέρα εἶναι. Sed tamen & quam habemus lectionem adiuvandam nobis esse fateor, ut locum habere possit illud ἀτολμοτέρα εἶναι. Adiuvabitur autem, si vel perinde esse, ac si scriptum esset, κατείχετο, ὥστε κοινῇ φανερὸν μηδὲν κατεργάζεσθαι, καὶ κατὰ πόλεις ἀτολμοτέρα εἶναι, dicamus: vel in posteriori membro, pro κατείχετο aliud quodpiam ei aptum verbum esse subaudiendum, non secus ac si particula μήτε inserta non esset; hoc modo, κατείχετο κοινῇ φανερὸν μηδὲν κατεργάζεσθαι, κατὰ πόλεις τε ἀτολμοτέρα εἶναι ἠναγκάζετο. Eundem autem sensum nobis hic dedisset particula τὶ, quem dat μηδὲν, vacante videlicet negatione: cui tamen & alia accedit, in ea, quam habemus, lectione, cum μήτε praecedat. Sed idem hic a Thucydide fit post verbum κατέχεσθαι, quod facere consuevit post alia multa, & quidem (ut opinor) omnia, quae δυνάμει inclusam negationem habent, sive quibus vis negativa (ut ita loquar) inest. Ita igitur hic verbo κατείχετο negativas particulas subiunxit, ut verbo ἐκωλύετο subiunxisset: quo certe non minus, quam altero illo, uti hic potuisset. Atque ita examinatus hic locus lectorem in aliis huiuscemodi iuvare poterit. IDEM.

ead. l. 20. Καθόδου) Καθέδρας Rostg.

ead. l. 28. Γερουσίᾳ) Sic etiam pag. 316 γερουσίας Lacedaemoniorum mentionem facit. STEPH.

ead. l. 31. Οὐχ ὅτι διαν.) Dicit, Thucydidem mirari, quomodo id Atheniensibus in mentem venerit, cum tamen se id mirari Thucydides non dicat. Sed intelligit, quod ab eo dicitur, διανοηθέντες ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν, ac non ἐκλιπόντες τὴν πόλιν, perinde esse ac si diceret, se mirari, eos illud διανοηθῆναι, id est, iis in mentem illud venisse. Alioqui certe verum est, quod ait, posse etiam dici aliquos διανοηθέντας facere aliquid, quod tamen non fecerint. Existimare enim debemus latere hoc sub istis verbis, οὐχ ὅτι διανοηθέντες, οὐκ ἐποίησαν. STEPH.

ead. l. 34. Οἱ Ἕλληνες) Poterat hic falli lector, potius quam aliis plerisque locis, ubi eadem est admonitio. Nam cum proxime praecedat Atheniensium mentio, primo aspectu Ἀθηναῖοι videri poterat is esse nominativus, qui cum διεκρίθησαν iungendus foret. IDEM. Ἕλληνες non est in Reg. & Cass. & ad πολλῷ διεκρίθησαν annotatur χρόνῳ διέστησαν.

Pag. 315. *l.* 4. Οὗτοι τοὺς συμ.) Desiderari dico vocem

ἰδίους ante *συμμάχους*, & ea reposita legi debere, *ἔχοντες οὗτοι τοὺς ἰδίους συμμάχους*. STEPH.

ead. l. 7. *Ἔχοντες φόρους οὐχ ὑποτ.*) Caecutit hoc loco noster Scholiastes, cum dicit *ἔχοντες φόρους οὐχ ὑποτελεῖς*. Quid enim his vocibus significari nobis dicere posset? Sed prius interrogandus esset, quonam alio in loco illas legisset. Haberet certe nullum, quem proferret, nisi forte in aliquem eodem corruptum modo incidisset. Sed ne iste quidem in cunctis invenitur exemplaribus depravatus: cum (ut videre est) lectio alia sit in aliis, *φόρου* nimirum: quam & ista editio in contextu habet, sicut alteram illam in margine. Recte autem scribi *φόρου*, non *φόρους*, quamplurimi vel eiusdem Thucydidis testantur loci. STEPH. L. I, c. 56, *ἑαυτῶν δὲ ξυμμάχους φόρου ὑποτελεῖς*, & VII, c. 57, *καὶ τῶν μὲν ὑπηκόων καὶ φόρου ὑποτελῶν*. HUDS. Totum hoc scholion abest a Cass.

ead. l. 8. *Ξυμμάχους ἡγοῦντο*) Halucinatur hic non minus, nec minore cum periculo, quam in eo, qui proxime praecedit, loco. Quomodo enim concedere hoc possumus, Thucydidem talem antiptosin sibi permisisse, ut etiam *ἡγοῦντο τοὺς συμμάχους* pro *τῶν συμμάχων* dicere auderet, quin illius sermoni iniuriam faciamus, perinde ac si exlegem omnino esse clamaremus? Facit autem participium *ἔχοντες*, ut minime necesse sit, verbum *ἡγοῦντο* cum accusativo illo iungere: nam ille accusativus ad participium *ἔχοντες*, non ad verbum *ἡγοῦντο*, pertinet. STEPH. In Cass. quidem etiam legitur hoc scholion, sed simul super *ἡγοῦντο* scriptum est *αὐτῶν*. quod qui adscripsit, recte putavit id supplendum esse, nec coniungenda verba *τοὺς ξυμμάχους ἡγοῦντο*.

ead. l. 10. *Ἡγοῦντο δηλονότι*) Immo vero *κατ' ὀλιγαρχίαν* non iungitur cum *ἡγοῦντο*, (quod repetatur *ἀπὸ κοινοῦ*) sed cum *πολιτεύσωσι*. Cum aliunde autem, tum etiam ex hoc loco, aliisque huiusmodi, Scholia haec symmicta esse & diversas diversorum expositiones alicubi habere apparet: nec solum diversas, sed quibusdam in locis & contrarias. Hic certe prima expositio l. 10 verba ista, *κατ' ὀλιγαρχίαν δὲ*, praecedentibus iungit, ideoque *ἡγοῦντο* repetendum censet. Secunda (mox sequens) cum nullam mentionem faciat illorum verborum *κατ' ὀλιγαρχίαν δὲ*, praecedentibus & ipsa iunxisse haec videri possit. Tertia (quam habes alteri subiunctam) ea demum est, ex qua iungi sequentibus debere, & dicta esse per appositionem, (ut grammatici vulgo loquuntur) discere possumus. quamvis, quicunque eius est auctor, ita loquatur,

ac si ἐξηγητικῶς sive ἐπεξηγητικῶς posita verba illa essent, (cum scribit, ὅπως πολιτεύσωσιν ἐπιτηδείως σφίσιν αὐτοῖς, τουτέστι, κατ' ὀλιγαρχίαν) & tamen oporteat quae ἐξηγητικῶς dicuntur, id est per exegesin, (sive, ita ut exegeseως speciem prae se ferant) non praecedere, ut haec praecedunt, sed sequi. STEPH. In Cass. non est haec interpretatio. Et potest sine damno abesse. Fortassis etiam in quibusdam exemplaribus cum superiore coniuncta, & scriptum fuit, τῶν συμμάχων ἡγοῦντο. Δηλονότι deinde potuit addi, cum ἡγοῦντο loco motum & ad verba κατ' ὀλιγαρχίαν relatum fuisset.

ead. l. 11. Ἐπιτηδείως καὶ ὁμοίως) Non est ἐπιτηδεία ista expositio, quae ἐπιτηδείως vult a nobis accipi pro ὁμοίως. (nam cum dicitur ἐπιτηδείως καὶ ὁμοίως, particula καὶ hic, ut aliis plerisque locis, praefigitur voci, per quam praecedens explicatur) nam potius pro eo ponitur, quod Latini *accommodate* dicunt, vel *ex usu suo.* Neque tamen dicerem *accommodate sibi*, verbum verbo reddens; sed paulo liberius verterem, *accommodate ad statum suae reipublicae.* STEPH.

ead. l. 12. Πολιτεύεσθαι) Minus etiam ferri potest ista expositio, qua πολιτεύσωσι dicitur esse πολιτεύεσθαι ἀναγκάσωσι. Scimus enim, πολιτεύειν Thucydidi hic, sicut aliis plerisque locis, nihil aliud esse, quam πολιτεύεσθαι. STEPH. A Cass. abest ἀναγκάσωσι. Sed ita imperfectus relinquitur sensus.

ibid. Οἱ Λακεδαιμόνιοι) Οἱ Λακεδαίμονες Ms. Bas. Sic rursus pag. 324 l. 24, τοῖς Λακεδαίμοσι; & pag. 341 l. 27.

ead. l. 13. Θεραπεύοντες &c.) Quamvis tertiam hanc expositionem aliis praeferendam esse dixerim, est tamen & in ea, quod non placet. nam θεραπεύοντες non libenter iunxerim cum subaudito accusativo Λακεδαιμονίους, cum absolute positum (sicut & alibi) dici possit. Ceterum ante τοῦτο μόνον particulam ἐς vel διὰ desiderari arbitror. STEPH. In Reg. post ὀλιγαρχίαν haec addebantur: ἢ ἐπιμελούμενοι οἱ Λακεδαιμόνιοι ὁμοιωθῆναι αὐτοῖς τοῖς Λακεδαιμονίοις διὰ τὴν ξυμμαχίαν κατὰ τὴν ὀλιγαρχίαν. Cass. non habebat τὸ ἑξῆς, & quae inde sequuntur, pro quibus haec scripta erant: οἱ Λακεδαιμόνιοι μὲν ὀλιγαρχίας μᾶλλον ἐν τοῖς συμμάχοις καθίστασαν, Ἀθηναῖοι δὲ . . . . δημοκρατίας καὶ φόρους ἐξέλεγον.

ead. l. 18. Ὅτε εἶχον) τὸ ἑξῆς, ἢ ἴσχυσάν ποτε μετὰ τῆς ἀκραιφνοῦς ξυμμαχίας. ὅτε εἶχον. Ms. Bas.

ead. l. 24. Ταῦτα) Ἐνταῦθα Cass.

ead. l. 29. Ταῦτα λέγει &c.) Iniuriam quodammodo facere huic scriptori videtur in eo, quod scripsisse eum ista dicit,

quoniam a Pisistratidis genus ducebat. Hoc enim φιλαληθείᾳ Thucydideae minime est consentaneum. STEPH.

ead. l. 32. Ὑποτοπήσαντες, καὶ π. μεμηνύσθαι, ἅμ' ἐβουλ.) Ὑποτοπεύσαντες τὸ παραχρ. μεμηνύσθαι. τὸ ἅμα ἐβουλ. Rostgaard. Vulgata est in Cass. nisi quod post μεμηνύσθαι additum habet ὅτι. nec male. In eo, quod editur, aliquid deesse apertum est.

ead. l. 36. Τοῦτό ἐστιν) Malim τοιοῦτό ἐστιν. ut alibi τοιοῦτό ἐστι τὸ λεγόμενον. STEPH.

ibid. Ἦρχε τυράννων) Scriptum fuisse & scribendum esse puto τυραννῶν· pro quo paulo post τύραννος ὤν. IDEM.

Pag. 316. *l.* 1. Ἐπιβουλευσάμενοι &c.) Videtur dicendum potius fuisse ἐπιβουλεύσαντες Ἱππίᾳ. IDEM.

ead. l. 2. Τὸν αὐτὸν Ἵππ.) Malim αὐτὸν τὸν Ἵππαρχον. IDEM.

ead. l. 5. Παιδὸς) Παίδων Rostg. & mox Λεὼν pro Λεώς· sed rectum esse Λεὼς docuit Leopardus XIX Emendat. 23. Παίδων etiam Ms. Bas.

ead. l. 7. Καλούμενον) Τὸ καλούμενον Cass. Rostg.

ead. l. 8. Λεωκόριον) Hanc sequendo historiam, scriptura haec recipienda est, Λεωκόριον, altera, Νεωκόριον (quae est in margine) reiecta. STEPH.

ead. l. 9. Τὰ ἐγγυτάτω χρόνῳ) Τὰ ἐγγὺς τῷ χρόνῳ Ms. Bas. Cass. Τὰ ἐγγὺς τῶν χρόνων Rostg.

ead. l. 13. Βασιλεῖς) Δύο βασιλεῖς Cass. Rostg.

ibid. Ἑκάτερος ἕνα) Videtur innuere, hanc vulgi de Lacedaemoniorum regibus falsam opinionem, quam Thucydides reprehendit, ex eo esse ortam, quod Lacedaemoniorum regum uterque unico quidem calculo sententiam ferret, sed qui duorum vim haberet. STEPH.

ead. l. 15. Οἴονται μιᾷ) Non debuit omitti negativa particula μὴ ante μιᾷ. STEPH. Hoc scholion non est in Cass.

ead. l. 16. Καὶ τὸν Πιτανάτην) Ἡρόδοτος μαρτυρεῖ ὅτι ἦν ὁ Πιτανάτης λόχος, Πιθανάτης κληθεὶς ἀπὸ Πιθάνης κώμης Λακωνικῆς. Ms. Bas.

ibid. Ἀπὸ Πιτάνης) De Pitane vico vide Meursii Miscell. Lac. l. 4, c. 9. HUDS.

ead. l. 21. Τὸν Ἡρόδοτον) His addita sunt in Rostg. Ἡρόδοτος μαρτυρεῖ ὅτι ἦν ὁ Πιτανάτης λόχος.

ead. l. 24. Προκατασκευάζει &c.) Verba ista nequaquam huc pertinent: nec dubito, quin annotata fuerint in ista Thucydidis, καὶ ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον ἕκαστοι, & quae sequuntur. STEPH. Confirmat coniecturam Stephani Cass. in quo haec

annotantur ad verba λόγῳ εἶπον ἕκαστοι. In Rostg. quoque non eo loco, quo in editis, sed tamen alieno post ἀρκούντως εἰπεῖν posita erant.

ead. l. 26. Ἀντὶ τοῦ ὄντα) Qui εἶναι pro ὄντα hic sumi crederet, ignoraret Atticae constructionis canonas. Recte haec sane verba ceperunt Valla & Ablancurtius. Inepte transtulit Enenckelius: *quemadmodum se res priscae habuerint.* GRAMM.

ead. l. 27. Ἡ περιοχὴ τοῦ λόγου, οὕτως διῆλθον) Ἡ περιοχὴ τοῦ λ. οὕτως, φησὶ, διῆλθον Ms. Bas. Ἡ περιοχὴ τοῦ λόγου οὕτως φαίνεται. διῆλθον Rostg. Sed idem mox perperam ὥσπερ ἐπὶ, pro ὡς πρέπει.

ead. l. 28. Τῷ διηγουμένῳ) Τὸν παλαιὰ διηγούμενον Cass. Rostg.

ead. l. 29. Λείπει τὸ τοίνυν) Videtur intelligere, καὶ positum esse pro καὶ τοίνυν, cum dicit λείπει τὸ τοίνυν, intelligens esse subaudiendum. Qui autem subiungitur genitivus τῶν Πελοποννησίων, pertinet ad πόλεμος. STEPH.

ead. l. 31. Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ αὐτῶν &c.) Duplicem ponit genitivi αὐτῶν expositionem: ut videlicet περὶ τῶν ἀρχαίων dictum intelligamus, ex his, quae parvo intervallo praecedunt, τὰ ἀρχαῖα μᾶλλον θαυμαζόντων· vel de Atheniensibus & Peloponnesiis, id est, de illorum potentia. Sed posterior haec expositio nimis longe petita, & inepta quadam subtilitate excogitata est: at illa prior, ut e propinquo sumta, ita etiam veritati consentanea est. Valla certe ita hunc locum interpretatus est, ut pronomen quidem retinuerit, sed nemini dubium reliquerit, quin illo referendum sit. Ita enim hunc locum vertit, *Et licet homines praesens bellum, in quo versantur, semper maximum iudicent, eoque finito vetera vehementius admirentur, tamen hoc bellum, animadvertentibus, ex ipsis operibus, maius illis se exstitisse ostendet.* Neque enim *illis* alio, quam ad *vetera*, referri quisquam dixerit: cum ad *opera* referre sit absurdum. De hoc tantum monebo te obiter, pleonasmum, qui est in hac interpretatione, ubi dicitur, *praesens bellum, in quo versantur,* non esse apud Thucydidem, cum is non dicat τὸν παρόντα ἐν ᾧ ἂν πολεμῶσι, sed haec verba praecedant illa τὸν παρόντα· & cum ἐν ᾧ non intelligendum sit πολέμῳ, sed χρόνῳ: id est, *quamdiu belligerantur,* (vel, *tantisper dum belligerantur*) *praesens bellum maximum iudicent.* Verum ad hunc nostrum enarratorem ut revertar, aliis plerisque locis idem, quod hic, fieri ab eo videmus: duas videlicet expositiones afferri, quarum una e propinquo sumta sit, altera autem longe sit peti-

ta, & inepta quadam ſubtilitate (ut modo loquebar) excogitata. fere autem uſu venit, ut de priori quidem illud, at de poſteriori hoc dici poſſit. Ad hunc quidem certe quod attinet locum, neminem mihi de illo refragaturum puto, quin quam recte dixerat *αὐτῶν intelligendum de bellis antiquis*, tam male poſtea addat *poſſe etiam intelligi de Athenienſibus & Peloponneſiis:* perinde ac ſi diceret, *maiorem eorum potentia fuiſſe.* STEPH.

Pag. 317. *l.* 1. Ἐπιτηδείως) Dicit, illum apte ignorationem ſuam praetexere, ut propriis enthymematibus utatur. Hoc autem nomine totum concionum artificium oratorium complectitur. STEPH.

ead. l. 3. Ἐπειδὴ φιλαθ.) Verba haec, ἐπειδὴ φιλαθήναιος δοκεῖ, τοῦτο λέγει, crediderim annotata fuiſſe in iſta Thucydidea, οὐδ' ὡς ἐμοὶ ἐδόκει. STEPH.

ead. l. 8. Ἐρευνῶν) Ἐπεξελθὼν non ἐρεύνησιν ſolam indicat, ſed narrationem rerum diligentem atque ſingula perſequentem. GRAMM.

ibid. Αὐτῶν τῶν λεχθ.) Cur αὐτῶν intelligi περὶ τῶν λεχθέντων, non autem περὶ τῶν πραχθέντων, dicemus? De his certe, non de illis, Thucydidem loqui tam manifeſtum eſt, quam nota cuilibet eſſe poteſt ſignificatio iſtorum verborum, τὰ δ' ἔργα τῶν πραχθέντων ἐν τῷ πολέμῳ. STEPH. A Caſſ. omnia abſunt praeter ἐπειδὴ ἄδηλα τὰ ἀνθρώπινα.

ead. l. 9. Τῶν ἐν τῷ &c.) Deeſſe puto praepoſitionem περὶ ante τῶν ἐν τῷ πολέμῳ λόγων. Quae autem ſubiunguntur, alio pertinent, ad illa videlicet, ὠφέλιμα κρίνειν αὐτά. Sed haec, ἐπειδὴ ἄδηλα τὰ ἀνθρώπινα, puto ἐξήγησιν eſſe illorum Thucydidis verborum, quae mox velut per parentheſin a Thucydide ponuntur, κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, ſive ἀνθρώπειον. Alioqui certe inter vocabulum illud ὠφελείας, & iſta verba ἐπειδὴ ἄδηλα τὰ ἀνθρώπινα, deeſſe quaedam merito ſuſpicaremur. STEPH.

ead. l. 10. Περὶ τῆς ἱστορίας, καὶ ὠφελείας) Περὶ τῆς ἱστορίας, τῆς τε φράσεως αὐτῆς, καὶ ὠφελ. Mſ. Baſ.

ead. l. 12. Εὐνοίας, ἐπὶ Λακ.) Dicit εὐνοίας quidem ad Lacedaemonios, at μνήμης ad Athenienſes reſpicere: hoc ſibi volens, (ut opinor) Athenienſes quidem, cum de re quapiam in bello geſta interrogarentur, reſpondere ſolitos prout meminiſſent: at vero Lacedaemonios aliquid amori ſuarum partium (id eſt, quo partes ſuas proſequebantur) dare conſueviſſe. Sed ego ſubtiliorem, quam veriorem, hanc exegeſin eſſe exiſtimo: & contra Thucydidem ſimpliciter (ut ita di-

cam) esse locutum, nihil sub his verbis occultantem. Quod si ita est, locum hunc ita intelligere debemus, ut non minus Athenienses, quam Lacedaemonios, aliquid illi suas in partes amori potius, quam veritati, dare solitos dicamus. Valla autem ita Latinum fecit hunc locum, ac si vocula τὶς cum genitivo ἑκατέρων non iungeretur, sed genitivus εὐνοίας ad hunc ferretur, ἑκατέρων pro εἰς ἑκατέρους accipiendo. Haec enim sunt eius verba, *Quoniam qui singulis gerendis rebus affuerant, non eadem de ipsis dicebant, sed prout quis aut in alterutros amore propensior erat, aut reminiscebatur.* Vallae interpretationem secuta est ista multis annis posterior, *Quod qui ipsi singulis rebus interfuerant, non eadem de illis narrare solebant, verum ut quisque erga alterutram partem vel benevolentia affectus erat, vel memoria tenebat.* At ego non video, quid obstet, quo minus utrumque, videlicet & ὡς εὐνοίας & ὡς μνήμης ἔχοι, de utrisque dicatur, tam de Lacedaemoniis, quam de Atheniensibus: agnoscente Thucydide τὴν εὔνοιαν tam in his, quam in illis, superasse interdum τὴν φιλαλήθειαν. Hoc autem a quibus admittetur, admittendum & illud erit, iungi voculam τὶς cum ἑκατέρων. STEPH. In Cass. & Rostg. ad ἔχοι hic annotatum erat ἀντὶ τοῦ εἶχον. In Reg. ἀντὶ τοῦ εἶχεν.

ead. l. 13. Πρὸς Ἡροδ.) Dici solet potius τοῦτον αἰνίττεται, quam πρὸς τοῦτον· & hic ipse alibi non hoc, sed illo est locutus modo. Habemus quidem certe paulo post absque illa praepositione, sed cum genitivo rei, non personae, αἰνίττεται δὲ τὰ Μηδικὰ Ἡροδότου. Vide in mea ad horum scholiorum lectionem Proparasceue. STEPH. In Cass. & Rostg. est πάλιν πρὸς Ἡρόδοτον, & abest αἰνίττεται.

ead. l. 14. Τὸ ἑξῆς &c.) Docui in Proparasceue ad lectionem horum Scholiorum, τὸ ἑξῆς in iis vocari ordinem seu seriem verborum, eum videlicet ordinem, seu illam seriem, ad quam sunt revocanda: at vero διάνοιαν, sicut & νοῦν, appellari eorum sensum: & cum nonnulla iam habuimus exempla huius usus nominis διάνοια, tum vero in iis, quae sequuntur, habebimus quamplurima: ideoque & hic διάνοια ita accipiens, separo ab istis, quae subiunguntur, ἀρκούντως ἕξει. Sed cum haec, ἀρκούντως ἕξει, ἤτοι ἀρκέσει, nullum nominativum haberent, nomen illud διάνοια, tanquam eorum nominativus, iunctum iis fuit. Quorsum autem extrinsecus talem nominativum enarrator iste advocaret? Sed age, (dicet quispiam) alium mihi in huius locum substitue. Nullum equidem apud hunc enarratorem invenio, at vero apud Thucydidem vide-

re mihi videor, quomodo requirendus non sit nominativus: si videlicet dicamus, ante ἀρκούντως ἕξει subaudiendum esse dativum ἐκείνοις· hoc pacto, ὅσοι δὲ βουλήσονται τῶν τε γενομένων τὸ σαφὲς σκοπεῖν, (& quae sequuntur) ἐκείνοις ἀρκούντως ἕξει, ὠφέλιμα κρίνειν αὐτά. Cur vero & enarratori (inquies) non licebit ad hunc dativum confugere? Quoniam sibi ad hanc dativi subauditionem praecludit viam, dum ὠφέλιμα iungit cum illis, ὅσοι βουλήσονται, ipse videlicet ὑπακούων dativum πᾶσιν ante ὅσοι. Ceterum fateor, me, cum ita dativum illum ἐκείνοις extrinsecus assumo, aliquantum ab ea interpretatione discedere, quam margini editionis meae apposui. Nunc enim locum hunc (paulo autem altius repetam) ita vertendum esse dico, *Ac quatenus quidem ea nihil fabulosi admixtum habent, minus fortasse auditu suavia erunt: sed quicunque volent veritatem eorum, quae evenerint, considerare, nec non eorum, quae (ut sunt res humanae) vel talia omnino, vel similia sunt eventura*, illis *satis erit, ea esse utilia iudicare.* Fateor tamen, duriusculum posse hoc videri, *veritatem eorum, quae sunt eventura*: quomodo enim veritatem eorum, quae nondum evenerunt, aliquis potest considerare? Sed, quamvis continuare orationem sub eodem casu maluerit Thucydides, videlicet genitivo, eumque comitetur nominis σαφὲς repetitio, tamen non aliam Thucydidis mentem esse debemus arbitrari, quam si mutato casu dixisset, καὶ τὰ μέλλοντα ποτὲ αὖθις τοιαῦτα καὶ παραπλήσια ἔσεσθαι. Denique eius mens, ut opinor, (si liberiorem & periphrasticam interpretationem licet adiicere) est haec, *Ac ea quidem, quae a me in ista historia scribuntur, quatenus nihil fabulosi illis admiscui, minus fortasse aures delectabunt: sed quicunque volent quae evenerunt considerare, (a me nullis fabulis permixta illa quidem, sed ita narrata, ut se habere certo comperi) & in illis perpendere, quam multis casibus vita humana sit obnoxia, ideoque vel talia omnino vel similia nos manere: illis quidem certe satis placere horum lectio poterit, vel eo nomine, quod ad paranda vitae suae documenta prodesse iudicabunt.* Considera, quam multa sub paucis Thucydidis verbis lateant, & quae in structura orationis eius duriuscula aut etiam dura sunt, quam facile molliri queant, si paulum a nobis eius oratio adiuvetur. Vide etiam, quam procul ab eius sensu lectorem abducant hic (ut & passim propemodum) vulgares interpretationes. Ita enim Valla: *Verum quia non fabulosae sunt res, minus erunt fortassis auditu suaves: tamen quicunque volet rerum gestarum sinceritatem intueri, & cum aliquando talia iterum similiaque (ut sunt*

res humanae) *ventura sint, discernere utilia abunde poterit.* Scribo autem *volet* & *poterit*: cum alioqui, retinendo *volent*, quod respondet Graeco plurali βουλήσονται, *poterunt* scribendum sit. Huic autem Vallae interpretationi adiiciam & alteram, multis annis illa posteriorem. ea est huiusmodi: *Atque ad aurium oblectationem haec nostra, non aspersa fabulis, minus fortasse iucunda videbuntur: sed qui rerum certitudinem considerare volent, & de futuris negotiis, quae, ut res sunt humanae, aliquando vel talia vel similia accidere possunt, quid ex usu sit, utiliter iudicare, his haec historia abunde sufficiet.* Vide, quanto magis licenter, sed non tamen magis fideliter hisce Latinis Graeca illa reddita sint. Scio esse & qui perinde interpretentur, ac si περὶ τῶν μελλόντων & ὠφελίμως scriptum esset. ita enim illi, *& de futuris utiliter, e superiorum temporum casibus, iudicare.* Neque tamen lectionem vulgarem suspectam habent, & ita emendandam existimant: sed hunc usum verba Thucydidis posse habere credunt. At ego ea ex huius historici consuetudine minime sensum hunc admittere, ideoque hanc etiam interpretationem vim illis afferre dico. Ad haec autem verba quod attinet, *e superiorum temporum casibus*, eorum adiectionem non improbarem, si ea, quibus interiecta sunt, tanquam Graecis respondentia, probarem. Ceterum illud σαφὲς reddi etiam *perspicuam cognitionem* non ignoro: sed *veritatem* & in quibusdam aliis Thucydidis locis significare, & huic eo magis convenire existimo, quod credibile sit, illum velle fabulositati suum antithetum tribuere: quo esse aptius nullum potest, quam veritas. De illa quidem certe antithesi, qua ipsum suae scriptionis historicae utilitatem ei opponere suavitati dico, quam aliorum quorundam habent scripta, vel plane vel aliqua saltem ex parte fabulosa, neminem fore puto, qui mihi non suffragetur. De qua tamen quicunque mihi assentientur, quomodo de illa, quam attuli, interpretatione a me dissensuri sint, non video. STEPH.

ead. l. 19. Κέρδος, κτῆμα &c.) Postquam κτῆμα esse dixit κέρδος, (quae expositio mihi non placet) addit κτῆμα esse τὴν ἀλήθειαν, at vero ἀγώνισμα esse τὸν γλυκὺν λόγον· id est, Thucydidem, ita loquentem, κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται, sua quidem scripta, quibus ἀλήθεια, id est, *veritas*, inest, comparare κτήματι· at illum quorundam γλυκὺν λόγον, id est, *illam suavem orationem*, aut etiam *narrationem*, ab eo comparari ἀγωνίσματι. His autem subiungit, illum αἰνίττεσθαι τὰ Μηδικὰ τοῦ Ἡροδότου,

ita vocans (ut opinor) τὰ Περσικὰ, Thucydidis & aliorum veterum Atticorum more. STEPH.

ead. l. 20. Τὰ Μηδικὰ) Mallem τὰ μυθικὰ, ut in Codice Parisiensi exstat, teste Rostgaardio. HUDS.

ead. l. 21. Ἀγώνισμα) Ἐπίδειξιν Caff. Nec habet ea, quae hic in editis leguntur.

ead. l. 23. Τουτέστι, σαφές ἐστι) Non recte exponitur ξύγκειται verbo ξυγγράφεται· sed multo peius his verbis, σαφές ἐστι. STEPH.

ead. l. 28. Ἡ Ποτίδαια) Οἷον Ποτίδαια Rostg.

ead. l. 29. Ξυνηνέχθη, ἀπὸ κοινοῦ) Dicit ξυνηνέχθη repetendum esse ἀπὸ κοινοῦ, cum tamen non praecedat ξυνηνέχθη sine adiectione, sed ξυνηνέχθη γενέσθαι· &, finita periodo, quae habet ista duo verba, positum sit aliud in ea, quae illam excipit, videlicet ἠρημώθησαν. Sed tantum abest, ut verbum istud ἠρημώθησαν, quod propinquius est, repeti hic queat, ut nec cum his φυγαὶ τοσαίδε ἀνθρώπων, quae illi viciniora sunt, repetere quis audeat, utpote quod minime cum ipsis iungi possit; sed quod verbum ibi subaudiendum relinquitur, nimirum cum φυγαὶ, idem & cum sequentibus subaudiri debeat. videlicet cum his, φόνος, ὁ μὲν, κατ' αὐτὸν τὸν πόλεμον, ὁ δὲ, διὰ τὸ στασιάζειν. (nam & quod in haec postrema verba, ὁ δὲ, διὰ τὸ στασιάζειν, hic annotari videmus, in illa, φόνος, & sequentia, annotandum erat.) Quam igitur vocem extrinsecus assumtam apte iungi his pariter & illis verbis dicemus? an ut enarrator hic ξυνηνέχθη vult repeti, ita illic ξυνηνέχθησαν repetendum censebimus? Immo vero malim, cum antea dictum sit, ξυνηνέχθη γενέσθαι, nos ex illo γενέσθαι mutuari ἐγένοντο & ἐγένετο, hoc quidem, quod cum his posterioribus, illud vero, quod cum illis prioribus iungatur. Simul autem discendum nobis hinc fuerit, quod alios ad locos intelligendos sit adiumento: Thucydidem videlicet circa eam quoque repetitionem, quae fit ἀπὸ κοινοῦ, plus sibi, quam ceteros, permittere: idque duobus modis. Primum enim, cum praecedat ξυνηνέχθη γενέσθαι, tamen potius ex posteriore, quam priore, verbo mutuari repetitionem oportet: deinde, licet aliud & alius naturae verbum in sequente periodo interiectum fuerit, tamen ad prius illud nos vult reverti. STEPH. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ξυνηνέχθη γενέσθαι Caff. Rostg.

ead. l. 30. Καὶ τὰ λεγόμενα &c.) Adverbium πρότερον, quod cum λεγόμενα iungi a Thucydide videmus, ipse cum ἐγένοντο iungit: nisi post ἐγένοντο distinguere illum velle dicamus.

Id vel hinc fit verisimile, quod in fine huius annotationis cum λεγόμενα ab ipso quoque iungitur. STEPH.

ead. l. 32. Ἔστιν ὅτε ἐγένοντο) Repono ἐγίνοντο. Iungitur autem ἔργῳ cum ἐβεβαιοῦντο, perinde ac si scriptum ab eo esset (adiecta etiam particula οὕτω) τοιαῦτά ἐστιν ὅτε ἐγίνοντο, καὶ οὕτως ἐβεβαιοῦντο ἔργῳ τὰ λεγόμενα ἀκοῇ. Nec vero hunc dativum cum eodem participio λεγόμενα, quod statim post sequitur, ab eo praetermissum fuisse credibile est. STEPH.

ead. l. 36. Δεινότερα τοιαῦτα) Transpositum puto nomen τοιαῦτα, & post ipsum omissam copulativam particulam καί ut ita legatur hic locus, καὶ γεγόνασιν ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πολέμου τοιαῦτα, καὶ δεινότερα· ὥστε πιστευθῆναι καὶ τὰ λεγόμενα πρότερον. Nec nullum tamen locum eadem coniunctio haberet & ante τοιαῦτα, utroque nomine sua in sede manente: hoc modo, δεινότερα, καὶ τοιαῦτα ὥστε πιστευθῆναι καὶ τὰ λεγ. &c. Suspicari autem possit quispiam, non δεινότερα, sed πυκνότερα, scriptum ab eo fuisse, cum dicatur a Thucydide αἱ πυκνότεραι ξυνέβησαν. Sed ab eodem dici videmus in praecedente colo ἰσχυρότεροι. quod videri queat occasionem illi praebuisse utendi hic voce δεινότερα. Sive tamen δεινότερα in πυκνότερα aut ἰσχυρότερα mutetur, sive retineatur (ut malo) id quod a Thucydide uno tantum de genere malorum dicitur, ab hoc enarratore de omnibus dici videbitur. STEPH.

ead. l. 38. Σημείωσαι) Post σημείωσαι addi solet ὅτι, ideoque hic non immerito desiderari quis dixerit. STEPH.

ibid. Καὶ λοιμὸς) His addita sunt in Mſ. Baſ. τὴν δὲ λοιμώδη νόσον παθημάτων φησὶ μείζονα.

Pag. 318. *l.* 6. Ἀντὶ τοῦ, γράψω &c.) Incredibile videri cuipiam possit, quod hic ab enarratore traditur, ἔγραψα πρῶτον, id est, *scripsi primum*, a Thucydide dictum esse pro γράψω μετ' ὀλίγον, id est, *paulo post scribam*. Aenigmaticum quidem certe istud esse merito quis dixerit: sed an ita loqui debuerit, & quomodo hoc aenigma solvendum sit, meae in ipsum Thucydidem annotationes te docebunt. STEPH. Haec in hunc locum Scholiastae scripserat Stephanus. Annotationem illius in Thucydidem huc quoque contulerat Hudsonus, haud dubie, quod magis ad Scholiastae, quam ipsius Thucydidis verba pertinet. Ea haec est. Sed quid de eo, quod a Scholiaste annotatur, dicemus? an illi de hoc assentiemur, praeteritum tempus pro futuro, videlicet *scripsi* pro *scribam*, vel *scribam paulo post*, (nam dicit, ἔγραψα πρῶτον, esse ἀντὶ τοῦ γράψω μετ' ὀλίγον) positum esse? Quamvis enim scia-

mus, Thucydidem omne novitatis genus in suo scribendi genere consectari, tamen illi venisse in mentem hac etiam enallage uti, qua tempus praeteritum pro futuro poneret, quis id fidem superare non dicat? Ac responderi quidem possit, ideo dixisse Thucydidem *scripsi*, non autem *scribam*, quod iam totam historiam scripsisset, cum ad prooemii scriptionem venit: sed mihi non dubium est, quin Scholiastes illud annotans alio respexerit. Quid igitur eum sibi voluisse putem, illud scribentem, primum declarabo: deinde, an ita loqui aenigmatice debuerit, censurae tuae relinquam. Dictum ab illo antea fuit, Thucydidem historiam prius quam eius dictionem scripsisse, (si quis hunc eius sermonem ita interpretetur, ut verbum verbo reddat, ὕστερον ξυνέγραψε τὴν λέξιν τῆς ἱστορίας) id est, Thucydidem, post extemporariam quandam & αὐτοσχέδιον, ideoque rudem & impolitam historiae scriptionem (per summa tantum, ut credibile est, capita) eandem magis accurato sermone pleniusque conscripsisse. Colligit autem hoc ex eo, quod a Thucydide dicitur in hoc prooemio c. 13, *Suntque, ex quo hic ad Samios venit, anni usque ad finem huius belli, non minus quam trecenti.* Quomodo enim Thucydides, si hanc historiam, qualem habemus, non finito iam bello scripsisset, sed paulatim dum gereretur, & ita ut cum belli progressu in ea, quam habemus, scriptione progrederetur, in ipso principio mentionem finis facere potuisset? Animadvertendum est autem, eum dicere, *hinc etiam cognoscendum est*, tanquam & alii, qui nos hoc doceant, sint loci. Ceterum cum hoc ita sit, poterat quidem, ad historiam iam a se αὐτοσχεδίῳ γραφῇ scriptam respiciens, dicere, *scripsi*: sed quatenus lectorem alloquebatur, cui hoc ignotum esse verisimile erat, merito dicebat, *scribam*. Aut (ut brevius loquar) illum, ad suarum scriptionum priorem respiciendo, dixisse *scripsi*: cum habita posterioris ratione dicendum foret, *scribam*. Hanc fuisse mentem enarratoris, dum illa scriberet, nemo (ut opinor) mihi negaverit. At nunc lectoris iudicio atque adeo censurae (ut aiebam modo) relinquam, loquendumne illi ita fuerit, ut aenigma quoddam subesse verbis eius videri possit: & an non potius considerandum fuerit, haec ab illo dici in prooemio, quod alius etiam quilibet historicus suae historiae praefigens, de ea tanquam iam scripta loqui potest, etiamsi nondum scripta sit, sed tantum materia ad eius scriptionem praeparata, aut etiam animus tantum (ut ita dicam) ad eam praeparatus. Vide & quae annotavi in illum c. 97 locum, ἔγραψα

δὲ αὐτὰ, καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην. STEPH. Sed ibi nihil, quod huc pertineat, annotavit. In Caſſ. ad verba Thucydidis, ἔγραψα πρῶτον, adſcriptum erat μετ' ὀλίγον ἔγραψα, non γράψω. Paulo ante ad τριακοντούτεις idem, Reg. & Roſtg. hoc ſcholion adſcriptum habebant: μετὰ λστ' ἔτη τῶν Μηδικῶν ἐγένοντο αἱ τριακοντούτεις σπονδαὶ, καὶ ἐφυλάχθησαν ἔτη ιδ' ὡς γίνεσθαι ἔτη πεντήκοντα ἀπὸ τῶν Μηδικῶν ἕως τῶν Πελοποννησιακῶν.

ead. l. 9. Τὰ ὀνόματα) Non videtur dicere debuiſſe, illum ex nominibus verba feciſſe, hoc quidem loco; ſed tantum, feciſſe verbum ex nomine. Neque enim aliud verbum hic eſt, pro quo Thucydides uti nomine potuerit, quam πολεμεῖν dicens ἀναγκάσαι ἐς τὸν πόλεμον, non ἀναγκάσαι ἐς τὸ πολεμεῖν. Videndum igitur, ne dicendum ſit ab hoc Scholiaſte ſcriptum fuiſſe, τὸ ὄνομα, ῥῆμα ἐποίησε. Verum ne dignum quidem eſſe hoc videtur, de quo ab illo admoneamur: cum non ſit novus aliquis verbi uſus vice nominis, (ut in quibuſdam aliis huius hiſtorici locis) ſed tam uſitatus, ut nemini ignotus eſſe poſſit: & vero non minus verbum infinitivi modi praefixo articulo τὸ, quam nomen, (cui & ἰσοδυναμεῖ) talibus locis conveniat. STEPH. In fine Annotationum ad prooemium Thucydidis ita de hoc loco Scholiaſtae ſcribit: Hic meas in prooemium iſtud annotationes claudens, te monebo, Scholiaſtem iſta, quae de hoc ſcribit loco, τὰ ὀνόματα, ῥήματα ἐποίησε. βούλεται γὰρ λέγειν ὅτι μεγάλοι γιγνόμενοι οἱ ἄνθρωποι ἀνάγκην παρέσχον τοῦ πολέμου, iſta (inquam) ex Dionyſio Halic. ſumſiſſe. Nam hic in libello de Thucydidis idiomatis exemplum proponere volens ſtructurae illius ſcriptoris, in qua naturam verborum invertens, illis vice nominum utitur, hunc ipſum locum affert. Scribit enim, ὅταν δὲ ἀντιστρέψας ἑκατέρου τούτων τὴν φύσιν (dicit autem ἑκατέρου τούτων, tanquam hoc non minus ad novum verborum uſum referens, quem iam oſtenderat, quam ad novum nominum, quem nunc oſtendit) τὰ ὀνόματα ποιῇ ῥήματα, τοῦτον τὸν τρόπον ἐκφέρει τὴν λέξιν &c. ſequente iſto Thucydidis loco: deinde, βούλεται γὰρ δηλοῦν ὅτι μεγάλοι γινόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι, ἀνάγκην παρέσχον τοῦ πολέμου. ſed *pro his nominibus*, inquit, (ὀνομαστικὰ tamen dicens, non ὀνόματα) τῆς ἀνάγκης & τοῦ πολέμου, *fecit verba* (hic itidem ῥηματικὰ vocans, quae ῥήματα appellaverat) τὸ ἀναγκάσαι & τὸ πολεμεῖν. Verum (quod cum bona Dionyſii venia dictum ſit) aliud quaerere exemplum debebat eius novitatis, quam in Thucy-

dide oſtendere & quidem reprehendere volebat. Hic enim non ſecus locutum eſſe Thucydidem, quam ceteri Graeci, ne ipſo quidem Dionyſio excepto, loquantur, in quodam meorum Schediaſmatum oſtendo. Priorem annotationem omiſit Hudſonus, poſteriorem, offenſus, credo, *μακρολογίᾳ* Stephani, in pauca contraxit. De Schediaſmatibus ſuis quod dicit Stephanus, fortaſſis, ut alibi, cum ea laudat, de ineditis accipiendum eſt: nam in editis nihil huius generis invenio.

ead. l. 10. Οἱ ἄνθρωποι) Pro ἄνθρωποι ſubſtituendum eſſe Ἀθηναῖοι, aſſenſuros mihi omnes puto. STEPH. Ita Dionyſius Halic. Tom. II, pag. 134, cuius verba paulo ſuperius ipſe deſcripſit. Sic etiam Roſtgaard. Error ortus eſt e compendio ſcripturae.

ead. l. 13. Δυῤῥάχιον) Cur nomen mutarit Epidamnus, vide Palmerii Graec. Antiq. p. 117 &c. Eundemque ad Gr. Auctores pag. 8. HUDS. Ἐπίδαμνος, ἣ νῦν Δυῤῥάχιον καλεῖται. ἥν τινα παραγραμματίζοντες Δοράκιον καλοῦσιν. Mſ. Baſ. Reg. Caſſ. Roſtg. Παραγραμματίζειν Scholiaſtis eſt *mutare, pervertere ſcripturam*, ut Ἀμυνίας pro Ἀμινίας. Vid. Scholiaſten Ariſtoph. Nub. v. 29, & Ran. 432.

ead. l. 15. Πέμψαντες ὤκισαν) Addit Mſ. Baſ. Καὶ γὰρ μετ' ὀλίγον φησὶ, πέμπουσιν ἐς τὴν Κερκύραν ἐς τὴν μητρόπολιν, οἱ μὲν οὖν Κερκυραῖοι πέμπουσι τὴν ἀποικίαν, ὁ δὲ Φάλιος, Κορίνθιος ὢν, καὶ ἐν Κερκύρᾳ ὢν, συνεκπεμφθεὶς οἰκίζει τὴν Ἐπίδαμνον.

ead. l. 16. Ὁ παλαιὸς &c.) Iſta ὁ παλαιὸς νόμος, & quae ſequuntur, annotaſſe hunc Scholiaſtem puto in haec verba Thucydidis, κατὰ δὴ τὸν παλαιὸν νόμον. STEPH. In Mſ. Baſ. haec annotabantur ad ſequentia verba κατὰ τὴν τὸν &c. quo ea referenda recte putabat Steph.

ead. l. 17. Τῆς πατρίδος) Inter articulum τῆς & nomen πατρίδος deeſſe vocem quampiam ſuſpicor, videlicet πρώτης aut ἀρχαίας. Sed in iis etiam, quae proxime ſequuntur, aliqua verba omiſſa eſſe arbitror. STEPH.

ead. l. 18. Κορίνθιος) Γὰρ Κορίνθιος Mſ. Baſ.

ead. l. 20. Ὑπὸ ἐλασσόνων) Ἀπὸ ἐλασσ. Roſtg.

ead. l. 26. Πρεσβείαν ὑπεδέξ.) Deeſſe videtur negativa particula ante ὑπεδέξαντο· vel potius deeſſe illam manifeſtum eſt: alioqui contraria & iis, quae a Thucydide ſcribuntur, & iis, quae ſubiungit, diceret. Scribendum igitur οὐχ ὑπεδέξαντο· niſi forte iſtud ὑπεδέξαντο pro οὐκ ἐδέξαντο irrepſiſſe ſuſpicandum eſt: etiamſi paucis interiectis idem compoſitum ſequatur. An autem πρεσβείαν apud Thucyd. pro ἱκετείαν le-

gerit, an vocem hanc illa exponendam censuerit, incertum est. Neutrum certe probare possum. nam apud Thucydidem scripsisse ἱκετείαν, testantur haec, quae praecedunt, verba, ἱκέται καθεζόμενοι. quamvis alioqui paulo ante dixisset, πέμπουσι πρέσβεις, adeo ut τὴν ἱκετείαν intelligere illorum πρέσβεων debeamus. At vero vocem ἱκετείαν exponi voce πρεσβείαν, ideo probare non possum, quoniam potius πρεσβείαν, si eo Thucydides usus foret, exponere oporteret τὴν τῶν πρέσβεων ἱκετείαν. STEPH.

ead. l. 27. Τὸ τέλος &c.) Intelligit, Thucydidem brevitatis pariter & novitatis causa, ita locutum esse, ut dixerit, quod sequitur, pro eo quod praecedit. ita enim exponenda videntur verba ista, τὸ τέλος ἀντὶ τῆς πράξεως. *nam si*, inquit, *dixisset*, *Admiserunt quidem legationem*, *sed auxiliari recusarunt*, (suspectum autem hic est κατέθεντο) *verbose locutus & phrasi consueta usus fuisset.* At ego nullam hic novitatem agnosco: brevitati autem consulere hic Thucydides si voluisset, poterat verba illa, ἀλλ' ἀπράκτους ἀπέπεμψαν, praetermittere, cum hoc ex praecedente satis queat intelligi. Neque vero ἀντὶ τῆς πράξεως, sed ἀντὶ τῆς προηγουμένης πράξεως, hunc Scholiastem scripsisse puto, aut certe alia quapiam esse usum voce, quae praecedentem significet: & nos monuisse, illum, *finem pro ea, quae praecedit, actione dixisse*, id est, *quod sequitur, pro eo, quod praecedit*, ut antea dixi. Sed non video, qui verum istud hic possit comperiri: cum haec duo, *recusare auxilium*, *& non admittere preces eius, qui auxilium petit*, (sive, *precibus eius locum non dare*) sint ἰσοδύναμα, nec unum altero prius esse possit. At si dixisset tantummodo, *auxilium non miserunt*, tunc certe, quod sequitur, dictum videri posset pro eo, quod praecedit. nam praecedit, *preces eius, qui auxilium petit, non admittere*, sive, *locum precibus illius non dare*: sequitur autem, *auxilium non mittere.* Ceterum libuit refutationi huius annotationis immorari, ut vel ex ea cognosceres, quaedam ab hoc Scholiaste annotari, quae cum primo aspectu aliquid subtilitatis prae se ferant, vana, cum diligenter examinata sunt, deprehenduntur. IDEM.

ead. l. 31. Βοήθειαν) Ἐκδίκησιν, βοήθειαν. Ms. Bas.

ead. l. 34. Ἀντὶ τοῦ παρόντος) Scripsisse illum puto ἀντὶ τοῦ τὰ παρόντα. Illa certe lectio, ἀντὶ τοῦ παρόντος, ferri non potest. Ceterum illa duo verba εὖ θέσθαι, quibus unum θέσθαι exponit, apud Thucydidem aliquot locis coniunguntur. STEPH. Mendum in his esse quivis viderit, librarii potius

vitio, quam ipsius Scholiorum auctoris. H. Stephanus putavit emendari posse ἀντὶ τοῦ τὰ παρόντα. At quid hoc, *rem praesentem* exponere per *res praesentes?* Nobis probabilius restituendum videtur ita: ἀντὶ τοῦ, τὰ τοῦ παρόντος, scil. χρόνου πράγματα. GRAMM. Inter haec & τὰ παρόντα non maximum discrimen, sed minor mutatio est.

ead. l. 36. Ἐφ᾽ ὅσον οἰκιστὴς) Verba haec ἐφ᾽ ὅσον οἰκιστὴς, & quae illis adiuncta sunt, annotatione proxime sequente repetuntur, pertinentque ad haec Thucydidis, εἰ παραδοῖεν Κορινθίοις τὴν πόλιν ὡς οἰκισταῖς. Quod autem de Phalio hic dicitur, a Thucydide initio huius narrationis scriptum fuit. STEPH. Verba illa hic recte absunt a Cass.

ead. l. 38. Οἰκιστὴς) Ὁ οἰκιστὴς Ms. Bas.

Pag. 319. *l.* 5. Ἐνόμιζον γὰρ &c.) Quomodo dicere potest, *illos coloniam magis suam, quam Corcyrensium, existimasse,* cum Thucydides dicere, *non minus suam, quam Corcyrensium,* contentus fuerit? STEPH. Haec quoque non habet Cass.

ead. l. 6. Ἤγουν πέμψαντες &c.) Fallitur, cum ὄντες ἄποικοι exponit πέμψαντες τὴν ἀποικίαν, cum dicantur ἄποικοι, non οἱ οἰκισταὶ, (ut de Phalio est locutus) qui erant colonia. Contra igitur dicendum fuit, ὑπ᾽ αὐτῶν πεμφθέντες εἰς ἀποικίαν. STEPH.

ead. l. 8. Ἀγῶσιν) Ἀγῶσιν. σημείωσαι δὲ ὅτι οἱ πέμποντες ἀποικίας οὗτοι ἐποίουν τὰς πανηγύρεις, τὰς δημηγορίας ἐν ἐκείναις ταῖς πόλεσιν, καὶ δι᾽ ὁμογενῶν τῶν οἰκιστῶν ἀπήρχοντο τῶν ἱερῶν, τ. ε. τῶν θυσιῶν Ms. Bas.

ead. l. 9. Ὁ γὰρ παρέλκει &c.) Durus fuerit particulae γὰρ pleonasmus, & fortassis exemplo etiam carens. Assumere autem ἀπὸ κοινοῦ verbum παρημέλουν, ut ille vult, non possumus, propter negativam vocem οὔτε. quae ne obstaret, dicendum esset, παρημέλουν γὰρ, οὔτε ἐν πανηγύρεσι ταῖς κοιναῖς διδ. &c. At tertium illud remedium, quod ab eo affertur, ut διδόντες accipiatur pro ἐδίδοσαν, reiiciendum quidem omnino non est: sed malim suspicari, verbum ἦσαν relictum esse subaudiendum, aut etiam a librario fuisse omissum. Saepe enim praeteritum imperfectum ita circumloquitur. STEPH.

ead. l. 10. Ὅμηρος) Iliad. θ΄, v. 307. Annotat ibi parvus Scholiastes, Ἀττικισμὸν esse βριθομένη pro βρίθεται. Et Eustathius ad eum locum pag. 714 tradit, veteres quosdam interpretes in ea sententia fuisse. Ipse & ibidem & aliis locis putat suppleri posse verbum substantivum: ut in Thucydide hic Stephanus.

ead. l. 13. Διδόντες τὰς καταρχὰς) Pro καταρχὰς substituo ἀπαρχάς. STEPH. Non omnino ausim reiicere καταρχὰς, cum constet, κατάρχεσθαι non minus verbum sacrorum esse, quam ἀπάρχεσθαι. In Cass. haec non leguntur.

ibid. Ἔθος γὰρ ἦν ἀρχιερέας) Quae de hoc more in Notis Hudsoni ad Thucydidem leguntur, sunt e Valesio ad Excerpta Peiresc. pag. 7. Sed videri debent, quae habet vir summus Ezech. Spanhemius Dissertat. IX de Praest. & Usu Numism. ant. pag. 575.

ead. l. 17. Οὐ γὰρ πλέον &c.) Hoc dicere, οὐ πλέον εἶχον ναυτικὸν, esset, ei quod a Thucydide scribitur, ναυτικῷ δὲ καὶ πολὺ προέχειν, contradicere: quare non dubito, quin librarius particulam τότε hic omiserit, cum scriptum esset, οὐ γὰρ τότε πλέον εἶχον ναυτικόν. Intelligit enim, Thucydidem dixisse ἔστιν ὅτε, id est, *aliquando*: quod non semper de iis dici hoc posset, atque adeo tunc verum id non comperiretur. STEPH. Οὐ γὰρ ἀεὶ πλέον Ms. Bas. Reg. Cass. Rostg.

ead. l. 19. Ἀντὶ τοῦ, ὁμοίως &c.) Cur non potius κατὰ τὴν προενοίκησιν a nobis διὰ τὴν προενοίκησιν exponetur, cum haec praepositionis κατὰ significatio & huic loco sit aptissima, & Thucydidi usitatissima? STEPH.

ead. l. 23. Ἀεὶ γὰρ τὸ μυθῶδες φεύγει) Scribit, *Thucydidem semper fugere, quod fabulosum est*, ideoque hoc de Phaeacibus, *eos antea Corcyram incoluisse*, tanquam ex ipsorum Corcyrensium opinione, non sua, dicere. At huic annotationi opponi duo possunt: unum, Thucydidem, cum penes alios fidem alicuius rei esse, eamque tanquam certam a se non referri, ostendere vult, adiicere, ὡς λέγεται, (quod ab aliis etiam adiici videmus) cum tamen neque haec verba, neque alia huiusmodi hic adiiciantur: alterum, non esse rem minime verisimilem, & quae ideo fabulosa videri queat, Phaeaces Corcyrae priores incolas fuisse. STEPH.

ead. l. 24. Φαιάκων ἐς τὰ &c.) Particulam ἐς ab illo positam non puto, tanquam ex verbis Thucydidis sumtam, sed ut subaudiendam. Moris est tamen, voculam κατὰ in huiusmodi locis potius subaudire. STEPH.

ead. l. 26. Διὰ τὴν φήμην) Τοῦτ' ἔστι διὰ τὴν φήμην Ms. Bas.

ead. l. 37. Τοὺς πλουσίους &c.) Quod dicit τοὺς πλουσίους, sumit ex illo Thucydidis loco I, 24, ὁ δῆμος αὐτῶν ἐξεδίωξε τοὺς δυνατούς. STEPH. Τοὺς φυγάδας absunt a Cass.

Pag. 320. *l.* 1. Στασιάσωσιν) Hic in Rostg. haec addebantur: Τρία εἴδη ὀλιγωρίας, καταφρόνησις, ἐπηρεασμὸς, καὶ ὕβρις.

τούτων γὰρ καταφρονεῖ τις, ἃ μηδενὸς ἄξια ἡγεῖται. καὶ γὰρ ὁ ἐπηρεάζων φαίνεται καταφρονεῖν. ἔστι γὰρ κατὰ Ἀριστοτέλην ὁ ἐπηρεασμὸς, ἐκποδισμός. Sunt ex Aristotele II Rhetoric. 2, ubi recte ἐμποδισμός.

ibid Ἢ κατ' ἀπειλὴν) Desunt Cass.

ead. l. 5. Καὶ ἐκστρατ.) Cur ἀλλὰ per καὶ hic exponeret? aut quomodo ita exponere posset? Potius certe, cum ἀλλὰ hic sit *itaque*, illum διὸ καὶ hic scripsisse crediderim. Steph.

ead. l. 7. Τοῦτο γὰρ — προσλαβόντες) Non leguntur in Cass.

ead. l. 9. Γῆ ἀμφιθάλασσος) Pro his in Cass. est μεταξυλογία.

ead. l. 11. Ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁ. ἰ. τ. Ἐ. δ.) Ἴσῃ καὶ ὁ. τ. Ἐ. δηλονότι. Cetera desunt Cass.

ead. l. 14. Ἀλλὰ ἔχειν &c.) Haec verba, ἔχειν λόγον ὅτι συνήργησεν εἰς τὴν ἀποικίαν, afferuntur ad expositionem istorum, quae mox sequuntur apud Thucydidem, μετέχειν δὲ βούλεται τῆς ἀποικίας. Sed videndum, an ista illis bene exponantur, cum aliud sit μετέχειν τῆς ἀποικίας, id est, *participem fieri coloniae*, quam ἔχειν λόγον ὅτι συνήργησεν εἰς τὴν ἀποικίαν, id est, *reputari adiutorem deductionis coloniae*, id est, *adiumentum ad deducendam coloniam attulisse.* Steph.

ead. l. 17 & 18. Πάλη) Παλὴ & Σαμαία Cass. Rostg.

ead. l. 21. Σημείωσαι — συναγωνιστὰς) Non habet Cass.

ead. l. 26. Ἀντὶ τοῦ, ἔλεγον &c.) Ista, ἀντὶ τοῦ, ἔλεγον δὲ ὅτι, ἐρωτήσωμεν καὶ τὸ μαντ. & quae sequuntur, ad sequentia pertinent. sunt enim expositio horum, ἤθελον δὲ καὶ τῷ ἐν Δελφοῖς μαντείῳ ἐπιτρέψαι. Steph. Omnia, quae in scholio post κριθῆναι ἐβούλοντο leguntur, absunt a Cass. Verbis autem ἀντὶ τοῦ, ἔλεγον &c. in Ms. Bas. praeponuntur sequentia Thucydidis ἤθελον δὲ καὶ &c. quo pertinere viderat Stephanus.

ead. l. 33. Ἀντὶ τοῦ βιαζ.) Hanc activam vocem in meo Thesauro non aliunde, quam ex Homero, exhibui: ac tutius fortasse fuisset huic Scholiastae, admonere, βιαζομένων dici ἐνεργητικῶς, quam vocem illam ἐνεργητικὴν, quae in soluta oratione locum vix invenit, ad eius expositionem afferre. Steph.

ead. l. 35. Ἄλλους ἀπὸ &c.) Aliquis mendum huic subesse loco suspicetur: at ego dicere illum existimo ἄλλους ἀπὸ τῶν παρόντων φίλων pro eo, quod est ἄλλους ἢ τοὺς παρόντας φίλους. Cum autem in hac expositione nulla ratio habeatur adverbii μᾶλλον, (de eo quidem certe taceatur) in sequente iungendum esse dicitur cum φίλους. Sed ad verbum ποιεῖσθαι referre malim, *coactum se iri facere potius alios, quam qui nunc es-*

ſent, amicos: ut intelligatur, *ſe ad alias amicitias confugere coactum iri, potius quam talia paterentur*. STEPH.

ead. l. 36. Τῶν νῦν &c.) Cum ὄντων, in ſua ſignificatione ſimpliciter acceptum, optime loco iſti conveniat, mirum eſt, tam novam illi dari, cum pro ἰσχυόντων poſitum dicitur. Ponenda certe haec ἐξήγησις fuerit (meo quidem iudicio) inter illas, quae a me voce nova θρασύκαινοι appellantur. Dum enim ἐξηγηταὶ, id eſt, *expoſitores*, τὸ φιλόκαινον afferunt θρασὺ, (id eſt, *audax ſtudium novitatis*) aliquam περιέργως ſimul & ματαίως ſubtilem expoſitionem procul arceſſunt, ubi ſimplici & e propinquo petita contenti eſſe poterant. STEPH.

ibid. Λέγει δὲ) Quod hic λέγει, alibi, magis apto verbo utens, dicit αἰνίττεται. STEPH.

ead. l. 38. Ἀπάγωσιν) Non ἀπάγωσιν, ſed ἀπαγάγωσιν, eum legiſſe oſtendit ἀποστήσωσι. STEPH.

ibid. Οὐκ ἐναντία &c.) Merito certe huic etiam expoſitioni locus inter eas dabitur, quas modo dixi θρασυκαίνους a me appellari. Audax enim ea eſt in comminiſcenda nobis nova verbi ἀντιλέγειν ſignificatione, ubi ad novitatem confugere minime opus erat. Sed venia tamen paulo dignior hic, quam in loco illo, fuerit iſta audacia: quod ad eam non tantum ſtudio novitatis, ſed aliqua etiam ex parte coactus deveniſſe videri poſſit, cum ſe ex illo ἀντέλεγον expedire nequiret, ſi ſuam ei ſignificationem relinqueret. Cum enim dicerent Corcyrenſes ſe ποιήσειν ταῦτα, id eſt, *ſe iſta eſſe facturos, ſi viciſſim* (ita enim καὶ expono) *illi eos, qui intra Epidamnum eſſent, abducerent*: quomodo ἀντέλεγον hic de eo dicitur, quod contra ἔλεγον? Animadvertere igitur debuit, (attendat autem lector, ut diſcat, quomodo ex hoc aliiſque ſimilibus locis expedire ſe poſſit) ſub ἀντέλεγον contineri etiam ἔλεγον· perinde enim eſſe, ac ſi diceretur, ἀντιλέγοντες ἐκείνοις ἔλεγον, vel, ἀντιλέγοντες τοῖς ὑπ' ἐκείνων λεγομένοις, ἔλεγον. Ac, ne dubites, quin talis ſit verbi iſtius uſus, ita eum uti oſtendam verbo ἀντειπεῖν, quod ſynonymum eſt. Nec, ut exemplum afferam, longe abibo. ita enim I, 40 dicitur, φανερῶς δὲ ἀντείπομεν, τοὺς προσήκοντας ξυμμάχους αὐτόν τινα κολάζειν. Eodem enim modo ἀντειπόντες hic intelligendum eſt, ἀντειπόντες ἐκείνοις εἴπομεν, vel, ἀντειπόντες τοῖς ὑπ' ἐκείνων λεγομένοις, εἴπομεν. STEPH.

Pag. 321. *l.* 2. Ἑτοίμως ἔχουσιν) Scribe ἑτοίμως ἔχειν, ut infinitivus infinitivo reſpondeat. Ceterum haec expoſitio particulam δὲ poſt σπονδὰς non agnoſcit: ac videtur certe il-

la loco huic magis impedimento, quam adiumento esse, & modo non eum corrumpere: cum ad hanc seriem reducenda esse verba existimem, ἕτοιμοι δὲ εἶναι καὶ σπονδὰς ποιήσασθαι ὥστε ἀμφοτέρους μένειν κατὰ χώραν ἕως ἂν ἡ δίκη γένηται. Idem autem & Scholiastae hic placuisse liquet, addenti per parenthesin, εἰ μὴ ἐκεῖνο βούλονται. Sed ὥστε desiderari puto ante μένειν· idemque fortasse & de accusativo ἀμφοτέρους dici possit, qui exponitur illis verbis, καὶ τοὺς πεμφθέντας Κορ. &c. Verisimile est enim, totum hoc Scholium ab eo ita scriptum fuisse, ἀντὶ τοῦ, ἑτοίμως ἔχειν (εἰ μὴ ἐκεῖνο βούλονται) σπονδὰς ποιήσασθαι, ὥστε μένειν ἐν Ἐπιδάμνῳ ἀμφοτέρους, ἤγουν καὶ τοὺς πεμφθέντας Κορινθίων καὶ τοὺς πεμφθέντας Κερκυραίων, μηδὲν πρ. Sed nec duo haec vocabula κατὰ χώραν ab eo fuisse praetermissa crediderim post μένειν. Ad eorum certe explicationem adiiciuntur ista, μηδὲν πράττοντας εἰς κάκωσιν. Atque his similia statim adiiciuntur in Scholio seq. ubi κατὰ χώραν, vel potius κατὰ χώραν μένειν, explicatur. postquam enim ἐφ' ἡσυχίας significare dixit, addit, ἵνα μὴ ἐν τῷ μεταξὺ ἀλλήλους ἀδικῶσι. Verum paulo liberior est haec expositio: simplicior autem fuisset, si dixisset, μένειν κατὰ χώραν esse, quod alibi uno verbo dicit ἡσυχάζειν. STEPH.

ead. l. 9. Καὶ μὴν) Obiectio haec, sicut & aliae nonnullae, quae ab eo afferuntur, (de omnibus enim non loquor) digna certe est, quae a nobis attente consideretur. Verum enim est, quod scribit, eum, cum hic dicat tantum millia duo militum gravis armaturae, antea tria millia dixisse. nam supra c. 27 legitur, αὐτῶν δὲ Κορινθίων νῆες παρεσκευάζοντο τριάκοντα, καὶ τρισχίλιοι ὁπλῖται. Ad hanc obiectionem ille ita respondet, ut dicat, vel aliis illis mille opus non fuisse, vel eos hoc fecisse, (id est, illis duobus millibus contentos fuisse) quod Corcyrenses contemnerent. Fortasse autem alia duo sunt, quorum alterum non male ad hanc obiectionem responderetur: nimirum, vel tot milites haberi non potuisse, quot παρεσκευάζοντο, vel alterutrum locum apud Thucydidem depravatum esse. STEPH.

ead. l. 11. Ἢ καταφρονοῦντες &c.) Ἢ καὶ καταφρονοῦντες &c. Cass. Rostg. Ἢ καὶ καταφρονοῦντες τ. Κ. τ. ἐποίουν Ms. Bas.

ead. l. 17. Εὐτρεπίσαντες) Totum hoc scholion abest a Cass. in quo ad ζεύξαντες haec annotata erant: ζεῦγμα αὐταῖς ἐνθέντες εἰς τὸ συνέχεσθαι.

ead. l. 22. Ἐπισκευάζω &c.) Expositionem hanc sequendo, dicendum esset, has quoque naves, quas Thucydides scribit

illos ἐπισκευάσαι, veteres fuisse: quod tamen ille nec dicit, nec a nobis vult intelligi: contra enim hasce alias (nam dicit τὰς δ' ἄλλας) distinguit ab iis, quas παλαιὰς vocavit. Erantne igitur novae hae aliae? Hoc certe negaret hic enarrator, cum in praecedente Scholio nullam fuisse novam dicat, atque hoc ex iis, quae ab hoc historico scribuntur, colligat. Verum dicere possumus, hasce alias, medias quodammodo inter veteres & novas fuisse. Steph. Fateor, non deesse auctorum loca, quae, quam Scholiastes h. l. verbo ἐπισκευάζειν tribuit, significationem adstruant. Nihil tamen obstat, quo minus, si de refectione capiantur priora, ζεύξαντες τὰς παλαιὰς ω. π. ε. altera illa, quae sequuntur manifeste satis distincta, καὶ τὰς ἄλλας ἐπισκευάσαντες, de apparatu seu instructione navium, non σαθρῶν, sed armamentis tantum indigentium intelligamus. Dicitur enim ἐπισκευάζεσθαι ἡ ναῦς eo modo, quo equus, scil. ut hic ephippio, habena &c. sic illa velis, remis, περιφράγμασιν, ἐπάλξεσιν &c. quod hodie appellamus *equipper*. Gramm. Quae hic post οἰκοδόμος leguntur, non habet Cass.

ead. l. 25. Προεῖπε γὰρ &c.) Hoc Scholium est in vocem τεσσαράκοντα. nam ostendere vult, consonum esse istud ei, quod dixit: id est, has 40 naves & illas 80 eum, quem dixit, numerum efficere, videlicet 120 navium. Harum autem mentionem habes in fin. c. 25, ubi triremes fuisse scribit. Steph.

ead. l. 26. Τὴν ναυμαχίαν &c.) Dicit, hunc historicum exacta narratione istud navale proelium non esse persecutum, ideo fortasse, quod ante eius tempora fuerit. Sed considerare debuit, quod a Dionysio Halic. & observatur & reprehenditur, (iustius quidem certe, quam alia nonnulla) eum in huiusmodi narrationibus sui similem non esse, sed interdum quidem modum excedere, interdum contra ex iis etiam, quae necessario dicenda forent, quaedam praetermittere. Postquam enim dixit, illum minus esse accuratum περὶ τὰς ἐξεργασίας τῶν κεφαλαίων, atque πλείονας τοῦ δέοντος λόγους ἀποδιδόναι τοῖς ἐλαττόνων δεομένοις, vel contra ῥαθυμότερον ἐπιτρέχειν τὰ δεόμενα πλείονος ἐξεργασίας, exempla huius rei ex eius descriptionibus proeliorum navalium affert. Deinde illum idem κατὰ τὰς πεζικὰς μάχας, quod περὶ τὰς ναυμαχίας, facere ostendit. esse enim & ibi quaedam μηκυνόμενα πέρα τοῦ δέοντος, quaedam etiam contra συναγόμενα εἰς ἔλαττον τοῦ μετρίου. Steph.

ead. l. 29. Καὶ αὗται μὲν &c.) Hanc narrationem, de qua ut imperfecta queritur, (cum dicit, eum ταύτην τὴν ναυμα-

χίαν οὐκ ἀκριβῶς διηγεῖσθαι) quodammodo supplere voluisse videri potest, cum scribit, quindecim quidem illas Corinthiorum naves omnino profligatas, at vero ceteras perfossas (vel vulneratas, retinendo Graecam metaphoram) fuisse: multosque fuisse abductos captivos. STEPH.

ead. l. 36. Κορίνθιοί εἰσι) Post haec verba in Mſ. Baſ. Caſſ. & Roſtg. ad voc. τροπαῖον haec ſcripta erant: τροπαῖον ἡ παλαιὰ Ἀτθὶς, ἧς ἐστιν Εὔπολις, Κρατῖνος, Ἀριστοφάνης, Θουκυδίδης. τρόπαιον (τροπαῖον rurſus perperam Caſſ.) ἡ νέα Ἀτθὶς, ἧς ἐστι Μένανδρος καὶ οἱ ἄλλοι. Eadem ſunt in Scholiaſte Ariſtophanis & Suida. Vid. notata ad Thucydidem. In Caſſ. haec manu antiqua minio ſcripta erant.

Pag. 322. *l.* 5. Ἀεὶ Θουκ.) Nimium generaliter loqui hoc certe eſt, dicere, a Thucydide ſemper τὸν πλεῖστον dici, genere maſc. neque enim (opinor) verum hoc alibi, quam in hoc loquendi genere, comperietur: quod & I, 5 habemus, ubi ſcribitur, καὶ τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο. Alii certe & hic & illic neutro genere utentes τὸ πλεῖστον dixiſſent. Sic vero παράλογον dici a Thucydide genere maſculino annotat pag. 340, ἀρσενικῶς τὸν παράλογον. De verbi autem ellipſi, quae in huiuſmodi eſt locis, in Proparaſceue admonui. STEPH. Ἀεὶ ὁ Θουκυδίδης Caſſ. & Roſtg. & ἀρσενικῶς λέγει Roſtg. Εἴωθε Θ. τ. π. λέγειν ἀρσενικῶς Mſ. Baſ.

ead. l. 7. Ὑπὸ τῶν Κερκ.) Fortaſſe ante haec verba ὑπὸ τῶν Κερκυραίων praecedebat aliquod paſſivum, quo ἐπόνουν exponebatur: cuiuſmodi fuerit ἐταλαιπωροῦντο. STEPH.

ead. l. 8. Ὁ τόπος) Poſt ὁ τόπος deeſſe quaedam exiſtimo. STEPH.

ead. l. 9. Ὀργῇ φέροντες) Vehementem quandam animi notat impatientiam, ad maius intenſiuſque ſtudium incitantem, cladem ſibi illatam ulciſcendi. Vide, quae de ὀργῇ docte obſervat Euſtathius p. 8. GRAMM.

ead. l. 12. Ὁ ἀπὸ πολ.) Vocabulum φίλος vel relictum eſſe ſubaudiendum, vel a librario praetermiſſum videtur poſt haec verba, ὁ ἀπὸ πολέμου. STEPH.

ead. l. 16. Μάλιστα συμφέροντα &c.) Fallitur in eo, quod μάλιστα cum ξύμφορα iungit, cum a Thucydide iungatur cum ἀναδιδάξαι. Hic enim, ut aliis pleriſque locis (non minus apud ceteros ſcriptores, quam apud hunc) adverbio μάλιστα, ſequente μεν, reſpondent tres illae voculae, εἰ δὲ μή. cum quibus repetendum idem verbum, ἀπὸ κοινοῦ ſubauditum, ſed ita ut infinitivus modus in alium mutetur, hoc pa-

cto: ἀναδιδάξαι πρῶτον, μάλιστα μὲν, ὡς καὶ ξύμφορα δέονται· εἰ δὲ μὴ ἀναδιδάξαιεν, videlicet τοῦτο, ὅτι ξ. δέονται, vel, εἰ δὲ μὴ δύναιντο ἀναδιδάξαι τοῦτο. Deinde & cum ὅτι γε ſubaudiri idem infinitivus debet: ut perinde ſit, ac ſi ita locutus eſſet, ἀλλά γε διδάξαι ὅτι οὐκ ἐπιζήμια, repetito ἀπὸ κοινοῦ verbo δέονται. Valla μάλιστα μὲν vertit, *quod maximum eſt*: cum potius reddere debuiſſet, *maxime quidem*, vel *potiſſimum quidem*. Terentius, (ut in meis Schediaſmatis docui) *principio quidem* interpretatur: ſed hic iſta interpretatio aptum minime locum haberet, quod *primum* praecedat. STEPH.

ead. l. 21. Ἡμᾶς τοὺς Κερκ.) Si ita ſcripſit, ἡμᾶς τοὺς Κερκ. male ex genere ſpeciem fecit, id eſt, quod de omnibus illud quod ait facientibus dictum eſt, ad Corcyrenſes reſtrinxit: ac non animadvertit, hoc ſibi non licere per ea, quae ſequuntur, verba, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς νῦν. Potius igitur mihi perſuadeo, ſcriptum ab eo fuiſſe, ὥσπερ ἡμᾶς τοὺς Κερκ. oſtendere volente, verba illa, quae ſequuntur, ad articulum τοὺς pertinere, & nominativum ἡμεῖς in accuſat. ἡμᾶς mutante: niſi forte hanc lectionem, non illam, in ſuo exempl. habuit. Sed neque noſtram lectionem mutare, neque his verbis aliam dare ſedem (in examinando ſenſu) oportet: cum ſubaudiatur ἀπὸ κοινοῦ verbum δεόμεθα, hoc modo, ἥκοντας παρὰ τοὺς πέλας ἐπικουρίας δεησομένους, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς νῦν δεόμεθα. STEPH.

ead. l. 22. Πέλας τῇ γνώμῃ) Ex non intellecto uſu adverbii πέλας, articulum praefixum habentis, in ridiculum errorem incidit, cum πέλας iungendum cum γνώμῃ putavit. Ubi vero hunc dativum invenit? In iis, quae I, 32, τῇ τοῦ πέλας γνώμῃ ξυγκινδυνεύειν. Hinc certe dativum γνώμῃ mutuatus, ſcribit, *Eos qui ſunt* πέλας τῇ γνώμῃ. *Non enim Corcyra eſt* πέλας τῶν Ἀθηναίων, id eſt, *prope Athenienſes*: (niſi potius Ἀθηνῶν ſcripſit: ita ut interpretantum ſit, *non enim prope Athenas eſt Corcyra*.) Sed videamus, quomodo ex loco illo dativum hunc mutuari potuerit. Cum ſcribat Thucydides, τὸ μὴ ἐν ἀλλοτρίᾳ ξυμμαχίᾳ τῇ τοῦ πέλας γνώμῃ ξυγκινδυνεύειν, quis fateri non cogatur, dativum γνώμῃ non cum πέλας, ſed cum verbo ξυγκινδυνεύειν iungi? Quod tamen ſi cui manifeſtum non ſit, at ipſe manifeſtum faciam, ubi ad ea verba, quae de dativo illo γνώμῃ ſcribuntur, venero. Ceterum non in hoc ſolum, ſed in aliis etiam Thucydidis locis, τοὺς πέλας, quod proprie ſonat, *eos qui prope ſunt*, ſeu *vicinos*, dici eo ſenſu, quo paſſim in Teſtamenti novi ſcriptis legimus dictum τοὺς πλη-

σίον, (quod adverbium illi significatione respondet) Thesaurus meus satis docere potest. Non dubium certe est, quin in vulgari illo & Christiano homine digno praecepto, *Quod tibi fieri nolis, alteri ne feceris*, apte hoc *alteri* simus interpretaturi τῷ πέλας. Hoc Valla cum ignoraret, (quod minus mirum minusque venia indignum videri potest, cum idem hic Scholiastes, aut is saltem, qui scholium illud scripsit, ignoraverit) eius interpretatio ad hoc adverbium, habens articulum praefixum, tanquam ad scopulum quempiam, passim impegit, alio alibi modo id reddens. Hic certe a vulgari etiam & trita huius vocabuli significatione, (quae & non praefixo articulo ei datur) discedens, τοὺς πέλας vertit *externos*. STEPH.

ead. l. 25. Τὸ βέβαιον, θηλυκῶς) Fortasse scripserat σημείωσαι τὸ βέβαιον θηλυκῶς. Non minus autem σημειοῦσθαι dignum fuit I, 2 ἀναγκαίου, positum itidem in genere feminino. STEPH. Σημείωσαι τ. β. θ. Mſ. Baſ. ut coniiciebat Steph.

ead. l. 28. Καὶ δικαίως &c.) Rectius scriberetur, διὸ καὶ δικαίως ἂν τυχεῖν ὧν δέονται. STEPH.

ead. l. 30. Τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ) Mirum minimeque fide dignum, quod hic scribit, voculam δὲ pro γὰρ esse positam: cum in his ratio eorum, quae dicta sunt, minime reddatur. Huic certe voculae aut solitum dari usum, aut, si pro alia poni, potius pro οὖν, quam pro γὰρ, putandum est: perinde ac si diceret, *Sciebant Corcyrenses aequum esse, ut qui aliorum opem imploratum veniunt, eos edoceant, tale esse, quod a se petitur, ut ipsis utilitatem aut saltem nullum damnum sit allaturum: sin minus* &c. *Cum itaque firmam se fidem vobis facturos confiderent, nos miserunt*. STEPH.

ibid. Μετὰ τῆς ξυμμ.) Μετὰ συμμαχίας προὐφειλομένης. Εὐτελίζει τῶν Κορινθίων τὴν χάριν τῶν κ' νεῶν. Rostg.

ead. l. 32. Δεύτερον &c.) Secundum *prooemium* ab his verbis incipere dicit, τετύχηκε δὲ τὸ αὐτὸ ἐπιτ. &c. at ego secundam *prooemii* partem potius esse dicerem. Verum & tertium *prooemium* constituit, ut paulo post videbis. STEPH.

ead. l. 33. Ἰδιοπραγμονεῖν) Ἰδιοπραγεῖν Mſ. Baſ. & l. 34 εἴποιμι ἄν.

ibid. Λέγει ἐπιτήδευμα) Rostg. addit: ἀναφορὰν ὑμῖν εἰς ἡμῶν συμμαχίαν τὸ ἰδιοπιστεῖν ἡμᾶς καθὸ ἔρημοι ἐσμὲν ξυμμαχίας.

ead. l. 34. Ἄλλως) Vocabulum istud ἄλλως frequenter in aliis etiam scholiis occurrit, & sicut hic, ita & ibi, eum, quem in Proparasceue dixi, usum habet: sed minus usitate

hic post illam vocem ἄλλως alius Scholiastes loquens inducitur, & iis, quae proxime praecedunt, ita contradicens, ἐγὼ δὲ ἐπιτήδευμα εἴποιμι, (nisi εἴποιμι ἂν scribendum est) τὸ αἰρ. &c. Verum, dum se contradicere putat, nihil minus quam contradicit: si modo verba illa ἰδιοπραγμονεῖν & ἡσυχάζειν bene intelligantur. hic enim ἐπιτήδευμα (id est, *institutum*) esse dicit, μηδενὶ ξυμμαχεῖν, id est, *nulli auxilium ferre;* (nisi potius, ad exprimendam Graeci verbi vim dicendum est, *sociale auxilium ferre*) at ille, cum dicit ἰδιοπραγμονεῖν & ἡσυχάζειν, non aliud quam illud ipsum vult significare. Nam ἰδιοπραγμονεῖν, est, *non res aliorum, sed suas tantum agere:* (vel, *agere sua negotia, non se alienis implicantem*) ἡσυχάζειν autem, *quiescere:* quae de illo apte dicuntur, qui nulli fert auxilium. Is enim alienis negotiis nequaquam se implicat. a qua re qui abstinet, is comparatus cum aliis, qui non tantum suarum, sed alienarum etiam, rerum curam gerunt, videtur ἡσυχάζειν, id est, *quiescere.* Thucydides autem non ἰδιοπραγμοσύνης, sed ἀπραγμοσύνης appellatione illam etiam ἡσυχίαν aliquoties indicat, quae bello opponitur, id est, *pacem.* STEPH. Secundum hoc scholion non habet Cass.

ead. l. 36. Καὶ δεόμεθα &c.) Cum verbo δεόμεθα genitivum συμμαχίας scriptum fuisse existimo: & ἀφ' vel παρ' ante ὧν & hanc totius loci scripturam fuisse, *νῦν γὰρ* (φησὶ) *καὶ συμμαχίας δεόμεθα ἡμεῖς, καὶ ἀφ' ὧν, εἰ πρὶν ξυνεμαχοῦμεν, ἐμέλλομεν νῦν βοηθείας ἀπολαύνειν, ἀποτυγχάνομεν·* id est, *Nunc enim* (inquit) *& nos sociali ope egemus, & a quibus auxilium accepturi eramus, si antea socii fuissemus,* (vel, *si antea societatem coivissemus*) *ab illis repulsam patimur.* STEPH.

Pag. 323. *l.* 1. Καθὸ ἔρημοι &c.) Scholium hoc, καθὸ ἔρημοι ἐσμὲν ξυμμαχίας, videtur potius scriptum in ista verba fuisse, ἔρημοι δι' αὐτὸ κατέστημεν. Sed καθὸ abesse mallem. IDEM.

ead. l. 2. Ἡ ἰδιωτεία) Hic ἰδιωτεία nominatur, quae potius ἰδιοπραγμοσύνη vocanda esset, sequendo illum verbi ἰδιοπραγμονεῖν usum, de quo dictum fuit in Scholio in verba illa, τὸ αὐτὸ ἐπιτήδευμα. STEPH.

ead. l. 3. Εἰ κατὰ πατέρων) Fortasse non πατέρων, sed πατρίδος, ab huius Scholii auctore scriptum fuit. Sed enim eum vix esse eundem illum crediderim, qui in praecedentibus, ubi dicitur ἥκοντας παρὰ τοὺς πέλας, dativum γνώμῃ cum adverbio illo πέλας subaudiendum existimat. Nam is, a quo ista scribuntur, animadvertisse videtur, dativum γνώμῃ cum verbo ξυγκινδυνεύειν iungi, & sensum esse, *nolle, in praestando*

sociali auxilio, periculi, quod ex alieno consilio impendet, (vel; *quod alienum consilium affert*) *participem esse.* Observa autem, dictum esse ἐν ἀλλοτρίᾳ ξυμμαχίᾳ pro eo, quod est, ἐν τῷ ξυμμαχεῖν ἄλλοις, vel ἄλλῳ. Sic autem loquendo, pro τοῦ πέλας, dicendum fuisset αὐτοῦ· hoc modo, τὸ μὴ, ἐν τῷ ξυμμαχεῖν ἄλλῳ, τῇ αὐτοῦ γνώμῃ ξυγκινδυνεύειν. Est porro dictum τὸ μὴ ξυγκινδυνεύειν pro eo, quod est τὸ μὴ βούλεσθαι ξυγκινδυνεύειν. Ceterum illa verba, ἐν ἀλλοτρίᾳ ξυμμαχίᾳ, cum praecipuum in hac periodo locum teneant, (quippe quae ad ea, quae περὶ τῆς ξυμμαχίας dicta sunt, referantur) tamen a Melanchthone fuerunt omissa, locum hunc ita interpretante, *Iamque accidit, ut quod antea videbatur esse prudentiae, nolle implicari periculis alieno arbitrio, id stulte cogitatum fuisse & attulisse infirmitatem appareat.* STEPH. Ἢ κατὰ πατέρων Rostg.

ead. l. 4. Τρίτον προοίμιον) Nihilo magis assentiri illi possum, tertium hic esse *prooemium*, quam secundum esse in eo, ubi illud constituit, loco. Neque tamen, sicut ibi secundam *prooemii* partem dicere maluissem, ita hic tertiam dixerim: quoniam haec periodus ex proxime praecedente pendet, cum ratio eius, quod in ea dictum est, reddatur. Ideoque quod de particula δὲ antea noster hic Scholiastes dixit, de hisce duabus iustius diceret, eas pro γὰρ poni. Rationem enim afferunt Corcyrenses, cur ἀσθένεια dixerint. STEPH.

ead. l. 7. Ἀττικὴ ἡ σύντ.) Atticae potius, quam communis linguae, esse hanc syntaxin, vix mihi persuadere queo. Nam si haec linguae Atticae est, quamnam communis esse dicemus? an syntaxin cum accusativo? Atqui in meo Thesauro, ex iis etiam scriptoribus, qui Attici habentur, hanc quoque in eadem significatione constructionem affero. STEPH.

ead. l. 8. Ἤγουν, εἰ &c.) Haec, ἤγουν, εἰ δουλωθείημεν αὐτοῖς, sunt expositio illorum verborum, εἰ ἐσόμεθα ὑπ' αὐτοῖς· (licet, ut tempus tempori responderet, dicendum foret, εἰ δουλωθησόμεθα αὐτοῖς) illa autem, quae de Attica syntaxi dicit, velut per parenthesin interiiciuntur. Quae admonitio ad alios etiam quosdam locos reddat te cautiorem oportet. STEPH. Haec verba ἤγουν, εἰ δ. α. non sunt in Cass.

ead. l. 9. Ἀταραξίᾳ) Pro ἀταραξίᾳ substituo ἀπραξίᾳ: hanc enim expositionem etsi parum probo, tamen cum illa convenit, quam prius habuimus, ubi ἰδιοπραγμοσύνη & ἡσυχία coniungebantur. Ubi etiam ἰδιοπραγμοσύνην vocari, quod a Thucydide vocatur ἀπραγμοσύνη, dictum a me fuit. STEPH.

ibid. Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες) Quid ſignificari putem in hoc Scholio ἀγώνων appellatione, dixi in Proparaſceue. STEPH.

ead. l. 11. Περιφραστικῶς &c.) Immo periphraſin hic eſſe minime credendum eſt, cum ſenſum aptiſſimum rei, de qua agitur, efficiat vox ξυντυχία, ſi ſua ſignificatio ei relinquatur. Perinde eſt enim, ac ſi diceret, ἡ γὰρ ξυντετυχηκυῖα ἡμῖν χρεία, καλὴ κατὰ πολλὰ ὑμῖν γενήσεται, id eſt, *Quae enim nobis contigit* (vel *ſupervenit*) *neceſſitas, vobis commoda multis modis erit.* Vel, paulo liberius, *Quod enim nobis contigit auxilio veſtro indigere, id multiplicem vobis utilitatem eſt allaturum.* Recte enim καλὴ exponitur συμφέρουσα. STEPH.

ead. l. 12. Τὸ δίκαιον, πρῶτον &c.) Cum his vocibus τὸ δίκαιον, πρῶτον, ſubaudiri poteſt verbum προβάλλονται, ex pag. praecedente: quod Latino *allegant* ſum interpretatus. Eodemque modo l. 14, ubi ſcribitur, τὸ συμφέρον, δεύτερον. *Primum* (inquit) *aequitatem allegant, quemadmodum Corinthii: ſecundo autem loco, utilitatem.* Neque vero haec iis repugnant, quae antea dixit, *Corcyrenſis concionem magis allegare utilitatem: Corinthii, magis aequitatem.* Neque enim neceſſe eſt, id, quo magis nitimur, priore loco a nobis ſtatui. STEPH.

ead. l. 15. Μαρτύριον &c.) Nemo eſt, qui animadvertere non poſſit, μαρτυρίου dici hic neutro genere: ideoque hic quoque vel legendum, vel perinde eſſe putandum eſt, ac ſi legeretur, σημείωσαι ὅτι μάρτ. &c. STEPH. Τὸ μαρτύριον οὐδετέρως μόνος ὁ Θουκυδίδης Caſſ. & Roſtg. qui addit λέγει.

ead. l. 16. Σπανιωτέρα μεγίστη) Non reſpondet vox μεγίστη, ſuperlativi gradus, voci σπανιωτέρα, quae eſt comparativi: ideoque μείζων ſcriptum ab eo fuiſſe crediderim. Sed quid attinebat, aliam nomini σπανιωτέρα, quam ſuam, ſignificationem dare? Adde, quod iſta non cohaerent, vocem σπανιωτέρα, quae *rarior* ſonat, exponere *maior*: & ſubiungere, *quae enim pulchra & utilia, ea ſunt rara.* Sed potius, ut expoſitio cum iis, quae adduntur, conveniret, dicendum erat, σπανιωτέρα idem hic eſſe, quod καλλίων vel χρησιμωτέρα. tum enim apte ſecuta haec fuiſſent, τὰ γὰρ καλὰ καὶ χρήσιμα. Verum ne illa quidem vocabula καλλίων & χρησιμωτέρα quaerenda erant ad expoſitionem eius, quo Thucydides uſus eſt: quin potius ſua ei ſignificatio relinquenda (uti dixi) erat: praeſertim cum is, qui ita loquitur, τίς εὐπραξία σπανιωτέρα, id eſt, *quae felicitas rarior*, voce utatur, quae latiſſime patet: cum res aliqua dici rara poſſit non ſolum ob magnitudinem, vel pulchritudinem, vel utilitatem, ſed alia

etiam de causa: &, cum rem aliquam ob raritatem commendamus, incertum relinquamus, quam potissimum praestantiam in ea commendare velimus. Placuit autem & in hac expositione refellenda aliquid verborum consumere, ut eius etiam exemplo docerem, non quaslibet, quae in his scholiis occurrunt, ἀβασανίστως (ut vocabulo ipsius Thucydidis utar) admittendas esse: ac tum potissimum, cum vulgarem significationem convenire loco posse videmus. Quod si tamen (ut ad eum, qui prae manibus est, revertar) ex illis tribus affectatis expositionibus eligenda una esset, μείζων melius cum εὐπραξία quam καλλίων, melius καλλίων quam χρησιμωτέρα quadraret. Nam εὐπραξία sub se τὸ χρήσιμον comprehendit, aut (si ita potius loquendum est) τὸ χρήσιμον in se inclusum habet. STEPH. In Cass. μεγίστη recenti manu atramento scriptum erat: cetera vetusta & minio.

ead. l. 17. Τὰ δὲ χερείονα &c.) Verba haec sumta sunt ex Homero. nam finis Homerici cuiusdam versus est, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ. Testimonium autem hoc afferens, intelligit, τὰ χερείονα dici ab Homero de iis, quae τοῖς καλοῖς & χρησίμοις sunt contraria. STEPH. Est Iliad. α', v. 576.

ead. l. 18. Ἀντὶ πολλῶν &c.) Periodus haec, aut saltem hoc orationis membrum, primae Demosthenis Olynthiacae principium est. Sicut autem eorum auctorem non nominat, ita etiam modo Homeri verba, eo non nominato, attulit: & non multo post Hesiodi versum, non praefixo eius nomine, allaturus est. Ceterum minime dubium est, quin hunc Demosthenis locum attulerit, quod eum a Thucydide suum loquendi genus mutuatum, aut saltem in eo imitatum esse Thucydidem, ostendere vellet. Verum animadvertere debuit, hunc scriptorem non itidem dicere εἵλεσθε ἄν, sed ἐτιμήσασθε ἄν· & non contentum his verbis, πρὸ πολλῶν χρημάτων, adiicere καὶ χάριτος. Adde, quod Demosthenes phrasin illam non aliunde, (ut credibile est) quam ab ipso vulgo, mutuari necesse habuerit. STEPH.

ead. l. 19. Ἠγοράσατε) Male omnino ἐτιμήσασθε exponitur ἠγοράσατε. Atque hoc vel ex eo apparet, quod non dicitur aliquis ἀγοράζειν quippiam πρὸ πολλῶν χρημάτων, sed ἀγοράζειν πολλῶν χρημάτων. STEPH. Paulo interius ad verba ὀλίγοις δὴ ἅμα in Rostg. annotatum erat, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγοις. Ὅμηρος, ἦ ὀλίγον οἱ παῖδες. Leg. παῖδα, ex Iliad. ε', v. 800: Ἦ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς. ubi ὀλίγον eodem modo exponit Scholiastes parvus, & οὐδὲ ὅλως. Sed non neces-

ſaria hic videtur illa interpretatio. Add. ad pag. 327 lin. 12.

ead. l. 23. Μηδὲ δυοῖν) Λείπει θάτερον. ἐν ὑπερβατῷ δὲ ἡ σύνταξις. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος, μηδὲ ἀποτύχωσι, & quae ſequuntur. Caſſ. Roſtg. Λείπει τὸ θάτερον Mſ. Baſ. cetera ut in Caſſ. & Roſtg.

ead. l. 25. Προλαβεῖν) Τὰ πρῶτα λαμβάνειν Caſſ.

ead. l. 26. Ἀμαθεῖς &c.) Immo ſimplicius dictum hoc eſſe exiſtimandum eſt, μαθέτωσαν. perinde ac ſi ita loqueretur, μαθέτωσαν τοῦτο, ὅπερ ἀγνοεῖν δοκοῦσι, id eſt, *diſcant hoc, quod videntur ignorare.* At ille putat, eum uſum eſſe verbo μαθέτωσαν, ſignificante *diſcant*, tanquam innuentem, eos eſſe ignaros ob illam, quae ipſis inſit, improbitatem. Quaſi vero improbi magis probis ſint earum, quae notae eſſe debent, rerum ignari. STEPH.

ead. l. 30. Προείρηται) Suſpicor ſcriptum ab eo fuiſſe ἐξ ὧν προείρηται· volentem nos intelligere, *perſpicuum eſt ex iis, quae iam dicta ſunt.* Neque enim σαφές ἐστι dici poteſt ſignificare προείρηται. STEPH. Non interpretandum duco σαφές ἐστι per προείρηται, vel ἐξ ὧν προείρηται, (quemadmodum corrigere mavult Stephanus) niſi in hac ipſa oratione ſatis iam prolata fuiſſent Corinthiorum ἀδικήματα, quorum potiſſimum mox ſequentibus verbis commemoratur: προκληθέντες γὰρ &c. Igitur ſenſus erit: *Manifeſtum eſt, iamque exponam vobis.* GRAMM.

ead. l. 31. Παρακινηθέντες) Προκληθέντες clarum per ſe ſatis, neque idem denotat h. l. ac παρακινηθέντες, ſed *provocationem* tantum *litis dirimendae, aut componendae cauſa.* GRAMM.

ead. l. 35. Ἀντὶ τοῦ, ὁ. μ.) Quamvis Thucydides ὁ ἐλαχίστας τὰς μεταμελείας λαμβάνων tantum dicat, vult nos intelligere, ὁ μηδ᾽ ὅλως λαμβάνων· quod tamen non tam eſt exponentis, quod a Thucydide dicitur, quam corrigentis. Sic tamen & alibi ſub voce ἧσσον vult a nobis μηδ᾽ ὅλως intelligi. STEPH.

ead. l. 37. Ἀσφαλέστατα) Ἀσφαλέστατος Mſ. Baſ. Roſtg. Ita Thucydides.

ead. l. 38. Τὸ μὲν ῥητὸν &c.) Aut reliquit aliquod verbum ſubaudiendum, aut (quod potius credo) a librario fuit omiſſum. Atque id fortaſſe fuit illud προβάλλεται, quo utentem pag. 322 l. 18 audivimus. STEPH.

Pag. 324. *l.* 2. Ἢ ἐν ὑποστιγμῇ) Quid ſit ὑποστιγμὴ, ſatis notum eſt: ſed quid ſit κολακεύειν ἐν ὑποστιγμῇ, non minus aliis, quam mihi, ignotum eſſe puto: nec dubito, quin minime, quo ſit haec vox modo hic exponenda, ſed quae in e-

ius locum substitui debeat, quaerendum sit. Videtur autem adulationem huic loco subesse ex eo suspicari, quod dicat non tantum *καὶ ἀπὸ τῶν ὑμετέρων ὑπηκόων*, sed *καὶ οὐχ ἥκιστα ἀπὸ τῶν ὑμ. ὑπ.* quasi eorum ditio, magis quam alia ulla, milites suppeditare posset. Verum alii sunt in hac concione loci, qui multo iustius aliquid adulatorium habere dici queunt. Steph. In Cass. haec alio loco scripta erant; sed non apparebat, quo pertinerent.

ead. l. 9. *Λείπει τὸ χρὴ*) Fallitur in eo, quod deesse putat verbum *χρὴ*, id est, subaudiendum esse: (nam ita accipi verbum *λείπει*, ostendi in Proparasceue) cum praecesserit *δίκαιον*, quod hic repeti debet *ἀπὸ κοινοῦ*. Dicitur autem *δίκαιον* pro *δίκαιόν ἐστι*. Steph. In Rostg. ad l. 10 *εἰ δὴ μὴ*, adscriptum erat *ἀπὸ κοινοῦ τὸ δίκαιον.*

ead. l. 10. *Ἀντίθεσις ἀπὸ τοῦ* &c.) Annotatio haec fortasse scripta fuit in istum locum, *καὶ ὅτῳ τάδε ξυμφέροντα μὲν δοκεῖ λέγεσθαι, φοβεῖται δὲ μὴ δι' αὐτὰ πειθόμενος, τὰς σπονδὰς λύσῃ.* Steph.

ead. l. 13. *Τὸ μὲν δεδιὸς αὐτοῦ*) Unicus tantum sensus inest auctoris verbis, quem perspicuum putamus satis, extra multiplicem Scholiorum, non unius h. l. auctoris, explicationem. Gramm. In Cass. desiderantur omnia post *ἀδεέστερον ἦν αὐτοῖς* usque ad *οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι δεδιότες.*

ead. l. 24. *Θαρσήσαντες* &c.) Pro *θαρσήσαντες* & *ἀπωσάμενοι* potius *θαρσήσασι* & *ἀπωσαμένοις* dicendum fuisse videtur, ut hi dativi cum sequentibus convenirent. Steph.

ead. l. 29. *Εἰς τὸν σχεδὸν* &c.) Locum hunc *ἐλλιπῆ* esse puto, & ab eo ita scriptum fuisse, *εἰς τὸν μέλλοντα καὶ σχεδὸν παρόντα πόλεμον·* ut vocabulo *σχεδὸν* exponatur Thucydidea vox *ὅσονού·* cui tamen postea & alia expositio datur. Idem.

ead. l. 31. *Ἀντὶ τοῦ οὐχ ὅσον* &c.) Aliter haec ab illo scripta fuisse persuasum habeo. Steph. *Καὶ δηλοῖ τὸ οὐχ ὅσον* non sunt in Cass.

ead. l. 34. *Ἀντὶ τοῦ ἀναγκῶν* &c.) Prior expositio sequenda potius est, quae *καιροὺς* vult *εὐτυχίας* & *ἀτυχίας* esse: ut duo haec contraria illis duobus contrariis, *οἰκειοῦται* & *πολεμοῦται*, respondeant: referendo videlicet *εὐτυχίας* quidem ad *οἰκειοῦται*, at vero *ἀτυχίας* ad *πολεμοῦται*. Steph.

ead. l. 36. *Λείπει τὸ λέγομεν* &c.) Non animadvertit, (quod mirum est) pendere haec a verbo *μάθοιτε*, ad quod tendit particula *ἄν·* alioqui non dixisset *λείπειν* verbum *λέγομεν·* quod ne ullum quidem habere hic locum potest. Videtur au-

tem alius enarratoris scholium esse istud, quo dativus pro nominativo positus dicitur, (quae certe mira & ne Thucydidi quidem usitata esset antiptosis) & intelligendum esse, μάθοιτε ἂν οἵ τε σύμπαντες καὶ καθ' ἕκαστον. Ac ne hoc quidem dicturus erat, si verba illa, τοῖς τε ξύμπασι καὶ καθ' ἕκαστον, in neutro genere posita esse animadvertisset. STEPH. In auctoris verbis, τοῖς δὲ ξύμπασι καὶ καθ' ἕκαστον, τῷ δ' ἂν — μάθοιτε, ellipsis est nostro & aliis familiaris. Intellig. praepos. ἐν. Facessat igitur Scholiastae illud λέγομεν, atque observatio de enallage dativi pro nominativo, inepta prorsus; nec enim in σύμπασι aut ἕκαστον intelliguntur *homines*, sed *res* potius ac *momenta*. GRAMM.

ead. l. 38. Προσδῶτε) Cum πρόεσθε exponat προσδῶτε, eum ita legisse, non autem προέσθαι, manifestum est: sed tamen verbum μάθοιτε nullum huic lectioni relinquere locum videtur. STEPH. Perperam lectum Scholiastae in textu fuit πρόεσθε pro προέσθαι. IDEM.

Pag. 325. *l.* 3. 'Αλλ' ἤδιον ἥψαντο) Suspecta est vox ἤδιον: nec tam placet ἥψαντο, quam placeret compositum καθήψαντο· cum frequentior sit verbi καθάπτεσθαι usus pro *perstringere*, vel *incessere*: & quidem eo ipse etiam Thucydides utatur. Itaque Scholiastem hunc scripsisse, & scribendum esse crediderim, ἀλλ' ἤδη καθήψαντο καὶ ἡμῶν. STEPH. Ἤδη est in Cass.

ead. l. 6. Μαχούμεθα) Vel hic scribendum μαχόμεθα, quod paucis interiectis praecedit, vel ibi quoque μαχούμεθα scribi debet: sed potius μαχόμεθα loco utrique convenit. IDEM.

ead. l. 10. Ἔχειν μάρτυρα &c.) Non verisimile est, illum αἰσχύνεσθαι putavisse exponendum ἔχειν μάρτυρα τῆς αἰσχύνης· ideoque potius pertinere hoc Scholium dixerim ad genitivum τῆς αἰσχύνης, ut hic genitivus cum verbis illis μάρτυρα ἔχειν subaudiendus dicatur. STEPH.

ead. l. 11. Πόλις αὐτῶν &c.) Vel αὐτῶν vel τῶν πολιτῶν redundare videtur: sed αὐτῶν potius expungendum crediderim. STEPH.

ead. l. 22. Αὐτάρκη θέσιν κειμένη) Urbs situ commodo gaudens adeo, ut tum facile praeda se offerat eius cupidis, tum in ea potienda sibi ipsis cives sufficiant, nec aliena indigeant ope ulla vel societate, nec iudicium super hac re cuiusquam metuant. Id enim αὐτάρκης intelligi iubet h. l. Neque satisfacit expositio, vel quae in glossa Scholiastae, vel quae a Franc. Porto affertur, quam Latina ab Aemilio filio interpolata ver-

sio sequitur. Simplicius sane Valla ipse & Enenckelius, quorum hic: *Urbs sane eorum ad hoc ipsum opportune sita* &c. & similiter quoque Gallicus: quorum nullus tamen omnem τοῦ αὐτάρκους emphasin expressit. Gramm.

ibid. Ἡ θέσις τῆς πόλεως) Ante haec verba in Rostg. erat περιτροπὴ τὸ σχῆμα.

ead. l. 24. Ἐστὶ τῆς προαιρ.) Fortasse omissum est quodpiam vocabulum, quod hosce genitivos τῆς προαιρέσεως & κακίας praecedebat: (cuiusmodi fuerit ὑπηρέτις) alioqui scripturum fuisse illum τῇ προαιρέσει & κακίᾳ negare nemo possit. Steph.

ead. l. 25. Εἰ γὰρ ἐξέπλ.) Haec verba, εἰ γὰρ ἐξέπλεον ἀλλαχοῦ, οἱ ἀδικ. affert tanquam quae tacite Corinthiorum oratione includantur; hoc sensu: *Quod si ut alii navigantes appellere ad portum eorum coguntur, ita & ipsi ad alios navigarent, ii, qui iniuria ab illis afficiuntur, aliquos ex illis comprehenderent, obsides sibi futuros.* Steph.

ead. l. 28. Λῃστρικῶς) Λῃστικῶς, & mox ἀποδέχεσθαι Rostg.

ead. l. 32. Ἀκατηγορητότεροι) Cum hac expositione, qua ἀληπτότεροι dicit esse ἀκατηγορητότεροι, convenire non videntur quae subiungit, οἱ γὰρ εὐάλωτοι, φόβῳ τῶν πέλας, κολακεύειν ἀναγκάζονται τοὺς ἀδικοῦντας. Ubi etiam animadvertendum est, an non potius scribendum sit αὐτοὺς ἀδικοῦντας· ut οἱ πέλας illi ipsi sint οἱ ἀδικοῦντες. Steph. Ἀκατηγορητότεροι non est in Cass.

ead. l. 34. Φιλίαν, δυν. συμ.) Quomodo ἀρετὴ tria haec significare potest? Immo vero considerandum erat, illum nunc ἀρετὴν dicentem, ad illud ἀγαθοὶ, quod praecessit, respicere. Steph.

ead. l. 38. Ὑφ' ὑμῶν) Leg. ὑφ' ἡμῶν· quod erratum editorum nullus hactenus emendavit. Gramm. Ἡμῶν est in ed. Camer. quod secutus sum, antequam haec videram.

Pag. 326. *l.* 5. Πρὸ τοῦ λαβεῖν αὐτὴν) At iam dicit Corinthius cepisse Corcyraeos urbem, eam per vim captam asserturos sibi τῇ δίκῃ, ἣν παρέσχοντο. Igitur potius esset pro τοῦ ἀφεῖναι αὐτὴν, ἢ πρὸ τοῦ ἀπάγειν τὸν στρατόν. Vid. Thucydid. I, 27. Nisi λαβεῖν significatione *retinendi*, & *perpetuae possessioni vindicandi* sumas. Gramm.

ead. l. 6. Λείπει εἰς ἣν) Scribendum videtur, λείπει εἰς, ἵνα ᾖ, εἰς ἣν. Hanc autem praepositionem subaudiens, non dubium est, quin eam ad participium προκαλούμενον una cum

suo illo accusativo ferri velit. Sic certe in sequentibus dicit *προκαλούμενον εἰς κρίσιν*. STEPH. *Λείπει εἰς ἣν* absunt a Cass.

ead. l. 7. *Δοκεῖν*) Vides ab hoc Scholiaste infinitivum illum *τηρεῖν* non agnosci, sicut etiam ad Thucydidem monui. Sic autem & in fine huius scholii, *οὐδὲ δοκεῖν ὅτι λέγει τὶ, ἀλλὰ καταφρονεῖν*, nulla illius *τηρεῖν* facta mentione. STEPH.

ead. l. 10. *Προσέχειν τὸν ἐκ τοῦ* &c.) Consuetudo Graecae linguae postulat, ut scribatur *προσέχειν τῷ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς καὶ ἰσχυροῦ προκαλουμένῳ εἰς κρίσιν*. STEPH.

ead. l. 17. *Λέγει τὸν κατὰ Σαμίων καὶ Αἰγινητῶν πόλεμον*) Non apparet quid haec pertineant ad verba *ὅτε ἀσφαλέστατοι ἦσαν*. In Cass. haec melius leguntur post *μεταλαβόντες* l. 21.

ead. l. 19. *Μήτε μεταδώσετε*) Iungit negationem cum verbo *μεταδώσετε*, cum dicit *μήτε μεταδώσετε*· & tamen ubi dicitur, *μηδ᾽ ἐν ᾧ ὑμεῖς τῆς τε δυν.* &c. cum *μηδὲ* repetendum esse apparet infinitivum *προσιέναι*, sicut cum *μὴ* praecedente repeti debere manifestum est: ubi dicitur, *καὶ μὴ ἐν ᾧ ἡμεῖς μὲν ἠδ.* &c. STEPH.

ead. l. 28. *Ἀπὸ κοινοῦ τὸ δικ.*) Immo haec verba, *δίκαιοι ἐστὲ*, non cum *εἰ δὲ μὴ*, sed primum cum infinitivo *στῆναι*, deinde cum *ἰέναι* iungi manifestum est: at vero cum *εἰ δὲ μὴ* repetendum quidem est prius illud verbum, sed in alio & modo & tempore. Intelligendum enim est, *εἰ δὲ μὴ ἐκποδὼν στήσεσθε*. STEPH.

ead. l. 30. *Ἀνάβλησις*) *Ἀναβολὴ* Ms. Bas.

ibid. *Ἄνευ ἔχειν*) Scribendum *ἄνω ἔχειν*. STEPH. Sic Etymol. M. in *ἀνακωχεύειν*, & Suidas h. v. qui descripsit Scholiasten. Nec aliter Ms. Bas. Cass. Rostg. & ed. Bas.

ead. l. 31. *Πολλοὶ, φησὶν*) Ms. Bas. *Ἀπὸ κοινοῦ δίκαιοι ἐστέ. τὸ δὲ τὸν ἄρθρον περισσόν· πολλοὶ φησίν*. cetera ut in ed.

ead. l. 33. *Καὶ κοινὸν* &c.) Legisse videtur, *καὶ κοινὸν νόμον*, non *καὶ τὸν νόμον*. Paulo post verbo *δέξασθαι* addendum crediderim accus. *Κερκυραίους*. STEPH. Suspicatur Stephanus, in Thucydide pro *τὸν νόμον* Scholiasten legisse *κοινὸν νόμον*. Vide eum ad Thucydidem.

ead. l. 36. *Διστάζόντων* &c.) Immo *δίχα ἐψηφισμένων* non significat *διστάζόντων*, sed potius *διχογνωμονούντων* vel *ἀλλήλοις διαφερομένων ἐν τοῖς ἑαυτῶν ψηφίσμασι*. STEPH.

Pag. 327. *l.* 1. *Μέλλει φανῆναι*) *Μέλλετε φαν.* Ms. Bas.

ead. l. 5. *Τοὺς ἐχθροὺς συγκροτοῦντες*) *Τοῖς ἐχθροῖς τι συγκροτοῦντες* Cass. Rostg.

ead. l. 6. *Τὶ πολλάκις* &c.) Quamvis pro *abuti* dicant po-

tius ἀποχρῆσθαι vel καταχρῆσθαι, interdum & παραχρῆσθαι, tamen & isti ἀποχρῆσθαι malim hic cum Valla significationem illam dare, quam exponere cum isto Scholiaste, *saepe uti*. STEPH. Suidas in ἐπιχρῆσθαι descripsit Scholiasten; sed pro χρῆσθαι habet κεχρῆσθαι. Retineo χρῆσθαι.

ead. l. 8. Ἤγουν διὰ) Non placet παρὰ hic exponi διά. sonat enim plane hoc loco, quod Latini particula *prae* exprimunt: adeo ut Valla, haec ita interpretans, *Atque iis temporibus hoc factum est, quibus homines, studio vincendi hostis, in quem eunt, cetera curare omittunt*, dicere potius debuerit *prae studio*. STEPH. Ἀπερίοπτοι, quod hic in Thucydide est ante παρὰ, in Cass. & Rostg. exponitur ἀπροόρατοι, ἢ ἀπρονόητοι, ἢ ἀνεπίστροφοι.

ead. l. 11. Ἀντὶ τοῦ ἀμύνειν &c.) Duobus modis exponitur verbum ἀμύνεσθαι· primum quidem male; deinde vero, recte. Neque enim ἀμύνεσθαι hic est ἀμύνειν καὶ βοηθεῖν, sed ἀμείβεσθαι, ut postea explicat: addens, quosdam hanc significationis novitatem non admittentes, illud ipsum ἀμείβεσθαι substituisse. STEPH.

ead. l. 12. Ἀμύνεσθαι) Ante ἀμύνεσθαι ponendum fuerat illud adverbium ἄλλως, quo diversas expositiones separari antea docui. Hanc enim expositionem, quae vera est, ab altera distingui, quae ita diversa est, ut sit etiam falsa, rationi consentaneum erat. STEPH. Paulo post ad verba ἐν ᾧ ἄν τις ἐλάχιστα ἁμαρτάνοι in Cass. & Rostg. haec annotabantur: τὸ ἐν ᾧ, ἀντὶ τοῦ ᾧ, τὸ δὲ ἐλάχιστα, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ἐλάχιστα. Si Scholiastes hic putavit praepositionem ἐν in hac oratione πλεονάζειν, non recte sensit: nam ea, si deesset, potius suppleri deberet. Nec magis placet, quod ἐλάχιστα interpretatur οὐδὲ ἐλάχιστα, quam quod supra pag. 94 ὀλίγοις dicit poni pro οὐδὲ ὀλίγοις.

ead. l. 16. Ἀντὶ τοῦ ὁ μέλλων πόλεμος) Τὸ μέλλον τοῦ πολέμου non est ipse ὁ μέλλων πόλεμος, (nisi adiectum fuerit, ὃν ποιήσοιεν ἄρα οἱ Κορίνθιοι μετέπειτα τοῖς Ἀθηναίοις) sed exspectandus aliquando eventus belli, iam excitati, quod quidem, si res ex voto caderent Corinthiorum, terminandum fore εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐπιχείρησιν iactarant Corcyraei I, 33. Rectius igitur Scholiastes hoc ita exposuisset: τὸν μέλλοντα ὑμῖν ἔσεσθαι ἐκ τούτου τοῦ πολέμου κίνδυνον. Sequuntur tamen hic Scholiastam presso pede interpres Gallicus p. 40, & Enenckelius p. 19. GRAMM.

ead. l. 17. Τὸ κελεύω) Intelligit, non eos tantum, qui supe-

riores ſunt, dici κελεύειν. neque vero hic Valla κελεύουσι reddidit *iubent*, ſed *hortantur*. STEPH.

ibid. Λέγεται) Κεῖται παρὰ Θουκυδίδῃ, ἀλλὰ καὶ ἐπ᾽ ἐλαττόνων. Suidas. Sed hoc non ita accipiendum eſt, quaſi apud ſolum Thucydidem, non etiam apud alios, hac ſignificatione inveniatur κελεύειν.

ead. l. 19. Πεντηκονταετηρίδι) Hic in Roſtg. addebatur, ἡ μετὰ τὴν ἔχθραν φιλία εὐκαίρως γινομένη. καὶ τὰ ἑξῆς. In Caſſ. haec melius adſcripta erant ad verba ſequentia, ἡ γὰρ τελευταία χάρις.

ead. l. 20. Τῷ πρὸς ὀλίγον) Mirum eſt, τῷ αὐτίκα expoſuiſſe τῷ πρὸς ὀλίγον, cum τὸ αὐτίκα paſſim a Thucydide dicatur de eo, *quod iam nunc eſt*, *quod praeſens eſt*, ac ſaepe ei τὸ μέλλον opponatur. Sed fieri poteſt, ut non πρὸς ὀλίγον, verum μετ᾽ ὀλίγον, ſcripſerit, quaſi de re iamiam futura, velut de praeſente, locutus eſſet Thucydides. Habes porro & paulo poſt aliud ſcholium in iſta verba, τῷ αὐτίκα φανερῷ. STEPH.

ead. l. 21. Τῇ δυνάμει &c.) Hoc Scholium cum praecedente non conſentit. nam ſi τὸ αὐτίκα φανερὸν dicitur περὶ τῆς δυνάμεως τῶν Κερκυραίων, vox αὐτίκα ſignificare non poteſt πρὸς ὀλίγον· ac ne μετ᾽ ὀλίγον quidem. Subiungens autem illi expoſitioni iſta, ἡ γὰρ ἐκ θεῶν βοήθεια κρυπτὴ καὶ ἀφανής, reſpicit ad vocabulum φανερῷ, & oſtendit, τῷ αὐτίκα φανερῷ tacite opponi τὴν ἐκ θεῶν βοήθειαν, quae eſt κρυπτὴ καὶ ἀφανής. Quaſi videlicet dicentes διὰ κινδύνων, illud innuerent. STEPH.

ead. l. 22. Οἱ ἐπίλογοι ἐντεῦθεν) Haec in Caſſ. annotabantur ad ἡμεῖς δέ; & ἐκ τύχης cum ceteris, quae ſequuntur, ad περιπεπτωκότες.

ead. l. 23. Ἐκ τύχης τινὸς) Verba haec expoſitio eſſe videntur iſtorum, διὰ κινδύνων. Ubi autem legimus, καὶ ὅτι μὴ καὶ αὐτοὶ περιπέσητε, deeſſe exiſtimo vel κίνδυνος, vel ὁρᾶτε, ante μή. Nec dubium eſt, quin ſcribens μὴ καὶ αὐτοὶ περιπέσητε, ad illa reſpiciat, quae dicunt Corinthii, ἡμεῖς δὲ περιπεπτωκότες οἷς ἐν τῇ Λακ. STEPH. Non aſſequor mentem Stephani. Hudſonus hanc annotationem neglexerat. Nec male.

ead. l. 25. Περιπέσητε) Περιπεσοῦνται. Caſſ. Roſtg.

ibid. Οἷα ἐν τῇ Λακ.) Ante οἷα deeſſe quaedam verba ſuſpicor. Neque enim veriſimile eſt, illum aliud in hunc locum non fuiſſe annotaturum, quam οἷς pro οἷα eſſe accipiendum: praeſertim cum ne hoc quidem vere dici poſſit, ſed dicendum ſit, οἷς προείπομεν eſſe pro τοιούτοις οἷα προείπομεν, vel

potius ἐκείνοις ἃ προείπομεν. Videndum igitur, an non credibile sit, illum aliqua verba praefixisse, quae ellipsin, quam habet oratio Thucydidis, (id est, quae a Thucydide refertur) suppleret. Ego certe, eum βραχυλογοῦντα esse ita locutum dico, cum alioqui significare vellet, περιπεπτωκότες τοιαύτῃ ἀνάγκῃ ὥστε δεῖσθαι ἐκείνων ἃ ἐν τῇ Λακ. &c. aut brevius, περιπεπτωκότες τῷ δεῖσθαι ἐκείνων. Ad Scholiastem tamen nostrum quod attinet, fieri etiam potest, ut ita scriptum Scholium suum reliquerit: οἷα ἐν τῇ Λακ. εἴπομεν (ποῖα εἴπομεν; τὸ τοὺς σφετ. ξυμμ. καὶ τὰ ἑξῆς) τοιαῦτα καὶ παρ' ὑμῶν κομίζεσθαι ἀξιοῦμεν. Sed nec εἴπομεν pro προείπομεν scripsisse illum verisimile est. STEPH. In Cass. pro ποῖα εἴπομεν; τὸ, tantum legitur ὅτι.

ead. l. 29. Μηδὲ δίκην) Vide Stephanum ad pag. 323, l. 17.

ead. l. 32. Διαφέρει δὲ &c.) Aut fallitur is, a quo haec scribuntur, aut a librario permutatae sunt sedes horum nominum, συμμαχία & ἐπιμαχία, ut vel ex altero Scholio apparet, quod itidem, quid sit inter haec duo discriminis, ostendit: atque adeo ut ex ipsius Thucydidis verbis patet. Utrocunque igitur modo se res habeat, scribe, συμμαχία μὲν, ὅταν ἀλλ. &c. ἐπιμαχία δὲ, ὅταν μόνον (nam simul hoc reponendum pro μόνοι) Ἀθ. δ. K. β. Rectius autem & plenius traditur in altero Scholio, quae est inter hasce voces differentia: & ita quidem, ut non quod hic, sed quod illic legimus, sequi debeamus. Ceterum de eo, quod pag. 330 scribit, ξυμμαχίαν appellatam, quae ἐπιμαχία vocanda esset, videndum an illi assentiendum sit. STEPH. Totum hoc scholion, quod hic ad μετέγνωσαν legitur, abest a Cass.

Pag. 328. *l.* 1. Συμμαχουμένῳ) Habes & paulo post συμμαχουμένῳ· unde quis suspicari possit, hunc Scholiastem, sicut συμμαχῶ ex συμμαχέω dicitur, ita etiam passiva voce συμμαχοῦμαι, ex συμμαχέομαι, usum esse. STEPH.

ead. l. 8. Ἔχειν τὴν Κέρκυραν) Aliqua ante ἔχειν desunt verba: sive haec, καλὸν ἐφαίνετο ἔχειν τὴν Κέρκυραν, sive alia huiusmodi scripta fuerint. Nam & pro καλὸν possit συμφέρον hic dici: accipiendo videlicet illud καλῶς, quo Thucydides utitur, pro συμφερόντως· sicut pag. 323 καλὴ exponi συμφέρουσα vidimus. Fortasse autem nec ἔχειν τὴν Κέρκυραν sine adiectione scriptum fuit, sed φίλην aut φιλίαν ἔχειν τὴν Κέρκυραν. STEPH. Hic quaedam a Cass. absunt. Sed oblitus eram annotare, totum scholion, an pars eius deesset.

ead. l. 11. Αὐτὸς δὲ ἀντὶ &c.) Nihilo magis verum compe-

rietur, quod de hoc pronomine αὐτὸς scribit, *accipi pro πρῶτος*, quam verum est de pronomine nostro *lui*, quod simili omnino generi loquendi adhibetur, cum videlicet dicitur, *lui cinquieme*. Ac ne ad illa quidem, quae paulo post addit, respicere putandum est Thucydidem, cum hac phrasi utitur. Neque tamen infitior, absimile vero non esse, illum alicuius magis noti, aut etiam magis celebris nomen in huiusmodi locis posuisse. STEPH.

ead. l. 12. Ἐπισήμων) Ἐπιστημόνων Ms. Bas.

ead. l. 14. Ἄλλη Ἐφύρη &c.) Plures fuisse Ephyras docet Strabo l. 8, & Eustathius ad eum locum Odyss. α´, ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα &c. HUDS.

ead. l. 19. Ἐτυμώτερον &c.) Voculam ἐπὶ in ἐστὶ depravatam fuisse manifestum est: aut certe praepositionem illam post verbum hoc fuisse praetermissam. Vocat autem ἐτυμώτερον, *quod etymo magis respondet*, vel potius adverbialiter, *significatione magis etymo respondente*. Verum non ἐτυμώτερον, sed ἐτύμως, dicendum hic esset: cum prior ille huius vocabuli usus ab etymo plane discrepet, ita ut catachresin habere dici possit. STEPH. In Cass. totus locus ita scribitur: τὸ στρατόπεδον σημαίνει δύο, τόν τε λαὸν, καὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ ὁ λαὸς τοῦ στρατοῦ. καὶ ἐτυμώτερόν ἐστιν ἐπὶ τοῦ τόπου λέγεσθαι, οἱ (pro οἷον) τοῦ στρατόπεδον. Postremum perperam pro τοῦ στρατοῦ πέδον. Suidas quoque in στρατόπεδον, ubi haec prope iisdem verbis leguntur, ἐτυμώτερον δέ ἐστιν ἐπὶ τ. τ. λέγεσθαι, & οἷον τοῦ στρατοῦ τὸ πέδον.

ead. l. 22. Τρεῖς εἰσιν &c.) Vide Palmerii Gr. antiq. p. 278. HUDS. Et Holstenium ad Stephanum v. Σύβοτα.

ead. l. 25. Τῆς γῆς) Haec de voce μετέωρος dicere videtur, ad ea, quae sibi fingit, etyma respiciendo. STEPH.

ibid. Ὡς ἀπὸ μεταφορᾶς) Ἐκ μεταφορᾶς Suidas in v. μετέωρος. Mox τῶν ἀπεχόντων τῆς γῆς idem, Ms. Bas. Cass. & Rostg.

ead. l. 29. Παρὰ τὸν καιρὸν τῆς μάχης) Περὶ τ. κ. τ. μάχης Cass. Κατὰ τὸν κ. τ. μ. Suidas in σημεῖα ἀρθ.

ead. l. 30. Τὰ σύμβολα, ἤρχοντο) Τὰ σύμβολα τῆς μάχης, ἤρχοντο, Suidas. Nihil opus erat addi illa τῆς μάχης.

ead. l. 33. Διέκπλους ἐστὶ) Quae Suidas habet in διέκπλους, partim hic, partim pag. 397 leguntur.

ead. l. 35. Οὐκ ἦρχον &c.) Ideo vult positos esse hos nominativos οἱ στρατηγοὶ δεδιότες pro genitivis τῶν στρατηγῶν δεδιότων, & ἦρχον non referri ad στρατηγοὶ, sed ad νῆες, quod

praecesserit *αἱ Ἀττικαὶ νῆες φόβον μὲν παρεῖχον τοῖς ἐναντίοις*. Verum si nominativis illis suum usum relinquamus, & *ἦρχον* ad eos referamus, exemplo apud Thucydidem hoc *ἀνακόλουθον* non carebit. STEPH. Non video hic *ἀνακόλουθον*, si *ἦρχον* referatur ad *στρατηγοὶ*, quo sine dubio referri debet. Cass. non habet hoc scholion.

Pag. 329. *l.* 1. Δηλονότι τῶν &c.) Scribendum hic non *δηλονότι*, ut passim, sed *δῆλον ὅτι*, pro *δῆλόν ἐστιν ὅτι*, & post *εἴκοσι* tollenda est interpunctio. Quin etiam Ἀθηναίων mutari debere in Κορινθίων, nemo, ut opinor, negaverit. Sed & pro *ἀφείλοντο* libenter *ἐτρέψαντο* scriberem. Illud autem *κἂν*, sive huic sive alteri illi verbo iunctum, non dubito, quin pro *etiamsi* positum sit. STEPH. Κορινθίων Ms. Bas. & Rostg.

ead. l. 4. Ἀνεγκλήτως) Aut librarii aut huius Scholiastae error est in voce *ἀνεγκλήτως*. STEPH.

ead. l. 5. Ἤγουν τὰ πρ.) Subaudiendo *τὰ πράγματα*, adverbialiter poni *οὐδὲν* existimat: sed quid hac subauditione est opus? IDEM.

ead. l. 6. Σχετλιάζων) Unde scit, Thucydidem haec *σχετλιάζοντα* dicere? Potius certe dicendum erat, verisimile esse illum haec dicere *σχετλιάζοντα*. Atque idem & quibusdam aliis locis potest obiici. IDEM. Cur *σχετλιάζων* dixisse statim fingitur ea, quae omittere prorsus, extra partium studium quantumvis posito, ne licuisset quidem Historico? Inepta sane nimis affectatio ista indiciorum, quibus malus erga patriam animus Thucydidis arguatur. GRAMM.

ead. l. 8. Ἃ ἡμεῖς γαστέρας καλοῦμεν) Pro *γαστέρας* Rostg. habet *γάστρους*, Ms. Bas. & Suidas in *σκάφη*, *γάστρας*, quod verum est. Pollux I, 87, *τὸ ἔδαφος τῆς νεὼς κύτος καὶ γάστρα*. Et Eustathius ad Homer. Odyss. *ε*, p. 1532. Sic *γάστρα τρίποδος* apud Homerum Iliad. *σ*, v. 348. ubi idem, *γάστρην τρίποδος τὴν κοιλότητα λέγει, τὴν οἷον γαστέρα*. de quo interpretes Pollucis ad X, 81.

ead. l. 9. Ἀττικῶς ὧν κατέδυον) Attico more *καταδύσειαν* pro *κατέδυον* positum esse intelligit. Ex eo autem, quod *ὧν κατέδυον* hic legimus, non *ἃς κατέδυον*, coniici potest, eum apud Thucydidem quoque hunc genitivum ante *καταδύσειαν* legisse. Neque nos movere debet altera lectio huic Scholio praefixa: cum saepe ipsum Scholium lectionem ab ea, quae praefixa ipsi est, diversam sequi videamus. Cum tamen pag. 331 in loci huius mentione habeamus *οὓς καταδύσειαν*, *ἃς* potius quam *ὧν* in *οὓς* depravatum fuisse verisimile est. Lego

autem ibi & quae de nova verbi καταδύειν significatione scribit. STEPH. Cum Scholiaste fateor optativum pro indicativo positum esse: sed non video, quid obstet, quo minus servantes idem tempus, καταδύσειαν pro κατέδυσαν usurpatum dicamus, praesertim cum illud κατέδυσαν non excludat κατέδυον. Steph. in Append. ad Script. al. de Dial. Att. p. 136. HUDS. De Genitivo ὧν vid. Annotat. H. Stephani. At καταδύσειαν simpliciter positum esse vel pro κατέδυον vel pro κατέδυσαν, (vid. ibid. Steph.) nos non agnoscimus; verum optativum hunc adhibitum, ut in narratione circumstantiae, non praecise quidem ab illis, pugnae qui interfuissent, Thucydidi memoratae, quam autem ita contigisse, adeoque adiiciendam esse necessario, iudicavit ipse. Latini subiunctivo rem efferunt, locumque, ni fallor, ita verterent: *Corinthii alveos navium, quas demersissent*, (vel *perdidissent*) *religatos* (*a navibus suis*, de quo more apud nostrum alibi) *trahere secum tunc neglexerunt*. Τὰ σκάφη imperite *scaphas* vocat Enenckelius pag. 22: *Corinthii non trahebant navium submersarum scaphas*. GRAMM. Pag. 331, ubi vulgo legitur οὓς καταδύσειαν, e Cass. edidi ἃς καταδ.

ead. l. 15. Λέγεται) Non est in Cass.

ead. l. 16. Ἀπολεσθῇ) Ἀπόλωνται Ms. Bas. Cass. Rostg. Ἀποκλασθῇ Suidas in ναυάγιον, quod praeferendum videtur. In fine huius scholii post λέγεται Cass. habet, τὰ δὲ νῦν οὐδετέρως εἴρηκε. Rostg. νῦν οὖν οὐ. εἰρ.

ead. l. 24. Ὑγιεῖς, ἀβλαβεῖς) Non statim αἱ λοιπαὶ significat τὰς ὑγιεῖς καὶ ἀβλαβεῖς, sed potius quae aliquo modo auferri poterant, etsi nec adeo ὑγιεῖς nec πλώϊμοι satis. GRAMM.

ead. l. 26. Ὡς ἐννάτη) Ὅτι ἐννάτη Ms. Bas.

ead. l. 27. Τὸ γὰρ ἐπὶ τῆς &c.) Vel τὸ γὰρ ὀψὲ ἐπὶ τῆς ἑσπέρας, vel τοῦτο γὰρ ἐπὶ τῆς ἑσπέρας, scribendum est. STEPH.

ead. l. 28. Δύο παιᾶνας &c.) Illum priorem ἐμβατήριον παιᾶνα *congressivum paeana* dixit Plutarchus in Lycurgo: hunc alterum ἐπινίκιον παιᾶνα *victorialem* in Romulo. Videntur cum cantu aut rhythmo quodam fuisse, atque ideo *Paeanes* dicti. Vide Lipsium de Mil. Rom. l. 4. HUDS. Eadem, quae hic in Scholiaste, etiam in Suida leguntur, v. παιᾶνας.

ead. l. 30. Ὡς ἐπίπλουν) Suspicor, (ut ad Thucydidem dixi) ὡς ἐς ἐπίπλουν scriptum ab eo fuisse. quam lectionem margini adscriptam habes. STEPH.

ead. l. 32. Ὡς ἐπίπλουν) Hic quoque fortasse ὡς ἐς ἐπίπλουν scriptum fuit, & scribi debet. Sed & ἐπιπλεύσοντες po-

tius, quam ἐπιπλέοντες, ſcriptum fuiſſe crediderim. Steph.

ead. l. 33. Πρύμναν κρ.) Eadem habet Suidas: niſi quod ἀνακρούεσθαι legit pro κρούεσθαι, & ὑπαναχωρεῖν μὴ στρέψαντας &c. pro ἀναχ. &c. Huds. Τρέψαντας etiam Caſſ. item δόξωσι μή, quod & Suidas habet. Paulo poſt pro ὑπαπιόντες· ἢ ἵνα μή, Suidas ὑπαπιόντες, ἵνα μή, vel, ut vetuſtiores edd. habent, ὑπαπιόντες. ἵνα μή. Non dubito praeferre ſcripturam, quae eſt in Scholiaſte.

Pag. 330. *l.* 7. Ἐπαναχωροῦντας) Forſan ὑπαναχωροῦντας legendum. Huds.

ead. l. 11. Τοὺς Ἀθηναίους οἱ Κερκυραῖοι) Haec in Caſſ. & Roſtg. adſcripta erant ad ſequens ὡρμίσαντο. Portus in Scholiis Graecis ad h. l. putat, ὡρμίσαντο ſic poſſe exponi, οἱ Κερκυραῖοι τὰς Ἀττικὰς ναῦς εἰς τὸν ἑαυτῶν ὅρμον ἐκόμισαν, ἤγαγον, ἐδέξαντο. Sed non oſtendit teſtimoniis hunc uſum verbi ὁρμίζεσθαι.

ead. l. 13. Ἀκεραιοφανεῖς) Sub hac voce ἀκεραιοφανεῖς oſtendere vult illius ἀκραιφνεῖς etymum: ideoque ſcripſit fortaſſe οἱονεὶ ἀκεραιοφανεῖς. Steph.

ead. l. 14. Ἠπόρουν) Dicens ἠπόρουν, reſpicit ad id, quod (Thucydides) dixit, καὶ σφίσι πολλὰ τὰ ἄπορα ξυμβεβηκότα. Sic autem I, 55, de Corcyrenſibus captivis dicit, ἐφύλαττον, καὶ ἐν θεραπείᾳ εἶχον πολλῇ. Steph.

ead. l. 17. Ὑπὸ ἑνὸς ἐρεττόμενον) Haec omittit Suidas, apud quem cetera leguntur in κελήτιον.

ead. l. 19. Κηρύκιον) Suidas κηρύκειον, & ἀπήρχοντο, melius quam ἀπέρχονται. Deinde Caſſ. παρ' ἑκάτερα.

ead. l. 26. Τῶν δὲ &c.) Et de genitivo Κερκυραίων & de nominativo Ἀθηναῖοι, tanquam ſubaudiendis, loqui videtur: cum tamen in ipſo (ut vulgo loquimur) textu utrumque habeamus. unde etiam translatus in illud Scholium fuit genitivus Κερκυραίων. Ex iis autem, quae a Phoebamone ſcripta eſſe tradit, an genitivum hunc inter Thucydidis verba legerit, cognoſci non poteſt. Steph. Non eſt hoc Scholion in Caſſ.

ead. l. 29. Τῇ τάξει δὲ τετάρτῃ) Numerus τετάρτῃ de ἀποκρίσει intelligi ſane nequit. Non enim tria leguntur ab Athenienſibus reſponſa data ſive Peloponneſiis ſive aliis. τέταρτον igitur τῇ τάξει λόγον, aut concionem, a Thucydide huic libro inſertam innuit, cum priores duae ſint illae, quae ναυμαχίαν praeceſſerant, longiores, & tertia Corinthiorum, cui nunc reſpondetur. Gramm. Et hoc ſcholion abeſt a Caſſ.

ead. l. 31. Μᾶλλον δὲ) In Caff. poft verba ξυμμαχίαν λέγει omnia defunt, ufque ad ἰδιοποιήσαντο, quod eft p. 331 l. 2.

Pag. 331. *l.* 3. Ἀντὶ τοῦ τρώσαντες) Merito in dubium vocetur haec verbi καταδύειν expofitio. Alter autem locus, in quo eundem habere ufum tradit, exftat fupra, pag. videlicet 329, unde etiam ἃς pro οὓς mox reponendum eft. STEPH. Non affentior Scholiaftae, καταδύειν haud maiorem denotare cladem, quam ut per τιτρώσκειν reddatur, minufque adeo effe ac διαφθείρειν, quod fequitur itidem ex nota feq. Contrarium omnino quidem ftatuit Fr. Portus in Commentario. Ego vero fynonyma paene dixero καταδύω & διαφθείρω, pugnae navali quoties applicantur. GRAMM. Suidas in καταδύσαντες itidem ut Scholiaftes. Pro οὓς Stephanus recte fcribit ἃς, & fic Mf. Baf. & Caff. Vid. ad pag. 329. Paulo ante ad οὐκ ἐλάσσους χιλίων in Caff. fcriptum erat χίλιοι γὰρ ἦσαν καὶ πεντήκοντα.

ead. l. 5. Τὸ μάλιστα &c.) Immo vero non dubium eft, quin μάλιστα ad praecedentem numerum, ut alibi paffim, referatur. Atque adeo ipfemet (fi tamen ab uno eodemque omnia haec Scholia fcripta funt) alibi hoc adverbio τὴν ἀκρίβειαν fignificari ait. Quo pertinere videri poteft & quod hic fcribitur, ὅτι οὐχὶ εἰκοσιεννέα· perinde ac fi diceret, τριάκοντα ἀκριβῶς, καὶ οὐχὶ εἰκοσιεννέα μόνον. hic autem ἀκριβῶς fuerit, quod de numero dicimus noftro fermone *iuftement*. STEPH.

ead. l. 10. Καὶ τὸ ἥμερον &c.) Corinthiis tamen, qui & ipfi funt Graeci, τὸ ὠμὸν tribuit pag. 329 l. 10. STEPH.

ead. l. 15. Παλλήνην) Paulo poft ad ὁμήρους in Caff. & Roftg. annotatum erat, τοὺς ἕνεκα εἰρήνης διδομένους εἰς ἐνέχυρα. Huc fortaffis refpexit Suidas in ὅμηρον, fcribens: Ὅμηρον. παρὰ Θουκυδίδῃ ἐνέχυρον, τὸ εἰς εἰρήνην διδόμενον ἐπὶ συνθήκαις. Quamquam etiam referri poteft ad ea, quae I, 82 leguntur: nam ibi eft ὅμηρον.

ibid. Ἐπιδημιουργοὺς) Hic locus ex iis eft, in quo diverfae eiufdem vocabuli expofitiones abfque illo ἄλλως, cuius antea mentionem fecimus, pofitae funt. STEPH.

ead. l. 16. Ἀσκληπιὸς) Ὁ Ἀσκληπιάδης Caff. Roftg.

ead. l. 17. Ἐπιδημιουργοὶ — τῶν τειχῶν) Haec non leguntur in Caff. & pro iis poft λέγεται fcribitur, καὶ ὁμήρους δοῦναι, ἵνα ἐὰν ἀποστῶσιν, εὐάλωτοι γένωνται. In Roftg. quoque eadem verba ftatim poft λέγεται fcribebantur. In editis funt in fine huius fcholii. Sed ibi ea non habet Caff. Videntur pertinere ad ea, quae praecedunt, ὁμήρους δοῦναι.

ead. l. 19. Ὄνομα ἀρχῆς ὁ Ἐπιδημιουργὸς) Ἐπιδημιουργὸς ὄνομα ἀρχῆς Caff.

ead. l. 23. Βουλόμενοι κατέχειν — ἀποστῶσι) Haec in Reg. referuntur ad ea, quae leguntur c. 57, προκαταλαμβάνειν τῶν πόλεων τὰς ἀποστάσεις.

ead. l. 28. Καὶ Μακεδονίοις) Vel Μακεδονίᾳ vel Μακεδόσι ſcribendum videtur. STEPH.

ead. l. 30. Αὐτοῦ) Ante αὐτοῦ aliquid deeſſe, aut etiam αὐτοῦ in aliam vel alias voces mutandum ſuſpicor. IDEM. Suſpicabatur H. Stephanus, ante αὐτοῦ aliquid deeſſe, aut etiam αὐτοῦ in aliam vel alias voces mutandum eſſe. Ergo intellectam illi Scholiaſtae mentem vix credideris: quae inepta omnino foret, ſi ad verba tantum τῶν πόλεων τὰς ἀποστάσεις referretur. Rectius igitur fecerimus, ſi in horum locum ad Scholiaſtae gloſſam ponamus antecedens in textu verbum προκαταλαμβάνειν, a cuius prima praepoſitione προ dependet genitivus Scholiaſtae αὐτοῦ τοῦ Περδίκκα. GRAMM. Sublata erit omnis difficultas, ſi ſequemur ſcripturam Reg. & Caff. quae mihi omnino vera eſſe videtur. Nam hi ἐν τῷ κειμένῳ habent ἐπὶ τὴν γῆν αὐτοῦ, cum diſtinctione poſt αὐτοῦ, & adſcripto ſcholio, quod hic legitur.

ead. l. 31. Τοῦ φιλέλληνος) Haec in Caff. & Roſtg. referuntur ad vocem Ἀλεξάνδρου in principio cap. 57. Recte. vid. ad Thucyd. Et ſic Scholiaſtes infra ad cap. 137.

ead. l. 33. Οὔπω γὰρ ἦσαν ἀποδημήσαντες) Immo vero ἦσαν ἤδη ἀποδημήσαντες, quod liquet ex verbis auctoris proxime praecedentibus. Proprie igitur accipiendum τὸ ἐπιστέλλουσι, Lat. *per literas mandant.* GRAMM.

ead. l. 37. Ἄρχοντας) Cum modo προάρχοντας dixiſſet, hic ἄρχοντας dicit: qua generaliore voce & plerique alii vocabulum τέλη exponunt. STEPH. In Caff. hoc ſcholion ita legitur: οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς ἄρχοντας τέλη ἐκάλουν, διὰ τὸ τέλος τοῖς πράγμασι τιθέναι. Cetera deſunt. Non male. Sed non ſoli Lacedaemonii magiſtratus vocabant τέλη. Vid. ad Thucyd. Διὰ τὸ τέλος τ. π. τ. etiam Mſ. Baſ.

Pag. 332. *l.* 1. Ἐπειδὴ οὐδὲν εὗρον ἐπιτήδειον) Verba haec praecedunt apud Thucyd. itaque illi ἐπειδὴ reddi hoc τότε δὴ indicat. Sed εὕροντο in Thucydidis textu legitur. STEPH.

ead. l. 7. Ἀπ' Ἀθηνῶν) Aptius fuerit Ἀθηναίων. STEPH. Ἀπὸ Ἀθηναίων Caff. Paulo ante ad ἐσβεβληκότων in Reg. & Roſtg. erat ὥστε τὸν Περδίκκαν μεταξὺ ἀπολειφθῆναι.

ead. l. 9. Ψιλοὶ καλοῦνται) Eadem habet Suidas in Ψιλοί.

ead. l. 13. Τοῦτον ἴσμεν ἐν τοῖς Μηδικοῖς) Non Aristeum, sed Adimantum. Nam Adimantum aequalem Themistocli fuisse, constat e Plutarcho in Themistocle, & Diodoro Siculo, qui eum anno quarto Olympiadis LXXV Athenis Archontem fuisse scribit. Inter hunc annum autem & eum, quo gesta sunt, quae hic narrat Thucydides, id est, eum, qui praecessit annum primum, belli Peloponnesiaci, quod inchoatum est anno primo Olympiadis LXXXVII, intersunt anni XLIV. Alium Adimantum ducem Atheniensem sub finem belli Peloponnesiaci memorant Plutarchus in Alcibiade, & Diodorus lib. XIII; qui fortassis Aristei filius, Adimanti nepos fuerit.

ead. l. 16. Τὸ ᾗ) Legi hic quoque ᾗ non potest: sed ut alia affertur expositio, ita & aliter legere necesse est: ἧ videlicet. Ac videtur deesse aliquid ante τὸ ἧ. Fortasse igitur scriptum fuerat, γράφεται καὶ ἧ· ἵνα ᾖ τὸ ἧ, ἀντὶ τοῦ ἀφ' οὗ. STEPH. Ἀντὶ τοῦ ἐν ᾗ ἡμέρᾳ. ἧ ἀντὶ τοῦ ἀφ' οὗ. Cass.

ead. l. 17. Ὅτι ἡ νῦν) Hic locus ex iis est, ubi ante ὅτι subaudiendum aut etiam addendum videri potest verbum illud σημείωσαι, de quo in Proparasceue. STEPH.

ead. l. 18. Ἔστι δὲ — Βέῤῥοια πόλις Μακεδονικὴ) Ἔστι δὲ καὶ αὕτη, καὶ Πίδνα, καὶ Βέροια πόλεις Μακεδονικαί. Cass. & Rostg. (sed hic recte Πύδνα) vitiose quaedam, sed pleraque non deterius, quam in editis. Ἐκαλεῖτο. αὕτη καὶ Πύδνα, καὶ Βέροια, πόλεις Μακεδονικαὶ Ms. Bas. Ad προτέρους χιλίους in Cass. & Rostg. annotatur, τοὺς ἐν ταῖς λ' ναυσὶ τῶν Ἀθηναίων.

ead. l. 27. Ἐν ἀμηχανίᾳ ἐγένετο) Quae adduntur in edd. absunt a Cass.

ead. l. 28. Ὡς ἐλάχιστον) Quamvis non solum hic, sed etiam paulo post non legatur particula ἐς post ὡς, non tamen ita scripsisse hunc Scholiastem, sed omissam a librario illam fuisse credibile est. STEPH. Quamvis Scholiastes legerit ὡς ἐλάχιστον, omisso εἰς, quod excidisse librarii errore credit Stephanus, rectam tamen iudicamus esse interpretationem eius posteriore allatam loco, nempe ut διάστημα τῆς Ποτιδαίας innuatur; reiectaque ita Vallae & Aemil. Porti sententia, Enenckelio & Gallico interpreti adstipulamur. Quin Thucydides ipsum substantivum χωρίον intellectum voluit in iis, quae aliquanto post sequuntur (ἀπέχει δὲ ξ' μάλιστα σταδίους, καὶ ἔστι καταφανές.) nam, quod praecesserat, substantivum Ὄλυνθος, cui responderet alias, est femin. gen. GRAMM.

ead. l. 31. Ἐγγὺς γὰρ) Ut ἐγγὺς in ἔγγιον mutemus, aut post ἦν scribamus μᾶλλον necesse videtur. STEPH.

ibid. Ἧπερ) Ἥπερ Caff.

ead. l. 33. Καλεῖται) Plurali καλοῦνται in huiusmodi locis potius utuntur. STEPH.

ibid. Οἱ ἔμπροσθεν τοῦ πρὸς θάλασσαν τείχους) Sic etiam Suidas: quod cum grano salis accipiendum dicit Kuhnius ad Pollucem I, 99. nam & naturales ἐξοχὰς & prominentias terrae vocari χηλάς. Χηλὴν portus dicit Thucydides VII, 53, & VIII, 90. Et Suidas addit, χηλαὶ καὶ τῶν λιμένων αἱ ἐξοχαί. In Mſ. Baſ. haec ita leguntur: τὸ ἔμπροσθεν, & mox προβεβλημένον λίθοι.

Pag. 333. *l.* 9. Ἀπὸ Θράκυς) Ἀπὸ τῆς Θράκης Mſ. Baſ. & mox ἡ Ἄφυτις.

ead. l. 11. Ἔδει γὰρ διὰ τοῦ δ.) Dicit διὰ τοῦ δ, id eſt per δ ſcribendum fuiſſe genitivum a nomine Ἄφυτις, niſi Ionico more dicere Ἀφύτιος maluiſſet. Intellige igitur, ſcribendum fuiſſe Ἀφύτιδος, interiecto δ. Eſt autem ellipſis infinitivi γράφειν, vel λέγειν, iungendi cum illo ἔδει, ut in Proparaſceue docui. STEPH.

ead. l. 12. Οἷον σεισμὸς) Verum eſſe, quod hic dicit, Graecos videlicet pedem referre orto terrae motu ſolitos, multi huius ſcriptoris oſtendunt loci: ſed videndum eſt, an ipſe hic παράλογον dicens, aut terrae motum, aut tale quid intelligat. Malim autem ſcribere ἀναχωρεῖν, σεισμοῦ ἢ τοιούτου τινὸς γινομένου, vel γενομένου. IDEM. Ad σωτηρίας in Caſſ. & Roſtg. annotatum erat, οὐ περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ περὶ τῆς Ποτιδαίας.

ead. l. 16. Οὐκ ἔπειθεν) Haec non ad ſequentia pertinent, ſed ad priora. Nam βουλόμενος τὰ ἐπὶ τ. π. alterum conſilium Ariſtei indicant, qui, cum non perſuaſiſſet prius, aliam inire rationem coepit, ut relicta Potidaea, aliquid extra eam ageret adverſus hoſtes. Igitur ἐπὶ iſtud rectius intellectum interpretibus Latinis & Gallico, cum Scholiaſtam forte induxerit in errorem. GRAMM.

ead. l. 17. Δηλονότι ἐπολέμει τοῖς Χαλκιδεῦσι) Deſunt Caſſ.

ead. l. 25. Φίλιον) Φίλον Mſ. Baſ.

ead. l. 27. Παλληνέων) Παλληναίων Caſſ. Roſtg.

ead. l. 33. Αἰγινήτας) Fruſtra aſſerit Scholiaſtes, Aeginetas ſub ditione fuiſſe Athenienſium tum temporis, non vero ἐγγεγραμμένους ταῖς σπονδαῖς. An non vero contrarium patet ex Thucydide, fuiſſe nimirum eos non ſubiectos, ſed ἐνσπόνδους Athenienſibus, ob quas σπονδὰς non αὐτονόμοι erant ſcilicet; ita ut haud conſultum ipſis viſum aperte συμπολεμεῖν

τοῖς Κορινθίοις, ideoque bellum κρύφα ἀνῆγον, ne transgressores foederum agnoscerentur. Gramm.

ead. l. 36. Εἰωθότα) Rectius scribetur τὸν εἰωθότα. Steph. Aldinus Codex habet τὸν εἰωθότα coniunctum cum λέγειν ἐκέλευον. Stephanus coniunxit cum superiore membro, secutus Scholiastem. F. Port. Huds.

Pag. 334. *l.* 3. Ἤρετο ὅ, τι ἀθυμεῖ) Ἤρετο τί ἄρα ἀθ. Mſ. Baſ.

ead. l. 4. Διὰ τοῦτο ἀθυμῶ — ἐκεῖνος) Διὰ τὸ μέλλειν με δοῦναι λόγον τῶν τοῦ Φειδίου χρημάτων ἀθυμῶ, ἐκεῖνος Mſ. Baſ.

ead. l. 7. Καὶ τῶν Ἀθην.) Οὕτως οὖν τῶν Ἀθην. Mſ. Baſ.

ead. l. 10. Ἐγκαλοῦντες) Malim simplex καλοῦντες. Succensentem autem de Aspasia Periclem, psephisma, cuius Thucydides mentionem hic facit, scripsisse legimus & apud Aristophanem in Acharnensibus: Κᾆθ' οἱ Μεγαρεῖς ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι Ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο. Κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατεῤῥάγη Ἕλλησι πᾶσιν ἐκ τριῶν λαικαστριῶν. Ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης Οὐλύμπιος Ἤστραπτ', ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα, Ἐτίθει νόμους ὥσπερ σκόλια γεγραμμένους, Ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν ἀγορᾷ, Μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν. Sed Scholiastes illum Megarenses criminatum esse scribit, ὅτι τὴν ἱερὰν γῆν τὴν ὀργάδα ἐγεώργησαν. Observa autem, ut a Thucydide sic & ab Aristophane bellum dici καταῤῥαγῆναι. Steph. Est Acharnenſ. v. 525. Pro ἐγκαλοῦντες Mſ. Baſ. Caſſ. & Roſtg. ἀποκαλέσαντες.

ead. l. 14. Τῶν συμμάχων) Τὰ ἔξω πράγματα non sunt hic tantummodo τῶν συμμάχων, qui Lacedaemoniis essent, πράγματα, sed aliorum omnium in Graecia populorum, qui extra Lacedaemoniam essent Rempublicam. Gramm.

ead. l. 15. Ἢ τὸ καλεῖν) Suidas in παρακαλεῖν.

ead. l. 17. Καὶ τὸ δίκαιον) Hic ellipsin aliquam esse suspicatur Stephanus in Proparasceue pag. 24. Sed fortassis δίκαιον eadem significatione per synonymiam dicit, qua ἀγῶνες accipit Stephanus. an κεφάλαια? ut alibi. Vid. Stephanum l. d. p. 23. In Caſſ. post δίκαιον erat κεφά.

ead. l. 22. Ὡς συνειδότες) Scholium hoc pertinere ad illa verba puto, καὶ ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευασμένους: ac scribendum esse συνειδότας & γιγνώσκοντας. Intelligit enim, (ut opinor) Corinthios, cum dicunt Athenienses iam a longo tempore res ad bellum necessarias praeparasse, innuere, illos hoc fecisse, quod sibi conscii forent eorum, quae in ipsos admisissent, & scirent ipsos ea non toleraturos, sed bellum illis illaturos. Steph.

ead. l. 24. Ἀπὸ κοινοῦ) Omnia, quae hic in edd. leguntur, usque ad κρατῦναι absunt a Cass.

ead. l. 28. Γενήσεται &c.) Futurum hoc γενήσεται non respondet illis ἔδωκεν ἄν· sed potius dicendum fuerit ἐγένετο. STEPH.

ead. l. 34. Καὶ νῦν γὰρ &c.) Indicare vult, poni quod sequitur, quamvis non positum sit quod praecedit, sed relictum sit nobis subaudiendum. Nam perinde est, ac si dixisset, καὶ νῦν γὰρ ἀμφιβάλλεται εἰ ἀδικούμεθα· καὶ μὴν οὐ χρῆν, εἰ ἀδικούμεθα, ἔτι σκοπεῖν. IDEM. In Cass. hoc scholion adscriptum erat praecedenti voci φανεροῖς. Et melius, puto.

Pag. 335. *l.* 3. Τοῦ ὑμᾶς ἀσφ.) Scribendum potius περὶ τοῦ ὑμᾶς ἀσφ. aut, τὸ ὑμᾶς ἀσφ. STEPH.

ead. l. 8. Ναυμαχῆσαι &c.) Suspicor, quaedam inter ναυμαχῆσαι & ὅστις deesse: alioqui dicendum fuisset ὃ (vel ὅπερ) ἐγένετο αἴτιον τῆς ἥττης. IDEM. Ναυμαχήσαντα Cass.

ead. l. 10. Ἀντὶ τοῦ, αὐτῶν &c.) Vult, πρὸς αὐτοὺς τοὺς Ἀθηναίους dictum esse pro αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων, iungens illa verba cum participio περιγεγενημένους· sed minime credibile est, ita loqui sibi permisisse Thucydidem, (etiamsi multa sermoni Graeco inusitata sibi permittat) nec talis constructionis exemplum ullum, ut opinor, invenietur. Potius igitur credendum est, πρὸς αὐτοὺς τοὺς Ἀθηναίους perinde accipi debere, ac si dictum esset, ἐν τοῖς πρὸς αὐτοὺς τοὺς Ἀθηναίους πολέμοις. STEPH. Credidit Scholiastes, verba haec πρὸς αὐτοὺς τοὺς Ἀθηναίους construi debere cum participio περιγεγενημένους, atque pari modo in oratione Graeca dici περιγίνεσθαι πρός τινα, ac περιγίνεσθαί τινος. Ita sane etiam persuasit Lexicographis, phrasin hanc, minus profecto Graecam, ipsius auctoritate fulcientibus, sed sublesto nimis tibicine hic usis. Sic enim potius construendus recteque intelligendus auctoris locus: καὶ ἐπιστάμενοι πρὸς αὐτοὺς τοὺς Ἀθηναίους πολλὰ ὑμᾶς (scil. ἀγωνιζομένους) ἤδη τοῖς ἁμαρτήμασιν αὐτῶν μᾶλλον ἢ τῇ ἀφ' ὑμῶν τιμωρίᾳ περιγεγενημένους. Necesse est enim, ut haec duo participia, ἐπιστάμενοι & ἀγωνιζόμενοι, e superioribus vel ἀπὸ τοῦ κοινοῦ repetantur, quorum posterius referatur ad ista, πρὸς τοὺς Ἀθην. Casus autem, a τῷ περιγεγενημένους regendus, per ellipsin hic occultatur. GRAMM. Ἀντὶ τοῦ, καὶ πρὸς αὐτῶν τ. Ἀθ. Cass.

ead. l. 12. Ἐπέπληξεν) Ἔπληξεν Cass. & νῦν pro τοίνυν.

ead. l. 14. Νόημα) Ex νόημα si fiat νοῆσαι, aptiorem lectionem habebimus: sed de sequentibus quid dicemus? STEPH.

Mox ἐπεὶ ἀποτροπὴ τοῦ τοιούτου. Caſſ. Fortaſſis ἀποτροπὴν dixit pro ἀποτρόπαιον, & ſignificare voluit, Corinthios maluiſſe dicere πᾶν, quam δύναμιν, quod δύναμιν dicere mali ominis eſſet.

ead. l. 16. Ἐφιέμενοι) Ὀρεγόμενοι Caſſ.

ead. l. 18. Τὸ δὲ ἐξικέσθαι &c.) Crederem illum ἐξικέσθαι expoſuiſſe ἐπεξελθεῖν, potius quam ἀρκεῖν, niſi hoc ab illo ſcriptura etiam tam diverſum eſſe viderem. Steph. Τὸ δὲ ἐξικέσθαι ἀντὶ τοῦ ἀρκεῖν non ſunt in Caſſ. ἀρκεῖν tantum inter verſus manu recenti ſcriptum eſt: cetera huius ſcholii vetuſta, & minio in marg.

ead. l. 21. Ἀποβεβλ.) Non ἀποβεβλημένους, ſed ἀναβεβλημένους ſcripſiſſe hunc Scholiaſtem, vel ex quodam paginae praecedentis loco poſſumus coniicere: eo, inquam, ubi καὶ οὐ μέλλοντες ἐπέρχονται exponit οὐκ ἀναβεβλημένως ἔρχονται κατὰ τῶν ἀγνοούντων. Steph.

ead. l. 27. Ἢ ἀναπαύονται &c.) Haec verba, ἢ ἀναπαύονται, ἢ ἀθυμοῦσι, quem hic locum habent? Nullum certe, ſi ea praecedentibus iungere velimus: ſed ego locum illis aptiſſimum poſt ἐπ' ἐλάχιστον daturus mihi videor, tanquam ſequens verbum ἀναπίπτουσι exponentibus. Non dubium eſt autem, quin poſteriorem expoſitionem priori anteferre debeamus. Ceterum huic expoſitioni, qua ἐλάχιστον pro οὐδὲ ἐλάχιστον poſitum eſſe dicitur, aliam ſimilem antea vidimus. Steph.

ead. l. 29. Ὡς ἀλλοτρίοις) Dubitari poteſt, ſitne ex errore librarii nata haec lectio, an ipſe Scholiaſtes non ἀλλοτριωτάτοις, ſed ἀλλοτρίοις apud Thucydidem legerit. Steph. Particula ὡς nequaquam hic locum habet, ut exiſtimavit Scholiaſtes, & perſuaſit quoque, ni fallor, Franc. Porto, cuius vid. annotat. ad h. l. nec non filio ipſius Aemilio, verſionem veterem ita interpolanti, *ſuis corporibus ut alieniſſimis pro Rep. defendenda* utuntur: ſimiliterque Io. Caſae Archiepiſcopo Beneventano, orationum nonnullarum Thucydidis interpreti p. m. 26. Paria fere habet Baro Hoheneccius p. 30; illuſtratque eodem ſenſu in notis ſuis. Simplicius vero, adeoque rectius, auctoris verba reddidit H. Stephanus in Concionibus Graecis &c. editis 1570 in fol. ſic nempe: *Ad haec, corporibus alieniſſimis pro civitate, at conſilio maxime proprio utuntur.* Etenim manifeſte innuit hic Corinthius orator conſuetudinem Athenienſium, auxiliis ſociorum atque externo etiam milite conductitio in bellis utentium, cum vero ipſi conſiliis opportu-

nissimis domi militiaeque rem iuvarent. Quin operae pretium fuerit conferre hunc locum alterius Corinthii verbis, in oratione, quae postea occurrit hoc libro, cap. 121. Ita vero habent: *ὑπολαβεῖν οἷοί τ' ἐσμὲν μισθῷ μείζονι τοὺς ξένους αὐτῶν ναυβάτας. ὠνητὴ γὰρ Ἀθηναίων ἡ δύναμις μᾶλλον ἢ οἰκεία. ἡ δὲ ἡμετέρα ἧσσον ἂν τοῦτο πάθοι, τοῖς σώμασι τὸ πλέον ἰσχύουσα ἢ τοῖς χρήμασι.* Iam tum enim videtur invaluisse mos iste Atheniensium, ut numerato peregrinis militibus, quos *ἀλλότρια σώματα* vocat Corinthius, stipendio, suorum civium permultis otia facerent, approbante eum (qui & ipsius auctor a nonnullis traditur exstitisse) Pericle, ut plebis favorem captaret, verum sequentibus temporibus damnantibus eundem aliis, Demosthene inprimis, ut patet ex variis eius concionibus, speciatim illa *περὶ Συντάξεως*, in quam legendus Ulpianus. Et quod ad Periclem attinet, inducit ipsum Thucydides in luculenta illa oratione, qua bellum contra Peloponnesios suis persuasit, talia ad aures Atheniensium de paupertate hostium, suorumque facultatibus & viribus gloriose efferentem, quibus innuat illos *σώμασιν ἑτοιμοτέρους αὐτουργοὺς τῶν ἀνθρώπων ἢ χρήμασι πολεμεῖν*, adeoque defecturos brevi cessurosque his esse, I, 141. Non igitur putamus quemquam acquiescere debere in expositione Scholiastae nostri, aut interpretum, quos nominavi, Latinorum, sed approbaturum potius nobiscum feliciorem illam Ablancurtii, qui ita transfert p. 61: *Ils deliberent eux-mêmes, & se servent de toute sorte de gens pour l'execution.* Vid. & not. eiusd. p. 89, T. II. GRAMM. Ἵν' ἢ ὡς non sunt in Cass.

ead. l. 36. Αἰνίττεται &c.) Immo fortasse istud magis acute quam vere annotatur, in hoc dicto ad Lacedaemoniorum morem respici, qui festo die non militarent. STEPH.

Pag. 336. *l.* 9. Ὁμογνώμονι) Hanc expositionem examinare volentibus conferendus est hic locus cum illo I, 42, *τὸ γὰρ μὴ ἀδικεῖν τοὺς ὁμοίους, ἐχυρωτέρα δύναμις.* STEPH.

ead. l. 10. Ζηλούσῃ) Ζηλούσῃ τοῖς Ἀθηναίοις Cass.

ead. l. 12. Παρὰ τὸ Ὁμηρ.) Quis ei assentiatur, ad illud Homericum hic respici? STEPH. Est Odyss. α', v. 351.

ead. l. 15. Τοιούτους εἶναι) Τοιούτους εἶναι, καὶ ἀρχαῖα ἔθη ζηλοῦν Cass.

ead. l. 16. Ἐπιτεχνήσεως) Suspicor illum scripsisse *προσεπιτεχνήσεως* & *προσεξευρέσεως*. STEPH.

ead. l. 18. Οἱ ἐπίλογοι ἔνθεν) Ἐπίλογος ἐντεῦθεν Cass. Ἐντεῦθεν non improbandum est. Sed *οἱ ἐπίλογοι* etiam alibi dicit.

ead. l. 20. Πρὸς ἑτέραν) In Cod. Reg. etiam erat εἰς ἑτέρων φιλίαν. Et paulo ante ad voc. ξυγγενεῖς in Thucydide, Δωριεῖς γὰρ οἱ Ποτιδαιᾶται. Reg. & Caſſ.

ead. l. 23. Τραπέσϑαι) Vel τραπεῖσϑαι, vel τραπέσϑαι ἂν ſcribo. Sic male & apud ipſum Thucyd. τραπέσϑαι pro τραπέσϑαι ἄν, I, 72, ut ibi docebo. STEPH. Τραπεῖσϑαι Caſſ.

ead. l. 25. Συμμάχους) Idem de Argivis dictum iam fuit l. 20. STEPH.

ead. l. 28. Ἤτοι τῶν ζώντων) Mirum, quid huius ſcholii auctori in mentem venerit, ut αἰσϑανομένους, aut ζῶντας, aut φρονίμους, aut etiam ἥρωας ſignificare diceret. Me certe expoſitiones tam ineptas aliis tam aptis, tam ſubtilibus & acutis, aliis inquam a tanto iudicio profectis intermixtas videre pudet. Addidit ſcilicet Thucydides τῶν αἰσϑανομένων, ſignificare ζῶντας volens, ne de mortuis eum loqui putaremus: aut, ut oſtenderet ſe de heroibus loqui, adiecit αἰσϑανομένων, pulchra ſcilicet periphraſi heroas ἀνθρώπους αἰσϑανομένους appellans. Sed bene ſe res habet, quod inter haſce duas tam abſurdas ἐξηγήσεις una, quam non itidem abſurdam aut ineptam vocare poſſumus, poſita eſt. Ea eſt, qua αἰσϑανομένων idem, quod φρονίμων, valere dicitur. quae tamen mihi non omnino ſatisfacit: quamvis eam ſecutus Vitus verterit, *Qua in re non faceremus iniuſte, nec contra Deum, nec apud homines prudenter iudicantes.* At Valla ita hunc locum interpretatur, *Nihil profecto iniuſte acturos, aut erga Deos, quos iuravimus, aut erga homines, qui iſta ſentient.* Ubi non ſolum ſignificatio ab hoc loco aliena verbo iſti datur, ſed tempus etiam mutatur: nec aliter redditur, quam ſi non praeſentis ſed futuri temporis eſſet αἰσϑανομενων, aut certe pro eo legeretur αἰσϑησομένων. Ego in margine huius interpretationis Vallae adſcripſi, *Erga homines aliquo ſenſu praeditos.* Plura de hoc loco qui audire ex me volet, Schediaſmata mea conſulat. STEPH. In ſex editis Schediaſmatum libris nihil de hoc loco legitur.

ead. l. 31. Κρατεῖν, ἢ ἄγειν) Κρατεῖν ἄλλων Caſſ.

ead. l. 38. Μέγα φρονῶν) Μεγαλοφρονῶν Caſſ.

Pag. 337. *l.* 1. Ὡς κηδόμενος) Fortaſſe ἢ ὡς κηδόμενος. niſi forte aliud potius quam κηδόμενος ab eo ſcriptum eſſe exiſtimandum eſt. STEPH.

ead. l. 4. Πλεῖον) Non auſus ſum reponere πλείονα, quamvis ita ſcribendum eſſe conſtet STEPH.

ead. l. 8. Ὅτι ἡ πρ.) Hic quoque ὅτι pro σημείωσαι ὅτι. STEPH.

ibid. *Ἢ καταβ.*) Ante *καταβόησις* non ἢ, sed ἡ, scribi debuit. Steph.

ead. l. 9. Παρὰ Θουκυδίδῃ ἰδίως) Οὐ λέγεται εἰ μὴ ἰδία παρὰ Θουκυδίδῃ Cass. Sequitur Dionysium Halic. Vid. Notas ad Thucyd. Καταβοὴ δὲ οὐ λ. εἰ μὴ παρὰ Θ. Ms. Bas.

ead. l. 12. Ἐπελθόντες ἐπὶ ξένων) Sic rursum pag. 345 l. 36. Sed hoc discrimen inane est; certe non semper servatur. Vide Thucydidem III, 69. Aliter etiam Suidas in παρελθεῖν, & Scholiastes ad oration. Demosthenis περὶ τῶν ἐν Χεῤῥον. p. 58, & ipse Scholiastes Thucydidis p. 346; ubi vide Stephanum.

ead. l. 13. Ἀλλ' ὅπως μὴ ῥᾳδίως) Ante haec in Ms. Bas. & Cass. erat: ἐμέρισε πρὸς τὴν κατηγορίαν τῶν Κορινθίων τὴν ἀπολογίαν τῶν Ἀθηναίων. πρὸς δὲ τὴν ἐπίπληξιν αὐτῶν τὴν ἀντίθεσιν Ἀρχιδάμου τοῦ Λακεδαιμονίου.

ead. l. 20. Τὰ Μηδικὰ) Διὰ τὰ Μηδικά. Cass.

ead. l. 21. Μὴ παντὸς) In Cass. vel ad haec verba, vel ad ea, quae paulo ante in Thucydide leguntur, ἧς τοῦ μὲν ἔργου μέρος, annotatum erat, ἐπειδὴ ἕως Μυκάλης ἐδίωξαν, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἕως Παμφυλίας. Vid. ad pag. 338 l. 30.

ead. l. 22. Τὸ δὲ στερισκ.) Vel ex his, quae scribit, ἐν ἤθει ἀναγνωστέον, coniicere est, στερισκώμεθα, non στερισκόμεθα legisse. Steph.

ead. l. 27. Ἔσχεν) Deest Cass.

ead. l. 29. Θαυματικῶς) Malim θαυμαστικῶς scribere: immo vero haud scio, an altera tolerari scriptura possit, ut sit ex nomine θαῦμα factum adverbium. At vero ut θαυμαστικῶς hic scribo, ita θαυμαστικὸν in simili observatione legimus pag. 345 l. 7. Steph. Θαυμαστικῶς hic Reg. & Cass.

ead. l. 33. Ἦσαν γὰρ αἱ π.) Vide Herodot. l. 8, & Plutarchum in Themistocle. Huds.

ead. l. 35. Αὐτοὶ τὸ δίμοιρον) Αὐτοὶ ἡμεῖς τὸ δίμοιρον Cass.

ead. l. 37. Μακεδόνων) Hoc scholion in Cod. Reg. additum erat sequenti μέχρι τῆς πόλεως ἡμῶν. Recte.

Pag. 338. *l.* 5. Ἄλλως, τὰ οἰκεῖα) Haec omnia usque ad προλιπεῖν absunt a Cass.

ead. l. 13. Ἀπὸ κοινοῦ, ἠξιώσαμεν, ἀλλὰ βοηθεῖν) Haec quoque non habet Cass. Nec apparet, quis hic sit sensus verborum ἀλλὰ βοηθεῖν.

ead. l. 17. Οὐκ οὔσης τῆς πόλεως) Addita erat inter versus expositio in Cass. ἐφθαρμένης.

ead. l. 21. Ἀλλὰ μεταν.) Verba haec, ἀλλὰ μεταναστῆναι &c. ad participium διεφθαρμένοι non pertinent: ac posita fuis-

ſe videntur poſt ἐσβῆναι ἐς τὰς ναῦς. Sed quoniam ἐτολμήσαμεν apte repeti cum illis non poteſt, (neque enim μεταναστῆναι εἰς ἄλλην πόλιν, tanquam ἀπόλιδας, eſſe τόλμης opus dici poteſt) credibile eſt, ἠθελήσαμεν aut ἐβουλήθημεν ab eo adiectum fuiſſe: ut totus locus (adiiciendo verba huius Scholiaſtae verbis Thucydidis) ita ſcribatur, ἢ μὴ ἐτολμήσαμεν ὕστερον ἐσβῆναι ἐς τὰς ναῦς, ἀλλὰ μεταναστῆναι εἰς ἄλλην χώραν ἠθελήσαμεν, ὡς ἀπόλιδες. STEPH.

ead. l. 23. Ναῦς ἱκαν.) Praefigenda ſunt haec verba, μὴ ἔχοντες ναῦς ἱκανὰς, ut iis conveniat, quae redditur ratio, δέκα γὰρ εἶχον μόνας ναῦς. STEPH.

ead. l. 26. Ἐν ἐρωτήσει) Non video, quomodo verum iſtud eſſe queat, legi haec per interrogationem debere, niſi, particula οὐκ addita, ἆρα οὐκ ἄξιοι ἐσμὲν ſcribamus. At Valla, non ἐν ἐρωτήσει, ſed ἐν ἀποφάσει legens, vertit, *quapropter digni ſumus Lacedaem.* STEPH.

ead. l. 28. Ἤγουν προαιρέσεως) Non προαίρεσιν, ſed φρόνησιν, his verbis ſignificari puto. STEPH.

ead. l. 30. Ἕως γὰρ Μυκάλης μόνον ἦλθον οἱ Λακεδαιμόνιοι) Deſunt Caſſ. Vid. ad pag. 337 l. 21.

ead. l. 33. Ἤγουν &c.) Pro ἤγουν, quae eſt particula διασαφητικὴ, ponenda eſt διαζευτικὴ ἢ, vel ἤτοι. nam quod ab eo dicitur ὑπὸ δέους, ait poſſe intelligi *de metu barbarorum*, vel *de metu eorum, qui ſub illorum imperio malis affecti fuerant.* Intellige autem de metu, quem afferebant. STEPH.

ead. l. 35. Τοῦ φόρου) Pag. 339 l. 11 ὠφέλειαν aliter exponit. STEPH.

ead. l. 37. Ἐχθρῶν) Quae nomini ἐχθρῶν ſubiunguntur, habere hic locum non videntur. STEPH. Ἐχθρῶν non eſt in Caſſ.

Pag. 339. *l.* 1. Ἄμεμπτον) Mſ. Baſ. ἀμεμπτον, ἄψογον.

ibid. Ταυτὸν εἰπεῖν) Poſt verba haec ταυτὸν εἰπεῖν nihil opus erat iſtis, ἀντὶ τοῦ· nec dubium eſt, quin vel haec, vel illa expungi debeant. STEPH. Hoc ſcholion abeſt a Caſſ.

ead. l. 7. Τὴν ὀλιγ.) Ad eorum oligarchiam ſub illis verbis reſpexiſſe ait: pro qua expoſitione multi Thucydidis faciunt loci. Saepe enim de Lacedaemoniis ab eo dicitur, illos conſtituendae in aliis urbibus oligarchiae incumbere ſolitos fuiſſe, aut iam conſtitutam ſtabiliendae atque firmandae. STEPH.

ead. l. 8. Ἀπὸ τῆς Μυκάλης) Quomodo haec in ea, quae praefixa ſunt, verba annotari dicere poſſumus? Nam cum illis verbis, καὶ εἰ τότε ὑπομείναντες, iſta, ἀπὸ τῆς Μυκάλης δηλονότι, quid commune habent? Nihil certe. Sed aliam ſe-

dem illis, & eam quidem aptissimam, invenisse mihi videor: si nimirum in cap. 75 translata, tribuantur verbis hisce, ἡμῖν δὲ προσελθόντων τῶν ξυμμάχων, id est, his verbis, illa, pro eorum expositione, apponantur, ἀπὸ τῆς Μυκάλης δηλονότι. Conveniet autem, quod hic dicitur, cum eo, quod scribere illum p. 338 l. 30 videmus, tantum ad Mycalen usque Lacedaemonios venisse. STEPH.

ead. l. 9. Φιλελεύθερον γὰρ τὸ ἀνθρώπινον) Ἐπεὶ φιλελεύθερον εἰσὶν οἱ ἄνθρωποι Ms. Bas.

ead. l. 11. Ἐλαττοῦμεν) Ἀφίεμεν Reg. & paulo ante ad διαδιδομένην idem κατὰ διαδοχὴν διδομένην.

ead. l. 14. Κατέχεσθαι, ἄρχεσθαι) Δουλοῦσθαι Cass. Et mox ad καθεστῶτος idem cum Reg. νομίμου ὄντος.

ead. l. 16. Μέχρις οὗ) Μέχρι οὗ Cass.

ead. l. 20. Ἀπὸ κοινοῦ &c.) Voculae νῦν hic praeteriti, paulo post autem praesentis temporis significationem dari mirum est, cum de uno eodemque loco agatur: nisi forte in duobus eam locis positam invenit. quam tamen alibi aptam habere sedem posset? Hoc etiam videri cuipiam novum possit, iungi hanc particulam ἀπὸ κοινοῦ his verbis, τὰ ξυμφέροντα λογιζόμενοι, cum tamen non praecesserit, sed sequatur. Verum idem & quibusdam aliis fieri in locis videbit. STEPH. Mox τὸν παρῳχημένον Ms. Bas.

ead. l. 22. Λέγει τὴν &c.) Dicere maluissem, τὸν περὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων. STEPH. Hoc scholion non habet Cass.

ead. l. 23. Τὸ νῦν) Τὸν νῦν Rostg.

ead. l. 28. Τῇ παρεπομένῃ) Non placet, ἀνθρωπείᾳ ita exponi. Primum enim, si nomine ἀνθρωπείᾳ, aut etiam his duobus, ἀνθρωπείᾳ φύσει, haec omnia includantur, τῇ παρεπομένῃ τῇ ἀνθρωπείᾳ φύσει ἀρχῇ, cur ista, ὥστε ἑτέρων ἄρχειν, addita fuisse dicentur? Deinde ἀρχὴν naturae humanae παρέπεσθαι, quomodo verum comperietur? Nimirum περὶ τῆς ἐπιθυμίας τῆς ἀρχῆς, non autem περὶ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς, dicendum hoc fuerit. STEPH.

ead. l. 32. Βιαιότερον &c.) Malim βιαιότερον ἡμῶν ἄρξαντας. STEPH.

ibid. Ταπεινοί ἐσμεν) Male hic, & alibi quoque, verbum μετριάζειν exponit. Neque enim μετριάζειν dicuntur, qui sunt ταπεινοί, id est, *humiles, & animo demisso*, sed *qui modeste*, seu *moderate se gerunt*; sive *qui moderationem adhibent*, aut *moderatione & aequitate utuntur*. STEPH. Suidas etiam μετριάζειν exponit ταπεινοφρονεῖν.

ead. l. 38. Φιλονικεῖν) Φιλοδικεῖν Reg. Caſſ. Roſtg.

Pag. 340. *l.* 1. Ὁμοίοις) Minime poſſunt ὁ ξένος & ὁ πολίτης vocari ὅμοιοι νόμοι, ſed ὅμοιοι νόμοι dicendi potius fuerint οἱ τῷ τε ξένῳ καὶ τῷ πολίτῃ ὁμοίως κείμενοι, vel τῷ τε πολίτῃ καὶ τῷ ξένῳ ὁμ. κ. illius enim mentio facienda priore loco videtur. Non poſſunt, inquam, peregrinus & civis leges ſimiles aut etiam eaedem appellari, ſed ſimiles leges dicendae fuerint, quae utrique pariter poſitae ſunt, & quae erga utrumque pariter ſervantur. Verum & hoc videndum eſt, ne, quod de ſimilibus legibus dicit, male ad peregrinum & civem (niſi civis prius nominandus eſt) referatur, & referri ad ſocios debeat. Haec enim proxime praecedunt, καὶ ἐλασσούμενοι γὰρ ἐν ταῖς ξυμβολαίαις πρὸς τοὺς ξυμμάχους δίκαις. STEPH. Non eſt credibile, quemquam tam ſtolidum eſſe, ut cives & peregrinos vocet νόμους ὁμοίους. Probabilius eſt aliquid excidiſſe, vel τῷ τε ξένῳ καὶ τῷ πολίτῃ legendum eſſe.

ead. l. 4. Ἐκωμῳδοῦντο &c.) Athenienſes, tanquam φιλοδίκους, id eſt, *litium amantes*, ſive (uno verbo) *litigioſos*, male audiſſe, vel ex ipſis Ariſtophanis comoediis conſtat, (nomine φιληλιασταὶ eadem de re utentis) ideoque verbo ἐκωμῳδοῦντο apte hic Scholiaſtes utitur. STEPH. Suidas dicit, cicadas menſem unum aut alterum in ficubus cantillare, Athenienſes autem per omnem aetatem in iudiciis cantare. HUDS.

ead. l. 5. Πέρσης &c.) Ut caſus caſui reſpondeat, ſcribendum eſt Πέρσῃ, Σκύθῃ. Sed cur tam procul exemplum petit? cur e Graecia ad proferendum exemplum egreditur? Exemplum, inquam, huius rei eſſe alios, qui cum minus moderationis & aequitatis imperio ſuo adhibeant, non tamen tanquam litigioſi male audiant. STEPH.

ead. l. 6. Ἀντὶ τοῦ &c.) Eodem peccat modo hic, ἧσσον exponens οὐδὲ ἧσσον, quo & antea peccavit, cum ἐλάχιστον expoſuit οὐδὲ ἐλάχιστον. Immo & gravius etiam hic: quoniam particula οὐδὲ magis periculoſe contrarium ſenſum efficit. STEPH.

ead. l. 8. Παρ᾽ ἄλλοις) Παρ᾽ ἄλλων Roſtg. Non video, quam vim hic habeat praepoſitio παρὰ, & cur non maluerit ſine ea dicere, ἄλλοις, ἀλλὰ μόνοις ἡμῖν· cum Thucydides in dativo dicat τοῖς ἔχουσιν ἀρχὴν, καὶ ἧσσον ἡμῶν μετρίοις οὖσι.

ead. l. 9. Ἀντὶ τοῦ δικ.) De hoc gravi & pudendo errore, quo δικάζεσθαι nove exponit δίκαια πράττειν, non tacent mea Schediaſmata. STEPH. Hoc quoque in editis Schediaſmatibus fruſtra quaeſivi.

ead. l. 10. Εἰθισμένοι) Non ad hoc tantum verbum respicit, quod hic annotatur, sed ad totum hoc membrum, *εἰθισμένοι πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ἴσου ὁμιλεῖν*. Si enim consueverant eorum socii ex aequo cum ipsis agere, & pari iure iudicium experiri, novum certe illis erat deteriori conditione aliqua in re esse. Qua ex re *τὸ σπάνιον τῆς ἀδικίας* dicit ostendi, id est, *raro illis iniuriam fieri solitam fuisse*. STEPH.

ead. l. 12. Μὴ δικ.) Particula *μὴ* supervacanea hic est: sed ex Thucydide sumitur, hoc pleonasmo Attico (ut & paulo post ostendam) utente. Alioqui dicendum tantum fuisset *παρ' ὃ νομίζουσιν αὐτοὶ δίκαιον εἶναι*. Sed & *ἐάν τι*, omissa voce *τοιοῦτο*, dicere poterat. STEPH. Μὴ deest Cass. Rostg.

ibid. Οὐκ εἶπε &c.) Non dixit, inquit, *τὸ δίκαιον*, (intellige autem, *παρὰ τὸ δίκαιον*· nisi potius haec ipsa scriptura substituenda est) sed *παρ' ὃ ἐκεῖνοι νομίζουσι μὴ δίκαιον*. Atqui (dicet aliquis) ne haec quidem verba apud Thucydidem comparent. Sciendum est igitur, eum dicere, *παρ' ὃ νομίζουσι μὴ δίκαιον εἶναι*, tanquam is sit sensus istorum Thucydidis verborum, *παρὰ τὸ μὴ οἴεσθαι χρῆναι*. Ubi etiam animadvertendus is est, quem dixi, voculae *μὴ* pleonasmus, & quo ipse Scholiastes in horum verborum expositione itidem utitur. Mirus est autem hic infinitivi apud istum scriptorem usus, *παρὰ τὸ μὴ οἴεσθαι χρῆναι*, pro eo quod est, *παρ' ἐκεῖνο ὃ μὴ οἴονται χρῆναι*, aut (omissa illa supervacanea negatione) *παρ' ἐκεῖνο ὃ οἴονται χρῆναι*. STEPH.

ead. l. 15. Ἢ λόγῳ ἢ) Sicut *λόγῳ* ponit pro expositione Thucydidei vocabuli *γνώμῃ*, ita etiam addi *ἔργῳ*, ad exponendum alterum *δυνάμει*, dicere (ut opinor) necesse habemus: sed quomodo hoc vocabulum (ut de altero taceam) istam admittere significationem potest? Valla certe duobus his *verbo* & *facto*, quae duobus illis *λόγῳ* & *ἔργῳ* respondent, addens ista, *propter rationem imperii*, ostendit se non animadvertisse, dictum esse a Thucydide, non *δυνάμει διὰ τὴν ἀρχὴν*, sed *δυνάμει τῇ διὰ τὴν ἀρχήν*· quod vereor, ne & ipse Scholiastes haud animadverterit. STEPH.

ead. l. 17. Τὸ ἢ &c.) Non minus absurdum, quam novum est, dicere, particulam ἢ pro *ὡς* positam esse: praesertim cum vulgaris illius usus, pro quo *ἤπερ* (id est, *quam*) ponitur, sententiae loci huius sit longe accommodatissimus. Fortasse autem non ἢ sed ᾗ legens, ita exposuit: sed talem particulae huius usum ignorari a Thucydide, ignorare non debuit. Utramcunque tamen lectionem secutus sit, non existimavit, haec

verba, χαλεπώτερον φέρουσιν, continuanda esse cum sequentibus absque ulla interpunctione, sed post φέρουσιν interpungi debere: perinde ac si locus hic ita esset intelligendus, *Sed aliquid sibi deesse, magis aegre ferunt: quemadmodum si ab initio secum* (utor autem hic verbis Vallae) *non iure, sed aperte rapaciter egissemus.* Atqui & istud, ne ita intelligendum dicamus hunc locum, vetat, quod non χαλεπώτερον sed χαλεπῶς dicendum fuisset, id est, *aegre ferunt*, non autem, *magis aegre ferunt.* STEPH. Hoc scholion abest a Cass.

ead. l. 18. Κατὰ τὸν τῆς &c.) Verba haec videntur expositio esse adverbii φανερῶς. Sed quomodo hoc cum eo, quod dictum est, ἀποθέμενοι τὸν νόμον, consentire dicemus? Videtur enim loqui repugnantia, qui ait, *magis aegre ferunt, quam si ab initio deposita lege, plus nobis secundum imperii legem arrogaremus.* Quomodo enim aliquis deposita lege, (id est, deposita seu abiecta legis cura) ex lege plus usurpare velle dicetur? Responderi posse existimo, cum dicit ἀποθέμενοι τὸν νόμον, poni singularem pro plurali νόμους, & de iisdem illis intelligi, de quibus loquens dixerat, ἐν τοῖς ὁμοίοις νόμοις ποιήσαντες τὰς κρίσεις· quod si deinde φανερῶς cum Scholiaste exponamus κατὰ τὸν τῆς ἀρχῆς νόμον, hanc legem de ea dictum iri, quam introducit ἡ δύναμις τῆς ἀρχῆς· vel, ut eius phrasin sequamur, δύναμις ἡ διὰ τὴν ἀρχήν. haec enim δύναμις esse legislatrix solet, & quidem hoc munere alio fungi modo, quam functi sint legislatores illi, a quibus ortae sunt aliae illae leges. STEPH.

ead. l. 19. Ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ) Cum antea de quodam loco, ubi δὲ pro γὰρ positum aiebat, prorsus ab eo dissentirem, de hoc contra plane illi assentior. Rationem enim reddit eius, quod dixit, eos magis aegre ferre, quam si ab initio deposita legis cura plus sibi arrogarent. *Illo enim modo*, inquit, *non contradicerent*, (vel, *contradixissent*) *quin oporteat inferiorem superiori cedere*; vel, (si quis ita interpretari mavult) *nihil causae dixissent, quin par sit, inferiorem ei, a quo imperium tenetur, se submittere.* Cum autem dicit *illo modo*, (quibus verbis redditur adverbium ἐκείνως) intelligit, *si illud a nobis factum fuisset*: videlicet, si deposita lege &c. STEPH.

ead. l. 20. Ὀργίζονται) Cum apud Thucydidem nominativus verbi ὀργίζονται sit οἱ ἄνθρωποι, hic contra alium ei dativum dat, quem οἴκοθεν affert, videlicet οἱ σύμμαχοι· vel non animadvertens, quod a Thucydide dicitur; vel (quod mihi magis sit verisimile) a genere ad speciem venire volens, id est,

quod a Thucydide de universo hominum genere (nempe de natura omnium hominum) dicitur, ad speciem accommodare. STEPH. Pro *alium dativum* voluit scribere *alium nominativum*. Et ita emendaverat Hudsonus, qui partem huius notae descripserat.

ead. l. 21. Ἡμῶν &c.) Scripsisse illum puto ἡμῖν. Nove enim, ut opinor, ἡμῶν hic diceretur. STEPH.

ead. l. 23. Προμάντ.) Observandum, quod dicit, hos Atheniensium legatos, ita loquentes, *si everso dominatu nostro ipsi dominaremur*, augurari, quod futurum erat. Lacedaemonios enim eorum muros diruisse. Aliquis tamen fortasse malit dicere, hoc tantum esse ominari: cum etiam verba, quae ab aliud cogitantibus dicebantur, omen habere existimarentur. At illa imprecatio Thucydidis in prooemio ab eo aliud cogitante profecta non itidem dici posset. Loquor autem de illis Thucydidis verbis, quibus idem Scholiastes eum Lacedaemoniis eversionem illorum urbis latenter imprecari scribit. Quis tamen esse eiusdem Scholiastae haec quoque possit affirmare, cum in eadem pagina Scholium, illi de imprecatione Scholio contradicens, habeamus? IDEM.

ead. l. 33. Εἰς ἀδηλότητα) Non possum illi assentiri, τύχας esse dicenti ἀδηλότητα, id est *incertitudinem*. Sic tamen & Valla, *belli enim diuturnitas solet plerasque res fortuitis obiicere*. Et Vitus, *diuturnitas efficit varias vices*. Atqui bello cuilibet, non tantum illi, quod diuturnum est, incertitudo tribuitur: id est, incertus esse dicitur eius exitus: & hoc semper experientia confirmavit, ac quotidie confirmat. Adde, quod idem ter diceretur: nam sequitur, καὶ ὁποτέρως ἔσται, ἐν ἀδήλῳ κινδυνεύεται. Atque ad eandem ἀδηλότητα pertinent & haec verba, quae proxime praecedunt, τοῦ δὲ πολέμου τὸν παράλογον, ὅσος ἐστὶν, πρὶν ἐν αὐτῷ γενέσθαι προδιάγνωτε· id est, *Quam multa inopinata* (vel, *quam multa praeter exspectationem*) *in bellis evenire soleant*; aut etiam, *Quam praeter exspectationem esse soleat bellorum exitus*. Accedit ad haec duo, quae adversus expositionem illam attuli, quod postquam dixit bellum diuturnum ἐς τύχας τὰ πολλὰ (vel ταπολλὰ, una voce) περιΐστασθαι, subiungit, ὧν ἴσον τε ἀπέχομεν· quod certe falsum erit, si ad ἀδηλότητα referamus. Nam ubicunque est bellum, falsum est, quod Vallae habet interpretatio, *A quibus fortuitis utrique aequaliter absumus*: itidemque quod habet altera, *a quibus variis vicibus adhuc utrique absumus*. Nisi dicamus, hos legatos intellexisse, se a bello abesse. neque enim a belli fortuitis aut a

belli vicibus variis abesse potest, nisi qui a bello abest. Quomodo igitur τύχας exponemus? Ego *infortunia* significare hic dixerim: nec mihi huius significationis exemplum ex alio Thucydidis loco afferre difficile fuerit. Belli vero diuturnitatem solere infortunia (& quidem ipsis etiam victoribus interdum) afferre, omnes historiae testantur. Libuit in refutanda expositione ista immorari, quod interpretes eam secutos esse, & multos eam, ut prima fronte rationi consentaneam, secuturos esse viderem. Spero autem fore, ut eae, quas ita examinatas reiicio, cautiorem te ad alias plerasque excutiendas, antequam a te admittantur, reddant. STEPH.

ead. l. 34. Ὅμηρος) Iliad. ζ', v. 339.

ead. l. 37. Ὁποῖον) Scribendum potius ὁπότερον. De hac autem expositione dicam in annot. sequente. STEPH.

ibid. Μετὰ κινδ. πρ.) Hic κινδυνεύεται significare non potest, quod ait, μετὰ κινδύνων πράττεται. Praesertim vero si praecedentium verborum expositionem cum hac iungamus, quam aliena sit ab hoc loco videbimus. Dicendum enim erit, καὶ μετὰ κινδύνων πράττεται ὁποῖον (vel potius ὁπότερόν) μέρος κινδυνεύσει. Quod si diligenter illam expositionem praecedentem consideremus, in ea hoc ipsum κινδυνεύεται explicatum inveniemus, his videlicet verbis, ἄδηλόν ἐστιν. quae explicatio minime, sicut altera, reprehendenda est: nisi in eo, quod minus significanter dicitur ἄδηλόν ἐστι, quam κινδυνεύεται· ut minus significanter (& quidem multo minus) Latina lingua dicit, *incertum est*, quam, *in alea positum est*. IDEM.

ead. l. 38. Οἱ ἀπροβούλευτοι) Quod de universo hominum genere dicit Thucydides, ad inconsideratos & minime circumspectos restringit: sed responderet Thucydides, se ita loqui, quod a maiori hominum parte istud peccetur. *Inconsiderati* vero & *minime circumspecti* sunt, qui ab illo ἀπροβούλευτοι appellantur: & magis etiam proprie, *qui non praemeditate & absque consultatione* seu *deliberatione aliquid agunt*. Cum hoc autem male ἀνόητοι iungit, quod multo plus est: & ita quidem, ut ἀνόητοι agere multa soleant, quae non itidem agerent ii, qui tantum ἀπροβούλευτοι appellari merentur. IDEM.

Pag. 341. *l.* 1. Πρὸ τῶν βουλ.) Addendum hic adverbium πρότερον post τῶν ἔργων, vel potius πρότερον tantum hic ponendum est, cum verba haec non aliam vocem, quam illud adverbium, explicent. At vero genitivus τῶν ἔργων cum ἔχονται iungitur. τῶν ἔργων ἔχονται, inquit, πρὸ τῶν βουλευμάτων. Immo vero, si diligenter, quae a Thucydide dicuntur, consi-

deremus, videbimus, illum nihil cum suo πρότερον relinquere subaudiendum, & illud nobis exponere, cum ei ὕστερον opponit. Aut si quid subaudiri debet, id certe fuerit genitivus λόγων· perinde ac si diceret, πρότερον τῶν λόγων ἔχονται τῶν ἔργων· vel potius, (ut plenior sit oratio) πρότερον ἢ ἅπτεσθαι τῶν λόγων, ἔχονται τῶν ἔργων, ἅπερ ὅμως ὕστερον χρῆν δρᾷν, καὶ μετὰ τὸ τῶν λόγων ἅψασθαι. Sed hunc genitivum λόγων Valla *rationem* male interpretatur. Ita enim locum hunc reddit, *Qui cupide bella ineunt, prius in negotiis versantur, quae posteriora consiliis esse debebant: iidem, cum advenit calamitas, tunc ad rationem se conferunt.* In qua interpretatione cum non illud solum, sed & alia peccarentur, margini hanc adscripsi, *Et homines, cum proelia ineunt, opera prius capessunt, quae posterius agenda erant: at cum aerumnis premi coeperunt, consilia instituunt.* Sed ne ego quidem mihi in genitivi λόγων interpretatione satisfacio: cum potius περὶ τῶν ξυμβατηρίων λόγων intelligendum putem: ut hic locus ita reddatur periphrasi etiam utendo, *Ac cum homines ad bella gerenda eunt, opera prius aggrediuntur, ad quae posterius veniendum erat: cum vero aerumnis premi iam coeperunt, ita ut ipsos bellorum poeniteat, tum demum sermonem de compositione iniiciunt.* STEPH.

ead. l. 5. Οὓς ἐν ταῖς) Μάρτυρας οὓς ἐν ταῖς Cass. Rostg.

ead. l. 6. Ὑφηγῆσθε) Vide Stephani Append. ad scripta al. de Dial. Att. p. 185. HUDS.

ead. l. 9. Παρὰ τὰς) Πρὸς τὰς Rostg.

ead. l. 10. Διώκοντες) Malim ἀποδιώκοντες. STEPH.

ead. l. 12. Ἐμπείρους) Λείπει τὸ ἐμπείρους. Cass.

ead. l. 13. Γλυκὺς) E Pindaro, ut observavit Erasmus.

ead. l. 14. Ἥγουν δι' ἐλαχ.) Non γενόμενον solum, sed iunctum cum ἂν, significare potest γενησόμενον. Quod autem ἐλάχιστον exponit δι' ἐλαχίστου καιροῦ, (dicens καιροῦ pro χρόνου) non placet: ac potius *non minimum bellum* de maximo intelligendum puto: ut sit figura μείωσις, sive λιτότης, quae vulgo *liptote* perperam vocatur, ut docui in meo de abusu Graecae linguae libello. STEPH. Ἥγουν δ. ἐ. καιροῦ καὶ ἔργου γενησόμ. Reg. ἢ. δ. ἐ. καιροῦ γενόμενον Cass.

ead. l. 15. Μέχρις &c.) *Huc usque* (inquit) *est prooemium.* Atqui, cum proxime sequens periodus rationem reddat eorum, quae hic Archidamus proponit, simulque ea confirmet, ideoque ab his pendere dicenda sit, quomodo haec claudere prooemium dici possunt? Ne tamen dicere audeamus, haec verba μέχρις ὧδε τὸ προοίμιον, post participium νομίσαντα ab illo

ſcripta fuiſſe, obſtant, quae in illius ſequentis periodi principium annotantur. STEPH.

ead. l. 16. Οἱ ἀγῶνες καὶ τὸ δυνατὸν) Abſunt a Caſſ.

ead. l. 17. Πεζομάχοι) Ἐκ παραλλήλου πεζομάχοι Caſſ. Roſtg.

ead. l. 24. Τοῦ ἔχειν χρήματα) Πένητες γὰρ ἦσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι Caſſ. Roſtg. Deinde, quae paulo poſt leguntur, πένητες γὰρ, non ſunt in Caſſ.

ead. l. 25. Ἐκ τῶν &c.) Particula negativa οὔτε his praefigenda eſt verbis, ἐκ τῶν ἰδίων φέρομεν. STEPH.

ead. l. 26. Πένητες) Πένητες γὰρ οἱ Λακεδαίμονες Mſ. Baſ.

ead. l. 27. Ὑπερφέρομεν) Quae ad hanc vocem & ſequentem δηοῦν annotantur, non habet Caſſ.

ead. l. 34. Τὸ μᾶλλον πρόσκειται) Τὸ μᾶλλον eos haud reſpicit, quos intellexit hic Scholiaſtes. Athenienſes enim ſunt, quos indicat Archidamus: prae illis utique videri poſſent Lacedaemonii pacis ruptae auctores, ſi bellum ſuadentibus morem intempeſtive gererent. GRAMM.

ead. l. 36. Ὅμηρος) Homeri verſum affert, quod Archidami dictum cum eo conveniat, non etiam (ut opinor) tanquam ille ad hoc alludat. STEPH. Iliad. γ', v. 160.

ead. l. 38. Τῆς γῆς) Ante haec verba in Caſſ. & Roſtg. eſt ἣν τὴν γῆν αὐτῶν τάμωμεν.

Pag. 342. *l.* 6. Προσαθροίσει) Συναθροίσει. Caſſ.

ead. l. 7. Ἐκείνοις δηλονότι) Deſunt Caſſ.

ead. l. 8. Πορισμὸν ζωῆς) Verba auctoris, καὶ τὰ αὐτῶν ἅμα ἐκποριζώμεθα, Scholiaſtes interpretatur, πορισμὸν ζωῆς ἐκ τῶν ἡμετέρων ἔχωμεν, aberrans omnino a recto iſtorum ſenſu. Dixerat Archidamus, conſultius fore, ſi aliquod temporis impenderent Lacedaemonii diſſuadendo apud Athenienſes bello, & de iis, quae neceſſaria ad bellum ſibi forent, interim cauti proſpicerent, προσλαβόντες ξυμμάχους Ἕλληνας καὶ βαρβάρους, quorum viribus ut etiam ſuas, per id temporis intervallum, quod daretur, collectas, adiungerent, hoſtibuſque illas, quamvis non aperte bellum denuntiantes, (μὴ πόλεμον ἄγαν δηλοῦντες) non obſcure tamen oſtentarent, ſuadet hiſce, καὶ τὰ αὐτῶν ἅμα ἐκποριζώμεθα, quae recte ſatis aſſecuti interpretes Latini, Valla, Enenckelius, & H. Stephanus in Concionib. Thucydid. Suidas: ἐκπορίζειν, ἐξευρίσκειν, συλλέγειν. Idem fere monuerat Archidamus paulo antea, in iſtis: κἂν τούτῳ καὶ τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ἐξαρτύεσθαι. Idem innuit & in ſequentibus: πορισώμεθα ἂν πρῶτον (ſcil. δα-

πάνην, sumtus ad bellum faciendum necessarios) idem denique in fine orationis: Καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πέμπετε μὲν — παρασκευάζεσθε δὲ τὸν πόλεμον ἅμα. GRAMM.

ead. l. 10. Πορευσόμεθα) Ἰέναι ἐπί τινα semper apud nostrum est *hostiliter aggredi*, *bellum inferre*, quod per πορεύεσθαι significari adeo non potest. IDEM.

ead. l. 11. Ἑτοιμασίαν) Non habet Cass.

ead. l. 14. Διὰ τοῦ τεμεῖν) Liquere existimo, omissam esse in verbis Scholiastae haec explicantibus negandi particulam, & scripsisse eum, διὰ τοῦ μὴ τεμεῖν αὐτῶν τὴν γῆν. GRAMM.

ead. l. 18. Ἐξαίρει τὴν δύναμιν) Quod hic scribit, Archidamum potentiam Atheniensium extollere, ut Lacedaemonios perterrefaciat, non minus ad haec, quam ad praecedentia, atque adeo ad magnam partem huius orationis pertinet. STEPH. In Cass. & Rostg. haec, ἐξαίρει τὴν δύναμιν, cum sequentibus annotata erant ad verba cap. 82 ὅσοι ὥσπερ καὶ ἡμεῖς. Nec tamen illis verbis satis conveniunt.

ead. l. 25. Τὶ αὐτῶν προΐδωμεν) Haec inter versus recenti manu in Cass. scripta erant; cetera in margine manu vetusta. Idem etiam alibi saepe factum, & scholia vetustiora cum recentioribus ab his, qui ea publicarunt, in unum conflata esse deprehendi. In Reg. ad ἐπ' ἀμφότερα erat expositio καὶ νίκην, καὶ ἧτταν.

ead. l. 28. Καὶ νεμόμεθα) Dubium esse potest, an haec καὶ νεμόμεθα &c. ab ipsomet, an a librario per imprudentiam praeposita illis fuerint, σπεύδοντες γὰρ, σχολ. &c. Quod si ipsummet hoc ordine ista collocasse credamus, scripsisse καὶ γὰρ νεμόμεθα, verisimile fuerit. STEPH.

ead. l. 29. Ἐνδοξοτέραν) Ἐνδοξοτάτην Cass. quod in Thucydide pro εὐδοξοτέραν scribi posse putabat Stephanus.

ead. l. 31. Ὑποστικτέον) Videndum, ne alio pertineat haec de interpungendo admonitio: nisi dicamus, illud quod sequebatur exemplar, non haec verba σπεύδοντές τε γὰρ &c. sed alia illis μὴ αἰσχύνεσθε subiuncta habuisse; cum alioqui de re manifesta admonere supervacaneum esset. STEPH.

Pag. 343. *l.* 1. Ἀσαφὲς τὸ χωρίον ποιεῖ) Scribit, *nominum enallagen* locum hunc obscurum reddere: cum αἰδῶ & σωφροσύνην, tanquam synonyma, eadem de re dicat, & tamen diversum illis usum dare videatur. Nec minus σωφροσύνην atque εὐκοσμίαν eandem illi rem significare, nos admonet. Quod igitur uni rei eodem in loco sua appellatio mutatur, hoc vocat *nominum enallagen*. Sed quaedam in hoc scholio mendosa sunt,

quaedam etiam illi desunt. Inter mendosa pono vocabulum τὴν λέξιν. Sensus enim poscit, ut τὰς λέξεις scribamus, cum de duabus loquatur, sicut paulo post de aliis duabus loquitur. Post illa autem verba δεῖ οὖν οὕτω νοεῖν, non dubium est, quin aliquid omissum fuerit. cum enim sequi debeant verba, quae doceant, quomodo locus sit intelligendus, (nam verba illa, δεῖ οὖν οὕτω νοεῖν, sunt promittentis se hoc docturum) tamen ista, quae subiunguntur, πολεμικοί τε γιγνόμεθα καὶ εὔβουλοι, διὰ τὸ εὔκοσμον, non alia quam Thucydidis sunt verba, nec ordine alio collocata. Fateor alioqui, illa verba, πολεμικοί τε γιγν. & quae sequuntur, videri etiam posse, non tanquam expositionem ab illo proponi, sed tanquam ea, quae nobis sit expositurus, his quae subiungit, ἀνάγκη γὰρ τοὺς εὐκ. &c. Verum hic aliquid est iis, quae annotavit, non satis consentaneum. Si enim τὸ εὔκοσμον (pro quo εὐκοσμίαν paulo ante posuit) & σωφροσύνη de una eademque re dicuntur, quomodo εὔκοσμοι σωφροσύνης πλεῖστον μετέχειν dicentur?

Adiuvans igitur hoc scholium, dico, primum quidem, τὸ μὲν referendum esse ad πολεμικοί· & perinde esse, ac si dictum esset πολεμικοὶ μέν. Deinde, haec, quae sequuntur, ὅτι αἰδὼς σωφροσύνης πλεῖστον μετέχει, αἰδοῦς δὲ εὐψυχία, non secus accipienda esse, quam si iisdem eadem de re utendo verbis, dictum esset, ὅτι αἰδὼς τοῦ εὐκόσμου πλεῖστον μετέχει, αἰδοῦς δὲ εὐψυχία. Verum & alia enallage simul observanda est in eo, quod cum πολεμικοὶ dixisset, tamen, perinde ac si dictum fuisset εὔψυχοι, subiungitur εὐψυχία. Totus denique hic Thucydidis locus non aliter a nobis intelligatur, quam si ita scriptus esset, εὔψυχοί τε καὶ εὔβουλοι διὰ τὴν σωφροσύνην γιγνόμεθα. εὔψυχοι μὲν, ὅτι αἰδὼς σωφροσύνης πλεῖστον μετέχει, αἰδοῦς δὲ εὐψυχία. Steph.

ead. l. 3. Ἔμφασιν παρέχει) Hoc exponit Stephanus in Proparasceue pag. 18 sq.

ead. l. 7. Τοὺς εὐκ.) Suspicari quis possit, scriptum ab illo fuisse, τοὺς πολεμικοὺς σωφροσύνης πλεῖστον μετέχειν. quomodo enim ferri possit scriptura haec, τοὺς εὐκόσμους σωφρ. πλ. μετέχειν, non video: cum (ut ante dixi) velle, τὸ εὔκοσμον (sive τὴν εὐκοσμίαν) non aliud esse, quam σωφροσύνην, deinde dicere τοὺς εὐκόσμους πλεῖστον μετέχειν σωφροσύνης, sibi constare non sit. Perinde enim fuerit, ac si τοὺς σώφρονας πλεῖστον μετέχειν σωφροσύνης aliquis diceret: cum necesse sit, εὐκόσμους & σώφρονας eosdem esse, si τὸ εὔκοσμον (sive εὐκοσμία) & σωφροσύνη eadem sint. Steph.

ibid. Διὰ τὸ εὐκοσμ. &c.) Scribo, διὰ τὸ τοὺς εὐκόσμους, καὶ αἰδήμονας εἶναι. STEPH.

ead. l. 10. Ὅμηρος) Homeri versus non recte tanquam testis eius, quod dixit, citari videtur. Neque enim hoc versu fortitudo sive animositas verecundiae plurimum habere, (quod tamen versu hoc vult confirmare) sed ex iis, qui verecundi sunt, plures evadere incolumes, quam interfici, dicitur. STEPH.

ead. l. 11. Ἠὲ πέφανται) Haec non sunt in Cass. δ' ἀνδρῶν est in Homer. Iliad. ο', v. 563; τ' ἀνδρῶν Iliad. ε', v. 531.

ead. l. 14. Παιδευόμεθα ὥστε) Cum παιδευόμεθα infinitivo iungi possit, ac debeat etiam, absque particula ὥστε, suspicor inter haec verba aliquid deesse. Sed quoniam, quidnam illud sit, assequi coniectura nequeo, de meo aliquid afferam. Videtur itaque locus hic ita exponi posse, (illa quidem certe Scholiastae verba ad meam expositionem accommodando) οὐ παιδευόμεθα μέχρι τοσαύτης πολυμαθείας ὥστε ὑπεροραν τῶν νόμων. Vel ita, οὐ παιδευόμεθα οὕτω μέγα περὶ τῆς μαθήσεως ἡμῶν φρονεῖν ὥστε ὑπεροραν τῶν νόμων. Crediderim tamen, hunc Scholiastem brevius esse locutum: ut certe possit quispiam multo brevius loquens, dicere, οὐ παιδευόμεθα τοσοῦτον ὥστε ὑπεροραν &c. Scio alioqui, non defore etiam, qui nihil inter παιδευόμεθα & ὥστε desiderari, sed hoc adverbium παρελκόντως ante infinitivum positum esse putent. Apud Thucydidem certe in diversis loquendi generibus πλεονάζειν id observavi. Animadvertendum est autem, participium παιδευόμενοι apud Thucydidem debere resolvi in verbum παιδευόμεθα, praecedente particula ὅτι cum, sicut dixerat, πολεμικοὶ μὲν (nam duas hasce voces illis duabus ἰσοδυναμεῖν, & pro illis positas esse, ostendi) ὅτι αἰδὼς σωφρ. πλεῖστον μέτεχει, ita sequi deberet, εὔβουλοι δὲ, ὅτι ἀμαθέσ. τῶν ν. τῆς ὑπεροψ. παιδευόμεθα. STEPH.

ead. l. 21. Ψηφίσματα τῶν λόγων) Inter ψηφίσματα & genitivum τῶν λόγων aliquid deesse suspicor. nam ψηφίσματα cum hoc genitivo τῶν λόγων non satis apte iungitur. Ac suspicionem auget, quod sequitur, οἱ γὰρ Λάκωνες, βραχυλόγοι. quorsum enim, de psephismatis loquens, βραχυλογίας mentionem faceret? IDEM.

ead. l. 22. Ὡς τῶν Κορινθίων) Hoc Scholium, ὡς τῶν Κορινθίων οὕτως ὄντων, scriptum esse puto in haec verba, καὶ μὴ, τὰ ἀχρεῖα ξυνετοὶ ἄγαν ὄντες & deesse ξυνετῶν quo adiecto scribendum sit, ὡς τῶν Κορινθίων οὕτω ξυνετῶν ὄντων. Sed aliquis

fortaſſe & aliud mendum huic ſubeſſe loco, & 'Αθηναίων pro Κορινθίων ſubſtituendum eſſe dicat. STEPH.

ead. l. 23. 'Αντὶ τοῦ &c.) Aliud ſignificare Thucydidem, cum dicit τοὺς πέλας, antea docui. IDEM.

ibid. 'Ο δέ τε &c.) Mirum, ni aliam apud Thucydidem lectionem ſecutus ſit, aut hoc Scholium aliter ſcripſerit. quomodo enim alioqui vel quod de particula τε, vel quod de vocula οὐ ſcribit, verum comperiri poſſit? IDEM.

ead. l. 24. Ἵν' ᾖ οὕτως ἡ σύνταξις) Infeliciter rem egit Scholiaſtes, ſyntaxin proponendo ſuam verborum Thucydidis, νομίζειν δὲ τάς τε διανοίας τῶν πέλας παραπλησίους εἶναι. Neque enim in hiſce locum habet particula negans οὐ, quae in ſequenti commate reperitur. Sed coniungenda haec cum ſuperius dictis ita, ut, in quo conſiſtat εὐβουλία Lacedaemoniorum, declaretur per partes. Sic nimirum εὔβουλοι & hic dicuntur, καὶ οὕτως παιδευόμενοι ὡς νομίζειν τάς τε διανοίας τῶν πέλας παραπλησίους εἶναι, καὶ &c. H. Stephanus in Concionibus Thucyd. p. 62 vertit, *alios vere eadem, quae nos, ſentire iudicemus.* Ita nempe is, ut & ceteri interpretes Latini τοὺς πέλας per *alios* reddiderunt, ſecuti in hoc Scholiaſten, qui τῶν πέλας ἀντὶ τοῦ τῶν ὁμοίων ἀνθρώπων hic poni aſſerit. At magis arrident nobis Gallica haec Ablancurtii, p. 77, *Nous eſtimons que les ſentimens de nos voiſins ſont pareils aux nôtres.* GRAMM.

ead. l. 27. Λόγῳ λέγουσιν) Aliter ſcriptum ab eo fuiſſe exiſtimo. STEPH.

ead. l. 32. Πρὸς τοὺς λ.) Cum dicit, illum ἀποτείνεσθαι πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Κορινθίου, ad iſta verba reſpicere videtur, quae leguntur I, 69, καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς 'Αθηναίους, πολλὰ ἡμᾶς ἤδη τοῖς ἁμαρτήμασιν αὐτῶν μᾶλλον ἢ τῇ ἀφ' ὑμῶν τιμωρίᾳ περιγεγενημένους. STEPH.

Pag. 344. *l.* 4. Μή πως φθάσαντες) Haec verba διὰ ἰσχὺν refert ad illud, quod dixit, βουλεύσωμεν, ἀλλὰ καθ' ἡσυχίαν cum tamen non dubium ſit, quin ad proxime praecedentia referantur. IDEM.

ead. l. 6. Τοὺς μὲν λόγους) Τὸν σκοπὸν φησὶ τοῦ λόγου. Caſſ. In Roſtg. annotatum erat: ταύτης τῆς δημηγορίας μέμνηται Πλούταρχος ἐν τοῖς πολιτικοῖς παραγγέλμασι. Eſt ibi pag. 1437 ed. Steph. Καθόλου δὲ ὁ μὲν ὄγκος καὶ τὸ μέγεθος τῷ πολιτικῷ (λόγῳ) μᾶλλον ἁρμόττει. παράδειγμα δὲ, οἵτε Φιλιππικοὶ, καὶ τῶν Θουκυδίδου δημηγοριῶν, ἡ Σθενελαΐδα τοῦ 'Εφόρου, καὶ 'Αρχιδάμου τοῦ βασιλέως ἐν Πλαταιαῖς, καὶ Περικλέους ἡ μετὰ τὸν λοιμόν.

ead. l. 10. Τὸν ἀριθμὸν) Eadem omnino verba exstant in Suida. Vide Meursii Miscell. Lacon. l. 2, c. 4, & Valesii notas ad Excerpta Polybii, p. 343. Huds.

ead. l. 11. Πόλεως) Πολιτείας Rostg.

ead. l. 16. Ἐπειδὴ &c.) Scribendum puto, ἐπειδὴ οὐδὲ οὐκέτι μέλλ. An autem verisimile sit, Thucydidem hoc vocabulum subaudiendum reliquisse, ad Thucydidem dixi. Ceterum quamvis nolit μέλλουσι exponi βραδύνουσι, tamen μελλήσομεν exposuit ὑπερθησόμεθα. Steph. Duplici hic nomine Scholiastes censuram meruit, cum quod coniunctionem ἐπειδὴ verbis auctoris praefigendam voluit, clarioris sensus gratia, tum quod verbum μέλλουσι negavit ea significatione positum, qua βραδύνουσι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐσομένου χρόνου. Utrumque sane erravit. Gramm. Τὸ γὰρ μέλλουσιν οὐχὶ ὥσπερ ἐπὶ τοῦ βρ. Cass. & Rostg. De ellipsi τοῦ ἐπειδὴ egit Steph. hic in Nota ad Thucydidem, quam in Var. Lect. contulit Huds.

ead. l. 17. Οὐχὶ ἐπὶ) Οὐκ ἐπὶ Ms. Bas.

ead. l. 18. Ταῦτα πάλιν πρὸς Ἀρχίδαμον ἀποτείνει) Cum dicit πάλιν, significat etiam ante huiusmodi quid a se annotatum esse. Sed hoc in editis non invenias. In Rostg. post verba, quae ad l. 6 huius pag. descripsi, addebatur: τοῦτο πρὸς Ἀρχίδαμον λέγοντα ὡς δεῖ βραδύνειν, quae quidem non ad illum locum, sed ad verba Thucydidis οὐδὲ μελλήσωμεν τιμωρεῖν pertinent.

ead. l. 20. Πῶς ἀψ.) Deest fortasse huic loco particula μόνον, & pro ἀλόγιστα substituendum est ἄλογα. Illa enim χρήματα & νῆες, sunt ἄψυχα & ἄλογα· tertium autem, ἵπποι, non ἄψυχον quidem, sed ἄλογον & ipsum est. Verum hic consideranda praeterea est antithesis, cuius fortasse mentionem factam inveniremus, si Scholium integrum esset. nam Atheniensibus quidem ἐμαρτύρησε μόνον ἄψυχα καὶ ἄλογά τινα· at suis Lacedaemoniis χρῆμά τι καὶ ἔμψυχον καὶ λογικόν· videlicet ξυμμάχους ἀγαθούς. Steph.

ead. l. 25. Οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἀλλὰ βοῇ) Οἱ Λακ. τῶν παρόντων ἀ. β. Ms. Bas. Mox post ἡσυχάζουσί τινες idem addit τινὲς δὲ βοῶσιν ἐπαινοῦντες τὰ εἰρημένα.

ead. l. 30. Ἐπαγαγεῖν) Scholium hoc ad omnia ista verba pertinet, βούλεσθαι δὲ, καὶ τοὺς πάντας ξυμμάχους παρακαλέσαντες, ψῆφον ἐπαγαγεῖν. Steph.

ead. l. 33. Διαπράξ.) De significatione, quam priore loco tribuit verbo διαπράξασθαι, minime dubitandum est: at de illa, quam posteriore, dubitare cogor. Idem.

ead. l. 36. Χρηματίσαι) Suidas in χρηματισάμενοι. Mox pro μὲν ἔστι Mſ. Baſ. μὲν γάρ ἐστι.

ead. l. 38. Ἰδικὴ &c.) Vult, opinor, ſignificare, quod de alia quadam voce ſcribit, peculiarem eſſe Thucydidi: ſed ἰδίαν ibi, non ἰδικὴν, dicit. Poteſt autem dici peculiaris illi ea vox, qua ante illum uſus nemo fuiſſet, etiamſi poſtea alii, eius exemplo, uſi fuerint. STEPH. Suidas in διαγνώμη, ἡ λέξις ἰδικὴ Θουκυδίδου.

Pag. 345. *l.* 7. Θαυμαστικὸν) Obſerva, illum in his verbis ὑπὸ Ἑλλήνων admirationem conſtituere, ſicut ante pag. videlicet 337 l. 29 conſtituebat in his, τοιούτου μέντοι τούτου ξυμβάντος, καὶ σαφ. &c. Legimus enim ibi, θαυματικῶς τοῦτο φησίν· ſed θαυμαστικῶς ſcribo. STEPH.

ead. l. 8. Χώρας) Vocabulum χώρας locum hic non habere nemo non fatebitur, ut opinor: ſed quid pro eo reponemus? Multis forſitan non diſplicebit μοίρας· quod ſi de facto Lacedaemoniis peculiari loqueretur, valde mihi placeret μόρας. Verum, in quemcunque genitivum ille mutetur, ſimul etiam pro αὐτοὺς ſcribendum eſt αὐτῶν. IDEM.

ead. l. 11. Χειμῶνα διαβιβάσ.) Aut mendoſe ſcriptum, aut omnino novè, ut opinor, dictum διαβιβάσαντες cum illo accuſ. χειμῶνα. IDEM.

ead. l. 14. Ἐκ Σαλαμῖνος) Καὶ ἐκ Σαλαμῖνος. Roſtg.

ead. l. 15. Περιουσίαν) Scribo οὐσίαν· & praepoſitionem περὶ ex vocabulo περιοῦσαν, quod apud Thucydidem eſt, irrepſiſſe puto. STEPH.

ead. l. 16. Κυριωτέραν) Scribendum reor κυριώτερον. *Diſcrimen poſuit* (inquit) *inter urbem & muros. Et magis proprie* πόλεως *appellationem de domibus accipere videtur*, Thucydides videlicet. Sed poſſit etiam nomen eſſe κυριώτερον, hoc ſenſu, *Et magis proprium videtur*, πόλεως (id eſt urbis) *appellationem de domibus accipere.* Rationem autem addit, *urbem enim muris non cinctam Lacedaemonii incolebant.* Hinc nimirum vult probare, πόλιν dici poſſe, & quae domos tantum, non etiam muros, ſeu moenia, habeat. IDEM.

ead. l. 18. Ὅμηρος) Niſi totus Homeri locus afferatur, ſimilem in eo eſſe uſum nominativi pro genitivo, cognoſci non poteſt. Eſt igitur adeundus locus, qui exſtat Odyſſeae libro μ', v. 73. Afferens autem iſtum Homeri locum, aſſentiri videtur iis, qui talem ſtructuram σχῆμα Homericum vocant: cum tamen ipſemet alibi ſchema Atticum eſſe ſcribat. IDEM. Vide, quae ad Thucydidem IV, 70, annotata ſunt.

ead. l. 22. Περίβολος δηλονότι) Non intelligo cum Scholiasta & interpretibus Latinis & Gallicis ad verbum ξυνειστήκει nomen περίβολος. Et cur, si istud voluisset auctor, potius non dixisset ξυνειστήκεισαν, cum plurali mox numero efferat τοὺς περιβόλους? Mihi certe ὅσοις ξυνειστήκει nihil aliud est, quam *ad quoscunque foedus* Ἑλληνικὸν *& societas pertinebat*, vel *quibus societas cum Lacedaemoniis & reliquis Peloponnesiis intercedebat.* Populi enim & civitates Graeciae, quotcunque ex conventione & foedere contra communem Graecorum hostem, Medum, stabant, sive intra seu extra Peloponnesum essent, unum constituebant σύστημα. Neque enim ii, qui ab hoc foedere & societate exclusi essent, de diruendis itidem muris suis sollicitandi erant. Ceterum ad significationem τοῦ συνίστασθαι, quam suppono, probandam exempla nemo Graecae linguae gnarus, ut puto, requiret, quippe quae satis magna copia Historici suppeditabunt, ipsumque Thucydidei operis initium hoc dabit: καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους. Et certi sumus, de sensu, quem dedimus hisce ὅσοις ξυνειστήκει, litem a nullo peritiore nobis movendam esse. Gramm.

ead. l. 28. Διὰ δὲ τοῦ ὑπ.) Nimis longe petita videtur haec nominis ὕποπτον expositio: sicut & nimium subtiliter inquirit (meo quidem iudicio) in illud loquendi genus τὸ βουλόμενον τῆς γνώμης· cum & alibi hunc genitivum apud Thucydidem παρέλκειν videamus. Ideoque hanc Vallae interpretationem probo, *quid vellent ac suspicarentur, non patefacientes illi quidem Atheniensibus.* Ac ne hoc quidem placet, ἐν δὲ τοῖς ἐναντίοις καὶ τὸ ὑπονοούμενον ἀποκρύπτεται. nam etiam ἐν τοῖς φίλοις hoc fieri nonnunquam videmus. Steph.

ead. l. 29. Οἷον, ἐξ ἧς) Σημεῖον, ἐξ ἧς Mſ. Baſ.

ead. l. 36. Ἐπέρχεται) De ista verborum ἐπέρχεσθαι & παρέρχεσθαι differentia in proxima dicam annotatione. Steph.

ead. l. 37. Οὐκ ἀκριβὴς ἡ παραγραφὴ) Hoc scholium ad hanc loci istius partem nullo pertinere modo potest: cum in eo de duobus verbis agatur ἐπέρχεσθαι & παρέρχεσθαι, de quibus & modo dictum fuit. Nec dubito, quin illa παραγραφὴ, quam ἀκριβῆ fuisse negat, de his ipsis verbis ageret. Cum autem depravatus sit hic locus, videor mihi assequi coniectura, quomodo suae integritati sit restituendus, quamvis non assequar itidem, quid illa παραγραφὴ censura dignum iudicaret. Nam si pro his αὐτοὺς γὰρ οὐ τοὺς, scribatur αὐτὸς γὰρ οὕτω, locum hunc, paucis mutatis, restitueris. Sed post λέγει ponenda tan-

tum hypoſtigme fuerit. Sequuntur enim verba, quae ipſum (Thucydidem videlicet) de Athenienſibus dixiſſe ſcribit. Ac de illa quidem paragraphe dicam & poſtea. Quod autem de differentia verborum παρελθεῖν & ἐπελθεῖν addit, verum non puto: ideoque merito, tanquam rem ſibi quoque dubiam proponens, dicit μήποτε. Sed occaſionem ſuſpicandi, talem eſſe verbi ἐπέρχεσθαι ſignificationem, praebuiſſe illi videtur hic locus, in quo, οὐκ ἐπέρχεται ἐπὶ τὸ κοινὸν, de eo dicitur, qui per multos iam dies ἔρχεσθαι diſtulerat. Atque ut hic dixerat ἐπέρχεται, ita huius verbi participio utens dicit paulo poſt de eodem Themiſtocle, ἐπελθὼν τοῖς Λακεδαιμονίοις. Ad verbum autem alterum παρέρχεσθαι ſeu παρελθεῖν quod attinet, ne illud quidem, quod de eo dicit, videlicet ſignificare τὸ αὐτίκα, ex eo, quem attulit, loco probari poteſt. Ad praecedentem vero illam differentiam ut veniam, qua traditur, ἐπέρχεσθαι quidem de peregrino, at παρέρχεσθαι de cive dici, in ea, quantum ad verbum ἐπέρχεσθαι attinet, reſpici conſtat ad uſum, quem habet ἐπέρχεται, ad illud inquam reſpici, quod hic de peregrino dictum ſit: ſed conſiderandum erat, non minus de peregrinis dictum eſſe ſupra παρελθόντες p. 337. Sic autem & aliae inter quaedam vocabula differentiae ab hoc Scholiaſte afferuntur, quibus non ſine cautione aſſentiendum eſt. Nunc vero audi, quid mihi in mentem de illa paragraphe venerit. Suſpicor, hanc annotationem, qua differentia verborum ἐπέρχεσθαι & παρέρχεσθαι traditur, adſcriptam illi Thucydidis loco, qui habet iſta verba, ὅτι οὐκ ἐπέρχεται ἐπὶ τὸ κοινὸν, appellari παραγραφήν. Ideoque poſt verba illa, ἐπέρχεται ὁ ξένος, παρέρχεται ὁ πολίτης, (quae ſint illius παραγραφῆς verba) hanc eius reprehenſionem (expunctis illis duabus ex Thucydide ſumtis vocibus αὐτοὺς ὑπολειφθῆναι) ſequi debere, οὐκ ἀκριβὴς ἡ παραγραφή· ut reprehenſor ille & velut cenſor, qui hic introducitur, illi de horum verborum differentia annotationi eum ipſum Thucydidis locum opponere, deinde in vicem illius differentiae aliam a ſe excogitatam ſubſtituere dicatur. Steph. Vid. ad Schol. pag. 337.

Pag. 346. *l.* 2. Κατ' ἀρχὰς) Haec omittunt Suidas in παρελθεῖν, & Scholiaſtes Demoſthenis ad orationem περὶ τῶν ἐν Χεῤῥον. p. 58. Contra a Scholiaſte Caſſ. abſunt illa, χρόνῳ διαπράξασθαι. Et poſſunt abeſſe ſine damno ſententiae. Scholiaſtes Demoſthenis etiam habet χρόνῳ δὲ, τοῦτο. Salmaſius ad Achillem Tatium pag. 664 ita citat: τὸ ἀναβαλλόμενον χρόνῳ διαπράξασθαι.

ead. l. 5. Τοῖς ὀφθαλμοῖς) Defendam hic nostrum Scholiasten adversus eam, quae in promtu esse videtur, reprehensionem. σκεψάμενοι enim ab illo ita exponi, ἰδόντες τοῖς ὀφθαλμοῖς δηλονότι, quis primo aspectu non carpat? Sed vicissim in promtu est defensio, si quis attente verbum Thucydidis cum illa explicatione conferat. nam qui inepte adderetur dativus post ἰδόντες, nequaquam inepte addi dici potest post σκεψάμενοι· id est, nos de illo tanquam subaudiendo admoneri, ad ponendum inter alteram vocabuli illius significationem & hanc (quae alioqui rarior est) discrimen. STEPH. Add. quae annotat in Proparasceue pag. 34.

ead. l. 12. Τὸ σχῆμα πλάγιον) Ita vocare videtur eam orationis structuram, quae talis est, ut oratio vel διηγηματικὴν vel μιμητικὴν formam habeat. Vide plura in mea, quae proxime sequitur, annotatione. STEPH.

ead. l. 14. Κακῶς) Haec verba, κακῶς καὶ τοῦτο παραγέγραπται, & quae illis subiunguntur, alicuius sunt itidem censorie hanc σημείωσιν (si ita vocanda est) reprehendentis, τὸ σχῆμα πλάγιον. δύναται γὰρ καὶ ὡς ἀπὸ Θεμ. & verba haec παραγραφὴν vocantis. Atque ideo dicitur non τοῦτο, sed καὶ τοῦτο, quod alia iam παραγραφὴ paulo ante reprehensa fuerit: ea videlicet, de qua meam & ipse sententiam protuli. Quod si & de hac proferenda est, non immerito eam reprehendi dixerim. Quomodo enim ita locutus Thucydides dici potest, ut illa vel tanquam ab ipso, vel tanquam in Thucydidis persona dicantur? nam si Themistocles loquens induceretur, non diceretur, ἡ μὲν πόλις σφῶν, sed potius ἡ μὲν πόλις ἡμῶν· deinde non βούλονται, sed βούλεσθαι, omisso etiam nomine Λακεδαιμόνιοι· quin etiam alia aliter in sequentibus efferrentur: ac talis denique oratio Themistoclis esse deberet, ἡ μὲν πόλις ἡμῶν τετ. ἤδη, ὥστε ἱκανὴ εἶναι σ. τοὺς ἐνοικ. ἐν αὐτῇ. εἰ δέ τι βούλεσθε ὑμεῖς ἢ οἱ ξυμ. πρεσβ. παρ' ἡμᾶς, ὡς πρὸς διαγ. τολοιπὸν ἔρχεσθε τά τε σφίσιν αὐτοῖς ξ. καὶ τὰ κοινά. At in sequentibus habemus ἔφασαν, tanquam non a Themistocle solo, sed ab aliis simul illa dicerentur. Enimvero alius hic modus superest. nam merito quidem, uti dixi, παραγραφὴ illa reprehensa fuit, quae ambiguitatem constituit, ubi nulla est, (non futuram tamen ullo modo periculosam, ideoque censura haud dignam) sed cum hic reprehensor dicere debuerit, ἄντικρυς γὰρ τοῦ Θουκυδίδου ἐστὶν ἡ φωνὴ, dicentem audimus, ἄντικρυς γὰρ τοῦ Θεμιστοκλέους ἐστὶν ἡ φωνή· cum tamen, non posse haec in Themistoclis persona dici, aperte o-

ſtenderim. Aut igitur librarium Θουκυδίδου in Θεμιστοκλέους mutaſſe, aut illum Scholiaſtem non ſatis attente locum expendiſſe, & dum illius παραγραφῆς auctorem reprehendit, (merito alioqui, ut ante docui) ipſi quoque aliquid reprehenſione dignum excidiſſe, dicendum eſt. Steph. Κακῶς καὶ τοῦτο, & omnia quae deinde in edd. leguntur uſque ad πρέσβεις πέμπειν, abſunt a Caſſ.

ead. l. 21. Κατὰ κοινοῦ τὸ ἐδόκει) Male. Non enim ἐδόκει, ſed ἔφασαν κατὰ κοινοῦ hic intelligendum. Gramm. Ἀπὸ κοινοῦ Mſ. Baſ. & rurſus in Scholio ſequenti.

ead. l. 27. Ἴσον τῶν ἄλλων) Obſervandum hic quoque ἴσον cum genitivo, ἴσον τῶν ἄλλων, pro ἴσον τοῖς ἄλλοις· ne altero in loco librarii errorem eſſe putemus. Simul etiam illud κατ' ἐκείνους pro ὁμοίως ἐκείνοις, aut etiam ἴσως ἐκείνοις, id eſt, *aeque atque illos*, de quo admoneam dignum eſſe videtur. Immo vero totum hoc ſcholion dignum cenſeo, quod Latine interpreter: cum eo locus alioqui obſcurus optime exponatur. Perinde igitur eſſe dicit hic Scholiaſtes, ac ſi legati illi haec loquerentur: *Niſi muros ſicut ceteri habeamus, ne eandem quidem in bellis ſententiam habituri ſumus. Fortaſſe enim, cum hoſtes venerint, nos quidem non pugnandum, ſed compoſitionem faciendam cenſebimus, quod muris careamus: at ceteri, dimicandum. Fieri enim non poteſt, ut qui ceteris par non eſt, aeque atque illi bono ſit animo, & eandem ſententiam ferat.* Intellige autem *qui ceteris par non eſt*, vel *aequalis*, viribus. At ubi verti, *ne eandem quidem in bellis ſententiam habituri ſumus*, eam, quae hic eſt, lectionem minime ſecutus ſum, ſed πολεμίοις in πολέμοις mutavi. Steph. Κατ' ἐκείνους non ſunt in Caſſ.

ead. l. 34. Μηχανῇ) In marg. Roſtg. ad vocem οἰκοδομία ſcriptum erat, τὸ οἰκοδομία τινὲς ὀξύνουσι.

ead. l. 37. Ἀπὸ βάσεων ἀνδρ.) Fortaſſe haec expoſitio ad vocem λίθοι potius, quam ad στῆλαι, pertinet. Steph.

ead. l. 38. Γεγλυμμένοι) Ἐγγεγλυμμένοι Mſ. Baſ. Roſtg. Melius quam γεγλυμμένοι.

Pag. 347. *l.* 1. Ὅμηρος) Odyſſ. σ', v. 358. Hoc abeſt a Caſſ.

ead. l. 4. Ἀρξάμενος &c.) Fallitur in eo, quod ὑπῆρκτο perſonale verbum eſſe putat, id eſt, verbi perſonalis locum hic habere: cum imperſonale eſſe vel ex eo appareat, quod dicit ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἀρχῆς. ſi enim de Themiſtocle illud intelligi voluiſſet, non ἐκείνου, ſed ἑαυτοῦ dixiſſet. Steph.

ead. l. 6. Πρὸ δὲ τῶν Μηδικῶν) Vide notas ad Chronicon Marmoreum p. 78. Huds.

ead. l. 10. Δύναμιν, ἤγουν θαλασσίαν) Desunt Cass.

ead. l. 16. Ὑπαντ.) Pro ὑπαντώσαις & συνεζευγμέναις scribo ὑπαντῶσαι & συνεζευγμέναι, ut his participiis exponatur illud ἐναντίαι. STEPH.

ead. l. 17. Διὰ τὰ μεγέθη τῶν λίθων) Διὰ τὰ μήκη τῶν λίθων καὶ τὰ μεγέθη Mſ. Baſ.

ead. l. 21. Ἀποτροπὴν ποιεῖν) Verbum ἀφιστάναι exponendo ἀποτροπὴν ποιεῖν, (quae expositio parum placet) accusativus ἐπιθέσεις, quo explicatur vocabulum Thucydidis, in gen. vertendus erat, dicendumque, ἀποτροπὴν ποιεῖν τῶν ἐπιθέσεων. STEPH. Pro ἀποτροπὴν ποιεῖν Caſſ. habet ἀποπέμπειν.

ead. l. 22. Ἐπιθέσεις) Haec vox ἐπιθέσεις, expositioni vocabuli Thucydidei adhibita, ostendit, eum alteram lectionem, videlicet ἐπιβολάς, agnovisse. STEPH.

ead. l. 24. Νοήσας. διὸ καὶ ναύμ. ἐκαλεῖτο) Non sunt in Caſſ.

ead. l. 25. Τοὺς Πέρσας) Rectior esset huius loci scriptura haec, τοῖς Πέρσαις ῥᾷον εἶναι διὰ θαλάσσης ἢ διὰ γῆς ἔρχεσθαι. STEPH.

ead. l. 28. Τῇ γνώμῃ δηλονότι Θεμιστοκλέους) Hoc scholion supervacuum esse censet Stephanus in Proparasceue p. 13.

ead. l. 36. Κατεχάλασαν) Nec κατεχάλασαν possum admittere, nec, quod illi substituere possim, verbum invenio. Quid si vero κατεναυμάχησαν substituendum dixerim? STEPH.

ead. l. 38. Πόλει προσκαθεσθῆναι πολεμίους) Τῇ πόλει προσκαθεσθῆναι τοὺς πολ. Mſ. Baſ.

Pag. 348. l. 1. Τὸ τελέως καταβαλεῖν τὴν π.) Τὸ εἰ καὶ εἰσελθόντας αὐτοὺς καταβαλεῖν τέως αὐτὴν τὴν π. Mſ. Baſ. Καταλαβεῖν Caſſ. & Roſtg. Ita coniecerat Aem. Portus, & in Suida, in quo eadem leguntur v. πολιορκῆσαι, e Mſſ. restituit Kuſterus.

ead. l. 7. Ἐφάνη) Pro ἐφάνη, (quod ferri non potest) φανείη scribendum videtur. Nisi forte illum his verbis ἢ ἂν φανῇ illa ἢ φαίνοιτο exponere maluisse putandum est. Dixi autem, illud ἐφάνη non posse ferri, quod nullo convenire modo queat cum καταστησόμενοι· at cum καταστησάμενοι (si locum habere hic posset) conveniret quidem ἢ ἐφάνη, sed Thucydides ei non videtur subiuncturus fuisse ἢ φαίνοιτο. STEPH.

ead. l. 16. Ὅ ἐστι δημόσια) Desunt Caſſ.

ead. l. 27. Χείρους τῶν πρ.) Inter χείρους & τῶν λακωνικῶν πραγμάτων aliquid deesse fateamur necesse est. Fortasse autem τὸ ἐλλιπὲς ita suppleri possit, καὶ χείρους περὶ τὴν διοίκησιν τῶν πραγμάτων τῶν λακωνικῶν γένωνται. Nisi διαχείρισιν, aut aliud synonymum quis malit. Non minus certe διαχείρι-

σιν, quam aliud ullum, probaverim: quoniam Thucydidea vox est, & quidem non longe petenda, cum paulo infra ea utatur, ubi scribit, καὶ διαχειρίσει πραγμάτων. STEPH.

ead. l. 28. Ἀπαλλαξείοντες) E Thucydide laudat, & ἐπιθυμίαν ἔχοντες ἀπαλλαγῆναι exponit Suidas.

Pag. 349. *l.* 4. Πάντα γὰρ κοινῇ) Πάντες γὰρ κοινῶς. Rostg.

ead. l. 6. Ἐν τῇ πεντηκονταετίᾳ) Desunt Cass. Ἐν τῇ πεντηκονταετηρίδι Reg.

ead. l. 10. Ἐμποδίζοντας) Non placet προστυγχάνοντας ita exponi: ac malim intelligere *intervenientes*. STEPH.

ead. l. 11. Ἢ χρόνῳ) Ἢ τόπῳ Cass.

ibid. Ἔγραψεν) Admitti non potest ἔγραψεν, quoniam negaret, quod statim fatetur, cum dicit ἀλλ' ὅτι ὅμως γέγραπται. mutandum igitur illud ἔγραψεν in εἴρηκεν. nam οὐχ ὅτι ἤδη εἴρηκεν, conveniet cum his, quae sequuntur, εἰ καὶ μήπω εἴρηται. STEPH. Ὅμως non habet Cass.

ead. l. 14. Τὴν ἐκτροπὴν) Addunt Cass. & Rostg. τὴν παράβασιν, ἢ μετάβασιν.

ead. l. 18. Τὰ Τρωϊκὰ &c.) Scholium hoc non scriptum est in ista verba, ἢ αὐτὰ τὰ Μηδικὰ, sed in haec, quae praecedunt, τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν Ἑλληνικά. Nam res Troianae, Amazonicae, Thracicae, res a Graecis in bello Medico (id est Persico) gestas praecesserunt. Sed obiter addam, Vallae interpretationi deesse hic vocabulum *Graecas*. cum enim in ea legamus, *scribentibus aut res ante Medicum bellum gestas, aut ipsum bellum Medicum*, non dubium est, quin scribendum sit *res Graecas*, ut Thucydides post τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν addit Ἑλληνικά. Qua de re iam monui. STEPH.

ead. l. 20. Δύο Ἠϊόνες &c.) Nugas agit Scholiastes, existimans hic Thucydidem de portu Amphipoleos loqui, & aliam adhuc praeter portum istum alibi in Thracia urbem exstare eiusdem nominis: nam Eion ad ostium Strymonis sita, XXV dumtaxat stadiis (teste Thucydide l. 4, c. 102) ab Amphipoli remota, commodissime pro Amphipoleos portu haberi potest, licet emporium fuerit satis celebre: nam Ἠὼν Lycophronis & Ἠϊὼν Thucydidis diversa oppida non sunt. Berkelius ad Steph. Byzant. p. 378. HUDS.

ead. l. 21. Λυκόφρων) Vers. 417.

ead. l. 31. Ἀπὸ κοινοῦ ἐδουλώθη) Non potest tamen subaudiri ἑκάστη cum ἐδουλώθη, cum hoc verbum non dativum, sed nominativum postulet: sed hoc annotatur, quod perinde sit, ac si dictum esset, ἔπειτα δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἑκάστη, ὡς αὐτῇ

ξυνέβη. nam cum hoc ἑκάστη apte verbum ἐδουλώθη subaudietur. STEPH.

ead. l. 32. Ἔκδειαι ἑκούσιοι) Immo vero ἔκδειαν ullam esse ἑκούσιον credibile non est. IDEM. Habet haec etiam Suidas in ἔκδεια.

ead. l. 34. Τὸ μὴ Ͻ. στρατεύεσθαι) Suidas v. λειποστράτιον.

ead. l. 38. Τὸ δὲ ἐν ἡδονῇ) Parum placet, quod ἐν ἡδονῇ exponit ἐν ἱλαρότητι. existimo enim, eum intelligere, *illorum imperium non amplius gratum & acceptum fuisse*; vel, *illorum imperium non amplius eiusmodi fuisse, ut placeret.* STEPH.

Pag. 350. *l.* 12. Παροξυτόνως) Haec quoque leguntur in Suida v. ἀντιπέρας. Addit, ἀντιπέρας Θάσσου μέταλλά ἐστι χρυσοῦ; quae pertinent ad haec verba Thucydidis ἐν τῇ ἀντιπέρας Θρᾴκῃ.

ead. l. 21. Διὰ τὸ περιῤῥ.) Ita Thucyd. l. 4, c. 102. HUDS.

ead. l. 28. Τοὺς δούλους &c.) Alii servos Lacedaem. Εἵλωτες dictos esse volunt ab ἑλεῖν. De Helotibus vide Cragium de Rep. Laced. l. 1, c. 11, & Meursii Miscell. Lacon. l. 2, c. 6. IDEM. Eadem, quae Scholiastes, habet Suidas v. Εἵλωτες.

ead. l. 31. Ὅσοι τῶν πέριξ) Ὅσοι τῶν πρὶν Mſ. Baſ.

ead. l. 32. Λακεδαιμονίων) Post haec in Reg. & Rostg. ad verba ὅσα ἔδει scriptum erat, ἀναλωθέντα ἐν τῇ πολιορκίᾳ. Mox post Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων Rostg. habet, κατὰ τὸν Ἀριστείδην. Aristides verbo hanc rem tangit in Orat. II Leuctrica pag. 148.

ead. l. 35. Τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ) Hic quoque illi assentior, δὲ pro γὰρ positum esse dicenti. Possit tamen non incommode reddi Latine & particula *at.* STEPH.

ead. l. 36. Τῆς τέχνης δηλονότι) Haec potius pertinent ad lin. Thucyd. 3. respicit enim ad id, quod περὶ τοῦ τειχομαχεῖν dictum est, quasi hoc sit τέχνης opus. IDEM.

Pag. 351. *l.* 5. Ἰδίωμα) An hoc sit Thucydidis idioma, in dubium vocari potest: sed hoc saltem constat, eum & alibi hoc uti. ut I, 113, ἐφ' ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται. IDEM. Add. Stephanum Append. ad Scripta al. de Dialect. p. 130.

ead. l. 10. Αὐτοὺς βοηθεῖν) Scribe αὐτοῖς βοηθεῖν. STEPH.

ead. l. 12. Πηγαὶ) Plinio aliisque *Pagae.* HUDS.

ead. l. 17. Τῆς ἀποστ.) Non videtur subaudiendus esse hic gen. τῆς ἀποστάσεως, cum verisimile sit, fuisse illum contentum dixisse, ἀπέστησε, quod hic exponit, ἐποίησεν ἀποστῆναι. Intelligendum igitur potius, illum imperio suo subiecisse eos, qui ipso auctore ab Artaxerxe defecerant. STEPH.

ead. l. 20. Ἰνάρχου) Scribe Ἰνάρου. HUDS.

ead. l. 27. Ἐπιδαυρίων) Addit Rostg. πρὸς Κορινθίους.

ead. l. 30. Αὕτη ναυμαχία) Αὕτη ἡ ναυμαχία Cass.

Pag. 352. *l.* 2. Ὑπὸ γερόντων) Non tamen dixit Thucydides, in hoc Atheniensium exercitu fuisse tantum τοὺς πρεσβυτάτους, sed & τοὺς νεωτάτους. Adde, quod totus exercitus ex his non constabat. At vero quod scribit de Corinthiis, quasi illorum exercitus ex iuvenibus tantum constaret, undenam scire potuit? STEPH.

ead. l. 5. Μετὰ βοῆς ἐξελθόντες) Ex hac expositione satis patere multi existimabunt, vocabulum ἐκβοήσαντες ab isto Scholiaste agnosci: sed fallentur. Nam hac ipsa pag. verbum quoque ἐβοήθησαν ab illo exponi videbimus ἔδραμον μετὰ βοῆς· atque adeo βοηθέω scimus dici quasi βοῇ θέω, id est σὺν βοῇ vel μετὰ βοῆς θέω. Quod si tamen ab illo ἐκβοήσαντες agnosceretur, ego alterum participium nihilominus huic praeferrem, vel ea de causa, quam paulo ante dixi. IDEM.

ead. l. 15. Δωριὰς Ἀττικῶς) Scribendum puto Δωριᾶς, si est pro Δωριέας. IDEM.

ead. l. 29. Βούλονται) Ἐβούλοντο Cass. Rostg.

ead. l. 38. Ἐπὶ βλάβης) Non dubium est, quin ἐπὶ βλάβῃ scribendum sit. Non est autem, quod putemus, verbo περιέπλευσαν ullam βλάβης significationem includi: nec video, cur hac de re, videlicet hoc factum ab illis fuisse ἐπὶ βλάβῃ τῆς Πελοποννήσου, monendum lectorem censuerit, cum id, vel ipso tacente, futurum illi manifestissimum foret. STEPH.

Pag. 353. *l.* 8. Ἀεὶ ὡς τίμιον) Mirum, quod huius rei habeat argumentum, Thucydidem semper nomen Persae tanquam honorificum accipere. Nullum certe huius rei ne leve quidem indicium apud Thucydidem invenire potui. Quid? an dicemus, eum ad hoc respexisse, quod sicut hic, ita etiam paulo ante non simpliciter Πέρσην, sed ἄνδρα Πέρσην dicit? Atqui eodem modo ἄνδρα Σπαρτιάτην dicit, & aliis nominibus ἐθνικοῖς itidem illam vocem praefigit. IDEM.

ead. l. 14. Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ) Suspicetur quispiam, fortasse eum verba haec ἐν Αἰγύπτῳ post vocem πράγματα legisse: cum verisimile sit, illum alioqui suum δηλονότι post ἐν Αἰγύπτῳ positurum fuisse. IDEM.

ead. l. 22. Αὐτοὺς) Scribo αὐτόν. STEPH.

ead. l. 27. Ὑποστικτέον) Merito de hac interpunctione admonet, cum dicit, εἰς τὸ πέραν ὑποστικτέον, id est, *post* πέραν *est interpungendum*, (ita enim solet loqui, non autem praepo-

sitione μετὰ uti) quoniam alioqui πέραν cum sequente genitivo iungendum videretur. Quod certe a Valla factum fuit, qui vertit, *& transmissa Acarnania, ad Oeniadas in expeditionem ierunt.* Est autem talis haec structura, qualis cum dicitur paulo ante, τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ Φάρσαλον· & alibi τῆς Ἀττικῆς ἐς Ἐλευσῖνα. STEPH.

ead. l. 30. Χαιρώνειαν καὶ Κορώνην) Vocabula haec nequaquam huc pertinent: (quid enim Aegypto cum his urbibus, aut quid his urbibus cum Aegypto?) ac videndum, ne annotata essent in verba ista cap. 113, ἐπὶ τὰ χωρία ταῦτα. Ceterum alteram illam Boeotiae urbem non Κορώνην, sed Κορώνειαν, cap. 113 vocari videmus. IDEM.

Pag. 354. *l.* 3. Ταῦτα ταχέως) Ταῦτα τὰ χωρία. Mſ. Baſ. Rostg.

ibid. Ὀρχομενὸς Ͽηλυκῶς) Masculini generis est & apud Thucydidem IV, 76, & V, 61 & 62. HUDS.

ead. l. 11. Παράσημον) Περίσημον Mſ. Baſ.

ead. l. 12. Ἀνακόλουθον γὰρ) Non videtur animadvertisse, genitivum absolutum esse, διαβεβηκότος Περικλέους, aut quocunque talis genitivus nomine est appellandus: perinde ac si diceretur, μετὰ τὸ διαβεβηκέναι Περικλέα, vel, ἐπειδὴ διαβέβηκε Περικλῆς, aut διαβεβήκει. Quod cum ita sit, apte subiungitur, ἠγγέλθη αὐτῷ, minimeque ἀνακόλουθον hic esse dici potest. STEPH.

ead. l. 16. Εἰρηνικὴν ἐποίησαν) Scribendum potius καὶ εἰρηνικὴν κατέστ. STEPH.

ead. l. 17. Ἥτις νῦν Ὠρ.) Idem plane testatur Strabo l. 10 in initio. HUDS.

ead. l. 23. Καινοτομῆσαι) Quae post καινοτομῆσαι est interpunctio, post πολιτείαν ponenda est. Nam καινοτομῆσαι τὴν πολιτείαν illi id sonat, quod a Thucydide dicitur νεωτερίσαι τὴν πολιτείαν· cum alioqui verba haec absolute potius ponantur. STEPH.

ead. l. 25. Τῶν Ἀθηναίων) Ἀθηναίοις διὰ τοὺς ὁμήρους Mſ. Baſ.

ead. l. 30. Σάρδις &c.) Vide Holstenium ad Stephanum περὶ πόλεων. HUDS.

Pag. 355. *l.* 1. Ἄγουσαι) Ἔχουσαι Mſ. Baſ.

ead. l. 3. Τρισὶ τάγμασι) Non placet haec expositio, nec posse ferri eam existimo. STEPH. Vid. Casauboni notas ad Polyb. p. 178. HUDS. Pro τάγμασιν in Caſſ. erat τειχίσμασι.

ead. l. 6. Ὅτι Στῆσαγ.) Hic locus ex eorum numero esse videtur, in quibus ὅτι pro σημείωσαι ὅτι dicitur. STEPH.

ead. l. 13. Τὸ πᾶν) Dicit ἀθρόον ἐκτίσαι τὸ πᾶν, pro ἀθρόα ἐκτίσαι τὰ πάντα· perinde ac si non χρήματα, sed ἀργύριον Thucydides scripsisset. STEPH.

ead. l. 24. Ἤγουν, οὐκ ἦν.) Immo aliud sonat οὐκ ἀνασχετὸν ποιεῖσθαι, quam οὐκ ἀνέχεσθαι· ac fieri potest, ut quis ἀνέχεσθαι cogatur, quod tamen οὐκ ἀνασχετὸν ποιεῖται, id est ἡγεῖται, ut aliquando loquuntur. Neque vero tempus tempori respondet, nisi ἠνείχοντο scribatur. STEPH.

ead. l. 25. Τοῦ συγγραφέως ἡ λέξις) Non debuit dicere, vocabulum ἐπιχειρητέα esse Thucydidis, quod eius terminationem esse Thucydideam censeret, posito videlicet ἐπιχειρητέα pro ἐπιχειρητέον. Ac ne terminatio quidem illa, Thucydidea, id est, Thucydidi peculiaris comperietur. Nisi forte frequentior huius apud eum, quam apud quemquam alium, usus, idioma eius vocari potest. eodem enim modo apud eum παραδοτέα, & διακριτέα, & τιμωρητέα, item παριτητέα, nec non πολεμητέα, dicuntur, pro παραδοτέον, διακριτέον, &c. STEPH.

ead. l. 28. Τὸ ἑξῆς, κατὰ κρ.) Has voces κατὰ κράτος iungit illis verbis νίκην ἔσεσθαι, non autem participio πολεμοῦσι, cum tamen dici soleat πολεμεῖν κατὰ κράτος. Neque vero, si haec aenigmatice de magna illa pestilentia ab Apolline praedicebantur, ideo minus κατὰ κράτος cum πολεμοῦσι posse iungi videtur, ut significetur illam expugnatum tandem iri, si eam totis viribus oppugnarent. STEPH.

ead. l. 29. Κυρῶσαι) Verbum istud ἐπαγαγεῖν, per se, id est, sine adiunctione, significare non potest κυρῶσαι· ideoque accusativum ψῆφον huic praefigere necesse est. Sic autem statim post ψηφίσασθαι exponit διὰ ψήφου ἐπικυρῶσαι. Verum quod ad priorem illum locum attinet, in quo ψῆφον ἐπαγαγεῖν dicitur, videndum, an non potius dicendum sit, ψῆφον in eo σκέψιν significare; ut I, 125, ubi dicitur, ψῆφον ἐπήγαγον, ipsemet exponit. STEPH.

ead. l. 36. Προτιμᾶν) In hac expositione, qua προσκοπεῖν esse dicit προτιμᾶν, respicit ad προτιμῶνται, quod statim sequitur: sed hanc significationem verbum προσκοπεῖν non admittit. Ac multo aptior expositio ista videtur, *providendi partes* (seu *prospiciendi*) *prae aliis suscipere*; vel potius, *providendi officio* (seu *prospiciendi*) *prae aliis fungi.* Sed animadvertendus est alius, quam vulgaris, usus praepositionis πρὸ in verbo προσκοπεῖν, hoc quidem in loco: qualis est videlicet in προτιμῶνται. Ut enim προτιμῶνται sonat πρὸ τῶν ἄλλων τιμῶνται,

id est ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, sive μᾶλλον ἢ ἄλλοι· ita etiam προσκοπεῖν, illi respondens, ὑπὲρ τοὺς ἄλλους σκοπεῖν, sive μᾶλλον ἢ τοὺς ἄλλους. ideoque in huius loci interpretatione non dixi tantum *providendi officio fungi*, sed *prae aliis fungi*. Alioqui certe non dubium est, quin in verbo προσκοπεῖν praepositio πρὸ, vulgarem usum sequendo, non aliud valeat, quam quod Latina *pro* in *providere* & *prospicere*. Verum & hoc addendum est, etiamsi hic praepositio πρὸ in προσκοπεῖν alio, quam in vulgari usu respiciat, interim tamen simplex significationem compositi retinere, perinde ac si una eademque praepositio duos simul usus habere, sive ad res duas simul respicere possit. Quae res, si qua alia, quanta fuerit Thucydidis ad sermonis νεωτερισμὸν audacia, aperte nobis testatur. Alius enim ἐκ πάντων non minus ante προσκοπεῖν, quam ante προτιμῶνται, posuisset: hoc modo, τὰ κοινὰ ἐκ πάντων προσκοπεῖν, ὥσπερ καὶ ἐν ἄλλοις ἐκ πάντων προτιμῶνται. Quid si vero ita, Thucydidem utrobique haec verba ἐκ πάντων, aut, si non utrobique, at certe ante προσκοπεῖν, ubi magis necessaria sunt, non ante προτιμῶνται, posuisse? STEPH.

ead. l. 37. Προεδρεία) Προεδρία Cass.

Pag. 356. *l.* 1. Καὶ ὡμολόγησαν) Καὶ ὡμίλησαν Ms. Bas.

ead. l. 2. Διαλλαγῆναι) Haec iisdem verbis leguntur in Suida v. διαλλαγῆναι & ἐναλλαγῆναι· nisi quod pro ἐχθροῦ ὄντος τῷ πρώτῳ φίλῳ habet ἐχθροῦ ὄντος τὸ πρότερον. Sed scripturam scholiorum merito praefert Kusterus. H. Stephanus in margine sui exemplaris Suidae, cuius usum debeo humanitati viri iuris consultissimi, & a nostris studiis non alieni, Franc. van Limborch, pro τὸ πρότερον scripserat τῷ πρότερον φίλῳ.

ead. l. 18. Ἐνίκησαν) Malim ἐνικήθησαν. STEPH.

ead. l. 19. Εὐβούλων) Potius εὐβουλοτέρων dicendum fuerit, ut in hac oppositione comparativo ἀβουλοτέρων comparativus εὐβουλοτέρων respondeat. Sed non assentior illi de hoc, ut non aliud, quam maior hostium prudentia, eius mali, cuius meminit Thucydides, causa existimetur. STEPH.

ead. l. 20. Ἐνθυμεῖται ὁμοίως οἷς πιστεύει) Observa, exponi ὅμοια tanquam adverbialiter positum: quem huius nominis usum & alibi animadvertisse mihi videor. Ceterum cum hic locus, qui ex obscuris est, varias in partes in hisce scholiis versetur, ego ab eo plane Scholiaste dissentio, quisquis est, (nam ex diversis collectam esse huius loci expositionem, vel potius, collectas esse expositiones, & ἄλλως ostendit, & alioqui multa sunt, quae indicent) qui verbo δοξάζειν idem signi-

ficari putat, quod ante verbo ἐνθυμεῖσθαι declaratum sit: ac potius δοξάζομεν ad dativum τῇ πίστει respicere existimo, ut perinde sit, ac si dictum esset πιστεύομεν. *Nullus* (inquit) *res perpendit, & inito de illis consilio eas aggreditur eodem modo, quo fiduciam de illis capit. Sed contra plerique omnes de rebus, quas aggressuri sunt, tanquam tutis & felicem exitum habituris opinionem ac fiduciam concipiunt: verum postquam in eo sunt, ut cogitata exsequantur, eorum securitas, qua sibi omnia tuta promittebant, in timiditatem vertitur, & in opere medio sibi ipsis desunt.* Vix enim ἐλλείπειν ausim hic reddere verbo *deficere*, quod non dici de iis existimem, qui animum despondent, sed de iis, quorum consilia, (quae ἐνθυμήσεις ex illo ἐνθυμεῖσθαι vocari posse videntur) consilia inquam ea, quae ad res exsequendas afferunt, illi praecedenti fiduciae minime respondent, sed omnino ei imparia sunt. Hoc denique sibi velle Corinthii videntur, *Tale est hominum ingenium, ut facile quidem fiduciam sumant de rebus, quas aggrediuntur, quod eas sibi tutas proponant, sed non eo consilio eaque providentia in illis gerendis utuntur, ut tales eas reddant, quales sibi proposuerunt.* Sed quaenam tanta esse εὐβουλία, quaenam tanta esse πρόνοια potest, ut μετ' ἀσφαλείας aggredi bellum aliquod dici possit? Minime certe convenire hoc videtur cum eo, quod ab Archidamo dictum antea fuit, (I, 80) de bello quovis generaliter loquente, μήτε ἀγαθὸν καὶ ἀσφαλὲς νομίσαντα. tantum abest, ut in bello aggrediendo istud praecipue videndum sit, quam nobis ἀσφάλειαν proponere possimus. Nam quid hoc est, ἀσφάλειαν in bello, quo nihil magis est σφαλερὸν, quaerere? Praeter eam profecto, quam ipsa experientia nobis facit, τῆς ἀδηλότητος belli fidem, (quam ea etiam, quae Marti tribuuntur, epitheta testantur) apud hunc ipsum scriptorem cum alia huius rei testimonia habemus, tum vero istud, ἄδηλα γὰρ τὰ τῶν πολέμων. Quae cum ita sint, qui ἀσφάλειαν in bello quaerit, quod contra belli naturam est quaerere videtur. Respondendum puto, ἀσφάλειαν intelligi de tutis consiliis, quatenus ea in humanam prudentiam cadunt, id est, quam longe humana providentia extenditur; sive, quam longe humana mens eventura prospicere potest. Pro qua mea responsione facit, quod alicubi τὸ ἀσφαλὲς & τὸ λελογισμένον copulata inveniuntur: ut apud Dionys. Hal. lib. Antiq. Rom. IX, ὅταν τὸ ἀσφαλὲς καὶ λελογισμένον ἥκιστα οἱ καιροὶ δέχωνται. Steph. Apage utriusque (nam gemina hic occurrit) expositionis taediosas nimis subtilitates. Verba auctoris sunt: ἐνθυμεῖται γὰρ οὐδεὶς ὅμοια τῇ πίστει,

καὶ ἔργῳ ἐπεξέρχεται. Ubi *τῇ πίστει* non est, ut existimant Scholiastae & Fr. Portus in Comment. dativus ab adiectivo *ὅμοια* regendus, sed est (ut cum Grammaticis loquar) ablativus modi: & *ἐνθυμεῖται τῇ πίστει* opponitur sequenti *ἔργῳ ἐπεξέρχεται.* *Ὅμοια* vero est absolute *paria* vel *eadem*, idemque ac si poneretur hic adverbium *ὁμοίως.* Sententiam optime reddidit ac pari brevitate H. Stephanus in Concionib. p. 65: *Quia nemo tali opere rem exsequitur, quali fiducia deliberat.* Aliter: *Dissimiliter, neque eodem modo se res habent, quando cum fiducia deliberantur & agitantur animo, ac ubi opere ipso eas gerimus & exsequimur.* Recteque adeo Scholion, quod mox sequitur, *τῇ πίστει* interpretatur *τῷ θάρρει.* Ita fere quoque locutus observatur Pericles apud nostrum I, 140, *Καίπερ εἰδὼς τοὺς ἀνθρώπους οὐ τῇ αὐτῇ ὀργῇ ἀναπειθομένους τε πολεμεῖν, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ πράσσοντας.* Gramm.

ead. l. 35. *Ἐνθυμούμεθα*) Videmus hic aperte Scholiastem verbum *δοξάζομεν* exponere verbo *ἐνθυμούμεθα*, quasi, quod dixerat *ἐνθυμεῖσθαι*, id nunc *δοξάζειν* dicat; (licet ab uno ad alterum transiens addat, *διὰ τὸ καθ' ἡσυχίαν δοξάζειν καὶ βουλεύεσθαι*) verum, cum *πίστις* sibi *ἀσφάλειαν* proponat, cur *ἐνθυμήσει*, si quidem haec eam itidem sibi proponeret, & *τῇ πίστει*, inter se non convenire diceret? Steph.

Pag. 357. *l.* 1. *Ἐξεπέσομεν*) Magis convenit praesens tempus *ἐκπίπτομεν.* Steph.

ead. l. 4. *Τὸ δυν. κεφ.*) Suspicetur quispiam, *τοῦ δυνατοῦ κεφάλαιον* esse scribendum: verum & alibi *κεφάλαια* vocat *τὸ δυνατὸν* & *τὸ δίκαιον.* Steph.

ead. l. 5. *Τὰ παρακινοῦντα*) De hac expositione quid aliud, quam mendose scriptam esse, dicendum est? Idem.

ead. l. 25. *Εὐτρόπως*) Haec pars huius scholii etiam in Suida legitur v. *εὐοργήτως*, qui post *τρόπος* addit *παρὰ Θουκυδίδῃ.* Sed non apud solum Thucydidem ita ponitur *ὀργή.* Vide ad Thucyd. I, 130 & 140.

ead. l. 29. *Χωρισθέντας*) *Διαχωρισθέντας* Reg.

ead. l. 31. *Τὴν δουλείαν καὶ λόγῳ ἀμφιβάλλειν*) Haec nota commodam sedem non habebit, nisi ad sq. *ὃ καὶ λόγῳ·* quo igitur hinc referenda. Gramm.

Pag. 358. *l.* 4. *Ἐπερχόμενοι*) *Ἐπεξερχόμενοι* Reg.

ead. l. 8. *Οὐ κεῖται κυρ.*) At ego hunc vocabuli *ξυμφοραὶ* usum reprehensione minime dignum existimo. nam cum animo non minus, quam corpori, mala sua tribuamus, quin etiam non minus animi, quam corporis, morbos dicamus,

cur mala, quae illi insunt, (aut aliqua saltem eorum) ξυμφορὰς non vocabimus? Atque ipsemet certe, aut quicunque huius loci mentionem facit in iis, quae in pag. 177 scripta sunt, Scholiis, longe aliter de vocabuli huius hoc in loco significatione sentit. STEPH.

ead. l. 12. Ὅμηρος) Iliad. ξ, v. 108. Stephanus & alii post eum ante verba Homeri non recte lineam posuerunt, quasi esset posterior pars versus, cum sit principium.

ead. l. 17. Τὰ πάτρια) Rationem expositionis huius non capio. Per ταῦτα certe indicantur praecise illa vitia, nuper Peloponnesiis exprobrata, ἀξυνεσίας, μαλακίας καὶ ἀμελείας, atque ita recte acceperunt interpretes Latini & Ablancurtius. GRAMM.

ead. l. 18. Τὴν κατ.) Non puto a Thucydide novam istam & plane inauditam significationem vocabulo isti dari: sed tantum respicere ad eius a verbo φρονῶ originem, quamvis praefixa praepositio significationem immutarit: atque ad significationem illius verbi φρονῶ respicientem, quasi quae nihilominus in eo quodammodo inclusa maneat, addere, *quae καταφρόνησις, quia multos subvertit, mutato nomine ἀφροσύνη dicta est.* Mirum vero, quantum hic a mente Thucydidis aberrarint, & quantum in loci huius interpretatione (si a sui scriptoris mente tam procul discedere, interpretatio vocanda est) & Valla & Vitus sibi permiserint. Ita enim Valla, *Neque tamen ut ista nomina fugiatis, excusationem praetendatis, quod temeritatem devitaveritis, plerisque perniciosam. quae excusatio quia multos decepit, contrario nomine sui accusatio vocatur.* Quid haec cum Corinthiorum mente, quid cum illis, quibus utuntur, verbis, commune habent? praesertim vero voci *accusatio*, quid cum voce ἀφροσύνη est affinitatis? Sed Vitus tamen Vallam potius, quam scriptorem suum, sequens, ita locum hunc reddidit, *Neque excusetis vos hoc praetextu, quod nolueritis aliquid temere agere. Nam talis circumspectio quia multis nocuit, contrario nomine stultitia vocatur.* At Thucydidem contra in hac καταφρονήσεως & ἀφροσύνης antithesi eo respicere, quo dixi, nihilque minus quam nomini καταφρόνησις significationem suam mutare, ostendo & in meis Schediasmatis, alium eiusdem scriptoris locum, ubi declarat, quam sit perniciosa, afferens. STEPH. Καταφρόνησιν Thucyd. hic vocat ὑπερφρόνησιν. nam κατὰ praepositio saepe, ut hic loci, intensionem significat. Idem enim est, ac si dixisset, οὐ δύνασθε εἰπεῖν ὅτι διὰ τὸ ἔχειν τὰ τρία ταῦτα, οἷον ἀξυνεσίαν, ἀμέλειαν, μαλακίαν, οὐ πολεμοῦμεν· ἀλλὰ διὰ τὴν

καταφρόνησιν, ὅ ἐστι διὰ τὸ ἄγαν φρονεῖν. καταφρόνησιν γὰρ τὴν ὑπερφρόνησιν λέγει, ἤγουν τὴν ἀφροσύνην. *Suidas.* HUDS.

ead. l. 23. Οἱ γὰρ Λάκωνες τῶν προγόνων ἦσαν ὀλίγον εὐπορώτεροι) Haec non habet Caff.

ead. l. 30. Λείπει τὸ δοκεῖ) Immo in huiusmodi locis censetur potius esse verbi ἐστὶ ellipsis. STEPH.

ead. l. 36. Ὅμηρος —) Homericum istud hemistichium ab iis, quae hic dicuntur, multi existimabunt alienum: & mirabuntur, curnam citatum ab eo fuerit, cum nihil habere cum hoc loco commune videatur. At ego Homerica haec verba, tanquam proverbiale dictum de valde urgente necessitate, & re, quae differri non potest, afferri existimo: ideoque ad illa potissimum verba pertinere, ἀλλὰ νομίσαντες ἐπ' ἀνάγκην ἀφῖχθαι. IDEM. Est Iliad. κ', v. 173.

ibid. Τὸ δὲ περιμέν.) Ad istud, quod scribit, περιμένοντας esse pro περιμενόντων, addam, quod licet auditu novum, verum tamen, ut spero, fatebuntur, qui diligenter hunc locum expenderint: nimirum non aliter esse intelligendum, quam si dictum esset, ὡς οὐκέτι ἐνδέχεται περιμένειν ἡμᾶς, καὶ περιμενόντων ἡμῶν, τοὺς μὲν, ἤδη βλ. id est, καὶ ἐν ᾧ περιμένομεν. Sed videri etiam possunt haec partim in prima, partim in secunda persona dici: ut videlicet τοὺς μὲν ad secundam, sicut τοὺς δὲ ad primam referamus. STEPH.

Pag. 359. *l.* 5. Πλεονάζει) Observandus hic verbi πλεονάζειν usus, pro eo, quod est *saepe repetere*: uno verbo, *inculcare.* Perinde ac si dicas, *pluribus in locis id ponere*, sive, *eo uti.* IDEM.

ead. l. 9. Ψῆφον) In hoc loquendi genere, ψῆφον ἐπήγαγον, vult ψῆφον nunc significare σκέψιν, cum antea (pag. videlicet 355) ψῆφον ἐπήγαγον dixerit significare, ἐκύρωσαν. de qua expositione vide, quae ibi a me scribuntur. IDEM.

ead. l. 11. Τῶν Λακεδαιμονίων) Non solum vero πλῆθος Lacedaemoniorum, sed & τῶν συμμάχων. Πλῆθος igitur hic *maiorem* denotat *partem*, ut accuratius hic Valla reddidit, quam Enenckelius aut Gallicus ille. GRAMM.

ead. l. 12. Ἔκ τινος πόρου λαμβάνειν) Post haec in Mſ. Baſ. sequentia leguntur: ἀπὸ τῶν ἐκτὸς εἰς ἄστυ κομίζειν, ὃ νῦν λέγουσιν σκα.... ζειν ἐν τῷ κάστρῳ εἰσάγειν κάστρον δὲ λέγεται τὸ ἄστυ, καί ἐστιν λέξις Ἰταλική.

ead. l. 17. Τὸ κατὰ Κύλωνα) Vid. Scaligeri Animadv. in Eusebii Chron. & Marshami Chron. HUDS.

ead. l. 18. Ὁ τεχνογράφος) Multi scripserunt τέχνην ῥητορικὴν, quibus omnibus nomen τεχνογράφων commune esse

potest. Sed fortassis designat Theonem Sophistam, qui in principio capitis secundi Progymnasmatum scribit, χρὴ τὸν διδάσκαλον, ἑκάστου γυμνάσματος εὖ ἔχοντα, παραδείγματα ἐκ τῶν παλαιῶν συγγραμμάτων ἀναλεγόμενον, προστάττειν τοῖς νέοις ἐκμανθάνειν· & inter elegantium narrationum exempla eodem capite pag. 15, 22 & 50 edit. Lugd. Bat. hanc Thucydidis de Cylonio piaculo narrationem recenset, & Herodoti atque Euphronis de eodem narrationibus praefert. Leo, quem Scholiastes nominat, potest esse Leo Alabandensis, vel alius. Nam plures fuerunt hoc nomine Rhetores & τεχνογράφοι, de quibus vide Fabricii Bibliothecam Graecam. Ceterum in iis, quae e Theone protuli, dubito an distinctio post ἔχοντα tollenda, & verba ἑκάστου γυμνάσματος εὖ ἔχοντα παραδείγματα coniungenda sint: ut Theo dicat, praestantissima quaeque cuiusque exercitationis exempla discipulis proponenda esse. Interpres illa, ἑκάστου γυμνάσματος εὖ ἔχοντα, ad διδάσκαλον retulit, & vertit, *praeceptorem singulorum exercitiorum peritum.* Scio illud, οὐκ οἶδα παιδείας ὅπως καὶ δικαιοσύνης ἔχει, & alia huiusmodi: sed non credo ita defendi posse hanc interpretationem.

ead. l. 23. Ἐπὶ τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης) Ea incidit in annum tertium Olympiadis LXXII. Cylonium piaculum in annum primum Olymp. XLV. Itaque immaniter peccavit Scholiastes ex sententia Petavii Rationar. Temp. Part. II, lib. 3, cap. 9. Marshamus in Seculo XVIII, p. 637 ed. Lips. Cylonem Olympiade XXXV Olympia vicisse, & rempublicam Atheniensium diu turbis ex hoc piaculo ortis agitatam fuisse, scribit, atque ideo benigne capienda censet haec verba Scholiastae. Mihi verba Graeca τὰ κατὰ Κύλωνα ἐπράχθη non videntur admittere benignam hanc interpretationem. Et si iam demus Marshamo, ea hoc sensu accipi posse, tamen Scholiasta reprehensione non careret, qui de alio tempore loquens, quam auctor, quem sibi explicandum proposuerat, maximam partem lectorum in errorem inducturus sit.

ead. l. 26. Κατέλαβον) Κατελάμβανον Cass.

ead. l. 28. Ἐπειδή ἐστιν &c.) Celebrata etiam erant apud Smyrnaeos & Nicaeenses. Vide Meursii Graeciam feriatam, l. 5, p. 216, 217. HUDS. Καὶ ἐν Μακεδονίᾳ Cass.

ead. l. 29. Τυραννήσων) Ὡς τυραννήσων Cass.

ead. l. 30. Περὶ τῆς τῶν Διασ.) Scribendum censeo, περὶ τῆς τῶν Διασίων ἑορτῆς. neque enim subaudiri posse hunc genitivum existimo, nisi ubi illius mentio praecedit. STEPH.

ead. l. 34. Τινὰ πέμματα &c.) Porcos Iovi immolasse testatur Xenophon lib. 7 ἀναβάσεως. & apud Aristophanem Strepsiades per Diasiorum festa, τὴν γαστέρα τοῖς συγγενέσι, ventrem sive intestina consanguineis se assasse refert: ut non tantum libamentis fecisse, sed victimas quoque immolasse videatur. Vide Petr. Castellanum de Festis Gr. p. 73, 74 &c. HUDS. Pro τινὰ πέμματα Mſ. Baſ. habet πέμματα διάφορα.

Pag. 360. *l.* 2. Οἰκονομηθῆναι) Οἰκονομῆσαι. Caſſ.

ead. l. 9. Πλησίον τοῦ Ἀρείου πάγου) Vide Meziriacum ad Ovidii Epist. Hermiones pag. 272.

ead. l. 12. Ἡρόδοτος) Lib. V, cap. 70.

ibid. Ἡ δὲ ἔννοια, ἀμφίβολον) Non dubito, quin scriptum ab eo fuerit, ἡ δὲ ἔννοια ἀμφίβολος. STEPH. Ἡ δὲ ἔννοια, & paulo post φησὶ non sunt in Caſſ.

ead. l. 17. Μετὰ τὸν Κλεομένην) Haec verba respiciunt ad id, quod a Thucydide hac pag. dictum fuit, ἤλασε δὲ καὶ Κλεομένης. STEPH.

ead. l. 20. Τὸ ἐκβλ.) Ideo παθεῖν ἂν αὐτὸν τοῦτο, intelligit τὸ ἐκβληθῆναι, quia Thucyd. ἐκπεσόντος αὐτοῦ dixit: tanquam videlicet ἐκπεσόντος idem valeat, quod ἐκβληθέντος. STEPH.

ead. l. 22. Τὴν ἀπὸ περιστάσεως δυστυχίαν) Pleraque horum etiam in Suida legi v. ξυμφορὰν, observavit cl. Wasse ad Thucydidem.

ead. l. 23. Καὶ ἐν τῇ δημ.) Credibile est addidisse τῶν Κορινθίων vel ante, vel post δημηγορία. Exstat autem hic illius concionis locus I, 122; sed ibi τάδε (quod & Scholiastes agnoscit) scriptum est: nec non praefixa est particula negativa οὐκ ante ἀπήλλακται. Verum quid commune habet cum loco illo is, de quo nunc agitur, ad significationem vocis ξυμφοραὶ quod attinet? Potius certe aliquam communionem cum aliis multis habet, in quibus sonat, quod Latine *calamitates* vel *infortunia* dicimus. cui posteriori interpretationi respondebit Graeca expositio, si δυστυχίας vel κακοπραγίας esse dicamus: ut ξυμφορὰν in eo, de quo nunc agitur, loco δυστυχίαν & κακοπραγίαν exponit: (adiectis tamen aliis verbis, quae quodammodo illorum significationem restringunt) atque ita in Periclis concione, II, 61, ξυμφοραῖς dictum legimus, χρεὼν καὶ ξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις ἐθέλειν ὑφίστασθαι. Nec non in alia concione eiusdem, quae est I, 140, πρὸς δὲ τὰς ξυμφορὰς καὶ τὰς γνώμας τρεπομένους. Quem locum hic, paucis verbis interiectis, sequitur, ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμ. verum hic ἀποτυχίας ab eo exponi vide-

mus, & quidem haec ipsa loci illius verba afferente. Ac, cum nunc exponat ἀποτυχίας, tamen cum ad eum locum ventum fuerit, significare dicet ἀποβάσεις, ut videbis pag. 366, ubi & meam de hac expositionum diversitate sententiam proferam. STEPH.

ead. l. 29. Διὰ τὸ ἄγος) Verba haec, διὰ τὸ ἄγος, prima fronte videri Thucydidea possint, quod iis subiungatur sua expositio: non Thucydidis sunt tamen, sed iis explicantur haec illius verba, διὰ τὴν ἐκείνου ξυμφοράν· deinde, quod dixerat breviter διὰ τὸ ἄγος, pluribus verbis & apertius dicit, διὰ τὸ μὴ ἐκβληθῆναι αὐτὸν ὄντα ἐναγῆ. IDEM.

ead. l. 31. Κατὰ τὴν ζωὴν) Εἰς τὴν ζωὴν Cass.

ead. l. 32. Ταίναρον) Ταιναρὸς Cass. pro Ταίναρος· nam apud omnes alios proparoxytonum est. Plerique etiam τὸ Ταίναρον. Pausanias III, 25. Strabo VIII, 363. Scholiastes Apollonii Rhod. saepe, apud interpretes Stephani v. Ταίναρος, & Eustathius in Dionys. Perieg. v. 498. Sed Scylax pag. 36 ed. Gron. Ταίναρος. Stephano Ταίναρος est urbs, Ταίναρον templum Neptuni, quod ibi erat. Idem scribit, Ταίναρος masc. & fem. genere dici. masculino est in versu apud Eustathium l. d. καὶ Ταίναρον ἠνεμόεντα. In Reg. hic adscriptum erat, *qui locus dicitur vulgariter Caromalis.*

ead. l. 34. Χαλκίοικος &c.) Vide Meursii Miscell. Lacon. l. 1, c. 3. HUDS.

ibid. Ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Σπάρτῃ) Habet etiam Suidas in Χαλκίοικος, exceptis his, ἢ διὰ τὸ στερεὸν εἶναι.

Pag. 361. *l.* 7. Διαφορὰ προσήκ.) Quoniam a Thucydide post προσήκοντές τινες additur καὶ ξυγγενεῖς, ne hanc adiectionem supervacaneam esse quis putet, differentiam inter haec duo esse admonet: sed qualisnam ea sit, cum ab eo additum fuisset, omissum esse a librario suspicor. STEPH.

ead. l. 9. Ἀντὶ τοῦ σοὶ) Vid. Corinthum de Dialect. & Scholia ad Aristophanis Plutum, v. 69. HUDS.

ead. l. 11. Γραφὴ, ἡ) Γραφὴ μὲν, ἡ Rostg.

ead. l. 12. Ἁπλῶς νῦν) Ἁπλῶς ὡς τὰ νῦν. Cass. Rostg. Suidas: Γραφή. ζωγραφία. κατηγορία. καὶ ἐπιγράμμασιν. Portus coniiciebat καὶ ἐπίγραμμα, quod se non aspernari scribit Kusterus. Apertum est ex hoc loco legendum esse καὶ ἐπὶ γράμμασιν· id est, τίθεται καὶ ἐπὶ γράμμασιν, *dicitur etiam de literis*, vel, *de scriptura.*

ead. l. 14. Ὄντα δηλονότι) Ad haec ἐς Βυζάντιον non intelligas ὄντα, nam pertinet ad sequens διαπέμψαι, id quod cla-

rum satis; nisi fortasse scripserit Scholiastes, ὄντα ἐκεῖ δηλονότι. Gramm.

ead. l. 15. Ἡ σφραγὶς τοῦ Περσῶν βασιλέως) Est hic locus unicus de sigillo regis Persarum, ut putat Brissonius lib. I de Regno Persar. pag. 142.

ead. l. 27. Τρυφηλὴν) Μηδικὴν inter versus exponebatur in Cass. τρυφηλὴν in marg.

ead. l. 29. Πρῶτόν τε) In Cass. & Rostg. addebatur, ἐντεῦθεν ἄρχεται ἡ δευτέρα παρουσία.

ead. l. 31. Καθεσθεὶς) Ad vocem Τρωϊάδας, quae in Thucydide est ante ἱδρυθεὶς, in Cass. & Rostg. annotabatur, εἰσὶ γὰρ καὶ Ἀττικαί. Athenis erat Κολωνὸς Ἵππιος & Ἀγοραῖος, non Κολωναί. Vide de iis Meursium de Populis Att. v. Κολωνός.

ead. l. 33. Τὴν ἀργίαν) Non placet, μονὴν exponi ἀργίαν· cum μονὴν ποιεῖσθαι non aliud esse putem, quam μένειν· quo etiam modo dicitur aliquis a nostratibus *faire sa demeure.* At vero ποιεῖσθαι τὴν ἀργίαν Graecae linguae ignotum est. Steph. Μονὴν non significare hic ἀργίαν, sed διατριβὴν, moram, aut commorationem (quodque haereret diutius in istis locis) certi sumus. Addantur, quae & recte de isto loco monuit H. Stephanus in Notis. Gramm.

ead. l. 34. Ἦν δὲ σκυτάλη) Vide luculentum A. Gellii locum l. 17, c. 9, Suidam in voce σκυτάλη, Tzetzis Var. Hist. Chil. 9, cap. 258, Meursii Miscell. Lacon. l. 3, c. 6, & Cragium de rep. Laced. l. 4, c. 7. Huds.

ead. l. 36. Μίαν) Πρώτην Cass. & Rostg. Eadem, quae hic Scholiastes, etiam Suidas habet, praeter pauca, quae sensum non mutant.

Pag. 362. *l.* 1. Περιείλουν) Περιείλιττον Rostg.

ead. l. 7. Σκυτάλην) Τὴν σκυτάλην Cass.

ead. l. 10. Τὴν παραβολὴν) Quamvis hic τὴν παραβολὴν, non τὴν διαβολὴν, habeamus, tamen vox sequens, τὴν κατηγορίαν, expositio est alterius lectionis τὴν διαβολήν· at quae ipsi subiunguntur, eam, quae hic posita est, videlicet τὴν παραβολὴν, exponunt. Utram vero sequendam existimem, a me apud ipsum Thucydidem dictum fuit. Steph. Assentior H. Stephano, (quamvis dubitanter pronuntianti) duorum enarratorum scholia hic exstare, quorum alter in suo Codice habuerit διαβολὴν, quae lectio in impressis praevalet, interpretatus eam recte κατηγορίαν; alter vero legerit παραβολὴν, quemadmodum in marg. annotatur adhuc, supposititium autem censetur Stephano. (Confer. Var. Lect. in edit. Oxon.)

Nobis nihil certi definire hic visum tutius. Quod enim exempla non in promtu sint statim, ad probandam notionem istam atque usum τῆς παραβολῆς apud scriptores veteres, Lexicaque hic, ut saepius, nos frustrentur, nulla ratio. Τὸ παράβολον certe κίνδυνον notare, tritum. Et tali significatione παραβάλλεσθαι adhiberi in hac ipsa historia Pausaniae videbis nostro cap. 133, ὡς οὐδὲν πώποτε αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς βασιλέα διακονίαις παραβάλοιτο. Ac tandem quid de Cornelio Nepote dicemus, qui, de quo quaestio nobis iam est, Thucydidis locum ita prorsus expressit, *Sperans se etiam pecunia & potentia instans periculum posse depellere?* Scio quidem, ad forum pertinere etiam *periculi* vocem, *iudiciaque* & *pericula* in Latinis melioris aevi auctoribus coniungi. At probabilius tamen videtur, Nepotem τὴν παραβολὴν ita reddere voluisse, quam διαβολήν. Non ausim igitur improbare h. l. Enenckelii versionem, quae ad exemplum Nepotis habet, *largitionibus quoque se declinaturum periculum sperabat*, pag. 53. vid. & Gallic. pag. 118. GRAMM. Verba haec, τὴν κατηγορίαν. τὸν κίνδυνον, non habet Caff.

ead. l. 12. Καὶ μὴν) In Proparasceue mea voculas καὶ μὴν obiectioni servire docui: cuius rei & hic exemplum habemus. Sed ei, quam movit, obiectioni non respondet, quomodo Pausaniam vocet regem, cum esset tantummodo regis tutor. Ego eam solvi posse reor, si Pausaniam regis personam sustinuisse dicamus: aut certe Thucydidem, cum dixit, licere hoc ephoris adversus regem agere, voluisse a nobis intelligi, multo magis adversus eum, qui tantummodo regis tutor fit. STEPH.

ead. l. 14. Χρήμασι δηλονότι) Tollenda est distinctio post δηλονότι· nam cum διαπραξάμενος utrumque vult dativum subaudiri: atque hoc deinde exponit διακρουσάμενος τὴν κατηγορίαν. Verum, quis accusativus cum participio illo subaudiatur, tacere non debuit. ego certe βραχυλόγως dictum puto διαπραξάμενος, quod dicendum erat τὰ πρὸς τὴν διάλυσιν τῆς διαβολῆς διαπραξάμενος. STEPH. In Caff. prima pars huius scholii χρήμασι δηλ. καὶ λόγοις vetusta manu minio, altera διαπραξάμενος ἢ. δ. τ. κ. recentiori & atramento scripta est.

ead. l. 21. Διὰ τὸ μὴ &c.) His verbis praefigendum erat τῇ τε παρανομίᾳ. illis enim constat hoc vocabulum explicari. Mutandum autem puto ἤθεσι in ἔθεσι, (licet paulo post illud item, non istud legatur) & fortasse inter παροῦσι & τοῖς copula καὶ est inserenda. Vocat certe παρανομίαν Thucyd. quod dixit c.

130, Pausaniam non amplius posse ἐν τῷ καθεστῶτι τρόπῳ βιοτεύειν. STEPH. In Cod. Reg. hoc scholion in duo dividitur: nam ad παρανομίᾳ annotatum est, διὰ τὸ μὴ στέργειν τοῖς Λακωνικοῖς· ad τοῖς παροῦσι autem, τοῖς ἤθεσι τοῖς Λακωνικοῖς.

ead. l. 24. Ἀλλ' ἕτερόν τινα) Adi de hac re Spanhemium ad Callimachi Hymn. in Delum pag. 391.

ead. l. 29. Τοῖς ἤθεσι) Si pro ἤθεσι scribi debet ἔθεσι in illa expositione nominis παρανομίᾳ, idem certe & hic faciendum fuerit. Ac pro ista emendatione facit & pag. 365 locus, ubi τῶν ἐπιτηδευμάτων exponit τῶν ἐθῶν. Scio alioqui esse quosdam locos apud Thucydidem, qui utramque admittere posse scripturam videantur. Ex quibus est hic II, 61, ὅμως δὲ πόλιν μεγάλην οἰκοῦντας, καὶ ἐν ἤθεσιν ἀντιπάλοις αὐτῇ τεθραμμένους. STEPH. Post τοῦ Μηδισμοῦ omnia absunt a Cass.

ead. l. 34. Δῆλον ὅτι) Scripsit fortasse ἐκ τούτου δῆλον, volens nos admonere, ex eo quod dicit τὰς τελευταίας, manifestum esse & alias ab eo missas fuisse. Sed hoc vel eo tacente lectori in mentem venire poterat. STEPH.

ead. l. 35. Τινὲς κύριον) Stulta haec dubitatio, & homine indigna in Graeca lingua bene exercitato, utrum Ἀργίλιος nomen proprium sit, an ἐθνικόν· cum istud ἀνὴρ propriis nominibus praefigi non soleat. IDEM. Haud existimandus erit, me iudice, Scholiastes suam hanc facere dubitationem, sed aliorum potius referre. Interim videant doctiores, utrum censuram aeque effugerit Corn. Nepos, qui in historia hac Pausaniae, ex Thucydide ut videtur hausta, ἄνδρα Ἀργίλιον, *adolescentulum* vocat; atque in tota narratione, Argilii ita nomine utitur non semel, ut suspicari merito possis, potius κύριον hoc ipsi, quam ἐθνικὸν fuisse habitum. Omnino vero reprehendendus Dion. Lambinus, in notis suis ad Nepotem p. 85 edit. Francof. 1608 in fol. Thucydidis verba, ἀνὴρ Ἀργίλιος, interpretatus, *vir nomine Argilius*. GRAMM.

ead. l. 37. Τοῦτο δέ τινες &c.) Παιδικὰ saepe pro honesto amore capitur, licet aliter accepisse videtur Corn. Nepos. Vide Suidam in voce. HUDS.

Pag. 363. *l.* 1. Ἐρώμενος ἐθάρρει) Deest dativus ᾧ ante ἐθάρρει, & fortasse nominativus ὁ ante ἐρώμενος· ut scribatur, ὁ ἐρώμενος ᾧ ἐθάρρει. Post haec autem, τὸ γὰρ πιστότατος ὤν, deesse puto haec, τοῦτο δηλοῖ, aut his similia: vel scriptum fuisse, τοιοῦτο γάρ ἐστι τὸ πιστότατος ὤν. STEPH. Inserendum haud dubie, ante ἐθάρρει, relativum ᾧ. Recteque sic a Scholiasta exponitur auctoris mens in istis, Καὶ πιστότατος ἐκείνῳ,

id eſt, *& cui maxime propterea fidem habebat*: non ut Latini interpretes haec reddunt, Valla quidem, *idemque illi fideliſſimus*, Enenckelius, *amaſius quondam & fideliſſimus ipſi*; iungenduſque his Ablancurtius, *& qui lui étoit très-fidelle.* At nos ἐκείνῳ vertimus *eapropter*: nec enim pronomine hoc intelligendus Pauſanias, ſed eſt ἐκείνῳ τρόπῳ, vel πράγματι; ſcil. *δι' ἐκεῖνο, ὅτι παιδικά ποτε ἦν αὐτοῦ, talis ab ipſo habitus, in quo prae ceteris fiduciam collocaret.* Ceterum de ultimis Scholiaſtae his, τὸ γὰρ πιστότατος ὤν, videndus H. Stephanus. GRAMM.

ead. l. 4. Καὶ αὐτὸν) Scribe αὐτὸν, & ὡς ἂν εἰ, ſicut alibi ſcriptum invenies. STEPH.

ead. l. 17. Ἀλκιθέα) Matri Pauſaniae nomen fuit, ſi Polyaeno VIII, 51, credimus, *Theano*; ſi auctori Scholiorum in Ariſtoph. Equites v. 84, Ἀλκαθέα; ſin Suidae in Παυσανίας, Ἀγχιθέα. HUDS.

ead. l. 20. Τὸ ἐνεστὼς) Τὸ ἐνεστός. Caſſ.

ead. l. 21. Ἵνα δῆθεν μὴ ἀσεβήσωσιν) Apertum eſt, haec non pertinere ad vocem ὑστέρησαν. In Caſſ. annotantur ad verba Thucydidis ſequentia ἔτι ἔμπνουν ὄντα.

ead. l. 26. Ἐμέλλησαν) Lectionem alteram ἐμέλισαν (nam ita hic quoque ſcribendum eſt) mirum eſt ab hoc Scholiaſte agnoſci, & nullam alterius mentionem fieri: cum tamen pro ea quamplurimi huius ſcriptoris faciant loci, in quibus itidem poſt ἐμέλλησαν aut ἐμέλλησε ſubaudiendus infinitivus relinquitur. Fortaſſe tamen ita ſcripſit hunc locum, ut infinitivum ἐμβάλλειν non poſt ἐμέλλησαν ex ſequentibus ſubaudiendum, ſed poſt εἰώθεισαν ex praecedentibus repetendum ἀπὸ κοινοῦ reliquerit. Id enim dicendum foret, ſicubi haec ſcriptura exſtaret, καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν Καιάδαν ἐμβάλλειν, οὗπερ τοὺς κακούργους εἰώθεισαν. Malim antem εἰώθεσαν, ut in Cod. vet. STEPH. Hoc ſcholion non eſt in Caſſ. In Roſtg. erat ἐσκόπησαν, ἐβουλεύσαντο, ἐγγὺς ἐγένοντο.

ead. l. 27. Τόπος ὁ Καιάδας) Caſſ. Ὁ Κεάδας τόπος. & paulo poſt τοῦ Κεάδου.

ead. l. 30. Τὸ σῶμα) Violenta nimis iſta expoſitio, qua dicitur ſepulcrum de corpore vel potius cadavere, quod ei impoſitum eſt, intelligi. Quod ſi locutus ita eſſet Thucydides, audacia pluſquam poëtica atque adeo dithyrambica uſus eſſet: quamvis enim ſaepe continens pro contento ponant, non tamen hac quoque in re figura illa utuntur. Quo igitur ſenſu transferri ſepulcrum dici poteſt? audax (ac novum etiam fortaſſe) hoc loquendi genus eſſe fateor: ſed qui ſepul-

crum alicui alio in loco exstruit, deinde corpus in id transfert, ipsum quodammodo transferre sepulcrum videtur. STEPH.

ead. l. 31. Προπυλαίῳ) Ἐν τῷ πρὸ τοῦ ἱεροῦ προαστείῳ. Rostg. Suidas quoque προπύλαια, ἢ προάστεια exponit: Hesychius, προπύλαια ναῶν. Vide Spanhemium Differt. IX de Praest. & Usu Numism. p. 716, & Kuhnium ad Pollucem I, 6.

ead. l. 32. Τοὺς ἀνδριάντας) Post illa verba deesse crediderim participium τιθέντες, aut aliud huiusmodi. neque enim illum accusativum cum verbo ἐσοφίσαντο iungi placet. Utitur autem verbo σοφίσασθαι & pag. seq. STEPH. Diodorus Siculus tradit, corpus Pausaniae propinquis esse concessum, ut sepulturae mandaretur, sed Apollinem Lacedaemoniis iratum, quod supplicum perfugium violassent, consultum respondisse, *supplicem Deo restitui oportere:* quod cum fieri non posse viderent, pro uno corpore vivo duas statuas Pausaniae posuisse. Herodotus autem de concesso propinquis Pausaniae corpore nullum verbum facit, sed Deum consultum iussisse Lacedaemonios *duo corpora pro uno Minervae Chalcioecae reddere:* illos autem oraculum sic interpretatos esse, *ut pro uno Pausania necato, duas Pausaniae statuas dedicarent.* HUDS.

Pag. 364. *l.* 8. Εὐεργέτης αὐτοῖς) Librarii errori scripturam hanc imputo, & vel αὐτῶν vel certe αὐτῆς ipsum Scholiastem scripsisse arbitror. pro quo αὐτῆς alioqui figurate illud αὐτῶν positum fuisse dicendum erit. STEPH. Αὐτοῖς non habet Cass.

ibid. Διακωμίζεται) Ἀπέχθεσθαι, quod ante hanc vocem est, in Reg. exponitur ἐχθροὺς γενέσθαι.

ead. l. 14. Καταλῦσαι) Eadem in Suida h. v. legi observavit cl. Wasse. Paulo post ad voc. ἑστίαν in Rostg. annotatum erat, ἔνθα τὸ πῦρ ἀνάπτεται εἰς τιμὴν Θεοῦ τινός.

ead. l. 18. Τὸ ἑξῆς, ὑπ' ἐκείνου τοῦ Ἀδμήτου) Ὑπ' ἐκείνου τοῦ Ἀδμήτου. τὸ δ' ἑξῆς Cass.

ead. l. 21. Χρείας τινὸς ἔξωθεν) Ante hoc adverbium deesse aliquid videtur: & scriptum fuisse χρείας τινὸς τῶν ἔξωθεν, vel ἐν τοῖς ἔξωθεν· aut χρείας τινὸς περὶ τὰ ἔξωθεν. Videtur autem parum apte non solum ζωῆς, sed θανάτου etiam fieri mentio. nam qui dicitur cuipiam ἐναντιωθῆναι περὶ ζωῆς, (vel περὶ σωτηρίας τῆς ψυχῆς, ut paulo post loquitur Thucydides) quomodo ἐναντιωθῆναι περὶ θανάτου eodem sensu dicetur? STEPH.

ead. l. 29. Τοῦ φιλέλληνος) Sic etiam supra p. videlicet 331, ubi mentio fit Ἀρχεστράτου τοῦ Λυκομήδους, illum φιλέλληνα vocatum scribit. IDEM. Vide, quae ibi annotata sunt.

ibid. Ἄλλο δυστ.) *Aliud*, inquit, *Themistoclis infortunium*. Atqui his, quae praefiguntur isti scholio, verbis nullum infortunium narratur: ideoque in haec verba, *καταφέρεται χειμῶνι ἐς τὸ Ἀθηναίων στρατόπεδον*, annotasse illud Scholiastem reor. Steph. Ita Cass. Quae hic in eodem & Rostg. annotantur, *διὰ τὴν ἀποστασίαν αὐτῆς*, ad Νάξον pertinere arbitror.

ead. l. 32. Ἀποδοῦναι) Scribo *ἀπεδώσειν*. Steph.

ead. l. 33. Ἀποφυγὼν ἐκ τοῦ λιμένος) Haec etiam apud Suidam esse v. *ἀποσαλεύσας*, ad Thucydidem annotat cl. Wasse.

ead. l. 36. Ἥκω Διὸς παῖς ὤν) Miretur quis non immerito, quid haec verba ad Themistoclem pertineant. Ille igitur sciat, verba ista nihil ad eum pertinere, sed ad illam ellipsin, qua Thucydides illum utentem inducit. *Deest* (inquit) *in talibus* (intellige autem *in talibus loquendi generibus*, vel, *in talibus locis*) *participium ὤν· ut sit*, Θεμιστοκλῆς ὤν. *Sic etiam ἥκω Διὸς παῖς, pro eo, quod est, παῖς ὤν*. Sumtum est autem e tragoedia istud exemplum, ἥκω Διὸς παῖς· post quae verba deest *ἀντὶ τοῦ*. ut ita legatur hic locus, ἵν' ᾖ, Θεμιστοκλῆς ὤν. καὶ, ἥκω Διὸς παῖς, ἀντὶ τοῦ, παῖς ὤν. Nam particula *καὶ* praefigitur verbis, quae in exemplum afferuntur. Estque observanda haec *βραχυλογία*, quam illa vocula efficit: perinde ac si diceretur, *ac dictum est eodem modo illud*, ἥκω Διὸς παῖς. Steph. Sunt verba Bacchi in Bacchis Euripidis v. 1: Ἥκω Διὸς παῖς τήνδε Θηβαίων χθόνα Διόνυσος. Vide Priscianum lib. XVII, pag. 1071. Sic in Andromache v. 1032: Ἥκω Θέτις λιποῦσα Νηρέως δόμους.

ead. l. 38. Τὰ πράγμ.) Non animadvertit, haec verba, *ἐν τῷ ἀσφαλεῖ*, sicut & illis opposita, *ἐν τῷ ἐπικινδύνῳ*, tendere ad illa, *ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο*, ideoque nihil extrinsecus subaudiri debere. Steph.

Pag. 365. *l.* 3. Τὸν Πέρσην) Hic ad verba *τὴν τῶν γεφυρῶν οὐ διάλυσιν* in Cass. scriptum erat, *ταῦτα κεῖται παρ' Ἡροδότου ἀκολούθως ὡς ἐπράχθη*. Eadem erant in Rostg. sed non suo loco, ad illa, *μετὰ τῶν κάτω Περσῶν τινός*. Est in Herodoto VIII, 110. Pro *παρ' Ἡροδότου*, potius legas *παρ' Ἡροδότῳ*.

ead. l. 6. Ἐσκόπει γὰρ &c.) Istud scholium, quo dicitur de Themistocle, *apud se enim cogitabat*, (nam *ἐσκόπει* ita reddendum hic videtur) *an Athenienses interim revocaturi ipsum essent*, ad illa, quibus praefixum est, verba pertinere non potest. Non dubito autem, quin hoc scholium scriptum sit in ista verba, *ἐνιαυτὸν ἐπισχών*· ut mentem Scholiastae esse dicamus, in aperienda nobis ipsius Themistoclis mente, eum ideo

per annum ibi voluisse commorari, antequam ad regem accederet, quod cogitaret se interim experturum Atheniensium animum, nec plane desperaret futurum, ut, priusquam tempus illud elaberetur, ipsum revocarent. STEPH.

ead. l. 13. Ἀντὶ τοῦ διδόναι) Vide Stephani Append. ad Scripta al. de Dialect. Att. p. 164. HUDS. Stephanus ibi reiicit sententiam Scholiastae.

ead. l. 14. Ἐγκώμιον Θεμιστοκλέους) Addit Ms. Bas. Τοὺς μακροὺς ἐπαίνους ἐν τούτοις ἀνέτρεψας, Θουκυδίδη, ἄφρονος ἔργον ἀνδρὸς δεδρακέναι δείξας. εἰ γὰρ τὸ μέλλον, ὡς ἔφης, προέβλεπεν ὁ Θεμιστοκλῆς, πῶς ἃ μὴ ἦν δυνατὸς τελέσαι ὑπέσχετο, μὴ προγνοὺς ὡς ἡ τῶν Ἑλλήνων ἰσχὺς ἀκαταγώνιστος ἦν ἐκ τῶν προλαβόντων;

ead. l. 15. Εἰς τὴν ἰσχὺν τῆς φύσεως) Εἰς τὴν φύσιν. Cass.

ead. l. 17. Ἄνευ μαθήσεως τὴν ξύνεσιν) Haec in Cass. referebantur ad v. ξυνέσει.

ead. l. 18. Ἀγαγὼν) Εἰσαγαγὼν Cass.

ead. l. 19. Ἤτοι τὴν ἰσχ.) Immo vero αὐτὴν ad ξύνεσιν referamus necesse est, cum proxime praecedat ξυνέσει. STEPH.

ead. l. 22. Ὧν δ' ἄπειρος — ἱκανῶς) Non sunt in Cass.

ead. l. 28. Ἑτοίμως λέγειν) Quidni etiam πράττειν? Etenim aut valde fallor, aut non tam loquendi expedite, quam agendi proprio ex consilio atque ex tempore τὰ δέοντα inveniendi vim ac facultatem innuit h. l. auctor, & generali adeo notione verbum istud adhibet. Melius igitur, quam interpretes Latini, locum hunc mihi videtur Gallicus transtulisse: *il regloit toute sorte d'affaires en un instant.* GRAMM.

ead. l. 31. Πόλις Καρίας ὁ Μυοῦς) Stephanus & alii Myunta Ioniae urbem faciunt. *Videat ergo*, inquit Brissonius I de Regno Persar. pag. 102, *Thucydidis interpres, quo auctore fretus, Μυοῦντα πόλιν Καρίας esse scripserit.* Lederlinus ibi putat, Scholiasten videri respexisse ad antiquiora tempora, quibus, ut Pherecydes apud Strabonem lib. XIV in princ. scribit, Cares Miletum, Myuntem, & quae circa Mycalen & Ephesum sunt, tenebant. Hoc verum est. Nam regio illa, quae Ionia appellata est, postquam eam Neleus coloniis Ionum occupavit, antea a Mygdonibus, Caribus, Lelegibus, aliisque barbaris tenebatur, ut tradit Aelianus VIII Var. Hist. 5. Itaque etiam Herodotus I, 152, Myuntem Cariae esse dicit.

ead. l. 32. Ὥσπερ σχετλιάζων) Non aliter accipienda haec sunt, quam si diceret, verisimile esse Thucydidem haec dicere ὥσπερ σχετλιάζοντα καὶ ἀνοιμώζοντα. Affirmare enim hoc

non poteſt, cum nullum huius rei ſermo, quo utitur, praebeat argumentum: praeſertim cum ne σχετλιαστικὸν quidem (quod vocant) ἐπίῤῥημα ei ſit adhibitum. Sic tamen antea quaedam θαυμαστικῶς dici annotavit. STEPH.

ead. l. 36. Ἀλλὰ τὸ μὴ εἶναι αὐτ.) Iſta quidem verba reſpiciunt ad hunc Thucydidis locum, qui non longo ſequitur intervallo, εἴη δ' ἂν εἰ τοὺς Ἕλληνας αὐτονόμους ἀφεῖτε· ſed quomodo cum praecedentibus his, οὐ τὸ Μεγαρέων, cohaerere poſſint, & cur negatio ponatur ante εἶναι αὐτονόμους, perſpicere nequeo: nec dubito, quin hic aliquid mendoſe ſcriptum, aliquid omiſſum ſit. IDEM. At nullius alterius hic, ut & ad l. 7 p. 198, ſit mentio ψηφίσματος, quam quod Megarenſes reſpiciebat. De illo vero, quod intempeſtive allegat Scholiaſtes, meminerunt legati alii. Videantur, quae paulo poſt ſequuntur in auctoris narratione, & in Periclis concione c. 140. GRAMM. Scholion illud in Caſſ. non hoc loco, ſed tantum ſemel ad l. 7 p. 198 legitur.

ead. l. 37. Θεμιστοκλῆς) Περικλῆς Caſſ. & Roſtg. Ita poſtulat hiſtoria, & ratio temporis. Megarenſium defectionem ab Athenienſibus Diodorus Siculus lib. XII, pag. 293, ponit in anno tertio Olympiadis LXXXIII, quo Themiſtocles dudum e Graecia fugerat. Non potuit ergo huius ψηφίσματος auctor eſſe, quod Pericli tribuit Ariſtophanes Acharnenſ. v. 531. Add. Plutarchum in Pericle.

Pag. 366. *l.* 2. Ἀντὶ τοῦ) Ἰδίως εἶπε νῦν ἀντὶ τοῦ Caſſ.

ead. l. 3. Περιττὴ ἡ πρόθεσις) De hoc loco vide, quae dixi in Annot. in Thucydidem. STEPH.

ead. l. 8. Ἔστιν ἑκάστου τὸ δίκαιον τῆς διακρίσεως) Locum corruptum eſſe indicat aſteriſcus in editt. his verbis praepoſitus. Caſſ. & Roſtg. ἅτε οὖσα μεμερισμένη ἕως ἑκάστου. Hoc intelligi poteſt. Pro διακρίσεως iidem, ut & Reg. habent διακρατήσεως· idque ſe etiam in alio Cod. Bibliothecae regiae, qui tamen pro ἕως habebat ἔστιν, inveniſſe ſcribit clar. Roſtgaardus. Sed melius etiam, quam Caſſ. & Roſtg. Suidas in ἀόριστος, ἕως ἐστίν. Idem διακρατήσεως habet, quod vulgato διακρίσεως praefert Kuſterus. H. Stephanus, qui in ſuo exemplari Suidae itidem annotaverat, articulum illum legi in Scholiaſte Thucydidis, praeterea addebat οὗ, ut eſſet ἕως οὗ ἐστίν. In Mediolanenſi & Aldina ed. Suidae non ἑκάστου, ut apud Scholiaſten, ſed ἑκάστη eſt; in Porti (Baſileenſis non ad manum eſt) ἑκάστῃ· pro quo Portus ἑκάστου, vel ἑκάστῳ legendum putabat. Horum poſterius arripuit Kuſterus, & nulla

facta mentione Porti edidit ἕως ἐστὶν ἑκάστῳ τ. δ. τ. δ. Etiam aliis locis Portum χαίρια εἰπόντα secutus est, & tamen indignum habuit, quem nominaret.

ead. l. 9. Τῆς πολλῆς) Quid sit ἀόριστος γῆ apud auctorem in controversiae Atheniensium cum Megarensibus narratione, non ex hac disces annotatione, sed & proxime praecedente. GRAMM.

ead. l. 10. Δούλους τοὺς ἀποφ.) Δούλους αὐτῶν ἀποφ. Cass.

ead. l. 13. Καὶ ἄλλας — Ἄρχοντας) Haec leguntur ad pag. 197 l. 1, nec sunt hoc loco in Cass.

ead. l. 17. Ὀργῇ) Suidas in ὀργή. Vide hic clar. Wasse ad Thucydidem, & annotata ad Scholiasten pag. 357.

ead. l. 18. Πρὸς τὰ συμβ.) Verbis hisce non praefigenda erant, quae praefixa videmus, verba, sed ista, πρὸς δὲ τὰς ξυμφοράς. istud enim vocabulum illo explicatur. Qua de re ne dubitare quidem nos sinit similis, (non omnino eadem) quae paulo post legitur, expositio. nam & ibi τὰς ξυμφορὰς esse dicit τὰς ἀποβάσεις. Quem in locum quae a me annotantur vide. STEPH. In Reg. haec inter versus super τὰς ξυμφορὰς scripta erant.

ead. l. 21. Κοινῇ δόξασι μὴ βοηθεῖν) Ita quidem in omnibus editionibus habet scholion. Sed irrepsit sine dubio per errorem quendam τὸ μὴ, vel in alterius cuiusdam voculae (fortasse μὲν vel χρὴ) locum substitutum fuit. GRAMM.

ead. l. 24. Ἀντίπτωσις) Ego tamen μηδὲ cum μεταποιεῖσθαι iungo, ut ad Thucydidem dixi. STEPH. Nulla hic antiptosis. Accusativus certe κατορθοῦντας construendus cum μεταποιεῖσθαι. Ad quem infinitivum etiam pertinet negans particula μηδὲ, non vero cum κατορθοῦντας iungenda est, ut credidit Scholiastes, de quo dubitare merito possis, num intellexerit h. l. Periclis verba, quae vero Latinis aliisque interpretibus obscura non fuisse agnoscimus. GRAMM. Stephani annotationem in Varias Lect. transscripsit Hudsonus.

ead. l. 25. Τὰς ἀποβάσεις) Quamvis hic τὰς ξυμφορὰς idem esse velit, quod τὰς ἀποβάσεις, tamen ipsemet (si modo esse eundem credendum est) pag. 360 hunc ipsum locum afferens, exponit ἀποτυχίας· cum in alio, quem eadem pagina habet, ξυμφορὰν esse δυστυχίαν & κακοπραγίαν dicat. At ego de huius quidem expositione illi assentior, & aliis plerisque locis ξυμφορὰς significare itidem δυστυχίας sive κακοπραγίας, fateor: verum ad hunc quod attinet, rectius in eo ξυμφορὰς exponi ἀποβάσεις, quam ἀποτυχίας, aio: quoniam voce ἀ-

ποβάσεις exitus rerum seu *eventus* utramque in partem significantur: quod de altera illa non itidem dici potest. Ceterum etiamsi hic *ξυμφορὰς* explicet *ἀποβάσεις*, non male tamen in praecedentibus *τὰς ξυμφορὰς* exponi *τὰ συμβαίνοντα*, non autem *τὰ ἀποβαίνοντα*, putandum est, cum significatio *τῶν συμβαινόντων* interdum ad *δυστυχίας* restringatur, (ut apud Fabium vocis *accidentia*) sed non item *τῶν ἀποβαινόντων*. STEPH.

ead. l. 28. Τῶν ὑποθέσ.) Non aliud tamen hic sonat vox *διάφορα*, quam alibi passim: ac mirum est, tali periphrasi hic ad eius expositionem esse usum. IDEM.

ead. l. 38. Κελευώμεθα) Non *κελευώμεθα*, sed *κελεύησθε*, cum *διανοήθητε* convenit. Sed fortasse ideo *κελευώμεθα* dicere sibi permisit, quod & apud Thucydidem post *διανοήθητε* ponatur prima persona, in *πολεμήσομεν* & *κεκτήμεθα*. IDEM.

Pag. 367. *l.* 2. Κατὰ κοινοῦ τὸ, διαν.) Mirum, quid cogitaverit, cum dativum *διανοίᾳ* subaudiendum *κατὰ κοινοῦ* scripsit: cum non praecedat hic dativus, & alium apud ipsum Thucydidem hoc ipso in loco habeamus: videlicet *προφάσει*. Quod si etiam praecederet alter ille, aut ex verbo *διανοήθητε* sumi posset, quis hic eius subauditi usus esse posset? STEPH. Προφάσει repetendum esse *ἀπὸ κοινοῦ* etiam Portus putat. Cass. pro *διανοίᾳ* habet *διανοήθητε*, quod hic locum habere non potest.

ead. l. 4. Δεδοίκαμεν) Cass. & Rostg. addunt *πρὸ τοῦ δικάσασθαι*.

ead. l. 15. Ὡς σώζοντες &c.) Scribendum *σώσοντες*. Ut autem *τὸ μὲν* exponit *τὸ τῶν σωμάτων*, ita *τὸ δὲ* exponi videmus *τὸ τῶν χρημάτων*. Perinde est autem, ac si *τὰ σώματα* & *τὰ χρήματα* diceret. STEPH.

ead. l. 28. Ἐκ τοῦ πολεμεῖν τῇ ἀπουσίᾳ) Hoc scholium aliter scribendum esse video: sed quonam modo scribi debeat, coniectura non assequor. STEPH. In Reg. & Cass. ad *χρόνιοι* annotatum est *διὰ χρόνου πολλοῦ*. Illa autem, quae hic in edd. leguntur, *ἐκ τοῦ πολεμεῖν τῇ ἀπουσίᾳ*, a Cass absunt, & post Βοιωτοὶ scribuntur ea, quae hic loco alieno annotantur ad verba Thucydidis, *ἐν βραχεῖ μὲν μορίῳ*.

ead. l. 29. Μορίῳ σκοποῦσι) *Μορίῳ ἡμέρας βουλεύονται.* Reg. Cass.

ibid. Τῆς δημοκρατίας διαβολὴν) Immo potius *διαβολὴν* societatis ac *συμμαχίας* multorum populorum, quam status popularis. Victorius lib. XXIX Variar. Lection. cap. 9.

ead. l. 34. Πόλιν τινὰ) Τὸ πόλιν τινὰ Cass.

Pag. 368. *l.* 15. Τοῦτο ἡμῶν ὄντων) Veram fcripturam effe arbitror, τοιούτων ἡμῶν ὄντων. Sed & ἔχοντες in ἐχόντων mutandum, & ὡσαύτως pro ὡς fcribendum cenfeo. STEPH.

ead. l. 18 Τῶν Λακεδαιμονίων μὴ ὄντων) Apparet ex fcholio hoc, ut & fequenti, crediditfe enarratorem, verba haec, μὴ ὄντων μὲν ἡμῶν ἀντιπάλων, ἐσβάντων αὐτῶν τε καὶ μετοίκων, de Lacedaemoniis interpretanda effe, cum Athenienfes folos innuat his orator. Viderunt id, laudandi ea propter, Franc. Portus in Commentario, & Aemilius ipfius filius, verfionem hic Laurentianam corrigens. Vidit Enenckelius quoque. At cum Valla erravere Io. Cafa in fua verfione orationis huius, p. 26 edit. Cafel. & H. Stephanus in Concionibus Thucyd. p. 69, ex Scholiafta fuum, ut credimus, errorem hunc derivantes. GRAMM. Caff. & Roftg. poft ὄντων habent, καὶ αὐτῶν ναυτικῶν ὄντων, quae fortaffis pertinent ad μετοίκων.

ead. l. 24. Αὐτῶν καὶ τ.) Αὐτῶν τε καὶ τῶν Caff. ut in Thucyd.

ead. l. 28. Ξένους τῶν αὐτῶν) Pro αὐτῶν non dubium eft, quin ναυτῶν fcribi debeat. STEPH.

ead. l. 32. Ἰώνων) Nemo non fufpicetur, mendofe fcriptum effe Ἰώνων· fed quifnam quid pro eo reponendum fit, dicet? STEPH.

Pag. 369. *l.* 2. Τῶν ναυτῶν) Αὐτῶν Mf. Baf.

ead. l. 3. Κατοικίαν) In hoc loquendi genere accufativum πατρίδα potius fubaudiunt. STEPH.

ead. l. 7. Ἥπερ ὅλη ἡ Ἀττικὴ) Ἥπερ ὅλην Ἀττικὴν Roftg. Senfus verborum Thucydidis poftulare videtur, ut fcribatur, ἥπερ ὅλης τῆς Ἀττικῆς, nempe ἥπερ ἡμεῖς βλαβησόμεθα ὅλης τῆς Ἀττικῆς δῃωθείσης. Sed aliam, quam Scholiaftes, rationem dicit Thucydides.

ead. l. 14. Οἱ Λακεδαιμόνιοι) Perperam τῷ ἡσυχάσουσι Lacedaemonios indicatos voluit Scholiaftes. nec feliciter fatis egit H. Stephanus in Concionib. cum verteret, *neque enim Peloponnefii quiefcent iam.* De συμμάχοις enim, quorum nuper meminerat, pronuntiavit hoc Pericles, recte intellectus fatis utrique Porto, Enenckelio, Ablancurtio, nec non Io. Cafae. GRAMM.

ead. l. 22. Τὸ ξενηλατεῖν) His verbis praeponendum eft τόδε, quo ea recte refert Caff. In edd. duo fcholia coniuncta funt: quorum pofterius in Caff. minio, prius atramento fcriptum erat. Ad illa, quae paulo ante dicit Thucydides, ἣν καὶ Λακεδαιμόνιοι, haec annotabantur, ἀδύνατον αὐτοῖς ἀντέθεικεν, ὅπερ ἐκεῖνοι ποιεῖν οὐκ ἠνέσχοντο.

ead. l. 29. Ἡ τέχνη) Non τέχνη, sed τύχη, apud Thucydidem legimus. ac germana certe nostra haec lectio, non illa, videtur, in qua γνώμη (quam exponit σύνεσιν & φρόνησιν) opponitur τύχη. Nam & I, 140, hanc antithesin habemus, ubi dicit Pericles, διόπερ καὶ τὴν τύχην, ὅσα ἂν παραλόγως ξυμβῇ, εἰώθαμεν αἰτιᾶσθαι. facta enim fuerat ξυνέσεως mentio. STEPH.

ead. l. 30. Ἐπιπλέον ἐνταῦθα τῶν ἄλλων ἡ Γόργιος ἐλήφθη παρίσωσις) De hac Gorgiaca parisosi dictum antea fuit. Ea autem non extenditur ultra haec verba, γνώμῃ τε πλείονι ἢ τύχῃ, καὶ τόλμῃ μείζονι ἢ δυνάμει. Hic enim πλείονι & μείζονι, pariterque γνώμῃ & τόλμῃ videntur παρισοῦσθαι. Atque ideo (ut opinor) hunc locum ἐπιπλέον τῶν ἄλλων figuram istam habere dixit, quod duabus contiguis vocibus duae contiguae sint ὁμοιοτέλευτοι. Comprehendi enim & vocem δυνάμει sub hac parisosi nullo verisimile modo est, cum non tria itidem praecedant verba, quibus tria haec responsura sint, & ultimae nominis δυνάμει syllabae aliam pronuntiationem, quam postremae nominum γνώμῃ & τόλμῃ, fuisse constet. Sed cum dicit ἐπιπλέον ἐνταῦθα τῶν ἄλλων ἡ Γόργιος ἐλήφθη παρίσωσις, quid cum genitivo τῶν ἄλλων subaudiri dicemus? Nullus in mentem venit, qui aptius subaudiri queat, quam χωρίων. Ac dicetur ἐπιπλέον τῶν ἄλλων χωρίων pro eo, quod est ἐπιπλέον ἢ ἐν ἄλλοις χωρίοις. Ad hoc autem nomen quod attinet, illi ab ipso etiam usum istum dari videmus, cum alibi, tum in iis, quae praecedunt. veluti ubi scribit, θαυμάζεται τὸ χωρίον ἐπὶ συντομίᾳ καὶ σαφηνείᾳ. Ceterum an ipsi de hac parisosi, tanquam a Thucydide quaesita, assentiri debeam, in dubio est animus. STEPH.

ead. l. 33. Παισὶν ἡμῶν) Immo vero non solum παισὶν ἡμῶν, sed etiam παίδων παισὶν, atque ulterius etiam: quam longe videlicet posterorum appellatio progreditur. STEPH.

Pag. 370. *l.* 4. Ἀπὸ τῆσδε τῆς αἰτίας) De hac expositione vide, quae margini interpretationis Latinae sunt adscripta. IDEM. Ibi haec scripta sunt: Hinc *respondet* Graeco ἐνθένδε, *quo Schol. Graecus vult significari*, ex hac causa. *Sed a vulgata significatione nihil necesse est discedere.*

ead. l. 5. Πολέμῳ. ἐν ᾧ, ἐξ οὗ) Ἀντὶ τοῦ ἐξ οὗ Cass.

ibid. Κηρυκείας) Κηρυκείου Cass. ut pag. praecedente. Nec habet illa, quae adduntur in edd. ἄνευ κηρυκείου μᾶλλον καὶ προκαταγγέλσεως.

ead. l. 7. Παρ' ἀλλήλους ἐρχ. ἐπιμιξίαν εἶχον) Ἐπιμιξίαν εἶ-

χον πρὸς ἀλλήλους. Caſſ. Haec, ut puto, adſcripta erant ad ἐπεμίγνυντο. Seorſim & alio loco ἐρχόμενοι, ad παρ' ἀλλήλους.

ead. l. 10. Τὰ γὰρ ἄλλα διὰ μέσου) Non intelligendum eſt, ea omnia, quae ſunt poſt haec quatuor verba, ἄρχεται δὲ ὁ πόλεμος, per parentheſin poſita eſſe: quamvis dicat, τὰ γὰρ ἄλλα διὰ μέσου· ſed cum illorum quatuor verborum mentione comprehendi exiſtimandum eſt καὶ τὰ ἑξῆς, ut ſaepe loquitur: ac fortaſſe has voces adiecerat. Sive adiectae autem, ſive relictae fuerint ſubaudiendae, complectentur haec omnia, quae proxime ſequuntur, & primam periodum abſolvunt, verba, ἐνθένδε ἤδη Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων, καὶ τῶν ἑκατέροις ξυμμάχων, ut hinc incipiat parentheſis, ἐν ᾧ οὔτε ἐπεμίγνυντο, & eam claudat nomen χειμῶνα. Ita certe illum de hac parentheſi ſenſiſſe conſtat. Sed ne aſſentior quidem omnino iis, quae de illa dicit: verum illam verbo ἐπολέμουν claudi aio: ita ut quod annotat in haec, τέσσαρα μὲν γὰρ καὶ δέκα, annotandum fuerit in iſta, γέγραπται δὲ ἑξῆς. ab his enim pendent, & cum his connexa quodammodo ſunt illa, τέσσαρα μὲν γὰρ καὶ δέκα ἔτη ἐνέμ. &c. Haec autem admonitio velim cautum te & alibi reddat, in eorum videlicet locorum nonnullis, ubi de iis agit, quae per parentheſin poſita exiſtimare debemus. Steph.

ead. l. 12. Ἡ Χρυσὶς &c.) Vide Valeſii notas in Excerpta Polybii, p. 350 ed. Amſtel. & Meurſium de Archont. l. 3, c. 6. Huds.

ibid. Ἠρίθμουν δὲ τοὺς χρόνους) Obſervanda, quam dat nomini huic χρόνοι, ſignificatio, cum τοὺς χρόνους dicit pro eo, quod eſt τοὺς ἐνιαυτούς, id eſt, *annos*. Ita certe & alibi eadem voce utitur. Steph.

ead. l. 27. Ἀντὶ τοῦ, σὺν αὐτοῖς ὁπλίζεσθαι) De hac expoſitione illi ὁμογνωμονεῖν nequeo. Idem. Pro his in Caſſ. eſt πλησίον αὐτῶν.

ead. l. 32. Οἱ Ἀθηναῖοι δηλονότι) Non video, quid induxerit Scholiaſten, ut intelligeret Athenienſes in his, οὐδὲν ἐνεωτέριζον, cum in hiſtoria de Thebanis & Plataeenſibus (non Athenienſibus ipſis, at quidem eorum ſociis) tantum agitur. Cave etiam intelligas Plataeenſes, ſcil. primo caſu. Erant certe Thebani viri, urbem Plataeam ingreſſi, qui initio εἰς οὐδένα οὐδὲν ἐνεωτέριζον. Non ſecuti quidem errorem hunc interpretes Latini: at tamen obſcurius locum tranſtuliſſe L. Vallam & Baronem Hoheneccium non diffitendum; quae cauſa fuit, ut Aem. Portus inſeruerit vocabulum *hoſtes*. Accurate ad ſen-

ſum Vitus Winſemius: *conditionibuſque acceptis quieſcunt*, (Plataeenſes viri nempe) *praeſertim cum viderent, eos* (Thebanos) *nihil novi in quemquam moliri.* Gallicus non minus bene: neque enim ambigui quidquam verba auctoris continent. Forte memoriae hoc vitium fuit in Schol. aut librarii alicuius oſcitantia, qui ſcripſiſſet rectius, οἱ Θηβαῖοι δηλονότι. GRAMM. Vide annotata ad Thucydidem II, 3. Idem error eſt pag. 371 l. 5, ubi φοβερώτεροι exponit οἱ Ἀθηναῖοι, pro οἱ Θηβαῖοι.

ead. l. 34. Μετὰ βάρους ἐπελθόντες τοῖς Θηβαίοις) Haec abſunt a Caſſ. & ſequentia, Ἀττικὴ ἡ φράσις, rectius in eodem adſcribuntur ad verba οὐ βουλομένῳ ἦν. Sed quod hanc Atticam phraſin eſſe dicit, non probat Stephanus. vide ad p. 480.

Pag. 371. *l.* 2. Ἵνα μὴ ἐν ταῖς οἰκίαις) Et mendoſe ſcriptum eſſe, & alio, quam huc, pertinere iſtud ſcholium videtur. STEPH. Fortaſſis coniungendum eſt cum praecedenti, in quo οἰκιῶν malim, quam οἰκούντων. Pro μόνοι in Caſſ. eſt μόνον.

ead. l. 7. Καθὸ ἐνόμ.) Quod dicitur in hoc ſcholio, cum iis, quae illi praefixa ſunt, Thucydidis verbis nihil commune habet: contra autem optime convenit cum iſtis, οἱ δ' ὡς ἔγνωσαν ἐξηπατημένοι. ratio enim illic redditur eius, quod hic dicitur. Sed προσχωρῆσαι in προσχωρήσειν muto. STEPH.

ead. l. 11. Ἀδίδακτοι) Ἀπειρότεροι. In chartis Roſtg. hoc ita ſcriptum erat, quaſi Reg. in textu Thucydidis pro ἄπειροι habeat ἀπειρότεροι.

ead. l. 13. Γινόμενος ἦν ὁ π. φθινούσης σελήνης) Deſunt Caſſ.

ead. l. 17. Τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν) Eadem leguntur in Scholiaſte Ariſtophanis ad Veſp. v. 155, & Suida in βάλανος, niſi quod in his, ut & hic in Caſſ. non eſt βαλλόμενον· quod tamen non reiiciendum putem. Ariſtophanes Veſp. v. 200: Καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν εἰς τὸν μοχλόν.

ead. l. 19. Εἰκότως δὲ &c.) Vel omiſſum eſt verbum φησὶ, ſive λέγει, (ut ſcribatur, εἰκότως δέ φησι ταύτας τὰς πύλας οὕτως ἠμελῆσθαι) aut certe non εἰκότως δὲ, ſed εἰκὸς δὲ, ſcriptum fuit. Paulo poſt autem participio ἐλπιζόντων improprie utitur pro φοβουμένων· ſed eum ſui ſcriptoris exemplo (non hic quidem, ſed aliis quibuſdam in locis) ita loqui, aliquis reſpondebit. Nam & p. 374 ἐλπίζειν exponi ab eo φοβεῖσθαι videmus. STEPH. Ἐλπὶς & ἐλπίζω non ſolum apud Thucydidem, ſed vulgo apud ſcriptores Graecos hanc ſignificationem habent.

ead. l. 22. Ἔλαβον) Verbo ἔλαβον eum dat uſum, quem alibi τῷ ἐδέξατο· qualis eſt verbi *accipere*, (quod ſcimus in pri-

ma etiam & propria significatione τῷ λαμβάνειν respondere) cum dicitur, *ita accipit*, pro eo, quod est, *ita intelligit*. Sed dicit ἔλαβον τὸ ξύλον, cum, loquendo more consueto, dicendum potius esset, ἔλαβον ἐπὶ τοῦ ξύλου. Adverbium autem ἀνοήτως ad hoc ἔλαβον pertinet: hanc expositionem, ut stultam, a nobis repudiandam esse, indicare volens. Cur autem talem esse dicat, rationem addit. STEPH.

ead. l. 30. Θύραι) Cass. mutato ordine verborum: πύλαι, τοῦ τείχους· θύραι, τοῦ οἴκου.

ead. l. 34. Ἀπὸ συνθήκης δηλονότι) Haec non pertinent ad ἐπεπράγεσαν. In Cass. referuntur ad praecedentia ξυνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι.

ead. l. 35. Τὸ ἅμα πρὸς τὸ ἐπεβοήθουν) Τὸ ἅμα minus pertinet ad τὸ ἐπεβοήθουν, relinquendum omnino & annectendum his, καθ' ὁδὸν ῥηθείσης, ut recte animadvertit in Scholio, quod subiunxit veteri Aem. Portus, cuius correctionibus eius generis miramur tam raro in prioribus libris locum dedisse editorem Oxoniensem. GRAMM.

Pag. 372. *l.* 1. Πραγματικὴ ὕλη) Alibi (si bene memini) vocabulum hoc κατασκευὴ aptius ab eo exponitur. Nam verba haec, πραγματικὴ ὕλη, latius, quam quod illo significatur, patere mihi videntur. STEPH.

ead. l. 6. Οὐκ ἔστι παραχρῆμα) Subtilem hic nimis se praebet Scholiastes. Nihil vero prohibet, quo minus εὐθὺς hic significet παραχρῆμα. Bene ergo interpretes verterunt Latini. Sed amputavit & contractiorem iusto reddidit locum Gallicus pag. 141. GRAMM. Haec etiam habet Suidas in εὐθὺς, sed immixtis nonnullis alienis. Vide ibi Kusterum.

ead. l. 10. Πρὸς ὃν ἐλθόντες) Non necessarium esse subaudire hic participium ἐλθόντες, alii loci, in quibus eodem, quo hic, modo utitur verbo πράττειν, satis ostendunt. Pro loco autem modo hic modo ille accusativus cum illo ὑπακουστέος. alicubi certe τὴν προδοσίαν apte subaudiri videmus. STEPH.

ead. l. 21. Τοῦτο καθ' ἑαυτὸ) Haec verba, καὶ τῶν ὕστερον οὐδὲν ᾔδεσαν, seorsum ab aliis legenda esse ait, quod futura sit oratio ἀσύντακτος, si superioribus iungantur. utendum enim fuisse accusativo, si, quod dicitur, ad τὸν ἄγγελον referretur. Ita enim intelligenda haec videntur, εἰ πρὸς τὸν ἄγγελον τὸν λόγον ἐποιεῖτο. Sed pro αἰτιατικῶς scriptum ab illo fuisse crediderim ὀνομαστικῶς· & intellexisse, iungendo haec cum illis verbis ὁ δὲ δεύτερος, (videlicet ἄγγελος) sequi debuisse, καὶ τῶν ὕστερον οὐδὲν εἰδώς. Atque ita unica vox ὀνομαστικῶς (si

ita scripsit) significaret, μετοχῇ ὀνομαστικῇ χρώμενος, id est, ὀνομαστικῆς πτώσεως. itidemque αἰτιατικῶς dictum esset pro his, μετοχῇ αἰτιατικῆς πτώσεως χρώμενος, si hoc, non illud, ab eo scriptum foret. Ceterum quae sequuntur, πρὸς ὃ λέγομεν, alius sunt, ad illam annotationem respondentis. Steph. Totum scholion abest a Cass. una cum eo, cui in edd. praefigitur στρατεύσαντες.

ead. l. 37. Ἐν τῇ Πλαταιίδι κατέλιπον) Addunt Cass. & Rostg. οἵτινες καὶ συνεπολιορκήθησαν Πλαταιεῦσι.

ead. l. 38. Φανερῶς) Suidas locum hunc Thucydidis laudans, λαμπρῶς, φανερῶς καὶ οὐκ ἐνδόξως. Pro φανερῶς etiam alibi est apud Thucydidem. Vide Indicem.

Pag. 375. *l.* 6. Ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς πρώτης) Cap. 1.

ead. l. 17. Εὐλόγως καὶ εὐπροσώπως) Suidas in οὐκ ἀπεικότως.

ead. l. 21. Γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος) Iam antea haec verba attulit, non admonens esse proverbialia: quod satis notum id esse posset. Locus autem ille est supra, in concione Archidami, I, 80, ubi quemadmodum hic, ἀπειρίας fit mentio. Nam in haec Archidami verba, ὥστε μήτε ἀπειρίᾳ ἐπιθυμῆσαι τινὰ τοῦ ἔργου, annotatur (p. 341,) γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος. perinde videlicet ac si diceretur, quod ab Archidamo dicitur, cum hisce proverbialibus verbis, quae a Pindaro fortasse manarunt, convenire. Steph.

ead. l. 23. Ἐκεκίνηντο) Ἐκεκοίνηντο Cass.

ead. l. 25. Λόγια ἐστὶ) Suidas in v. λόγια. Sed non semper servatur hoc discrimen. Aristophanes in Equit. v. 120 sqq. v. 194, 195, & alibi in eadem comoedia λόγια & χρησμοὺς pro iisdem dicit. Eustathius in Homer. Iliad. β', p. 233, τὰ λόγια, ἤγουν οἱ χρησμοί. Et λόγιον Atticum esse docet idem in Odyss. ά, p. 1426: Θεοπρόπιον δὲ τὸ χρησμώδημα. ὃ καὶ λόγιον ἔλεγον οἱ Ἀττικοί. Pro eo, quod in Scholiasta ἐμφορουμένων legitur, Suidas habet Θεοφορουμένων. Eodem verbo etiam alii probati scriptores de enthusiasmo vatum, poëtarum, & oratorum utuntur: ἐμφορουμένους quis eos dixerit, non scio.

ead. l. 27. Ἡρόδοτος) Vide notam Wass. ad hunc locum Thucydidis.

ead. l. 30. Ὁποῖον ἐν Δήλῳ ἤγουν) Haec non habet Cass.

ead. l. 33. Ἀντὶ τοῦ εὐνοικῶς εἶχον) Alteram lectionem ἐπῄει magis mihi placere, declaravi in iis, quae ad hanc Thucydidis paginam annotavi. Nonnunquam autem alicui scholio aliam loci Thucydidis scripturam praefigi, quam eam, quae agnita ab ipso Scholiaste fuerit, antea admonui. Sed utrocun-

que modo locum hunc ſcribendum cenſuerit, credibile eſt eum illud *παραπολὺ* ſimul exponentem, ſcripſiſſe, *πολλῷ μᾶλλον εὐνοϊκῶς εἶχον τοῖς Λακεδαιμονίοις*. STEPH. Idem dixit in Proparaſceue pag. 19. *Τοῖς Λακεδαιμονίοις* abſunt a Caſſ.

ead. l. 34. *Τῶν Ἀθηναίων*) Longe falletur, qui putabit, hunc genitivum *τῶν Ἀθηναίων* ad illum Thucydidis *τῶν ἀνθρώπων* ſpectare: (quod tamen prima fronte videri alicui poſſit) cum neceſſe ſit ad *μᾶλλον* referri: ideoque ſatius (meo quidem iudicio) fuiſſet vocabulum iſtud ſolum huic Scholio praefigere. Verum & hoc addo, apertius locuturum fuiſſe Scholiaſtem, ſi *ἐς τοὺς Ἀθηναίους* dixiſſet, ut Thucydides dixit, *ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους*. perinde videlicet ac ſi ſcriptum ab eo fuiſſet, *ἡ δὲ εὔνοια παραπολὺ ἐποίει* (vel potius *ἐπήει*) *τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους ἢ ἐς τοὺς Ἀθηναίους*. STEPH.

Pag. 374. *l.* 6. *Οἱ Ἀχαιοί. οὐ γὰρ οἱ Ἀργεῖοι*) *Καὶ Ἀχαιοὶ, καὶ Ἀργεῖοι* Reg.

ead. l. 9. *Τὰ ἐπὶ Θράκης*) Cum his verbis, *τὰ ἐπὶ Θράκης*, non dubium eſt, quin nomen *χωρία* ſubaudire oporteat: quod aliis etiam pleriſque locis omittit. At pag. 380 adiectum eſt, ubi Scholiaſtem expoſitionem afferre aliam videbis. STEPH.

ead. l. 11. *Οὐ λέγει* &c.) Ego ita accipio, *ἐντὸς Πελοποννήσου καὶ Κρήτης* &c. intelligit enim Sporades & Cyclades inſulas. Aem. Port. HUDS.

ead. l. 12. *Ἀνίσχοντα ἥλιον*) *Ἥλιον ἀνίσχοντα* Caſſ.

ead. l. 14. *Κάσος*) *Κῶος* Caſſ. *Κίος* Roſtg.

ibid. *Ὅσαι ἄλλαι*) *Αἱ ἄλλαι*· & manu recentiore alio loco ad verba Thucydidis *νῆσοι ὅσαι· αἱ πρὸς τὰ δυτικά*. Caſſ.

ead. l. 17. *Μακρὸν πόλεμον*) Duo haec vocabula, (undecunque irrepſerint) ab hoc loco plane ſunt aliena, niſi fallor. Nihil certe ad ſequentem expoſitionem faciunt, *ὡς τῶν Λακεδ.* &c. his enim verbis exponit illa, *κατὰ τὸν χρόνον τὸν εἰρημένον*. STEPH. In Caſſ. haec vocabula *μακρὸν πόλεμον* ita ſcripta erant, ut viderentur pertinere ad expoſitionem vocis *ἔκδημον*.

ead. l. 18. *Τῆς συντάξεως*) *Τῆς συνάξεως* Roſtg. non male.

ead. l 20. *Ἵνα ἑκάστη πόλις τὸ μὲν διμοιρον στρατεύσῃ*) Haec nihil faciunt ad expoſitionem verborum Thucydidis, quae iis praepoſita ſunt. In Reg. &, ni fallor, Caſſ. nam parum accurate annotaveram, totum hoc ſcholion recte refertur ad verba Thucydidis, *τὰ δύο μέρη ἀπὸ πόλεως ἑκάστης*. Ad vocem *ἰσθμὸς* Caſſ. & Roſtg. haec habent: *ὁ γὰρ ἰσθμὸς καὶ μέσος τόπος καὶ πλησίον* (*καὶ πολλὴ* Caſſ.) *τῆς Ἀττικῆς*.

ead. l. 29. *Τὸν σκοπὸν*) Non dubium mihi eſt, nec aliis futu-

rum puto, quin legerit ἔννοιαν, cum exponat σκοπόν. Cur autem nihilominus alteram lectionem huic anteponam, ad Thucydidem ex me audire potuisti. STEPH. Thucydides: Καὶ προσέχει τὴν γνώμην, εὔνοιαν ἔχουσα, διὰ τὸ Ἀθηναίων ἔχθος, πρᾶξαι ἡμᾶς ἃ ἐπινοοῦμεν. Verba εὔνοιαν ἔχουσα Scholiastes vetus exponenda iubet esse, σκοπὸν ἔχουσα. Fr. Portus autem ἐλπίζουσα. Uterque dependere ex istis censet infinitivum, qui sequitur, πρᾶξαι. minus recte. Quin nullam distinctionem aut interpunctionem Fr. Portus agnoscit in his, εὔνοιαν ἔχουσα πρᾶξαι ἡμᾶς. Qualis locutio cum dura ipsi videatur, coniicit legendum potius esse ἔννοιαν ἔχουσα. Vide eius Commentar. p. 117 f. Verum falso innituntur principio antiquus aeque ac novus hic commentator. Quae enim infinitivum πρᾶξαι regunt, ea sunt, quae antecedunt, verba, καὶ προσέχει τὴν γνώμην. At εὔνοιαν ἔχουσα reddenda simpliciter, *benevole* (erga nos Lacedaemonios scil.) *affecta*, idque διὰ τὸ Ἀθηναίων ἔχθος. quae ideo separatim sumenda, ac (ut loquuntur Grammatici) διὰ μέσου, extra alteram illam constructionem. Aliud adhuc incommodum in expositione illa per ἔννοιαν aut σκοπὸν notavit H. Stephanus, cuius animadversiones non exscribimus. Igitur L. Vallae versioni, quin & Aem. Porti, praeferenda haec Philippi Melanchthonis: *Tota Graecia hoc nostro conatu erecta, intuetur nos, & optime cupit nobis, propter odium erga Athenienses, optatque, ut perficiamus, quae cogitamus.* Acacius Enenckel. *animis studiisque ad nos inclinat* &c. GRAMM.

ead. l. 31. Τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου) Recte parenthesi haec etiam verba, τούτων ἕνεκα, includit, quoniam ex praecedentibus pendent. STEPH.

ead. l. 32. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ χρὴ) Impersonale χρὴ referendum potius ad προσδέχεσθαι, a quo, non autem a χρὴ, reguntur sequentia, εἰς κίνδυνόν τινα ἥξειν. GRAMM.

ead. l. 33. Ὅμηρος) Iliad. έ, v. 442, ἥ τ' ὀλίγη.

ibid. Τοῦτο δέ φησι, τουτέστιν) Scribendum fortasse est, ὃ δὲ φησὶ τοιοῦτόν ἐστιν &c. Ac pertinet hoc scholium ad verba illa, καὶ δι' ὀργῆς αἱ ἐπιχειρήσεις γίγνονται. intelligit enim, Archidamum haec dicere, innuentem, fore ut illi ea in Atheniensibus vera experiantur. STEPH. Non male quidem Stephanus. Sed τοῦτο δέ φησι non habet Cass. Et sufficit alterum horum, vel τοῦτο δέ φησι, vel τουτέστι. Paulo post ad verba Thucydidis ἐν τῇ πολεμίᾳ in Cass. est γῇ δηλονότι· in Rostg. πηγῆς δηλονότι; quod se non videre quo pertineat, scripserat Rostgaardus. Nimirum corruptum est e τῇ γῇ δηλονότι.

ead. l. 36. Ἐν ᾧ τόπῳ) Immo non τόπῳ sed χρόνῳ subaudire hic oportet. STEPH. Ad haec auctoris, ἐν ᾧ οὔπω πάρεσμεν, Scholiastes: ἐν ᾧ τόπῳ δηλονότι. Ego potius dixerim, ἐν ᾧ χρόνῳ. Respondet enim relativum praecedenti νῦν. GRAMM.

ead. l. 37. Ὁρμηθήσονται) Futurum istud ὁρμηθήσονται non tanquam de suo addit, verum tanquam tacite inclusum in hac sermonis forma, & quod oporteat ὑπακούειν. ideoque suum δηλονότι post illud futurum ponere debuerat: sed aliis etiam plerisque in locis omitti videmus. Non minus autem commode illud ὁρμηθήσονται post ἀλλὰ subaudiemus: hoc modo, εἰ μὴ καὶ νῦν ὥρμηνται, ἐν ᾧ οὔπω πάρεσμεν, ἀλλ' ὁρμηθήσονται ὅταν ἐν τῇ γῇ ὁρῶσιν ἡμᾶς δῃοῦντάς τε καὶ τἀκείνων φθείροντας. STEPH. In Cass. inter versus est ὁρμηθήσονται δηλονότι.

ibid. Ὁρᾷν πάσχοντάς τι) Haec verba male isti scholio praefixa sunt. Ista enim καὶ οἱ ὀργιζόμενοι, ἅτε δὴ ἧττον λογιζόμενοι, μᾶλλον θυμούμενοι, εἰς τὸ πολεμεῖν ἐπείγονται ῥιψοκινδύνως, nihil aliud sunt, quam expositio istorum Thucydidis aut Archidami Thucydidei verborum, καὶ οἱ λογισμῷ ἐλάχιστα χρώμενοι, θυμῷ πλεῖστα ἐς ἔργον καθίστανται. Sed annotatio, quae illam horum verborum expositionem sequitur, scripta est in ea verba, quae praecedenti scholio male praefixa esse dixi: in haec videlicet, ὁρᾷν πάσχοντάς τι. In ea enim annotatione iubet nos observare hoc schema, id est, λόγον οὕτως ἐσχηματισμένον (*orationem ita figuratam*) πᾶσι πάσχοντας, pro πάσχουσι. Verum mihi nequaquam persuadebit, ita rem se habere, id est, talem esse huius orationis structuram, ut πάσχοντας pro πάσχουσι dictum esse existimare oporteat. neque enim hoc πάσχοντας cum πᾶσι iungere est necesse: sed perinde est (ut opinor) ac si dictum esset, πᾶσι γὰρ ὀργὴ προσπίπτει, ὁρᾷν ἑαυτοὺς πάσχοντάς τι ἄηθες· sed ad verbum ὁρᾷν adiiciuntur illa, quae emphasin addunt, ἐν τοῖς ὄμμασι καὶ ἐν τῷ παραυτίκα. quorum prius poëticum, atque adeo Homericum habere pleonasmum dici potest. eodem enim loquendi genere utens Homerus, scribit, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι, Il. ν', v. 99: Ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. Quale (inquam) istud ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι, tale illud ἐν τοῖς ὄμμασιν ὁρᾷν. Sed ab Homericis istis verbis (quae obiter proponenda visa sunt) ad illa Thucydidea revertens, novam quidem & inusitatam esse fateor illam orationis structuram, πᾶσι γὰρ ὀργὴ προσπίπτει, ὁρᾷν πάσχοντάς τι ἄηθες, (pro ὁρᾷν ἑαυτοὺς πάσχοντας, uti dixi) & fuisse alioqui dicendum ὁρῶσι, vel διὰ τὸ ὁρᾷν· sed alteram illam aliquid magis insolens fuisse

habituram dico, si (ut vult Scholiastes) πᾶσι cum πάσχοντας ita iunxisset, ut πᾶσι πάσχοντας pro πᾶσι πάσχουσι dici necesse foret. STEPH.

Pag. 375. *l.* 1. Ἐπείγονται ῥιψοκινδύνως) Ἐπείγονται ῥιψοκινδύνως, καὶ πάνυ ἀόργητος, ἐπειδὰν τὰ αὐτοῦ θεάσηται ὑφ' ἑτέρου φθειρόμενα, πρὸς ὀργὴν διεγείρεται, καὶ ἀμύνειν ἐπείγεται. Msf. Baf.

ead. l. 3. Οἱ ἐπίλογοι ἔνθεν) Ἐπίλογοι Caff. Μεγάλην, ἴσην, καὶ ὁμοίαν. οἱ ἐπίλογοι ἔνθεν Mf. Baf. Pro ἔνθεν alibi fere dicit ἐντεῦθεν. Paulo post ad ἐπ' ἀμφότερα in Caff. & Rostg. erat, δόξα ἐπ' ἀμφότερα (ἀμφοτέρων Rostg.) καὶ εὐκλείας καὶ δυσκλείας.

ead. l. 8. Μὴ ἀκούσαντες αὐτὰ) Μὴ ἀκούσαντες αὐτοῦ Caff. & Rostg.

ead. l. 13. Ταπεινωθήσονται) Ἐνδιδόναι non idem, ac ταπεινωθῆναι· *flecti* enim ac *remittere de pertinacia sua*, non semper cum humilitate coniunctum. Recte igitur taxandus L. Valla, qui paulo antea haec, εἴτι ἄρα μᾶλλον ἐνδοῖεν οἱ Ἀθηναῖοι, vertit, *si quid humilius sentiant*. GRAMM.

ead. l. 16. Ἑτοίμων ὄντων &c.) Esse ἐν ὁδῷ, id est, *esse in itinere*, plus est, quam ἑτοίμους εἶναι ἰέναι, id est, *paratos esse ad eundum*: ideoque haec expositio reprehendenda videri possit: sed intelligi puto, ἑτοίμων ὄντων ἰέναι ἐς τὴν Ἀττικήν. STEPH.

ead. l. 23. Λέγων δηλ.) Huic Scholio (quo docemur participium λέγων ex praecedentibus ἀπὸ κοινοῦ sumere) praefigendus potius fuisset infinitivus κρατεῖσθαι. IDEM.

ead. l. 34. Πολλάκις ἐψηφισθέντος) Suidas in ἀπέφθου. Ad χρήμασι, quod est in Thucydide pag. 25 l. 10, Caff. habet ἕνεκα χρημάτων. Portus exposuerat περὶ μὲν οὖν τῶν χρημάτων.

ead. l. 37. Ἀντὶ τοῦ ἐσέβαλον) Ieiuna interpretatio τοῦ ἐσβάλοιεν per ἐσέβαλον, neque enim illud huius loco auctor adhibuit. Sensus vero optativi ita exprimendus foret, si accurate verteretur locus: *tum cum irrumperent hostes*, vel *irrupturi essent*. Declarat hunc auctor mox pag. 26, ταῦτα γὰρ ὑπῆρχεν Ἀθηναίοις — ὅτε ἡ ἐσβολὴ τοπρῶτον ἔμελλε Πελοποννησίων ἔσεσθαι. Atque haec non levia adeo aut indigna notatu, ac imperitis videri possint. GRAMM.

Pag. 376. *l.* 3. Τουτέστι στάδιοι δεκαεπτὰ) Quod dicit, hanc partem fuisse stadiorum septemdecim, id tanquam ex ipso Thucydide a se sumtum affert. Nam si totus circuitus erat stadiorum 60, & eius stadia 43 custodiebantur, in reliquis autem custodia nulla erat, hanc partem incustoditam fuisse stadiorum 17 necesse est. Sed quod dicit, totum circui-

tum fuisse stadiorum 60, ex hoc Thucydidis sumère loco non potest, cum minime de hoc circuitu seu ambitu haec paulo post dicantur a Thucydide, ἑξήκοντα μὲν σταδίων ὁ ἅπας περίβολος. STEPH.

ead. l. 4. Τῶν μακρῶν τειχῶν) Cass. praeterea habet τὸ γὰρ μέσον οὐκ ἐδεῖτο.

ead. l. 5. Τοῦ Πειραιέως) Τοῦ Πειραιέως τὸ νεῦον εἰς τὴν ἤπειρον. Cass.

ead. l. 6. Τὴν ἀπὸ ξύλων κατασκευὴν) Vide annotata ad Thucydidem.

ead. l. 12. Πρυτανεῖον) Vide Meursii Athen. Att. 1, 8. HUDS.

ead. l. 20. Ἀφ' οὗ Εὐμολπίδαι φυλὴ ἐν τῇ Ἀττικῇ) Alii scriptores Graeci de rebus Atticis agentes φυλὰς vocant, quas Latini *tribus*, quarum Athenis primum quatuor, deinde decem, at extremis temporibus duodecim fuerunt. Earum nomina recensent Pollux VIII, 109 sq. aliique. Sed nulla est inter eas, quae ab Eumolpo nomen habuerit. Φυλὴν ergo dicit, quod Suidas & Etymologici M. auctor in Εὐμολπίδαι, γένος.

ead. l. 24. Ἀπροσδιορίστως) Retinendo hanc lectionem, id quod a Scholiaste dicitur, expositioni eius repugnat. Quomodo enim τῇ θεῷ significat τῇ Ἀθηνᾷ, si Athenienses Minervam & Apollinem θεὸν ἀπροσδιορίστως minime appellant? Sed cum ille contra haec subiungat, rationem suae expositionis reddens, non dubium est, quin id, quod aiebat, negetur, ita legendo, ἀπροσδιορίστως γὰρ οὔ φασιν οἱ Ἀθην. Dico igitur, negantem illam particulam hinc tollendam, & pro ea pronomen αὐτὴν substituendum esse. Quod autem de Minerva dicit, confirmant cum alii Thucydidis loci, tum vero (ne longe abeundum sit) quidam, quem lib. II pag. 25 habet, καὶ αὐτῆς τῆς θεοῦ τοῖς περικειμένοις χρυσίοις. STEPH.

ead. l. 27. Τῆς Δήμητρος) Non nego, confusa nonnunquam fuisse ab Antiquariis & Mythologis numina Terrae & Cereris. At distincta iis omnino templa dedicata Athenis fuere, ut testimoniis Nostri, Pausaniae, Plutarchi aliorumque satis clarum. Terram certe Athenienses & populi Atticae μεγάλην θεὸν appellabant, & antiquior videtur priusque eius cultus floruisse, quam τῆς Δήμητρος in istis locis. GRAMM.

ibid. Λίμναι, τόπος &c.) Errat Scholiastes, qui fuisse in arce dicit. nam extra eam omnino fuisse, verum prope, clare indicat Thucydides. Vide Meursii Athen. Att. l. 3, c. 4. HUDS.

ead. l. 31. Κατὰ νόμον ποιοῦσι) Huc fortassis respexit Suidas, νομίζουσιν exponens νομίσματι χρῶνται.

ibid. Τῶν Πεισιστρατιδῶν) Fontem Callirhoën novem tubulis exornavit Pisistratus, quem deinceps appellarunt Enneacrunum, ut refert Pausanias. Cum autem filii quoque in eo ornando laborarint, hinc ab aliis ipsis adscribitur. Vide Meursii Pisistratum, pag. 63, 79. HUDS.

ead. l. 33. Ὡς ἀκροπόλει δηλονότι) Τῆς ἀκροπόλεως. Caff.

ead. l. 34. Λείπει εἰς) Vide ad Thucydidem.

ead. l. 36. Καὶ γὰρ ὁ γάμος ἱερὸς) De hoc admonet, quoniam dicit Thucydides, καὶ ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν, id est, *& ad alia sacra:* ne quis miretur, eum alia sacra dicere, cum vox ista non praecessisset. *Nuptiae enim*, inquit, *sunt sacrae.* Sed dicere maluissem, cum γαμικῶν subaudiri ἱερῶν· atque adeo minime dubitassem locum hunc ita reddere, *ante coniugalia sacra* (vel *nuptialia*) *& in alia.* Sic tamen Valla, *ante coniugalia, & in alia, quae sacrorum sunt.* STEPH.

ead. l. 38. Τῇ τε οὖν &c.) Ex duobus Scholiis potius faciendum erat unum, hoc modo: τῇ τε οὖν ἐπιπολὺ αὐτονόμῳ οἰκήσει) ἀντίπτωσις, ἀντὶ τοῦ, τῆς τε οὖν ἐπὶ πολὺ αὐτονόμου οἰκήσεως. IDEM. Posterior pars, nempe αὐτονόμου οἰκήσεως, non est in Caff.

Pag. 377. *l.* 3. Πανοικησίᾳ &c.) Non minus, ut opinor, πανοικεσίᾳ scribi posset, ut μετοικεσίαν dici videmus. Atque adeo hoc πανοικεσίᾳ, non illud πανοικησίᾳ, habemus apud Dionys. Halicarn. STEPH.

ead. l. 4. Οὐ δεῖ γὰρ λέγειν ὅτι ἐβαροῦντο) Suidas in ἐβαρύνετο. Vide Graevium ad Luciani Soloecistam pag. 751.

ead. l. 7. Καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως κλινόμενα) Haec non habet Suidas. Καὶ τἄλλα ὁμοίως. Caff.

ead. l. 14. Ἄκρον τοῦ τέλους, τοῦ στίχου) Suidas, τὸ ἄκρον τοῦ τέλος τοῦ στίχου, & καλεῖται δέ. Caff. τὸ ἄκρον τὸ τέλος τοῦ στίχου, & itidem καλεῖται δέ.

ead. l. 17. Κατασκευὰς ἐποιήσαντο) In Mf. Baf. additur: οἰκήματι, ἢ ἀντὶ τοῦ κατέλυσαν τὰ σκεύη, ὧν ἐναντίον τὸ ἀνεσκευάσαντο. Οἰκήματι videtur referendum ad sequens τῷ τείχει.

ead. l. 21. Τοῦ βράδους) Quamvis cum pronomine αὐτοῦ subaudiat τοῦ βράδους, (perinde est enim, ac si dixisset, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ βράδους δηλονότι, eo modo utens hoc adverbio, quo uti solet in plerisque locis, ubi vel ἀπὸ κοινοῦ aliquid repetendum est, vel pronomen relativum ex antecedente exponi debet) non tamen existimandum, eum nomen hoc in iis, quae praecedunt, legisse, sed ad ista, quae sunt ἰσοδύναμα, respicere, καὶ ἄλλως ἐνδιέτριψαν χρόνον περὶ αὐτήν. Nam tan-

quam perinde ſit, ac ſi dixiſſet, καὶ ἄλλως ἐβράδυναν περὶ αὐτὴν, poſtea cum ἀπ' αὐτοῦ ſubaudit illud βράδους, pro quo mox βραδυτῆτα dicet. Steph.

ead. l. 28. Αὐτοὺς δηλονότι) Cum interprete Lat. intelligimus potius ἑαυτὸν, quam cum Scholiaſta αὐτοὺς ad verb. ἀνεῖχεν. Gramm.

ead. l. 30. Τὰ δένδρα δηλονότι) Hanc expoſitionem ex iis ſumere locis videtur, in quibus ipſe Thucydides verbo δενδροκοπεῖν utitur. Alioqui certe ſuſpicetur quiſpiam, latius verbi τέμνειν ſignificationem patere, & quidem tam late, quam verbi δῃοῦν· quo ſaepe utitur cum accuſativo τὴν γῆν vel τὴν χώραν. Atque adeo hunc ipſum accuſativum nonnunquam & illi verbo τέμνειν tribuit: & quidem ita c. 18, τὴν γῆν τμηθῆναι, itidemque c. 21, τῆς γῆς τεμνομένης legimus. Steph. Thucydides: ἔτεμνον πρῶτον μὲν Ἐλευσῖνα. Scholiaſtes: ἔτεμνον) τὰ δένδρα δηλονότι. Inepta nota, (nam loquimur de expoſitione huius loci, non de phraſeos origine.) Verus autem hic additur accuſativus in textu auctoris, & nota iam dudum in ſimilibus ſignificatio τοῦ τέμνειν, quod non amplius de arborum exciſione ſola interpretari convenit. Gramm.

ead. l. 31. Ὧρος, Ῥεῖτος· Ἡρώδης, Ῥῖτος.) Quid in his invenerit Fr. Portus, quod moraretur, aut ſcrupulum iniiceret, ſane non capio. At indicavit dubium ipſe ac ſuſpicionem ſuam, adſcripta coniectura de emendatione h. m. π. ὄρος, ῥεῖτος. Num igitur vitioſe legi arbitratus eſt ὦρος, atque an montes eſſe τοὺς ῥείτους in Thucydide voluit? Mihi certe non ſuccurrit, quid in mentem ipſi venerit h. l. nec multum ſcire intereſt. Debuerat animadvertere, tantum de ſcriptione nominis huius ſollicitum Scholiaſtam eſſe, duorumque Grammaticorum ſententias referre, quorum alter *Orus* nomine, cum diphthongo, *Herodes* autem per ι ſcripſerit Ῥῖτος. Paria fere cum Scholiaſta habet Etymolog. Magn. aut rectiora, uti exiſtimo. Verba ſunt: Λέγει Ὦρος διὰ διφθόγγου ῥειτὸς, καὶ ὀξύνεται· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ ι ῥῖτος, καὶ βαρύνεται, ὡς σῖτος. In quibus obſervabis, primo non *Herodem*, ſed *Herodianum* laudari, deinde neutrum Grammaticorum ſcribendi rationem huius vocis eandem habere, quam exemplaria Thucydidis repraeſentant: haec enim conſtanter ῥεῖτος ſcribunt, nam ῥῆτος Codicis Arund. & ῥεῖτος Scholiaſtae in quibuſdam editt. habenda ſunt vitioſa. Pauſanias conſtanter, quemadmodum *Orus*, ῥειτοὺς ſcribit, Attic. l. 1, c. 38, & alibi: ſimiliter Heſychius, apud quem inſignis de Rhitis locus celebratur. Sed de

his plura nobis forte alio loco dicenda. GRAMM. In Scholiasta ῥεῖτος habet ed. Camer. ῥεῖτος ferri non poteſt. Pro Ἡρώδης mihi non dubium eſt, quin Ἡρωδιανὸς ſcribendum ſit, non ſolum propter auctoritatem Etymolog. M. ſed etiam quia *Herodiani* Grammatici frequens ubique eſt mentio, *Herodis*, quod ſciam, nuſquam; & quia auctor Etymolog. M. eos etiam aliis locis coniungit. In Caſſ. eſt Ἡρώδ. unde ſuſpicari licet, errorem ortum eſſe e compendio ſcribendi.

ead. l. 33. Οὐδετέρως φασὶν) Αἰγάλεων ὄρος. Κρωπειαί. Roſtg.

Pag. 378. *l.* 4. Ὡς προδότου τοῦ ἐν Πλαταιαῖς στρατοῦ) Ita in omnibus edd. Sed quis προδότης ille τοῦ στρατοῦ; Non certe bellum Plataeenſium adhuc exortum erat, cum Pliſtoanax ἐσβολὴν faceret in Atticam, de qua mentio in auctore. Credam igitur vitioſe exaratum a librariis, aut lectum perperam fuiſſe ab iis, qui primi haec ſcholia ediderunt, προδότου loco horum, πρὸ τούτου τοῦ ἐν Πλαταιαῖς στρατ. notamque reſpicere haec auctoris, πρὸ τοῦδε τοῦ πολέμου τέσσαρσι καὶ δέκα ἔτεσιν. Iudicent vero alii. GRAMM. Verba haec referri debere ad Παυσανίου, didici e Cod. Caſſ. in quo haec ita ſcribuntur, τοῦ προδότου τοῦ ἐν Πλαταιαῖς στρατιγοῦ· in quibus ſi diſtinctio minima poſt προδότου ponatur, & pro στρατιγοῦ στρατηγοῦ ſcribatur, omnia plana ſunt: nam nemo ignorat, Pliſtoanactem filium fuiſſe Pauſaniae proditoris, ducis Graecorum in proelio cum Perſis ad Plataeas. Στρατοῦ pro στρατηγοῦ itidem e compendio ſcribendi ortum arbitror.

ead. l. 6. Ὅτι Θουκυδίδεια ἐστὶ) Quid hoc ſibi vult? quae conſtructio Thucydidea ſubeſſe huic loco dici poteſt? Non certe ad haec verba pertinet illa annotatio, ſed ad iſta, quae parvo intervallo praecedunt, τῆς Ἀττικῆς ἐς Ἐλευσῖνα. Sic autem II, 18 dixit, τῆς Ἀττικῆς ἐς Οἰνόην· & I, 111, τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ Φάρσαλον. item cap. eodem, τῆς Ἀκαρνανίας ἐς Οἰνιάδας. STEPH. Adde, quae ſcribit in Append. ad ſcripta de Dial. Att. p. 129.

ead. l. 10. Τῶν νεῶν) Ita omnes edd. quas vidi, pro νέων.

ead. l. 18. Ἡσύχαζε) Male exponit iſtud loquendi genus, δι' ἡσυχίας εἶχεν. Neque enim Pericles dicitur a Thucydide δι' ἡσυχίας ἔχειν, id eſt ἡσυχάζειν, *quieſcere*: ſed δι' ἡσυχίας ἔχειν τὴν πόλιν, id eſt, *quietam tenere civitatem*. Nam ſubaudire ἀπὸ κοινοῦ hunc accuſativum oportet: quod ille non animadvertit, ſed ἔχειν, quod active dicitur, neutra ſignificatione poni exiſtimavit. STEPH.

ead. l. 22. Σύμμαχοι πάλιν ἐγένοντο τοῖς Ἀθηναίοις) Reſpi-

cit ad ea, quae lib. I, cap. 102 & 107 narrat Thucydides.

ead. l. 25. Μὴ δεηθέντας σπονδῶν αἴτησιν) Scribo αἰτήσεως. Alioqui dicendum esset σπονδὰς αἰτῆσαι· verum illud malo. Ideo autem de hoc nos admonet, quod alioqui legamus alibi passim ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο. *Sequestram pacem* (inquit) *ad eos humandos impetrare necesse non habuerunt, cum non omnino superati forent.* Interpretor autem, *omnino superati*, potius quam *valde superati*, quod vel πάντη scriptum fuisse, vel illi πάνυ significationem huius datam existimem. STEPH.

ead. l. 29. Παράσιοι Ἀρκάδες) Scribendum Παῤῥάσιοι. HUDS. Recte: nam non Παράσιοι, sed Παῤῥάσιοι sunt in Arcadia. Et fortassis ita scripserit Scholiastes, ut significaret, non esse confundendos Παῤῥασίους Arcadiae cum Παρασίοις Thessaliae. Sed quid est, quod addit Scholiastes, Παράσιοι Θεσσαλοί; aut qui sunt illi Παράσιοι Thessaliae, quos etiam Thucydides hic memorat? Eorum mentionem nusquam alibi invenio, & credo hoc nomen in Thucydide corruptum, ac pro eo Παράλιοι scribendum esse. Stephanus: Πάραλος ἐν Θεσσαλίᾳ, πόλις τῶν Μηλιέων, ἧς οἱ πολῖται Παράλιοι. Et Thucydides III, 92: Μηλιεῖς οἱ ξύμπαντες, εἰσὶ μὲν τρία μέρη, Παράλιοι, Ἱερῆς, Τραχίνιοι. Alii ab his sunt Πειράσιοι itidem Thessali, quorum urbs Stephano est Πειρασία, πόλις Μαγνησίας· ἐθνικὰ Πειρασιεὺς & Πειρέσιος· nam & urbs Πειρεσιαὶ & Πειρεσία dicitur. Vide Holstenium ad h. l. Stephani.

ead. l. 32. Δημοκρατίαν) Videndum, an non scribi debeat διὰ δημοκρατίαν & δι' ὀλιγαρχίαν. STEPH.

ead. l. 35. Ὁ Σωφρονίσκου) Malim ἢ ὁ Σωφρονίσκου. ferri tamen & altera lectio potest. STEPH.

Pag. 379. *l.* 6. Μεγάλου κινδ. κρεμ.) Non scio, quam bene hoc dicatur. Κινδ. ἐπικείμενος & ἐπικρεμάμενος recte dicitur.

ead. l. 7. Ἐσέβαλον εἰς τὴν Ἀττικὴν διὰ τὸν Πειραιᾶ) Εἰσέβαλον εἰς τὸν Πειραιᾶ Cass.

ead. l. 9. Ἐν τῇ ναυμαχίᾳ) Non sunt in Cass. nec magnopere requiruntur.

ead. l. 10. Τῶν ταλάντων) Videtur excidisse litera, nota numeri millenarii.

ead. l. 11. Λείπει πολλῶν) Quemadmodum hic vult a nobis πολλῶν cum ἀνθρώπων subaudiri, (nam ita intelligendum esse λείπειν, docui in Proparasceue) ita etiam pag. 377 l. 9 τὰ ἔρημα τῆς πόλεως dici admonuit τὰ ὀλιγάνθρωπα· ita ut idem hyperboles genus sit utrobique. STEPH. Agit etiam de hoc loco in Append. ad Scripta de Dial. Att. pag. 117.

ead. l. 15. Τὸ ἄραντες κυρίως) Suidas: ἄραντες παρὰ Θουκυδίδῃ ἐπὶ θαλάσσης εἴρηται. ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἐπὶ γῆς. Addidit παρὰ Θουκυδίδῃ, quod non eſt in Scholiaſte: & recte. Nam non ſolum apud Thucydidem, quod prae ſe ferunt verba Suidae, verum etiam apud alios tam de maritimo, quam de terreſtri itinere dicitur.

ead. l. 25. Ἐν ἐρήμῳ τόπῳ) Non cum πεμπόμενοι, ſed cum οἰκῆσαι iunguntur haec verba, ἐν ἐρήμῳ τόπῳ· alioqui εἰς ἔρημον τόπον dicendum fuiſſet. Ceterum hanc differenriam ubique ſervari minime credendum eſt. Steph. Haec etiam Suidas habet in ἀποίκησις, & ἔποικος, ſed pro eo, quod hic eſt εἰς πόλεις, utroque loco ἐν πόλει. Et ita hic Caſſ. Adde Scholiaſt. ad I, 10.

ead. l. 33. Φίλον) Vel ante, vel poſt φίλον, aliqua deeſſe verba puto, quae nominis φίλος ſignificationem latius, quam τοῦ πρόξενος, patentem reſtringant. Steph.

ead. l. 35. Τήρης, Τήρεω) Ὁ Τήρης, τοῦ Τήρεω. Caſſ.

ead. l. 38. Ἐν τῇ συγγραφῇ) Qui εἰσάγει εἰς τὴν συγγραφὴν diceret, rectius loqueretur. Steph.

ibid. Καὶ τοῦτον) Καὶ τοῦτο Caſſ.

Pag. 380. *l.* 3. Ἴτυλον καλοῦσι) Catullus Carm. LXVI; *Daulias abſumti fata gemens Ityli.* ubi Voſſius obſervat, etiam ita ab Homero eum vocari Odyſſ. τ', v. 522, Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον. Narrat quidem Homerus aliter fabulam; ſed tamen Ἀηδόνος filium facit Itylum. Etymol. M. Ἴτυλος, ὄνομα κύριον, ὁ ἐκ τοιούτων γάμων Τηρεῖ γενόμενος.

ead. l. 4. Διὰ τόσου) Ita edd. Cam. Steph. 2. & Hudſ. Portus ante hoc ſcholion poſuit διὰ τοσούτου, quae ſunt verba Thucydidis.

ead. l. 7. Χαλκιδέας, Βοττιαίους) Ex ipſo Thucydide (ſi bene memini) ſumta eſt iſta expoſitio: ipſe tamen Scholiaſtes antea (pag. videlicet 374) in haec verba τὰ ἐπὶ Θράκης, ſcribit, οἷον Βυζάντιον, Πέρινθος. Non dubium eſt autem, quin χωρία ibi relictum ſit ſubaudiendum, quod hic adiectum habemus. Steph.

ead. l. 12. Πέλτη ἀσπὶς τετράγωνος) Sic etiam Suidas, Πέλται, ἀσπίδια τετράγωνα, fortaſſis ad hunc locum reſpiciens. De figura peltae Thraciae, de qua hic agitur, videri poſſunt Lipſius in Analect. ad lib. III de Milit. Rom. cap. 1, Salmaſius ad Vopiſci Carinum cap. 20, Petitus de Amazon. cap. 25, & Cuperus IV Obſervat. 2.

ead. l. 18. Σάμιος) Vide Holſtenium ad Steph. v. Σάμος.

Σάμοιος, pro quo ibi emendat Σάμιος, est vitium ed. Porti. Σάμιος ἀπὸ Σάμου, Σαμαῖος ἀπὸ Σάμης. Cass.

ead. l. 21. Ὄντες δηλονότι) Non animadvertit, sequi participium ἀνακομιζόμενοι, cum quo haec verba ἐν ταῖς ἑκατὸν ναυσὶν iungenda sint: alioqui participium istud ὄντες de suo non attulisset. STEPH.

ead. l. 22. Μεταξυλογία) Quae hic dicit esse μεταξυλογίαν, (quod sonat *interloquium*) alibi dicere solet posita esse διὰ μέσου. STEPH.

ead. l. 27. Οἱ ἀκραιφνεῖς καὶ οὐ ξένοι) Scholium hoc mendose scriptum est. nihil enim commune habent verba ista, καὶ οὐ ξένοι, cum illo proxime praecedenti vocabulo ἀκραιφνεῖς. STEPH. Sed ἀκραιφνεῖς quoque non multum commune habet cum verbis οἱ ἐν Ποτιδαίᾳ, quae ante hoc scholion posita sunt. In Cass. haec melius referuntur ad praecedentia αὐτοὶ Ἀθηναῖοι. ξένων nomine autem comprehendi possunt & μέτοικοι, & illi, quos τὸν ἄλλον ὅμιλον ψιλῶν vocat, vel pars horum.

ead. l. 36. Λαβεῖν δηλονότι) Potius προσποιήσασθαι, quod praecessit in Thucydide. Vid. Stephani Proparasceuen p. 12.

ead. l. 38. Τὸν πάτριον &c.) Quamvis manifestum sit, Thucydidem, haec verba, τῷ πατρίῳ νόμῳ χρώμενοι, ad proxime sequentia verba referre, δημοσίᾳ ταφὰς ἐποιήσαντο, ut πάτριον νόμον generaliter vocari existimemus, quaecunque ad illas pertinent; hic tamen Scholiastes ad corporum cremationem eum in illis verbis respicere existimat. STEPH. Pluribus de hoc loco agit in Proparasceue pag. 14.

Pag. 381. *l.* 4. Πρὸ τρίτης ἡμέρας) Suidas: προτριτάτη, τρίτη ἐπάνω ἡμέρα. Θουκυδίδης ἐν β'· τὴν τρίτην πρὸ τῆς ἐκφορᾶς. Hoc Kusterus bene emendat, πρότριτα, τῇ τρίτῃ ἐπάνω ἡμέρᾳ. Sed πρότριτα ex hoc loco legendum iam ante Portus viderat.

ibid. Ἢ ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς) Altera haec expositio admitti non potest. Sic autem & aliis quibusdam in locis duas expositiones affert, quarum unam meliorem esse dicit, cum tamen altera recipi nullo modo possit. STEPH.

ead. l. 6. Διὰ τὸ ἄσηπτον &c.) Scripsit fortasse, διὰ τὸ ἄσηπτον τοῦτο τὸ ξύλον εἶναι. alioqui subaudienda haec reliquisse putandus est. STEPH. Plura testimonia eorum, qui cupressum ἄσηπτον esse dixerunt, collegit Bochartus Phaleg. I, 4.

ead. l. 8. Τὸ καλ. Κεραμεικὸν) Nomen loci Κεραμεικὸς, ut ex Aristophane in Avibus elicitur: Ὁ Κεραμεικὸς δέξεται νὼ &c. *Palmerius.* Forsan ideo Ceramicum δημόσιον σῆμα vocabant, quod ibi eos, qui in proelio pro patria occubuerant, publico

ſumtu ſepeliebant. Vide Meurſii Ceram. Gem. c. 20. Huds.

ead. l. 21. Καὶ μὴ ἐν κινδύνῳ γίνεσθαι τὸ πιστευθῆναι) Fallitur in eo, quod cum infinitivo κινδυνεύεσθαι (exponens ἐν κινδύνῳ γίνεσθαι) iungit alterum illum πιστευθῆναι, cui articulum τὸ praefigit, ut quodammodo nominis locum obtineat. Quid enim accuſativo ἀρετὰς fieret? & quomodo eo, qui non ſolum vicinus, ſed contiguus etiam eſt, praeterito, ad vocem πιστευθῆναι, quae aliquo intervallo remota eſt, veniremus? Sed quoniam quod de accuſativo illo dico, manifeſtum eſt, at non item quid fieri debeat illo infinitivo πιστεύεσθαι, id eſt, quo referri a nobis oporteat: meam hac de re ſententiam proferam. Non video certe, quid obſtet, quo minus particulam ὥστε ante illum infinitivum ſubaudiamus, atque adeo tanquam extrinſecus ſubſidio venientem, illi praefigamus: ut perinde ſit, ac ſi Thucydides ita locutus eſſet, καὶ μὴ ὑφ' ἑνὸς ἀνδρὸς πολλῶν ἀρετὰς εἰς κίνδυνον καθίστασθαι, ὥστε ἢ εὖ ἢ χεῖρον περὶ αὐτῶν εἰπόντι πιστευθῆναι, (intellige autem περὶ αὐτῶν, videlicet τῶν ἀρετῶν) id eſt, *Non autem ab uno viro multorum virtutes in diſcrimen adduci, cum futurum ſit, ut ipſi de illis virtutibus credatur, ſive bonam, ſive malam de illis orationem habuerit.* Quod referendum ad illos, quibus eloquentia deſtitutis accidere poteſt, ut orationem habeant, in qua non dignis laudibus virtutes illorum ornent, & ita ingenii ſui culpa (ut loquitur Horatius) laudes eorum deterant. Verum improprie dicit εὖ εἰπόντι, cum ſatis eſſet χεῖρον εἰπόντι· quia non ἀπὸ τοῦ εὖ εἰπόντος, ſed tantum ἀπὸ τοῦ χεῖρον εἰπόντος poteſt eſſe periculum. Steph. Qui lapſus Scholiaſtae indicare, ne quem legentem forte ab auctoris ſententia avertant, inſtituimus, hic defendere eundem non verebimur, contra animadverſionem inſignis alias viri & γραμματικωτάτου H. Stephani. Ut autem, quae mens noſtra, intelligatur, en Thucydidis primum verba: Καὶ μὴ (ſcil. ἐδόκει) ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι, εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι πιστευθῆναι. Schol. ἀντὶ τοῦ, καὶ μὴ ἐν κινδύνῳ γίνεσθαι τὸ πιστευθῆναι. Ad haec H. Stephanus: *Fallitur* (inquit) *in eo Scholiaſtes, quod cum infinitivo κινδυνεύεσθαι iungit alterum illum πιστευθῆναι, cui articulum τὸ praefigit, ut quodammodo nominis locum obtineat. Quid enim accuſativo ἀρετὰς fieret?* & quae plura ibidem addit, prolixiora, quam neceſſum eſſet. Subaudiendam autem vult ante infinitivum particulam ὥστε, ut perinde ſit, ac ſi Thucydides ita locutus eſſet, καὶ μὴ ὑφ' ἑνὸς ἀνδρὸς πολλῶν ἀρετὰς εἰς κίνδυνον καθίστασθαι, ὥστε ἢ εὖ ἢ χεῖρον περὶ

αὐτῶν εἰπόντι πιστευθῆναι. Verum, nisi magnopere fallor, receditur aliquantum ista interpretatione a vero & genuino sensu verborum gravissimi oratoris, qui omnino non putavit periclitari virtutes defunctorum in eo, *quod fides de iis haberetur tam bono, quam malo oratori*, sic enim omnibus crederetur aequali modo; (quod non vellet tamen Stephanus, & talis sensus ex paraphrasi ipsius sequitur.) Sed significatum potius Pericles voluit, *prout bonus aut malus contigerit orator virtutibus enarrandis, ita fidem illas quoque apud auditores invenire*, diversam nempe pro facultate & eloquentia oratoris. Veram ergo putamus constructionis rationem esse, quam dedit Scholiastes, & accusativum ἀρετὰς potius a πιστευθῆναι regi, quam τῷ κινδυνεύεσθαι. Ita non dubitem praeferre interpretationem Porti h. l. Stephanianae, omnibus vero istam doctissimi Camerarii, in versione Concionis funebris Pericl. talis quae legitur: *neque periculum adiri, ut in unius alicuius oratione meliore aut deteriore virtutis multorum versaretur fides*. Is videtur constructionem ita cepisse verborum, uti nos ostendimus. Cepit ita etiam Fr. Portus in Commentario. Ceteri omnes, Valla, Philippus, I. Casa, Enenckelius, errore levi quamvis, in hoc offendunt, quod accusativum ἀρετὰς pertinere proxime ad κινδυνεύεσθαι iudicent. GRAMM.

ead. l. 23. Περιφραστικῶς ἡ ἀλήθεια) Nemo non mihi assentietur, ut spero, dissentienti hic quoque a nostro Scholiaste. cur enim Thucydides, si aliud quam ἡ ἀλήθεια dicere noluisset, pro eo periphrastice ἡ δόκησις τῆς ἀληθείας dicere maluisset? aut quod talis periphrasis afferri exemplum potest? Ad interpretes autem quod attinet, prioris certe interpretatio multo magis, quam posterioris, tolerabilis est. Ita enim Valla: *Arduum enim in dicendo servare temperamentum in ea re, in qua vix etiam veritatis opinio afferri potest.* At Vitus ita, nulla veritatis facta mentione: *Difficile est enim convenienter dicere ea de re, de qua orator vix impetrare potest, ut sibi credatur.* Ac refert etiam hic, quomodo adverbium μετρίως interpretemur, cum ita reddere ipsum oporteat, ut sequentibus respondere possit. Non respondebit autem, si *convenienter*, (contra etiam consuetum usum) nec si *pro dignitate* (ut Scholiastes ἀξίως exponit) reddamus; ideoque huius etiam adverbii vim rectius, meo quidem iudicio, Valla expressit. Hanc enim Periclis mentem existimo: *Difficile enim est ita modum servari ab eo, qui dicit, ut res nihil nec minuantur, nec augeantur, cum ex iis sunt, de quibus dicendo vix efficere potest, ut quales revera sunt, tales videan-*

tur. Quod si verus hic est verborum Periclis sensus, (ut esse fatebuntur, opinor, qui totum locum penitus introspexerint) vide, quam procul a veritate absit, quod a Scholiaste hic scribitur, ἡ δόκησις τῆς ἀληθείας periphrastice pro ἡ ἀλήθεια dictum esse. Tot certe stadiis, aut etiam parasangis, ab eo remotum est, quot illud de periphrasi itidem ab eo dictum: videlicet, ἡ ξυντυχία τῆς ξυμμαχίας periphrastice non aliud esse, quam ξυμμαχία. STEPH.

ead. l. 28. Ἔστι δὲ σχῆμα) Imperfectum esse reor hoc Scholium: & post ἔστι δὲ σχῆμα addidisse, cur sermonem hunc ἐσχηματίσθαι diceret. Ratio autem haec est, ni fallor, quod sit numeri enallage, cum singulari pluralis subiungatur. Sic autem & pag. seq. l. 10 dicitur σχῆμά ἐστι· sed alia de causa. STEPH. Ἔστι δὲ σχῆμα hic non sunt in Cass.

Pag. 382. *l.* 1. Ταῦτα λέγει ὁ Περικλῆς) Hoc scholium non habet Cass.

ead. l. 11. Αἰνίττεται τοὺς τῶν Λακεδαιμονίων) Haec ita scribuntur in Rostg. αἰνίττεται Λακεδαιμονίους. Λυκούργου τοὺς Κρητῶν καὶ Αἰγυπτίων ζηλώσαντος, καὶ τῶν ἄλλων τὰ πλείω πρὸς Λακεδαιμονίους. Cass. ad verba Thucydidis χρώμεθα γὰρ πολιτείᾳ haec habet: τὸ β΄ κεφάλαιον τοῦ ἐγκωμίου, ἡ ἀγωγή.

ead. l. 14. Καὶ ὁρᾷ) Καὶ ἑώρα Cass.

ead. l. 21. Τὸ δὲ ἢ, ἀντὶ τοῦ μᾶλλον) Quomodo ἢ pro μᾶλλον positum dici potest? Respondet certe adverbio τὸ πλεῖον, (pro quo saepe τοπλέον occurrit) & perinde est, ac si dictum foret, οὐκ ἀπὸ μέρους μᾶλλον ἢ ἀπ' ἀρετῆς. STEPH. A Cass. haec omnia absunt.

ead. l. 22. Ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ μὲν κεῖται) De hac item annotatione quid dicemus? qui verum hoc comperietur, particulam δὲ pro μὲν positam esse? Inauditum certe talem voculae δὲ usum esse existimo: sed eum intellexisse arbitror, perinde esse ac si dixisset Thucydides, εἰ μὲν ἔχει τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν. Atqui dicendum potius fuisset εἴγε ἔχει. At Latina particula *quidem* (quam alioqui illi μὲν respondere notum est) locum hic post *si* habere posset. apte enim diceretur, *siquidem habeat*: non minus, quam *si modo habeat*. Verum aliud hoc de loco dicendum arbitror, quod Scholiastae in mentem non venit: Thucydidem in his verbis κατὰ πενίαν tacite inclusisse coniunctionem μὲν, cui δὲ respondet: ut haec, οὐδ' αὖ κατὰ πενίαν, ἔχων δέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, non secus a nobis accipiantur, quam si dictum foret, οὐδ' αὖ πένης μὲν ὢν, ἔχων δέ τι ἀγαθὸν δρ. &c. STEPH. Et hoc scholion ignorat Cass.

M 2

ead. l. 36. Κατὰ κοινοῦ τὸ πολιτευόμεθα) Desunt Cass. In Ms. Bas. additur: ἐνταῦθα τὴν διαγωγὴν δηλοῖ.

ibid. Λυπηρὰς δὲ τῇ ὄψει ἀχθηδόνας) Neque hic aliquid in Scholiasta, erudite Lacedaemoniorum nobis auctoritatem depingente, lubet animadvertere. Saltem de Fr. Porti emendatione, quae in margine textus conspicitur, ulteriusque in Commentario declaratur, hoc monebimus, parum eam nobis probari. In Periclis verbis est, οὐδὲ ἀζημίους μὲν, λυπηρὰς δὲ τῇ ὄψει ἀχθηδόνας προστιθέμενοι. Eius loco vult uterque Portus προτιθέμενοι, *proponentes*. Ast προστιθέμενοι retinendum sane existimamus, & vertendum simpliciter, *addentes*, *adiicientes*. Sed & maior latet emphasis in hoc verbo, uti hic quidem adhibetur; implicat enim simul notionem *instituti* aut *legis*; quasi dixeris, *adiicientes* (*& imponentes ex lege quadam & consuetudine civitatis*) *dolores civibus*, *poena quidem qui careant*, *sed tamen acerbos visu*. Sic enim verbum hoc politicum & forensem nonnunquam usum habet, quod norunt ii, qui Demosthenem & oratores ceteros diligentius evolverunt. Noster huius ipsius orationis initio: ἐπαινοῦσι τὸν προσθέντα τῷ νόμῳ λόγον τόνδε. Pollux, eo capite, quo δικαστικὰ pertractat: Τὸν δὲ οὐ βουλόμενον μαρτυρεῖν ἐκλήτευον, ἀνάγκην τοῦ μαρτυρῆσαι προστιθέντες. l. 8, c. 6. Porro, nil dicit Portus, cum προστιθέμενοι, aut ut ipse legendum putat, προτιθέμενοι construendum iubet cum τῇ ὄψει, *proponentes oculis aliorum*, *eos scil. quos contumelia publice afficimus*. Pertinet enim τῇ ὄψει ad λυπηρὰς, ut sit, *dolores aspectu ipso acerbos ac visu horridos*. Non vacat ad examen hic revocare interpretes Latinos, quorum unusquisque aliquid singulare attulit h. l. nemo autem, quod exacte & penitus satisfaciat. Quin alioqui longius recesserunt ab auctoris mente. Illa autem non alia hic, quam in parte eorum, quae antecesserunt, & quae sequuntur, per aliquot multas periodos, nimirum ut conferat Atheniensium mores cum institutis reipubl. Spartanae, quae & allatis verbis indigitat, speciatim αἰνιττόμενος τὰς διαμαστιγώσεις καὶ κολάσεις illas, quas Xenophon aliique nobis memorant. His nempe duriter & acerbe, etiamsi extra ζημίαν seu poenam, ut Pericles dicit quoque, Lacedaemonii cives suos tractabant; cum contra Athenienses repudiatis eiusmodi moribus & regendi artibus ἀνεπαχθῶς cives suos degere paterentur, ac deliciis ludorum certaminumque λυπηρὸν omne ἐκπλήσσειν atque abstergere, quemadmodum in sequentibus orator explicat. GRAMM. Quam hic Scholiastes ἐπιείκειαν Lacedaemo-

niorum dicat, non intelligo: nam illi omnibus rebus magis *ἀνεπιείκειαν*, quam *ἐπιείκειαν* prae se ferebant.

Pag. 383. *l.* 8. Ἡ *ζωγραφία*) Hoc corruptum puto. Fortassis scripsit *ψυχαγωγία*. Ammonius in *χαρὰ*, *τέρψιν* definit *οἱονεὶ τρέψιν καὶ ψυχαγωγίαν ἀπὸ τοῦ ἀηδοῦς ἐπὶ τὸ κρεῖσσον*.

ead. l. 15. Πληρώσας) Nove dictum *πληρώσας τὰ ἐν εἰρήνῃ γινόμενα ἀγαθὰ*, pro eo, quod est, *cum plene, & quantum satis est, de illis dixisset*. Steph.

ead. l. 24. Εἰς *τὰ πολέμια*) Hic *πολέμια* (ne cui suspectum sit) pro *πολεμικὰ* dicit, sicut & pag. sq. lin. 20 & 24. Nec certe mirum videri hoc debet, cum & Thucydidem, & post eum Dionysium Hal. ita vocabulo illo uti ostenderim. Steph.

ead. l. 26. Ἢ *τὰν ἢ ἐπὶ τὰν*) Vide Meursii Miscell. Lacon. l. 2, c. 2. Huds.

ead. l. 27. Ἢ *ἐπὶ τὰν* (*τουτέστι μετ' αὐτῶν*) *ἀναιρέθητι*) Quomodo *ἐπὶ τὰν* significare possit *μετ' αὐτῶν*, non video: nec alius quisquam, ut opinor, videbit. Quod si quis *τᾶν* scriptum ab eo fuisse dicat, ne huic quidem lectioni satis expositio ista conveniet: ut omittam, eodem utrobique modo scribi hanc voculam debere; quod fieri nullo modo posset. Nec vero dubium est, quin apud alios, hunc Laconicum loquendi morem narrantes, cum *τὰν* subaudire *ἀσπίδα* oporteat, perinde ac si diceretur *ἢ ταύτην τὴν ἀσπίδα*, *ἢ ἐπὶ ταύτην*. Volebant enim eum monere, ne unquam *ῥίψασπις* esset, sed ipsum clypeum (qui a Graecis *ἀσπὶς* vocatur) referret, aut faceret, ut inter strenue pugnandum mortuus super eo referretur. Ac scio, a quibusdam *ἢ τὰν*, *ἢ ἐπὶ τᾶς*, eodem sensu scribi. Pertinetque huc, quod de quodam Thrasybulo Lacedaemonio legimus in III Anthologiae Epigrammatum libro: Τᾷ Πιτάνᾳ Θρασύβουλος ἐπ' ἀσπίδος ἤλυθεν ἄπνους. Verum considerandum est, Scholiastem non solum *ἀσπίδος* mentionem facere, sed *δόρυ* illi adiicere. *Simulatque* (inquit) *Lacedaemoniis infans e matris alvo exierat, clypeo illum imponebant, iuxta quem erat hasta: & illi inclamabant*, *ἢ τὰν*, *ἢ ἐπὶ τάν*. Quod si & in iis, quae illi inclamabant, non tantum *τῆς ἀσπίδος*, sed etiam *τοῦ δόρατος*, mentionem facere volebant, veram lectionem esse crediderim, *ἢ τὰ*, *ἢ ἐπὶ τά*. Steph. Sed ita non tollitur difficultas: nam ne quidem *ἐπὶ τὰ*, nempe *τὸ δόρου* & *τὴν ἀσπίδα*, significare potest *μετ' αὐτῶν*. In Caff. omissis his, *ἐπὶ τὰν τουτέστιν*, est, *ἢ ταῦτα σῶσον*, *ἢ μετ' αὐτῶν ἀναιρέθητι*· melius, quam in editis. Et ita etiam haec in Meursii Miscell. Lacon. II, 2, leguntur. Pro *ἐπὶ τὰν*, quod & in Suida est v. *ἢ τὰν* &

Λυκοῦργος, Kufterus legit ἐπὶ τᾶς, vel ἐπὶ τᾷ. Hoc probavi ad Florum I, 18, auctoritate praecipue Plutarchi: nunc nihil mutandum cenſeo. Nam pro ἐπὶ τὰν Ariſtoteles apud Stobaeum Serm. VII, ἐπὶ ταύταν, & Sext. Empiricus III Pyrrh. Hypotypoſ. 24, p. 181 ed. Fabric. ἐπὶ ταύτην habent. Loca illorum laudavit Meurſius.

ead. l. 31. Οἱ πλείονας ἐνεγκόντες) Nempe πληγάς; ut πολλὰς τύπτεσθαι apud Ariſtophanem, & plura huiuſmodi apud alios in Stephani App. ad Scripta al. de Dialect. Att. p. 12.

ead. l. 32. Τὸ τοῖς ἀνδρ.) Immo τὸ ἀνδρεῖον hic ſubſtantivi nominis ſedem occupat, & τὴν ἀνδρείαν, (ſive ἀνδρίαν, ut alii ſcribunt) id eſt *fortitudinem*, ſignificat. Neque enim dubito, quin τὰ ἀνδρεῖον μετέρχονται ſonet *fortitudinem conſectantur*, ſive, *quae ad fortitudinem pertinent*. Valla tamen vertit, *virile robur nanciſcuntur*. Steph. Hoc ſcholion non habet Caſſ.

ead. l. 34. Μεμέρισται γὰρ αὐτῶν τὸ στράτευμα) Haec non multum faciunt ad interpretationem vocabuli ἐπιμέλειαν, ac potius videntur pertinere ad praecedentia ἀθρόᾳ τε τῇ δυνάμει ἡμῶν.

ead. l. 35. Εἰς στρατ.) Ἐκστρατίαν Caſſ. pro ἐκστρατείαν.

Pag. 384. *l.* 9. Καὶ ταπεινότητος) Deſunt Caſſ. Mox poſt τὸ ἄσωτον ἕπεται Mſ. Baſ. addit: τῇ δὲ φιλοσοφίᾳ τὸ μαλακὸν καὶ ἀνειμένον.

ead. l. 12. Τὰ δυσχ.) Non placet ita exponi verbum φιλοσοφοῦμεν· licet Valla hanc interpretationem ſequens dixerit, *philoſophamur autem (id eſt, inopiam toleramus) citra animi enervationem*. At Vitus magna licentia, nulla autem prudentia utens, interpretatur, *& tenuiter victitantes, ſine mollitie*. Ego vero ab uſitata verbi φιλοσοφοῦμεν ſignificatione non procul diſcedendum, ſed tantum paulo extendendam latius dixerim: ita interpretando, *literas tractamus ſine mollitie*, vel *ſtudia literarum tractamus*. Obiiciebatur enim illis, (ſicut & aliis obiici ſolebat) a ſtudiis literarum molles atque effeminatos reddi. Steph.

ead. l. 13. Ἐν τῷ καιρῷ τοῦ ἔργου, καὶ οὐ κ. λ.) Ἐν τῷ καιρῷ ἔργῳ καὶ οὐ κ. λ. Caſſ.

ead. l. 15. Γνώμης ἀρίστης) Hoc ſcholion non habet Caſſ.

ead. l. 17. Δημιουργοῖς, καὶ γεωργοῖς, καὶ κυνηγοῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις ἰδιώταις) Δημιουργοῖς, καὶ κυνηγοῖς, καὶ ἰδιώταις. Caſſ.

ead. l. 21. Τῶν πολεμικῶν) Aut mendum librarii eſt τῶν πολεμικῶν, pro τῶν πολιτικῶν, aut reprehendendus Scholiaſtes, qui, cum nulla militarium rerum hic mentio, ſed generatim

de omnibus ad remp. ſpectantibus agatur, quorum pars tantum τὰ πολεμικὰ, ad ſpeciale hoc tamen mentem auctoris reſtrinxit. Quod miror non tam dimiſiſſe ſine cenſura Stephanum, ſicut multa alia, quam quodammodo approbaſſe notis in Schol. ad p. 383. Gramm. Stephanus ad pag. 383 oſtendit, Scholiaſten hac pag. etiam πολέμια dicere. Itaque non reſpexit ad hoc ſcholion, in quo eſt πολεμικῶν, ſed ad haec verba praecedentis, οἱ δὲ τὰ πολεμια πάντες. Ad illa, quae paulo poſt dicit Thucydides, καὶ αὐτοὶ ἤτοι κρίνομεν, in Caſſ. ex Heſiodi ἔργ. v. 291 annotatum erat, Ἡσίοδος, οὗτος μὲν πανάριστος, & Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος.

ead. l. 25. Τὴν φιλίαν καὶ εὐεργεσίαν) Varias pro varietate locorum dat expoſitiones huic vocabulo ἀρετή· quas nullo probare modo poſſum. Ex illis eſt iſta, qua ἀρετὴν *amicitiam & beneficentiam* (nam εὐεργεσίαν de ea potius, quam ſimpliciter de *beneficio* intellexiſſe credibile eſt) ſignificare dicit. Non enim video, quid obſtet, quo minus nomini ἀρετὴ ſuum uſum relinquamus: ac tolerabilem Vallae interpretationem cenſeo, in eo, quod ἀρετὴν *virtutis officia* vertit. at vero Viti interpretationem quomodo tolerari poſſe exiſtimem, cum in ea mentio *virtutis* nulla fiat? Ita enim ille, *in communicatione officiorum etiam quaedam aliter facimus, quam multi.* Quaſi vero *virtutis* appellatio auguſtum aliquid non habeat, quod nobis non repraeſentamus, cum *communicationem officiorum* legimus: ut omittam, hoc eſſe ſignificationem illius reſtringere. Ego igitur ita malui locum hunc interpretari, verbum verbo reddens, *in iis etiam, quae ad virtutem pertinent, a vulgo diſcrepamus:* cum Valla quidem non male ἀρετὴν *virtutis officia* vertiſſet, ſed male reliqua. ita enim ille, *iidem erga multos virtutis officiis fungimur:* non quod haec ex iis, quae a Pericle dicuntur, colligi non poſſint, ſed quod iſta verba *erga multos fungimur*, cum iſtis, ἠναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς, nihil habeant commune. Ac mirum certe, quid illi ita haec vertenti in mentem venerit, niſi quampiam valde a noſtra diverſam lectionem (ad illa quidem certe verba quod attinet) ſecutus ſit. Ceterum habebis & paulo poſt nomen ἀρετὴν expoſitum εὐεργεσίαν· de qua expoſitione ibi quoque dicetur. Steph.

ead. l. 28. Σώζειν, ᾧ) Σώζειν ἐκεῖνον δηλονότι, ᾧ Caſſ.

ead. l. 29. Ὁ δὲ πάσχων) Non πάσχων ſine adiunctione ſcripſiſſe, ſed ei particulam εὖ adieciſſe credibile eſt. Cum porro participium ἀντοφείλων ita exponit, id quod ſequitur, pro eo, quod praecedit, a Thucydide poni oſtendit. Steph.

Coniecturam Stephani firmat Caſſ. in quo eſt ὁ εὖ πάσχων.

ead. l. 30. Τὴν εὐεργεσίαν) Hic ἀρετὴν non iam φιλίαν & εὐεργεσίαν, ſed tantum εὐεργεσίαν exponit: qua voce & in altero loco aptius Graecam explicari non infitior: ſed cum illic *beneficentiam*, quam *beneficium*, mallem reddere, hic retineri interpretatio illa non poteſt, ac potius *beneficii* appellatione utendum eſt, cum dicatur τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων. Valla tamen non *beneficium redditurum*, ſed *gratiam redditurum* vertit. At ego *virtutis* appellationem non minus hic, quam in praecedente loco retinens, (ut a fideli interprete retinendam fuiſſe puto) dixiſſem περιφραστικῶς, *virtutis officio in reddenda gratia functurum*; vel (ut haec etiam verba ἐς ὀφείλημα poſſent comprehendi) *virtutis officio in reddenda, quae debetur, gratia functurum*. Quamquam apertior quodammodo eſt pleonaſmus, cum dicitur *in reddenda, quae debetur, gratia*, (nam ex illo *reddenda* ſatis intelligi poteſt hoc, *quae debetur*) quam ſit apud Thucydidem in his ἐς ὀφείλημα, quae ſonant *ad* [*perſolvendum*] *debitum*. Hunc autem pleonaſmum quodammodo tegit atque excuſat antitheſis: nam illis verbis ἐς χάριν, opponuntur iſta ἐς ὀφείλημα. Obſervavi autem, ſaepe apud Thucydidem quaedam per antitheſin poni: quae alioqui omitti potuiſſent: ut hic ſatis eſſe poterat dicere, εἰδὼς οὐκ ἐς χάριν τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων. Verum, ad Scholiaſtem ut revertar, ne hic quidem ἀρετὴν debuiſſe exponi εὐεργεσίαν ſimpliciter, ſed τὴν ἀπ' ἀρετῆς εὐεργεσίαν, dixerim. Paucis certe iſtis poſſe verbis includi exiſtimo haec omnia, ἀποδώσων τὴν εὐεργεσίαν, ὥσπερ εἰώθασιν ἀποδιδόναι οἱ τῆς ἀρετῆς ἀντιποιούμενοι. Dicit autem paulo poſt ἐλευθερίαν. STEPH.

ead. l. 33. Ἀντὶ τοῦ μεγ.) Quî fieri poſſit, ut ἀδεῶς pro μεγάλως ponatur? Sic tamen Valla, *magnifice gratificamur*. Quin etiam praecedentia ita vertit, ut ſi ſcriptum eſſet, οὐ τοῦ ξυμφέροντος μᾶλλον λογισμῷ, ἢ τοῦ πιστοῦ τῆς ἐλευθερίας. Ita enim totus hic locus ab eo redditus eſt, *iidem ſoli non emolumenti magis, quam liberalitatis fideliter exercendae, ratione habita, aliis magnifice gratificamur*. Ceterum in ea, quae praecedit, Scholiaſtae expoſitione fortaſſe ſcriptum fuerat, καὶ μὴ φόβῳ τοῦ δεῖσθαι ἄλλων· quibus verbis aliter illud ἀδεῶς explicabatur: *ut is fidenter liberalitatis iuſſa exſequi diceretur, qui non timeret, ne aliorum opera egeat*. Sed ne hic quidem, ἀλλὰ τῷ εὐεργετεῖν, plena eſſe ſcriptura videtur. STEPH. Caſſ. ἀλλὰ τῶν (perperam pro τῷ) ἀεὶ εὐεργετεῖν.

ibid. Εἰς πολλὰ πρ.) Fortaſſe haec verba, εἰς πολλὰ πράγ-

ματα, in eadem verba ſcripta ſunt, in quae & illa, quae proxime ſequuntur. Steph.

Pag. 385. *l.* 2. Πολυσύνδ.) Haec annotatio pertinere ad iſta verba non poteſt: ſed quod ea dicitur, verum potius comperitur in his, καὶ οὐ δή τοι ἀμάρτυρόν γε· ſic tamen ut alii plerique ſint apud eum loci, de quibus iuſtius hoc dicturus fuiſſe videatur. Idem.

ead. l. 3. Οὔτε Ὁμήρου) In Caſſ. praeter ſcholion editum haec leguntur: Ὁ γὰρ Ὅμηρος πεποίηκε πάντων ἄριστα ἀνθρώπων κοσμεῖν ἵππους τε καὶ ἄνδρας ὁπλίτας. καὶ δῆλον ὅτι τοῦτο σοφίας περιουσίᾳ καὶ ἀρετῆς γίνεται. ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσείᾳ πεποίηκε περὶ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς θεοῦ οὕτως. Ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην. καὶ τὰ ἑξῆς. ἅπερ καὶ ταῦτα ἐγκώμιον τῆς πόλεως. Poſterior locus eſt Odyſſ. η', v. 88; prior Il. β', v. 551 ſeqq.

ead. l. 5. Κακῶν, πρὸς τ.) Videtur intelligere, dictum eſſe κακῶν reſpiciendo ad eos, qui cladem patiuntur. Steph. Hoc & praecedens ſcholion non habet Caſſ.

ead. l. 6. Οἵ τε) Scribendum videtur οἵδε τε, & expungendum γενναίως· ut intelligamus οἵδε οἱ κείμενοι· at vero γενναίως ad participium μαχόμενοι fertur. Steph.

ead. l. 8. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐμήνυνα) Deſunt Caſſ.

ead. l. 10. Λείπει ἡ εἰς) Vult ἃ poſitum pro εἰς ἃ, ut cum dicitur ἐπαινῶ αὐτὸν εἰς ταῦτα. Stephanus Append. ad Scripta al. de Dialect. Att. pag. 95.

ead. l. 14. Οἷον κλοπὴν) Εἰς κλοπὴν Caſſ. Puto eum voluiſſe τἄλλα hic eſſe pro εἰς τὰ ἄλλα, ut paulo ante ἃ pro εἰς ἅ. Quod autem dicit οἷον κλοπὴν, μοιχείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα, melius videtur convenire vocabulo κακὸν, quod in Thucydide pag. 64 l. 2 legitur. Nec recte in verbis, quibus hoc ſcholion adſcribitur, editur πολλὰ pro τἄλλα. Eſt error e ſecunda ed. Stephani in Porti & Hudſoni edd. propagatus. Baſileenſis τἄλλα, ut in Thucydide.

ead. l. 18. Τῶν ἀρετῶν) Quamvis longo intervallo ἀρετῶν mentio praecedat, ad eas tamen recte retuliſſe videtur: cum aliud, quo illae voculae referri poſſint, non compareat. Nam ne τῶν δὲ κινδύνων intelligamus, obſtat, quod praecedit μετ' αὐτοῦ, videlicet τοῦ κινδύνου. Steph. Thucydides, τῶνδε ἐφίεσθαι· Scholiaſtes τῶν ἀρετῶν intelligendum iubet, approbante H. Stephano, cuius in annott. haec verba: *quamvis longo intervallo* &c. Mirum, non vidiſſe eum, aut expendiſſe, quae periodo proxima praeceſſerunt. Laudavit orator magnitudi-

nem animi & iudicium civium fortissimorum, quorum animis nec divitiarum fructus languorem, nec paupertatis vitandae spes timorem periculorum iniecerat, atque hos modo id recte sensisse praedicat, sicque existimasse, sese una cum hostium ultione utrumque bonum (nempe & fructum divitiarum & paupertatis remedium) consequi debere. *ἠβουλήθησαν μετ' αὐτοῦ (κινδύνου) τοὺς τιμωρεῖσθαι* (*πολεμίους* scil.) *τῶν δὲ ἐφίεσθαι* (nimirum *τῆς ἀπολαύσεως τοῦ πλούτου, καὶ διαφυγῆς τῆς πενίας.*) Queis nihil clarius. Hic autem fateri par est, concinniorem ceteris & accuratam ad auctoris mentem assequendam esse interpretationem Baronis Hoheneccii: *Horum vero nullus, aut divitiarum illecebris emollitus, segnior remissiorve est factus; aut spe paupertatis in meliorem fortunam commutandae, pericula detrectavit. Sed hostium ultionis, quam suae salutis avidiores, & id genus periculi pulcherrimum iudicantes, simul & hostes profligare, & istis potiri statuerunt.* Camerarius paulo liberius *παραφράζει*, negligenter autem nimis rem agit Ablancurtius, illa, quae hic exposuimus, plane praetermittendo. GRAMM.

ead. l. 19. *Νικήσουσιν*) *Νικήσωσιν* Cass.

ead. l. 20. *Τῷ ἔργῳ*) Verba Periclis sunt in Thucydide: *Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀμύνασθαι καὶ παθεῖν, μᾶλλον ἡγησάμενοι, ἢ τῷ ἐνδόντες σώζεσθαι.* Ad haec Scholiastes: *Ἐν αὐτῷ) τῷ ἔργῳ. Ἡγησάμενοι) ἀπὸ κοινοῦ τὸ κάλλιστον.* Consentirem facile, si de lectione loci Thucydidei, uti in vulgatis habetur editionibus, omnino essemus certi. Atque ita legi non in impressis tantum (excepta posteriore H. Stephani) observatur, sed & Mss. nonnullis, teste Hudsono, unico tantum discrimine, *τῷ ἀμύνεσθαι* pro *ἀμύνασθαι.* Sed aliter videtur exstitisse in Codice Dionysii Hal. qui ita allegat: *ἐν τῷ ἀμύνεσθαι παθεῖν μᾶλλον ἡγησάμενοι, ἢ τῷ ἐνδόντες σώζεσθαι.* Omittit is copulam *καὶ* & pronomen *αὐτῷ*, nec distinctionem inter *παθεῖν* & *μᾶλλον* agnoscit, ut quam vere expungendam credidit. Sed quod ad *καὶ* attinet, potuit facile haec particula ex Dionysii libris excidere. *Αὐτῷ* semper potius abfuerit: nam constructio sine pronomine illo perfacilis atque commoda. Et vix crediderim, ipsum h. l. (qui est p. 136) tam multa verba, in quibus tortuosam adeo, implicatam intricatamque agnoscit enthymematum constructionem, ex memoria citavisse, sed ex libris potius exscripsisse. Quod si retinere placeat *αὐτῷ*, minime repugnabo, vix tamen intellecturus cum Scholiaste *τῷ ἔργῳ*, licet in praecedenti membro habeatur, sed pertinere il-

lud quoque ad τῷ ἀμύνεσθαι plane ſentiens. Nec cogitaſſe auctorem puto de repetendo ἀπὸ τοῦ κοινοῦ κάλλιστον, cum ſcriberet μᾶλλον ἡγησάμενοι, non magis, quam cum in praecedentibus ἀξιοῦντες. Carebit igitur oratio commode utroque Scholiaſtae ſupplemento. A quo tamen eo ſe ſeduci paſſus eſt H. Stephanus, ut in iſtius gratiam, quaſi haud aliter locus conſtrui poſſet aut capi, in ſecunda editione ſua textum ſic mutaverit, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀμύνασθαι καὶ παθεῖν, μᾶλλον ἡγησάμενοι, ἢ ἐνδόντες σώζεσθαι, contra fidem non tantum Dionyſii Hal. quod vidimus, ſed & Codicum omnium, in quibus tum quoad verba, tum quoad diſtinctionem, pleriſque rectiora exhibet Mſ. Hafnienſis illuſtriſſ. de Roſtgaard, ita nempe: Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀμύνεσθαι, καὶ παθεῖν μᾶλλον ἡγησάμενοι, ἢ τῷ ἐνδόντες, σώζεσθαι. GRAMM.

ead. l. 23. Ὡς δειλοὶ) Ὡς ἀκοῦσαι δειλοὶ Mſ. Baſ.

ead. l. 24. Τύχην ἀεὶ) Quod dicit, Thucydidem ſemper τύχην vocare ipſum bellum, minime verum comperietur: ſed hoc tantum, dubios belli eventus τύχην appellare, ſicut Latini *fortunam* vocant. Hic vero cum τύχης quin ſubaudiatur τοῦ πολέμου, minime dubito. STEPH.

ead. l. 29. Μᾶλλον. ἤγουν τοῦ δέους) Scripſiſſe puto μᾶλλον ἢ τοῦ δέους. STEPH. Diſtinctio maxima poſt μᾶλλον, quae etiam in aliis edd. eſt, non poteſt locum habere. Pro ἤγουν Caſſ habet ἢ γάρ.

ead. l. 35. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐνθυμούμενοι) In Caſſ. refertur ad στερίσκειν. Sed non tam ad unum aliquod verbum pertinet, quam ad totum hoc colon. Ac neque ἐνθυμούμενοι, quod hic ἀπὸ κοινοῦ repetendum eſſe dicit, in ſuperioribus eſt, ſed ἐνθυμουμένοις, vel potius, ut omnes Mſſ. & edd. ante Stephanum, ἐνθυμουμένους.

ead. l. 36. Συνεκφορὰν) Potius συνεισφορὰν ab eo ſcriptum fuiſſe crediderim. STEPH. Ita Suidas, Heſychius, & auctor Etym. M. A Caſſ. hoc abeſt, ut & quod mox poſt προϊέμενοι legitur, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐκτήσαντο.

Pag. 386. *l.* 4. Καὶ ὁ σπουδαῖος) In Caſſ. additur, Ὅμηρος. ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται. Eſt in Odyſſ. ρ', v. 322, ubi edd. habent ἀποαίνυται.

ead. l. 8. Τοῦτο οὖν ὁ Περ.) Immo non idem, quod Theognis, ſed potius contrarium Pericles pronuntiat, ut ipſemet Scholiaſtes in praecedentibus fatetur. Videndum igitur, ne hic ſcribi debeat, τούτῳ οὖν τοὐναντίον ὁ Περικλῆς ἀποφαίνεται. STEPHAN. Τοῦτο οὖν ἐναντίως ὁ Περ. ἀποφ. Caſſ. Idem, quod hic,

eſt initium verſus prioris in Aphthonii Progymnaſmatibus c. 8, pro quo edd. Theognidis v. 175 habent ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα, quod refertur ad πενίη in diſticho praecedenti.

ead. l. 14. Οὐχ οἱ &c.) Latere ſub hoc loco videtur aliquis librarii error. nam ſi haec dicamus annotata eſſe in iſta Thucydidis verba, ὑμεῖς δὲ, λύπης, quid attinebat de eo, quod manifeſtum eſt, admonere? Steph. In Caſſ. pro παρόντες eſt περιόντες, & poſt γονεῖς additur λείπει τὸ ἐν ἐκείνοις.

ead. l. 22. Φιλάργυροι &c.) In his verbis, φιλάργυροι γὰρ οἱ γέροντες, reſpicit ad illud τὸ κερδαίνειν. Steph.

ead. l. 25. Ἐναντίον) Addit Mſ. Baſ. τὸ τεθνεώς. Mox poſt ἀναμφιβόλῳ in eodem erat: οἱ γὰρ ζῶντες πρὸς τοὺς ζῶντας φθονοῦσιν καὶ ἀντιπαλ.... τοὺς δὲ τελευτήσαντας, κἂν ἐχθροὶ τυγχάνωσιν ὄντες, ἐπαινοῦσι.

ead. l. 26. Ἀρετὴ γυναικὸς σιωπωμένη κρύπτεται) Quid hoc ſibi velle putabimus? nam dici itidem poteſt, ἀρετὴ ἀνδρὸς σιωπωμένη κρύπτεται. Steph. Caſſ. κηρύττεται exhibet pro κρύπτεται. Optime, ad mentem Thucydidis, ut eam exponit Plutarchus, cuius locum annotavit clar. Waſſe. Habet autem ſpeciem quandam verſus, & teſtimonii vetuſti alicuius ſcriptoris, ſine nomine, quemadmodum & aliis locis, laudati. In Roſtg. ad verba Thucydidis γυναικείας ἀρετῆς, adſcriptum erat, ἥτις γυναιξὶν ἀνήκει. ἴσως σωφροσύνην αἰνίττεται.

ead. l. 28. Οὐ γὰρ ἀνδρεία) De hoc illi minime philoſophi aſſentientur, non cadere iuſtitiam aut prudentiam in feminas: multo vero minus ipſae illi hoc concedent, de quibus certe male meretur. Immo vero & ipſae ſuam ſe habere fortitudinem contendent. Steph.

ead. l. 31. Λείπει τὸ παρὰ, ἵν' ᾖ παρ' οἷς) H. Stephanus in Append. ad Scripta al. de Dial. Att. p. 93 putat, non neceſſarium eſſe hic ellipſin ſtatui, & haec ita reſolvi poſſe, οἱ ἔχοντες ἆθλα κείμενα. In Caſſ. hic tantum eſt παρὰ, recenti manu inter verſus ſcriptum. Ab eodem abeſt, quod proxime praecedit ſcholion, μέχρι ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν.

ead. l. 34. Τὸ δὲ λεγόμενον) Intelligit, cum dixiſſet ἡ νόσος, tamen ſubiunxiſſe τὸ λεγόμενον, non ἡ λεγομένη· perinde videlicet ac ſi praeceſſiſſet τὸ νόσημα, non ἡ νόσος. Itidemque Homerum hoc in loco, — νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυανέη· τὸ μὲν οὔποτε &c. cum praecederet νεφέλη, tamen ſubiunxiſſe τὸ μὲν, tanquam praecedente non femineo nomine νεφέλη, ſed neutro νέφος. Steph. Melius Suidas in voce Θουκυδίδης, qui dicit hoc fuiſſe praecipuum in Thucydide, ἀπὸ τῶν θηλυκῶν

εἰς οὐδέτερα μεταβαίνειν, quod & inter eius idiomata ponit Dionyſ. Halicarn. Atticiſmum agnoſcit Portus, ſed deducit ad Latiniſmum, & *λεγόμενον* dictum putat abſolute pro *λεγομένου*, ut Livius dicit *nuntiatum* pro *cum nuntiatum eſſet*. Vide Fabium Paulinum p. 94. HUDS. In Caſſ. praeter annotationem editam hoc inſuper erat: *σχῆμα ἡ νόσος λεγόμενον. τὸ πρᾶγμα δηλονότι.* Idem pro *ὡς πρὸς τὸ νέφος ὑπήντησεν* habet *ὡς π. τ. ν. ἀπήντησεν.* Sic etiam Scholiaſtes parvus Homeri ad l. d. Odyſſ. *π'*, v. 74, idque, ni fallor, uſitatius eſt in hoc genere, quam *ὑπαντᾷν.*

Pag. 387. *l.* 3. *Εἰ γὰρ ᾔδεισαν*) Haec *εἰ γὰρ ᾔδεισαν* &c. reſpiciunt ad vocem illam Thucydidis *ἀγνοίᾳ*· tanquam Thucydides dicat, quod medici initio curationes & remedia aegrotantibus adhiberent, id ex eo contigiſſe, quod morbum, quo illi laborabant, peſtem eſſe ignorarent. Si enim id ſciviſſent, non fuiſſe aggreſſuros id facere, contagionis metu. Quaſi vero eo tempore timidiores, quam hoc, medici forent, quo multi ad curandos, quos peſte laborare ſciunt, accedere non dubitant. STEPH.

ead. l. 5. *Μάλιστα τῶν μὴ πρ.*) Scholium hoc apponi debet verbis *μάλιστα ἔθνησκον.* Vide Fab. Paulinum p. 98. HUDS.

ead. l. 7. *Τὴν Περσίδα*) Huic expoſitioni praefigenda ſunt haec verba, *τὴν βασιλέως γῆν.* STEPH.

ead. l. 9. *Τὸ δεινὸν δηλονότι*) Quid neceſſe eſt hic nominativum extrinſecus ſumtum ſubaudire, cum *ἡ νόσος*, deinde & *λοιμὸς* praecedat? IDEM. Ad ſequentia verba Thucydidis, *καὶ ἔθνησκον πολλῷ μᾶλλον*, in Caſſ. annotatum erat *ἡ κατὰ τὸν Πειραιᾶ*, & *ὅσῳ ἦν πολυάνθρωπος ἡ ἄνω πόλις*· hoc minio & manu vetuſta, illud recenti & atramento.

ead. l. 14. *Τοῦ στόματος δηλονότι*) Aut librariorum ex errore, corrupte, quamvis in cunctis edd. legitur *στόματος*, pro *σώματος*, aut Scholiaſtes fortaſſe, *τὰ ἐντὸς* legens, de aliis corporis partibus non cogitabat, quam quae proxime memorantur, faucibus nempe & lingua, quas igitur *ἐξηγητικῶς* auctorem nominaſſe hic putaverit. Sed & idem recurrit error haud longe poſt l. 24, ubi M. Fabius Paulinus, criticus eruditiſſimus, qui Praelectiones in hiſtoriam peſtis Thucydideam edidit, putat tranſlatum huc inepte Scholion & repetitum e priore loco, propter voculas *τὰ ἐντὸς* iterum in auctore obvias. Id quod veriſimile quoque arbitror. GRAMM.

ead. l. 15. *Ὧν εἶπεν*) Mox in Caſſ. ad voc. *βράγχος* hoc ſcholion erat: *βράγχος νόσημά τι περιττὸν* (pro *περὶ τὸν*)

βρόγχον, ὃ τὰς σῦς μάλιστα διαφθείρει. Ita fortassis etiam in Hesychio voc. βράγχος legendum est, pro eo, quod editur, ὅταν ὗς μάλιστα διαφθείρηται. Aristoteli quoque VIII Histor. Animal. 21 hic morbus suum est βράγχος. Suidas βράγχην vocat h. v. & in διάῤῥοια. Sed cum ea ex Aristotele descripta sint, non video cur in Suida itidem, ut in Aristotele, non debeat legi βράγχος.

ead. l. 16. Οἱ παλαιοὶ ἰατροὶ) Cass. ὅτι καρδίαν οἱ ἀρχαῖοι τὸν στόμαχόν φασι, καὶ καρδιωγμὸν τὸν πόνον τοῦ στομάχου. ση. ἡρωϊκῶς ἔτι, vel τι, nam non satis assequi poteram scripturam. Quid sibi haec postrema velint, non intelligo. Suidas in καρδία & στόμαχος eadem habet, sed sine ἰατροὶ in καρδία, & ibidem ἔνθεν καὶ καρδιωγμὸς, & in στόμαχος, ἔνθεν καὶ καρδιωγμοὶ, omissis ceteris, quae Scholiastes addidit.

ead. l. 19. Τῆς δυσεντερίας) Ταλαιπωρία hoc loco idem valet ac κακοπάθεια. *F. P.* Huds.

ead. l. 21. Ἱπποκράτης) Puto eum respicere ad ea, quae Hippocrates VI Aphorism. 39 scribit: Σπασμοὶ γίγνονται ἢ ὑπὸ πληρώσιος, ἢ κενώσιος. οὕτω δὲ καὶ λυγμός.

ead. l. 24. Μελανίας, οἱονεὶ μολυβδ.) Μελανείας, οἱονεὶ μολιβοειδές. Cass. Pro μετέχον Suidas, & ex eo Phavorinus, in πελιδνὸν habent μεταξὺ, & pro μολυβδοειδὲς, μολιβδόχρουν.

ibid. Τοῦ στόμ.) Haec verba ad locum in princ. h. p. annotata inepte hic a librario repetuntur; quare potius legendum existimo, Θώρακος δηλονότι. *F. P.* Huds.

ead. l. 26. Ἡ σύνταξις οὕτως) Non eam esse, quam putat, verborum seriem, (id est, in eam seriem non esse reducenda) ostendit mea in ipsum Thucydidis locum annotatio. Steph.

ead. l. 28. Ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ) Ἀπὸ κοινοῦ γάρ ἐστι τὸ, & deinde τὰ δὲ ἄλλα μεταξύ. Cass.

ead. l. 31. Καὶ πολὺ) Scribendum καὶ ὁ πολύ. alioqui unus & idem esset, qui parum & multum habere diceretur. Steph.

ead. l. 34. Δυσεντερίας) Hoc verbum affigi debere puto ad vocabulum ἑλκώσεως, cum sit proprium dysenteriae exulcerare intestina. *F. Paulinus.* Huds.

ead. l. 35. Κινδύνων δηλονότι) Ἐκ παραδόξου. λείπει δὲ κινδύνων. Cass.

Pag. 388. *l.* 6. Ἄλλό τι &c.) Scribo ἀλλά τι ἤνθεε· vel, ἀλλ' ἄλλό τι ἤνθεε. Steph. Ἄλλό τι non est in Cass.

ead. l. 7. Τὸ σχῆμα καιν.) Verendum est, (ut monuit Steph. ad Thucydidem) ne in alia quaepiam verba istud ab eo fuerit annotatum, nam in iis licet sit pleonasmus, nihil tamen και-

νοπρεπές. Sed fortaſſe ad ſequentia pertinet, in quibus novitas quaedam in ſyntaxi. Vide Fab. Paulinum. HUDS.

ead. l. 10. Ἡ *ἀνελπιστία τῆς ὑγιείας*) Cum *τὸ ἀνέλπιστον* non ſit nominandi, ſed accuſandi caſus, *τὴν ἀνελπιστίαν* ſcribere neceſſe habemus. STEPH.

ead. l. 12. Ἡ *σύνταξις δὲ οὕτω*) Ἡ *σύνταξις οὕτω.* Caſſ.

ead. l. 14. Ὅτι *τὰ πρόβ.*) De hoc ſcholio dixi in iis, quae in haec Thucydidis verba annotavi, *ὥσπερ τὰ πρόβατα.* STEPH.

ead. l. 16. Ἡ *ἀπόγνωσις δηλ.*) Ne hic quidem nominativus extrinſecus nobis eſt aſciſcendus. haud enim dubium eſt, quin *τοῦτο* ſit *τὸ ῥηθησόμενον·* ut ab eo interdum cum *τῷδε* ſubaudiri *τῷ ῥηθησομένῳ*, & cum *τοῖσδε* itidem *τοῖς ῥηθησομένοις*, videmus. Verum hic animadvertendum eſt, *τοῦτο* non minus ad praecedentia, quam ad ſequentia, referri: cum haec, quae ſequuntur, in poſteriore quidem certe periodi parte, ſint eorum, quae dixit, velut *ἐπεξήγησις.* nam cum verbo *προσίοιεν* intelligendum eſt *ἀπὸ κοινοῦ* participium *θεραπεύσοντες.* at vero qui accedebant *θεραπεύσοντες*, illi diſcedebant *θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι·* quae verba apud ipſum Thucyd. expoſui. IDEM.

ead. l. 17. *Φιλανθρωπίας καὶ ἀγάπης*) Hic quoque peccare videtur in expoſitione nominis *ἀρετή.* neque enim *ἀρετὴ* nihil aliud eſt, quam *φιλανθρωπία*, ſed potius ita vocatur *ἡ ἐκ τῆς ἀρετῆς φιλανθρωπία.* Niſi potius dicendum ſit, *ἡ ἐκ τῆς ἀρετῆς αἰσχύνη*, reſpiciendo ad ea, quae proxime ſequuntur, *αἰσχύνῃ γὰρ ἠφείδουν σφῶν αὐτῶν.* Verum & iſta *αἰσχύνη* ad *φιλανθρωπίαν*, ſeu ad *φιλανθρωπίας* officia, compellere illos dicetur. in hoc enim ipſo *ἐφιλανθρωπεύοντο*, quod *ἠφείδουν σφῶν αὐτῶν, ἐσιόντες παρὰ τοὺς φίλους.* STEPH.

ead. l. 18. Ἡ *πρὸς*) Vide Stephani Append. ad Scripta al. de Dial. Att. p. 93. Mox *καὶ τοὺς θρήνους* Caſſ.

ead. l. 20. *Τὸν θάνατον*) Inepte *τὸν θνήσκοντα* exponas *τὸν θάνατον.* In Caſſ. hoc recte referebatur ad vocem praecedentem *διαπεφευγότες.*

ead. l. 21. *Τὴν ἀσθένειαν*) Ne ſuſpicemur eum ſcripſiſſe non *τὸν πονούμενον*, ſed *τὸ πονούμενον*, utpote exponentem *τὴν ἀσθένειαν*, vetat expoſitio verborum praecedentium: cum his verbis *τόν τε θνήσκοντα* eodem modo ſignificari *τὸν θάνατον* velit. STEPH. Si ſcholion *τὸν θάνατον* perperam relatum eſt ad vocem *θνήσκοντα*, quod & ratio, & auctoritas Cod. Caſſ. oſtendit, facile intelligitur, *τὸν πονούμενον* quoque non recte exponi *τὴν ἀσθένειαν*, pro *τὸν ἀσθενοῦντα*. Caſſ. non habet illa *τὴν ἀσθένειαν.*

ibid. Περιχαρεῖ) Huic voci περιχαρεῖ praefigendae sunt hae, τῷ παραχρῆμα. nam ut περιχαρεῖ exponitur περιχαρείᾳ, sic etiam τῇ ἐνεστώσῃ expositio sunt illarum τῷ παραχρῆμα. STEPH. A Cass. abest hoc scholion.

ead. l. 22. Τῆς κουφιζούσης αὐτοὺς) De hoc scholio lege, quae annotavi e regione verborum Vallae locum hunc interpretantium. STEPH. Descripta sunt in Notis ad Thucydidem.

ead. l. 24. Τῷ θέρει δηλ.) Ego ita potius verba Thucydidis explicavissem, πνιγηραῖς διὰ τὴν ὥραν τοῦ ἔτους. θέρος γὰρ ἦν. STEPH. Τῷ θέρει λέγει. Cass.

ead. l. 25. Ὁσιῶν ὁμοίως) Haud assentior illi, non ὁσίων neutro, sed ὁσιῶν feminino genere scribenti, (& in exemplum afferenti istum Homeri versum, Οὐχ ὁσίη κακὰ ῥάπτ. ἀλλ.) quoniam qui ἱερὰ καὶ ὅσια dicit, duo plane similia nomina iungit: at qui ἱερὰ καὶ ὁσίαι diceret, dissimilia iungeret, non tantum quod diversi generis sint, sed etiam quod substantivum hoc, adiectivum illud. Adde, quod non ut ἑνικῶς dicitur οὐχ ὁσίη, ita etiam πληθυντικῶς dici οὐχ ὁσίαι posset, mea quidem sententia. STEPH. Homerus Od. π', v. 423, Οὐδ' ὁσίη.

ead. l. 28. Ἀλλοτρίας, ξένας) Fortasse non haec tantum, ἀλλοτρίας & ξένας, scripserat, sed quaedam adiecerat: alioqui certe debuit αἰσχύνεσθαι, dum illam vocem ἀναισχύντους ita exponeret. STEPH. Legibus & institutis Atheniensium vetitum erat, aliquem in alienum sepulcrum ingerere. ideo impudentiam sapiebat, morem istum non revereri. Vid. Fabium Paulinum p. 533. HUDS. Paulo post Cass. ad verba τοὺς νήσαντας habet scholion: τοὺς ἐπιξυνάξαντας καὶ ἑτοιμάσαντας τὰ τῆς πυρᾶς ξύλα.

ibid. Ἀρχὴ γέγονεν) Post haec ad sequentem vocem ἐπιπλέον in Cass. annotatum erat: Διαβολὴν ἐμφαίνει τῶν Ἀθηναίων τὸ ἐπιπλέον κείμενον.

ead. l. 29. Ἐγγυτέραν) Non est in Cass.

ead. l. 34. Τὸ θεῖον δηλ.) Has voces τὸ θεῖον annotari potius crediderim in istas Thucydidis τὸ μέν. nam verbo ἀπεῖργε suus est nominativus, & quidem duplex. Quamvis autem praecesserit non θεῖον, sed θεῶν φόβος, tamen cum τὸ μὲν subaudire τὸ θεῖον conceditur, atque adeo ἀπὸ κοινοῦ quodammodo talis etiam subauditio fieri existimatur. Cuius rei exempla tibi in his scholiis minime sunt defutura. STEPH. Scholiastes verbo ἀπεῖργε nominativum adiungit τὸ θεῖον, quod nusquam in textu legitur, ubi nominativus occurrit duplex, θεῶν φόβος & ἀνθρώπων νόμος, ut absurdum sit, tertium adhuc

fingere, ad supplendam ellipsin, quae hic nulla est, praeterquam accusativi τοὺς ἀνθρώπους. Hoc videntes H. Stephanus atque Aemil. Portus existimarunt motam loco suo annotationem hanc, & referendam esse vocem θεῶν ad sequentem proxime articulum τὸ μέν. Miramur Stephani iudicium viri Graece doctissimi, qui tamen adeo facile sibi imponi passus est a Grammaticis longe indoctioribus. Quos si neglexisset h. l. non difficulter animadvertisset Atticismum in istis, τὸ μὲν, κρίνοντες &c. queis, partitive positis, alterum mox respondet membrum: τῶν δὲ ἁμαρτημάτων οὐδεὶς ἐλπίζων. — Intellexit partitionem Laur. Valla, adeoque haec τὸ μὲν & τῶν δὲ utrinque *partim* vertit, secus ac in secunda sua edit. Stephanus. Cepit & recte locum Lucretius, ut ex versibus ipsius patet, pulcherrimam nostri hic paraphrasin exhibentibus. Ceterum quod de Atticismo diximus, non possumus melius, quam eruditissimi Fabii Paulini verbis exponere. *Ego*, inquit pag. 561, *arbitror esse Atticismum non solum in illo τὸ μὲν, quod respicit ad φόβος θεῶν, sed & in voce κρίνοντες, quae in casu nominativo pro genitivo ponitur.* Rectissime. Atque pari modo de sequentibus pronuntiandum, τῶν δὲ ἁμαρτ. οὐδεὶς ἐλπίζων, quae respicere dicas ad ἀνθρώπων νόμος, ut adeo bipartita ratio, quae affertur, exegesin contineat gemini nominativi, qui praecesserat. GRAMM.

ead. l. 38. Ὅμηρος &c.) Homeri locum afferens respicit ad ista verba, (quae ideo illi praefigenda potius erant) ἀνθρώπων τε ἔνδον θνησκόντων καὶ γῆς ἔξω δῃουμένης. STEPH. Ex Iliad. ά, v. 61. Paulo post ad voc. ἔπους in Cass. scriptum erat ἐκ πυθοχρήστου στιχοι, pro στίχου, puto.

Pag. 389. *l.* 5. Παραθαλ.) Ad sequens Λαυρίου Rostg. hoc scholion habet: Λαύριον ορος ἐν τῇ Ἀττικῇ οὗ μεταλλα ἀργύρια.

ead. l. 10. Ἦλθεν) Scribo ἦλθον· nec dubium est, quin ita scripserit, cum intelligendum sit, οὐ προσεχώρησεν αὐτοῖς τὸ ἑλεῖν τὴν πόλιν. Utitur autem hoc verbo cum aliis in locis, tum cap. 58, προὐχώρει δὲ αὐτοῖς οὔτε ἡ αἵρεσις τῆς πόλεως. STEPH.

ead. l. 12. Μέρος τι) Quorsum μέρος τι poni hic dicemus? Haud certe in haec Thucydidis verba πόλισμα ἐπιθαλάσσιον annotavit illas voces, sed in ista, τῆς τε γῆς ἔτεμον· docere volens, (quod & alibi docet) cum hoc genitivo oportere ὑπακούειν verba ista μέρος τι. at vero in fin. c. 57 non τῆς γῆς ἔτεμον, sed τὴν γῆν ἔτεμον, & quidem πᾶσαν adiiciens, dicit. STEPH.

ead. l. 15. Ὅτι ἀσεβὲς τοῦτο ἐνόμιζον) Aliter, ut opinor, Thucydides ipſe quaeſtionem hanc ſolveret. STEPH. Εἰ δέ τις εἴπῃ Caſſ.

ead. l. 20. Ἡ πόρθησις) Non ſynonyma ſunt ἡ αἵρεσις & ἡ πόρθησις τῆς πόλεως, quod vel tirones norunt. Id quoque animadvertendum ad pag. 393 l. 35. GRAMM.

ibid. Εἰς τὴν Ποτίδαιαν) Ideo videtur εἰς τὴν Ποτίδαιαν, non ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, dixiſſe, quod iungat ἐνταῦθα cum participio ἐπιγενομένη. Sed videndum, an non ἐνταῦθα hoc loco eſſe temporis adverbium poſſit. STEPH.

ead. l. 24. Καὶ προσδεχομένῳ μοι) Hic in Caſſ. manu vetuſta adſcriptum erat, ταύτης τῆς δημηγορίας μέμνηται Πλούταρχος ἐν τοῖς πολιτικοῖς παραγγέλμασι. Eſt ibi pag. 1437 ed. Steph.

ead. l. 37. Μετέσχετε τῆς π. δ.) Deſunt Caſſ.

ead. l. 38. Παραγραφικὸν ἐν δεινότητι) Haec quoque non habet Caſſ.

Pag. 390. *l.* 5. Ἤγουν μεγ.) Dum τοιούτῳ exponeret μεγάλῳ, non animadvertebat, haud poni ἀπολύτως, ſed cum adiectione iſta, ὃς οὐδενὸς ἥσσων οἴομαι εἶναι. pendent enim haec ab illo τοιούτῳ· perinde ac ſi diceretur, τοιούτῳ ὥστε οὐδενὸς ἥσσων οἴεσθαι εἶναι. STEPH.

ead. l. 8. Λείπει ὁ δὲ) Non male fortaſſe diceremus, aut nihil, aut certe non tantum δὲ, ſed ὅμως δὲ, ſubaudiri: hoc ſenſu, *haec mihi quamvis mediocriter tantum, magis tamen, quam ceteris, ineſſe.* Dixit autem μέσως, (inquit) id eſt *mediocriter*, non σφόδρα, id eſt *valde*, διὰ τὸ φορτικὸν, id eſt, *quoniam odioſe dictum hoc fuiſſet.* STEPH.

ead. l. 12. Τοῖς Λακεδαιμονίοις) Cum axioma ac civile monitum quoddam generali loquendi modo proferat Pericles, eius applicationem auditoribus relinquens ſuis, per τοὺς πέλας quoſcunque vicinos denotaverit. Athenienſium autem erat, effata haec modo ad ſe ipſos & vicinos ſibi Lacedaemonios prudenter referre. GRAMM.

ead. l. 13. Τὸν ἐχθρὸν) Scribendum eſt τῶν ἐχθρῶν, cum verbum περιγίνεσθαι genitivo iungatur. Sed quid opus eſt, genitivum hunc extrinſecus arceſſere, cum dictum ſit τοῖς πέλας, & inde ſumere ἀπὸ κοινοῦ vel τῶν πέλας, vel αὐτῶν poſſimus? STEPH. De eo iam ante monuerat in Proparaſc. p. 13.

ead. l. 15. Ἀληθῆ) Ut hic ὀρθὸν eſſe vult ἀληθῆ, ita & l. 26 ὀρθῶς exponit ἀληθῶς. STEPH.

ibid. Παρέχει) Mira videri haec expoſitio poſſit, qua ἔχει

idem, quod παρέχει, valere dicitur: sed invenitur tamen & alibi, si bene memini. atque hoc saltem fatendum est, alium hic παρέχει potius dicturum fuisse. IDEM.

ead. l. 16. Ἀντὶ τοῦ παραπλησίοις) Potius (meo quidem iudicio) dicere debuit, ἀξίοις τοῦ μεγέθους τῆς πόλεως· ut quidem cum huius loci exegesi conveniant, quae subiunguntur, δεῖ γὰρ πρὸς τὰς πόλεις καὶ τὰ φρονήματα ἔχειν, id est, *oportet enim, quales sunt urbes, tales etiam spiritus gerere*; vel, *pro dignitate urbium magnifice de se sentire.* STEPH. Ἀντὶ τοῦ ἴσοις καὶ παραπλησίοις τῷ μεγέθει, & τὰ φρονήματα εἶναι. Cass. Παραπλησίοις, ἰσοπάλοις Ms. Bas.

ead. l. 18. Ἀμετακινήτους) Explicare maluissem ὑφίστασθαι verbo ἀνθίστασθαι, aut ἀντέχειν, quo utitur & c. 65 cum dativo πολεμίοις. Si tamen totius sententiae ratio habeatur, non alienum est ab hoc loco, quod dicit, ἀμετακινήτους εἶναι. Immo etiam convenit cum eo, quod antea dictum a Pericle fuit I, 140, πρὸς τὰς ξυμφορὰς μὴ καὶ τὰς γνώμας τρέπεσθαι. Qui enim ad calamitates sunt ἀμετάτρεπτοι, dici etiam ἀμετακίνητοι possunt. STEPH.

ead. l. 24. Ἀντὶ τοῦ παυσαμ.) Suidas in ἀπαλγήσαντας.

ead. l. 27. Τὴν ἀπαγγελίαν) Est vero προσποίησις h. l. in Thucydide *assimilatio*, ὑπόκρισις, atque id, quod Latini *speciem* appellant, potius quam ἀπαγγελία, ut Schol. reddit. GRAMM. Hoc scholion non est in Cass.

ead. l. 28. Καταπεπτωκότας) Magis placeret κατεπτηχότας τῷ φόβῳ. STEPH.

ead. l. 32. Ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ) Verba auctoris, ἐν τῷ παρόντι, inepte satis interpretatur ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, cum simpliciter χρόνῳ intelligatur. GRAMM.

ead. l. 34. Ἀλλὰ μείζ.) Verba haec, ἀλλὰ μείζων δηλονότι, respiciunt ad illa, οὐ κατὰ τὴν τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς γῆς χρείαν. STEPH.

ead. l. 37. Ἄλλοι δὲ τὸ κήπιον) Ante haec verba in Rostg. erat, τινὲς κήπιον ἤτοι γήδιον. De tonsura, quae κήπιον vocabatur, quaedam habent Hadr. Iunius in Commentar. de Coma p. 536 ed. Roterod. & Salmasius in Ep. de Coma p. 24.

Pag. 391. *l.* 3. Αὔχημα φησὶν) Αὔχημα ἐκάλουν. Cass.

ead. l. 11. Τῷ ἡγεμόνι) Videri possit scripsisse τῷ ἡγεμόνα εἶναι. STEPH. In Cass. hic locus manu vetusta minio ita scribitur: ᾧτινι τῷ τιμωμένῳ τῆς πόλεως, ὅ ἐστι τῇ ἡγεμονίᾳ (& in margine interiore τῇ δόξῃ) τῆς πόλεως βοηθεῖν ὑμᾶς εἰκός. ἀγάλλεσθε deinde atramento scriptum erat.

ibid. Τῇ δόξῃ &c.) Rectior, ut opinor, esset ista huius loci scriptura, ὥσπερ τῇ δόξῃ τῆς πόλεως ἀγάλλεσθε, οὕτω καὶ βοηθεῖν ὑμᾶς εἰκός. STEPH.

ead. l. 18. Ἀπὸ κοινοῦ) Κατὰ κοινοῦ Cass. His eadem significatione sine discrimine utuntur Scholiastae.

ead. l. 21. Πταίσωμεν) Pro πταίσωμεν suspicor scribendum πτήσσωμεν. Neque enim qui ἐνδίδωσι, vel ὑπενδίδωσι, dici etiam potest πταίειν, sed ideo ἐνδιδόναι vel ὑπενδιδόναι, quia timet τὸ πταίειν. Atque ex hoc πταίειν (sicut ex eius metu) nascitur etiam illud πτήσσειν. nam ita Xenoph. Paed. l. 3, καὶ εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, καὶ πταίσαντα ταχὺ πτῆξαι. STEPH.

ead. l. 23. Τὸ ἐπίζηλον) Quamvis idem saepenumero ζῆλος vitium denotet ac φθόνος, tamen qui accuratum verborum delectum adhibent ac sectantur, rectius ea distinguunt. Fecit id Thucydides in Periclis oratione hac, verbis quae afferemus: καίτοι ταῦτα ὁ ἀπράγμων μέμψαιτ' ἄν, ὁ δὲ δρᾶν τι βουλόμενος, καὶ αὐτὸς ζηλώσει· εἰ δέ τις μὴ κέκτηται, φθονήσει. ubi is, qui φθονεῖ, diversum quid agere ab eo, qui ζηλοῖ, innuitur. Parum igitur recte in iis, quae mox sequuntur, ὅστις δ' ἐπὶ μεγίστοις τὸ ἐπίφθονον λαμβάνει, ὀρθῶς βουλεύεται, Scholiastes voluit ἐπίφθονον sumi pro ἐπιζήλῳ, confundens ita ea, quae ab auctore curatissime fuere distincta. Etenim orator Atheniensibus vult persuadere τὸ δραστήριον καὶ τὸ ὀρθῶς βουλεύειν eo praecipue argumento, quod invidiam ceterorum provocassent, scil. τῶν μὴ κεκτημένων τὴν ἀρχὴν, qua nunc ipsi (Athenienses) gloriabantur. Haec autem invidia non ζῆλος amplius aut aemulatio appellanda erat. GRAMM.

ead. l. 25. Ἐπεὶ) Ἐπεί τινες. Cass. nec habet τὸ ὡς.

ead. l. 29. Τὴν ἰσχὺν) Desunt Cass.

ead. l. 31. Εἰς τέλος ἐρχόμενα) Κατορθούμενα opponit auctor τοῖς σφαλεῖσιν. Ergo ut notum satis, quid sit κατορθοῦσθαι, non exponenda illa tantum εἰς τέλος ἐρχόμενα, potius εἰς τέλος καλὸν, h. e. εὖ πεπραγμένα, καλῶς ἔχοντα. GRAMM.

ead. l. 32. Ἰδιώτας καλεῖ &c.) Mirum est, illum non didicisse ex tot Thucydidis locis, τοὺς ἰδιώτας, oppositos τῇ πόλει, non dici περὶ τῶν ῥητόρων καὶ δημαγωγῶν, sed generaliter de omnibus civibus, uniuscuiusque res privatas considerando, & seorsim ab iis, quae ad ipsum reipublicae statum pertinent. STEPH.

ead. l. 33. Ἰδιῶταί εἰσι) Εἰσὶ & paulo post εἴρηκε non habet Cass.

ead. l. 38. Λείπει τῶν Λεοντίνων) Desunt Cass. Cetera atra-

mento ſcripta erant, & minio inſuper αἰνίττεται τὰ κατὰ τὸν Ἀλκιβιάδην.

Pag. 392. *l.* 4. Τῷ Σικελικῷ) Σικελικὸν appellat τὸ εἰς Σικελίαν πεμφθέν. STEPH.

ead. l. 8. Οὗ τινος &c.) Scribo, οὗ τινος καὶ Κύρου ὁ Ξενοφ. &c. Alioqui enim cur τὰς ἀναβάσεις, non τὴν ἀνάβασιν, de ſolo Cyro loquens, dixiſſet? STEPH. Βασιλέως λ. τ. Δ. τοῦ υ. Ἀ. οὗ Κύρου καὶ Ξενοφῶν τὴν ἀνάβασιν ἔγραψε. Roſtg.

ead. l. 17. Ἄνευ τοῦ κοινοῦ) His verbis ἄνευ τοῦ κοινοῦ exponit adverbium ἰδίᾳ. STEPH. Γράφεται ἰδίᾳ, Πόλις ὄνομα κύριον deſunt Caſſ.

ead. l. 19. Τὸν ἐγγρ.) Fortaſſe τὸν ἐγγραφέντα εἰς τοὺς Ἀθηναίους ab eo ſcriptum fuit pro expoſitione illorum verborum, τὸν γεγενημένον Ἀθηναῖον. STEPH.

ead. l. 28. Μετάβασις) In Caſſ. ad ἀναστήσαντες ſcriptum erat ſcholion διεγείραντες εἰς συμμαχίαν.

ead. l. 32. Τῇ οἰκ.) Immo vero ἡ κατάστασις ſignificare τὴν οἴκησιν non poteſt: nec dubium eſt, quin cum hoc nomine ſubaudiatur genitivus τῶν πραγμάτων ut perinde ſit, ac ſi τῇ καταστάσει τῶν πραγμάτων dictum eſſet, id eſt *ſtatu rerum.* Quid ſi vero non οἰκήσει, ſed διοικήσει, ſcriptum ab illo fuiſſe dicamus? Valla tamen quam habemus ſcripturam ſequens, interpretatur, *exoſus Argi domicilium.* Ego vero margini haec adſcripſi, *cum ei non placeret habitatio apud Argos*, vel potius, *ſtatus rerum*, *qui erat apud Argos.* verum haec tantum interpretatio poſterior recipienda eſt. STEPH. Caſſ. neque hoc ſcholion habet, neque ea, quae paulo poſt ad ἐπηγάγοντο, & καὶ ἑλληνίσθησαν in edd. leguntur.

ead. l. 36. Οἱ δὲ ἄλλοι Ἀμφίλοχοι βάρβαροι) Οἱ γὰρ Ἀμφίλοχοι βάρβαροι Caſſ.

Pag. 393. *l.* 1. Φίλοις οὖσι δηλονότι Ἀθηναίων) Οἱ πάντες διὰ τὴν μητρόπολιν φίλοις οὖσιν Ἀθηναίων Caſſ. Vitioſe, ut apertum eſt. Si quis putet, legendum eſſe φίλοι εἰσὶν, reſtat quaerendum, quae ſit ſententia verborum διὰ τὴν μητρόπολιν vel, an illa, οἱ πάντες διὰ τὴν μητρόπολιν alio referri poſſint.

ead. l. 5. Μετὰ δὲ τοῦτο) Stephani annotationem in haec verba in Var. Lect. Thucydidis contulit Hudſonus.

ead. l. 10. Ταύτης) Αὐτῆς Caſſ. Locus Dionyſii eſt v. 855.

ead. l. 12. Τὰς τριάκοντα) Fortaſſe ſcripſit ἐς τὰς τριάκοντα δύο πόλεις, referendo ad ἐξῆλθον. niſi forte alius huic loco ſubeſt error. STEPH.

ead. l. 13. Ἀνδραπ. &c.) Verba haec ſcripta eſſe videntur in

haec Thucydidis, Ἀθηναῖοι δὲ τούς τε στρατηγοὺς ἐπῃτιάσαντο ὅτι ἄνευ αὐτῶν ξυνέβησαν· ut videlicet iis ratio reddatur, cur illos incusaverint. STEPH.

ead. l. 14. Δηλονότι) In Caff. ad principium orationis Archidami manu vetusta haec scripta sunt: Μέμνηται καὶ ταύτης τῆς δημηγορίας Πλούταρχος ἐν τοῖς πολιτικοῖς παραγγέλμασι. Vid. ad pag. 389. Ad voc. ὑπολαβὼν haec annotantur: ἀποκριθεὶς, ἢ ὑπονοήσας, ἢ ἐνθυμηθείς.

ead. l. 23. Πρεσβ. πρὸς τοὺς Ἀθην.) Ista verba expositio esse videntur illorum, Ἀθηναίοις κοινῶσαι πρῶτον. Neque enim hoc aliter, quam διὰ πρεσβείας fieri poterat. STEPH. A Caff. haec absunt.

ead. l. 25. Διαφόρως) Non dubito, quin ἀδιαφόρως scripserit: sed miror, cur hoc in istum locum potius, quam in alios multos similes, qui praecedunt, annotarit. STEPH. Caff. ἀδιαφόρως.

ead. l. 29. Οἱ θεοὶ δηλονότι) Nihil opus erat admonere de subaudiendo hoc nominativo θεοὶ, cum eos Archidamus compellet. STEPH. Hoc & plura id genus etiam in Proparasceue pag. 12 annotavit.

ead. l. 32. Ὁ Ἀρχίδαμος δηλονότι) Absunt a Caff. qui pro iis habet περιεχαράκωσεν. hoc atramento scriptum est; deinde minio, ὅτι οἱ παλαιοὶ τὰ ὀρθὰ, & quae sequuntur.

ead. l. 34. Τὸ δένδρος εὐθεῖαν) Est quidem δένδρεσι dativus pluralis tanquam a nominativo singulari δένδρος, sed eo tamen, ut opinor, minime usitato. STEPH. Vide Stephani Animadv. in Corinthum de Dial. p. 25. HUDS. Ad verba Thucydidis πρὸς τὴν πόλιν Caff. hoc scholion habet: οὐ διὰ παντὸς τοῦ τείχους, ἀλλ' ἐν μέρει τινί.

ead. l. 35. Φορμὸς γὰρ ψίαθος) Vide Spanhemium ad Aristoph. Ran. v. 574.

ead. l. 36. Ὅστις ἐναλλὰξ) Ὅστις, & paulo post ἐστὶ non habet Suidas in φορμός.

ead. l. 38. Τὸ ἀνύττειν) Librarii errore ἀνύττειν pro ἀνύειν positum hic esse credibile est. Vide Stephani Append. ad Scripta al. de Dial. Att. p. 146. HUDS. Eustathius in Homer. Il. υ', p. 1216: Ἰστέον ὅτι Ὅμηρος μὲν ἀνύω φησὶν ἐν ἕκτῃ συζυγίᾳ. οἱ δὲ ὕστερον Ἀττικοὶ ἀνύτειν φασὶν ἐν τρίτῃ συζυγίᾳ. Auctor Etymol. M. & ex eo Phavorinus: Ἰστέον ὅτι τὸ ἀνύτω καὶ ἀρύτω ἀπὸ τοῦ ἀρύω καὶ ἀνύω γέγονε, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ τ. Suidas in ἀνύειν· Ἀνύττειν οἱ Ἀττικοὶ, ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν. Caff. hic, Οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἄνυσιν ἀνύττειν φασί. in quibus haud

dubie ἄνυσιν perperam pro ἀνύειν ſcriptum eſt, facili errore. Haec omnia confirmant ſententiam Stephani, hic pro τὸ ἀνύττειν legendum eſſe τὸ ἀνύειν. Sed in eo Suidas & librarius Cod. Caſſ. ab aliis abeunt, quod ſcribunt Atticos ἀνύττειν dicere, quod aliis eſt ἀνύτειν. Verum eſt, in Atticis quibuſdam ſcriptoribus etiam ἀνύττειν inveniri. Sed tamen credo rectius eſſe ἀνύτειν. Vide Stephanum in Theſ. Ling. Gr.

Pag. 394. *l.* 1. Τὸ σῖτον οὐδετέρως) Vide, quae annotavi in haec verba Thucydidis, ὕπνόν τε καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι. STEPH. Nihil in haec annotavit. Scholiaſtes ſecutus eſt diſcrimen, quod Grammatici inter ὁ σῖτος maſculinum & τὸ σῖτος neutrum ſtatuunt, quorum illud ἀκατέργαστον, ſcilicet frumentum, hoc κατειργασμένον eſſe dicunt, & ἄρτον ac βρῶμα vocant. Ita compluribus locis Euſtathius. Sed vide, quae de hoc diſcrimine ſcribit Stephanus in Theſ. Hic quidem e Thucydide ipſo non oſtendi poteſt, eum potius τὸ σῖτον, quam τὸν σῖτον dixiſſe: nam neque articulum huic nomini addit, & ὁ σῖτος etiam pro *cibo* & *annona* ſumi docet Stephanus. Et ita ſcriptor ἀνώνυμος apud Suidam in αἱρούμενος· Σῖτόν τε αἱρῇ τὸν αὐτὸν ἐκείνοις, καὶ πόμα παραπλήσιον.

ead. l. 2. Οἱ τῶν μισθοφ.) Haec etiam in Suida legi obſervavit clar. Waſſe.

ead. l. 7. Ὄρυγμα) In Caſſ. poſt hanc vocem ſcriptum erat διὰ τεκμηρίου τινὸς ἐρχόμενοι ὑπὸ τὸ χωμάτιον; quae ad ξυντεκμηράμενοι pertinent.

ead. l. 10. Ἀντὶ τοῦ ἑκατ.) Huic Scholio, ἀντὶ τοῦ ἑκατέρωθεν βάλλεσθαι, alia debere verba praefigi puto: haec videlicet, ἐν ἀμφιβόλῳ μᾶλλον γίγνεσθαι. neque enim dubito, quin illud Scholium pro horum expoſitione afferatur. Nec obſtat, quod eadem ſequuntur, haec ſaltem, μᾶλλον γίγνεσθαι· iterum enim proponuntur aliam ob cauſam, nimirum ut lector de accuſativo, qui cum iſto infinitivo ſubaudiendus eſt, admoneatur. Sic autem ſaepenumero eadem Thucydidis verba bis proponit, quod res diverſae in iis ſint annotandae. STEPH. Διπλάσιον πόνον ἔχειν cogerentur Peloponneſii, Plataeam qui obſidebant, atque iſte labor, non quidem ἐν τῷ ἑκατέρωθεν βάλλεσθαι conſiſteret, ut vult Schol. ſed in eo, quod alterum adhuc aggerem exſtruere neceſſum foret, capto videlicet τῷ μεγάλῳ τείχει. Haec ſponte ſequitur explicatio ex auctoris verbis. Hinc etiam veriſimilem iudico ſententiam H. Stephani, arbitrantis ad ſequentia verba ἐν ἀμφιβόλῳ γίγνεσθαι, notam hanc pertinere, eaque potius, quam quibus ad-

ſcripta eſt, interpretari. Quod ſi non ſufficiat iſta, addas ei velim ingenioſam hanc & opportunam Fr. Porti: *ἐν ἀμφιβόλῳ & in maiore periculo conſtituti. Rationem non affert aperte: ſed ea poſita eſt in verbo μηνοειδές.* GRAMM.

ead. l. 16. *Σημείωσαι τὴν σύνταξιν, ἃς βρόχοι περιβάλλοντες*) Thucydides: ἃς (ſcil. *μηχανὰς*) *βρόχους περιβάλλοντες ἀνέκλων οἱ Πλαταιῆς.* Quid offenderit ſingulare in his verbis Grammaticus noſter, non capio. An voluit *βρόχους* per hypallagen quarto caſu poni, pro *βρόχοι*; At hoc minime opus, cum nominativus mox adeſt *Πλαταιῆς.* Nec ſpeciem quidem figurae verba auctoris habent. GRAMM. A Caſſ. abeſt ineptum hoc ſcholion, & ſolum *βρόχους* inter verſus *σχοινία* exponitur.

ead. l. 18. *Τὸ προβεβλημένον*) Ad *ἀπεκαύλιζε* in Caſſ. annotatur, *ἀπέτεμε τὸ ἄκρον.*

ead. l. 20. *Ἐπινοίας δῆλον.*) Si genitivum iſtum hic oportet *ὑπακούειν*, idem & aliis pleriſque locis eſt faciendum, cum eadem loquendi forma & in aliis locis occurrat. STEPH. Paulo poſt in Caſſ. ad *φακέλλους* minio ſcriptum erat *φορτία*, & deinde atramento, *φάκελος, δεσμὸς, φορτίον, καὶ τὸ ταῖς κεφαλαῖς φορούμενον. ἤτοι τὸ φασκόλιον.* Sed non puto *φασκόλιον* idem eſſe, quod *φάκελον.*

ead. l. 22. *Ἔστι γὰρ καὶ αὐτόματος*) Intelligit, Thucydidem ideo *χειροποίητον* adiecisse, quod etiam φλὸξ nonnunquam ſit *αὐτόματος*· quo vocare nomine poſſumus eam, cuius ab ipſo Thucydide ſit in proxime ſequentibus verbis mentio. Hanc autem velle illum excipere conſtat. quod Valla ut apertius redderet, de ſuo adiecit *dumtaxat.* Vertit enim, *unde tantum flammae excitatum eſt, quantum nemo unquam ad tempus illud inſpexit (dumtaxat) manu & induſtria factum.* Sed ego maluiſſem, *manu (quidem certe) & induſtria factum.* Quin etiam *incendium* libentius dixiſſem. STEPH.

ead. l. 25. *Ὀλίγου &c.*) Quaſi vero qui *ἐλαχίστου* dicit, non plus dicat, quam qui *ὀλίγου.* IDEM.

ead. l. 29. *Οἱ διελόντες*) De hac diviſione quid mihi videretur, dixi in iis, quae in titulum illum annotavi ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΚΤΩ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ. IDEM.

ead. l. 32. *Ἡ Σπάρτωλος προπαροξύτονον*) Non habet Caſſ.

Pag. 395. *l.* 1. *Ὑπεχώρουν*) Iſtud *ὑπεχώρουν* expoſitio eſſe videtur (ut ad Thucydidem dixi) verbi *ἐνεδίδοσαν.* Nam qui *ὑποχωρεῖ*, is *ἐνδίδωσι*, & non *ἀντέχει*, ut ipſe interdum loquitur: ceteri autem ſaepe pro illo *ἐνδιδόναι* dicunt *οὐχ ὑπο-*

μένειν. utiturque his verbis & iste scriptor II, 81, ubi & *ἐνδόντας* eadem de re dictum habemus. Ita enim ibi, *καὶ οἱ ἄλλοι βάρβαροι ὡς εἶδον αὐτοὺς ἐνδόντας, οὐκέτι ὑπέμειναν, ἀλλ' ἐς φυγὴν κατέστησαν.* Steph.

ead. l. 3. *Συμφέρειν*) *Συμφέρον* Cass.

ibid. *Τὸ δὲ δοκοῖ τρίτης συζυγίας*) Miretur quispiam non immerito, cur haec addiderit, cum dici de illo Thucydidis loco non possit. Videndum igitur, an non scribendum sit *τὸ δὲ δοκοῖ ἐστι καὶ τρίτης συζυγίας.* Verum & aliud mirabitur in hac scriptura, sicut in altera, qui non multum in Graeco sermone erit exercitatus, quomodo possit etiam tertia coniugatio circumflexorum (nam de iis intelligendum) suum *δοκοῖ* habere. Sciat igitur, hoc *δοκοῖ* esse a nomine *δοκὸς*, *trabem* significante: atque huius verbale nomen *δόκωσις* apud Hesychium exstare. Steph. Haec non sunt in Cass.

ead. l. 5. *Ἕκαστος ἦλθεν*) Expositio haec ad plerosque alios locos, in quibus idem loquendi genus occurrit, tibi est profutura. Steph. *Ἀνελόμενοι* in Cass. exponitur *ἀναλαβόντες.*

ead. l. 9. *Τῆς Κορίνθου δηλονότι*) Pro his Cass. habet *ὅτι Ἀμπρακιῶται ἄποικοι Κορινθίων.*

ead. l. 11. *Μὴ νομίζοντες*) Intellige, *μὴ νομίζοντες*, non pro *non existimantes*, sed pro eo, quod Latini dicunt, *in more non habentes*: ut Thesproti *ἀβασίλευτοι* ideo vocentur a Thucydide, *quoniam patrius illorum mos non est, reges habere, sed tantum ἡγεμόνας* & *ἄρχοντας.* Quoniam autem alia alibi erat eorum, qui *ἡγεμόνες*, nec non eorum, qui *ἄρχοντες* dicebantur, potestas, atque adeo non una est horum nominum significatio, debuit de hac re aliquid adiicere. Steph.

ead. l. 20. *Χώρᾳ δηλονότι*) Abest a Cass. in quo haec manu vetusta minio scripta leguntur: *Ὅμηρος, Τρῶες μὲν κλαγγῇ, οἱ δ' ἄρ' ἤσαν σιγῇ*, & sub his, *τὸ τὸ περιττὸν κεῖται.* Est ex Il. γ', v. 2 & 8, in quo legendum est *ἴσαν*, ut in Homero, idque ad *ῥύμῃ*, vel *αὐτοβοεὶ*, posterius autem ad *τὸ στρατόπεδον* referendum puto. Nam & sic VI, 64 dicit *στρατόπεδον καταλαμβάνειν*, & III, 33 *στρατόπεδον ποιεῖσθαι*, non addito articulo *τό.*

ead. l. 21. *Ἄξιοι κριν.*) Male hic *ἀξιούμενοι* exponit *ἄξιοι κρινόμενοι*, cum non aliud hic sonet, quam *νομιζόμενοι*, ut quidem hoc verbum in vulgari significatione accipitur. Steph.

ead. l. 22. *Βοῇ μόνῃ* &c.) Vid. Suid. in voce *αὐτοβοεί.* Huds.

ead. l. 25. *Ἤγουν, φυγ.*) Talis expositio & alibi apud hunc occurrit: ubi, sicut & hic, de ea dubitari potest. Steph.

ead. l. 29. Ἀντὶ τοῦ &c.) Scripsisse illum arbitror, *εἰς ἀντιπαράταξιν πλέοντας·* intelligentem, praepositionem *ἀντὶ*, quae huic participio *πλέοντας* praefixa est, sonare *εἰς ἀντιπαράταξιν*. STEPH.

ead. l. 32. Τὸν Κρισαῖον φησὶ) Τὸν Κρισαῖον. *ἔστι δὲ πορθμὸς ἀμφίγειος θάλασσα*. Cass. Idem habet Suidas in *πορθμός*.

ead. l. 37. Ἦν γὰρ καὶ ἐν) Ἦν γὰρ ἐν, & paulo post *τῆς κουρᾶς τῆς ἄχρι* Cass. Articulus *τῆς* etiam repetitur in Suida v. *ἐν χρῷ*. sed pro *ἦν γὰρ ἐν*, idem habet *οἷον ἐν*. Utrumque recte. Quod autem hic est *ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς κ*. ille habet *ἀπὸ τῆς κ*. Nam quod in ed. Kusteri omittitur *ἀπὸ*, id operarum typographicarum vitium est.

Pag. 396. *l.* 5. Συμβουλευόντων) Si *συμβουλευόντων* scripsisse illum putemus, etiam *παραγγελλόντων* legisse existimabimus. Alioqui certe *παραγγελλομένων* voce itidem passiva *συμβουλευομένων* exponi debuisse constat. Potius tamen tam activam, quam passivam, vocem aliis exponi debere verbis dico. Eundem certe usum illius passivi participii habemus & II, 89, *τά τε παραγγελλόμενα ὀξέως δέχεσθε*. STEPH.

ead. l. 6. Τῶν στρατηγῶν) Non dubito, quin aliter scriptus ab eo locus hic fuerit: cum minime credibile sit, eum vocabulum *κελευστῶν* voluisse *περὶ τῶν στρατηγῶν* quoque intelligi. IDEM. Fortassis per compendium scriptum fuerat *τριηράρχων*, unde oriri potuit *στρατηγῶν*. Suidae *κελευστὴς* est *τριήραρχος, πρωρεύς*. dicitur enim *τριηράρχης* & *τριήραρχος*.

ead. l. 10. Τὸ ἐμπόριον) Πᾶν ἐμπόριον Cass. Sic etiam p. 322.

ead. l. 11. Παρὰ τὸ ἐπιν.) Cum dicit *παρὰ τὸ ἐπινήχεσθαι αὐτὸ τῇ θαλάσσῃ*, ostendit, se a verbo *νεῖν* id deducere: sed cur non potius *ἀπὸ τῶν νεῶν* id derivatum dicemus? STEPH.

ibid. Παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ τὰς ὁλκάδας) Suidas in *ἐπίνειον*.

ead. l. 16. Κατὰ ἐμπειρίαν) Κατ' ἐμπειρίαν Cass.

ead. l. 21. Σχεδὸν σταδίους χιλίους) Distabat Cydonia (ut dicit Strabo) aequali spatio a Cnosso & Gortyne, ad octingenta circiter stadia. HUDS.

ead. l. 35. Ὁ ἄνεμος) Potius utendo accusandi casu dicendum erat *τὸν ἄνεμον*, & *τὴν ἐν κύκλῳ τάξιν τῶν νεῶν*. STEPH. Videtur non incommode suppleri posse aliquid, v. g. *οἷα*, vel *ταῦτα δὲ ἦν ὁ ἄνεμος*.

ead. l. 37. Διὰ τοῦ ἀν. στρατ.) Ista verba, *διὰ τοῦ ἀνέμου*, quid hic agunt? videntur certe ex alio scholio irrepsisse. STEPH.

Pag. 397. *l.* 1. Νικηθέντας κατὰ κράτος) Scribo *νικηθὲν κατὰ κράτος*. IDEM. Sic Cass. & ipse Thucydides.

ead. l. 6. Ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ δίκαιον) Non solum illud δίκαιον repetere ἀπὸ κοινοῦ oportet, sed simul etiam infinitivum νομίσαι. Ac fortasse ita scripsit, ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ δίκαιον νομίσαι. STEPH. Ἀπὸ κ. δ. τ. δίκαιον εἶναι. Cass.

ead. l. 9. Ὡς ἐπιπολὺ) Ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. Suidas in τὰ πολλά.

ead. l. 13. Μάχωνα) Μαχάονα Cass. ut plerique Mss. II, 83.

ead. l. 14. Τῆς παρασκευῆς δηλ.) Τῆς παρασκευῆς τοῦ πολέμου δηλονότι. Cass.

ead. l. 17. Τὴν πεῖραν) Quomodo τὴν ἀξίωσιν significare τὴν πεῖραν persuadere nobis poterit? Immo vero ne ipse quidem, ut opinor, istud persuasum habuit: neque tamen ullum vocabulum in mentem venit, quod illius nominis expositioni conveniat, & scriptura ad istud accedat. STEPH.

ead. l. 18. Γράφεται τῶν ἐναντίων) Non habet Cass. nec in Mss. Thucydidis ulla varietas scripturae est. In Cass. super ἐναντίων aliquid scriptum erat, quod videbatur esse νεῶν· nam atramentum ita evanuerat, ut non satis legi posset. Sed si νεῶν est, non tam pro varia lectione habendum est, quam pro supplemento substantivi, quod hic desiderari putabat, qui id scripsit, ex ipso Thucydide, qui c. 88 & 89 dicit πλῆθος νεῶν.

ead. l. 21. Ἐν τῇ πεζομαχίᾳ) Poterat, & quidem rectius, dicere ἐν τῷ πεζῷ, ipsum Thucydidis vocabulum retinendo: quem animadvertendum est dicere ἐν ἐκείνῳ, non ἐν τούτῳ. alioqui enim videretur intelligi debere ἐν τῷ ναυτικῷ, quod propinquius est. STEPH.

ead. l. 24. Ἡμᾶς) Scribendum ὑμᾶς, ut apud Thucydidem legitur. ubi ἡμᾶς locum habere non posse ostendit praecedens verbum παρέχετε. Sed & εἰ μὴ μέλλοντας, aptius (meo quidem iudicio) scriberetur. IDEM. Ἡμᾶς ἄλλως ἢ μέλλοντ. Cass.

ead. l. 27. Δηλονότι οἱ Ἀθηναῖοι) Desunt Cass.

ead. l. 28. Παρέλκει Ἀττικῶς) Παρέλκεται κατὰ συνήθειαν Ἀττικήν. Cass. Sed παρέλκει longe usitatius est.

ead. l. 33. Τὸ ἐμβάλλειν καὶ διασχ.) Vide ad Schol. p. 328.

ead. l. 34. Ὑποχωρ.) Etiam ἀνακάμψεις exponitur in Cass.

ead. l. 35. Τούτων μὲν οὖν ἐγὼ τὸ ἐπιχ.) Immo vero verba haec sunt tantum illius epicherematis clausula: at initium sumit ab his, τὸν δὲ ἀγῶνα οὐκ ἐν τῷ κόλπῳ ἑκὼν εἶναι ποιήσομαι, οὐδὲ πλ. &c. STEPH.

Pag. 398. *l.* 2. Καὶ συμφέρον &c.) Malim, τὸ καὶ συμφέρον ἐν τοῖς μετ. IDEM.

ead. l. 6. Ἐσωτέρω τῶν ὁρίων) Fortassis ἐσ. τῶν Ῥίων. Vide ad Thucydidem II, 86.

ead. l. 13. Βοηθείας δηλονότι) Sicut hic cum ἐρήμῳ ſubaudit genitivum βοηθείας, ita pag. 395 l. 17 ἐρήμην eſſe dicit ἔρημον φυλάκων, itidemque pag. 336 in nomen ἐρημίαν annotat συμμαχίας δηλονότι. STEPH.

ead. l. 14. Τὴν οἰκείαν δηλ.) Immo vero γῆν generaliter dicit Thucyd. & eo modo, quo dici ab aliis ſolet, hoc ipſo loquendi genere utentibus, πλεῖν παρὰ τὴν γῆν. STEPH.

ead. l. 15. Ὡσανεὶ) Scribendum ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, ſicut alibi ſcriptum invenitur: pro eo, quod Latini his verbis ſignificant, *perinde ac ſi diceret*. IDEM. Sic & ante in Proparaſceue pag. 7. Caſſ. ὡσεὶ pro ὡς εἰ.

ibid. Μίαν κατακολουθοῦσαν τῇ ἑτέρᾳ) Suidas in ἐπικαίρως. ubi vide Portum & Kuſterum.

ead. l. 16. Δηλοῖ) Καλεῖ Caſſ.

ead. l. 17. Ὡσανεὶ) Hic certe eodem ſcribendum modo fuerit, ὡς ἂν εἰ ἔλεγε. STEPH.

ead. l. 18. Τὸ δὲ σημεῖον, ἀντὶ τοῦ μιλίου) Omnino explodenda eſt iſta prior expoſitio, & poſterior recipienda, etiamſi eam tanquam minus certam afferat. Vel ex eo autem iudicare poſſumus σημείου illam priorem expoſitionem non admittere, quod vox iſta apud eos tantum, qui multo Thucydide poſteriores fuerunt, illa in ſignificatione inveniatur: niſi forte meo Graecae linguae Theſauro adiici aliquod exemplum ex magis etiam antiquo ſcriptore quopiam potuit. IDEM. Verba Stephani nonnihil obſcuritatis habent. Sed hoc vult, recipiendam eſſe expoſitionem, quae continetur his verbis Scholiaſtae δύναται δὲ λέγειν καὶ τὸ σύνθημα. Hanc illius mentem fuiſſe liquet e Theſ. Ling. Gr. in quo inter alia loca, in quibus σημεῖον eſt *ſignum pugnae*, & hunc, & alium e lib. III, c. 91, profert, ubi Scholiaſtes ἀπὸ σημείου exponit ἀπὸ συνθήματος. Sed quo pertinere dicemus illa, τὸ δὲ σημεῖον, ἀντὶ τοῦ μιλίου; Nihil ſane huc pertinent, & credibile eſt, ea ab aliquo, qui ſciebat ea, quae σημεῖα dicuntur, id eſt, *lapides*, ſive *miliaria*, a Graecis recentioribus etiam μίλια vocari, huc adſcripta eſſe, quamquam plane ab hoc loco aliena. In Caſſ. hoc ſcholion ita legitur: οὐ δεηθέντες πολλῶν σημείων, ἀλλ' εὐθὺς ποιοῦντες ὅπερ ἐδόκει. Cetera deſiderantur.

ead. l. 23. Μέτωπον τῆς νεὼς) Suidas in μέτωπον.

ead. l. 27. Ἀντὶ τοῦ ὀκεῖλαι αὐτὰς ἐποίησαν) Thucydides: ἐξέωσάν τε πρὸς τὴν γῆν ὑποφευγούσας καὶ διέφθειραν, ſcil. τὰς ναῦς. Hic manifeſte diſtinguuntur ἐξωθεῖν & διαφθείρειν, quorum hoc conſequens habendum prioris. Recte interpretatur

τὸ ἐξέωσαν Scholiastes, πρὸς τὴν γῆν ὀκεῖλαι ἐποίησαν. Non itidem posterius verbum διέφθειραν, exponens h. m. ὀκεῖλαι αὐτὰς ἐποίησαν. Ita, si ipsum audiamus, synonyma plane erunt ὀκέλλειν, ἐξωθεῖσθαι, διαφθείρεσθαι, quoties de navibus usurpantur. Coniuncta saepius esse & se invicem sequi haec πάθη, non diffiteor: attamen non sunt confundenda. Hostis persequens ἐξωθεῖ, navis ὀκέλλει nonnunquam sine insigni damno, cum autem διαφθείρεται, quis non putet ἐξοκείλασαν naufragium fecisse, vel διαλυθεῖσαν, vel καταδυομένην, vel alio modo affectam? Hinc in proeliorum navalium descriptione frequentissimi usus τὸ διαφθείρειν. Noster II, 92, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι . . . τὰς ἑαυτῶν (ναῦς) ἀφείλοντο, ἃς ἐκεῖνοι πρὸς τῇ γῇ διαφθείραντες, τὸ πρῶτον ἀνεδήσαντο. Interpretes Latini vulgari verbo *corrumpere* hic utuntur, Enenckelio potius videtur *demergere*, cui & nos adstipulamur, ulteriorem expositionem horum alii argumento reservantes, cum vix quidquam sufficiens afferant, qui de nautica re veterum & militia navali commentarios edidere. GRAMM. Scholion, quod recte impugnat vir clariss. abest a Cass. Ad ἐξέωσαν haec tantum in eo annotantur, ὀκεῖλαι ἐποίησαν.

ead. l. 28. Ἐξέκλιναν τῆς προκειμένης ὁδοῦ) His non exponitur τὸ ἐξένευσαν. Videntur potius pertinere ad ἐξέωσαν.

ead. l. 29. Ταύτῃ οὕτως) In Cass. nihil est eorum, quae hic in edd. leguntur.

ead. l. 31. Ἐλλιμενίζουσαι. ἄλλη ἀρχὴ, τὸ, καὶ ἴσχουσαι) Non liquet, quid significent haec verba ἄλλη ἀρχή· nisi fortassis volunt indicare hinc inchoari narrationem alterius pugnae. A Cass. absunt illa ἄλλη ἀρχὴ, τὸ καὶ ἴσχουσαι, & ἔχουσαι τὰς πρώρας cet. referuntur ad sequentem vocem ἀντίπρωροι, ad quam quae annotantur in edd. in illo Cod. non comparent.

Pag. 399. *l.* 3. Ἡ περὶ τὴν ὁλκάδα καταδῦσα) Desunt Cass.

ead. l. 4. Λακωνικὸν τὸ φρόνημα τοῦτο) Vocabulo utitur, quod Lacedaemonii viri ingenio optime convenit, cum dicit, Λακωνικὸν τὸ φρόνημα τοῦτο. Sed cur potius unum mortis genus, quam alterum, timuisse hunc, & manus sibi ideo tantum attulisse, ut unius metu se liberaret, dicemus? id est, timuisse potius, ne ab hostibus interficeretur, quam ne a mari absorberetur? Nam vel Homerus genus hoc mortis terribile nobis prae quovis alio reddit: si quidem Synesio credimus, quendam eius versum afferenti, & ex eo istud probare conanti. Fuse autem de versu illo disserui in quodam meorum Schediasmatum. STEPH. Ineditorum nimirum. Synesius

Epist. IV affert hunc versum Homeri de Aiace Oilei: Αἴας δ' ἐξαπόλωλεν, ἐπεὶ πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ. Is Odyss. δ', 511, ita legitur: Ὣς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλεν, ἐ. π. ἁ. ὕ. ubi Eustathius annotat, veteres interpretes tradere, eum in nulla Homeri ἐκδόσει legi, atque ideo mirari, cur Aristarchus oblitus fuerit eum obelo notare. De hoc loco Scholiastae agit etiam Stephanus in fine Proparasceues.

ead. l. 5. Ἀξιοῦν) Ἀξιῶσαι Cass.

ead. l. 6. Ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τῆς τροπῆς) Vide Stephanum ad hunc locum Thucydidis. Ἡ σύνταξις οὕτως· ὡς νενικηκότες ἕνεκεν τῆς τροπῆς περὶ τῶν νεῶν, ἃς πρὸς τῇ γῇ διέφθειραν addit Ms. Bas.

ead. l. 7. Ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν νύκτα) Immo vero ὑπὸ νύκτα hic, sicut & alibi, non dubito quin id sit, quod a Latinis *sub noctem* dicitur, utentibus praepositione, quae illi Graecae respondet. STEPH. Adde huc, quae in Append. ad Scripta al. de Dial. Att. scribit pag. 93; ubi etiam de ellipsi praepositionis διὰ, de qua Scholiastes in praecedenti annotatione, agit.

ead. l. 9. Ἰσχύειν τοὺς Ἀθηναίους) Non ἰσχύειν tantum, sed ὑπερισχύειν verbo Thucydidis ἐπικρατεῖν significatur: ideoque non illud, sed hoc, scriptum fuisse suspicor. STEPH. Non habet hoc scholion Cass.

ead. l. 10. Ὑπηρέσιόν ἐστι τὸ κῶας) Nonnulla aliter, atque hic leguntur, habet Suidas in ὑπειρέσιον, & ὑπηρέσιον. Vide ibi Kusterum, & Iungerm. ad Pollucem X, 40.

ead. l. 14. Εἰς τὰ Μέγαρα δηλονότι) Desunt Cass.

ead. l. 17. Φρυκτοί εἰσι λαμπάδες) Ante haec verba Cass. habet, λαμπάδες πολεμίους δηλοῦσαι.

ibid. Λαμπάδες) Vide Suidam in voce, & Lipsium de Militia Rom. l. 5, Dial. 9. HUDS.

ead. l. 18. Τύλων) Suspectum esse possit hoc vocabulum τύλων, nisi quampiam illi praeter vulgares significationem demus. Fortasse autem aliquis de tomento, quo culcitra infercitur, (aut, si mavis, quod culcitrae infercitur) intelligendum putet. STEPH. Apud Suidam ξύλων legitur. HUDS. In Stephani coniectura primum non intelligo, quis possit esse usus tomenti, quo culcitra infercitur, ad faces: deinde, si de eo scripsisset Scholiastes, non τύλων, sed τυλῶν potius, si tamen τύλη est *tomentum*, dicturum fuisse puto. Τύλον apud Aristophanem Acharn. 552 a Scholiaste exponi *clavum ligneum*, & in loco Polybii apud Suidam pro *clavo* sumi, atque etiam Hesychium τύλον, αἰδοῖον, & ξύλον interpretari, ipse Stepha-

nus in Thes. Ling. Gr. annotavit. Arrianum quoque II de Exped. Alexandri 3 *τύλον* vocare *paxillum*, sive *clavum* per temonem traiectum, observarunt alii. Haec significatio vocis *τύλος* an ad hunc locum Scholiastae accommodari possit, videbunt alii. In *ξύλων*, quod Suidas voc. *φρυκτοὶ* habet, nihil difficultatis est.

ibid. Ἅς τινὲς) Ἅς τινας Cass. & Suid.

ead. l. 20. Ὡς ὅτι δεῖ προφυλάξασθαι) Πρὸς τὸ δεῖν προφυλάττεσθαι Ms. Bas.

ead. l. 22. Αὐτοῖς) Deest Ms. Bas. Cass. & Suid.

ibid. Πάλιν τὰ τῶν) Πάλιν διὰ τῶν. Suidas. HUDS. Ms. Bas. & Cass. Mox ὅτε μὲν & ὅτε δὲ Ms. Bas.

ead. l. 24. Ἠρεμοῦντ.) Suid. ἠρεμοῦντας. Praefero ἐρημοῦντες.

ead. l. 25. Δηλοῦντες τὸν φόβον) Haec absunt a Cass. a Suida & haec, & praecedentia τοὺς φρυκτούς.

ead. l. 29. Μέλλουσιν ἐσπλεῖν) Scribo μέλλειν ἐσπλεῖν, ut ad Thucydidem admonui. STEPH.

ead. l. 30. Μετὰ βοῆς συνδραμόντες) Desunt Cass.

Pag. 400. *l.* 15. Ἀπαιτῆσαι) Hic, ubi Thucydides de Perdicca rege Macedonum, & eius fratre Philippo agit, in Cass. haec series generis regum Macedoniae erat:

Γένος Τημενίδων
Ἀλέξανδρος
Περδίκκαν Φίλιππον
Ἀρχέλαον Ἀμύνταν
Φίλιππον
Ἀλέξανδρον. τὸν μέγαν, ὃς τὴν Περσῶν δυναστείαν κατέλυσεν.

ead. l. 18. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἦγε) Verbum ἦγε repetendum ἀπὸ κοινοῦ cum iis, quae haec praecedunt, verbis, καὶ τῶν Ἀθηναίων πρέσβεις· nec non cum istis, quae sequuntur, καὶ ἡγεμόνα Ἄγνωνα. STEPH.

ead. l. 21. Στράτευμα δηλονότι) Ante haec verba Ms. Bas. habet ἐπάγεται.

ead. l. 23. Ἐθνῶν) Γένη ἐθνῶν Ms. Bas.

ead. l. 26. Λήγει) Καταλήγει Cass.

ead. l. 34. Ἐμποδίζον) Τὸ ἐμποδίζον Cass.

ead. l. 37. Λεῖα, τὰ λιτὰ) Omnia αὐτολεξεὶ habet Suidas.

Pag. 401. *l.* 4. Ὅπερ καὶ νῦν ἐν Ῥωμαίοις) Nisi ὅπερ in ὥσπερ mutetur, vel γίνεται, vel aliud huiusmodi verbum deesse videri poterit. Illud autem γίνεται vel post νῦν, vel post ἐν Ῥω-

μαίοις collocari poterit. STEPH. Haec appendix huius annotationis in Caſſ. manu recenti atramento ſcripta erat: cetera vetuſta, & minio.

ead. l. 6. Πλέον) Μᾶλλον, & paulo poſt λαβεῖν, ἤπερ δοῦναι. Caſſ.

ead. l. 7. Τῇ τῶν Σκυθῶν) In Caſſ. ad hunc locum Thucydidis adſcriptum eſt: περὶ Σκυθῶν τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος λέγει.

ead. l. 9. Ἀλλ' ὑπερβάλλουσι δηλονότι) De Thracibus ita auctor: οὐ μὲν οὐδ' ἐς τὴν ἄλλην εὐβουλίαν καὶ ξύνεσιν περὶ τῶν παρόντων ἐς τὸν βίον ἄλλοις ὁμοιοῦνται. Quibus gloſſam adſcribit Scholiaſtes: ἀλλ' ὑπερβάλλουσι δηλονότι. Dicas Thracem fuiſſe natione hunc Grammaticum, qui audacter adeo, ut civibus ſuis gloriam vindicaret, in contrarium ſenſum vertere conatus auctoris verba. Ea enim certe ne comparandos quidem, h. e. inferiores eſſe ceteris nationibus ſollertia atque prudentia Thracas innuunt. Unde &, qui liberius ſolet transferre, Vitus Winſemius h. l. *conſilio & prudentia in rebus ad vitam neceſſariis ab aliis longe vincuntur.* Ablancurt. *Pour l'eſprit & la conduite ils ſont fort au deſſous des autres.* Forte etiam non ἀλλὰ, ſed ἄλλοι ſcripſerit annotationis auctor, hoc modo: ἄλλοι ὑπερβάλλουσι δηλονότι (nempe τοὺς Θρᾷκας.) GRAMM.

ead. l. 11. Σίντων καὶ) Ad ἄρας, quod paulo ante haec verba in Thucydide legitur, in Caſſ. explendae ellipſeos gratia annotatur τὸ στράτευμα.

ead. l. 21. Κατὰ διέξοδον) Sic & alibi aliud ab Herodoto referri ait κατὰ διέξοδον. De quo loquendi genere aliquid in Proparaſceue dixi. STEPH. Pag. 26. De hac re in lib. IX Herodoti non multum relatum eſt, niſi quod Alexander ibi c. 44 dicit, ſe vetuſta origine Graecum eſſe. Quod autem hic ſcribit Thucydides, Temenidas, Alexandri maiores, Macedonia potitos fuiſſe, id multis exſequitur Herod. VIII, 137.

ead. l. 23. Ἡρόδοτος) Non Ἡρόδοτον, ſed Ἡρόδορον, hunc grammaticum alicubi nominatum inveni. STEPH. Grammaticum hic deſignari ſatis apparet. Sed is Ἡρόδωρος eſt, non Ἡρόδορος. Caſſ. Ἡρωδιανὸς quod verum puto. Idem nomen etiam pag. 377 corruptum erat. Καὶ Ἠδῶναι. οὕτως Ἡρόδοτος abſunt a Mſ. Baſ.

ead. l. 25. Οἱ κάτω Μακεδόνες) Qui ſint Macedones οἱ κάτω, & qui οἱ ἄνω, ex iis, quae l. 16 ſq. dicta ſunt. diſcimus. STEPH.

ead. l. 30. Ἀντὶ τοῦ περικλείοντες) Cur paſſivum verbum περικλειόμενοι activo περικλείοντες ab eo exponi dicemus? Po-

tius certe videndum eſt, an non hoc περικλείοντες in περικλεισθέντες mutare debeamus. Steph. Thucydides: ὑπὸ δὲ πλήθους περικλειόμενοι. Scholiaſtes: ἀντὶ τοῦ περικλείοντες· οἱ Θρᾶκες δηλονότι. Annotatio gemino inſignis vitio, & falſitate utrinque laborans. Stephanus alterum curare tentavit, coniiciendo περικλεισθέντες legi debere pro περικλείοντες, alterum vero neglexit. Non capio certe aut aſſequor, quomodo intellexerit locum Scholiaſtes, omnium minime obſcurum. Quod ſi maxime περικλεισθέντες ſcripſerit, (quod ineptum ſatis foret, praeſens ſcil. particip. paſſ. per aoriſtum paſſ. exponere,) fallitur tamen nominatim addendo Θρᾶκες, cum ab eorum numeroſo agmine *circumventi* (περικλειόμενοι) dicantur Macedones, non ab his illi. Gramm.

ead. l. 38. Οἰνιὰς) Singulariter exprimit nomen urbis Οἰνιὰς, contra omnium antiquorum conſenſum, qui pluraliter eam appellant Οἰνιάδαι. Palmerius III Graec. Ant. 8. Adde Gronovium ad Liv. XXVI, 25. *Dragameſto* recentioribus temporibus dictam fuiſſe, etiam Ortelius annotavit e Sophiano. Caſſ. nec hoc, nec ſequens de Dolopia ſcholion habet.

Pag. 402. *l.* 2. Ἐξ ἀνατ.) Haec verba ſuſpicionem mihi movent, vocabulum illud Ἀνόβλαχα mendoſe ſcriptum eſſe: ac eum ita id ſcripſiſſe, ut eius a voce ἀνατολὴ deductio agnoſceretur. Steph.

ead. l. 8. Ὁ γὰρ Ὅμηρος πελαγίαν αὐτὴν ἀναγράφει) Videtur deſcripſiſſe e Strabone lib. XII, pag. 536: Ὁ ποιητὴς δὲ τὴν Φάρον πελαγίαν ὑπάρξαι πρότερον εἶπεν, νυνὶ πρόσγειον οὖσαν τῇ Αἰγύπτῳ. Homerus quidem eam πελαγίαν non vocat, ſed Scholiaſtes epitheto illo reſpexit ad haec Homeri Odyſſ. δ', v. 354, Νῆσος ἔπειτά τις ἐστὶ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ, Αἰγύπτου προπάροιθε, Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσι. Vide ibi Euſtathium pag. 1500. Rurſus Strabo lib. I, pag. 58: Ἡ δὲ Φάρος ἡ κατ' Αἴγυπτον ἦν ποτε πελαγία· νῦν δὲ τρόπον τινὰ χερρόνησος γέγονε. Paulo ante in Scholiaſte ὅπερ καὶ ἐν τῇ habet Caſſ.

ead. l. 14. Τὸ ἑξῆς, δίαιτα) Haec annotatio non eſt in Caſſ.

ead. l. 16. Τὴν βασιλ.) Quamvis ἐδυνάστευσε exponat τὴν βασιλείαν ἔσχε, non eſt tamen quod putemus, δυναστείαν a Thucydide non de alio, quam regio dominatu dici Steph.

ead. l. 17. Πρότερον γὰρ Κουρῆτις ἐκαλεῖτο) Vide Strabonem l. 10, p. 465. Huds. Et Palmerium III Graec. Ant. 1, & IV, 2. Verſus Homeri eſt Iliad. ι', 525. Μενέχαρμαι deeſt Caſſ. ut & paulo poſt ἐλυτρώθησαν.

ead. l. 27. Λείπει ἡ διὰ) Cum verborum Thucydidis hunc

esse sensum constet, & *militum levis armaturae multitudinem, quae plurima erat, prohibebant, ne ante gravem armaturam excurrentes vicina urbi loca vastarent*: quem hic locum praepositio διὰ habere potest? Ea enim addita hic esset sensus: *prohibebant propterea quod non vastarent.* Vide Stephani Animadv. in lib. de Dial. p. 22. HUDS.

ibid. Διὰ τὸ μὴ) Ἵνα ἢ διὰ τὸ μὴ Mſ. Baſ.

ead. l. 31. Τοῦ Πελοποννησιακοῦ) Caſſ. insuper habet σημείωσαι τὴν σύνταξιν. Nempe Λέσβος βουληθέντες. Sed hoc obvium est in utriusque linguae scriptoribus.

ead. l. 34. Ὡς ἄλλην) Ὡς καὶ ἄλλην. & paulo post pro ἀντὶ τοῦ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ τέθεικε· ἐν ἴσῳ τέθηκεν ἐν τῷ τότε χρόνῳ Caſſ.

Pag. 403. *l.* 6. Δυσέκπλωτοι) Potius δυσείσπλωτοι. Hoc scholion abest a Caſſ.

ead. l. 10. Τῷ κατὰ στάσιν συντακτέον) Scholiastes iubet haec, μηνυταὶ γίγνονται, construi cum verbis, quae leguntur in praecedentibus, κατὰ στάσιν scilicet; sed quod citra traiectionem insignem fieri non potest, nec debet certe. Dicuntur enim indices isti Mitylenaei fuisse *hospites* (πρόξενοι) Atheniensium redditi κατὰ στάσιν. Adeoque στάσεως tantum fit mentio, quatenus causa haec exstiterat exsilii atque hospitii, Athenis quod obtinuerant isti homines, non vero quod emigraverint eo fine, ut Atheniensibus indicium afferrent, quod recepti celare utique noluerunt. GRAMM. In Caſſ. & hoc & cetera omnia, usque ad ea, quae ad προσπολεμώσασθαι (lin. 20.) annotata sunt, desiderantur. Sed ad ξυνοικίζουσι haec scripta sunt: ἐβούλοντο γὰρ ἐκ μιᾶς πόλεως ὁρμώμενοι πολεμεῖν· & ad ξυγγενῶν in Thucyd. p. 175 l. 4: δεῖ ὑποστίξαι εἰς τὸ Λακεδαιμονίων, ἑξῆς δὲ Βοιωτῶν ξυγγενῶν ὄντων ἀναγνωστέον. Αἰολέων γὰρ ἄποικοι Λέσβιοι, Αἰολεῖς δὲ καὶ Βοιωτοί. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς.

ead. l. 23. Τῆς Λέσβου εἰς τὴν Φοινίκην) Non facile dictu est, quid sibi velint verba εἰς τὴν Φοινίκην. Caſſ. hoc scholion non habet.

ead. l. 25. Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας) Addit Caſſ. μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ Ἄρσαντες, quae sunt Iliad. α', v. 135. Cetera desiderantur. Idem, quod hic Scholiastes, etiam Eustathius ad Homerum l. d. pag. 66 observat, & usum huius figurae multis veterum scriptorum testimoniis ostendit. Et rursus Scholiastes pag. 454 eodem hoc loco Homeri.

ead. l. 28. Τοῖς Ἀθηναίοις) Hoc & sequentia usque ad Γεραι-

στὸς non habet Caſſ. deinde in eodem nihil illorum, quae in edd. poſt λιμένα ſunt, legitur uſque ad ἀντίπτωσις.

ead. l. 36. Ἀθηναίων) Poſt Ἀθηναίων addi debet καταπλευσάντων, ut docet Corinthus. Cur tamen aliquid in orationis ſtructura (ut cenſent Schol. & Corinth.) innovaretur, non video, cum nominativus Ἀθηναῖοι ſuum verbum habeat; neque negare quiſquam poſſit, illud ἑώρων cum Ἀθηναῖοι iungi. Vide Stephani Animadv. in lib. de Dial. p. 27. HUDS. In Homero Odyſſ. μ', v. 73, pro ἀμφὶς eſt εὐρύν.

Pag. 404. *l.* 3. Συνθήκη) Συνθήματι Caſſ.

ead. l. 6. Λέσβου) Ad verba τοῖς ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων Caſſ. haec minio ſcripta habet: τοῖς πράγμασι δηλονότι. ἀπήλπιζον ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων λήψεσθαι. Eadem deinde alia manus recens atramento ſcripſerat, ſed pro ἀπήλπιζον melius ἄπερ ἤλπιζον. Duo ſequentia ſcholia ad p. 179 l. 1 & 5 ab eo abſunt.

ead. l. 14. Τοῖς Μιτυληναίοις) Et hoc & tria ſequentia ſcholia deſiderantur in Caſſ.

ead. l. 20. Τὴν μὴ ἀπόφασιν περιττήν φασι) Vide, quae ad Thucydidem huius libri cap. 3 annotata ſunt.

ead. l. 25. Πρὸς βοήθειαν δεομένοντες) Hoc & alia omnia uſque ad Ἀναστήσας deſunt Caſſ.

ead. l. 28. Ἀντὶ τοῦ περὶ) Ἀντὶ τῆς περί. STEPH. In Paraſceue pag. 30.

ead. l. 30. Μετοικίσας) Abeſt a Caſſ. Et poſt ἐκβαλὼν ſequitur διαιρεῖται ἡ δημηγορία, omiſſis ceteris.

ead. l. 35. Κεφαλαίοις· τῷ δικαίῳ) Κεφαλαίοις τοῖσδε· τῷ δ. Et mox γινομένας pro παρατεινομένας Caſſ.

Pag. 405. *l.* 4. Καθεστὼς δὲ νόμιμον, τὸ ἔθος λέγει) Deſunt Caſſ. una cum duobus ſequentibus ſcholiis.

ead. l. 8. Τὸ χείρους οὐκ ἔστι συγκριτικὸν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ κακοὺς) Sed non credam, eos, qui συγκριτικῶς ſumant, aberrare a mente auctoris, cuius & hoc commate verba & ſequenti ita ſunt comparata, ut innuant, proditores maiore odio, quam hoſtes ipſos, a quibus defecerint, dignos exiſtimari a prudentibus. Recte ergo H. Stephanus τοὺς χείρους *peiores* vertit, ſecus ac Valla aliique, Scholiaſtam hoc loco ſecuti. GRAMM. Vide ad Thucydidem.

ead. l. 14. Ἰσοσθενεῖς δὲ ταῖς δυνάμεσιν) Deſunt Caſſ. & pro ἰσόπαλοι eſt ἰσοπαλεῖς.

ead. l. 17. Μηδεὶς ἡμῶν) Μηδεὶς ὑμῶν Caſſ.

ead. l. 24. Ἀντὶ τοῦ τῆς δοκουμένης καὶ νομιζομένης) Τῆς φιλίας καὶ ἀγάπης νομιζομένης.

ead. l. 26. Κἀνταῦθα δὲ ἡ ἀρετὴ ἀντὶ τῆς ἁπλότητος κεῖται) Desunt, ut & illa, quae hic annotantur ad p. 184 l. 2, 5, & 7 ἔχθραν ἀνιέντας, cum verbis τοῖς συμμάχοις δουλείαν ἐπάγοντας, quae sunt l. 35 Schol.

ead. l. 28. Αἱ διαφοραὶ γίνονται) In Mſ. Baſ. additur: τὸ τοιοῦτο μεταποιήκει ὁ Φιλόστρατος, ἐξ ..... τῶν ἀντιζήλων ἐφυ φύεται μῖσος αἰτίαν οὐκ ἔχον.

ead. l. 37. Τοὺς δεσμίους) Τοὺς δεσμούς. Mox παριστῶντες.

Pag. 406. *l.* 3. Πολυπραγμοσύνην) Πολυγνωμοσύνην. deinde χωρὶς ἕκαστοι, & τοῖς Ἀθηναίοις ἀντέχειν.

ead. l. 7. Αὐτῇ ἀληθείᾳ) Αὐταῖς ταῖς ἀληθείαις.

ead. l. 10. Ἕως τοῦ νῦν) Ἕως τοῦ νῦν ἀρχὴ τῶν ἀγώνων. ταῦτα πάντα τὰ ῥήματα, ἕως τοῦ ὁ γὰρ παραβαίνειν, πρὸς τὸ παρῳχημένον σύντασσε. Mſ. Baſ.

ead. l. 12. Τοὺς πλείστους) Τοὺς πλείους.

ead. l. 16. Τῶν Ἑλλήνων δηλονότι. ἤγουν) Desunt, & omnia, quae deinde edita sunt uſque ad τὸ δὲ ἀντίπαλον lin. 26.

ead. l. 26. Τοῦ μένειν τὴν συμμαχίαν μία πίστις) Πρώτου τοῦ μ. τ. σ. πίστις.

ead. l. 28. Δεδιέναι) Δεδιέναι. ἐξ οὗ δηλοῦται τὸ προκείμενον ἀνωτέρω τί ποτέ ἐστι τὸ ἀντιπάλους εἶναι τῇ παρασκευῇ.

ibid. Τῆς συμμαχίας — τὸ ἑξῆς) Desunt. Poſt συνθήκας additur: ἔστι δὲ τοῦτο αἰτιῶδες τοῦ τὸ ἀντίπαλον δέος μόνον πιστὸν ἐς ξυμμαχίαν.

ead. l. 34. Ἀρχὴν, τὴν δούλωσιν) Ἀρχὴν φησὶ τὴν δ. Mox καὶ γὰρ αὐτονόμους· & pro τοὺς ὅλους χειρώσωνται, τοὺς ἄλλους χειρώσ. (τοὺς ἄλλους etiam Mſ. Baſ.) & pro παράδειγμα, παραδείγματι.

Pag. 407. *l.* 8. Τὶ τῆς μάχης) Τοῖς συμμάχοις. Duo ſequentia ſcholia deſiderantur.

ead. l. 10. Ἀκουσίῳ) Ἑκουσίῳ & mox ἑκόντας ſcribere Stephanum & Aem. Portum annotat Hudſonus in Var. Lect. Portus ita coniecerat in edit. Wechel. Stephanus in margine ſec. ſuae ed. ſcripſerat in Thucydide fortaſſe legendum eſſe ἑκόντας. Unde recte confecit Hudſonus, eum etiam in Scholiaſta voluiſſe legi ἑκουσίῳ & ἑκόντας, etſi de eo nihil dicit.

ead. l. 24. Ἀπέσχοντο ἡμῶν) Ἡμῶν deeſt. Verba tertiae perſonae τέθεικε & συνίστησι videntur requirere αὐτῶν, pronomen itidem tertiae perſonae. Vel in ἡμῶν fortaſſis eſt compendium aliquod ſcripturae pro Μιτυληναίων.

ead. l. 34. Ὅπερ δὲ τοῖς ἄλλοις) Καὶ ἐν πολέμῳ καὶ ἡσυχίᾳ. ὅπερ δὲ τοῖς ἄλλοις Mſ. Baſ.

ead. l. 37. *Διὰ τὸν φόβον*) Addit Mſ. Baſ. *οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἐφοβοῦντο τοὺς Μυτιληναίους ἐν τῷ πολέμῳ, μὴ ἀποστῶσι, καὶ ἐθεράπευον αὐτούς. οἱ δὲ Μυτιληναῖοι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἀθηναίους ἐν ἡσυχίᾳ, μὴ δουλώσωσιν αὐτοὺς, καὶ διὰ τοῦτο ὑπεῖκον αὐτοῖς· ὥστε ἑκάτεροι διὰ φόβον προσεῖχον ἀλλήλοις, καὶ διὰ τοῦτο ἄπιστος ἦν ἡ φιλία ἀμφοτέρων.*

Pag. 408. *l.* 1. *Οὕτω καὶ λύσ. ἔμ.*) Puto οὗτοι, ut in Thucyd.

ead. l. 4. *Διὰ τὸ ἐμβραδύναι*) *Διὰ τὸ μὴ ἐμβραδύναι*. Melior eſt ſcriptura vulgata, *διὰ τὸ ἐμβραδύναι*, ſcil. *τοὺς Ἀθηναίους*, quibus exponuntur haec Thucydidis *διὰ τὴν ἐκείνων μέλλησιν*.

ead. l. 13. *Τῶν Ἀθηναίων*) Omnia deſunt uſque ad l. 20 *κατὰ δύο τρόπους*. In Mſ. Baſ. legitur *ἀναβολὴν τῶν Ἀθηναίων*.

ead. l. 21. *Τοῦτο μὲν ὑπὲρ τοῦ μὴ κακῶς — ἀλλὰ*) *Τοῦτο μὲν, ὑπὲρ τοῦ μὴ παθεῖν αὐτοὶ κακῶς ὑπ' αὐτῶν ὕστερον· τοῦτο δὲ, ὑπὲρ τοῦ μὴ ποιῆσαι κακῶς μετ' Ἀθηναίων τοὺς Ἕλληνας, ἀλλά.*

ead. l. 22. *Μεθ' ἡμῶν*) Non ſatis decernere poteram *ἡμῶν* an *ὑμῶν* eſſet in Mſſ. Portum legiſſe *ὑμῶν* liquet ex ſupplemento in interpretatione Latina ed. Wechel. *ſed una* vobiſcum *ipſos in libertatem vindicaremus*. Et hoc videtur poſtulare ſententia.

ead. l. 24. *Τουτέστιν ἀποστῆναι*) *Ἤγουν ἀποστῆναι*. Ex his, quae dehinc leguntur uſque ad p. 409 l. 10, Mſ. nihil habet, niſi ſcholia ad l. 14 h. pag. & l. 1, & 14 p. 189, & l. 5 p. 190.

Pag. 409. *l.* 10. *Κτήσεσθε*) Deſunt itidem omnia uſque ad lin. 33, praeter annot. ad l. 12 & 14 h. p. & ad p. 191 l. 1 (*τὸν κίνδ.*) 11, 12, 13, & p. 192 l. 7 *ἐγνώκασιν*.

ead. l. 15. *Ὅμοιοι καὶ ἴσοι ἱκέται ἐσμὲν*) Deſunt.

ead. l. 20. *Ἀπολύσητε*) Infringit vim verbi *πρόησθε*, & efficaciam orationi detrahit Scholiaſtes, exponendo *πρόησθε* ſimplici & *ἀνεμφάτῳ* hoc *ἀπολύσητε*, quod ſynonymum iſtius haberi vix poterit. Senſus eſt legatorum: *nolite nos deſerere*, (H. Stephanus *prodere*) vel *ne permittatis* ſive *obiiciatis nos hoſtium violentiae & iniuriis*. GRAMM.

ead. l. 21. *Τοῦτο ἐπὶ τῆς δαπάνης ἀκουστέον*) Thucydides: *ἴδιον μὲν κίνδυνον τῶν σωμάτων παραβαλλομένους*. At de ſumtibus belli & fortunarum impenſis qui potuit Grammaticus interpretari *τὸν κίνδυνον*, quem corporum vitaeque eſſe diſertis adeo verbis indicatur? niſi *τῷ τῶν σωμάτων* alium adhuc genitivum ſuperadiiciendum fortaſſe voluerit. GRAMM. Mſ. poſt *ἀναλωμάτων* haec inſuper habet: *ἡμέτερός, φησιν, ὁ κίνδυνός ἐστιν· ἡμεῖς γὰρ δαπανῶμεν.*

ead. l. 25. *Τριτημόριον*) *Τρίτον μόριον*, & paulo poſt *φυλάττον τὴν πόλιν.*

ead. l. 30. Ἀντιφορικῶς) Vel hoc adverbium indicio est, hanc expositionem adscribendam esse verbis sequentibus Thucydidis βραδέως τε ξυνελέγοντο.

ead. l. 34. Πολιτικὰ συντάγματα, δι' ὧν τὸ εὔπορ.) Quanto melius Ms. Πολιτ. συντάγματα δ', ὧν τὸ εὔπορ. Vid. Harpocr. Suidam in ἱππᾶς, & qui laudantur in Notis ad Thucydidem.

Pag. 410. *l.* 1. Δεῖξιν φανερὰν) Deest cum sequente scholio.

ead. l. 4. Ἐζήτουν) Ὅ ἐστιν ἐζήτουν. Sed melius huic loco conveniunt significationes verbi ἐπαγγέλλειν, quae sunt in Suida: ἐπαγγέλλει, ἀντὶ τοῦ ἐπιτάσσει, ἐντέλλεται, διακελεύεται.

ead. l. 5. Ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις) Verba Thucydidis: Καὶ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον . . ἐν τοῖς πλεῖσται δὴ νῆες ἅμ' αὐτοῖς ἐνεργοὶ κάλλει ἐγένοντο. Hic ad illa, ἐν τοῖς, duplicem leges notam: ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις· ἢ τοῖς Ἀθηναίοις. Prior merito reiicitur, propter ταυτολογίαν, cum praecesserit, κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον. Posterior nostro iudicio vera est. Nam si antecedentia conferas, videbis, ἐν τοῖς (pro ἐν αὐτοῖς) ad proxime memoratos referri, nempe Athenienses, cum per τοὺς ἐκείνους intelligantur Lacedaemonii. Displicet ergo interpretatio Fr. Porti, ἐν τούτοις τοῖς πράγμασι, quam transtulit in versionem Latinam suam Aemilius. Stephanum autem nobiscum sentire, in editione secunda videbis, uti & Enenckelium ac Winsemium. Altera annotatione Scholiastes vocabulum ἐνεργοὶ recte quidem exposuisset his, πλώϊμοι καὶ χρησταὶ, si solum illud in auctore lectum esset; nunc cum κάλλει coniunctum plus aliquid notat, quod bene interpretibus Latinis est observatum. Ast quae antecedunt proxime, ἅμ' αὐτοῖς, ad ea nemo ullus videtur animum attendisse: sensum certe genuinum, si vel omnes editiones consulueris, expressum haud deprehendes. Vertenda omnino erunt, *una cum ipsis*, videlicet *nautis* & *classiariis*, qui non minus, quam naves, ἐνεργοὶ κάλλει praedicantur, tali quidem denominatione, quae fortitudinem simul & speciei praestantiam significet, cum ἐνεργὸς, inter alia, epitheton quoque sit ducis, imperatoris ac militis strenui, testante haud uno loco Iul. Polluce. GRAMM.

ead. l. 15. Ἰσχυρὰ ποιήσαντες) Ἰσχυροποιήσαντες.

ead. l. 24. Ἀνεβάλοντο) Deest. Scholiastes etiam pag. 350 ἀπόκνησιν exponit ἀναβολήν. Sed plus est ἀποκνεῖν & ἀπόκνησις, quam ἀναβάλλεσθαι & ἀναβολή. In omni ἀποκνήσει est ἀναβολή; sed non quicunque ἀναβάλλεται aliquam rem, etiam ἀποκνεῖ.

ead. l. 31. Κεχρισμένον) Post hanc vocem ad ἠριθμοῦντο annotatum est ἀντὶ τοῦ ἠρίθμουν. Putavit hic non minus ἠρίθμουν potuisse dici, quam paulo post ἀριθμοῦντες. Deinde ξυμμέτρησιν exponitur ἐξίσωσιν.

ead. l. 37. Ἤθελεν ἀπελθεῖν) Ἐλθεῖν ἤθελε.

ead. l. 38. Καπνώδης) Πνευματώδης.

Pag. 411. *l.* 6. Εὔζωνοι) Addit Ms. κούφην ὅπλισιν περιβεβλημένοι.

ead. l. 10. Λείπει ἐν ἄλλῳ τὸ ἦν) Desunt, & paulo post ea, quae annotantur ad ἀλλ' ἐν ἀπόρῳ ἦσαν.

ead. l. 29. Ἤδη γὰρ εἶπε περὶ τοῦ ἔνδον) Desunt, una cum iis, quae ad pag. 206. l. 2 & 3 leguntur. Μετάβασις potius annotandum erat ad seq. verba Thucydidis, ἐκ δὲ τῆς Λακ.

Pag. 412. *l.* 15. Ἐπέδραμον) Ἐπέδραμον τὰ πολλὰ μέρη δηλονότι.

ead. l. 16. Ἔν τινι τόπῳ πολὺν) Ἔν τινι χρόνῳ ἢ τόπῳ πολύν.

ead. l. 18. Ὑπήκουον τοῖς ἄρχουσι) Deest cum scholio seq.

ead. l. 22. Βουλεύσεσθαι) A Ms. omnia absunt, quae annotantur ad p. 209 l. 6, 10, 14, p. 210 l. 7, 9, 12, & p. 211 l. 10.

ead. l. 34. Τὸ ἀφύλακτον δηλονότι) Et hoc deest.

ead. l. 37. Ἐν τοῖς πολεμίοις) Ita quidem etiam Ms. sed non dubito, quin legendum sit ἐν τοῖς πολέμοις.

Pag. 413. *l.* 1. Τὸ διάκενον καὶ ἀργὸν τοῦ π.) Τὸ διάκενον ἔργον τοῦ π.

ead. l. 6. Προσέχων) Deest.

ead. l. 7. Λείπει ἡ ἀπὸ) Hoc non potest pertinere ad verba τῶν ἐν Ἰωνίᾳ. Ms. non habet.

ead. l. 14. Οἱ μὲν εἰς τὸ) Ἀντὶ τοῦ, ἐφορμούντων αὐτοῖς τῶν Λακεδαιμονίων, δαπάνη γὰρ Ἀθηναίοις ἦν γίγνηται ἐλπίδα εἶναι. οἱ μὲν εἰς τό. Ms. Bas.

ead. l. 19. Ἄλλως· καὶ — ὑποστικτέον) Omnia absunt a Ms.

ead. l. 25. Ὁ περισσότερος σκοπὸς) Ὁ πλεῖστος σκοπός.

ead. l. 31. Τοῖς Ἀθηναίοις) Verum quidem: sed tamen aptius hic individ. intelligemus ducem Atheniensium, rescribendo, τῷ Πάχητι. Et subiicitur continuo, ὁ δέ. GRAMM.

Pag. 414. *l.* 1. Ἐπαχθέντων) Ἐπελθόντων. Et quod ad ἐπαχθέντων annotatur, deest.

ead. l. 3. Λείπει ἡ ἀπὸ) In Ms. desiderantur scholia ad pag. 216 l. 2, 11, 12, p. 217 l. 14, p. 218 l. 5, 6 καὶ τοὺς ἅπαντας Μιτ. & pag. 219 l. 4 τοῦτο τῶν Μιτυλ.

ead. l. 12. Εἰς τοὺς Ἀθηναίους) Εἰς τὰς Ἀθήνας.

ead. l. 13. Ἔστιν ἃ πρᾶξαι) Deest.

ead. l. 32. Ἰσχυρὸς) Βιαιότατος aliud quid significat, quam ἰσχυρὸς h. l. recteque ab interpretibus Latinis *violentissimus* redditur. GRAMM.

ead. l. 33. Πολλάκις μὲν) Ad haec Mſ. Baſ. Ἡ αἰτία τοῦ πολλάκις μὲν ἔγωγε, καὶ τῶν ἑξῆς, ὅπερ ἡ τυραννὶς οὐκ ἔχει, τοῦτο γοῦν τέλος ἐστὶ τῇ τυραννίδι διὰ τὸ φυλάσσειν ἑαυτὴν, καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἀδεῶς βιοῦν.

ead. l. 35. Οὐδετέρως) Οὐδέτερος Mſ. neque Cleon ſcilicet, neque Diodotus.

ead. l. 36. Ἀδικησάντων. ὃ δὲ λέγει) Ἀδικησάντων. θαυμάσειε δέ τις τὸν συγγραφέα πῶς ἐν ὠμότη . . διαβέβληκε . . καὶ παραδόξοις ἐννοίαις κατὰ φύσιν καὶ ἀκολουθίαν τινὰ τὴν τάξιν τῆς δημηγορίας ἐτήρησεν· ὃ δὲ λέγει.

ead. l. 37. Ὅτι πολλάκις ἔγνων δημοκρατίαν, ὅτι ἀδύνατόν ἐστιν) Πολλάκις ἔγνων ὅτι δημοκρατία ἀδύνατόν ἐστιν. Paulo poſt ad ἀδεὲς haec annotata erant: τοῦτο ἡ τυραννὶς οὐκ ἔχει. ἧς τέλος τὸ φυλάσσειν ἑαυτόν τινα, καὶ διὰ τοῦτο ἀδεῶς βιοῦν.

Pag. 415. *l.* 5. Μαλακώτερον καὶ πραότερον ἐνεχθῆτε) Μαλακώτεροι καὶ πραότεροι προσενεχθῆτε.

ead. l. 15. Οὐκ ἐξ ὧν σφαλλόμενοι) Huius & ſequentis annotationis loco, quibus non multum ſani ineſt, eligamus expoſitionem Aem. Porti, qua locus, haud utique difficillimos inter numerandus, (etſi impeditum prorſus & extricare ſe quaſi neſcientem offenderit Grammaticum iſtum veterem) planus redditur & perſpicuus. Huius gloſſae Aemilianae potiorem partem inter annotatiunculas, ſubiectas textui, recepit Anglus editor. Ex verſionibus autem Stephaniana arridet magis. GRAMM.

ead. l. 16. Οἱ ἀφιστάμενοι ὑμῶν) Οἱ ἀφ. ἡμῶν, & mox οὐχ ὑπακούουσιν ἡμῶν.

ead. l. 19. Καὶ ἀκριβῶς πράττ.) Καὶ ἀκρίτως εἰσπράττονται.

ead. l. 20. Ἀσαφὲς τὸ χωρίον) Totum ſcholion deſideratur.

ead. l. 22. Ὤφειλε γὰρ βλαπτομένους καὶ ἀκρ. εἰπεῖν) Scholiaſten refellit Stephanus in App. ad Scr. de Dial. Att. p. 128.

Pag. 416. *l.* 12. Τοιοῦτος, οὐ β. ἐστι) Τοιοῦτος, βέλτιόν ἐστι.

ead. l. 13. Ἢ συνετωτέρους τυγχάνοντας, εὐμεταβλήτως ἔχειν) Ἢ συνετοὺς τυγχάνειν εὐμεταβλήτως.

ibid. Εὐμεταβλήτως ἔχειν) Addit Mſ. Baſ. Κρείσσων ἀμαθὴς καὶ σώφρων, ἢ ἀκόλαστος ἀμαθής. Κρείσσων ἰδιώτης δίκαιος, ἢ ἄρχων ἄδικος.

ead. l. 16. Οἱ φρόνιμοι) Οἱ συνετώτεροι. Caſſ. Οἱ φρόνιμοι, συνετώτεροι Mſ. Baſ.

ead. l. 20. Δηλονότι) Δηλονότι, οἱ φαυλότεροι Mſ. Baſ.

ead. l. 26. Ἤγουν τοῖς δεδογμένοις ἐμμένω, & mox τὴν ἀργίαν τῆς τιμωρίας τῶν Μιτυληναίων. Σημείωσαι ἄλλως) Deſunt. Ad δεινότητι ſcriptum erat, τουτέστι τῇ ῥητορικῇ δυνάμει, & ad θαυμάζω, σημείωσαι τὸ θαυμάζω μετὰ γενικῆς ἐπὶ καταφορᾶς λαμβανόμενον.

ead. l. 30. Ἡ τοῦ πάθους ὀργὴ) Ἡ τοῦ παθόντος ὀργή.

ibid. Ὀργή. εἰ δὲ τὸ ἀμύνεσθαι) Ὀργὴ, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ χρόνου πραΰνεσθαι. καὶ Εὐριπίδης, χρόνος μαλάξει σέ. εἰ δὲ τὸ ἀμύνεσθαι. Eſt ex Euripidis Alceſti v. 381.

ead. l. 34. Ὅπερ συμφέρει τοῖς ἠδικηκόσιν) Hoc ſcholion non eſt in Mſ. praeter ea, quae leguntur in fine, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ χρόνου cet. eaque in praecedenti poſt ὀργὴ ſcripta erant.

Pag. 417. *l.* 1. Ὁ γὰρ ἀμυνόμενος — τιμωρία) Deeſt.

ead. l. 2. Ἀντίπαλον, ἤγουν) Ἐναντίον. ἀντίπαλον, ἤγουν Mſ. Baſ.

ead. l. 10. Θαῤῥήσας τῇ δυνάμει) Ἤγουν τῇ δυνάμει.

ead. l. 11. Ἀποφῆναι ἔστι) Τὸ φανερὸν καὶ ἐγνωσμένον, ἀποφῆναι ἔστι Mſ. Baſ.

ead. l. 18. Τὰ κέρδη) Τὰ κέρδη, τὰ ἀπὸ τοῦ εἰπεῖν Mſ. Baſ.

ead. l. 19. Τοῖς ῥήτορσιν) Τοῖς δημηγοροῦσι, τοῖς ῥήτ. Mſ. Baſ.

ead. l. 21. Τὸν ἀγῶνα) Τοὺς ἀγῶνας.

ead. l. 22. Οὐ σκοποῦντες) In Mſ. Baſ. additur ἀναπόδοτον.

ead. l. 31. Τῶν ἀτόπων, καὶ) Τῶν ἀτόπων λόγων, καὶ Mſ. Baſ.

ead. l. 36. Τῶν πρεπόντων) Τὰ εἰωθότα quis crederet Scholiaſtae idem ſignificare hic, atque τὰ πρέποντα; cum propria & vulgaris notio tantam parit ſententiae elegantiam. GRAMM. Mſ. non habet hoc ſcholion.

Pag. 418. *l.* 2. Κατὰ τὴν γνώμην) Thucydides: μὴ ὕστεροι ἀκολουθῆσαι δοκεῖν τῇ γνώμῃ. Conſtruendum δοκεῖν cum ſeq. τῇ γνώμῃ iudicat Schol. hocque idem eſſe, ac κατὰ γνώμην. Perperam τῇ γνώμῃ ita ſe habet in conſtructione huius loci, ut partim ad ὕστεροι pertineat, partim quoque ad ἀκολουθῆσαι, ideoque ad finem reiectum hic videtur. Declarabit rem talis interpretatio: *ne inferiores* aut *poſteriores in ferenda ſententia videamini, ab aliis prolatam amplexi ſi fueritis.* Faciunt hic ſatis ad iſtum ſenſum verſiones Vallae & Stephani. GRAMM.

ead. l. 5. Ῥητορικῶν) Χάριτι, γλυκύτητι, κολακείᾳ. καὶ ἄλλως ἀκοῆς ῥητορικῶν λόγων.

ead. l. 12. Ἡδονῇ δὲ, ἀντὶ τοῦ κολακείᾳ) Deſunt.

ead. l. 18. Ἤγουν τοὺς Λακεδαιμονίους) Haec, & quae ad p. 225 l. 3 & 8 ἡ παροῦσα annotantur, deſunt.

ead. l. 22. Μηδὲν ἀδικήσασιν) Addit Mſ. Baſ. ἐπανάστασις, ἡ φανερὰ ἐναντίωσις, ἀποστάσις δὲ, ἡ τῶν σπονδῶν ἄνευ πολέμου διάλυσις, αἰτίαν ἔχουσα εὔλογον.

ead. l. 34. Βιοτεύειν) Ζῆν.

Pag. 419. *l.* 4. Τρέπεσθαι) Hoc in praecedente annotatione aliter expoſitum eſt. Mſ. non habet hoc τρέπεσθαι, & credo ab aliquo adſcriptum eſſe, qui putaverit non poſſe explicari ſenſum verborum Thucydidis, niſi τρέπειν paſſiva ſignificatione acciperetur.

ead. l. 8. Τιμᾶσθαι) Τετιμῆσθαι.

ead. l. 21. Τὴν ἀπόστασιν δηλονότι) Non eſt in Mſ. Nec erat cur repeteretur, quod in ſuperiore annotatione ad l. 12 pag. 226 dictum fuerat. Nec omnino neceſſarium eſt, etiamſi hic de ἀποστάσει agitur, nomen illud ſupplere.

ead. l. 22. Συμμαχίδα) Hoc non ſuo loco poni, ac potius ad haec verba Thucydidis, πρὸς ἑκάστην πόλιν, referendum arbitror. Ad ἀποκεκινδυνεύσεται adſcriptum erat, εἰς κίνδυνον ἔρχεται καὶ ζημίαν.

ead. l. 23. Τοῦ μετὰ ταῦτα κέρδους) Deſunt.

ead. l. 26. Συγγνώμην λήψονται) Συγγνώμην ἕξονται. Alterum eſt ipſius Thucydidis.

ead. l. 29. Συγγνώμη. Ὅμηρος — τεθνειῶτος. Καί ῥ' ὁ μὲν) Συγγνώμη. Καί ῥ' ὁ μὲν, omiſſis ceteris. In Homero Il. ι, 630, αὐτοῦ legitur, pro αὐτόθι, non, ut hic αὐτοῦ.

ead. l. 34. Μὴ μεταμελείᾳ θεῖναι) Nec hoc, nec ſequens ſcholion habet Mſ.

Pag. 420. *l.* 1. Διαθήσει ὄντας) Addit Mſ. Baſ. οἷοι περ ἦσαν πρότερον, ἢ καλούς.

ead. l. 2. Τοῖς Μιτυληναίοις ἀχαρίστοις) Tota annotatio abeſt a Mſ. Locus Homeri eſt Odyſſ. δ', v. 695.

ead. l. 4. Εὐεργέων) Εὐεργέων. οὐχ ἕξουσιν ἡμῖν χάριν ἐάνπερ μηδὲν ὑφ' ἡμῶν ἀνήκεστον πάθωσιν. τότε γὰρ ἔχει χάριν ὁ παθεῖν μέλλων τῷ διασώσαντι, ὅτε κατ' ἐξουσίαν αὐτῷ προκειμένῳ τῆς ζωῆς αὐτοῦ καὶ θανάτου τὸ ζῆν αὐτὸς μᾶλλον ἔλπται καὶ συγχωρήσει αὐτῷ. Mſ. Baſ.

ead. l. 6. Ἄρχετε) Addit Mſ. Baſ. οὐ δείξετε δικαίως ἔχοντες ὃ ἔχετε, ἤγουν τὴν ἀρχήν.

ead. l. 17. Κολάζειν, χρὴ) Κολάζειν αὐτούς, χρή.

ead. l. 34. Ἡ ἀπόδειξις — εἰργάσαντο) Deſunt.

Pag. 421. *l.* 16. Μὴ ἐνδόντες) Hoc & ſequens ſcholion abſunt a Mſ.

ead. l. 20. Ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ἧσσον) Haec expositio non potest adhiberi ad explicanda verba Thucydidis, & est, ni fallor, sine exemplo, ut ἧσσον pro οὐδὲ ἧσσον dicatur. Infra pag. 433 ἧσσον exponit οὐδ' ὅλως, ἢ ἔλαττον· IV, 53, οὐδαμῶς, & VII, 17, οὐδ' ὅλως. Et ita hic quoque eum scripsisse, vel certe scribere debuisse, intelligi potest e versu Homeri, quem laudat ex Iliad. ε', 800. Nam in eo parvus Scholiastes ὀλίγον exponit οὐδὲ ὀλίγον, οὐδὲ ὅλως. Et Eustathius pag. 610, τὸ δὲ ὀλίγον ταυτόν ἐστι νῦν τῷ ἧττον. αὐτὸ δὲ ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. Adde Stephanum in Append. ad Scripta de Dialect. Att. pag. 74.

ead. l. 33. Διὰ τὸ ἴδιον) Thucydides: ἢ ἰδίᾳ τι αὐτῷ διαφέρει. Scholiastes: τουτέστι, διὰ τὸ ἰδιόν τι κέρδος σκοπεῖν, καὶ συμφέρον. & ad διαφέρει duplex interpretatio, l. 34 ὠφελεῖ, & l. 37 λυσιτελεῖ. Hinc Latina Porti: *privatim aliquid ipsius interest.* Valla: *putat sua aliquid interesse.* Verum de commodi aut emolumenti alicuius fructu non videtur orator hic praecise loqui: potius arrogantiam studiumque auctoritatis sibi conciliandae nonnullorum civium, qui praestare suam ceteris sententiam cuperent, ut populum, quo vellent, pertraherent. Ergo videndum, an non melius foret, *privato studio aliquid sibi* (plus quam *ceteris* & *reipubl.*) *deferre.* Iuvat hanc expositionem quodammodo, si cum Cod. Arund. legamus αὐτῷ, ipsa etiam, nisi fallor, auctoris exegesis in sequentibus, quae sic vertam: *plus iusto sibi tribuit, si existimet, non posse se belle & eleganter disserere de re turpi & improba, cum talem aliquam persuadere velit; sed ubi strenue accusare & calumniari instituerit alios, tum terrorem iniicere & contradicentibus & audientibus se posse ostendat.* Id enim (vult dicere) si semel obtinuerit talis rhetor, idque si ei concesserimus, nemo non bene sentiet de oratione eius & consilio, cum non potuerit (ipsi si credamus) nisi optima instructus causa efficaciter & bene dicere. Illustrant ulterius sensum hunc verba, paulo post quae afferuntur: Χρὴ δὲ τὸν μὲν ἀγαθὸν πολίτην, μὴ ἐκφοβοῦντα τοὺς ἀντεροῦντας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἴσου φαίνεσθαι ἄμεινον λέγοντα. ubi ἀπὸ τοῦ ἴσου & sqq. recte declaravit Stephanus in marg. *ex aequo sententiam pronuntiare, nihil sibi praeter alios ea in re arrogando, sed parem illis potestatem relinquendo.* GRAMM.

Pag. 422. *l.* 13. Τοῦ σκοποῦ δηλονότι) Fortassis ad voc. ἀξυνεσίας, quae hic in Thucydide est, pertinet hoc Suidae, ἀξυνεσία. Θουκυδίδης γ', ἄνοια.

ead. l. 18. Τὸ ἑξῆς, χρὴ φαίνεσθαι μὴ ἐκφοβοῦντα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἴσου ἄμεινον λέγοντα) Videtur infinitivum φαίνεσθαι ad

utrumque participium ἐκφοβοῦντα & λέγοντα referre. Sentio cum interprete, qui ἐκφοβοῦντα ad ἀγαθὸν πολίτην, & φαίνεσθαι ad λέγοντα solum putavit pertinere. Φαίνεσθαι λέγοντα, pro φαίνεσθαι λέγειν, ut quamplurimis aliis locis. Ἀπὸ τοῦ ἴσου in Thucydide non eodem modo vertunt interpretes. Mihi videtur idem esse, quod *aequa conditione:* nam qui alium pecuniarum captarum suspectum facit, quo potissimum hic respicere puto Diodotum, & hoc obiecto crimine terret, is non relinquit ei aequam secum conditionem.

ead. l. 23. Καὶ ἄδικα) Ἢ τὰ χαλεπώτατα addit Ms. Bas.

ead. l. 24. Καὶ ἀπατᾷν) Καὶ ἀπατᾷν ὅτι καλὰ ἔσται ταῦτα Ms. Bas.

ead. l. 32. Τῶν ἀσκέπτως λεγόντων) Deest.

ead. l. 38. Τὰς πόλεις) Τῆς πόλεως.

Pag. 423. *l.* 3. Τῇ πιθανολογίᾳ τοῦ Κλέωνος) Τῷ πιθανῷ.

ead. l. 5. Μετὰ τῶν Μιτυληναίων) Κατὰ τῶν Μιτυληναίων.

ead. l. 16. Καὶ τοὺς Μιτυλ. ἀποκτ.) Καὶ εἰ τοὺς Μιτ. ἀποκτ.

ead. l. 37. Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Ἠθικοῖς) In ipso principio Nicomacheiorum.

Pag. 424. *l.* 1. Οἱ ξυντυχόντ.) Ms. non habet hoc scholion.

ead. l. 4. Μούνη δ' αὐτόθι ἐλπὶς) Est in Ἔργοις v. 96. Sed Ms. Μούνη δ' αὐτόθι ἐλπὶς, καὶ τὰ λοιπά. Cetera desunt. Non male, & ex more veterum in citandis notis testimoniis scriptorum, quem alibi quoque sequitur Scholiastes, omissis etiam illis καὶ τὰ λοιπά. Vide interpretes Ciceronis ad VI Epistol. Famil. 18, & Casaubonum ad Sueton. Tiber. XXI. Adde, quae infra ad pag. 454 annotantur.

ead. l. 6. Ἀπὸ κοινοῦ — κινδύνους) Non est in Ms.

ead. l. 7. Τὴν εὐπορίαν, τὴν ἄνυσιν) Haec non pertinent ad interpretationem vocis ἐπιβολὴν, quae absolvitur una voce τὴν ἐγχείρησιν. Inde inchoandum erat novum scholion, τὴν εὔπορ.) τὴν ἄνυσιν. Ms. διὰ τὴν ἄνυσιν. Nihil mutandum puto.

ead. l. 8. Ἔξω φροντίδος) Thucydides: ὁ μὲν τὴν ἐπιβολὴν ἐκφροντίζων. Schol. ἐκφρον. ἔξω φροντίδος τιθέμενος. Quo nihil contrarium magis auctoris menti, ac significatui ipsius verbi. Dixerat orator, duas res, spem nempe & amorem praecipuas tenere partes in magnis facinoribus audendis, *huncque ducem praebere se, illam vero comitem:* non potuit ergo subiicere id, quod Scholiastae vult expositio, nimirum, *amorem extra omnem curam positum*, vel *rationem gerendae rei negligere.* Decepit Scholiastes Vallam, ut verteret allata verba, *hic insidiarum vitandarum immemor:* (nempe legerat in suo Codice

ἐπιβουλὴν ſcriptum pro ἐπιβολὴν, eandemque nos varietatem obſervavimus in Cod. Roſtg. quapropter condonandus hic Vallae error de inſidiis.) Ipſe H. Stephanus in Theſauro ſuo non dubitat aliquam itidem rationem habere Scholii, Vallamque in tantum corrigit, ut credat, τὸν ἔρωτα a Thucydide dici ἐκφροντίζειν τὴν ἐπιβολὴν, *quatenus non ſinit nos curare ſeu cogitare, quid aggrediamur; atque adeo velut excutit ex animo cogitationem de facinore, quod aggredi paramus.* Vides hic ſtabilitam quodammodo ſuffragio inſignis Lexicographi auctoritatem Scholiaſtae d. l. Nec diſſimulat quidem Stephanus, aliam ſeſe interpretationem in editione ſua Thucydidis margini adſcripſiſſe, pariter loco iſti commodam, vix tamen ſuam hanc audet alteri vetuſtiori praeferre. Quidquid ſit, locum is, haud primus tamen, ineptae expoſitioni dedit in ſuo Lexico, (Tom. IV, v. ἐκφροντίζω) quem obtinuit poſtea in Dictionariis fere omnibus, allegato nonnunquam Thucydide, nuſquam, vel raro, Scholiaſtae mentione facta, interdum neutrius, quaſi res certa eſſet extraque dubium. Melius egerunt interpretes Latini, qui poſt Vallam manus noſtro admoverunt, H. Stephanus in marg. Winſemius, (aut Melanchthon potius, quippe cui omnium concionum interpretatio debetur apud Winſem.) Acacius, Caſa, Ae. Portus, ſinguli ſuis quidem, nec iiſdem verbis, at eodem ſenſu veram notionem locutionis ſententiaeque emphaſin exprimentes. Heſych. ἐκφροντίζων, βουλευόμενος. & ad Ariſtoph. Nub. v. 695 Scholiaſtes vetus, ἐκφροντίζειν, per σκέπτεσθαι καὶ διανοεῖν exponit. Nec datur, ut credo, diſſimile in aliis teſtimonium, cum, quemadmodum ἐκπονέω, ἐκποιέω, ἐκμελετάω, pluraque his paria, ita ἐκφροντίζω non privationem, ſed actionem, quae in ſimplici verbo eſt, maiore cum ſtudio ac molimine coniunctam, ſignificet. GRAMM. Vide, quae his nondum lectis ad Thucyd. annotavi.

ead. l. 25. Βεβαίῳ) Haec expoſitio tota abeſt a Mſ. Sed Suidas in ἐχέγγυος partem illius habet: παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ, inquit, ἰσχυρὸν, ἐγγυῆσαι δυνάμενον.

ead. l. 34. Φιλίαν) Quae hic, item ad l. 11, & ad pag. 239 l. 2 καὶ τῆς προσόδου, l. 10 καὶ βίᾳ, & pag. 240 l. 6 τοῖς ἀποστήσασιν annotantur, non ſunt in Mſ.

Pag. 425. *l.* 1. Ἀπαρίθμησιν) Deeſt, ut & l. 2 ὑμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι, l. 5 τοῦ ἄρχεσθαι, & l. 8 καὶ τὰ ἑξῆς.

ead. l. 23. Οἷς οἴκτῳ καὶ ἐπιεικείᾳ) Neque haec, neque ea, quae ad pag. 242 l. 2 & 3 leguntur, habet Mſ. In eo, quod l. 28 dicit ὀπίσω εἶπεν, reſpicit ad cap. 41, ſed nova ſignificatio,

ne utitur τῷ ὀπίσω, pro *supra*, ἐν τοῖς ἄνω. Quae ad pag. 242 l. 3 scribuntur, referenda sunt ad verba Thucydidis, οἱ Ἀθηναῖοι ἦλθον μὲν ἐς ἀγῶνα.

ead. l. 33. Ἐγγὺς, ἴσαι) Deleatur, meo iudicio, interpunctio inter ἐγγὺς & ἴσαι. Nam, ut doctissimus recte interpretatur Hesychius, Ἀγχώμαλον, ἐγγὺς ἔχον τὴν ὁμαλότητα. Idem, Ἀγχώμαλοι, περὶ μικρὸν ἴσαι. Delectatur hoc vocabulo, sane, ubi res fert, aptissimo, quamvis τραχὺ illud existimet Iul. Pollux, Thucydides, ususque saepius. Loca ista collegerunt Commentatores Pollucis ad lib. 5 § 157. Sed utcunque hic Grammaticus iudicet, adhibuerunt tamen, Thucydidis exemplo, scriptores emendatissimi, Plutarchus, Polybius, ipseque acerrimus Nostri censor, idemque diligentissimus imitator, Dionysius Halic. in Antiqq. haud uno loco. GRAMM. Si Scholiastes fem. genere dixit ἴσαι, apertum est, eum in animo habuisse γνῶμαι, vel ψῆφοι. Sed potius scribendum puto ἴσοι, nempe, οἱ Ἀθηναῖοι· ut ἐγένοντο ἀγχώμαλοι ad eosdem Athenienses referatur, de quibus Thucydides dicit οἱ Ἀθηναῖοι ἦλθον ἐς ἀγῶνα. In notis Spanhemii ad Ranas Aristophanis v. 697 haec verba Scholiastae itidem sine distinctione scribuntur; quasi & ipse putaverit eam tollendam esse.

ead. l. 35. Ἐλάμβανον) Deest.

Pag. 426. *l.* 12. Ἐν τῇ δευτέρᾳ) Cap. 93, 94.

ead. l. 17. Ἀντὶ τοῦ εἰρημένου γὰρ αὐτῷ) Nequaquam locum habebit Scholion, uti nunc sunt exemplaria, nec tamen auctorem eius culpandum censeo. Videtur enim in Codice, quo utebatur, non habuisse illud ἦν, quod hodie in omnibus legitur, at sic potius, εἰρημένον γὰρ αὐτῷ ἐκ Λακεδαίμονος. Forte & ita rectius: nam potuerit adiectum esse ἦν a quodam, Atticismi minus intelligente. GRAMM. Thucydides hoc, & aliis participiis neutr. gen. absolute positis, saepe utitur pro genitivis. V, 30, Εἰρημένον, κύριον εἶναι ὅ, τι ἂν τὸ πλῆθος τῶν ξυμμάχων ψηφίσηται. Ibid. 39, Εἰρημένον, ἄνευ ἀλλήλων μήτε σπένδεσθαί τῳ, μήτε πολεμεῖν. Et VII, 10, Εἰρημένον ἐν ταῖς πρότερον ξυνθήκαις, ὅπλα μὴ ἐπιφέρειν· quibus locis Scholiastes haec recte per genitivum exponit. Sed ea figura hic non potest admitti, cum non absolute εἰρημένον, sed, addito verbo substantivo, εἰρημένον ἦν dicatur, quod nihil aliud est, quam εἴρητο. Haec ante ad hunc locum annotaveram, priusquam Grammii notam inspexissem. Et maneo adhuc in eadem sententia, cum bona, ut spero, illius venia, cum alias ob causas, tum

quod puto in hoc genere loquendi rarius addi γὰρ, nec id, si ἣν tollatur, optime huic loco convenire.

Pag. 427. *l.* 5. Ὑφ' ὑμῶν μὲν ὡς πολεμίους) Haec absunt a Mſ. nec quidquam idonei ſenſus habent hoc loco. Ex iis, quae deinde hac annotatione ſcribit Scholiaſtes, liquet, ea ad ſequentia verba Thucydidis, οὐκ ἀδικεῖσθαι ὑμᾶς, referenda, & non ὑμῶν, ſed ἡμῶν legendum eſſe.

ead. l. 17. Αὐτοὺς ὑμᾶς) Deeſt.

ead. l. 21. Ἐκύκλωσεν) Περιεκύκλωσεν.

ead. l. 31. Σπονδῶν τῶν εἰρηνικῶν) Σπονδῶν οὐσῶν εἰρηνικῶν.

ead. l. 35. Δηλονότι) Δηλονότι. ὠφέλιμοι ἐφάνησαν ὑμῖν δηλονότι, ἢ καὶ ὠφελιμώτεροι. Mſ. Baſ.

Pag. 428. *l.* 5. Ἀνδρείαν) Ἀνδρίαν. Vide ad Thucydidem III, 82.

ead. l. 11. Παρέχωσι) Deeſt. Et dubitari poteſt, an ἔχωσι hic exponi poſſit παρέχωσι.

ead. l. 15. Ὑμῶν δηλονότι) Ἡμῶν δηλονότι. Hoc poſtulat ſententia.

ead. l. 18. Τὸ ἀποδέξωνται) Τὸ οὐκ ἀποδέξωνται.

ead. l. 19. Ὃν ὁ Παυσανίας ἐποίησε) Communi conſenſu Graecorum. Vide Herodotum IX, 80, & Thucydidem I, 132.

ead. l. 27. Ἀξιοῦμεν, ἀπὸ κοινοῦ) Deeſt. Nec, ſi retineatur, referri poteſt ad verba οὓς μὴ ὑμῖν πρέπει· ſed ad ἀνταπαιτῆσαι, & alios infinitivos ſequentes pertinet.

Pag. 429. *l.* 3. Ἀπὸ του ἀδόξου) Haec nihil faciunt ad expoſitionem verborum οὔτε ἐς τὰ κοινὰ, quae delenda, & hanc & praecedentem annotationem uno tenore coniungendas arbitror.

ead. l. 9. Ἕνεκα δηλονότι) Scholiaſtes putat, ἔλλειψιν Atticam hic eſſe. Sed, ni fallor, Proſopopoeia eſt. *F. Port.* HUDS.

ead. l. 10. Νεκροὺς) Addit Mſ. Baſ. καὶ Ὅμηρος, καὶ ὕπερθε καμόντες. Οἱ ὑπένερθε καμόντας Ἀνθρώπους τίνυσθον, eſt in Homero Iliad. γ', 278.

ead. l. 13. Ὅμηρος) Odyſſ. μ', v. 342.

ead. l. 21. Πρός τινα) Melius Portus, τὰ κατηγορήματα, τὴν κατηγορίαν.

ead. l. 23. Ὅμηρος) Iliad. υ', v. 434.

ead. l. 26. Ἡ δοκοῦσα παρ' αὐτοῖς κακία) Suſpectum eſt mihi κακία. Portus ἡ τούτων δόξα non male exponit, ἣς οὗτοι διὰ τὴν οἰκείαν ἀρετὴν αὐτοὺς ἀξίους εἶναι ἔλεξαν. Poteſt etiam accipi, ἣν ἀεὶ προβάλλονται καὶ καυχῶνται, ut paulo poſt Schol.

ead. l. 28. Συνοίκησιν) An συνοικισιν;

ead. l. 38. Ἀτταγίνου) De eo Herodotus IX, 15 & 85.

Pag. 430. *l.* 6. Νῦν προθύμως) Ante νῦν videtur excidiſſe καὶ, quod in Thucydide eſt.

ead. l. 9. Ἄξιοι πᾶσαν ζημίαν παθ.) Mſ. ἄξιοι πάσης ζημίας.

ead. l. 17. Ὑπὸ ἡμῶν παθεῖν) Ὑφ' ἡμῶν τι παθεῖν.

ead. l. 18. Ἐδουλοῦσθε) Thucydides: εἴ τι καὶ ἄκοντες προσήγεσθε ὑπ' Ἀθηναίων. Schol. προσήγεσθε) ἐδουλοῦσθε. Interpretatio eo reprehendenda magis ob fallaciam ſuam, quo certius eſt, interdum προσάγειν & προσάγεσθαι idem ſignificare ac δουλοῦν, *ſubigere, in poteſtatem ſuam redigere.* Minime vero hoc loco, ubi de συμμαχίᾳ tantum eſt ſermo, cui verbum quoque hoc commodiſſimum. Itaque & de ſocietate extra δουλείαν uſurpat auctor, lib. IV, c. 86, in Braſidae concione: οὓς ἂν ἔγωγε προσαγάγωμαι ξυμμάχους, ἔσεσθαι αὐτονόμους. & in hac ipſa Thebanorum III, 67, ὧν οἱ πατέρες πρὸς ὑμᾶς τὴν Βοιωτίαν ἄγοντες, ubi recte Aem. Portus, *eius ſocietatem vobis conciliantes.* Frequentius tamen, fateor, hoc ſenſu, ἐπάγειν adhibet. Eſt vero & alteri notioni, τῆς δουλώσεως nempe, locus ſuus in Noſtro haud rarus. lib. II, 30, Κεφαλληνίαν τὴν νῆσον.. προσηγάγοντο ἄνευ μάχης. bene ibi Schol. ἐχειρώσαντο. & lib. III, 91, τοὺς Μηλίους .. ἐβούλοντο προσαγαγέσθαι, ut alia taceamus. GRAMM.

ead. l. 20. Τοὺς ἄλλους Ἕλληνας) Deeſt.

ead. l. 23. Εἰς τὸ βοηθῆσαι δηλονότι) Εἰς τὸ βοηθῆσαι ὑμῖν δηλ.

ead. l. 30. Καὶ ἀνδρείας) Mſ. Baſ. poſt haec habet: τῶν ἔργων. ἢ τῶν ἀπὸ τούτων κινδύνων.

ead. l. 38. Λείπει) Thucydides: πᾶσι τοῖς Ἕλλησι μισοῖντο. Scholiaſtes: λείπει ἡ ὑπό. Rectius λείπει ἡ ἐν. GRAMM. Λείπει ἡ non ſunt in Mſ. & ὑπὸ recenti manu inter verſus ſcriptum eſt.

Pag. 431. *l.* 8. Μεταστατικὸν. οἱ περὶ Ναυκλείδην) His praeſcribenda ſunt verba, quae ſequuntur in Thucydide, εἰ δὲ ἄνδρες ὑμῶν οἱ πρῶτοι· quibus removet culpam a Thebanis, quod μεταστῆναι τὸ ἔγκλημα, & μετάστασιν dicunt Rhetores. Vide Hermogenem περὶ τῶν στάσεων pag. 14, & Quintilianum VII Inſtit. Or. 4. De Nauclide eſt in Thucydide princ. lib. II.

ead. l. 14. Ῥιψοκινδυνοῦντες) Ῥιψοκινδυνεύοντες.

ead. l. 15. Μᾶλλον γενέσθαι. χείρους δηλονότι) Deſunt.

ead. l. 24. Ἱκέτας γενομένους) Pag. 428 exponit ἱκετεύσαντας. Heſychius: προϊσχομένου, προτείνοντος χεῖρα. Haec confirmant coniecturam Porti in Suida pro προϊσχομένου, προεισπέντος, legentis προϊσχομένου, προτείνοντος.

Pag. 432. *l.* 3. Ἀπωσῶμεν) Ἀπωσῶμεν περιυβρισμένοι. Ad ea, quae paulo poſt dicit Thucydides, οὐ λόγων τούτοις ἀγῶνας προθήσοντες, haec annotata erant: περιττεύει τὸ τοὺς ἄρθρον, κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν. οἷον, οὐ προθήσετε λόγων ἀγῶνας τοῖς Πλαταιεῦσι δηλονότι, ἀλλ' ἔργων. Nempe legit Scholiaſtes hic in Thucydide itidem, ut plerique Mſſ. λόγων τοὺς ἀγῶνας, vel λόγων τούτοις τοὺς ἀγῶνας.

ead. l. 6. Προσεβάλλοντο) Ita etiam Suidas & Heſychius.

ead. l. 17. Τὸν χειμῶνα διαβιβάσασαι) Haec eſt ſatis inſolens ſignificatio vocis διαβιβάζω. Interpretes Latini recte vertunt τὸ χειμασθεῖσαι, & Scholiaſtes ipſe alibi eo ſenſu verbum illud exponit. An hoc etiam dici poſſit τὸν χειμῶνα διαβιβάζειν, non ſcio.

ead. l. 27. Ἀφ' ἑαυτοῦ γενόμενος) Omnia αὐτολεξεὶ habet Suidas in ἐθελοπρόξενος.

ead. l. 31. Βουλῆς, ὁ βουλευτὴς) Videtur Scholiaſtes hac in re falli: nam τὸ βουλῆς eſt a recto βουλή. Verba igitur Thucydidis idem valent, ac ſi dixiſſet, ἐτύγχανε γὰρ καὶ ἐκ τῆς βουλῆς ὤν, ut patet ex ſequentibus τόν τε Πειθίαν κτείνουσι, καὶ ἄλλους τῶν τε βουλευτῶν &c. *F. Port.* HUDS. Vide etiam clar. Waſſ. ad Thucydidem. Ὁ βουλευτὴς συγκλήτου βουλῆς Mſ. Baſ.

ead. l. 34. Οἱ πέντε ἄνδρες) His non praeponenda ſunt verba Thucydidis οἱ δέ τινες, ſed δράσαντες δὲ τοῦτο, ut recte Mſ.

Pag. 433. *l.* 11. Τοῦ ἡλίου περὶ δυσμὰς ὄντος) Pertinet ad ſequentia verba περὶ δείλην ὀψίαν.

ead. l. 24. Ἀπὸ τῶν νηῶν) Ἀπὸ τῶν νεῶν Mſ. & ſic pag. 434.

ead. l. 25. Ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅλως, ἢ ἔλαττον) Ἧσσον etiam pro οὐδ' ὅλως poni, oſtenſum eſt ſupra pag. 219. Sed non neceſſe eſt id ubique ita accipi, & poſterior expoſitio cum hic, tum alibi, locum habere poteſt.

ead. l. 31. Τῷ πράγματι, τῷ δεινῷ) Haec, & mox διαπεραιῶσιν non habet Mſ.

Pag. 434. *l.* 8. Ὀλίγων νηῶν, & mox τῶν νηῶν) Ὀλίγων νεῶν, & τῶν νεῶν ut pag. 433.

ead. l. 10. Τῶν νηῶν τῶν Κερκυραίων) Potius τῶν Πελοποννησίων, ut oſtendit ſequens τὴν περικύκλωσιν. Nec Athenienſes metuebant numerum navium Corcyraearum, quae ſociae iis erant, ſed ἀταξίαν.

ead. l. 18. Ἀρχομένης ἡμέρας) Haec eſt nova interpretatio phraſeos ὑπὸ νύκτα, quam ſi expoſuiſſet ἀρχομένης νυκτὸς, ferri poſſet. Nam quomodo, ſi iis ἀρχομένης ἡμέρας ſignificatus fuit adventus claſſis Atticae, deinde τῆς νυκτὸς εὐθὺς diſceſſe-

runt, quod dicit Thucydides? Ὑπὸ νύκτα nunquam vel apud Thucydidem, vel apud alios, ni admodum fallor, est ἀρχομένης ἡμέρας. Vide Thucyd. II, 92, IV, 67, & VIII, 35. Homerus Iliad. χ', v. 102, Νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοὴν, id est, κατὰ, ut ibi Eustathius. Sed huic scholio nonnulla ab imperita manu assuta esse, liquet e Ms. Cass. in quo illa διὰ φρυκτοῦ ἐμηνύθησαν. ἀντὶ τοῦ ἀρχομένης ἡμέρας, non leguntur. Rursus quaedam his non dissimilia scribit Scholiast. p. 465, ubi vide Notas.

ead. l. 27. Περιέπλεον) Deest una cum sequente annotatione.

ead. l. 29. Νῦν ἀντὶ τοῦ ἑαυτοὺς) Sic etiam Suidas in ἀλλήλων exponit illud II, 70, καί τινες καὶ ἀλλήλων ἐγεύοντο.

ead. l. 30. Μετεωριζόμενοι δηλονότι) Hoc, & quae hac pagina ad l. 11 & 13, & ad pag. 287 l. 5, & 7 καὶ περιοικοδομηθέντες annotantur, non sunt in Ms.

ead. l. 35. Τὰ χρήματα) Τὰ χρήματα δανεισαμένων Ms. Bas.

Pag. 435. *l.* 5. Πρώταις) Πρώτη.

ead. l. 10. Λείπει τὸ ἀξιούντων) Hoc nimia brevitate satis obscurum est, cum nullus in Thucydide sit genitivus, ad quem referri possit ἀξιούντων, sed dativi προστάταις & ὀλίγοις. Portus multo ambitu verborum utitur ad inveniendam ellipsin τοῦ ἀξιούντων, hunc in modum: ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς τῶν δήμων προστάταις καὶ τοῖς ὀλίγοις, ἢ τοῖς τῶν δήμων προστάταις πρὸς τοὺς ὀλίγους, ἐκείνων μὲν τοὺς Ἀθηναίους, τούτων δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπάγεσθαι ἀξιούντων. Mihi nihil opus videtur esse tam molesto supplemento, & puto haec ita posse accipi, διαφορῶν οὐσῶν τοῖς τῶν δήμων προστάταις ἕνεκα τοῦ, vel, διὰ τὸ τοὺς Ἀθηναίους ἐπάγεσθαι, καὶ τοῖς ὀλίγοις ἕνεκα τοῦ τοὺς Λακεδαιμονίους.

ead. l. 13. Πρὸ πολέμου) Πρὸ τοῦ πολέμου.

ead. l. 18. Ῥαδίως ἑκάτεροι παρὰ Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις ἐπήγοντο) In his nullum idoneum sensum invenio. Thucydides dicit, ῥαδίως αἱ ἐπαγωγαὶ νεωτερίζειν τι βουλομένοις ἐπορίζοντο. In his verbis οἱ νεωτερίζειν τι βουλόμενοι sine dubio sunt iidem, qui illi, quos paulo ante τοὺς τῶν δήμων προστάτας, & τοὺς ὀλίγους dixerat: ἐπαγωγὴ autem non aliorum est, quam Atheniensium, aut Lacedaemoniorum. At hoc invertit Scholiastes, cum dicit, ἑκάτεροι παρὰ Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις ἐπήγοντο. Ms. habet παρὰ Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων. Si sententiam Thucydidis sequimur, non potest aliter legi, quam ἑκάτεροι Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμονίους ἐπήγοντο· vel certe cum Ms. παρὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων, ut suppleatur τινὰς, συμμάχους, vel si quid convenientius est.

ead. l. 36. Οἱ ἰδιάζοντες ἀνειμένας ἔχουσι τὰς γνώμας) Abest a Mſ. Nec ſcio, quam bene ἀμείνους exponatur ἀνειμένας.

Pag. 436. *l.* 10. Καινοτόμα εἶναι) Deeſt.

ead. l. 13. Περινοίᾳ) Τῇ κακουργίᾳ, περινοίᾳ Mſ. Baſ.

ead. l. 14. Τὴν σημασίαν εἶπε) Τὴν σημασίαν εἶπε. περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τὰ ὀνόματα εἴρηκε τὴν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων. Mſ. Baſ.

ead. l. 22. Τὴν δ' εὐλάβειαν καὶ τὴν μέλλησιν) Totum hoc ſcholion deſideratur, nec quidquam aliud hic ſcriptum eſt, quam τὸ μέλλειν καὶ ἀναβάλλεσθαι μετὰ προμηθείας.

Pag. 437. *l.* 3. Ἢ οὕτως — ἐπῃνεῖτο) Non ſunt in Mſ.

ead. l. 11. Ου γὰρ κατὰ τοὺς κειμένους) Neque haec, neque ea, quae hac p. ad l. 9 καὶ τὰς ἐς σφᾶς αὐτοὺς πίστεις, & ad p. 291 l. 1 & 4 annotantur, habet Mſ.

Pag. 438. *l.* 25. Ἤγουν τιμωρούμενοι ἐπιτεταμένας ἐποίουν) Ἤγουν τὰς τιμωρίας ἐπιτεταμένας ἐποίουν. Ad verba Thucydidis, ἢ μετὰ ψήφου ἀδίκου καταγνώσεως, quae paulo poſt leguntur, haec ſcripta erant: οἱ καταψηφιζόμενοι, φησὶν, ἀλλήλοις ἀδίκως, ἢ τῇ χειρὶ καὶ τῇ δυνάμει κρατοῦντες, ἢ τοῖς ὅπλοις, ἐξεπίμπλασαν τὰς φιλονεικίας, τουτέστιν, ἐμπιμπλῶντο καὶ ἥδοντο τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθρούς. in quibus legerim ἢ καταψ. φ. ἀλλήλων ἀδίκως.

ead. l. 37. Οὐ συνηγωνίζοντο τοῖς στρατιώταις παρακαλοῦσιν) Quinam ſunt illi στρατιῶται, de quibus ne γρῦ quidem Thucydides? Puto legendum στασιώταις. Res ipſa loquitur, nec quiſquam, qui Thucydidem inſpexerit, dubitabit. Idem vitium eſt in Procopii Hiſtor. arc. pag. 34 ed. Alem. Iudices, inquit, non pronuntiabant ſecundum iura & leges, ἀλλ' ὥσπερ τῶν διαφερομένων ἑκάστῳ τὰ ἐκ τῶν στρατιωτῶν δυσμενῆ τε καὶ φίλα ἐτύγχανεν ὄντα. Non fugit hoc Alemannum, quod ex eius interpretatione conſtat: *ſed ut factioſi erga litigatorum quemque vel bono eſſent animo, vel malo.* Deinde etiam Holſtenius e Cod. Mediol. Bibl. Ambroſ. ad eum locum στασιωτῶν pro στρατιωτῶν annotaverat. Id exemplar autem ab ipſo Alemanno multis locis emendatum, & ad ſecundam ed. paratum, Holſtenius additis e Mſ. Mediol. variantibus lectionibus quondam ad Elzevirios publicandum miſerat: cuius copiam mihi fecit Dionyſ. Andr. Roëll, Conſul Daventr. conſobrinus meus.

Pag. 439. *l.* 1. Ὡς ἀπειθεῖς αὐτοῖς εἶναι θέλοντες) Si Scholiaſtes haec eo loco poſuit, quo nunc leguntur, non dubito affirmare, eum non percepiſſe mentem horum verborum Thucydidis ἢ φθόνῳ τοῦ περιεῖναι, ſed ſuſpicor, ea. cum poſt vo-

cem παρακαλοῦσιν scripta fuissent, deinde in alium locum migrasse, & post στασιαζόντων nonnulla intercidisse, quibus declararetur, quid id esset, quod mediis civibus invidebant, quod Thucydides τὸ περιεῖναι fuisse dicit.

ead. l. 9. Τὸ ἁπλοῦν, τὸ ἀπόνηρον. σημαίνεται τὸ εὔηθες ἐπὶ καλοῦ) Τὴν χρηστότητα λέγει ἐνταῦθα εὔηθες, τὸ ἁπλοῦν &c. Mſ. Baſ. Τὸ ἁπλοῦν. καὶ ἄλλως Caſſ. & deinde poſt τὸ ἀπιστεῖν ἀλλήλοις, quae hic ad l. 3 annotantur: εὔηθες ἀντὶ τοῦ ἀπόνηρον.... ἐνταῦθα ἐπὶ καλοῦ. Pro eo, quod in editis eſt σημαίνεται, Scholiaſtae frequentius dicunt σημείωσαι, quod ſaepe tantum primis aliquot literis in Caſſ. ſcriptum erat.

ead. l. 16. Τὸ ἐντεῦθεν ἀντιτάττεσθαι) Deſunt.

ead. l. 29. Τὴν ἔλλειψιν τῆς γνώσεως) Τὴν ἔλλειψιν τῆς γνώμης.

ead. l. 31. Εἶναι συνετοὶ) Εἶναι σοφοὶ συνετοί.

ead. l. 33. Ἄφρακτοι διεφθείροντο) Poſt haec verba Mſ. ita: — τὰ ὠβελισμένα οὐδενὶ τῶν ἐξηγητῶν ἔδοξε Θουκυδίδου εἶναι. Sed non apparebat, quo pertineret, nec in τῷ κειμένῳ quidquam obelo notatum inveniebam.

Pag. 440. *l.* 10. Εἴργοντο οἱ Λεοντῖνοι) Mſ. non habet hoc ſcholion, neque id, quod infra ad pag. 298 l. 5 legitur.

ead. l. 12. Συμμαχίαν) Cur non ναῦς; Mox ad οἰκειότητος annotabatur in Mſ. διὰ τὴν συγγένειαν, & ad βουλόμενοι, κατὰ τὸ ἀληθές.

ead. l. 19. Διάλειψις, ἀναβολὴ) Poſt haec Mſ. Baſ. addit: γράφεται καὶ διακοπή. Suidas tantum una voce διάλειψις utitur in exponendo τῷ διακωχή. Ammonio ἀνακωχὴ eſt διάλειψίς τις καὶ ἄνεσις. Nec fortaſſis omnis διάλειψις & ἄνεσις poteſt dici ἀναβολή.

ead. l. 22. Ἐν ἄλλῳ δὲ κεῖται — τὴν δύναμιν) Omnia deſunt.

ead. l. 25. Δηλονότι) Δηλονότι. τῶν λεγομένων ἀλλαγιῶν Mſ. Baſ.

ead. l. 27. Πολύμηλον) Iliad. β, v. 605.

ead. l. 28. Μινύειον) Iliad. β, v. 511.

ead. l. 30. Αὕτη τοπαλ. ἡ Λιπάρα) Strabo lib. 6, ἡ Λιπάρα Κνιδίων ἄποικος ἐκαλεῖτο πρότερον Μελιγουνίς. HUDS.

ead. l. 31. Καλλίμαχος) Hymn. in Dianam v. 48, ubi vide Friſchlinum & Spanhemium.

ead. l. 32. Ἡ αἰτία — τῶν Λιπαραίων) Deſunt.

Pag. 441. *l.* 14. Ἡ Πεπάρηθος — τῶν Κυκλάδων) Non habet Mſ. nec illa, quae ſunt in ſcholio ſequente, ἀντὶ τοῦ, ἐγένετο κύματος.

ead. l. 18. Νομίζω) Ἐγὼ νομίζω.

ead. l. 36. Ἀλλήλοις) Deest.

Pag. 442. *l.* 6. Ῥαδίως) Ῥαδίαν.

ead. l. 9. Ἀντὶ τοῦ κατὰ ἀκρίβειαν) Vide supra pag. 65 fin.

ead. l. 12. Κατὰ τῆς Εὐβοίας) Desunt. nec opus erat hic repeti, quae iam ante ad pag. 305 l. 6 annotata fuerant.

ead. l. 13. Κώλυμα) Ms. κώλυμοι quod nusquam alibi inveni. Post τὴν πόλιν additur, ὧν ἐπὶ κακῷ τῆς ἐκτίζετο . . αὐτήν. Αὐτὴν alio referendum videtur. Pro κακῷ τῆς e Thucydide legi potest κακῷ τῆς γῆς.

ead. l. 17. Ἐδάμασαν) Non satis apte hoc verbo exponitur τὸ ἐξετρύχωσαν· nam etsi qui hostem ἐκτρυχοῖ, facile eum δαμάζειν potest, tamen δαμάζειν latius patet, quam ἐκτρυχοῦν, & multi sunt alii modi ac rationes τοῦ δαμάζειν hostes, quam τὸ ἐκτρυχοῦν. Nec δαμάζειν recte adhiberi potest in multis generibus loquendi, in quibus Graeci τοῖς τρυχοῦν & ἐκτρυχοῦν utuntur. Portus hic bene vertit *atterere*. Suidas & auctor Etym. M. τρύχεται exponunt κακοπαθεῖ, καταπονεῖται, ταλαιπωρεῖται, ἐκνενεύρισται. Hesychius τρύχειν, φθείρειν, τήκειν. Thucydides IV, 60: Ὅταν γνῶσιν ἡμᾶς τετρυχωμένους. Et VII, 28: Ἤδη τῷ πολέμῳ τετρυχωμένοι κατὰ πάντα. Ἐκτρυχωθεὶς (ita enim recte Kusterus pro ἐκτριχωθεὶς) Suidae est ἐκπιασθεὶς, ἐκφθαρεὶς· ἐκτρύχωσον Hesychio ἔκτριψον. Thucydides VII, 48: Χρημάτων ἀπορίᾳ αὐτοὺς ἐκτρυχώσειν. Sed ut in Suida probo ἐκτρυχωθεὶς Kusteri, ita etiam coniecturae Porti locum dandum fuisse existimo, pro ἐκπιασθεὶς ibi legentis ἐκπιεσθεὶς. Nam sic ipse Suidas, τρυχωθεὶς, πιεσθεὶς, φανερωθεὶς. Quod autem in Hesychio editur ἐκτρυωθεὶς, ἐκοθαρεὶς, id ἐκτρυχωθεὶς emendandum, & in Suida voc. τρυχωθεὶς, non φανερωθεὶς, quod merito suspectum est Kustero, sed φθαρεὶς, vel ἐκφθαρεὶς e collatis inter se Suidae & Hesychii locis legendum puto.

ibid. Ἤγουν κατὰ τὴν πρώτην οἴκησιν) Κατὰ τὸ πρῶτον.

ead. l. 18. Οὐχ ἧσσον δὲ) In Ms. οὐ μέντοι ἥκιστα praeterea exponitur, ἀντὶ τοῦ μάλιστα.

ead. l. 26. Κούφη) Vide Scholiastem ad I, 84.

Pag. 443. *l.* 10. Τοῖς ἐρέταις) Vide Schefferum de Militia navali pag. 103. HUDS.

Pag. 444. *l.* 1. Οὗτοι διεσκεδάσθησαν) Καὶ αὐτοὶ ἐκεκμήκεσαν, οὐχ οἱ τοξόται, ἀλλ' οἱ ὁπλῖται) Haec verba καὶ αὐτοὶ ἐκεκμήκεσαν, quae sunt Thucydidis, nihil pertinent ad expositionem eorum, quae illis praescribuntur. Delenda sunt illa οὗτοι διεσκεδάσθησαν, & hoc scholion ita scribendum:

Καὶ αὐτοὶ ἐκεκμήκεσαν) οὐχ οἱ τ. ἀ. οἱ ὁ. Mſ. quoque non habet illa καὶ αὐτοὶ ἐκεκμήκεσαν· nam in eo plerumque non ſcribuntur verba Thucydidis, quae explicantur, ſed notis quibuſdam in ipſo textu & margine poſitis ſignificantur.

ead. l. 8. Ὑπελείφθη τοῖς πεπραγμένοις) Λείπει ἡ ἐπὶ) Hoc ita ſcriptum eſt, quaſi plena oratio eſſet ὑπελείφθη ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις. Non credo, hanc fuiſſe mentem auctori huius ſcholii, ſed eum potius voluiſſe in his verbis Thucydidis τοῖς πεπραγμένοις φοβούμενος τοὺς Ἀθηναίους eſſe ellipſin praepoſitionis ἐπὶ, & τοῖς πεπραγμένοις φοβούμενος pro ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις φοβ. dici. Mſ. haec non habet.

ead. l. 21. Καὶ ἑξῆς) Καὶ τὰ ἑξῆς.

ead. l. 28. Τάφοι) Deeſt.

ead. l. 30. Οἱ περιοικοῦντες) Quae hinc ſequuntur in Mſ. alio, quam in edd. ordine ſcripta erant. Οἱ περιναιετάουσιν. εὐκτίμενον δὲ, in eo non legebantur. nec poſſum ſatis conſtituere, unde εὐκτίμενον δὲ, τὸ καλῶς οἰκούμενον, huc venerint, cum nec in Homero Odyſſ. β', v. 65, unde cetera deſcripta ſunt, nec in Thucydide ſit εὐκτίμενον· niſi fortaſſis mutilus eſt locus, & quaedam de etymo vocis περικτίονες dicta fuerant, quae perierunt. Nam & ſic Euſtathius in Homer. Iliad. τ', pag. 1175, de voce περικτίονες agens, δοκεῖ δὲ, inquit, προϋπάρχειν αὐτοῦ ῥῆμα τὸ κτίειν. ἐξ οὗ — καὶ τὸ εὔκτίμενον πτολίεθρον, καὶ ἡ εὐκτιμένη ἀλωή. Et Etymol. M. ἀμφικτύονες οἱ περιοικοῦντες. τὸ γὰρ κτίσαι ἐπὶ τοῦ οἰκίσαι ἔλαβον οἱ παλαιοὶ, ὥς φησιν Ὅμηρος, εὐκτίμενον πτολίεθρον, καὶ, εὐκτιμένην κατ' ἀλωήν. Et hanc ſuſpicionem confirmat Mſ. in quo poſt περιοικοῦντες ita eſt: Ὅμηρος τὸ καλῶς οἰκούμενον. καὶ, Ἄλλους — ἀνθρώπους. in quibus poſt Ὅμηρος probabile eſt ſcriptum fuiſſe crebrum illud apud poëtam, εὐκτίμενον πτολίεθρον. Certe locum aliquem Homeri laudatum fuiſſe, ex eo liquet, quod ibi poſt οἰκούμενον eſt καί.

ead. l. 37. Συναθροίζονται) Deeſt. atque etiam quae annotantur ad pag. 323 l. 7.

Pag. 445. *l.* 3. Ἡσύχα, ἀθρόως) Ἡσύχως. Pro ἀθρόως aliud ſcriptum erat, quod legendo aſſequi non poteram.

ead. l. 10. Μήποτε ἄρα οἱ ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀμπρακίᾳ) Thucydides ſcribit, Ambraciotas, cum intellexiſſent, Acarnanas auxilia Athenienſium advocaſſe, & ipſos auxilia ſuorum ex Ambracia arceſſiviſſe, quod vererentur, ne Eurylochus ab Acarnanibus tranſitu prohiberetur. At Scholiaſtes dicit, eos metuiſſe, ne Ambraciotae ex Ambracia poſſent tranſire prae-

ſidia Acarnanum, & Peloponneſiorum, qui cum Eurylocho erant. Haec non cohaerent. Poſterior pars huius expoſitionis nonnihil iuvari poteſt, ſi, ſublata interpunctione, quae poſt φυλάττοντας eſt, legatur φυλάττοντας καὶ τοὺς μετ' Εὐρυλόχου Πελοποννησίους. Priorem corruptam eſſe, res ipſa loquitur. Nec video, quo referri poſſint ea, quae in fine huius ſcholii leguntur, ἱδρύονται ἐν τῇ Μητροπόλει· ſed ſuſpicor adſcripta fuiſſe illis, quae deinde dicit Thucydides in princ. cap. 107, καθίζουσιν ἐπὶ τὴν Μητρόπολιν.

ead. l. 20. Καὶ αἱ μὲν νῆες ἐκ θαλάσσης ἐφόρμουν παρὰ τὸν λόφον) Καὶ αἱ μὲν νῆες ἐκ θαλάσσης ἐφώρμων περὶ τῶν λόφων.

ead. l. 36. Κατὰ τὸ πρόδωπον) Κατὰ τὸ πρόσωπον. Ita loquuntur Graeci. obvia ſunt teſtimonia.

ead. l. 38. Τῷ εὐωνύμῳ κέρατι. περιεγένοντο) Deſunt, ut & ſcholia ad p. 329 l. 3 & 8, cum verbis ἤγουν ἑσπέρας ad l. 12.

Pag. 446. *l.* 28. Μενέλεῳ) Μενεδαίῳ. & ita recte emendarat Portus. Paulo poſt Mſ. non habet μὴν ante 'Αμπρακιῶται.

ead. l. 33. Λαχάνων συνάθροισιν) Neque haec, neque ea, quae ad lin. 5 h. p. ſcribuntur, in Mſ. ſunt.

ead. l. 36. 'Απεῖναι) 'Απιέναι.

Pag. 447. *l.* 1. Πῶς εἰς πολλοὺς) Baſil. recte πῶς εἷς πολλούς.

ead. l. 2. Μετέστρεψαν οὕτω) Mſ. κατέστρεψαν οὕτως.

ead. l. 5. Παρ' Ὁμήρῳ) In Homero Iliad. ν', v. 516, eſt Τοῦδε βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. Hoc Scholiaſten ante oculos habuiſſe puto. Nam quod Iliad. ξ', v. 461 legitur, Καρπαλίμως δ' ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ, longius abit a ſcriptura, quae hic eſt.

ead. l. 15. Μιμούμενος τὸν Ὅμηρον) Quaero, ubi Homerus de pluribus iaculantibus utatur numero ſingulari. Τὶς propter ἀοριστίαν etiam πλῆθος ſignificare multis locis ad Homerum monet Euſtathius, ſed nullo eorum de iaculantibus agitur. Pro εἰς ἑνικὴν Mſ. πρὸς ἑνικήν.

ead. l. 24. Προσέπαυσαν) Abeſt a Mſ. Vide, quae ad Thucydidem annotavi.

ead. l. 26. Εἰς τὸ) Πρὸς τὸ, & paulo inferius πρὸς τὸν Εὐρύλοχον, pro vulgato εἰς τὸν Εὐρύλοχον.

ead. l. 31. Ἡ ἐν τῇ γῇ κατὰ τοὺς 'Α. τ. δὲ, ἡ κατὰ τοὺς ἐν) Ἡ ἐν τὸ (pro τῇ) πρὸς τοὺς 'Α. τ. δ. ἡ πρὸς τούς. Quod hic eſt ἐν τῇ φυγῇ, Thucydides c. 113 dicit ἐν τῇ ἀποχωρήσει, ubi id in Mſ. itidem exponitur φυγῇ.

ead. l. 38. Τῶν ἰδίων) Τῶν οἰκείων.

Pag. 448. Ad finem huius libri Mſ. habebat τῶν εἰς γ' τέ-

λος τῆς ε' καὶ ἀρχὴ τῆς στ'. Significare voluit auctor annotationis, eos, qui Historiam Thucydidis in tredecim libros partiebantur, hic fecisse finem libri quinti, & initium sexti.

ead. l. 14. Τὴν τῶν ἀσταχύων ἐκ τῶν καλύκων γένεσιν) Suidas in σίτου, ὅταν ὁ στάχυς τῆς κάλυκος ἐκφύηται, οὐχ ὅταν ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδῶται τὰ σπέρματα.

ead. l. 25. Ἤγουν ὁρμητηρίῳ χρ.) Ἤγουν ὡς ὁρμητηρίῳ χρ.

Pag. 449. *l.* 1. Περιττὸς ὁ καὶ) Deest. Nec necesse est hic pleonasmum statui.

ead. l. 2. Μεταβάσει ἐχρήσατο ἀπὸ δοτικῆς ἐπὶ αἰτιατικὴν) Thucydides saepissime casum participii mutat in alium ab eo, qui praecessit. IV, 30: Τῶν στρατιωτῶν ἀναγκασθέντων — τοῖς ἐσχάτοις προσίσχοντας ἀριστοποιεῖσθαι. Add. alia in Notis ad Thucydidem. Hanc Scholiastes vult esse enallagen casuum. Potest dici plerisque locis, ubi casus participii mutatur in accusativum, esse ellipsin alicuius accusativi orationi convenientis; ut hic αὐτοὺς, quod si suppleatur, enallage ista facile carere poterimus: nam recte dicas, εἴρητο τούτοις — αὐτοὺς παραπλέοντας ἐπιμεληθῆναι.

ead. l. 22. Ἐκλελεγμένους λίθους) In Ms. haec praeterea legebantur: οἱ μὲν τοὺς ἐπιτυχόντας ἤκουσαν. ἄμεινον δὲ τοὺς ἐπιλέκτους, ὡς καὶ ἄνδρας λογάδας. τειχοποιοῦντες γὰρ χωρὶς σιδηρίων οὐκ ἂμ . . ον ἐβ . . ον τοὺς τυχόντας συνθ . . . λίθους ὥστε ἀσθεν . . . ἐργάσασθαι τὸ τεῖχος, ἀλλ' ἐπελέγοντο ὁμοίους τοῖς εἰργασμένοις, τουτέστι τετράποδας.

ead. l. 24. Ὡς ἑκάστῳ ἔμελλε συναρμόσεσθαι) Ὡς ἕκαστο ἔμελλον συναρμόσεσθαι. Bene, si pro ἕκαστο legas ἕκαστοι.

ead. l. 34. Οὐχ ἱκανὴν εἶχον τροφὴν) Addit Ms. εἶχον σπάνιν τροφῆς.

Pag. 450. *l.* 8. Διέσπλους) Ἔσπλους, non διέσπλους vocat Thucydides. Paulo post Ms. δύο τριήρεις ἅμα εἰσπλεῖν, non δ. τ. ἅμα πλεῖν.

ead. l. 14. Τὸν ἔσπλουν) Post haec Ms. Bas. habet: ἔστι ῥῆμα βύω, τὸ ἀσφαλίζω, καὶ βύω, τὸ . . . φράττω.

ead. l. 20. Περιττὸς ὁ καὶ) Deest. H. Stephanus ad Corinthum Artic. XLV scribit, Scholiasten hoc rectius dicturum fuisse de illo καὶ, quod ante διεβίβαζον est. Καὶ saepissime apud Thucydid. post δοκεῖν videtur abundare. Vide ad VIII, 8.

ead. l. 27. Ὀρθὰς ἔστησεν) Scil. τὰς ναῦς. Haec nimis presse secutus Acacius, προσεσταύρωσε vertit, *rectas constituit.* Aem. Portus, *transversas pro vallo collocavit.* Sed praeferenda, nostro iudicio, illa in prioribus Scholiis ad l. 11 Grammatico-

rum nota: *ξύλοις ὀρθοῖς προσωχύρωσεν αὐτάς·* quod alibi Noster appellavit, *σταυροὺς πρὸ τῶν νηῶν κατεπήγνυεν.* vid. de hac ratione naves vallo muniendi Scheffer. l. 3, c. 4, p. 207 sq. & in addendis p. 337, Eustath. in Il. ν', p. 567, ac Tzetz. Schol. ad Lycophr. v. 290 sqq. Bene ergo Winsemius locum Thucydid. de quo agimus, sic transfert: *naves sub muro vallis cingebat & communiebat.* Ablanc. *les enferma d'une palissade.* GRAMM. Add. quae annotavi ad hunc locum Thucydidis. Ms. non habet hoc scholion.

ead. l. 28. Ταῖς τυχούσαις, ταῖς ἐπιτυχούσαις, καὶ εὐτελέσιν) Ταῖς ἐπιτυχούσαις.

ead. l. 29. Οὐ γὰρ δυνατὸν ἦν ὅπλα, καὶ τὰ ἑξῆς) Desunt.

ead. l. 32. Μεσσήνιοι. ἤγουν — τῶν Μεσσηνίων. ἔστι δὲ τριακόντορος) Μεσσήνιοι. ἔστι δὲ τριάκοντορος, omissis, quae in medio sunt.

ead. l. 36. Ἤγουν ἀποδιώκειν τὸν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς στρατὸν, ἣν προσβάλῃ τῷ τείχει) Τὸν ἀπὸ τῆς ξηρ. στρατόν. Cetera desunt.

ead. l. 38. Ἐκ τῶν προσηκόντων τῷ τείχει) Ἐκ τῶν προσόντων τ. τ. Paulo post in Thucyd. ad χαλεπὰ adscriptum erat δύσβατα.

Pag. 451. *l.* 3. Περιττὸν δὲ τὸ προθυμήσεσθαι) Thucydides: ἐπισπάσασθαι αὐτοὺς ἡγεῖτο προθυμήσεσθαι. Melior censenda expositio, posterior quae in Scholiis se offert, ut sit ἐφελκύσασθαι εἰς προθυμίαν. Non enim otiosum putabimus τὸ προθυμήσεσθαι, ut is voluit, cuius haec adscripta: περιττὸν δὲ τὸ προθυμήσεσθαι, ἤρκει γὰρ τὸ ἐπισπάσασθαι. Qui attenderit ad rem ipsam, & descriptionem auctoris, inveniet convenienter plane adhibitum, nec bene potuisse omitti, integra loci sententia. Ergo nec interpretes Latini neglexere, diversam licet viam ingressi quoad ἐπισπάσασθαι, quippe quod verbum hi duo Valla & Winsemius intelligendum volunt de *muris revellendis*, hoc modo: *suspicabatur, hostes murum, qua fragilissimus erat, revellere ausuros.* Ceteri autem cum Scholiasta agnoscentes rectius, ἐπισπάσασθαι ad obsessores ipsos referri, exposuerunt, *allici*, *incitari*, *moveri*, intellecta sic ante sequentem infinitivum προθυμήσεσθαι praepositione εἰς. H. Stephanus: *quia murus hac parte minime firmus erat, sperabat fore, ut hoc eos ad audendum alliceret.* & eodem sensu Acacius p. 166. Non haerebit in eligenda alterutra constructione, qui usum verbi, de quo quaeritur, Thucydidi, Xenophonti, aliis satis familiarem observaverit. GRAMM.

ead. l. 8. Τὴν Πύλον) Τῆς Πύλου.

ead. l. 12. Τοὺς ὁπλίτας δηλονότι) Admittam perfacile emendationem Fr. Porti, qui χωρήσας legit. Hunc enim auctorem ea habet, non Aemilium, quod dicit Oxon. editor, qui erravit quoque χωρήσαι scribendo pro χωρήσας. GRAMM. Haec παροράματα iam ante haec visa emendaram, quod posterius culpae typographorum, prius eorum, quorum opera in his describendis fortassis usus fuisset Hudsonus, tribui posse existimabam.

Pag. 452. *l.* 13. Καὶ ἀπὸ τοῦ κλυδωνίου, καὶ ἀπὸ τῶν ἀνέμων, καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν) Haec nihil faciunt ad explicationem verborum καὶ οὐκ ἐν γῇ στρατός ἐστι. Videntur reiicienda ad verba sequentia, αἷς πολλὰ τὰ καίρια.

ead. l. 15. Αἷς τισι πολλῶν χρεία) Hoc & sequens scholion non habet Ms.

ead. l. 22. Ἔξεστι λέγειν πλῆθος) Ms. Ἔξεστι λέγειν τὸ πλῆθος. In Homero Iliad. ρ, v. 330, est πλήθεϊ, & ἔχοντας.

ead. l. 32. Ὅθεν τὸ νώτιον) Ὅθεν καὶ τὸ νώτιον.

Pag. 453. *l.* 16. Ἐλλιμενίσαι) Sed inter haec non parum interest. Nam qui portum capere, id est, ἐλλιμενίζειν non possunt, ὀκέλλουσι, id est, litoribus illidunt naves.

ead. l. 20. Τῆς πρώρας) Addit Ms. Bas. παρεξειρεσίαν λέγει τὸ ἄκρον τῆς νηὸς τὸ ἔξωθεν τῶν ἐδολίων, καὶ τῶν καθεδρῶν, ἐφ' αἷς καθέζονται οἱ ἐρέσσοντες.

ead. l. 21. Ἀντὶ τοῦ τροπαίου ἐχρήσαντο αὐτῇ, ἢ ἀποτροπαίῳ) Si haec ita scripsit Scholiastes, mihi videtur mire nugatus esse. Prior expositio tamen aliquanto tolerabilior est posteriore: nam ita quodammodo accipi potest, ut hoc Virgilii III Aen. 286, *Aere cavo clypeum, magni gestamen Abantis, Postibus adversis figo.* Sed neque haec mens Thucydidis est, qui nihil aliud significat, quam Athenienses inter alia spolia hostilia, quibus tropaeum huius victoriae exornarunt, etiam clypeum Brasidae adhibuisse.

Pag. 454. *l.* 5. Τὸ σχῆμα ἀνανταπόδοτον. καὶ Ὅμηρος) Huius loci Homerici testimonio eiusdem rei causa etiam supra usus est Scholiastes pag. 403.

ead. l. 6. Μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ, Ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται) Desunt. Vide, quae ad p. 424 annotata sunt.

ead. l. 13. Εὐρεθείησαν) Εὑρέθησαν Ms. Ἐν τῷ hic perperam editum est pro ἐν ᾧ. Error ex ed. Oxon. irrepsit.

ead. l. 28. Ἤγουν ἀκαταλύτους ἀποδοῦναι τοῖς Λακεδαιμονίοις) Desunt.

ead. l. 33. Καὶ ὃ ἂν ὑμῖν ὠφέλιμον ἐσόμενον ἐπιδ.) Καὶ ὃ ἂν ἡ-

μῖν ὠφέλιμον ἐπιδ. Mſ. Ἡμῖν etiam ed. Oxon. Correxi ex ipſo Thucydide, ex edd. Baſil. Steph. 2. & Porti.

ead. l. 35. Ἤρκει γὰρ εἰπεῖν, τοὺς δὲ λόγους οὐ παρὰ τὸ εἰωθὸς μηκυνοῦμεν) Stephanus in Proparaſceue pag. 15 ſq. haec reprehendit tanquam ſupervacua. Non maxima, ut mihi videtur, de cauſa. Totum hoc ſcholion abeſt a Mſ.

Pag. 455. *l.* 13. Αὐτῶν τεύξεσθαι) Αὐτοῦ τεύξεσθαι Mſ. nempe τοῦ πλείονος.

Pag. 456. *l.* 3. Οἷον ναυμαχῶν, κατὰ τ. σ.) Οἷον ναυμαχῶν, ἢ πεζομαχῶν, κατὰ τ. σ.

ead. l. 7. Εὐπραγεῖν αὐτοὶ) Εὐπραγεῖν αὐτούς.

ead. l. 10. Ἀντὶ τοῦ εὐτυχοῖεν) Fortaſſis ἀ. τ. εἰ εὐτυχοῖεν.

ead. l. 11. Ἐν εὐπραγίᾳ καταλύσασθαι, καὶ οὐκ ἀποθέσθαι τὸν πόλεμον) Atqui quam maxime ſuadent Athenienſibus, ut rebus ſecundis bellum ponant, non, οὐκ ἀποθέσθαι τὸν πόλεμον. Bene Mſ. ἐν εὐπρ. καταλύσασθαι τὸν πόλεμον, ἀντὶ τοῦ, ἀποθέσθαι τὸν πόλεμον.

ead. l. 25. Τοὺς ἐκ τῆς νήσου ἄνδρας) Τοὺς ἐν τῇ νήσῳ ἄνδρας. Alterum habet Thucydides.

Pag. 457. *l.* 4. Τῶν ἐναντίων) Τῶν πολεμίων.

ead. l. 7. Ταῦτα πεῖσαι τὸν ἡττηθέντα) Poſt δυνάμενος αὐτὰ omnia uſque ad finem annotationis deſunt; ut & paulo poſt μετὰ ταπεινοφροσύνης.

ead. l. 34. Φησὶ, διαλλαγῆναι) Φησὶ, τὸ διαλλαγῆναι.

Pag. 458. *l.* 14. Πολεμοῦνται γὰρ) Non habet hoc ſcholion Mſ.

ead. l. 19. Ἤπερ βιασθεῖσιν ὑπ' αὐτῶν) Refert βιασαμένοις, quod in Thucydide eſt, ad Lacedaemonios: nam nihil in his verbis ſuppleri poteſt, quam τῶν Λακεδαιμονίων. Sed e ſuperioribus patet, βιασαμένοις ad Athenienſes referendum eſſe. Et ita hic recte interpretes. Nec ulla ratio eſt, cur participio medio βιασαμένοις hic ſignificatio paſſiva tribuatur.

ead. l. 31. Τῶν Λακεδαιμονίων) Aſt δεόμενοι non erant Lacedaemonii, ſed contra Athenienſes. Forte deſtinata fuit haec gloſſa ad illuſtrandum in ſequentibus τῶν σπονδῶν, quaſi dicat, Lacedaemoniorum foederibus Athenienſes indigebant: quamquam & ibi melius omittetur. GRAMM. Quid ſi hoc ad μᾶλλον pertinere, & ἢ τῶν Λακεδαιμονίων legendum eſſe coniiciamus?

Pag. 459. *l.* 13. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ, εἰς πόλεμον καθίστ.) Deeſt.

ead. l. 15. Τὴν σφετέραν) Portus in ſcholio Graeco bene diſputat, νῆσον, quam Thucydides dicit a navibus Atticis obſeſ-

ſam fuiſſe, eſſe Sphacteriam: ſed tamen putat, Scholiaſten ſcripſiſſe σφετέραν. Vix credo, eum tam ſtolidum fuiſſe, ac potius mihi perſuadeo σφετέραν corruptum eſſe e Σφακτηρίαν.

ead. l. 18. Ἡ εἰς τὸν μεταξὺ Ῥηγίου καὶ Μεσσήνης ποταμὸν ῥέουσα) Quis eſt ille fluvius inter Rhegium & Meſſanam, in quem mare influit? Hic ſine dubio aliquid vitiatum eſt. Mſ. non habet ποταμόν· quod ſi tollatur, pro τὸν ſcribendum videtur τό; ut paulo poſt in Thucydide ἐσπίπτουσα ἡ θάλασσα ἐς αὐτό· ubi Portus ait eſſe figuram πρὸς τὸ σημαινόμενον, pro εἰς αὐτὸν τὸν πορθμόν. Sed nihil vetat, quo minus ſuppleatur διάστημα, aut ſi quid eo melius. Cui hoc non placebit, is pro ποταμὸν legat πορθμόν.

ead. l. 29. Ἀποσημωσάντων) Τὰ σημεῖα τῆς ξυμμαχίας ἀραμένων καὶ ἀναδειξάντων Mſ. Baſ. Secutus eſt hanc interpretationem Valla, qui vertit, *& illis dato ſigno prius invadentibus.* In Thucydide eſt ἀποσιμωσάντων.

ead. l. 38. Τοῖς Μεσσηνίοις δηλονότι βοηθοῦντες κατὰ τῶν Μεσσηνίων) Concurrerant ad opem ferendam non Meſſanenſibus adverſus Meſſanenſes, ſed Naxiis adverſus Meſſanenſes. Itaque legendum eſt τοῖς Ναξίοις. Sed Mſ. τοῖς Μεσσηνίοις, ἢ κατά. Unde ſuſpicor, hic aliquid annotatum fuiſſe de duplici ſignificatione phraſeos βοηθεῖν ἐπί τινα, quam in utramque partem accipi docet Index.

Pag. 460. *l.* 4. Γράφεται ἠπείρων) Haec non ſunt in Mſ.

ead. l. 8. Ἐπιτεθέντες) Ἐπιτιθέντες Mſ. Vulgatum ferri non poteſt.

ead. l. 12. Τὸν κάχληκα) Ad hanc vocem margo Cod. Gr. adſcriptam habebat expoſitionem, κάχληκες λίθακες ἐν τοῖς ὕδασιν. Eſt e Suida in κάχληκες.

ead. l. 23. Ἄπορον γὰρ ἦν δηλ.) In Caſſ. ſolum eſt τὴν νῆσον.

Pag. 461. *l.* 6. Πέμπειν) Πέμπειν. κήρυκα καὶ πρεσβείαν ἐπὶ ξυμίᾳ (fort. pro ξυμμαχίᾳ) καὶ φιλίᾳ προπέμπειν. Mſ. Baſ.

ead. l. 14. Ἐφιέμενον παραδώσειν τῷ Νικίᾳ) Aem. Portus recte vidit, legendum eſſe τὸν Νικίαν. Et ſic Mſ.

ead. l. 19. Τῶν Ἀθηναίων) Ad τῇ ἀπορίᾳ, quod l. ſq. in Thucydide legitur, annotatum erat, τῇ ἐνδείᾳ τῶν ἀναγκαίων.

ead. l. 22. Αὐτοὺς βάλλειν) Qui haec verba ante annotationem Scholiaſtae ſcripſit, ſecutus eſt lectionem marginis. cetera exemplaria βλάπτειν, non βάλλειν habent.

ead. l. 28. Αὐτοὺς τοὺς Λάκωνας) Haec nihil faciunt ad exponenda verba Thucydidis ἐπ᾽ ἐκείνοις. Fortaſſis annotata fuerant ad αὐτοὺς in expoſitione praecedenti, & cum in aliis

Codd. ſcriptum fuiſſet τοὺς Λακεδαιμονίους, in aliis τοὺς Λάκωνας, temere huc translata ſunt.

ead. l. 30. Μάχης) Nemo non videt, hoc corruptum eſſe. Mſ. μαχομένους.

ead. l. 32. Του πάθους δηλονότι) Thucydides: ὃ διὰ τὴν ὕλην μέρος τι ἐγένετο. In his μέρος dicitur pro κατὰ μέρος, ut ſaepe alibi. Scholiaſtes cum hoc exponit τοῦ πάθους, poteſt videri in Thucydide legiſſe οὗ διὰ τ. ὑ. non ὅ. Sed puto, eum voluiſſe ſignificare, ὃ μέρος τι ἐγένετο, idem eſſe, ac ſi ſcriptum fuiſſet οὗ πάθους μέρος τι ἐγένετο.

ead. l. 36. Ὅμηρος) Iliad. έ, v. 262. Mſ. hic ἐρυκακύνειν, quod nuſquam alibi inveni.

Pag. 462. *l.* 2. Ἀντὶ τοῦ, οὗ χάριν) Ita alibi recte exponitur ἐφ' ᾧ· hic expoſitio illa locum habere non poteſt. Interpres recte *ea conditione*, ut millies ἐφ' ᾧ apud omnes ſcriptores Graecos.

ead. l. 9. Τοῖς πρώτως φυλάσσουσι) Τοῖς πρώτοις φυλάσσουσι Mſ. Ad hunc locum Thucydidis potuit reſpexiſſe Suidas, qui φυλακτήριον exponit τόπον, ἔνθα οἱ φύλακες.

ead. l. 21. Φρούριον) Hoc cum duobus ſequentibus ſcholiis deeſt.

ead. l. 33. Ὅμηρος) Iliad. ή, v. 479, & ſaepe alibi.

Pag. 463. *l.* 3. Ἵνα λέγῃ τῷ πεζομαχεῖν) Hoc mihi nonnihil ſuſpectum eſt: nam non ſolet hoc ſenſu adhibere ἵνα λέγῃ, ſed ὡς ἂν εἰ ἔλεγε.

ead. l. 22. Πῖλοί εἰσι τὰ ἐξ ἐρίου) Haec illuſtrari poſſunt ex iis, quae Lipſius habet lib. III de Milit. Rom. Dial. 6.

ead. l. 34. Ἐκ τοῦ μὴ βλεπομένου τῶν Λακεδαιμονίων) Ἐκ τοῦ μὴ β. τοῖς Λακεδαιμονίοις.

ead. l. 36. Κατὰ τὸ ἐνδιδοῦν) De hoc vide ad hunc locum Thucydidis.

Pag. 464. *l.* 3. Ἀφῆκαν) Deeſt.

ead. l. 10. Προσίεσθαι τὰ κεκηρυκευμένα) Προσίεσθαι τὰ κεκηρυγμένα.

ead. l. 21. Περὶ τοῦ μέλλοντος προφανὴς ἀπόφασις) Melius Mſ. π. τ. μ. προπετὴς ἀπόφασις. Ει σημείωσαι μανιώδης ὑπόσχεσις.

ead. l. 29. Ἀθηναίων σύμμαχός τις ἀχθόμενος) Utramque expoſitionem Scholiaſtae ἀπροσδιόνυσον eſſe oſtendit reſponſum Spartani. Valla in Thucydide verba Graeca δι' ἀχθηδόνα verterat *per contumeliam*, quod Stephanus emendandum putavit *prae triſtitia*. Sed Valla mentem Thucydidis recte aſſe-

cutus est, & post eum Aem. Portus, cuius hoc scholion Graecum est: *διὰ λύπην, ἵνα τὸν αἰχμάλωτον τοιούτῳ σαρκασμῷ καὶ ἐπηρεασμῷ μᾶλλον λυπήσῃ.*

ead. l. 37. *Προσέσχον*) Ms. Bas. addit *ἐλλιμένισαν.*

Pag. 465. *l.* 2. *Ἐπάνω αὐτοῦ τοῦ λόφου*) *Ἀνωτέρω αὐτοῦ τ. λ.*

ead. l. 3. *Ἀντὶ τοῦ, ἐκείνων τῶν*) *Ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς ἐκείνων τῶν.*

ead. l. 4. *Προσβοηθῆσαι τοῖς συμμ.*) *Εἰς βοήθειαν τοῖς συμμ.*

ead. l. 5. *Ἔξω τούτου τοῦ ἰσθμοῦ*) *Ἐκτὸς τοῦ ἰσθμοῦ.*

ead. l. 10. *Δεῖ δὲ προσυπακοῦσαι τὸ, ἡμέρας γενομένης*) Id vero minime necessarium est. *Ἄρσις* illa *σημείων* fiebat *φρυκτοῖς*, facibus accensis & elatis, ut compluribus locis ostendit Thucydides, quarum nullus, vel certe exiguus usus est, vel ad classis hostilis aut amicae adventum, vel ad aliam quamcunque rem significandam, cum iam dies illuxit. Itaque etiam Thucydides omnibus locis, quibus de his agit, mentionem noctis facit. Vid. II, 94, III, 22 & 80, hic, & infra c. 110, 111, ubi Thucydides dicit, *ἔπειτα τὸ σημεῖον τοῦ πυρὸς, ὡς εἴρητο ἀνέσχον.* Nec quidquam obstat, quo minus hunc locum ita accipiamus, exercitum Corinthiorum, qui ad Isthmum tutandum convenerat, cum eum fefellisset adventus classis Atticae, quod ea noctu ad aliud litus appulsa fuerat, a vigiliis & excubiis per litora dispositis, quae senserant, eadem nocte de eo sublatis *φρυκτοῖς* certiorem factum fuisse. Adde, quae ad pag. 434 annotata sunt.

ead. l. 12. *Σὺν τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις*) Haec non sunt in Ms. Recte. nam nec opus est praepositione repetita, quae in verbo composito inest, nec Graeci dicunt *συμβάλλειν σὺν τοῖς πολεμίοις*, sed *συμβάλλειν τοῖς πολεμίοις.*

ead. l. 15. *Δύο παιᾶνες*) Eadem habet Suidas in *Παιᾶνας.* In Ms. additur expositio *ἀλαλάζοντες.*

ead. l. 24. *Τὸ δεξιὸν κέρας τῶν Ἀθηναίων*) Verba Thucydidis non pertinent ad Athenienses: neque enim hi, sed Corinthii, se in loca edita receperunt.

ead. l. 34. *Τοὺς ὑποπέμπτους, τὸ ἑξῆς, καὶ διδάξ.*) Desunt.

ead. l. 37. *Ἀντὶ τοῦ εὐτρεπισάντων εἶπε*) *Αὐτῶν τῶν ἐν τῇ πόλει Κερκυραίων, μηχανησαμένων δὲ λέγει, οἱονεὶ εὐτρεπισάντων.*

ibid. *Αὐτῶν τῶν ἐν τῇ πόλει Κερκυραίων*) Absunt a Ms.

ead. l. 38. *Συνελάβοντο δὲ τοῦ τοιούτου οὐχ ἥκιστα*) *Ἀντὶ τοῦ συμμετέσχον οὐκ ὀλίγως τοῦ τοιούτου πράγματος.*

Pag. 466. *l.* 6. *Πιθανὴν καὶ πιστὴν τοῖς ἐν τῇ Πτυχίᾳ ἀνδράσι δηλονότι*) Haec temere e superiore annotatione repetita sunt, nec leguntur in Ms.

ead. l. 19. Ὥσπερ σχοινία, οὕτως αὐτοῖς ἐχρῶντο) Ὥσπερ σχοινίοις οὕτως ἐχρῶντο.

ead. l. 20. Οὐδετέρως δὲ τὸ σπάρτον) Ὡς ἀπὸ εὐθέος οὐδετέρου τὸ σπάρτον.

ead. l. 22. Μή τις εἴποι) Μή τις εἴπῃ. Et mox τὸ ἐπεγένετο γὰρ νύξ.

ead. l. 27. Τιθεὶς, τοὺς δὲ ἄλλους πλαγίως ἐπιβάλλων) Τιθέντες, ἄλλους δὲ πλαγίως ἐπιβάλλοντες.

ead. l. 33. Ἀφ' ἑκάστης γὰρ Ἀκαρνανίας) Quid sit ἑκάστη Ἀκαρνανία, nemo facile dicat. Mſ. ἀφ' ἑκάστης πό' Ἀκαρνανίας, id eſt πόλεως.

ead. l. 35. Ἀχθέντος ὑπὸ τοῦ Ἀριστείδου) Haec non habet Mſ. Ad Ἠιόνι manu vetuſta annotatum erat e Lycophrone v. 417, Ἠιών. Λυκόφρων τὸν μὲν γὰρ Ἠιὼν Στρυμόνος Βισαλτία.

Pag. 467. *l.* 16. Στρατοπεδεύοντες) Στρατοπεδευόμενοι· & poſt χωρίων· Καιρός. ἀντὶ τοῦ, ὅπου δυνατὸν ἐφαίνετο αὐτοῖς καὶ χρήσιμον τηδ. τῇ ἑαυτῶν δηλονότι.

ead. l. 24. Ἡ στέρησις) Ὑστέρησις Caſſ. Ὑστέρησις ἑ. τ. προσδοκηθέντων. οἷς Ἀθηναίοις μόνον ἐκεῖνο ἄπρακτον τὸ μὴ ἐπιχειρούμενον, ὡς δήλου ὄντος ..... οὐκ ἦν αὐτοῖς ἄπρακτον μόνον θελήσασιν οὐδέν. Mſ. Baſ.

ead. l. 26. Μηκέτι μηδενὶ) Μηκέτι μηδέν.

Pag. 468. *l.* 5. Οὐ γὰρ λέγει κατασχόντες ἀντὶ τοῦ κρατήσαντες) Οὐ γὰρ λέγει κρατήσαντες.

ead. l. 20. Τὸν πόλεμον ἐκφεύγοντες) Τὸν πόλεμον φεύγοντες.

ead. l. 23. Μετὰ παῤῥησίας φρονήματος περιερχόμενοι) Μετὰ παῤῥησίας καὶ φρονήματος προερχόμενοι.

ead. l. 25. Ἡ πόλις αὐτῶν καταπονεῖται) Ἡ πόλις αὕτη νῦν καταπονεῖται.

ead. l. 33. Δαιμόνι' ἀτρέμας ἧσο, καὶ) Deſunt. ut & paulo poſt illa αικε πόρησιν. Prius eſt ex Iliad. β', v. 200; poſterius ex Odyſſ. β', v. 186.

Pag. 469. *l.* 3. Φησὶν, ἐπιλεγόμενος) Καὶ ἐπιλεγόμενος.

ead. l. 5. Δι' ἄγνοιαν ἐν ἡμῖν) Ἐν ἡμῖν non habet Mſ. Et recte abeſſe poteſt. Non enim tam de Siculis loquitur, quam ſententiam & generale pronuntiatum de bello in univerſum effert.

ead. l. 10. Δουλεῦσαι τισιν) Δουλεῦσαι τινί.

ead. l. 12. Τῶν κερδῶν δηλονότι ἐφιέμ.) Τῶν ἐξ αὐτοῦ κερδῶν.

ead. l. 19. Γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος) In Mſ. addebatur, Ὅμηρος, οἷά τε ληϊστῆρες. Odyſſ. γ', v. 73. Sed non convenit in verba Thucydidis.

ead. l. 22. Τὸ δι' ἀντιῤῥήσεως κ. λ. δηλοῖ· τὸ δὲ κατ. τὸ διαλλ.

ἴσον δέ φησι τὸ π. ἐκ.) Δι' ἀντιῤῥήσεων κ. λόγων. Τὸ δὲ κατ. διαλλαγῆναι. ἴσον δὲ τὸ π. ἐκ.

ead. l. 25. Νῦν, φησὶν, ἐὰν μὴ προχωρήσῃ) Εἰ νῦν, φησὶν, μὴ προχωρήσει.

ead. l. 30. Ὅμηρος) Odyſſ. *ι*, v. 42.

ead. l. 33. Βούλεται γὰρ εἰπεῖν ὅτι) Deſunt.

ead. l. 35. Κρίνω) Mſ. Baſ. addit: ἀπὸ κοινοῦ τὸ χρὴ, ἵν' ᾖ, χρὴ νομίσαι τοὺς Ἀθηναίους ἀναγκαιοτέρους τῶν ἐμῶν λόγων.

ead. l. 37. Τινὰ τῶν βιβλίων τὸ ὀλίγαις ναυσὶν) Τινὰ τὰ ὀλίγαις ναυσίν.

Pag. 471. *l.* 2. Δόξαν ἐπέρχεσθαι) Ἀπὸ κοινοῦ τὸ χρή.

ead. l. 16. Ἐν πρώτοις τοῦτο φ. κ. εὖ δ. ὅ ἐστι, τὴν δούλωσιν) Ἐν πρώτοις φ. κ. εὖ δ. τουτέστι, τὴν δούλωσιν.

ead. l. 19. Τὸ δὲ ἑξῆς, πρεσβύτατον — τουτέστι τὴν δούλωσιν) Abſunt a Mſ. Recte: nam pleraque in ſuperiore annotatione leguntur. Pro iis poſt ὁμοίως ſcribitur: ὡς καὶ Ἱπποκράτης, δύο πόνων ἅμα γινομένων ὁ σφοδρότερος ἀμαυροῖ τὸν ἕτερον. Eſt in Aphoriſm. II, 46. Paulo ante κοινῶς φοβερὸν ἡ δούλωσις.

ead. l. 31. Οὕτω δηλαδὴ ὡς εἶπεν. ἤτοι εἰ) Οὕτως ὡς εἶπεν. εἰ.

ead. l. 36. Διὰ τὸ ξυμβῆναι) His additum erat ex Homeri Iliad. *ι*, v. 63: Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος.

Pag. 472. *l.* 2. Τὴν οἰκείαν οἴησιν) Τὴν ἰδίαν οἴησιν.

ead. l. 6. Καὶ ἑκάτεροι) Καὶ ἕτεροι. Ita Thucydides.

ead. l. 8. Διὰ τούτων δὲ) Διὰ τοῦτο δέ.

ead. l. 23. Καὶ νῦν) Ἡ διάνοια, καὶ νῦν.

ead. l. 26. Φοβεροὺς ἡμῖν εἶναι) Εἶναι deeſt.

ead. l. 37. Πεισθέντες μὲν ἐμοὶ) Πεισθέντες ἐμοί.

ead. l. 38. Ἀφ' ἧς ὁρμ.) Ἀφ' ὧν ὁρμ.

Pag. 473. *l.* 1. Τὴν ἰδίαν) Haec, & quae mox leguntur ad verba ἀφ' ἧς αὐτοκρ. & ad l. 10 & 11 non habet Mſ.

ead. l. 7. Ἐγκέκοπται) Ἀποκέκοπται.

ead. l. 8. Τιμωρήσασθαί τινα δηλονότι) Ἀπὸ κοινοῦ τὸ τιμωρήσασθαί τινα. Δηλαδὴ & δηλονότι etiam in his, quae ad l. 13 & 14 annotantur, a Mſ. abſunt, ut & ſaepe aliis locis.

ead. l. 16. Ἤτοι προνοοῦντας) Ἢ προνοοῦντας.

ead. l. 22. Εἰς τοὺς ἄλλους κοινωνία) Κατὰ τοὺς ἀ. κ.

ead. l. 34. Σικελικὸν πόλισμα) Ante haec verba ſcripta erant, ἀντὶ τοῦ ἀποδοθῆναι, quae in edd. ad l. 36 voc. ἀποδοῦσιν leguntur, cui expoſitio appoſita non convenit.

Pag. 474. *l.* 13. Τὰ πάντα κατεργάζεσθαι) Τοῦ πάντα κατ. nempe ἐλπίδας τοῦ δύνασθαι κατ.

ead. l. 23. Τὸν ἄλογον) Hoc palam vitiosum est. Ms. bene τὸν σύλλογον.

Pag. 475. *l.* 27. Ἤγουν ἀποθησόμενον) Deest.

ead. l. 36. Καταγγέλλει) Hoc, & omnia, quae hac pag. leguntur, usque ad l. 4 p. sq. ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ὅλως, absunt a Ms.

Pag. 476. *l.* 7. Λιθουργὸς) Hoc, & scholia ad l. 10 δένδρα καὶ ὕλην, l. 14 καὶ οἱ ἐν τῇ Νισαίᾳ, & p. 103 l. 1, desiderantur.

Pag. 477. *l.* 30. Στερηθῆναι τοὺς Λακ. τῶν Μεγαρέων) Στερηθῆναι τοὺς Λακ. τῶν Μεγάρων. Et mox, κρατήσειν τῶν Μεγάρων, non Μεγαρέων.

Pag. 478. *l.* 9. Ἑκάτεροι δηλονότι) Deest cum duobus scholiis sequentibus.

ead. l. 15. Ἐφωράθησαν) Neque hoc, neque ea, quae ad l. 12 ἐπειδὴ ἐν ταῖς ἀρχαῖς, & pag. 111 l. 6, & pag. 112 l. 10 annotantur, habet Ms.

ead. l. 21. Τὴν κατὰ τὸ Βυζάντιον) Addita sunt haec: ὅτι ἡ κατὰ Βυζάντιον Χαλκηδονὴ Μεγαρέων ἐστὶν ἀποικία.

ead. l. 25. Ὂν δηλονότι) Et haec, & quae hac pag. ad l. 4, 5, 11 & 12 voc. καταστήσειν leguntur, a Ms. absunt. Ad voc. κινούμενοι, quae est in Thucydide pag. 114 l. 5, annotatum est ἀντὶ τοῦ ταραττόμενοι.

Pag. 479. *l.* 3. Διοδεῦσαι) Desunt, ut & scholia ad l. 10, & ad pag. 117 l. 1 & 2.

ead. l. 10. Φίλοι) Ex omnibus scholiis usque ad l. 9 pag. 120 Ms. tantum tria habet, nempe ad p. 117 l. 13, & p. 120 l. 1.

ead. l. 16. Ἤγουν τῷ) Ἤγουν τοῖς Χαλκιδεῦσι, καὶ τῷ Ms. Bas.

ead. l. 22. Ἔργον εἰς τοὺς Εἵλ.) Ἔργον τὸ εἰς τοὺς Εἵλ.

ead. l. 28. Ταπεινὸν) Deest, ut & scholion ad p. 124 l. 14.

ead. l. 30. Διαιτητῇ) Ms. Bas. addit: ἡ τῶν προὐχόντων ἀρετὴ ἔν τε πόλεσι καὶ ἐν στρατείαις πανταχοῦ καθίσταται τὸ ὑπήκοον, καὶ τῶν ἐναντίων ποιεῖ μὴ καταφρονεῖν. ἐν μὲν τοῖς Ἕλλησι τὸν Βρασίδαν, καὶ τὴν αὐτοῦ στρατιὰν, ἐν τοῖς ἡμετέροις δὲ Βελισάριον εἰς παράστασιν τοῦ παρόντος λόγου παραβάλλομεν.

ead. l. 36. Ὅμηρος, Ἦτοι — μάλα λιγέως) Ὅμηρος, Παῦρα μὲν, ἀλλά. Cetera desiderantur. Est Iliad. γ', v. 213.

Pag. 480. *l.* 8. Παρέσχεν) Παρέσχεν. ἔδωκεν ὁ καιρός. Ms. Bas.

ead. l. 15. Ἡ δὲ σύνταξις Θουκυδίδειος) Fallitur. Est genus loquendi commune omnibus scriptoribus Atticis. Nec recte σύνταξιν vocat, cum ad σύνταξιν non pertineat, nec circa

eam verſetur. H. Stephanus ad Scr. al. de Dial. Att. pag. 130. Sic etiam ſupra Scholiaſtes p. 370. Ad κίνδυνον ἀνεῤῥίψαμεν in Thucydide ſcholion habet Mſ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κύβων.

ead. l. 22. Ἀντὶ τοῦ — τῶν Λακεδαιμονίων) Deſunt. Paulo poſt ad verba Thucydidis οὐχ ἵνα ξυμμάχους ὑμᾶς ἔχωμεν, adſcriptum erat οὐ γὰρ δεόμεθα συμμαχίας.

ead. l. 33. Ἐλάσσους) Hinc in Mſ. ſequitur ad voc. πάτριον in Thucydide: εἰ τὴν πάτριον ἑκάστοις πολιτείαν καταλύσας ἢ τὸν δῆμον καταδουλώσιν τοῖς ὀλίγοις τῷ δήμῳ.

ead. l. 35. Ἤγουν ἐφ' οἷς) Deeſt & hoc, & ſequens ſcholion. Sed ad ὑποδείξας adſcriptum eſt: Ὅμηρος, Ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν τοιοῦτον ἐόντα Λάθρη ὀπιπεύσας, ἀλλ' ἀμφαδὸν, αἴ κε τύχωμαι. In Homero Iliad. η', v. 243, vulgo editur ὀπιπτεύσας, & τύχοιμι· quam lectionem etiam Scholiaſtes ſecutus eſt, & ex Euſtathio annotavit Barneſius.

ead. l. 37. Περίσκεψιν, ἢ περιάθρησιν, ἢ πρόνοιαν, ἢ ἐξέτασιν) Deeſt ἐξέτασιν. Perperam relata eſt haec expoſitio ad voc. ἀρετήν· nam pertinet ad περιωπὴν, quod paulo inferius legitur in Thucyd. pag. 128 l. 10. Pollux II, 54: περιωπὴ, ἡ περιάθρησις, ὡς Θουκυδίδης. Et Suidas in περιωπή· καλεῖ δὲ (ὁ Θουκυδίδης) περιωπὴν τὴν φροντίδα καὶ τὴν περίσκεψιν. Hoc etiam animadvertiſſe videtur Hudſonus in Indice Scholiorum.

Pag. 481. *l.* 1. Τοῖς γὰρ δυνάμει (φησὶν) οὖσιν) Τοῖς γὰρ ἐν δυνάμει φ. οὐ. Ad voc. αἴσχιον haec annotantur: χειρόνως καὶ πλείονος μίσους κατακτώμενοι τὴν ἀρχὴν, ἢ ὁ μὴ προεπαγγειλάμενος.

ead. l. 22. Ὑφ' ἡμῶν) Deeſt cum duobus ſequentibus ſcholiis, quae nihil opus erat e praecedenti annotatione hic repeti.

ead. l. 29. Ἀντὶ τοῦ τῶν Ἑλλήνων) His non exponuntur verba τοῖς ἀπὸ ὑμῶν expoſitioni praefixa. Puto ea pertinere ad illa, quae paulo poſt dicit Thucydides, οἱ δὲ Ἕλληνες, & Scholiaſten hoc voluiſſe, Thucydidem, cum paulo ante dixiſſet τῶν μὲν Λακεδαιμονίων, ſcilicet ἕνεκα, nunc mutato caſu dicere οἱ δὲ Ἕλληνες, pro τῶν δὲ Ἑλλήνων ἕνεκα.

ead. l. 34. Τοὺς Ἀθηναίους) Hoc quoque non recte adſcriptum eſſe verbis τοὺς πλείους, & ad praecedens pertinere exiſtimo.

Pag. 482. *l.* 2. Ἀντὶ τοῦ, ὅρκον ἐξ αὐτοῦ λαβόντες) Totum hoc ſcholion αὐτολεξεὶ legitur in Suida v. πιστώσαντες, praeterquam quod pro ἀντὶ τοῦ ὅρκον, habet ἀ. τ. ὅρκους, & πιστοῦμαί σε ὅρκῳ, omiſſo δὲ, quod hinc recte abeſſe poteſt. Mſ. praeterea etiam haec habet: ἀντὶ τοῦ εἰς ὅρκον αὐτὸν ἐμβαλόν-

τες, καὶ ἐκ τούτου πίστιν δεξάμενοι. Et paulo poſt ad Στάγειρος, ἡ τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους πατρίς.

ead. l. 13. Πόλις Βοιωτῶν) In ed. Camerarii erat ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν. Stephanus omiſit, quod quidem non magnopere reprehendi poteſt, ſed ſunt tamen & alia nihilo maioris momenti, quae idem retinuit.

ead. l. 16. Ἤγουν, ἐν ᾧ) Ἕως ἐδίδου ὁ καιρὸς, ἤγουν, ἐν ᾧ Mſ. Baſ.

ead. l. 20. Ἤγουν) Hoc & ſequens Scholion non habet Mſ.

ead. l. 24. Χρὴν μὲν) Ad haec verba in Mſ. Baſ. ſequentia annotantur: Ἡ παροῦσα δημηγορία πλεῖον ἔχει τοῦ ἀναγκαίου, ἀφ' οὗ καὶ ἄρχεται, ὥστε ἀνάγκη πολεμεῖν πολεμίοις οὖσι.

ead. l. 25. Ἡ μὲν πρότασις) Ante haec verba Caſſ. habet διαιρεῖται ἡ δημηγορία αὕτη τῷ συμφέροντι καὶ τῷ δικαίῳ, ὑποφαίνει δὲ ὀλιγάκις καὶ τὸ δυνατόν.

ibid. Πρότασις, ἐπιπλήξεως) Πρότασις ἐξ ἐπιπλήξεως.

ead. l. 27. Πανταχοῦ ἐχθροὶ) Hinc in Mſ. ſequuntur, quae hic ſunt l. 36, hoc modo: τὸ δὲ συμπέραμα προτρεπτικὸν εἰς τὰ πρακτέα, κατὰ διορισμόν τισι τῶν ἀνθρώπον ἔτι μᾶλλον προμηθητέον. Omnia melius, quam in editis, in quibus apertum eſt, poſteriora a ſuo loco avulſa eſſe.

ead. l. 32. Ὅμηρος) Iliad. χ', v. 161. Habebat Mſ. inſuper aliam expoſitionem ad verba οὐ γὰρ τὸ προμηθὲς, quam deſcripſi ad Thucydidem.

ead. l. 33. Ἱπποδάμοιο) Mſ. Baſ. addit: οὐ γὰρ ὅμοιόν ἐστι τὸ ὑπὲρ τῆς σφετέρας μαχέσαι καὶ ὑπὲρ πλείονος. τοῦτο μὲν γὰρ φανερῶς ἄδικον, ἐκεῖνο δὲ καὶ μᾶλλον δίκαιον.

ead. l. 35. Ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖοι) Haec non ſunt in Mſ. nec referri poſſunt ad verba οἷς ἂν ἄλλος ἐπίῃ, ſed ad ſequentia Thucydidis, τοῦ δὲ πλείονος ὀρεγόμενος. De illis μᾶλλον προμηθητέον dixi ad lin. 27.

Pag. 483. *l.* 2. Καὶ τρόπου) Poſt hanc annotationem in Mſ. ad verba Thucydidis πρός τε γὰρ τοὺς, haec ſcripta ſunt: τοῖς πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας ἀντιπάλοις ἴσοις καθισταμένους. Quae autem hic annotantur ad l. 10 & 11, ab eo abſunt. Deinde poſt ſcholion ad pag. 136 l. 1. ſcriptum eſt, ἐλευθερία περιγίνεται. διόπερ καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος περιττός· quae eſt expoſitio verborum καὶ ἐλεύθερον καθίσταται.

ead. l. 7. Μέχρι θανάτου) Addit Mſ. ἀντὶ τοῦ κινδύνου ἐκ τῆς μάχης ἀπαντῶντος.

ead. l. 8. Ὑπόκειται) Ὡς αὐτοῖς ὑποτέτακται, ὡς ἔχει πρὸς αὐτούς.

ead. l. 9. Ἀντὶ τοῦ ἀναμφίβολος) Sunt hic & alia fcholia in Mf. quae vide in Notis ad Thucydidem.

ead. l. 13. Τοῖς ἑαυτοῦ) Τοῖς ἑαυτῶν Mf.

ead. l. 15. Ὅμηρος) Iliad. ζ, v. 209.

ead. l. 23. Κλίναντος ἡλίου) Κλίναντος τοῦ ἡλίου.

ead. l. 27. Τοῖς Βοιωτοῖς) Deeft, ut & fequens fcholion.

ead. l. 29. Σχῆμα Ὁμηρικὸν) Hoc & fupra annotavit laudans illud Homeri, οἱ δὲ δύο σκόπελοι. Ante σχῆμα in Mf. Baf. legitur Ἀθηναίων. Paulo fuperius ad haec verba Thucydidis ἐπ' ἀσπίδας δὲ πέντε μὲν καὶ εἴκοσιν, haec annotantur in Caff. οἷον ὡς ἐπὶ πάντας τοὺς στατηγοὺς τοὺς ἑαυτῶν οἱ Θηβαῖοι εἰς κ' καὶ ε' τάξεις ἔταξαν κατὰ βάθος.

ead. l. 32. Λόγου δηλονότι) Auctior eft Mf. hac annotatione: ἤτοι δι' ὀλίγου λόγου, ἢ ἐν βραχεῖ χρόνῳ. τὸ ἴσον δὲ ἔχει τοῖς πολλοῖς λόγοις, καὶ ὑπομιμνήσκειν μᾶλλον ἢ προτρέπειν δύναται.

ead. l. 33. Ῥιψοκινδύνως λαμβάνομεν) Adduntur haec: ἀντὶ τῶν οὐ προσηκόντων τοσόνδε κίνδυνον ἀναδεχόμεθα.

Pag. 484. *l.* 2. Ἤγουν οὐ συνέμιξαν) Deeft cum iis, quae ad lin. 10, 13 & 14 h. p. & ad pag. 142 l. 1 annotantur, & pro his omnibus ad ξυνεστήκει in Thucydide, fcribitur ἑκατέρωθεν ἑστὼς ἐμάχετο.

ead. l. 8. Τὸ ἔτι τὴν μάχην ὑπομένον) Mf. praeterea, πρὸς τὸ οἰκεῖον καὶ μὴ ἡττώμενον.

ead. l. 9. Κρεῖττον ἦν) Haec & quae ad καὶ ὠσάμενοι & ad p. 143 l. 14, p. 144 l. 1, 2 & 6 leguntur, a Mf. abfunt: in quo ad verba Thucydidis pag. 144 l. 4, πρὶν ἂν αὐτὸς, haec fcripta funt: πρὶν φησιν ἐπανέλθῃ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων αὐτός.

ead. l. 16. Ἐν τῷ Δηλίῳ) Δηλονότι τῶν πολεμίων νεκρῶν, ἵνα μὴ ἀσπόνδους αὐτοὺς ἀνέλωνται οἱ Ἀθηναῖοι. Melius, quam vulgatum ἐν τῷ Δηλίῳ· nam hoc adhuc tenebant Athenienfes.

ead. l. 27. Ὑδρεύεσθαι) Deeft.

ead. l. 29. Οἱ συμμετέχοντες) Suidas in ὁμαιχαίτας. Vide ad Thucydidem.

ead. l. 33. Ἤγουν, οὐδὲν παραλυμήνασθαι) Deeft.

ead. l. 35. Τοὺς Ἀθηναίους) Et haec, & ea, quae ad pag. 146 l. 3 & 4 fcribuntur, ignorat Mf.

Pag. 485. *l.* 5. Τοὺς Βοιωτοὺς) Τοὺς Θηβαίους ἀξιοῦντας κομίζεσθαι μὲν τὸ ἱερὸν τὸ ἐπὶ Δηλ. ἀνταποδιδόναι δὲ τοὺς νεκροὺς τοῖς Ἀθηναίοις ἀσεβεῖν μᾶλλον ἤπου τοὺς Ἀθηναίους μὴ θέλοντας κομίσασθαι τὰ μὴ πρέποντα τοῖς ἱεροῖς νεκροὺς θεῶν ἀντικαταλλάττεσθαι. Caff. Ἀσεβεῖν τοὺς Θηβαίους ἀντὶ τῶν ἱε-

ρῶν, ἤγουν λαβόντας τὸ ἱερὸν, ἀποδιδόναι τοὺς νεκρούς. Reg. Deinde ad verba Thucydidis pag. 147 l. 6, εἰ δὲ ἐν τῇ ἐκείνων, Caff. haec habet: εἰ δὲ δοκοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι ἰδίαν εἶναι τὴν γῆν ἐν ᾗ οἱ νεκροὶ κεῖνται, αὐτοὶ τὸ ποιητέον γιγνωσκέτωσαν. Ad verba καὶ οὐκ ἂν αὐτοὺς βίᾳ σφῶν κρατῆσαι αὐτῶν ibid. l. 9, καὶ οὐκ ἂν τοὺς Βοιωτοὺς κατισχύσειν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ Ὠρωπίᾳ ὡς τοὺς νεκροὺς κατασχεῖν αὐτῶν. Ad ſequentia οὐδ' αὖ ἐσπένδοντο δῆθεν, l. 10, οὐδ' αὖ ἐσπένδοντο προφάσει ὡς δῆθεν Ἀθηναίων οὔσης τῆς γῆς. τί γὰρ καὶ ἔδει περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ τοῖς Βοιωτοῖς σπένδεσθαι; Ac denique ad εὐπρεπὲς εἶναι ἀποκρίνασθαι, l. 11, εὐπρεπὲς δὲ εἶναι ἀποκρίνασθαι ἐκ τῆς Βοιωτῶν ἀπιόντας τοὺς Ἀθηναίους ἀπολαβεῖν ἅπερ αἰτοῦσι.

ead. l. 7. Κατὰ φύσιν) Paulo poſt ad ἐσεσιδήρωτο ſcriptum eſt, ὥστε ὑπὸ τοῦ πυρὸς μὴ βλάπτεσθαι τὴν κεραίαν.

ead. l. 12. Ἀμφίπολις) Paulo poſt ad Ἀρισταγόρας ὁ Μιλήσιος in Mſ. eſt: οὗτινος καὶ Ἡρόδοτος μέμνηται πολλάκις. Et ad ὑπὸ Ἠδώνων· ἀπὸ τῆς Ἤδωνες πλ. καὶ οὐκ ἀπὸ τῆς Ἠδωνοί. ὅθεν ὑποκατιὼν Ἤδωνας ἔφη, καὶ οὐχὶ Ἠδωνούς.

ead. l. 13. Τὸν Στρυμόνα) Deeſt. Ad περιφανῆ hoc ſcholion legitur: ἐν τοιούτῳ χωρίῳ κατῴκισεν, ὃ περιφανὲς ἔκ τε γῆς καὶ θαλάσσης ἐστίν.

ead. l. 23. Διαπεραιώσεως) Hoc, & quae ad l. 11 h. p. & l. 2 & 8 pag. 155 ſcribuntur, non habet Mſ.

ead. l. 38. Μεταβληθὲν τὴν γνώμην) Μεταβεβλημένον τῇ γνώμῃ.

Pag. 486. *l.* 1. Τὸν Βρασίδαν) Deeſt, una cum illis, quae ad l. 12 h. p. & l. 3 & 5 pag. 158 annotantur.

ead. l. 5. Ὁ Βρασίδας) Hoc quoque, ut & annotationes ad l. 10 & 11 h. p. & l. 9 pag. 159, l. 13 pag. 160, & l. 2 pag. 161, a Mſ. abſunt. Ad ἀσφαλεῖ, quod eſt pag. 160 l. 12 in Thucydide, ſcriptum eſt πάρισον· qua figura delectari Thucydidem, etiam Dionyſius Halic. obſervat. Deinde illa, εἰωθότες οἱ ἄνθρωποι, exponuntur ſcholio, quod in Notis ad hunc locum Thucydidis deſcripſi.

ead. l. 18. Ἔθνος δηλονότι) Ante haec ad v. Ἄθως p. 162 l. 8 in Thucydide, eſt μέρος ὢν τῆς ἀκτῆς δηλονότι. Et ad διγλώσσων l. 13, ἀντὶ τοῦ, πολυγλώσσων.

ead. l. 20. Τὴν Τορώνην) Non eſt in Mſ. nec haec, nec ſequens expoſitio.

ead. l. 22. Τῆς προδοσίας) Illis, quae paulo poſt in Thucyd. leguntur, ἐτήρουν τὴν πρόσοδον, adſcriptum eſt παρεφύλαττον τὸ τῆς παρουσίας. Et ad φρουρούς, pag. 164 l. 7, Τὸ ἑξῆς, τοὺς φρουροὺς διέφθειραν.

ead. l. 31. Ταῖς ἡμέραις δηλονότι) Haec, & omnia, quae ſequuntur, uſque ad pag. 170 l. 9 ἐπιφερόμενος abſunt a Mſ. excepto eo, quod ad pag. 168 l. 2 legitur. Sed ad verba Thucydidis ἔλεξε τοῖς ἐν τῇ Ἀκάνθῳ παραπλήσια, adſcriptum eſt: ἐν τῷ ϛʹ τῶν συγγραφῶν διάλεξις Βρασίδου πρὸς Τορωναίους. Haec apparet ab aliquo ſcripta eſſe, qui ſequebatur diviſionem Hiſtoriae Thucydidis in XIII libros. Neque tamen carent errore. Nam ſive auctor illius annotationis indicare voluit ſummam orationis Braſidae ad Toronaeos, quam hic exponit Thucydides, ſive orationem eiuſdem ad Acanthios, quae c. 85 huius libri legitur, debuit dicere ἐν τῷ ζʹ. Illi enim, qui Hiſtoriam hanc in XIII libros partiebantur, librum ſeptimum inchoabant ab iis, quae in principio capitis 78 huius libri ſcripta ſunt, Βρασίδας δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον cet. ut ibi monet Scholiaſtes.

ead. l. 35. Τοῖς προδόταις) Poſt haec ad verba Thucydidis pag. 168 l. 8, ἡγούμενος οὐδὲν χείρους τῇ ἐκείνων φιλίᾳ, hoc ſcholion habet Mſ. ἡγούμενος μὴ χείρους φανήσεσθαι παρ' ἡμῖν αὐτοὺς διὰ τὸ Ἀθηναίοις γεγονέναι φίλους.

Pag. 487. *l.* 18. Ἤγουν κατὰ τὴν π. τ. π. ν.) Deſunt, una cum iis, quae ad pag. 173 l. 3 ὅπως, leguntur.

ead. l. 32. Ἤγουν, κύριοι συμβῆναι ἄνευ τῶν πόλεων) Haec in Mſ. atramento & manu recenti ſcripta ſunt, vetuſta & minio illa: ἀντὶ τοῦ αὐτοκράτορες ὄντες, ὡς κύριοι εἶναι συμβῆναι ἄνευ τῶν πόλεων αἷς ἐπήρχοντο.

Pag. 488. *l.* 4. Τῶν Πελληνῶν) Deeſt. Quae deinde ſcribit Thucydides pag. 177 l. 12 αὐτὸς δὲ ἐν κελητίῳ cet. ita exponuntur: ὁ Βρασίδας εἰς τὴν Σκιώνην ἔπλει ἐν πλοίῳ μικρῷ, προαγούσης τριήρους, ὅπως εἰ μὲν αὐτὸς ἐντύχοι πολεμίῳ πλοίῳ ἡ τριήρης ἐπελθοῦσα βοηθήσειεν αὐτῷ. εἰ δὲ ἀντίπαλος τριήρης ἐξεναντίας ἐπιφέροιτο, αὐτὸς ἐν τῷ κέλητι διασωθείη. ἔμελλε γὰρ ἡ τριήρης ἡ πολεμία οὐκ ἐπὶ τὸ κελήτιον ὁρμῆσαι, ἀλλ' ἐπὶ τὴν τριήρη.

ead. l. 5. Δι' ἀτολμίαν) Hoc itidem recentius & atramento ſcriptum erat, antiqua & minio ſcripta haec: οὐχ ὑπέμειναν οἰκήσαντες περὶ τῆς ἐλευθερίας ἐν ἀνάγκῃ γενέσθαι. οἰκεῖον γὰρ ἀγαθὸν τὴν ἐλευθερίαν λέγει. Οἰκήσαντες vel corruptum eſt, vel aliquid excidit.

ead. l. 24. Ἀντὶ τοῦ) Deeſt & hoc & ſequens ſcholion.

ead. l. 37. Ἤγουν, οἳ ἔμελλον ἥξειν) Haec, ut & ea, quae ad l. 14 h. pag. & ad pag. 185 l. 7, & l. 8 διὰ τὸ δέος annotantur, non habet Mſ.

Pag. 489. *l.* 24. Ἤγουν ἔταξε) Tota haec pars huius scholii deest.

ead. l. 22. Περὶ τῆς δημοκρατίας φησὶ) Τὴν δημοκρατίαν λέγει.

ead. l. 33. Τοῦ ἐπιέναι δηλονότι. ἤγουν, ἐκφοβοῦσι μέλλοντες ἐπιέναι) Desunt, & pro iis tantum est οἱ βάρβαροι.

ead. l. 36. Δέος ἐμποιοῦσι) Non est in Ms. Paulo post δήλωσιν ἀπειλῆς exponuntur ἔμφασιν καταπλήξεως.

Pag. 490. *l.* 33. Τοῦ τόπου τοῦ Περδίκκα) Abest a Ms.

Pag. 491. *l.* 10. Μακροτέρα ὁδῷ κατ' ἐκεῖνον) Ἄλλῃ μακροτέρα ὁδῷ.

ead. l. 19. Ἤγουν, δημότου ἐναντιωθέντος) Hoc scholion non habet Ms. Pro eo ad κατὰ τὸ στασιωτικὸν scriptum est, κατὰ τὸ ἀντιστασιάζον.

ead. l. 32. Βιασάμενοι τὴν φ. ν. ἀ. πρὸς θάλ.) Ὑπερβατόν. βιασάμενοι τ. φ. ν. ἀ. παρὰ θάλ.

ead. l. 36. Ὁ Περδίκκας δηλονότι) Ad ea, quae in Thucydide p. 198 l. 10 leguntur, ἔνδηλόν τι ποιεῖν Ms. habet expositionem, quam vid. in Notis ad Thucyd.

Pag. 492. *l.* 4. Οὐκ ὄντος νομικοῦ) Οὐκ ὄντος νομίμου. Et sic rursus paulo post.

ead. l. 7. Καὶ μὴ τοῖς εὐτυχοῦσι. Γράφεται ἐντυχοῦσι) Haec non sunt in Ms.

ead. l. 8. Καὶ τὰς πόλεις μὴ τοῖς τυχοῦσι πιστεύειν) Thucydides: ὥστε τῶν πόλεων ἄρχοντας καθιστάναι, καὶ μὴ τοῖς ἐντυχοῦσιν ἐπιτρέπειν. Hic Scholiastes ἐντυχοῦσι nihil aliud iubet denotare, quam τυχοῦσι. nec aliter intelligens Valla, cum Aem. Porto, *quibuslibet* vertit. Enenckelius, *cuilibet ex vulgo*. Ablancurtius vero, Graecum propius redditurus, *afin d'empêcher qu'on n'y mît les premiers venus*. Quam interpretationem ut meliorem ceteris habeo, ita plus aliquid dicere, quam τυχοῦσι aut *cuilibet ex vulgo* existimo. Ulterius progressus Winsemius hisce, *neque enim gubernationem civibus in singulis civitatibus permittebant*, satis indicat, ἐντυχοῦσιν idem sibi significare visum, ac ἐνοικοῦσιν, h. e. τοῖς πολίταις. Sed cum aliunde haud possit forte demonstrari talis significatus verbi, nec necesse sit, contenti erimus illud ex Gallici interpretis mente sumere, ac ita breviter circumscribere: *neque gubernationem eis, in quos forte primos civium, sese ad hoc offerentes in urbibus istis inciderent, permittere*. Forsan quoque aptius hoc modo omne illud, quod in ἐντυχοῦσιν emphaticum habetur, expresserimus. GRAMM.

ead. l. 10. Ἤγουν ἐγκαλέσαντες) Deest cum omnibus, quae

in edd. leguntur usque ad pag. 201 l. 10 τοῦ γὰρ κώδωνος, exceptis expositionibus ad l. 11 h. p. & p. 200 l. 6 & 14. Praeter ea autem, quae in edd. sunt ad p. 200 l. 6, in Ms. etiam alia leguntur, quae vide in Notis ad Thucydidem.

ead. l. 19. Ἴσης) Σημείωσαι ἀγγ ὡμαλος μάχη.

ead. l. 21. Τοῦ γὰρ κώδωνος παρενεχθέντος) Θουκυδίδης, τοῦ γὰρ κ. π. ἀρσενικῶς. Σοφοκλῆς, Χαλκοστόμου κ. ὡς Τυρσηνικῆς, θηλυκῶς. Locus Sophoclis est in Aiace v. 17.

ead. l. 25. Προσθεῖναι) Ms. προθῆναι. E sequentibus, quae sine causa repetita sunt, liquet legendum esse προσθεὶς.

ead. l. 28. Ἡ πρόσθεσις ἐγένετο. Ὑπερβατὸν) Desunt.

ibid. Τοῦ κώδωνος (φυσὶ) παρενεχθέντος) Τοῦ γὰρ κώδωνος παρενεχθέντος· & coniunguntur cum praecedenti scholio.

In fine libri Ms. haec habet: ἀποροῦσί τινες ψυχρὰν ἀπορίαν, διά του Θουκυδίδης ἔχων τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς θ', ἡ συνεγράψατο ἱστορίας· ὁ δὲ Ἡρόδοτος ἔχων ἀπὸ του ἡ, εἶπε θ', ὧν ἡ λύσις ψυχροτέρα. ὅτι ἐπειδή, φασιν, ἀπὸ τοῦ ἡ ἕως τοῦ ς', θ' στοιχεῖά εἰσιν, ἀπὸ δὲ τοῦ θ' ἕως τοῦ ὀ, ὀκτώ εἰσι· τὸ πρῶτον ἐνταῦθα τοῦ ὀνόματος γράμμα ἀριθμήσαντες καὶ τὸ ὕστερον· ἡ δὲ ἀληθεστέρα λύσις τοιαύτη, ὅτι ὁ Θουκυδίδης οὐ διεῖλεν εἰς ἱστορίας, ἀλλὰ ἃ συνεγράψατο. καὶ δῆλον ἐκ τῆς διαφωνίας τῶν κριτικῶν· οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν διεῖλον εἰς ὀκτὼ, οἱ δὲ εἰς ιγ', τὴν πρώτην εἰς β', καὶ τὰς ἄλλας ἑπτὰ εἰς ια'. Est hoc vere frigidum ζήτημα, & frigidior etiam illius λύσις. Quod hic scribitur Ἡρόδοτος εἶπε θ', mihi suspectum est, & Scholiastes fortassis scripserat ἔλιπε θ'. Quid autem in his verbis, ἀλλὰ ἃ συνεγράψατο, sit ἃ, non scio; sed sensus est idem, ac si dixisset ἀδιαιρέτως.

Erat ibidem & alia annotatio his verbis: Ἰστέον ὅτι εἰς τὸ κομψὸν τῆς φράσεως Θουκυδίδης Αἰσχύλον καὶ Πίνδαρον ἐμιμήσατο. εἰς δὲ τὸ γόνιμον τῶν ἐνθυμημάτων τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον Ἀντιφῶντα. εἰς δὲ τὴν λέξιν Πρόδικον, ὅθεν καὶ Προδίκου λέξεις ἐν τῷ κειμένῳ σημαιούμεθα. εἰς δὲ τὸ γνωμικὸν τοὺς Ἰσοκρατικοὺς, Εὐριπίδην καὶ τοὺς ἄλλους· τοῖς γὰρ αὐτοῖς χρόνοις ἦσαν. εἰς δὲ τὴν οἰκονομίαν τὸν ποιητήν. Haec omnia manu vetusta scripta erant.

ead. l. 31. Ἡ ἐφ' ἑνὸς) Abest a Ms.

ead. l. 34. Οἱονεὶ ἐχεχειρία) A. Gellius l. 1, c. 25: Graeci cessationem pugnae pactitiam ἐκεχειρίαν dixerunt, exemta una litera sonitus vastioris, & subiuncta lenioris. nam quod eo tempore non pugnetur & manus cohibeantur, ἐκεχειρίαν appellarunt. HUDS. Ms. Οἷον καὶ ἐχεχειρία. Suidas, apud quem in ἐχεχειρία haec leguntur, ἐχεχειρία τις οὖσα.

Pag. 493. *l.* 4. Ὤρου) Asteriscus appositus indicio est, eos, qui haec ediderunt, putasse hanc vocem corruptam esse. Si quid emendandum est, putem legendum esse Ὦρος, & designari *Orum* Grammaticum, cuius testimonium Scholiastes Thucydidis etiam alibi, & veteres Critici saepe advocant. Suidas: Ἀδραμύτειον. οὕτως Εὔπολις, καὶ Ἀδραμυτηνός. ὁ δὲ Θουκυδίδης Ἀτραμύττειον.

ead. l. 15. Τὸ καινὸν) Desunt.

ead. l. 18. Τὸ μέρος δηλ.) Ἢ τὸν περίβολον. τὸ μέρος δηλ. Mſ. Baſ.

ead. l. 31. Εἰς τὴν πόλιν) Εἰς τὴν πολιτείαν.

ead. l. 33. Τῶν Λεοντίνων) Non habet Mſ.

Pag. 494. *l.* 1. Πρασιὰς) Πρασίας, & paulo post Βρικιννίας.

ead. l. 9. Ὡμίλησε) Ὡμίλησεν. ἔταξε δοῦναι χρήματα ὑπὲρ φιλίας καὶ συμμαχίας. Posterior interpretatio aliena est ab hoc loco. Vid. ad V, 61, & VI, 62.

ead. l. 12. Σικελιῶται λέγονται) Verius Ammonius in libello *de similibus & differentibus vocabulis*: Σικελὸς ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς Σικελίας ὤν· Σικελιώτης δὲ, ὁ Σικελὸς μὲν μὴ ὤν, τὴν δὲ χώραν αὐτὴν οἰκῶν. HUDS. Nulla est pugna inter Scholiasten & Ammonium. Barbari indigenae sunt Σικελοί· Graeci, & alii, qui aliunde in Siciliam venerant, Σικελιῶται. Eodem modo Ammonius distinguit Ἰταλοὺς & Ἰταλιώτας. Mſ. in fine huius annotationis recte, οὕτω καὶ ἐπὶ Ἰταλιωτῶν καὶ Ἰταλῶν.

ead. l. 14. Συνῄεσαν) Συνήνεσαν Caſſ. Συνῄεσαν, εἰρήνην ἐποίουν Mſ. Baſ.

ead. l. 22. Ἀντὶ τοῦ) Deest.

ead. l. 25. Τῇ ἀργίᾳ) Τῇ ἀργότητι.

ead. l. 31. Ἀναλογίστως) Ἀλογίστως.

Pag. 495. *l.* 9. Συγκλύδων) Ἐπηλύδων.

ead. l. 11. Ἢ ἄνευ προόψεως. ἤγουν οὕτως — τὸ καταφρονήσεως τοῦ ὄντος) Omnia absunt a Mſ.

ead. l. 18. Ὤετο) Deest.

ead. l. 30. Ἀτολμίαν παράσχῃ. ὑμῖν δηλανότι) Ἀτολμίαν. δειλίαν.

ead. l. 38. Ἁρμοττομένου) Ἁρμοττόμενος.

Pag. 496. *l.* 1. Παρέχει) Hoc inter versus recenti manu scriptum erat. Κλέμματα, quod l. praecedenti dicit Thucydides, exponitur στρατηγήματα.

ead. l. 3. Ἀπαράσκευοι εἶναι) Ἀπαράσκευοι εἰσίν.

ead. l. 4. Πρὸ τοῦ οὖν ταχθῆναι) Πρὸ τοῦ συνταχθῆναι.

ead. l. 9. Φαίνονται) Deest.

ead. l. 10. Ὅμηρος) Iliad. δ, v. 531.

ead. l. 37. Περιττὸς ὁ καὶ) Suspicor, annotatiunculam non respicere verba, quibus adscripta est, sed suo loco motam, retrahi debere ad antecedentia haec καὶ δὶς ἢ τρὶς προσβαλόντα. Hic enim poterat ratione quadam (quamvis & isto loco fallente) cogitare Grammaticus de superflua praepositione καὶ, cum ne species quidem πλεονασμοῦ in verbis, quae vulgo indicantur. GRAMM. Recte Grammius. Ms. περιττὸς ὁ καὶ σύνδεσμος. Hoc manus vetus nota quadam apposita ad καὶ δὶς retulerat. Eam deinde recentior cancellaverat, & ad alterum καὶ, cui in edd. haec annotatio adscribitur, apposuerat. Add. H. Stephanum ad Scripta de Dial. pag. 53.

Pag. 497. *l.* 30. Οἱ δ᾽ αὖ Λακ.) Ad haec Ms. Bas. ἀπὸ κοινοῦ εἶχον τὴν γνώμην πρὸς τὴν εἰρήνην νοητέον. Mox ad ξυνέβαινε in Thucyd. p. 227 l. 4 idem habet: ἐνταῦθα ἡ ἀπόδοσις τῆς ὅλης ἐννοίας ἀπὸ τοῦ, πρὸς τὴν εἰρήνην μᾶλλον τὴν γνώμην εἶχον.

ead. l. 35. Μήπως αὐτομολήσωσιν) Ἡ δὲ ἔννοια, μήπως αὐτομ.

Pag. 498. *l.* 3. Μετὰ σπονδῶν ποιεῖσθαι) Μετὰ σπ. ποιῆσαι.

ead. l. 13. Ἤτοι προσδεξομένους, δηλονότι τὴν εἰρήνην) Προσδεξομένους. λείπει τὴν εἰρήνην.

ead. l. 15. Προσδεξομένους) Thucydides: ἀπιστότερος διαβάλλων. Scholiastes: διαβάλλων) προσδεξομένους, λείπει τὴν εἰρήνην. Loquitur auctor de Cleone, quod paci ideo adversaretur, quod putaret in illa flagitia sua manifestiora fore, suamque imminutum iri auctoritatem in obtrectando. An igitur legerat Scholiastes in suo Thucydidis exemplari διαβάλλων προσδεξομένους; ita quodammodo videtur. cur enim ellipsin indicaret suppleretque hic non auctoris, sed suae locutionis? nisi recentior fortasse Grammaticus antiquioris glossam suppleverit. Sed rem ipsam inspiciamus. Sane qui ad τὸ διαβάλλειν intelligi debet accusativus, non tam erit τοὺς προσδεξομένους τὴν εἰρήνην, quam potius in genere quosvis τοῖς πράγμασι προεστῶτας καὶ τοὺς στρατηγούς. Hos enim bello durante, impune insectari promtum erat Cleoni, & nunquam deficere poterat occasio obtrectandi, prono scilicet ad credenda quaevis eius generis Atheniensium vulgo: πολέμου γὰρ καθεστῶτος, ἀεὶ ἀνάγκην εἶναι τοὺς προὔχοντας ἀπὸ τῶν ξυμφορῶν διαβάλλεσθαι, dicit, ex sententia Plistoanactis Noster c. 17. Talis etiam describitur character Cleonis lib. 4, c. 28. At restituta pace cessatura haec omnia esse prospiciebat facile ἀνὴρ κακοῦργος. GRAMM. Ms. non habet hoc scholion. Et apertum est temere repetitum esse ex iis, quae ad l. 5 anno-

tata sunt. Non raro eandem expositionem bis aliis atque aliis locis scriptam inveni, primum a vetustiore, deinde a recentiore librario, qui scholia ex aliis Codicibus suppleverat, nec statim animadverterat, quaedam iam adscripta esse.

ead. l. 20. Ἤγουν ὑβριζόμενος) Deest Caff. In Reg. ad ὑβριζόμενος haec manu vetusta scripta sunt: Πλειστοάναξ ὁ Παυσανίου βασιλεὺς Λακεδαιμονίων, ὃς φεύγων κάθοδον εὕρετο. ἔφευγε δὲ, διὰ τὸ ποτὲ πρότερον δόξαι δῶρα παρ' Ἀθηναίων λαβὼν ἀναχωρῆσαι τῆς Ἀττικῆς. In Thucydide est ἐκ τῆς Ἀττικῆς.

ead. l. 23. Ἤγουν, τὴν προαγορεύουσαν ἐκ μαντείας) Non est in Caff. nec quae ad l. 4, & 5 ἀναφέρειν, & ad l. 13 annotantur.

ead. l. 37. Οἱ μὲν τὴν δόκησιν) Lusisse operam prolixiore hac annotatione Scholiastes censendus, cum hodierna lectio δοκοῦσαν pro δόκησιν, sensum loci ponere extra dubium videatur. Insolens enim nimis, dura atque insuavis foret locutio, διὰ τὴν ἐκ τῆς Ἀττικῆς ποτὲ μετὰ δώρων δόκησιν ἀναχώρησιν. GRAMM.

Pag. 499. *l.* 2. Μᾶλλον) Abest.

ead. l. 4. Ἵν' οὕτω νοῆται) Ἵνα ᾖ.

ead. l. 7. Ἐν Λυγκαίῳ) Ἐν Λυκαίῳ e Thucydide scribebat Aem. Portus.

ead. l. 9. Ἔτι ἑνὸς δέοντι) Amplectamur potius emendationem Fr. Porti ἔτει legentis pro ετι, quam & ex duobus Codd. MSS. Anglicis confirmatam dedit Oxoniensis editor, & nos damus ex Hafniensi Rostgaardiano. GRAMM.

ibid. Τοῦτο συντακτέον τῷ χρόνῳ. ἤγουν μετὰ τὸν χρόνον τῆς προῤῥήσεως τῆς μαντ. προτρέψαι τοὺς Λακ.) Τοῦτο συντακτέον τῷ χρόνῳ δὲ προτρέψαι τοὺς Λακεδαιμονιους. Non necessaria sunt, quae in edd. interponuntur. Sententia est, illa τῷ χρόνῳ δὲ προτρέψαι τοὺς Λακεδαιμονίους φεύγοντα αὐτὸν ἐς Λύκαιον ἔτει ἑνὸς δέοντι εἰκοστῷ καταγαγεῖν, & cetera, quae in Thucydide inter Λύκαιον & ἔτει sunt, διὰ μέσου poni.

ead. l. 14. Μὴ ἂν αὐτὸς παρέξων) Μὴ ἂν αὐτὸς παρέξειν. Sic Thucydides in infinitivo, ἀνεπίληπτος εἶναι, non ἐσόμενος.

ead. l. 25. Αὐτοτελεῖς αὐτοὺς, καὶ μὴ ἄλλοις συντελοῦντας) Αὐτοτελεῖς αὐτοὺς, καὶ μὴ ἄλλῳ συντελοῦντας. recens manus super ἄλλῳ scripserat ἄλλοις. Sed haec non ad verba τὴν Νίσαιαν, verum ad αὐτοτελεῖς, quod pag. 232 l. 14 in Thucyd. legitur, pertinent. Vide ibi.

ead. l. 27. Ἤγουν, τοῖς καθ' αυτοὺς νόμοις χρωμένους) Desunt.

ead. l. 29. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔχειν αὐτοτελεῖς) Παρ' αὐτοῖς δίκας διδόντες καὶ λαμβάνοντες, καὶ μὴ ὑπ' ἄλλων κρινόμενοι. ἀ-

πὸ κοινοῦ τὸ ἔχειν ὑποτελεῖς. Cetera poſt αὐτοτελεῖς deſunt. In omnibus, quas vidi, edd. nec minus in Mſ. hic perturbatus eſt ordo ſcholiorum, qui ita reſtitui debet. Thucyd. p. 232 l. 1. Τὴν Νίσαιαν) Ἀπὸ κοινοῦ, τὸ ἔχειν. lin. 11 & 14, ut in edd. ibid. Καὶ αὐτοτελεῖς) αὐτοτελεῖς αὐτοὺς, καὶ μὴ ἄλλοις συντελοῦντας. ibid. Καὶ αὐτοδίκους) αὐτόδικοι ἄνθρωποι, οἱ ἐν αὐτοῖς τὴν διαφορὰν δίκῃ λύοντες, καὶ μὴ μετάγοντες αὐτὴν εἰς ὑπερορίους ἀνθρώπους.

Pag. 500. *l.* 10. Παρελθουσῶν) Πρὸς ἀκρίβειαν. προελθουσῶν.

ead. l. 11. Ἤγουν, ἀκριβὴς ἡ ἀλήθειά ἐστιν) Abſunt a Mſ. Sed puto ad ἀκριβὲς annotatum fuiſſe, quod paulo ante ad παρενεγκουσῶν legebatur.

ead. l. 21. Τὸ αἴτιον τοῦτό ἐστι τοῦ τὸν Θουκυδίδην) Αἰτία δὲ τούτου ἐστὶ τοῦ καὶ τὸν Θουκυδίδην.

ead. l. 36. Οἱ Λακεδαιμόνιοι) Deeſt.

Pag. 501. *l.* 16. Τὴν ἐπελθοῦσαν πόλιν) Ita καταλύειν eſſet *evertere*. Sed non puto hanc ſententiam eſſe, & potius cum interpretibus ſupplendum τὸν πόλεμον; ut infra cap. 47 in foedere inter Athenienſes, Argivos, Mantinenſes, & Eleos: καταλύειν δὲ μὴ ἐξεῖναι τὸν πόλεμον πρὸς ταύτην τὴν πόλιν μηδεμιᾷ τῶν πόλεων, ἢν μὴ ἁπάσαις δοκῇ. Neque tamen alibi apud Thucydidem hac ſignificatione καταλύειν ſine accuſativo πόλεμον poſitum inveni. Stephanus hic annotat, Scholiaſten verbum καταλύειν aliter accepiſſe, quam Vallam, & de hoc loco aliquid dicturus fuerat, ſi ultra librum ſecundum annotationes produxiſſet.

ead. l. 19. Ἤγουν τὸ πλῆθος τῶν δούλων) Non eſt in Mſ.

ead. l. 23. Ὧν μετεῖχον καὶ οἱ σύμμαχοι) Et hoc deeſt, & ſequens ſcholion.

Pag. 502. *l.* 5. Προλεγόμενον) Λεγόμενον.

ead. l. 15. Μετὰ τοῦ πολέμου κατέστη) Deſideratur una cum ſcholio ſequenti.

ead. l. 30. Οἱ συντεταγμένοι τοῖς Ἀργείοις, ἤγουν συνθέμενοι) Οἱ συνθέμενοι τοῖς Ἀργείοις.

Pag. 503. *l.* 7. Τοὺς καρποὺς καὶ τὰς προσόδους λαβόντες) Huc reſpicere potuit Suidas: ἐκκαρπωσάμενοι· προσόδους μεγάλας λαβόντες.

ead. l. 30. Ἤγουν ᾐτιῶντο) Hoc inter verſus ſcriptum erat ſuper οἱ Ἀργείοις. Significare voluit ſcriba, repetendum eſſe e praecedentibus ᾐτιῶντο.

Pag. 504. *l.* 5. Τοῖς ἐπὶ Θρᾴκης) Additum eſt, ἀντὶ τοῦ, ἄλλους ὅρκους· quo exponitur ἰδίᾳ.

ead. l. 26. Τῆς δίκης δηλονότι) Deest.

Pag. 505. *l.* 12. Οἱ Μαντινεῖς) Οἱ Μαντινεῖς, οἱ Παῤῥάσιοι, ἤτοι τοὺς Παῤῥασίους, οἱ ἦσαν ἐν Κυψέλῳ. Mſ. Baſ.

ead. l. 32. Τοῦ λῦσαι τὰς σπονδὰς) Haec manu vetuſta ad verbum γιγνώσκειν adſcribebantur; cetera, quae ibi leguntur, recenti inter verſus.

ead. l. 36. Οὐκ ἔστιν ἀκατάλληλον) Οὐκ ἔστι κατάλληλον coniicit H. Stephanus in Proparaſceue pag. 16 & 18. Sic Mſ.

Pag. 506. *l.* 1. Τὸ μὲν Πάνακτον ἑ. Β. οὕτω πονῆσαι) Τὸ μέντοι Πάνακτον ἑ. Β. οὕτως ποιῆσαι.

ead. l. 7. Φησὶ δηλονότι) Deſunt. Stephanus in Proparaſceue dicit, Scholiaſten ad nauſeam uſque uti τῷ δηλονότι. A Mſ. quamplurimis locis abeſt, ut & φησί.

ead. l. 12. Γράφεται παρακινοῦντες) In Mſ. tantum παρακινοῦντες inter verſus recenti manu ſuper προκαλούμενοι ſcriptum erat; pro interpretatione ſcilicet τοῦ προκαλούμενοι, ut multa alia.

ead. l. 30. Ἀλλ' ἐλπίζοντες. ἤτοι φροντ.) Ἀντὶ τοῦ, ἐλπίζοντες. Pro διανοίᾳ ἐπηρμένη puto legendum διανοίᾳ ἐπηρμένοι.

Pag. 507. *l.* 12. Πιστοὶ ἦσαν πείθοντες) Πιστοὶ ſine dubio corruptum eſt. Non invenio nunc, quod in locum illius ſubſtitui poſſit, niſi forte πολλοί.

ead. l. 13. Τὸ γένος τῶν τοῦ Ἀλκιβιάδου προγόνων) Haec deinde ad voc. πάππου annotantur.

ead. l. 15. Αὖθίς τε ὁ Ἀλκιβιάδης) Αὖθις δὲ ὁ Ἀλκιβιάδης.

ead. l. 30. Γράφεται ἀποστῇ) Etiamſi utraque ferri poteſt lectio, ἀποστῇ vel ἀπωσθῇ, & commode, utramvis elegeris, hic exponi, non dubito tamen, quin qui verba totius loci, altius paulo repetiti, accuratius expendant, ἀπωσθῇ alteri anteponant. L. Valla nobiſcum facit, vertens, *ne Argivorum ſocietas reſpueretur:* quam interpretationem retinere placuit H. Stephano & Ae. Porto. Sed ἀποστῇ exprimit Enenckelius: *ne Argiva ad irritum caderet ſocietas,* pag. 242. GRAMM. Mſ. hoc non habet.

Pag. 508. *l.* 6. Γράφεται, ὥσπερεί γ' αὐτοὺς) Ignorat Mſ.

ead. l. 7. Τὸ ἐπὶ Ἀθηναίους cet.) Haec quoque deſunt.

ead. l. 14. Οἱ ἐπιδημοῦντες ἄρχοντες) Mſ. ita: ἐν Ἀθήναις ἡ βουλὴ, αἱ ἔνδημοι ἀρχαὶ, οἱ Πρυτάνεις. ἐν Ἄργει ἡ βουλὴ, οἱ ὀγδοήκοντα, αἱ ἀρτῦναι. ἐν Μαντινείᾳ οἱ δημιουργοὶ, ἡ βουλὴ, αἱ ἄλλαι ἀρχαὶ, οἱ θεωροὶ, οἱ πολέμαρχοι. ἐν Ἥλιδι οἱ δημιουργοὶ, οἱ τὰ τέλη ἔχοντες, οἱ ἑξακόσιοι, οἱ θεσμοφύλακες.

ead. l. 22. Γράφεται, ἣν ἔκτῳ Ὀλυμπικῷ) Deſunt.

Pag. 509. *l.* 8. Βεβαιοτέρους ἐποίει) Βεβαιότερον ἐποίει.

ead. l. 9. Μετὰ βοηθείας δραμόντες) Sic rursus l. 28 ἐβοήθησαν exponit μετὰ βοηθείας ἦλθον. Sed hoc & hic & ibi a Mſ. abeſt. Et rectius dixiſſet μετὰ βοῆς δραμόντες, & μετὰ βοῆς ἦλθον· ut II, 4, βοηθήσαντες, μετὰ βοῆς συνδραμόντες. Monet etiam ſupra alicubi Stephanus.

ead. l. 24. Γράφεται ὁμολογεῖν) Deeſt.

Pag. 510. *l.* 13. Τοῖς ἰδίοις συμμῖξαι συμμαχίαν, τότε καὶ αὐτοὶ ἐστράτευσαν) Τοῖς ἰδίοις συμμῖξαι συμμάχοις, τ. κ. α. ἐξεστράτευσαν.

Pag. 511. *l.* 6. Προστεθείσῃ) Ad ἔχοντες, quod paulo poſt in Thucydide legitur, adſcriptum erat, σημείωσαι τὴν σύνταξιν· nempe τὸ στρατόπεδον ἔχοντες ἀνεχώρουν καὶ διελύθησαν.

ead. l. 12. Παρ' Ὁμήρῳ) Iliad. β', v. 605. Vide ſupra p. 440.

ead. l. 16. Ἠμέλουν τῶν κατὰ τὴν πόλιν πραγμάτων) Haec non eſt ſententia verborum Thucydidis, quam recte expreſſerunt interpretes. Nec Mſ. hanc expoſitionem habet. Auctorem illius deceptum credo alia ſignificatione τοῦ ἐνδοῦναι pro *cedere*, *remiſſe agere*. Sed Thucydides ſaepe ἐνδοῦναι urbem dicit pro *tradere*, etiam per proditionem.

ead. l. 28. Γράφεται καὶ ὡς οὔπω) Abſunt a Mſ. ut & mox γράφεται ἐς Ὀρίσειον.

Pag. 512. *l.* 8. Διὰ τὴν ἐξ Ἄργους δηλονότι ἀναχώρησιν ἐν αἰτίᾳ γενομένην) Διὰ τὴν ἐ. Ἀ. ἀναχώρησιν ἐν αἰτίᾳ γενόμενον. Hoc praefero vulgatae ſcripturae. Ἐν αἰτίᾳ εἶναι & αἰτίαν ἔχειν infinitis locis dicitur homo, qui in culpa eſt.

ead. l. 11. Ἀντὶ τοῦ) Non habet Mſ. hoc ſcholion.

ead. l. 21. Ἐπὶ τῶν ὁπλιζομένων) Ἐπὶ τῶν πλοϊζομένων. Vide ad Thucydidem.

ead. l. 33. Ὅρα τὴν τάξιν τῆς ἀρχῆς. πρῶτος) Deſunt, & deinde omnia nomina numeri, δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, πέμπτος, ἕκτη.

ead. l. 36. Διὰ τούτων χωροῦσι) Διὰ τοῦτο χωροῦσι.

Pag. 513. *l.* 17. Ὁ δὲ λόχος τούτων τετραπλασίων, γίνεται ἀνδρῶν πεντακοσίων καὶ δυοκαίδεκα) Ὁ δὲ λόχος τούτων τετραπλάσιων (voluit τετραπλάσιον) γίνεται ἄνδρες πεντακαὶ ι β. Caſſ. Τετραπλάσιος Mſ. Baſ.

ead. l. 19. Λόχοι, ἄνδρες) Ante ἄνδρες aliquid ſcriptum fuerat, ſed vetuſtate ita detritum, ut legi non poſſet.

ead. l. 20. Μετὰ τῶν ἑξακοσίων Σκιριτῶν γίνονται ἄνδρες οἱ πάντες Λακεδαιμονίων) Μετὰ τῶν Σκιριτῶν χ' γίνονται ἄνδρες τῶν Λακεδαιμονίων. Plerique alii numeri quoque non integris

vocabulis, ſed literis, notis numerorum, ſcripti erant. Numerum militum in ſingulis λόχοις varie ab antiquis tradi, docet Spanhemius ad Iuliani Oration. I, p. 236.

ead. l. 21. Τετρακισχίλιοι ἑκατὸν ὀγδοηκοντατέσσαρες) Χίλιοι σ. Mſ. Baſ.

ead. l. 23. Πρωτοστάτας) Προστάτας Mſ. Baſ.

ead. l. 27. Καὶ γίνονται τῶν ζ λόχων ἐνωμοτίαι ριβ.) Καὶ γ. τῶν κη' πεντηκοστυῶν ε. ριβ. Res eodem redit. Sed non videtur debuiſſe redire ad λόχους, cum proxime praecedat ἑκάστη πεντηκοστύς.

Pag. 514. *l.* 6. Ἢ γράφειν προτρεπτικὰ) In his nullus ſenſus eſt Mſ. ἦν δὲ προτρεπτικά.

ead. l. 7. Ἐμβατήρια) Vide Meurſii Miſcell. Lacon. l. 2, c. 11. Huds.

ead. l. 8. Μεμνῆσθαι ἃ μεμαθ.) Μεμνῆσθαι ὧν μεμαθήκεσαν.

ead. l. 11. Ἐκ πολλοῦ γεγονυίας) Additur, ἢ ὑπὸ τῶν καλῶν (fortaſſis καλῶς) ῥηθέντων λόγων.

ead. l. 21. Ἐκ τοῦ ἀπάγειν. ἀποστέλλειν) Ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν καὶ ἀποστέλλειν.

ead. l. 23. Τῷ πεπυκνῶσθαι ὑπ' ἀλλήλων πεφράχθαι) Τῷ πεπυκνῶσθαι καὶ ὑπ' ἀλλ. πεφρ.

ead. l. 28. Τὸ μέσον κενὸν) Τὸ ἐν μέσῳ κενόν.

Pag. 515. *l.* 6. Πεντελόχοις) Πεντελόχοις. ὡς ἀρχιλόχοις.

ead. l. 15. Ἀποβῆναι) Vix credo, ἀποβῆναι dici ea ſignificatione, quam hic locus poſtulat, in quo apertum eſt ἀπογενέσθαι pro *mori*, vel, ut hic interpres, pro *deſiderari*, poni. Itaque pro ἀποβῆναι puto ſcribendum ἀποθανεῖν. Thucydides paulo poſt, ἐλέγοντο δὲ περὶ τριακοσίους ἀποθανεῖν. Suidas: ἀπεγένετο. ἀντὶ τοῦ ἀπέθανεν. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Θουκυδίδης. Et ἀπογενέσθαι ἢ ὑστερῆσαι σημαίνει, ἢ ἀποθανεῖν. αμφω Θουκυδίδης. Pro *mori*, etiam II, 34 & 51 ἀπογενέσθαι dicit Thucydides.

ead. l. 22. Φίλιοι) Φίλοι.

ead. l. 30. Αὐτῆς τῆς γῆς) Αὐτοῖς τῆς γῆς.

ead. l. 31. Στέλλειν) Στέλλειν. τέλος τῆς δωριστὶ ὁμιλίας.

ead. l. 34. Διατιθέμενοι, οἰκονομοῦντες) Διοικονομοῦντες.

Pag. 516. *l.* 3. Ἁρμοζόντως) Deeſt.

ead. l. 5. Τοῖς ἐναντίοις ὀλιγαρχ.) Τοῖς ἐν αὐτοῖς ὀλιγαρχοῦσι.

ead. l. 20. Τῶν εἰσαγωγίμων ἢ τῆς θαλάσσης αὐτοὺς ἀπέκλεισαν) Τῶν εἰσαγωγίμων τῆς θαλ. α. ἀπ. Mſ. Pro αὐτοὺς in marg. ed. Wechel. ſcripta eſt coniectura Porti αὐτὸς errore operarum, opinor, pro αὐτόν.

ead. l. 24. Γράφεται, μεθ' ἑτέρων) Deest.

ead. l. 35. Ἕκαστον γὰρ ὃ λέγομεν δοκιμάζοντες) Ἕκαστον γὰρ ὧν λέγομεν δοκιμ.

ead. l. 36. Πρὸς τὸ μὴ δοκοῦν ἐπιτηδείως ἔχειν ἀποκρίνετε) Πρὸς τὸ μ. δ. ἐπ. ἔχειν ὑποκρούετε. Non sine ratione suspicari quis possit, pro hoc substitutum verbum usitatius ἀποκρίνετε. Ὑποκρούειν ea significatione, quam hic locus postulat, non raro apud Aristophanem legitur.

Pag. 517. *l.* 1. Ἐτόλμησε συνθεῖναι) Ἐτόλμησε συνθεῖναι, ἐπεὶ δὲ ἐργάζεται τὴν ἀσάφειαν μάλιστα διὰ τὸ δύσκριτον τοῦ παρ' ἑκατέρων λόγου, διαιρετέον κατὰ πρόσωπα τὴν ῥῆσιν.

ead. l. 3. Βούλεται. τοῦτό ἐστι σκοπὸς τῆς εἰς Ἕλληνας προσαγωγῆς) Deest & hoc & sequens scholion. Ἕλληνας hic plane locum habere non potest. Non enim hos, sed τοὺς ὀλίγους dicit Thucydides.

ead. l. 14. Καθ' αὐτῶν) Καθ' ἑαυτῶν.

ead. l. 22. Τὸ ἢ ἀντὶ τοῦ εἴπερ) Διαζευκτικὸς σύνδεσμος. Et mox ad verba ἢ ἐκ τῶν παρόντων, ἀντὶ τοῦ ἤπερ.

ead. l. 23. Καὶ ἐπινοοῦντας) Καὶ ὑπονοοῦντας.

ead. l. 24. Καὶ οὐ συγγινώσκετε) Καὶ συγγινώσκετε.

ead. l. 25. Λέξεων εὐπρεπῶν) Additum erat: Τὸ ἑξῆς. ἡμεῖς τοίνυν οὔτε λόγων μῆκος ἄπιστον παρέξομεν. Nec multo post ad verba οὐθ' ὑμᾶς ἀξιοῦμεν· τὸ ἑξῆς, οὔτε ἀξιοῦμεν οἴεσθαι λέγοντας ὑμᾶς πείσειν ἡμᾶς. Et ad διαπράσσεσθαι· ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀξιοῦμεν.

ead. l. 32. Ἡμῖν προσήκειν) Ὑμῖν προσήκειν. Vide annotata ad Thucydidem.

ead. l. 38. Παράδειγμα πάντως τοῖς ἄλλοις) Deest, ut & paulo post verba καὶ αὐτοὶ τούς. Ad τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, l. 11 in Thucyd. adscripta est expositio, τὴν ἐλευθερίαν οὕτω φησί.

Pag. 518. *l.* 8. Οὗτοι γὰρ οὐκ εἰωθ.) Οὗτοι γὰρ, ἅτε οὐκ εἰωθ.

ead. l. 11. Τοῦ πολέμου δηλονότι) Scholiastes cepit τῶν ἀρξάντων eo sensu, ut sit eorum, qui bellum inceperint. Verum nihil certius, quam denotari hic τοὺς ἄρχοντας, qui aliis imperant, quod & interpretes viderunt Latini & vernaculi. GRAMM. Τοῦ πολέμου. Ἀθηναῖοι γὰρ πρεσβεύουσι. Ms.

ead. l. 15. Οἱ Ἀθηναῖοι δηλονότι πρεσβεύουσι) Deest.

ead. l. 18. Χρήσιμον ὥσπερ ὑμῖν) Χρήσιμόν ἐστιν ὥσπερ ὑμῖν. Et mox τὸ δουλεῦσαι.

ead. l. 20. Εἰ μὴ διαφθείραιμεν ὑμᾶς, ἕξομεν ὑμῖν εἰς δέον χρῆσθαι) Μὴ διαφθείραντες ὑμᾶς ἑ. ὑ. ἐ. δ. χρῆσθαι, καὶ γίνεται κέρδος ἡμῖν ἡ ὑμετέρα σωτηρία.

Pag. 519. *l.* 7. Καταστρέφεσθαι) Καταδουλοῦσθαι Mſ. Baſ.

ead. l. 31. Τῇ ἀνάγκῃ τῆς ἀρχῆς. ἤγουν τῇ δουλείᾳ) Deeſt.

Pag. 520. *l.* 2. Ου γὰρ περὶ ἀρετῆς ἀγωνίζεσθε. καὶ γὰρ ἐλάσσονες ἡμῖν ὄντες αἰσχρὸν ἡγήσασθε) Γὰρ ἐλάσσονες abſunt Mſ. Fortaſſis οὐ γὰρ περὶ ἀρετῆς ἀγωνίζεσθε ἡμῖν, καὶ ἐλάσσονες ὄντες αἰσχρὸν ἡγήσεσθε· pro οὐκ αἰσχρὸν, ut οὐκ repetatur e ſuperioribus. Μὴ, quod in Thucydide ante αἰσχύνην ὄφλειν eſt, exponebatur ὥστε.

ead. l. 7. Προσέχετε δὲ, καὶ τοῦτο γιγν.) Προσέτι δὲ κ. τ. γ.

ead. l. 11. Αὐτὸ μόνον παρηγοροῦσιν) Senſus apertus eſt, ſed verba corrupta: quae probabiliter emendare non poſſum.

ead. l. 21. Ἐπὶ τὰς ἀφανεῖς καταφεύγουσι, μαντικήν τε καὶ χρησμὸν δηλαδὴ) Ἐπὶ τὰς ἀφανεῖς καθίστανται (& alio loco καταφεύγουσι) μαντικήν τε καὶ χρησμούς.

ead. l. 22. Καὶ ὅσα τοιαῦτα λυμαίνεται ἀνθρώπους ἐν ἐλπίδι ποιοῦντες) Καὶ ὁ. τ. μετ' ἐλπίδων λυμ. ἀ. ἐ. ἐ. ποιοῦντας.

ead. l. 28. Τὸ δὲ ἐπὶ ῥοπῆς, καθὰ καὶ τὸ προτεθὲν Ὁμηρικὸν δηλονότι, ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. τουτέστι) Τὸ δὲ ἐπὶ ῥοπῆς, τουτέστι. Homeri verba alio loco ſcripta erant, ita, Ὅμηρος, ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Sunt Iliad. κ', v. 173. Ῥοπῆς exponebatur κινήσεως.

Pag. 521. *l.* 1. Ἤγουν ἀνθιστάμεθα) Deeſt.

ead. l. 21. Τὰ πλεῖστα μετ' ἀρετῆς πράττουσι) Ad ἀρετῇ, quod eſt in Thucydide pag. 346 l. 5, adſcriptum erat ſcholion εὐταξίᾳ.

Pag. 522. *l.* 5. Διὰ συγγένειαν) Apparet, hic deeſſe quaedam, quibus exponebantur verba Thucydidis πιστότεροι ἑτέρων ἐσμέν.

Pag. 523. *l.* 3. Ἀντὶ τοῦ, ἀνοήτους αὐτοὺς συνέβη νομίζεσθαι) Μετὰ τοῦ ἀνοήτους αὐτοὺς νομίζεσθαι.

ead. l. 28. Καὶ ἔρυμα ἔχοντες) Addita erat & alia expoſitio, ἐπιτρέψαντες παραβόλως.

Pag. 524. *l.* 1. Ἐν εἴκοσι σταδίοις) γράφεται) Haec non habet Mſ.

ead. l. 11. Περὶ τὸ Λιλύβαιον καὶ ἀκρότερον τῆς νήσου) Περὶ τὸ Λιλύβαιον, ἀκρωτήριον τῆς νήσου.

ead. l. 13. Διέβησαν οἱ ἀπὸ τῆς Σικελίας δηλονότι) Διέβησαν οἱ ἀπὸ τῆς Ἰταλίας Σικελοὶ δηλονότι.

ead. l. 14. Ἀντὶ τοῦ ἀποτειχ.) Totum ſcholion deeſt.

ead. l. 19. Τοῖς μεσημβρινοῖς τῆς Σικελίας) Deeſt aliquid poſt Σικελίας, forte quod ſignificaret, *haud procul aberant*, vel *oppoſiti erant*. Cluver. Sicil. p. 42. HUDS.

ead. l. 21. Καὶ Κορίνθιοί εἰσι) Κορίνθιοί εἰσι.

ead. l. 24. Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Σικελία, ἔξω πόλις) Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ ἐν τῇ Σικελίᾳ ἔξω πόλις. Puto insuper legendum ἡ ἔξω πόλις.

ead. l. 32. Εὐβοίας) Paulo post, ubi de ratione nominis Zancles agit Thucydides, annotatum erat, σημείωσαι ὅτι τὸ δρέπανον ζάγκλον οἱ Σικελοὶ καλοῦσι.

Pag. 525. *l.* 5. Οἱ Χαλκιδεῖς) Post haec ad verba Thucydidis ἀσήμου ἀργυρίου scriptum erat, σημεῖον μὴ ἔχοντος, ἀλλὰ μαζία τινά. Eadem leguntur ad II, 13. Vide du Cange Glossar. Graec.

ead. l. 7. Ψευδῆ μὲν, ἱκανὰ δὲ) Ψ. μ. πιθανὰ δέ. & ad ἐπαγωγὰ alio loco ἐφελκυστικά.

ead. l. 11. Ἦ μάλα τοι μεγάλων) Ἦ ῥα νύ τοι μεγάλων Ms. ut in Homero Iliad. κ', v. 401.

ead. l. 28. Ἡμᾶς δηλονότι) Deest una cum duobus sequentibus scholiis.

ead. l. 38. Αὐτὸν διαβάλλειν) Ἑαυτὸν διαβάλλειν.

Pag. 527. *l.* 16. Δηλονότι τῶν πολεμίων) Verba Niciae sunt in concione ad Athenienses: χρὴ δὲ μὴ πρὸς τὰς τύχας τῶν ἐναντίων ἐπαίρεσθαι, ἀλλὰ τὰς διανοίας κρατήσαντας, θαῤῥεῖν. Ibi Scholiastes: ἀλλὰ τὰς διανοίας, δηλονότι τῶν πολεμίων. Non potest negari quidem, quin sententiam aliquo modo ferendam, multo minus absurdam, pariat expositio fundamento isto nixa. Talis est Acacii Enenckelii: *verum non in adversa hostium fortuna tollere animos oportet: sed si consiliis superemus ipsos, ibi spiritus gerere decet.* Is certe Scholiastae opinionem secutus, istam textui impressit emphasin, quam, si Graeca tantisper seposueris, non incongruam neque inelegantem dixeris. An vero & eadem prorsus auctor noster cogitaverit, dubitare licet. Scopus Niciae tantummodo, ut iniecto civibus suis ex Spartanorum vicinia, quantumvis victorum nuper, metu aliquo, dissuadeat longinquam expeditionem, quam in insulam longe dissitam Athenienses meditabantur: hortatur igitur eos, ne *propter adversam Lacedaemoniorum fortunam efferantur animo*, sed ut moderate sentiant potius, *cohibeant cogitationes & vana consilia* de imperio latius proferendo, recte scilicet facturi, si affectus suos atque spiritus reprimendo, gaudeant acquisitis, & *fiduciam virium suarum* potius & prudentiae, quam insolentiam ex secundis rebus ostentent. Hoc enim illud est, quod appellat noster, τὰς διανοίας κρατήσαντας, θαῤῥεῖν. Dico διανοίας, non quidem τῶν πολεμίων, sed τὰς ἑαυτῶν. Atque hoc vocabulo proprie tales cogitatio-

nes & consilia, quae ex cupiditate, superbia, ambitione, & istiusmodi affectibus oriuntur, denotare consueverunt. Κρατεῖν autem & κατέχειν tales dicitur, qui imperat iis, continendo scilicet & reprimendo. Thucydides lib. 1: καὶ κατέχειν τὴν διάνοιαν οὐκ ἐδύνατο. Additur his θαῤῥεῖν verbum fortitudini proprium, ac timiditati aeque, & insolenti temeritati oppositum, quo innuat orator, haud se omnem opinionem potentiae atque virium animis civium suorum evellendam cupere; perquam sapienter sane: nempe quibus τὸ ἐπαίρεσθαι & ὑπερφρονεῖν dissuadet maxime, iisdem τὸ θαῤῥεῖν, ne virium & magnanimitatis suae obliviscantur, cum continentia tamen & consiliorum maturitate coniunctum commendare vult. GRAMM.

ead. l. 25. Τοῖς Ἐγεσταίοις τὸ καλῶς πρόσκειται cet.) Τὸ καλῶς πρόσκειται διὰ τὸ μὴ πεφορᾶσθαι ψευδόμενον. Paulo inferius ad χάριν μὴ ἀξίαν εἰδέναι in Thucydide, adscribebatur, Ὅμηρος, οὐδέ τις ἐστὶ χάρις μετόπισθεν. Ex Odyss. δ', v. 695.

ead. l. 27. Διὰ τὸν στρατηγὸν Ἀλκιβ.) Haec bis erant scripta, primum minio & vetusta manu, quae scripserat ταῦτα δ. τ. συστρατηγὸν Ἀλκιβ. deinde recentior atramento expresserat id, quod est in edd.

ead. l. 30. Ἀλαζονεύεσθαι) Ἐναλαζονεύεσθαι.

ead. l. 33. Ὅμηρος) Iliad. α', v. 156.

ead. l. 36. Δευτέρας ψήφους τίθει) Male exponit ἐπιψήφιζε per δευτέρας ψήφους τίθει, cum hoc sit ἀναψηφίζειν. HUDS. Vide Notas ad Thucydidem. A Ms. abest haec annotatio.

Pag. 528. *l.* 14. Ἤτοι ἐν τῷ διαπρέψαι ἐμὲ τῇ Ὀ. θ.) Διαπρέψαντος ἐμοῦ ἐν τῇ Ὀ. θ.

ead. l. 18. Ἀναλώσιμα) Ἀναλώμασι. & paulo ante ad φθονεῖται· Σοφοκλῆς, πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντα ὁ φθόνος ἕρπει.

ead. l. 21. Οὐκ ἄχρηστός μου ἐστὶν ἡ ἄγνοια) Οὐκ ἄχρηστός ἐστί μου ἡ ἄνοια. De hoc dictum est ad Thucydidem.

ead. l. 23. Εὐπραγοῦντα) Mox ad verba Thucydidis οὐ προσαγορευόμεθα annotatum erat: ἀντὶ τοῦ ὑπεροράμεθα τέθηκεν. ἐπεὶ συμβέβηκε τοὺς παροραμένους ὑπὸ τῶν πέλας μὴ προσαγορεύεσθαι.

ead. l. 27. Καταφρονήσῃ) Καταφρονείτω.

Pag. 529. *l.* 18. Οὐ ταῖς νομιζομέναις) Thucydides: οὔτε τὰ ἐν τῇ χώρᾳ νομίμοις κατασκευαῖς. Scholiastes: οὐ ταῖς νομιζομέναις, ἀλλὰ ταῖς ἱκαναῖς· οὕτω καὶ νόμιμον ῥήτορα τὸν ἱκανὸν ἀθλητὴν φαμέν. Non repugnabo, quin per νομίμους κατασκευὰς tales intelligantur, quae ἱκαναὶ sint. Sunt tamen νόμι-

μοι proprie αἱ νομιζόμεναι, eiusmodi scilicet, quales respublica requirit a bonis civibus, communis patriae legibus, ut eam rite instructi defendant, obligatis. Clara etiam satis auctoris verba, quod non aliam voci significationem addant, haec scilicet, ἐν τῇ χώρᾳ νομίμοις, hoc est, *in ipsa illa regione usitatis*, ut recte Aem. Portus vertit. Voluit tamen Enenckelius Scholiasten potius sequi, sic transferendo, *aut alio in regione apparatu, sufficienter est instructus;* nulla ratione, ut puto. Et, ut ad Grammaticum nostrum revertamur, neque ὁ νόμιμος ῥήτωρ alio modo est ἱκανὸς, quam quatenus τοῖς τῆς πολιτείας νόμοις exacte obsequi non minus quam τῆς ῥητορικῆς studet. Bene igitur monuit eruditiss. Iungermannus ad Pollucem l. 4, c. 4: *Notandum hoc νόμιμος de rhetore bono & legum observante, quod forte sic in Lexicis non reperias.* Ita ille. GRAMM. Ms. τὸν νόμιμον ῥήτορα τὸν ἱκανὸν, καὶ νόμιμον ἀθλητὴν φαμέν.

ead. l. 24. Ἐμφαίνεται γὰρ καὶ ἐντεῦθεν) Ἐμφαίνει δὲ ἐντεῦθ.

Pag. 530. *l.* 6. Καὶ ἐπιχειροῦσιν) Καὶ προσεπιχειροῦσιν.

ead. l. 30. Οὐ λόγων κομπεύσει, ἀλλ' ἔργων ἕξει) Οὐ λόγων κομπάσει, ἀλλ' ἔργων ἕξειν.

ead. l. 33. Ἀντὶ τοῦ, τοῖς αὐτοῖς χρώμενον λόγοις) Deest. Oratio postulat χρώμενος.

Pag. 531. *l.* 7. Τὰς πόλεις) Τὰς ἑπτὰ πόλεις.

ead. l. 16. Χρήσιμον εἰς τὴν ἤπειρον στρατὸν) Nec hoc, nec duo sequentia scholia habet Ms.

ead. l. 27. Οὐχ ὁμοίως ἐμέλλετε) Οὐχ ὁμοίως εἰ μέλλετε. & mox τοῖς ὑπηκόοις συμμαχοῦντες.

ead. l. 31. Ἀντὶ τοῦ, ἀπαρτισθέντες, ἀπελαθέντες) Ἀντὶ τοῦ, ἀπαρτηθέντες, ἀπελθόντες.

Pag. 532. *l.* 1. Λόγῳ, φησὶν, ἕτοιμα εἶναι, ταῖς δ' ἀληθείαις οὔ) Λόγῳ, φησὶ, ταῖς δ' ἀληθείαις οὐκ εἶναι.

ead. l. 5. Παρασκευαζόμεθα) Παρασκευασόμεθα.

ead. l. 8. Οὓς, ἤγουν — πλέοντας) Deest.

ead. l. 18. Τῷ Νικίᾳ) Paulo post ad haec Thucydidis, καὶ ἔρως ἐνέπεσε τοῖς πᾶσιν, adscriptum erat: Ὅμηρος, τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετο. Ex Iliad. β, v. 453.

ead. l. 19. Ἔρως ἐνέσκηψεν) Ἔρως ἐνέπεσεν.

ead. l. 26. Περιττὸς ὁ μὲν) Thucydides: ὁ δὲ ἄκων μὲν εἶπε. Coniunctio μὲν superflua hic non censenda: habet enim emphasin necessariam, & refertur ad ἄκων, non vero ad verbum sequens. Ergo recte hic recentior (&, ut videtur, priorem corrigens) Glossator: κεῖται δὲ ὁ μὲν ἀντὶ τοῦ δέ. GRAMM. Μὲν hic quidem non supervacuum esse, sed tamen in hac an-

notatione aliquid turbatum eſſe, credo: nam *μὲν* hic pro *δὲ* accipi poſſe non liquet. In Mſ. poſterior pars expoſitionis *κεῖται δὲ ὁ μὲν ἀντὶ τοῦ δὲ*, ad *μέντοι*, quod paulo inferius legitur, referebatur. Sed ne ibi quidem locum aptum habere poteſt.

ead. l. 32. Ἐπεί φασι τὸν Ἑρμῆν) Totum hoc ſcholion prope iiſdem verbis legitur in Suida v. Ἑρμῶν.

ead. l. 36. Ὁμοία ἐστὶ πανταχόθεν αὐτῇ) Ὁμοία ἐστὶ πανταχόθεν αὐτὴ αὑτῇ. Mſ. Ὁ. ἐ. π. αὐτὴ ἑαυτῇ. Suidas.

ead. l. 37. Καὶ πολυσχιδὲς) Addunt iidem *καὶ ἑαυτῷ μάλιστα ἀσύμφωνον.*

ead. l. 38. Παυσανίας) Huius Pauſaniae Lexicon Atticum ſaepenumero commemorat Euſtathius, cum in Commentariis ad Homerum, tum etiam ad Dionyſium. Huds. Vid. Fabricium IV Biblioth. Graec. 34, 4, & Mauſſacum in Diſſertat. Critica pag. 393.

Pag. 533. *l.* 3. Ἑρμοκοπίδας) Suidas h. v. & Scholiaſtes Ariſtophanis Avib. v. 767, ad Suidam laudatus a Kuſtero, ac rurſus Scholiaſtes ad Lyſiſtrat. v. 1095.

ead. l. 8. Ἀντὶ τοῦ, ὑπόθεσιν) Deſunt.

ead. l. 29. Εὐριπίδης ἐν Μηδείᾳ) Verſ. 60. Habet etiam Suidas v. *μεσῶ.*

Pag. 534. *l.* 33. Ἤγουν ὅμως οὐ — ὑπειλῆφθαι. Οὐ καταφοβ.) Ἤγουν, οὐ καταφοβηθείς. Quae in medio ſunt, deſiderantur.

Pag. 535. *l.* 6. Ταπεινώσωμεν) Deeſt.

ead. l. 16. Δι' ἀπορίαν ἐπιτηδείων) Δι' ἀπορ. τῶν ἐπιτηδείων.

ead. l. 19. Ἐν ἐλπίσι) Ἐν ἐλπίδι.

ead. l. 20. Τῆς νίκης· ἕτερον) Τῆς νίκης· ὡς σφαλησομένων τῶν Ἀθηναίων περὶ αὐτούς, ὅνπερ τρόπον ἐσφάλησαν οἱ Μῆδοι στρατεύσαντες ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. ἕτερον.

ibid. Τὸ μόνον Συρακουσίους) Τὸ μόνους Συρακουσίους.

ead. l. 21. Τοὺς Ἀθηναίους· τρίτον δὲ) Τοὺς Ἀθηναίους· ἐπειδὴ γὰρ ἐπὶ Συρακουσίους ἐκεῖνοι προηγουμένως στρατεύονται. καὶ γὰρ τὸ μηδὲ (τὸν Μῆδον puto ſcripſiſſe) ὑπὸ πάντων νενικημένων (potius *νενικημένον*) τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ μόνων τῶν Ἀθηναίων ἡττῆσθαι νενομίσθαι· διὰ τοῦτο ὅτι ἐπ' Ἀθήνας λόγος ἦν στρατεύειν αὐτόν.

ead. l. 22. Συρακουσίους) Συρακουσίους· ἐπεὶ γὰρ καταπεπλήγασιν ἀκοῇ τοὺς Ἀθηναίους νενικηκότας τὸν Μῆδον, παραδείκνυσιν αὐτοῖς ὅτι ὁ Μῆδος αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ πταίσας τὰ πλείω τὴν δόξαν τῆς νίκης ἐκείνοις προσέθηκε.

ead. l. 30. Φοβοῦνται Καρχηδόνιοι μὴ) Προσδοκῶσι γὰρ οἱ Καρχηδόνιοι καὶ φοβοῦνται μή.

ead. l. 34. Λάθρα τῶν Ἀθηναίων πέμψαντες) Λάθρα τ. Ἀ. πέμψαντες. ἐν δὲ τῷ, ἢ ἐξ ἑνός γε τρόπου, περιττὸς ὁ ἢ σύνδεσμος. παρὰ γὰρ τὸ ἢ κρύφα ἢ φανερῶς ἀμῦναι τρίτον οὐδέν ἐστι.

ead. l. 36. Τὰ κατὰ τοὺς ἀνθρώπους) Non habet Mſ.

Pag. 536. *l.* 13. Ἐκπεσεῖσθαι εἰς καιρὸν) Ἐκπεσεῖσθαι τὸν καιρόν.

ead. l. 15. Εἰς ἀξιομαχίαν) Paulo inferius ad verba Thucydidis πρὸς τὰ λεγόμενα καὶ αἱ γνῶμαι annotatum erat: Ὅμηρος, τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι. Odyſſ. σ', v. 135.

ead. l. 21. Μᾶλλον ἂν) Ante haec ad παρὰ γνώμην τολμήσαντας eſt expoſitio, παρὰ τὴν δόξαν αὐτῶν θαῤῥήσαντας.

ead. l. 23. Τὸ ἀντεξορμῆσαι τοὺς Ἀθηναίους) Τὸ ἀντεξορμῆσαι ἐπὶ τοὺς Ἀθην.

ead. l. 24. Παντὶ ἀνθρώπῳ) Deeſt.

ead. l. 34. Θαυμάζω δηλονότι) Ἕνεκα θαυμάζω δηλονότι.

ead. l. 36. Ἐπηλυγάζωνται) Ἐπιλυγάζωνται.

Pag. 537. *l.* 1. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀγγελίαι) Non eſt in Mſ.

ead. l. 2. Ἀλλ' ἐξ ὧν) Τὸ ἑξῆς, ἀλλ' ἐξ ὧν.

ead. l. 22. Ψευδέσι λόγοις συντιθέασι) Abeſt a Mſ.

ead. l. 33. Εἴπερ καὶ πάσχει τις κακῶς πρὶν αἴσθηται ἂν) Non habet hoc ſcholion Mſ. neque poſterius ex iis, quae hic leguntur ad l. 14.

ead. l. 38. Ὁ δὲ νόμος κωλύων ἐτέθη διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ὑμᾶς αρχειν, μᾶλλον ἤπερ) Ὁ δὲ νόμος ἐτέθη δ. τ. μ. δ. ὑμᾶς ἄρχειν κωλύων ἤπερ.

Pag. 538. *l.* 4. Τουτέστι τὴν ἀριστοκρατίαν) Deeſt.

ead. l. 5. Ἀπὸ κοινοῦ — βούλεσθε) Haec non habet Mſ. in quo pro his eſt ἰσότιμοι εἶναι μετὰ τῶν πολλῶν.

ead. l. 18. Ἀντὶ τοῦ προαισθησομένων) Thucydides: καὶ τῶν τοιῶνδε ἀγγελιῶν, ὡς προαισθανομένους καὶ μὴ ἐπιτρέψοντας ἀπαλλαγῆτε. Scholiaſtes: ἀντὶ τοῦ προαισθησομένων καὶ μὴ ἐπιτρεψόντων ὑμῶν. Habet ſuffragantes ſibi Scholiaſtes H. Stephanum ac Melanchthonem apud Winſemium, minus autem Aem. Portum & Acacium Enenckelium, quorum poſterior ſic transfert: *Quin & ab nuntiis talibus abſtinete, praeſenſimus enim nos, & haud quaquam patiemur.* Recte hoc, ut omnino credimus, & eluceſcere ex iis, quae hac tota oratione dicta ſunt, ſenſum iſtum putamus. Accuſativus autem, quem per Atticiſmum abſolute hic poni cenſent, regitur ab intellecta praepoſitione πρὸς, q. d. ἀπαλλαγῆτε τοιῶνδε ἀγγελιῶν, ὡς πρὸς ὑμᾶς προαισθανομένους, (*ut qui iamdum praeſenſimus*, non vero

προαισθησομένους, ut Scholiastes vult,) καὶ μὴ ἐπιτρέψοντας (*nec permittemus vobis cogitata perficere.*) Confer etiam Aem. Porti paraphrasin, quam & notulis suis inseruit Oxoniensis. GRAMM. Ms. ἀντὶ τοῦ, ὡς προαισθησομένων, κ. μ. ἐπιτρεψόντων ἡμῶν. Vide ad Thucydidem annotata.

ead. l. 22. Αὐθαίρετον δουλείαν) Deest.

ead. l. 34. Λιμέσι) De hoc actum est ad hunc locum Thucyd.

ead. l. 38. Ὁλκάδες) Ταχεῖαι hic in Ms. exponuntur πρὸς ναυμαχίαν ἐπιτήδειοι.

Pag. 539. *l.* 2. Στρατιώτας τοὺς πεζομαχήσοντας ἄγουσαι) Haec nihil faciunt ad explicanda verba Thucydidis ὁπλίταις δὲ τοῖς ξύμπασι. Ms. ea recte refert ad praecedens vocabulum στρατιώτιδες. Scholiastes ad I, 116: στρατιώτιδες, στρατιώτας ἄγουσαι τοὺς μέλλοντας πεζομαχεῖν.

ead. l. 16. Φρούρια, ἃ περιπλέοντες εἰσῆγον εἰς αὐτὰ φρουρούς) Φρούρια τῶν περιπόλων. Cetera desunt.

ead. l. 23. Ἀλκιβιάδῃ καὶ Λαμάχῳ) Haec sine ratione repetita sunt ex annotatione praecedente. Nec habet ea Ms.

ead. l. 27. Ἐν τριήρεσιν) Ἐν ταῖς τριήρεσιν.

ead. l. 35. Κινδυνεύειν ἐν τῇ πόλει. ἤγουν κίνδυνον προξενεῖν τῇ πόλει) Κινδυνεύειν τῇ πόλει. Reliqua desiderantur.

ead. l. 38. Χειρωσαμένους) Deest. Nec χειρώσασθαι idem est quod προσαγαγέσθαι; cuius significationem interpres Latinus bene expressit.

Pag. 540. *l.* 13. Καὶ οὐ διαστήσειν) Καὶ οὐ διστάσειν.

ead. l. 18. Συντόμως) Thucydides: ἐπὶ Συρακούσας ἔπλεον, ἐπικαίρως ἔχοντες τὰς ἄλλας ναῦς. Scholiastes: ἐπικαίρως. συντόμως, τεταγμένως. L. Valla: *classe opportune digesta.* Quam versionem H. Stephanus emendare in animo habens, ad annotationes suas hic, ut alibi, nos remittit, quas vero nunquam in hunc librum, aut ceteros, exceptis prioribus duobus, edidit. Praestitit, quod is omisit, aliquatenus Aem. Portus, lectionem ἐπὶ κέρως, neglecta altera in versione sua exprimens h. m. *agmine longo ceteris navibus instructis.* Optime. Confirmant lectionem ἐπὶ κέρως Codd. Arund. & alter Oxon. teste Hudsono, Hafniensis item in Bibliotheca illustr. Rostgaardii, & si nulli firmarent, res ipsa loqueretur tamen, & argueret errorem scriptionis, ex confusione αι & ε ortum. Quales librariorum lapsus admodum frequentes sunt in vocibus, quas sive recte scribas, sive tali modo corrupte, Graece tamen aliquid significare possunt, quod textui sensuique convenire judicet lector aliquis, non multa aut sufficienti e-

ruditione instructus, quales exscriptores plerumque fuisse sat constat. Exemplo sit, quod prae manibus habemus, *ἐπικαίρως*, non tantum hoc loco vitiosum, sed & in Suida: *Ἐπικαίρως παραπλέοντας, τουτέστι μίαν παρακολουθοῦσαν τῇ ἑτέρᾳ.* & in Maximo Tyrio Dissert. XC, quando *cervas* ait *natare ὥσπερ στρατόπεδον ἐπικαίρως βαδίζον*, ubi (etsi inemendatum reliquit Heinsius) omnino legendum *ἐπὶ κέρως.* apud Athenaeum quoque, in Eubuli versibus lib. 13, pag. 568, *γυμνὰς ἐφεξῆς ἐπικαίρως τεταγμένας.* nec enim dubitamus & hic similiter rescribere, quamvis erudita sint, quae de *ἐπισχερὼ* & *ἐνσχερὼ* affert Casaubonus. ac denique in nonnullis Codicibus Thucydidis nostri lib. 6, ubi rectius hodie: *καὶ ἐπὶ κέρως τὸ πρῶτον ἐκπλεύσαντες.* Quid vero locutio ipsa denotet, exposuit alibi Scholiastes, nempe ad haec II, 90, *ἰδόντες δὲ οἱ Πελοποννήσιοι κατὰ μίαν ἐπὶ κέρως παραπλέοντας.* Scholiastes: *ὡσανεὶ ἔλεγε· μίαν κατακολουθοῦσαν τῇ ἑτέρᾳ. τοῦτο γὰρ τὸ ἐπὶ κέρως δηλοῖ.* Non ergo fuit ratio, cur Acacius Enenckelius Porti interpretationem, quam sibi ignotam non fuisse fatetur in notis, negligeret, hancque substitueret pag. 289, *cum opportune ceterae quoque naves venissent.* Winsemius ad tempus futurum, pugnaeque opportunitatem spectare *ἐπικαίρως*, iudicans, talem dedit: *reliquarum navium acie ad dimicandum instructa.* At Ablancurtius plane novam finxit: *le reste demeurant près de là pour la plus grande sûreté.* Ita nimirum ille *τὸ ἐπικαίρως ἔχειν τὰς ἄλλας* vertendum censuit p. 48. Gramm. Adde, quae annotat Kusterus ad Suidam v. *ἐπικαίρως.* Mſ. non habet hoc scholion: quod argumento est, in Cod. illo Thucydidis, e quo librarius scholia descripsit, non *ἐπικαίρως*, sed *ἐπὶ κέρως* fuisse.

ead. l. 22. *Πολεμεῖν δυνατὸν ἔσοιτο*) Hoc quoque abest a Mſ. Nec est cur aliter interpretemur *πολεμητέα*, quam alia verbalia in *τέον* & *τέα.*

ead. l. 27. *Ναῦς ναυτῶν πληροῦσιν*) Ita edidi ex auctoritate Mſ. & coniectura Aem. Porti. Ante erat *ναῦν ν. π.*

Pag. 541. *l.* 2. *Τοὺς ἐναντία γενομένους ἀπολῦσαι ἀνεξετάστως*) Hoc non potest intelligi, nec ea est verborum Thucydidis, *τινὰ αἰτιαθέντα ἀνέλεγκτον διαφυγεῖν*, sententia. Scribendum videtur *τοὺς ἐν αἰτίᾳ γενομένους*, vel *γινομένους, ἀπολῦσαι ἀνεξ.*

ead. l. 4. *Γενομένην ἐν τελευταίοις χρ.*) *Ἐν τοῖς τελευταίοις χρ.*

ead. l. 24. *Τοῖς πρὶν*) Ante haec ad *διέφερον* annotatum erat *δηῆνον*, & ad *τὰ δὲ ἄλλα*, ad indicandam ellipsin, *κατά.*

ead. l. 26. Προσοικοδομήσας) Super Πυθίου, quod paulo ante in Thucydide legitur, ſcribitur τῷ τόπῳ.

Pag. 542. *l.* 27. Ἔτη τρία) Ad epigramma praecedens hae interpretationes adſcriptae erant: Ἀριστεύσαντος) ἀρίστου γενομένου. Ἱππίου) θυγατέρα. Ἀτασθαλίην) Αὐθάδειαν, ἀλαζονείαν.

ead. l. 29. Ὡς Ἱππίας — ἀπέδραμε) Deſunt. Et ſine ullo damno abeſſe poſſunt. Saepe quaedam huius generis ſcripta ſunt in margine librorum vett. cum notabile aliquid narrat ſcriptor.

ead. l. 34. Ζήτησιν ποιεῖσθαι) Καὶ ζήτησιν ποιεῖσθαι.

Pag. 543. *l.* 1. Οὐ γὰρ ὑπώπτευον ἔτι ἀλλήλους) Haec nihil commune habent cum ἐτετιμώρηντο, cui exponendo adhibentur. Videntur in alienum locum veniſſe, & ad ſequens ὠφέλητο referenda eſſe.

ead. l. 2. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἡ πόλις) Hic locus mihi de mendo ſuſpectus. Huds.

ead. l. 4. Ὑποπτεύοντας ἐπιτίθεσθαι τοῖς Ἀργείοις) Ὑποπτευθέντας ἐπιτ. τ. Ἀργ.

ead. l. 26. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ στρατόπεδον) Poſt στρατόπεδον adde e Mſ. καταλαβεῖν. Sed refertur ad ſequens ξυνηθέντες, non ad καθ' ἡσυχίαν, εἰδότες.

Pag. 544. *l.* 17. Φύλαγμα) Deeſt.

ead. l. 19. Λογάδας) Vide hic ad Thucydidem annotata.

Pag. 545. *l.* 3. Ἔμπροσθεν τῆς στρατηγίας ἐσφάζοντο) H. Stephanus in Theſ. Ling. Gr. voc. σφάγιον emendat, ἔμπροσθεν τῆς στρατείας ἐσφαγιάζοντο; & in προφέρω melius, ἐ. τ. στρατιᾶς ἐσφαγιάζοντο. Ἐσφαγιάζοντο etiam Mſ.

ead. l. 16. Ἤτοι συνελθόντες ἐγγὺς) Priore interpretatione admiſſa, poſteriore carebimus. Gramm. In Mſ. erat συνελθόντες & συνελθόντων. hoc melius.

ead. l. 23. Οὐχ ὡς οὐ τὸ σύνολον, ἀλλ' ὡς τότε οὐχ ἡττημένοι) Οὐ τὸ σύνολον, ἀλλὰ τότε οὐχ. ἡττ.

ead. l. 33. Ὅμοιον δὲ τοῦτο τῶν) Ὅμοιον δὲ τοῦτο τῷ. Pertinet potius ad verba praecedentia Thucydidis μετὰ κινδύνων μελετωμένην.

ead. l. 38. Εἰδὼς τὸ μέλλον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων) Deſunt. nec iis hic locus eſt. Vide ad pag. 116 l. 7.

Pag. 546. *l.* 2. Τὰ τῆς προδοσίας δηλονότι περὶ Ἀλκιβιάδου τοῦ διώκοντος) In Mſ. haec tantum annotabantur pro expoſitione, τὰ τῆς προδοσίας δηλονότι. Περὶ Ἀλκιβιάδου ſeorſim, in margine exteriore, ſcriptum erat, ut multa alia. Vid. ad p.

542. Τοῦ διώκοντος alio loco in margine interiore, sed non apparebat, quo referendum esset.

ead. l. 4. Ἤγουν εἰδὼς τὸ μέλλον) Cum hoc coniungitur in Ms. sequens scholion.

ead. l. 7. Οἱ βουλόμενοι δέχεσθαι τοὺς Ἀθηναίους) Credam excidisse ex verbis Scholiastae, exscribentis culpa, particulam μὴ ante haec, οἱ βουλόμενοι δέχεσθαι. Secus enim contrarium auctoris textui erit Scholion. Gramm. Addidi μὴ ex Ms. in quo est οἱ μὴ βουλόμενοι δέχεσθαι, non, ut vel meo, vel operarum errore expressum est, οἱ βουλόμενοι μὴ δέχεσθαι. Idem habet Μεσήνιοι, non Μεσσήνιοι.

ead. l. 10. Οὐδὲν ἠκούετο ὑπ' αὐτῶν) Pro ἠκούετο puto scribendum ἠνύετο. Paulo post ad voc. σταύρωμα in Ms. haec annotatio erat: ὅρια περὶ τὸ στρατόπεδον ποιησάμενοι. οἱ μὲν τὰ νεώρια ἤκουσαν ἀκολουθήσαντες Ὁμήρῳ εἰπόντι, οὔρους τ' ἐξεκάθαιρον· οἱ δὲ ἀποθήκας. Duae posteriores expositiones tuto reiici possunt. Non est obscurum, quid sit σταύρωμα. Vide Thucydidem VI, 64, 100 & 101. Est in Homero Il. β, v. 153.

ead. l. 11. Οἱ Καμαριναῖοι τοῖς Ἀθηναίοις) Addit Ms. ἀπὸ κοινοῦ τὸ μή. Significat, ante προσχωρῶσι repetendum esse μὴ e superioribus μὴ οὐκέτι βούλωνται.

ead. l. 13. Ἀπὸ κοινοῦ δείσαντες) Ἀπὸ κοινοῦ τὸ δείσαντες.

Pag. 547. *l.* 3. Ὅτι ὁ φοβούμενος αὐτοὺς μᾶλλον ἀπολέσαι σπουδάσει) Ὅτι ἄρα ὁ φοβ. αὐτοὺς πολὺ μᾶλλον ἀπολ. σπ.

ead. l. 12. Ἵνα σωφρονισθῶμεν) Ad φοβεῖσθαι adscriptum erat: τὸ τὸ φοβερὸν εἶναι, καὶ φοβεῖσθαι. ὡς καὶ Σοφοκλῆς, πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντα ὁ φθόνος ἕρπει. Aiac. v. 157.

ead. l. 13. Τοὺς Συρακουσίους τῷ πολέμῳ) Τοὺς Συρακουσίους περιγενέσθαι τῷ πολέμῳ. & mox καθυπέρτεροι τῶν Ἀθ. γέν.

ead. l. 21. Βουλήσεται μὲν) Totum hoc scholion desideratur. Deinde ad ea, quae sequuntur in Thucydide, λόγῳ μὲν γὰρ τὴν ἡμετέραν δύναμιν σώζοι ἄν τις, annotata sunt, quae pag. sq. l. 3 leguntur, τοῦτο ἐξήγησίς ἐστι τοῦ προτέρου. ὁ μὲν γὰρ & seqq. usque ad finem illius annotationis. Et plane illi loco conveniunt; ab hoc aliena sunt.

ead. l. 29. Καὶ δέεσθαι ἂν ἡμῶν) Ἐδεῖσθε ἂν ἡμῶν. fortassis καὶ ἐδεῖσθε ἂν ἡμῶν.

ead. l. 30. Ἐπὶ ταῦτα τὰ εἰρημένα) In hoc scholio nihil est, quod ad verba ταῦτα ἐκ τοῦ ὁμοίου pertineat, praeter postremam partem, τὸ ἑξῆς, ἐκ τοῦ ὁμοίου φαίνεσθαι παρακελευομένους. Nec illa ἑαυτὸν καὶ μεθ' ἡμᾶς εὐθὺς κινδυνεύσοντα cum praecedentibus cohaerent, & haud dubie perperam repetita

ſunt ex iis, quae ad l. 6 annotantur. Illa, τῷ λόγῳ μὲν συμμαχεῖν καὶ βοηθεῖν τοῖς Συρακουσίοις, poſſunt referri ad verba Thucydidis, καὶ μὴ μαλακῶς, ὥσπερ νῦν, ξυμμαχεῖν. Mſ. hic nihil nos iuvat. In eo pro ἔργῳ δὲ, ἑαυτὸν καὶ μεθ' ἡμᾶς — παρακελευομένους, legitur ἔργῳ δὲ ἑαυτῶν εἴπερ ἐκ διαδοχῆς ὁ κίνδυνος. E quibus illa, εἴπερ ἐκ διαδοχῆς ὁ κίνδυνος, avulſa videntur ab iis, quae ad l. 6 ſcribuntur, καὶ μεθ' ἡμᾶς εὐθὺς κινδυνεύσοντας.

Pag. 548. *l.* 4. Οἴσεται σώζειν) Οἰήσεται σώζειν.

ead. l. 7. Σωτηρίαν σώζειν) Σωτηρ. σώζοι.

ead. l. 8. Λείπει) Thucydides: καὶ τοῖς γε Ἀθηναίοις βοηθεῖν, ὅταν ὑπ' ἄλλων, καὶ μὴ αὐτοὶ, ὥσπερ νῦν, τοὺς πέλας ἀδικῶσι. Scholiaſtes: ὅταν ὑπ' ἄλλων. λείπει τὸ, ἐπιόντων, ἀδικούντων. Sed quis tali indigeret explicatione? quod ſi ellipſin ſupplere velit Grammaticus, dicat potius, λείπει τὸ, ἀδικῶνται. Gramm.

ead. l. 22. Ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος) Quae hinc ſequuntur, a Mſ. abſunt, ex more veterum citandi teſtimonia ſcriptorum, de quo ſupra dictum eſt. Eſt tritum ex Iliad. α', v. 255.

ead. l. 32. Καὶ γὰρ ὥσπερ λεγόμενον δικαιοφανές ἐστι) Portus coniicit καὶ γὰρ οὐχ ὥσπερ. Ita legendum liquet e verbis Thucydidis. Nec diſſentiam, ſi quis putet articulum τὸ ante λεγόμενον addendum eſſe.

Pag. 549. *l.* 11. Πρὸς μὲν τῷ δεόμεθα, ὅτι προδεδόμεθα ὑπὸ τῶν Ἰώνων· πρὸς δὲ τῷ μαρτυρόμεθα) Πρὸς μὲν τὸ δ. ὁ. ἐπιβουλευόμεθα ὑ. τ. Ἰ. πρὸς δὲ τὸ μαρτ. Τὸ poſtulat ratio linguae Graecae, ἐπιβουλευόμεθα ſenſus. & ita ipſe Thucydides.

ead. l. 16. Καὶ οἷον ἐπινίκιον οὐδὲν ἄλλο ἢ ὑμεῖς γεγενῆσθαι αἴτιοι δουλωθέντες τῆς νίκης) Καὶ ὁ. ἐ. οὐ. ἀ. ἢ ὑ. γενήσεσθαι δουλωθέντες, οἱ τῆς νίκης αἴτιοι. Recte, ſi pro γενήσεσθαι ſcribatur γενήσεται, vel γενήσεσθε. Sed potius puto γενήσεται.

ead. l. 19. Ἢ δουλεύειν τοῖς Ἀθηναίοις) Ἢ εὐθὺς δουλεύειν τοῖς Ἀθ. Voluit τῷ εὐθὺς exponere Thucydidis αὐτίκα.

Pag. 550. *l.* 6. Ὡς ξυγγενῶν ὄντων φασὶ δεσπόζειν ἡμῶν Συρακούσιοι) Ὡς ξυγγενῶν ὁ. φ. δ. ἡμᾶς οἱ Συρακούσιοι. Pro ὡς etiam malim ὧν. Thucydides enim οὓς ξυγγενεῖς φασὶν ὄντας.

ead. l. 15. Ὑπὲρ τῆς Ἰωνικῆς ἐλευθερίας) Ὑπὲρ τῆς τῶν Ἰώνων ἐλευθ.

ead. l. 18. Ἄνω κείμενον) Quae ἀπὸ κοινοῦ adſciſcuntur, e ſuperioribus plerumque ſumuntur: & tamen verbum ἀποφαίνομεν non ἄνω, ſed κάτω videmus κεῖσθαι, ait, & ſe hoc loco de eo moniturum promittit Stephanus in Proparaſceue p.

10. Ille quidem non praestitit, quod in animo habebat: sed mihi verbum *ἀποφαίνομεν*, neque ad praecedens *ὁρῶμεν*, neque ad sequentia commode referri posse videtur.

ead. l. 24. Φοβερόν τι) Φοβερώτερόν τι.

ead. l. 32. Ἡμᾶς ἀπόντας καταδουλωθῆναι) Thucydides: μὴ παθεῖν δὲ μᾶλλον τοῦτο κωλύσοντες. Recte, ut quidem opinamur, reddit L. Valla, *immo potius, ut ne hoc patiantur, prohibeamus.* Nec culpandus Aem. Portus, secunda persona utens, *ne hoc vobis accidat.* Pari modo Acacius & Ablancurtius. Intelligunt hic nempe Siculos, quos μὴ παθεῖν sinerent Athenienses. Scholiastes contra patientem personam facit populum Atheniensium hisce: μᾶλλον τοῦτο κωλύσοντες) ἡμᾶς ἀπόντας καταδουλωθῆναι· καὶ δοκεῖ τὸ ἐπιφερόμενον τούτῳ μᾶλλον συνᾴδειν. Immo dicam, non debere sequentia hic multum respici, (in quibus non negaverim aliquid esse pro Scholiasta,) dum praesens periodus sensum parit tam congruum, tam rotundum. Persuadere enim istis conatur verbis Euphemus, Siculorum rempublicam & libertatem nec a suis (Atheniensibus) aliquid damni passuram esse, nec aliorum iniuriis & oppressioni exponendam, paratis Atheniensibus quemvis ab ea attentanda hostem arcere. Non dissimulandum interim, Phil. Melanchthonem cepisse locum eo modo, quo Scholiastes, ac vertisse ita: *sed potius ut impediamus eos, qui nostrae libertati insidiantur,* vel qui nobis formidabiles sunt. Alteram tamen, ut dixi, sententiam praeferendam puto. GRAMM.

ead. l. 34. Οὐδεμιᾶς συγγενείας οὔσης) Thucydides: ὑπολάβῃ δὲ μηδεὶς ὡς οὐδὲν προσῆκον ὑμῶν κηδόμεθα. Scholiastes: οὐδὲν προσῆκον. ἤγουν, οὐδεμιᾶς συγγενείας οὔσης. Verum nulla hic cognatio indicatur, sed necessitudo talis, quae in conservanda utriusque reipublicae salute communi studio versari debet, hancque συμμαχίαν adeo non minora, quam cognationem, iura exposcere, orator innuit, ea propter his iam insistens, quia Hermocrates Syracusanus praecedente oratione τὴν συγγένειαν suorum & Camarinaeorum crepabat identidem, ad invidiam Atheniensium. Igitur concludit quoque periodum (quam allegata inceperunt verba) h. m. καὶ ἐν τούτῳ προσήκετε ἤδη ἡμῖν τὰ μέγιστα. IDEM.

Pag. 551. *l.* 20. Εἰσφέρειν εἰς τὸν πρὸς Πελοποννησίους πόλεμον) Εἰσφέρειν πρὸς πόλεμον.

Pag. 552. *l.* 27. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ φαμὲν) In Ms. annotatur ad ξύμμαχοι, quod est pag. 135 l. 2 in Thucyd. & paulo post rursus ad μήθ' ὡς σωφρονισταὶ ibid. l. 5.

ead. l. 31. Ὑπερβατὸν) Deest. In fine huius expositionis est χαλεπὸν δὲ ἤδη ἐστὶ τὸ ἀποτρέψαι ἡμᾶς.

ead. l. 34. Καὶ πολλάκις) Καὶ πολλαχοῦ.

Pag. 553. *l.* 22. Διὰ τὸ ὑποπτεύειν με) Additum erat manu recenti τῇ κατ' ἐμαυτὸν ὑποψίᾳ.

ead. l. 24. Κακῶς ὀργιζόμενος) Κακῶς ὠργίζετό μοι.

ead. l. 26. Τῶν Ἀθηναίων δηλονότι) Deest.

ead. l. 32. Ὁμολογουμένην αγνοιαν) Thucydides: ἀλλὰ περὶ ὁμολογουμένης ἀγνοίας οὐδὲν καινὸν λέγοιτο. Scholiastes: ὁμολογουμένην ἄγνοιαν τὴν δημοκρατίαν λέγει. Recte de Democratia. Sed quod ἀγνοίας legerit, quodque editores praestantissimi H. Stephanus, Aem. Portus, Hudsonus in textum receperint, non laudamus. Potiorem iudico lectionem marginis, quae & edd. Aldinae, Florentinae, Hervagianae, & Codicum trium Anglicorum nostratisque Rostgaardiani est, ἀνοίας nempe. Hinc Valla, quem ex Aldina vertisse verisimile, *amentiam* reddidit, quod retinuere Stephanus, Portus, Acacius. *Stultitia* Philippo dicitur. Aptius forte *vaecordia.* Vide Casaubonum ad Theophr. Char. p. 177. GRAMM. Ms. ὁμολογουμένην ἄνοιαν. Add. quae hic annotantur ad Thucydidem.

ead. l. 36. Ἤγουν ἀποπειρασόμενοι) Non habet Ms.

Pag. 554. *l.* 1. Ὥστε εὐπορώτερον ἂν εἴη σίτου καὶ χρημάτων) In his nullus sensus est. Videtur aliquid excidisse.

ead. l. 6. Εἰς Σικελίαν δηλονότι) Deest. Mox ad φανερώτερον scribebantur haec, ἤτοι φανερῶς πολεμεῖν τοῖς Ἀθηναίοις, ἢ ἐπιφανῶς καὶ μεγάλως, quae ad pag. 147 lin. 8 non suo loco leguntur.

ead. l. 17. Δωροδοκίας) Vide Petitum in Leges Attic. p. 313.

ead. l. 27. Ἤτοι φανερῶς) Non pertinent huc, ut modo dixi.

ead. l. 29. Διὰ τὸ μὴ προθυμηθῆναί με φεύγειν) Particula μὴ abest a Ms. Rectius, ni fallor, quam in edd. Nec tamen ita optime exprimitur sententia verborum Thucydidis, quam bene assecutus est Portus.

Pag. 555. *l.* 13. Μὴ ἐπὶ τοῦ ἐξηρτῆσθαι καὶ μετεωρῆσθαι ἀκουέσθω) Μὴ ἐ. τ. ἐ. καὶ μετεωρίσθαι ἀκούειν. Bene μετεωρίσθαι. ἀκούειν accipi potest, ut in aliis, in quibus Infinitivus pro Imperativo poni dicitur: quae κατ' ἔλλειψιν τοῦ χρὴ dici dudum ostenderunt alii.

ead. l. 22. Περὶ τὸν Λάβδαλον) Περὶ τὸ Λάβδαλον. Ita Thucydides VII, 3.

ead. l. 25. Πορρώτερον προϊέναι) Πορρωτέρω προϊέναι.

ead. l. 28. Ἐπὶ χερρόνησον) Ἐπὶ χερονήσῳ.

Pag. 556. *l.* 5. Ὀλίγα γὰρ ἐπιβασθῆναι δυνάμενα) Ὀλίγα δὲ τὰ ἐπιβαθῆναι δυνάμενα.

ead. l. 13. Πρὸς τὴν Συράκουσαν) Πρὸς τὴν τῶν Συρακουσίων.

ead. l. 19. Οὐ καθὸ τὸ ἕλος ὑδατῶδες ἦν) Καθὸ τὸ ἕλος οὐχ ὑδατῶδες ἦν.

ead. l. 21. Γράφεται — μετ' ὀλίγων) Non eſt in Mſ.

ead. l. 25. Κατεφρόνουν) Thucydides: οἱ πρότερον περιεωρῶντο. Scholiaſtes: ἤγουν κατεφρόνουν. Non inepte adeo quoad ſenſum. Sed probem tamen magis paraphraſin hic Aem. Porti, ut & H. Stephani, cuius ad hunc locum atque praecedentem annotationes, ad quas in margine remittit, deſiderantur. Sufficere interim debent, quae idem diligentiſſimus vir in Theſauro obſervavit de alio auctoris noſtri loco, (quem habes hoc ipſo libro 6, c. 93) ubi eiuſdem facit erroris reum Scholiaſten, quod περιορώμενοι exponat καταφρονοῦντες, pertracto in partes ſuas Enenckelio, temere hic a Valla & Ae. Porto diſcedente, ſed qui (Acacius nempe) accuratiorem ſe praeſtat in ultimo loco, (οἱ πρότερον περιεωρῶντο) eleganter transferens, *qui prius dubii eventum exſpectaverant*. Winſemius utrobique nobiſcum ſentit, neglectis Scholiis. GRAMM.

ead. l. 26. Τῆς φιλιώσεως) Deeſt.

Pag. 557. *l.* 29. Ὁ Γύλιππος) Θέμενος praeterea exponitur ἀποθέμενος.

ead. l. 35. Τὴν ἐφόρμησιν) Ita ed. Oxon. Τὴν ἐφόρμισιν Baſ. Steph. 2. Port. & Mſ.

Pag. 558. *l.* 5. Ἐπιθέσεως τῆς πολεμικῆς) Ἔφοδος, ἐπιδρομή, ἐπιβουλή, ἢ μηχανή.

ead. l. 13. Ἤδη τε ἐγγὺς ἦν) In Mſ. hic eſt ordo verborum: τὸ τεῖχος τὸ ὑπὸ τῶν Σ. ὑ. ἐ. κ. τ. τ. Ἀθ. διατειχίσματος ἤδη ἐγγὺς ἦν παρεληλυθέναι καὶ ὑ. τ. τ. τ. τ. Α. διατειχίσματος.

ead. l. 17. Μὴ παραλλάξαντος) Μὴ delendum putat Aemil. Portus.

ead. l. 19. Ἐν ἀσφαλείᾳ ἔμελλον ἔσεσθαι) Ἐν ἀσφαλεῖ ἐμ. ἔσεσθαι. & paulo poſt εἴτε μάχοιντο, non εἴτε μάχοιεν.

ead. l. 22. Ἤγουν τοὺς ἱππεῖς τῶν Συρακουσίων) Deeſt. & repugnat ſententiae verborum Thucydidis.

ead. l. 25. Ὑπ' αὐτῶν Ἀθηναίων) Ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων.

ead. l. 32. Γραμματέα λέγει τὸν εἰωθότα) Οὐ κυρίως γραμματέα λέγει τὸν ἀρχὴν ἔχοντα, ἀλλ' ὑπηρέτην τὸν εἰωθότα.

ead. l. 33. Ἀναγιν.) Ἀναγινώσκειν. τοῦτο δὲ οὐκ ἔντιμον ἦν.

Pag. 559. *l.* 4. Τὸ πολιορκεῖσθαι μᾶλλον) Hoc ſcholion, ut & ea, quae ad pag. 189 l. 1, 4 & 11 leguntur, non habet Mſ.

ead. l. 15. Σεσηπυῖαι) Thucydides: *νῦν δὲ αἵ τε νῆες διάβροχοι.* Scholiastes: *διάβροχοι. σεσηπυῖαι.* Non sequitur, quia *διάβροχοι*, ideo *putrefactae*. Σεσηπυῖα vix amplius utilis aut *πλώϊμος*, utpote *διεῤῥωγυῖα*, ut interpretatur Hesychius. Διάβροχος vitium quidem fecit, sed quod emendari potest, modo exsiccetur navis, quod & indicatur verbis mox in nostro sequentibus: *τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνελκύσαντας διαψύξαι.* Id & non longe post *ἀποξηρᾶναι* auctor vocat. Opponuntur ergo naves *διάβροχοι*, hoc est, *madore penitus hausto vitiosae*, *ταῖς ξηραῖς*, nec non *ταῖς διεψυγμέναις*. Consul. de istis doctorum virorum annott. ad Polluc. lib. 1, § 121. GRAMM.

ibid. Ὅμηρος) Iliad. β', v. 135. Addit Mſ. ex eodem loco, *καὶ σπάρτα λέλυνται.*

ead. l. 16. Ἤγουν ἐν θαλάττῃ οὖσαι) Deest, cum iis, quae ad pag. 190 l. 1, *διὰ τὸ ἀντιπάλους*, pag. 191 l. 7, & pag. 193 l. 1 scribuntur.

ead. l. 25. Πόλεων) Πόλεως legit Holstenius ad Stephanum. HUDS. Πόλεως pro *πόλεων* reposui e Mſ.

ead. l. 32. Ἀντὶ παθητικοῦ) Ἀντὶ ἀρχθῆναι παθητικοῦ. Addendum fuerat τοῦ ante *ἀρχθῆναι.*

ead. l. 34. Ἀντὶ τοῦ κατεργασθήσεται) Ἀντὶ τοῦ κατεργασθήσεται αὐτοῖς, διαπολεμήσεται ὁ πόλεμος.

ead. l. 36. Ὧν ἕνεκα ἤλθομεν) Ὧν ἕνεκεν ἤλθομεν.

Pag. 560. *l.* 1. Ἀντέχειν αὐταρκούντων, ἤτοι δυναμένων) Ἀντέχειν δυναμένων.

ead. l. 34. Φοβεροὺς φαν.) Φοβερωτάτους φαν.

ead. l. 38. Εὖ εἰδέναι) Ante haec ad voc. *ὑποσχεῖν* annotatum erat: *ὑποσχεῖν. ὑπολαβεῖν, ἀπαιτηθῆναι, ἢ ὑποβάλλειν.*

Pag. 561. *l.* 3. Διὰ τὰς ἐμπειρίας εἰς τὴν π. τ. ν.) Διὰ τῆς ἰδίας ἐμπειρίας εἰς τ. π. τ. ν.

ead. l. 13. Ἤγουν, κατὰ τὴν πρώτην εἰσβολὴν) Haec non sunt in Mſ. Nec omnino necesse est ita exponi *πρῶτον*, etsi Thucydides deinde dicit illud *ῥᾳδίως ληφθῆναι.*

ead. l. 17. Οἱ ἐκ τῶν τειχῶν τῶν Ἀθηναίων τῶν ἐπὶ τῷ Πλημμυρίῳ) Perperam hoc loco ponitur. Referendum est ad illa, quae paulo post dicuntur, *οἱ ἐξ αὐτῶν φεύγοντες ῥᾷον παρέπλευσαν.* ubi Mſ. non habet *τῶν Ἀθηναίων*, quod ibi in edd. legitur.

ead. l. 30. Καὶ ἐπὶ τῶν τυχόντων πραγμάτων) Thucydides: *πλοῖα γέμοντα χρημάτων. naves pecunia onustas* plerique vertunt interpretes. Scholiastes *χρήματα* non hac vulgari & re-

centiore (ceu putat) significatione videtur accipere h. l. sed vix attendendus, nisi quis utramque coniungere velit, cum Acacio, *naves pecunia omnique rerum copia plenas.* pag. 326. GRAMM.

ead. l. 38. Ὄνευος μηχανή ἐστι περιαγωγῆς) Quid sit μηχανὴ περιαγωγῆς, ab aliis doceri velim.

Pag. 562. *l.* 1. Ὄνευος, ἔστι μηχανὴ) Totus hic articulus legitur apud Suidam in ὤνευον· ubi pro ὄνευος est ὄνος, quod non immerito praefert Kusterus. Nam & ὄνοι, non ὄνευοι, aliae quaedam machinae dicuntur.

ead. l. 2. Περιβάλλοντες βρόχας, τοὺς σταυροὺς ῥᾳδίως ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνέσπων.) Suidas: περιβάλλοντες βρόχοις τοὺς σταυρούς, ῥᾳδίως ἐκ τ. β. ἀνέσπων. Sic quoque emendandum putem Scholiasten: nam & ita Ms. Βρόχη pro βρόχος invenio annotatum e Tzetze ad Lycophron. v. 61, βρόχαις ἀπαγχθεῖσα.

ead. l. 5. Καλοῦσι δὲ τὴν μηχανὴν οἱ τοὺς χαμαιλίχοντας ἔχοντες ἁλιεῖς ἠλεκάτην) Suidas: καλοῦσι δ. τ. μ. οἱ τοὺς χαμαὶ λείχοντας ἕλκοντες ἁλιεῖς ἠλακάτην. Quid sit χαμαὶ λείχοντας, vel χαμαιλίχοντας, non magis intelligo, quam Portus & Kusterus. Nam de χαμουλκοῖς hic vix cogitari posse arbitror, quod hi non sunt piscatorum. Sed cum de machina loquatur, praeferendum videtur ἕλκοντες. Et sic etiam scholion Cod. Camerar. Ἠλακάτην quoque apud alios video scribi, non ἠλεκάτην. Ἠλακάτη autem etiam est inter instrumenta mulierum nentium, quemadmodum & ὄνος apud Pollucem VII, 32, & X, 125.

ead. l. 7. Ὅταν καὶ πρὸ αὐτῆς τεθεῖν) Apertum est, hic aliquid deesse. Suidas: ὅταν καὶ δίκρουν ξύλον πρὸ αὐτῆς τεθεῖν.

ead. l. 14. Θαῤῥούντων ἄλλη στρατιᾷ, ἐλευσομένῃ δηλ.) Θαῤῥούντων ἄλλην στρατιὰν ἐλευσομένην δηλ.

ead. l. 18. Ἢ τὸν χ΄) Quid hoc sit, non assequor.

ead. l. 21. Τῆς ἐνδεοῦς) Deest, ut & tria sequentia scholia.

ead. l. 26. Γράφεται τῶν Δακικοῦ) Haec non sunt in Ms. qui pro iis habet, τοῦ Διακοῦ γένους. Δῖοι Θρακῶν γένος, ὡς αὐτὸς ἐν τῇ δευτέρᾳ λέγει. Ab eodem abest expositio ad l. 3.

ead. l. 28. Μετὰ τὸ πλεῦσαι δηλ. τὸν Δημοσθένην) Μετὰ τὸ ἀποπλεῦσαι δ. τ. Δ.

ead. l. 29. Πολυδάπανον, δαπανηρὸν, πολλὰ τελοῦν. ἐξ οὗ καὶ πολυτελὲς δεῖπνον) Δαπανηρὸν, πολλὰ τελοῦν, omissis ceteris.

ead. l. 33. Ἀδιαστάτως ἐπικαθημένων τῶν Λακεδαιμονίων) In Ms. tantum est Λακεδαιμονίων.

ead. l. 34. Τῆς τετ. δηλονότι φησὶν) Ἴσης τεταγμένης λέγει.

Pag. 563. *l.* 2. Εἰσαγωγίμων ἐξ ἀλλοδαπῆς) Non eſt in Mſ. Ad ea, quae paulo poſt dicit Thucydides, ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι, adſcripti ſunt duo iambici ſenarii, quos vide in Notis ad hunc locum.

ead. l. 7. Γράφεται, οὐδὲν ἐλάσσω) Deeſt.

ead. l. 21. Ὑστερούντο Δημοσθένους. ἐλθόντας καὶ μὴ φθάσαντας τὸν Δημοσθένην) Ὕστερον τοῦ Δημοσθένους ἐλθόντας, καὶ μὴ φ. τ. Δ. Praecedens ſcholion non habet Mſ.

ead. l. 22. Ἀντὶ τοῦ, δι' αὐτῶν) Deeſt & hoc, & quae ad l. 11 h. p. & ad p. 218 l. 2 καὶ αἱρεῖ, l. 3 ἐπιπεσὼν, p. 219 l. 3, 11 & 13 leguntur.

Pag. 564. *l.* 1. Ἀξιοί, φησιν, ὀλοφυρμοῦ τὸ) Ἀξιόν, φ. ὀ. τό.

ead. l. 12. Ἤγουν τοὺς Κερκυραίους) Immo Demoſthenem & Eurymedontem, ut recte Aem. Portus.

ead. l. 15. Ξυνῆρχε γὰρ ἤδη Δημοσθένει) Ita reſcripſi e Mſ. & ipſo Thucydide, pro eo, quod edebatur, συνῆρχεν ἤδη Δημοσθένης.

ead. l. 38. Τὸ κατὰ τὴν πρώραν) Suidas eadem habet in παρεξειρεσία. ſed pro ὡς ἂν εἴπῃ τις, apud eum & in Mſ. eſt, ὡς ἂν εἴποι τις.

Pag. 565. *l.* 1. Ἐπωτίδες εἰσὶ) Haec quoque leguntur in Suida, v. ἐπωτίδες.

ead. l. 8. Ὡς εἶδον πλέον τὶ σχήσοντες. τουτέστι πλεονεκτήσοντες) Deſunt. pro iis ad σχήσοντες ſcriptum eſt: σχήσει, καθέξει. σχήσουσι, κωλύσουσι. σχήσεσθαι, κατασχεθήσεσθαι. σχήσεται, ἐπισχεθήσεται.

ead. l. 16. Γράφεται ἐπισκευασάμενοι, ἤγουν) Abſunt a Mſ. una cum ſcholiis ad l. 2, 3, 6, 7, 11 & 12.

ead. l. 21. Οὐκ ἀντίπρωροι ἐνέβαλον ταῖς ἐναντίαις ναυσὶν) Οὐκ ἀντίπρωροι ὁρμαῖς ἐνέβαλλον τῶν ἐναντίων ναυσίν. Haec non ſine vitio ſunt. Sed ἐνέβαλον eſt error operarum ex ed. Oxon. in hanc propagatus. Baſ. Steph. 2. & Porti, itidem ut Mſ. ἐνέβαλλον.

ead. l. 24. Τῶν Συρακουσίων) Ad ἐμβόλοις, quod paulo ante in Thucydide legitur, adſcripta erat expoſitio: ἔμβολον χάλκωμα ὡραῖον περιθέμενον κατὰ πρώραν ναυσιν. Pro ἔμβολον Suidas habet ἔμβολος· ſed ἔμβολος & ἔμβολον dici, docet Euſtathius in Odyſſ. α', pag. 1959. Maior diſcrepantia eſt in eo, quod in Suida pro ὡραῖον eſt πεπυρωμένον. Portus & Kuſterus id corruptum putant. Idem de voc. ὡραῖον dicendum videtur.

ead. l. 26. Ἑρμηνεία τοῦ διεκπλεῖν — εἰς τοὐπίσω γενέσθαι) Haec omnia deſiderantur in Mſ. In Suida v. περιπλεῖν ad ver-

bum leguntur, nisi quod in eo pro *καθίσταται* est *καθίστασθαι*, & pro *τεμόντων τεμόντα*; utrumque melius, quam in Scholiaste. Vide Kuhnium ad Pollucem I, 123. De *διεκπλεῖν* confer, quae habet Scholiastes ad I, 49, & II, 89.

ead. l. 33. *Περιττὴ δὲ πρὸς τὸ μὴ περιπλεῖν ἡ μία ἀπόφασις*) Nimirum quia *κωλύειν* ipsum est verbum *ἀποφατικὸν*, supervacuum erat alteram negationem *μὴ* apponere *τῷ περιπλεῖν*. Ita haec verba fortassis possunt exponi. Videndum tamen, an rectius sit, *περιττὴ δὲ πρὸς τὸ περιπλεῖν ἡ μὴ ἀπόφασις*. Non multo post ad verba Thucydidis *ἀνάκρουσιν οὐκ ἔσεσθαι*, adscriptum erat: *ἀνάκρουσις ἐν ναυμαχίαις ἐλέγετο ἐπὶ τοῦ πρύμναν κρούειν*. In quibus articulum *τὸ* ante *ἐπὶ* excidisse puto.

Pag. 566. *l.* 1. *Τοῖς Ἀθηναίοις δηλονότι σὺν τῷ πεζῷ*) Neque hoc, neque quidquam eorum, quae deinceps hac pagina usque ad l. 22 leguntur, habet Ms. praeter id, quod ad p. 237. l. 8 annotatur.

ead. l. 22. *Ἀντὶ τοῦ αὐτῶν*) Deest itidem. Ad *κατὰ κράτος ναυμαχοῦντες ἐνίκησαν*, in princ. c. 41 Thucydidis, annotabatur: *οὐχὶ κατὰ κράτος ναυμάχησαν* (pro *ἐναυμάχησαν*, vel *ναυμαχοῦντες*) *ἀλλὰ κατὰ κράτος ἐνίκησαν*. Vult *κατὰ κράτος* non cum *ναυμαχοῦντες*, sed cum *ἐνίκησαν* iungendum esse.

ead. l. 29. *Συντασσόμενον πρὸς τοῖς Συρακουσίοις*) *Συντ. πρὸς τὸ τοῖς Συρακ.*

ead. l. 31. *Ἤγουν κατεφρονήθη*) Ex omnibus scholiis hinc sqq. Ms. tantum ea habet, quae ad l. 4 & 11 leguntur.

Pag. 567. *l.* 1. *Οἱ Συρακούσιοι*) Omnia desunt usque ad lin. 25, praeter scholia ad p. 242 l. 1 *αὐτὸ*, l. 2 *ἠπείγετο*, a quo tamen etiam absunt verba *ἤγουν ἐγχειρῆσαι*, & p. 244 l. 11.

ead. l. 8. *Τροπαιουχήσας*) Thucydides: *ἢ γὰρ κατορθώσας ἕξειν Συρακούσας*. Scholiastes: *ἤγουν τροπαιουχήσας*. Metonymice nimis interpretatur. nihil aliud est *κατορθώσας* in se & proprie sua emphasi, quam *secunda fortuna usus, re prospere gesta*, quod vulgare satis. GRAMM.

ead. l. 25. *Οὔτε ἀπὸ Ἀθηναίων*) *Προσεγένετο οὔτε ἀπὸ Ἀθηναίων*. Annotationes ad l. 14, ad p. 247 l. 5 *καὶ πᾶν*, l. 7, 10, 13, & p. 248 l. 2 non habet Ms.

ead. l. 33. *Ἤγουν τραπέντων*) Deest.

ead. l. 37. *Διέφυγον αὐτοὺς πολέμιοι*) *Διεφ. αὐτοὺς οἱ πολ.*

ead. l. 38. *Γράφεται, ἐκείνων ἐπιστάντων*) Lectionem *ἐπισταμένων*, vel *ἐπιστάντων*, quam habuit in suis exemplaribus Scholiastes, reiiciunt facile sensus & constructio ipsa huius loci. GRAMM.

Pag. 568. *l.* 6. Ἀλλὰ καὶ εἰς φόβον ἐπιστάντες ἀπὸ τῆς τῶν Ἐπιπ. ὁ. ἀ.) Ἀλλὰ κ. ἐ. φ. καθιστασαν τῆς ἀπὸ τ. Ἐ. ὁ. ἀ.

ead. l. 7. Ὑπὸ τῶν Συρακουσίων) Deest, cum iis, quae leguntur ad l. 13, & ad pag. 249 l. 8 & 13.

ead. l. 23. Τῶν Ἀθηναίων) Non habet Mſ. nec ſcholia ad lin. 10, 12 h. p. & ad pag. 252 l. 2, 9 & 12.

ead. l. 35. Ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν δηλονότι) Et hoc, & ſcholia ad p. 253 l. 5 & 8, p. 254 l. 1 & 5, & p. 255 l. 8, abſunt a Mſ.

Pag. 569. *l.* 3. Περιδρόμοις) Τὰ περιπόλια interpretatur Scholiaſtes hoc loco περιδρόμους. Satis imperite Ergo eundem hunc non eſſe Grammaticum credam, ac qui ſupra ad lib. 6, c. 45, pro corrupta in textu voce περίπλοια, meliorem indicavit hanc περιπόλια, ac interpretatus eſt τὰ ἐν τῇ χώρᾳ φρούρια. Eſt quidem περίδρομος etiam inter vocabula munitionum. Heſychius, περιδρόμους· τεῖχους (ſcribe τεῖχος) περὶ τοὺς βεβλημένους τοίχους κύκλῳ. Sed iſta ſignificatio nequaquam conveniens huic loco, ubi, neglecto Scholiaſta, recte viderunt Winſemius, Portus, Acacius. Loca alia, ubi περιπολίων meminit auctor noſter, indicavit praeclarus Commentator Godofr. Iungermannus ad Polluc. lib. 9, c. 4, § 16. Ceterum haud abs re erit animadvertere, non adeo certam poſſe & conſtantem etymi rationem dari huius vocabuli, ac videntur exiſtimaſſe Sylburgius in annott. ad Dionyſ. Halic. Antiq. lib. 9, c. 56, p. 612, ut cui diſplicet περιπόλια verti *ſuburbia*, cum ſit potius *circumfuſa urbis caſtella*; & Henr. Valeſius in nott. ad Mauſſac. p. 318, aſſerens Dionyſio ita vocari caſtella, in quae ſe recipiebant περίπολοι τῆς χώρας τῶν Ῥωμαίων. Nempe legerat vir doctiſſimus memoratos aliquoties eidem hiſtoriae Rom. ſcriptori περιπόλους τῆς χώρας, τῆς γῆς, τῶν ἀγρῶν, quod ille vocabulum ex militari Athenienſium re deſumtum Romanis accommodaverat. Sit ergo περιπόλιον a περίπολος, neque hoc negare eſt animus; nam & Thucydides lib. III quod περιπόλιον τῶν Λοκρῶν appellaverat, τὸ ἐπὶ Ἄληκι ποταμῷ, alibi vocat τὸ Λοκρῶν φρούριον, & περίπολοι, φρουροὶ Heſychio, nempe qui λαβόντες ἀσπίδα καὶ δόρυ παρὰ τοῦ δήμου περιπολοῦσι τὴν χώραν καὶ διατρίβουσιν ἐν τοῖς φυλακτηρίοις, ut deſcribit Ariſtoteles apud Harpocrat. vid. & Mauſſaci obſervata ibid. An vero ſemper περιπόλια iſtam notionem obtineant, dubitare licet. Videntur ſimpliciter ſic dicta interdum *ſuburbia*, aut *minores urbes* in regione ac agris maioris alicuius ſitae, nempe a πόλις. Sic interpretor Strabonis locum lib. 17, p. 837, τῆς δὲ Κυρήνης ἐστὶ περιπόλια,

ἥτε Ἀπολλωνία καὶ ἡ Βάρκη, καὶ ἡ Τεύχειρα, καὶ Βερενίκη, καὶ τὰ ἄλλα πολίχνια τὰ πλησίον. Certe enim πόλεις hae ipsae vocantur quoque Ptolemaeo lib. 4, c. 4, qui τὰ φρούρια Cyrenaicae regionis seorsim antea recensuit. Addatur Maccabaeor. auctor lib. 1, c. 11, v. 4 & 61, καὶ ἐνεπύριζε τὰ περιπόλια αὐτῆς πυρί· ubi de suburbiis aut oppidis circumiacentibus, quibus imposita non semper praesidia, capi putem. Omnino ita quoque acceperunt, qui 1 Paralip. 6, v. 56 & sqq. τὰ περισπόρια constanti immutatione transformarunt in περιπόλια plus quadragies, sicuti repraesentant edd. Complut. & Aldina, atque ex hac expressae: etsi enim genuinam lectionem agnoverim potius περισπόρια, quemadmodum in Iosua semper legitur, tamen fatendum, Graecos illos, qui mutationis 1 Paralip. 6 fuere auctores, *suburbia* voluisse appellare περιπόλια, vel ut Hieronymus in Quaest. Hebraicis loca ista reddit, *suburbana eius*. GRAMM.

ead. l. 5. Μισθοφόρων τῶν Συρακουσίων ὄντων) Μισθοφόρων τοῖς Συρακουσίοις ὄντων.

ead. l. 9. Γράφεται, χρήμασιν ὡς πολὺ) Deest.

ead. l. 11. Τῷ καιρῷ δηλονότι) Deest cum tribus sequentibus scholiis.

ead. l. 15. Δεισιδαιμονήσαντες) Ἀποδεισιδαιμονήσαντες.

ead. l. 18. Παραφυλάττειν τὰς ἐκκλησίας) Παραφυλάττειν τὰς ἐκλείψεις.

ead. l. 19. Γράφεται, πρὶν ὡς οἱ μάντεις) Omnia, quae hic usque ad lin. 33 ὁ μὲν συνδ. περ. leguntur, in Mſ. desiderantur.

ead. l. 38. Τῶν Ἀθηναίων) Melius Portus τῶν Συρακουσίων. Mſ. non habet. Quae paulo ante ad verba Thucydidis πολλῷ δὴ μᾶλλον ἠθύμουν annotata sunt, vide in Notis ad Thucyd.

Pag. 570. *l.* 2. Δέξασθαι) Deest.

ead. l. 8. Κατὰ μιᾶς πόλεως τῶν Συρακουσῶν) Haec non leguntur in Mſ. ut nec ea, quae in sequenti annotatione sunt, ἤγουν πολλοὶ — συγκτήσασθαι χώραν. Pro iis ad verba ἔθνη γὰρ πλεῖστα δὴ haec scribuntur: πλὴν ὅσα συνῆλθεν ἔθνη πρὸς Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμονίους ἐν παντὶ τῷδε πολέμῳ. πλήν γε τοῦ ξύμπαντος λόγου τὰ ἐν παντὶ τῷδε τῷ πολέμῳ ἔθνη πρός τε τὴν τῶν Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων πόλιν συνελθόντα, τουτέστι, πλεῖστα ἔθνη περὶ Συρακουσῶν μαχόμενα ἦλθε, πλήν γε δὴ οὐ τοσαῦτα ὅσα πρὸς Ἀθηναίους καὶ πρὸς Λακεδαιμονίους προσενεμήθη.

ead. l. 18. Ἄποικοι ἦσαν, Ἐρετριεῖς) Ἄποικοι ἦσαν. Ἐρετριεῖς.

ead. l. 26. Συμμαχήσαντες ἀλλήλοις) Abest a Mſ. cum

ſcholiis ad pag. 267 l. 8, 9, 11, & pag. 268 l. 10 & 12.

Pag. 571. *l.* 3. Παροιμία, Πιπράσκει) Haec ad ſequentia ἅμα μὲν κέρδει annotabantur, & poſt ἀργύριον, τοῦ Καλλιμάχου. Si hoc Callimachi eſt, eo augeri poſſunt fragmenta illius.

ead. l. 6. Ἀντὶ τοῦ συγκτίσαι) Ἀντὶ τοῦ συγκτίσασι.

ead. l. 7. Ἐπεσπάσαντο) Abſunt omnia a Mſ. uſque ad l. 20, praeter ſcholia ad l. 1 p. 271, & l. 1 p. 272.

ead. l. 10. Κατὰ Ἀθηναίων) Addit Mſ. Συρακόσιοι, Καμαριναῖοι, Γελῷοι, Σελινούντιοι, Ἱμεραῖοι.

ead. l. 12. Νεοδαμώδης) Sic & Suidas h. v. ſed caute apponens, ἤτοι ἐκ τῶν Εἱλώτων.

ead. l. 20. Ἀπλοωτέρας οὐ — ἱσταμένας) Suidas in ἁπλουστέρας. Sed quod ἁπλουστέρας dicit a Thucydide vocari has naves, nullius Mſ. auctoritate confirmatur: omnes enim tam ſcripti, quam editi libri Thucydidis hic habent ἀπλοώτεραι. Idem pro τὰς ἄπλους παντάπασι habet τὰς ἄπλους παντελῶς. Et deinde διὰ πληρώματος ἔνδειαν καὶ ἀπλόους ἱσταμένας· in quibus praefero ſcripturam, quae eſt apud Scholiaſtem.

ead. l. 24. Νεότητος) Omnia, quae hinc ſequuntur, ſcholia uſque ad l. 30 ἔπειτα, abſunt a Mſ.

ead. l. 34. Ξυνὸς Ἐνυάλιος) Hoc ſolum habet Mſ. ſine altera parte verſus. Deſunt etiam expoſitiones ad l. 14 h. p. & ad p. 277 l. 12, 13, 14 & 15. Locus Homeri eſt Iliad. σ', v. 309.

Pag. 572. *l.* 10. Ἀντὶ τοῦ καταβάλητε — ἀποστήσητε) Εἰς τὴν θάλασσαν καταβάλητε.

ead. l. 12. Τὸ μᾶλλον οὐκ ἔστι συγκριτικὸν) Thucydides: καὶ ταῦτα τοῖς ὁπλίταις οὐχ ἧσσον τῶν ναυτῶν παρακελεύομαι, ὅσῳ τῶν ἄνωθεν μᾶλλον τὸ ἔργον τοῦτο. Scholiaſtes: τὸ μᾶλλον οὐκ ἔστι συγκριτικὸν, ἀλλὰ διασαφητικόν. οὐ γὰρ οἱ ναῦται τοῦ ἀπαράττειν τοὺς πολεμίους συναίτιοι. At, quod ſi μᾶλλον non debeat hic eſſe συγκριτικὸν, neque erit antecedens ἧσσον, ſed utrumque eſt. Neque enim iuvat, quod nautis non incumberet τὸ ἀπαράττειν, ut militibus, cum haec, ταῦτα παρακελεύομαι, non ſolum hoc opus ſpectant, ſed omnia munia illa ac officia, a ſingulis, nautis aeque ac militibus, inſtanti pugna totis viribus exſequenda. Conceditur quidem, militum maiorem hic operam exſpectari, idque his orator innuit, ὅσῳ μᾶλλον &c. at quin nautae quoque ſuis defungi deberent partibus, ἐν τῷ μὴ ἐξωθεῖσθαι, μὴ ἀνακρούεσθαι, μὴ πρότερον ἀπολύεσθαι, ἢν μὴ οἱ πολέμιοι ἀπαραχθῶσι, quis negaverit? GRAMM. Adde Stephanum ad Scr. al. de Dial. Attic. p. 103.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ οἱ ναῦται) Οὐ γὰρ καὶ οἱ ναῦται.

ead. l. 18. Ἄξιον ὅτι δεῖ διαφυλάξασθαι) Ἄξιόν ἐστιν ὅτι δεῖ διαφυλάξασθαι.

ead. l. 29. Ἀνδρῶν δηλονότι) Hoc cùm quatuor ſequentibus ſcholiis a Mſ. abeſt.

ead. l. 30. Ἡ αντίληψις) Thucydides: προηγγέλθη δὲ αὐτοῖς καὶ ἡ ἐπιβουλὴ τῶν σιδηρῶν χειρῶν. Teſtatur Hudſonus ἐπιβολὴ legi in Cod. Mſ. Oxon. additque ſic legiſſe videri Scholiaſten atque Vallam. De poſteriore non dubito. De Scholiaſta haud aeque res certa eſt, cum in omnibus impreſſis ſic exſtant ipſius verba: Καὶ ἡ ἐπιβουλὴ) ἡ ἀντίληψις. Sed quia ἐπιβολὰς ſupra l. 7 reddiderat ἀντιλαβὰς, atque hoc ἀντίληψις, putat Hudſonus ipſi eandem utrobique vocem in textu lectam. Fortaſſe: neque tamen accurate adeo rem egerunt ſemper Grammatici iſti. Quod ad Thucydidem vero, optima ſane ratione retinebitur antiqua lectio, ἐπιβουλή. quid enim, ſi in prioribus ἐπιβολὰς dixerit, an debuit ea propter neceſſario idem vocabulum uſurpare hoc loco, qui neſcio cur reſpuat iſtud ἐπιβουλή; Potius conſilium hoſtium ac τέχνημα ita exprimitur, cui apte convenit. Tranſtulit ergo Winſemius: *indicata enim eis erat inſidioſa illa manuum ferrearum machinatio.* Nec diſſentit Acacius. Quin, ſi ἐπιβουλὴ maneat, non alius tamen erit loci ſenſus, quam qui percommode expreſſus in verſione Gallica: *on avoit déja eu avis de l'invention des harpons de fer*, pag. 158. etiamſi alteram lectionem praeferant H. Stephanus & uterque Portus. GRAMM.

Pag. 573. *l.* 3. Ἀντὶ τοῦ ἠσθάνεσθε) Si hoc non corruptum eſt, Scholiaſten errare puto, qui hic ἀντιλαβέσθαι exponat αἰσθάνεσθαι. Thucydides ſaepe ἀντιλαμβάνεσθαι dicit ea ſignificatione, quam hic expreſſit interpres.

ead. l. 4. Ἤτοι κατὰ τῆσδε τῆς χώρας) Non habet Mſ. nec id, quod annotatur ad l. 9 h. p. & ad l. 2 p. 283.

ead. l. 8. Οὐδὲ ὅλως τι κατ' ἀρχ.) Εἰ μὴ δὲ ὅλως τι κατ' ἀρχ.

ead. l. 12. Τῆς ὑπαρχούσης δυνάμεως ἡμῶν) Ἡμῶν hic locum habere non poteſt. Nam eſt generale effatum de omnibus, quibus idem accidit, quod tum Athenienſibus, ut, cum vident ſe ſpe, quam conceperant, excidiſſe, etiam minus praeſtent, quam poſſint, & abiectioribus ſint animis, quam pro viribus, quae iis ſuperſunt.

ead. l. 26. Τοὺς ἀπείρους θαλασσῶν φησὶν) Τοὺς ἀπείρους θαλάσσης λέγει.

ead. l. 32. Ἕκαστος ἐπὶ τῶν νεῶν κινούμενος) Ἕκαστος ἐπὶ τ. ν. κινούμενοι.

Pag. 574. *l.* 15. Ὅμηρος) Iliad. κ', v. 68.

ead. l. 18. Τοῦτο καθ' ὑπερβατόν. συντακτέον δὲ τῷ πατρόθεν ἐπονομάζων) Hoc longe petitum est. Melius in verbis Thucydidis cum interprete ἀπὸ κοινοῦ repetetur ἀξιῶν, per ellipsin pronominis, hoc modo, καὶ ἀξιῶν μὴ ἀφανίζειν τὰς πατρικὰς ἀρετὰς ἐκείνους, ὧν ἐπιφανεῖς ἦσαν οἱ πρόγονοι.

ead. l. 28. Πρὸς τὴν παροῦσ. ὑπόθεσιν) Πρὸς τ. π. περίστασιν.

ead. l. 35. Μετὰ βίας ἐξελθεῖν) Abest a Ms. cum tribus sequentibus scholiis, & iis, quae leguntur ad p. 290 l. 11 & 13.

Pag. 575. *l.* 11. Συμπεπλέχθαι) Ἤρτηται, κρέμαται, ἢ δέδεται.

ead. l. 17. Ὑπὲρ τῶν κελευστῶν) Ὑπὸ τῶν κελευστῶν.

ead. l. 19. Ἦν γὰρ κ. φ. τὸ, πολλὰ γὰρ δὴ ὁ. κ. παρεκελεύοντο) Ἦν γὰρ κ. φ. π. γ. δ. ὁ. κ. ἀλλήλους (leg. ἀλλήλοις) παρεκελεύοντο.

ead. l. 22. Μετὰ βίας καὶ ἰσχύος ποιεῖσθαι) Deest, ut & ea, quae ad p. 292 l. 3, 11 & 14 annotantur.

ead. l. 28. Μετὰ πόνου κεκτ.) Μετὰ πολλοῦ πόνου κεκτ.

ead. l. 32. Ὁ Συρακούσιος στρατηγὸς) Ὁ Συρακουσίους στρατὸς recte legit Portus.

Pag. 576. *l.* 10. Ἄλλοι δὲ, φησὶ, τὴν ἀπὸ τῆς γῆς ἰδόντες) Ἄλλοι δὲ τῶν ἀ. τ. γ. ἰδόντες.

ead. l. 12. Πότερον νικῶσι) Πότεροι νικῶσι.

ead. l. 16. Ἴσα) Ms. ignorat & hoc, & scholia ad l. 13.

ead. l. 17. Ὅμηρος) Iliad. δ', v. 450. sequens locus Homeri est Iliad. χ', v. 409.

ead. l. 23. Παρεβοήθουν) Nihil eorum, quae hic leguntur usque ad l. 28, habet Ms. nisi scholion ad l. 9 h. p.

ead. l. 24. Τὸ ἑξῆς ὑπερβατὸν, καὶ οἱ διαβεβληκότες) Τὸ ἑξῆς, καὶ οἱ διαβεβοηκότες. Perperam quidem διαβεβοηκότες. Sed neque recte edd. διαβεβληκότες· nam cum dicat τὸ ἑξῆς, id est, series, sive ordo verborum, legendum est διαβεβηκότες, ut in Thucydide, cuius verba in ordinem redigit.

ead. l. 29. Τὰ αὐτὰ ἐγίγνωσκον. τ. ὁ. ἡ. ἀ.) Haec tantum, & quae ad p. 300 l. 8 annotantur, sunt in Ms.

ead. l. 37. Ὁ καὶ περιττ.) Ὁ καὶ σύνδεσμος περιττός. De hoc pleonasmo τοῦ καὶ vide Stephanum ad Corinthum Art. XLV.

ead. l. 38. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀλγεινὰ) Deest, ut & scholia ad p. 302 l. 13, p. 303 l. 3, p. 304 l. 1 & 5.

Pag. 577. *l.* 1. Παράκλησιν. ἀντιβολία, δέησις, ἱκεσία) Absunt a Ms. Et mox idem δάκρυα, καὶ στεναγμός· melius, quam in edd. δάκρυα, καὶ σταλαγμός.

ead. l. 5. Θείων ἐπικλήσεων) Θειασμὸς, εὐχὴ καὶ μαντεία. Suidas, locum Thucydidis laudans v. ἐπιθειασμὸς, eadem verba habet, quae Scholiastes vulgatus.

ead. l. 10. Ἰσομοιρεῖν κακῶν) Ἰσομοιρεῖν τῶν κακῶν. Paulo ante δηλονότι, & δηλαδὴ non habet Mſ. Et ita ſaepiſſime alibi.

ead. l. 24. Ἀγεννέσιν, ἤγουν ἀνάνδροις) Non habet Mſ. nec ea, quae ad p. 305 l. 4, 5, 7, & 10 ἢ φθόνου ſcribuntur.

ead. l. 26. Πεπολίτευμαι νομίμως) Deeſt, ut & l. 28 ἀνεπαίσχυντος.

ead. l. 36. Ἤγουν οἴκησιν ἀδιάδοχον σχόντας) Omnia deſiderantur in Mſ. uſque ad p. 278 l. 2, praeter τὸ σύνολον.

Pag. 578. *l.* 2. Ὁμόπεδον) Pro hoc Suidas v. ἄπεδον, ut ad Thucydidem annotavit cl. Waſſe, habet ἰσόπεδον. Illa, ὡς καὶ ἄλοχος, ἢ ὁμόλεχος, non ſunt in Suida.

ead. l. 4. Πῶς χρῆται τῇ ἀπὸ ἐπιτατικῶς) Πῶς χ. τ. ἀ. ἐπιτατικῶς γάρ.

ead. l. 12. Ἤγουν οὕτω) Hoc ſcholion cum ſequenti abeſt a Mſ.

ead. l. 19. Ἀντὶ τοῦ, ἐκύκλουν ἐς ὀλίγον χωρ.) Εἰς ὀλίγον χωρ.

ead. l. 23. Ὡς ἂν φανερᾶς οὔσης τῆς εὐπραγίας) Hoc ſolum paginae 315 ſcholion habet Mſ.

ead. l. 32. Ἤγουν, διελθόντες τοὺς φύλακας σὺν βίᾳ) Deeſt cum ſcholiis ad p. 318 l. 8, p. 319 l. 7, & p. 320 l. 6.

ead. l. 35. Ἀντὶ τοῦ, συμπλεκόμενοι κατεπιπτον. ἑτοίμως ἔπιπτον) Ἐμπλεκόμενοι κατέπιπτον. Suidas exponit ἐμπίπτοντες εἰς τὸ ὕδωρ.

ead. l. 37. Ἤγουν σπουδαιότατον) Thucydides: καὶ περιμάχητον (τὸ ὕδωρ) ἦν τοῖς πολλοῖς. Scholiaſtes: περιμάχητον. ἤγουν σπουδαιότατον. Caſtigavit hanc expoſitionem H. Stephanus in Theſ. ad voc. περιμάχητος. cuius ſententiae non tam firmandae, quam illuſtrandae, adſcribemus ſaltem Scholion interp. veteris ad Ariſtoph. Theſmophor. v. 326: περιμάχητον λέγεται τὸ περιτίμιον, περὶ οὗ τινες ἀλλήλοις διαμάχονται, ἵνα τούτου κρατῶσι καὶ τοῦτο κτῶνται. GRAMM.

Pag. 579. *l.* 5. Ἐμοὶ δὲ φαίνεται γεγράφθαι — ἐν τῷ Ἑλληνικῷ πολέμῳ ἐγένετο) Thucydides: πλεῖστος γὰρ δὴ φόνος οὗτος, καὶ οὐδενὸς ἐλάσσων τῶν ἐν τῷ Σικελικῷ πολέμῳ τούτῳ ἐγένετο. Arbitratur Scholiaſtes, Thucydidem potius hic ſcripſiſſe ἐν τῷ Ἑλληνικῷ πολέμῳ, & rationem affert, quia in fine hiſtoriae huius ſcribit auctor, bellum hoc omnibus fuiſſe maius funeſtiuſque iis, quae Graeci antea ſuſtinuerunt. Imbecillis admodum ratio, immo nulla. Etenim adverſatur opinioni iſti

tum allatus iam locus auctoris, in quo τῶν ἐν Σικελικῷ πολέμῳ τούτῳ non alias pugnas, quam quae *hoc ipso* bello Siculo pugnatae, indicant; tum is, quem Scholiastes pro se allegat, similia quippe repraesentans: συνέβη τε ἔργον τοῦτο (*pugna haec*) Ἑλληνικὸν τῶν κατὰ τὸν πόλεμον τόνδε (*in hoc bello*, hoc est, ipso hoc *Siculo*) μέγιστον γενέσθαι. quibus cum subiicitur, δοκεῖ δὲ ἔμοιγε, καὶ ὧν ἀκοῇ Ἑλληνικῶν ἴσμεν, apparet satis, Ἑλληνικὰ ἔργα cetera s. πολέμους distingui a praesenti bello in Sicilia ab Atheniensibus gesto. Gramm. Sequens scholion, ἤγουν φυλακὴν, non habet Ms.

ead. l. 16. Διὰ τὴν πᾶσαν ἐς ἀρετὴν νενομισμένην ἐπιτήδευσιν) Thucydides: ἥκιστα δὲ ἄξιος ὢν (Nicias nempe) ἐς τοῦτο δυστυχίας ἀφικέσθαι διὰ τὴν νενομισμένην ἐς τὸ θεῖον ἐπιτήδευσιν. Scholiastes interpretatur, διὰ τὴν πᾶσαν ἐς ἀρετὴν νενομισμένην ἐπιτήδευσιν, διὰ τὸ πᾶσαν ἀρετὴν νομίμως ἐπιτετηδευκέναι. οὐ γὰρ δὴ νενομισμένην ἀρετὴν τὴν δοκοῦσαν φησί. Quis feret, quaeso, talem expositionem? An pro synonymis habenda ἡ εὐσέβεια, vel ἡ εἰς τὸ θεῖον ἐπιτήδευσις, & πᾶσα ἀρετή; an etiam, quod νενομισμένον, in oppositione sic dicitur ad τὸ δοκοῦν; dico vero, auctorem unius tantum virtutis, non πασῶν ἀρετῶν, laudem & gloriam Niciae hic tribuere. Multis quidem dux ille ornamentis animi insignis, integritate, continentia, fortitudine bellica, liberalitate & aliis, haud tamen omni culpa absolvendus erit, si Plutarchum in parallelis audiamus. Qua vero maxime excelluit, interque suos ferebatur virtute, ea ubique tum ab auctore nostro, tum Plutarcho commendatur, istiusque ipsius fit mentio Thucydidis loco nunc allato. Erat ea *religio*, & *sacrorum patriorum summum studium*. Νενομισμένον enim dicitur, quod ex patriae legibus fit rite ac reverenter, speciatim in sacris rebus Deorumque cultu. Talium autem observantissimus, si quis unquam Atheniensium, δεισιδαιμόνων sat omnium fuit Nicias. Hinc de se ipse praedicat in concione sua ultima: πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα (*ex patriis institutis*) δεδιήτημαι, πολλὰ δὲ ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἀνεπίφθονα. H. Stephanus autem ad laudatum Thucydidis locum, quem examinandum sumsimus, probe videns, adhaesisse temere Scholiastae interpretationi Vallam, sic vertentem, *ob studium virtutis, quod omne in illam conferebat*, annotat in margine: *vocat hic fortasse Thucydides* τὴν ἐς τὸ θεῖον ἐπιτήδευσιν, *quod antea* θειασμὸν, *de eodem Nicia loquens, dixit*: eamque ulterius sententiam, sed imbecillius, ut apparet, probare nititur voc. Θειασμός. Ast non de-

bet confundi specialis haec τοῦ θείου, quatenus in praedictionibus & μαντείαις occupatur, observantia, cum generali θεοσεβεία. Nec, quae congessit Iul. Pollux capite illo, quod respexit Stephanus, omnia pro synonymis, accurate dictis, accipienda. Θειασμὸς semper id denotat, quod neminem Graece doctum latere potest, nunquam adeo late patet, ut ea omnis significetur εἰς τὸ θεῖον ἐπιτήδευσις. Et cum θειασμῷ προσκείμενος Nicias nostro dicitur, fit hoc in narratione illa eclipseos lunaris, quam ominosam is prae ducibus ceteris, fatis & iis prodigio hoc territis, habebat. Nec aliter Plutarchus, quidquid dixerit Stephanus, intelligendus, quando phrasi ista ex Thucydide desumta utitur. Quin ille vitarum scriptor, eodem respiciens in parallelismo ducis huius atque Crassi, prope fin. describit Niciam, ut μηδενὸς ἀπὸ μαντικῆς καταφρονοῦντα. Ceterum in quo spectabatur maxime tantum eius *Divinarum sacrarumque rerum studium*, idque νενομισμένον praesertim, exponit idem Plutarchus pag. 540, ubi ἀνὴρ θεοφιλὴς, καὶ πολλὰ καὶ μεγάλα λαμπρυνόμενος πρὸς τὸ Θεῖον appellatur: eiusque λαμπρότητος partem quandam specialius attingit infra pag. 565, ἀναθήμασι καὶ γυμνασιαρχίαις καὶ διδασκαλίαις χορῶν φιλοτιμούμενος. Hoc autem erat πολλὰ νόμιμα διαιτᾶσθαι, haec ἐπιτηδεύσεως pars magna, τῆς ἐς τὸ θεῖον νενομισμένης, ut alias taceamus, in vita eius apud utrumque scriptorem obvias. Igitur deserendi Scholiastes & Valla h. l. nec attendendus multum H. Stephanus. Melius sane defunguntur hic partibus suis interpretes ceteri, praesertim Winsemius, sic transferens: *propter studium & pietatem erga religionem legibus patriis constitutam.* Gramm. Partem primam huius scholii, nempe verba διὰ τὴν πᾶσαν ἐς ἀρετὴν νενομισμένην ἐπιτήδευσιν, non habet Ms. Quae in fine sunt, ita leguntur: οὐ γὰρ δὴ νομιζομένην τὴν δοκοῦσαν λέγει.

ead. l. 22. Ἤγουν ᾠκονόμησαν) Deest.

ead. l. 25. Διὰ τὸ δύσφημον ἀπεσιώπησεν αὐτὰ ὀνομαστὶ εἰπεῖν) Haec annotatio non suo loco ponitur. Pertinet ad ea, quae paulo ante dixit Thucydides, πάντα τε ποιούντων αὐτῶν διὰ στενοχωρίαν ἐν τῷ αὐτῷ· quae bene illustravit clar. Wasse.

ead. l. 30. Μεγάλως κακοπαθήσαντες) Additum erat in Ms. οὐδὲν ὀλίγον ἐς οὐδὲν κακοπαθήσαντες. οὐδὲν ὡς ὅτι οὐχ ἀπώλετο. Posterius ad πανωλεθρίᾳ referendum est.

Pag. 580. *l.* 3. Δηλονότι ἐπήλπισαν) Ἐν ἐλπίδι ἐποίησαν.

ead. l. 9. Τοὺς πολίτας εὐτελέστερον εἶναι βιοῦν) Τοὺς π. ἐπεῖσαι βιοῦν.

ead. l. 10. Ἤγουν ἕως ἂν) Deest.

ead. l. 24. Ἤγουν, τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων) Thucydides: μάλιστα δὲ τῶν ξυμμάχων διασκοποῦντες ὅπως μὴ σφῶν ἀποστήσωνται. Pronomine σφῶν velim intelligas hoc loco ſolos Athenienſes, (non, ut Scholiaſtes iubet, Lacedaemonios pariter ac Athenienſes) tum quia proxime fit mentio eorum, quae circa ναυπηγίαν & munitiones, etiam in ditione Laconica, curaverant Athenienſes, quae continua ſerie excipiunt verba modo allata; tum etiam, quia paulo ante cauſa exſtat huius Athenienſium cautionis, μάλιστα δὲ οἱ τῶν Ἀθηναίων ὑπήκοοι ἕτοιμοι ἦσαν καὶ παρὰ δύναμιν αὐτῶν ἀφίστασθαι, nimirum propter acceptam cladem Siculam diffidentes potentiae illorum, quod & ne facerent οἱ ξύμμαχοι, iam proſpectu opus erat. Verum fortaſſe nulla hic culpa Scholiaſtae, ſed librarii alicuius, qui annotationem, haud ſuis verbis appoſitam, debuiſſet adiicere his ſequentibus, πρασσόντων δὲ ταῦτα ἀμφοτέρων. Gramm. His apponitur in Mſ. & Aem. Portus quoque videtur animadvertiſſe eo pertinere.

ead. l. 26. Ταῦτα ἑτοιμαζόντων) Ἕκαστα ἑτοιμαζόντων.

ead. l. 32. Ἀντὶ τοῦ, φοβερὸς τοῖς Λεσβίοις) Ἀντὶ τοῦ φοβερός. Mſ. Cetera inepte aſſuta ſunt e ſequentibus.

Pag. 581. *l.* 7. Κλεινίας δὲ ὁ Ἀθηναῖος) Alcibiadis ſtemma ſic deducit Meurſius. Primi Alcibiadis filius erat Axiochus, eius Clinias, eius Alcibiades ſecundus, eius Alcibiades tertius. Quatuor vero fuiſſe Alcibiadas, tradit Scholiaſtes ad Ariſtophanis Ranas: hiſce ideo tribus quartus addendus Lacedaemonius, cuius meminit Polybius Legat. Ecl. XLII. Quin hoc ſciendum, Laconicum proprie illud nomen fuiſſe, & maiori Alcibiadi a patre impoſitum, quia is Alcibiadis Spartani hoſpitio uſus eſſet. Errat ergo Scholiaſtes, qui minorem Alcibiadem a Thucydide hic loci deſignari putat. Quomodo enim per minorem nomen illud in familiam illatum eſt, cum iam proavus eius id habuiſſet? certe maior Alcibiades fuit, qui ius hoſpitii cum Lacedaemoniis & inter eos cum Alcibiade exercebat: cui poſtea renuntiavit Axiochus filius, Alcibiadis ſecundi avus; quodque ſecundus renovare animum induxit. Vide Meurſii Attic. Lect. lib. 6, c. 12. Huds. Adde Notas ad hunc locum Thucydidis.

ead. l. 9. Φιλίαν) Deeſt, cum ſcholio ſequenti. Ad περίοικον autem, quod mox eſt in Thucydide, ſcriptum eſt: περίοικοί εἰσιν οἱ ὑπήκοοι γείτονες τῆς Σπάρτης.

ead. l. 19. Περιττὸς ὁ καὶ) Π. ὁ καὶ σύνδεσμος.

ead. l. 26. Θεωροὶ ἐγίνοντο) Ἔπεμπον θεωρούς. Sic θεωρεῖν exponit V, 18. Ad ἐπηγγέλθησαν annotatum eſt αἱ σπονδαὶ δηλονότι.

ead. l. 29. Ὅπως εἰς τὸ πέλαγος προκαλέσωνται) Ὅπως ε. τ. π. ἐκείνους προκ.

ead. l. 37. Οἱονεὶ κοπιᾶσαι) Καὶ οἱονεὶ κοπιάσαι.

Pag. 582. *l.* 3. Ἀντὶ τοῦ, τὰς ἐπὶ τοῖς χιλίοις ταλάντοις ἐπικειμένας ζημίας) Sed non erat pecuniae impoſita poena, ſed pecuniae ingratum uſum ſuadentibus. Ergo erit, τὰς ἐπὶ τῷ εἰπόντι κινεῖν τὰ χίλια τάλαντα ἐπικειμένας ζημίας, ſcil. ἔλυσαν. Conſtructio clara ſatis in auctore. GRAMM.

ead. l. 6. Προσεδέξαντο) Tollatur omnino e verbis auctoris, huic ſcholio praemiſſis, οἱ Ἀθηναῖοι. Non enim Athenienſes recipiebant, ſed Teii, idque poſt Athenienſium fugam. Textum Thucydidis inſpicienti res liquida. IDEM.

ead. l. 11. Τὸ — ἀφιστῶντ.) Totum hoc ſcholion abeſt a Mſ.

ead. l. 23. Εἴτι (φησὶ) παρὰ λόγον ἐσφάλησαν) Εἴτι παρὰ λόγον ἐσφάλησαν. Et mox τὸ τὴν ἁμαρτίαν συνέγνωσαν.

ead. l. 25. Ἤγουν ἀποτίθενται) Mallem exponi στρατοπεδεύουσι. Vide Annott. ad II, 2. HUDS.

ead. l. 29. Προσταχθέντος τῷ Θηραμένει — τὰς ναῦς) Deeſt.

Pag. 583. *l.* 7. Ἀντὶ τοῦ, ἐν πάσαις ταῖς ναυσὶ) Τοῖς ἐν πάσαις ταῖς ναυσί.

ead. l. 35. Ἠπείλησε τοῖς Χίοις, ἤτοι μὴ ἐπιβοηθήσειν αὐτοῖς) Mſ. non habet ἤτοι, nec ei hic locus eſt. ἦ μὴν recte dixiſſet, ut Thucydides cap. 33, de hac re agens.

Pag. 584. *l.* 2. Οὐ γάρ ἐστι καὶ ἄλλη, ἀλλὰ μόνη αὐτή) Ἄλλη γὰρ οὐκ ἔστι Κῶς.

ead. l. 7. Οἱ Λακεδαιμόνιοι) Paulo poſt ad Καμείρῳ adſcriptum erat: Κάμιρος Ἡρωδ. καὶ Χοιροβ. Puto eum ſignificare, Herodianum & Choeroboſcum Grammaticos Κάμιρος voluiſſe ſcribi, non Κάμειρος. Κάμιρος etiam in Thucydide quidam libri ſcripti habent. Sed variat ſcriptura. Vide Holſtenium ad Stephanum.

ead. l. 18. Ὥστε δόντα χρήματα) Τὸν Τισσαφέρνην δηλονότι. Ἡ σύνταξις οὕτως, ἐδίδασκεν ἔτι τὸν Τισσαφέρνην ὥστε δόντα χρήματα αὐτὸν πεῖσαι καὶ τοὺς τριηράρχους καὶ τοὺς στρατηγοὺς τῶν πλοίων, πλὴν τῶν Συρακουσίων, συγχωρῆσαι αὐτῷ ταῦτα. Mſ. Baſ. Paulo ante ad verba Thucydidis, οἱ δὲ τὰς ναῦς ἀπολιπόντες in Caſſ. ſcribebatur: οἱ δὲ τὰς ναῦς ἀπολίπωσιν οὐχ ὑπολίποντες (pro ὑπολείποντες) εἰς ὁμηρίαν τὸν προσοφειλόμενον μισθόν. Non male, ſi οὐχ demas.

ead. l. 23. Τοῦ ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλίσκειν) Διὰ τὸ ἐκ τῶν ἰ. ἀ.

Pag. 585. *l.* 25. Ἢ ἄλλοι ἂν) Οἱ ἄλλοι ἄν.

ead. l. 28. Γράφεται οἰκεῖν) Deest. Tamen recentiore manu ad οὐκοῦν annotabatur οἰκεῖν.

ead. l. 35. Μὴ ὑπεναντίως τῇ γνώμῃ κατελθὼν ὁ Ἀλκιβιάδης κακώσῃ) Μὴ ὑπεναντίως τῇ γ. αὐτοῦ κ. ὁ Ἀ. κ. αὐτόν. Φησὶ quoque, ut saepe alibi, deest.

ead. l. 38. Δεξίωσιν φιλικὴν) Ad ἄλλως τε Mſ. haec habet: ἄλλως τε οὐδὲ διενοεῖτο τιμωρεῖσθαι καὶ ταῦτα οὐδὲ συμμίσγοντα αὐτῷ.

Pag. 586. *l.* 2. Τοῦ περὶ ἀδήλων) Τοῦ περὶ τῶν ἀλλήλων. Sed male ἀλλήλων. Poſt διατείνεσθαι additur: τὸ δὲ προσέθηκεν, ἀντὶ τοῦ προσέθετο.

ead. l. 5. Ἤγουν ἢ πῶς) Ἤγουν πῶς. Aem. Portus coniiciebat ἤγουν ὅπως.

ead. l. 12. Καταψεῦσθαι δὲ ταύτης Φρυνίχου) Καταψεῦσθαι δὲ ταῦτα Φρυνίχου.

ead. l. 20. Ἤγουν κεφαλαιωδῶς καὶ ξυντετμημένως λέγοντες) Deſunt.

ead. l. 22. Ὁ δὲ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δὴ κεῖται) Vide Stephani Animadverſ. in lib. de Dial. p. 27. HUDS. Stephanus ibi putat orationem ita ſuppleri poſſe, καὶ ἄλλα μέν τινα, μάλιστα δέ.

ead. l. 28. Δυσανασχετῶν ἦν) Additur in Mſ. σκληρὸς ἦν καὶ ἀνένδετος. leg. ἀνένδοτος.

ead. l. 32. Πάντες ἐν αὐτῷ) Πάντες ἐν αὐταῖς.

ead. l. 38. Ἤγουν ἐμελέτων) Deeſt.

Pag. 587. *l.* 8. Τῇ αἰτήσει δηλονότι) Non habet Mſ.

ead. l. 10. Καίπερ διδόντας τὰ αἰτούμενα) Paulo poſt ad ἠξίουν annotatum erat, Ἀλκιβιάδης δηλαδὴ καὶ Τισσαφέρνης. Sic quoque Aem. Portus.

ead. l. 11. Τῇ Ἰωνίᾳ) Mox ξυνόδῳ exponebatur συνελεύσει, ὁμιλίᾳ.

ead. l. 17. Εἰς τροφὴν δηλονότι τῶν νεῶν, καὶ εἰς ἄλλην δαπάνην) Haec nihil faciunt ad interpretationem verborum Thucydidis, ἐπὴν αἱ βασιλέως νῆες ἀφίκωνται, quibus adſcripta ſunt. Rectius referentur ad ea, quae non multo poſt dicuntur, τὰ χρήματα Τισσαφέρνει ἀποδοῦναι, ὁπόσα ἂν λάβωσιν.

ead. l. 20. Γράφεται τοῖς Ἀθηναίοις) Abeſt a Mſ. ut & φησί.

Pag. 588. *l.* 8. Εἰς τὴν Λακεδαίμονα δηλονότι) Hoc repugnat ſententiae totius loci apud Thucydidem: nam exſules

Thasii, qui apud Lacedaemonios erant, non id agebant, ut auxilia navium Lacedaemoniarum Lacedaemonem, sed in Thasum mitterentur. Itaque pro *εἰς τὴν Λακεδαίμονα*, vel legendum est *εἰς τὴν Θάσον*, vel, quod voluit Portus, *ἐκ τῆς Λακεδαίμονος*.

ead. l. 12. Ἄλλως οὐ — σχόντες) Deest.

Pag. 589. *l.* 7. Βουλὴν) Non legitur in Mſ. nec ea, quae ad p. 103 l. 2 annotantur.

ead. l. 28. Ἤγουν διὰ κλήρου ἀποκατ.) Non sunt in Mſ.

ead. l. 35. Διὰ στάσιν) Διὰ τὴν στάσιν.

Pag. 590. *l.* 1. Διὰ τὸ ἀεὶ πρὸς ὑπερορίους πολεμίους πολεμίους εἶναι) Portus omisit πολεμίους. Nec id e Mſ. cum quo illius editionem contuli, annotaram. Mox pro ἐπηγγείλαντο ποιήσειν Mſ. ἐπαγγέλλοντο.

ead. l. 16. Τὸ ἀξίωμα) Τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ.

ead. l. 19. Ἄλλως· ἐν τούτῳ) Ἢ ἐν τούτῳ.

ead. l. 22. Καὶ εἰ μὴ εἶναι τυχὸν) Καὶ ε. μ. ε. τύχοι.

ead. l. 33. Γράφεται —— καὶ οὐδὲν) Haec omnia desiderantur in Mſ.

Pag. 591. *l.* 3. Ἤγουν ἐκ τῆς Σάμου) Recte Portus, ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Sequens scholion, γράφεται, δῆλον τὸ Ἀθηναίων, non habet Mſ.

ead. l. 15. Χείρους ἐκείνους νομίζειν) Χείρους ἐκείνων νομίζειν.

ead. l. 24. Ὑπερβατόν. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτω) Ante hoc scholion ponenda sunt verba, quae paulo post in Thucydide leguntur, καὶ αἱ μὲν Δήλου λαβόμεναι αἱ πλείους.

ead. l. 35. Μετὰ ὀλοφυρμοῦ διηγήσατο) Est error operarum pro διητήσατο, quod est in Camer. Steph. 2. Port. & Oxon. Et tamen id quoque vitiosum esse, ac διηγήσατο legendum puto. A Mſ. totum scholion aberat.

ead. l. 36. Οἱ Πελοποννήσιοι) Mſ. Ἀθηναῖοι, ni fallor: nam non accurate satis annotaram. Sed ita omnino scribendum est.

ead. l. 38. Ἤγουν, κωμῳδῶς λέγων) Deest haec & sequens annotatio.

Pag. 592. *l.* 2. Μέχρις ἂν ἐξαρκῇ τὰ Τισσαφέρνους) Haec in fine sequentis scholii scripta erant.

ead. l. 3. Ὁ Τισσαφέρνης δηλονότι, πιστοὺς κρίνῃ τοὺς Ἀθηναίους) Ἂν Τισσ. π. κ. τ. Ἀθηναίους, οὐκ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς, μέχρις ἂν ἐξαρκῇ τὰ Τισσαφέρνους.

ead. l. 24. Βροτοῖς σώφροσι) Βροτοῖς σώφροσιν. ἀντὶ χαρίζεσθαι τοῖς σώφροσι. leg. ἀντὶ τοῦ χαρ.

ead. l. 25. Τῷ Ἑρμοκράτει) Fallitur. Vide Hudsonum in

Var. Lect. ad hunc locum Thucydidis. Mſ. non habet hanc expoſitionem.

ead. l. 26. Ἐπανετείνατο πλήξων) Ἐπανετείνατο ὡς πλήξων.

ead. l. 37. Γράφεται, πέμπουσι πρέσβεις) Deeſt.

Pag. 593. *l.* 8. Παρέσχεν ἂν βασιλεὺς) Παρέσχεν ἂν βασιλεῖ.

ead. l. 15. Ὡς λέγομεν τὸ, οὐ τόδε) Ita haec edidit Hudſonus. Baſ. & Steph. 2. ὡς λέγομεν τὸ, οὐ τόδε, ἀλλὰ τόδε. Portus, vitio typographorum, ὡς λ. τὶ οὐ τόδε, ἀλλὰ τόδε. Mſ. ὡς λέγομεν οὐ τόδε, ἀλλὰ τόδε. Nec poſſunt abeſſe illa ἀλλὰ τόδε, quae in ed. Oxon. errore operarum videntur intercidiſſe.

ibid. Ἔστι δὲ παρακελευστικὸν) H. Stephanus ad Corinthum Art. XXXVII nihil obſtare putat, quo minus hic uſitata ſignificatione accipiatur. Homeri locus eſt Iliad. ν', v. 292. Mſ. Baſ. exhibet παρακελευσματικὸν, ὡς παρ' Ὁμήρῳ.

ead. l. 22. Μή τι κακὸν ἐργάζωνται τὴν πόλιν) Μή τι κ. ἐργάσωνται τ. π.

ead. l. 31. Τοῖς ἰσχυροτάτοις) Immo ἐναντίοις οὖσι. Vid. Stephanum Append. ad Scripta al. de Dial. Attic. p. 182.

ead. l. 32. Ἤγουν ἐν Ἀθήναις) Hoc tantum refertur ad verba τὰ αὐτοῦ. Itaque tollenda ſunt illa καὶ ἐκ τῆς Σάμου. A Mſ. abeſt hoc ſcholion.

Pag. 594. *l.* 14. Εἰς ὀλιγαρχίαν ὄντες) Ἐν ὀλιγαρχίᾳ ὄντες.

ead. l. 29. Καὶ οὐκ ἀμαθῶς) Καὶ οὐκ ἀληθῶς. Sequens ſcholion non eſt in Mſ. Vide, quae dicta ſunt ad Thucyd.

Pag. 595. *l.* 4. Μεθέξων αὐτῆς) Μεθέξων αὐτοῖς.

ead. l. 21. Ἤγουν ἀπέχειν) Hoc nonnihil ſuſpectum eſt. Fortaſſis ἐπέχειν, vel κατέχειν, ut cap. 100.

ead. l. 23. Ἤγουν, ἑτοίμοις ναυσὶν) Nulla ratio eſt, cur hic πληρώματα magis voluerit interpretari ναῦς, quam VII, 12, ubi exponit ναύτας· neque enim hic de navibus agit Thucydides, ſed de iis, qui eas conſcendunt.

ead. l. 27. Ἀντὶ τοῦ λαμβάνοντες) Deeſt, una cum ſcholio ad l. 11.

ead. l. 32. Ἤγουν, τὸ μήνυμα τῶν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ γενομένων) Haec quoque abſunt a Mſ.

Pag. 596. *l.* 2. Ἐπολιόρκουν οἱ Κορίνθιοι, παραλαβόντες) Ἐπολιόρκουν οἱ Κ. τὴν Οἰνόην, παραλαβόντες.

ead. l. 6. Πεφορηκότες οἱ Κορίνθιοι) Πεφρουρηκότες οἱ Κορίνθιοι.

ead. l. 17. Ἤγουν μαθὼν) Non eſt in Mſ. Καθέξειν exponitur ἐνδιατρίψειν.

ead. l. 21. Ἐπιχώρια) Καὶ ἐπιχώρια.

ead. l. 24. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐν ταῖς ἑκκαίδεκα ναυσὶν ἔλαβον τοὺς ἐν Ἀβύδῳ Πελοποννησίους παραφυλάττοντας) Qui haec non inspecto Thucydide legat, facile putare possit, Atheniensium sedecim naves fuisse, quae Lacedaemoniorum erant, Atheniensium autem duodeviginti, ut ipse Thucydides scribit. Itaque illa ἐν ταῖς ἑκκαίδεκα ναυσὶν, si non legendum est ιη', nam haec notis numerorum scripta fuisse e Mſ. colligo, in quo est ιστ, coniungenda sunt cum sequentibus, & verba ita ordinanda, οἱ Ἀθηναῖοι ἔλαβον τοὺς ἐν ἑκκαίδεκα ναυσὶν ἐν Ἀβύδῳ Πελοποννησίους παραφυλάττοντας.

ead. l. 30. Πρότερον συμμίξαι) Πρότεροι συμμίξαι.

ead. l. 35. Μὴ ἐπὶ τάξει προϊέμενοι) Μὴ ἐπὶ τάξει προϊέναι.

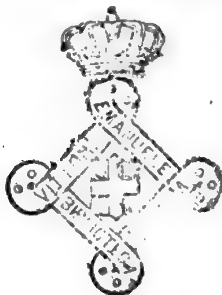
ead. l. 36. Ἐφεδρευούσας) Melius Aem. Portus: ἐπεχούσας, ἑαυτὰς δηλονότι, τουτέστιν παυσαμένας τοῦ σφίσιν ἐπικεῖσθαι καὶ προσπεσεῖν, καὶ οὐκέτι σφίσιν ἐπιπλεούσας, ὡς πρότερον. Nec aliter scholion vetusta manu & minio in Mſ. ad ἐπεχούσας· τὰς ἐπικειμένας ναῦς. Ἐφεδρευούσας, quod est in edd. recenti & atramento scriptum erat.

ead. l. 38. Ἤγουν ἰδιωσάμενοι) Deest cum scholiis ad pag. 173 l. 1 & 6.

ead. l. 44. Διὰ τοῦ εἰρηκέναι) Διὰ τὸ εἰρηκέναι. & mox διὰ τοῦ ὅρους, δηλονότι ἐστι. Fort. διὰ τοῦ ὅρους, τουτέστι.

ead. l. 46. Ἤγουν διέσφαξε δι' ἀκοντίων) Non est in Mſ.

ead. l. 47. Ὑβρισθῆναι) Et hoc abest.

INDICES.

INDEX RERUM
IN
HISTORIA THUCYDIDIS
ET IN SCHOLIIS GRAECIS
MEMORABILIUM.

Prior numerus volumen, posterior paginam designat.

V 2

F.

G.

O.

Q.

R.

T.

INDEX
DICTIONUM ET LOCUTIONUM QUAE IN
THUCYDIDE
visae sunt memorabiliores.

A.

ἀήθης. ἀνθρώποις ἀήθεσι τοιαύτης μάχης III, 55.

ἀήθως. vid. πάσχω.

ἀήσσητος. ἱππεῖς πολλοὶ ὄντες καὶ ἀήσσητοι IV, 111. τῇ πρώτῃ ἐφόδῳ ἀήσσητοι ἐχώρουν IV, 246. Vid. Suidam, & Pollucem 1, 157.

ΑΘ. ἀθλητής. ἐπαινίουν, καὶ προσήρχοντο ὥσπερ ἀθλητῇ III, 179.

ἆθλον, τῆς νίκης οὐκ ἄλλον τινα λήψονται ἢ &c. IV, 126. ἆθλα ἀρετῆς μέγιστα κεῖται II, 69. τὰ κοινὰ, λόγῳ θεραπεύοντες, ἆθλα ἐποιοῦντο II, 292.

ἀθρέω. τοῖς ἔργοις ὡς διῄρηται ἀθρείτω III, 244. Eurip. Hip. 300. Homer.

ἀθροίζω. τὸ ὁπλιτικὸν ξύμπαν ἠθροίσθη III, 213. τὸ ἀθροισθὲν τοῦ στρατεύματος IV, 320. I, 73.

ἄθροισις. ἐς χρημάτων ἄθροισιν IV, 44.

ἀθρόος. στρατόπεδον τοῦτο ἀθρόον Ἀθηναίων ἐγένετο II, 49. οὐκ οὔσης ἀθρόας τῆς δυνάμεως III, 114. ἀθρόᾳ τῇ δυνάμει ἡμῶν οὐδείς πω πολέμιος ἐνέτυχε II, 59. III, 80. ἀναστήσας τὸν στρατὸν, ἐμβοήσαντά τε ἀθρόον III, 165. πόλιν καθ' ἕκαστον τῶν πολιτῶν εὐπραγοῦσαν, ἀθρόαν δὲ σφαλλομένην II, 87. τὸ κοινὸν ἀθρόον φθειρόμενον I, 203. οὐδὲν δι' ἀμιξίαν ἀθρόοι ἔπραξαν I, 8. 20. III, 93. 54. IV, 48. αἱ νῆες ἀθρόαι γενόμεναι II, 283. οὐ ῥᾴδιον ἦν μὴ ἀθρόοις διελθεῖν &c. III, 307. ἀθρόαις (ναυσὶ) οὐ προσέπιπτον II, 283. V, 122. ἀθρόους τοσούτους οὐ ῥᾴδιον λαβεῖν III, 305. vid. εὐπραγέω. ἐν ὅπλοις ἀθρόους γενέσθαι IV, 89. 125. Vid. D. Halic. 350, 36. Pindar. ἀθρόαις πέντε νυκτέσσιν, totis, continuis: non ἄθρους, Th. Mag.

ἀθυμέω. ἡμετέρας ἀρχῆς, ἣν καὶ πανσθῇ, οὐκ ἀθυμοῦμεν τὴν τελευτὴν III, 339. πρὸς τὴν παροῦσαν ὄψιν ὁρῶν αὐτοὺς ἀθυμοῦντας II, 142. IV, 202. 275. οὐ χρὴ ἀθυμεῖν IV, 276. 125.

ἀθυμία. δεινότατον δὲ παντὸς τοῦ κακοῦ ἦν ἡ ἀθυμία II, 77. Herodot. 1. & Syneſ. ἐν παντὶ δὴ ἀθυμίας ἦσαν IV, 263. ἀθυμίαν πλείστην ὁ χρόνος παρεῖχε III, 41. ἀθυμίαν παρέσχε τῷ στρατεύματι IV, 208. Vid. αἰσθάνομαι.

AI. αἳ. εἰσὶ δ' αἳ τῶν νεῶν &c. V, 164. ἔστιν ἃ καὶ πολίσματα εἷλε I, 91. IV, 218. Vid. ἅ.

ἀΐδιος. πάτριον οὐδὲ ἀΐδιον τὴν ἐμπειρίαν τῆς θαλάσσης ἔχειν IV, 202. ἀΐδιον ἔχθραν πρὸς τῇ κοινῇ κατ' ἰδίαν ἔχειν III, 30. μνημεῖα κακῶν τε κἀγαθῶν ἀΐδια ξυγκατοικήσαντες II, 63. — ἐς ἀΐδιον ξυμβῶμεν III, 92.

αἰεί. III, 81. II, 308. 310. III, 137. 145. v. ἀεί. πρὸς γνώμην αἰεὶ ἔστασαν III, 83. Eurip. Hec. 1182. Or. 515. 604. & ἐσαιεὶ Or. 828. Saepe Noſter ἀρχαϊκῶς. D. Halic. Pindarus paſſim.

αἰσθόμενοι IV, 69. αἰσθόμενοι δόξαν αὐτοῖς ἀπὸ ξυνόδου ὥστε διαναυμαχεῖν V, 120. δεινότατον δὲ ἦν ἡ ἀθυμία ὁπότε τις αἴσθοιτο κάμνων II, 77. οὐδέτερον τῶν στρατοπέδων ᾔσθετο τῆς μάχης II, 129. I, 102. III, 333. ἀκοῇ αἰσθάνομαι IV, 31. αἰσθόμενοι τὸ μέλλον I, 125. ᾔσθοντο πάντα σαφῶς I, 187. IV, 254. Ἀθηναῖοι ᾔσθοντο τὰ τῶν Χίων μᾶλλον V, 16.

αἴσθησις ταχεῖα ἐπεγένετο II, 8. οἱ κύνες μᾶλλον αἴσθησιν παρεῖχον τοῦ ἀποβαίνοντος II, 76. τὸ μὲν λυποῦν ἔχει ἤδη αἴσθησιν ἑκάστῳ II, 90. ὅπως τὰ ὅπλα μὴ κρουόμενα πρὸς ἄλληλα αἴσθησιν παρέχοι II, 200.

αἴσχιον. ἀπάτῃ εὐπρεπεῖ αἴσχιον πλεονεκτῆσαι, ἢ βίᾳ ἐμφανεῖ III, 128. II, 159. ἐκ τοῦ αἰσχίονος ἡ ξύμβασις ἐγένετο IV, 19. αἴσχιον ἔχοντας ἀφαιρεθῆναι, ἢ κτωμένους ἀτυχῆσαι II, 92. μὴ αἴσχιον καὶ ἀπορώτερον τῇ Πελοποννήσῳ πράξωμεν I, 117. αἴσχιον pro αἰσχρότερον, Th. Mag. αἰσχύνην αἰσχίω προσλαβεῖν III, 349.

αἰσχίστῳ τῷ ὀλέθρῳ λιμῷ τελευτῆσαι II, 258.

αἰσχρὸς, & αἰσχρόν. σώφρονα ἀντὶ αἰσχρᾶς κομίσασθαι χάριν II, 255. πρὸ αἰσχροῦ τινος, καὶ ξυμφορᾶς μετρίως κατατιθεμένης, διαλλαγῶμεν III, 30. αἰσχρῷ ὀνείδει εἶξας V, 42. τὸ αἰσχρὸν τοῦ λόγου ἔφυγον II, 64. μηδὲν αἰσχρὸν ποιοῦντας III, 60. μηδὲ Λακεδαιμονίους ἄλλο τι ἡγήσασθαι, ἢ, διὰ τὸ αἰσχρὸν, σκοπεῖν ὅτῳ τρόπῳ τὸ σφέτερον ἀπρεπὲς εὖ θήσονται IV, 22. ἐν τοῖς αἰσχροῖς κινδύνοις III, 349.

αἰσχρῶς. μὴ αἰσχρῶς δεσπότας λαβεῖν IV, 127.

αἰσχύνῃ ἠφείδουν σφῶν αὐτῶν II, 77. αἰσχύνῃ ἐμμένειν οἷς ξυνέθετο III, 30. αἰσχύνῃ βοηθεῖν III, 345. ὅσοι (νόμοι) ἄγραφοι ὄντες αἰσχύνην ὁμολογουμένην φέρουσι II, 57. μοχθηρὸν ἄνθρωπον, διὰ αἰσχύνην τῆς πόλεως ὠστρακισμένον V, 111. τὴν ἐν τοῖς αἰσχροῖς καὶ προὔπτοις κινδύνοις πλεῖστα διαφθείρουσαν ἀνθρώπους αἰσχύνην III, 349. αἰσχύνην μετὰ τύχης προσλαβεῖν, ibid.

αἰσχύνομαι. νομίσατε εἶναι τοῦ καλῶς πολεμεῖν, τὸ ἐθέλειν, καὶ τὸ αἰσχύνεσθαι III, 218. ἐν τοῖς ἔργοις αἰσχυνόμενοι II, 65. αἰσχυνθέντες τὰς τῶν Ἑλλήνων ἐς ὑμᾶς ἐλπίδας II, 190. τὸ βραδὺ καὶ μέλλον, ὃ μέμφονται, μὴ αἰσχύνεσθε I, 118. αἰσχῦναι τὰς προσηκούσας ἀρετὰς III, 137. γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, Iliad. ζ. vid. ἀγάλλομαι.

αἰτέομαι. αἰτούμεθα ὑμᾶς, θεοὺς ἐπιβοώμενοι II, 257. αἰτήσαντα μὴ τυχεῖν II, 159. ᾐτησάμεθα τοὺς μὲν λόγους εἰπεῖν II, 260. αἰτήσων ἀναίρεσιν τῶν νεκρῶν II, 335. αἰτήσας χρήματα καὶ οὐ τυχὼν V, 130. δοῦναι ἃ νῦν ἀφιγμένοι ὑμᾶς αἰτούμεθα III, 27.

μάτων καταφυγὴν εἶναι τοὺς βωμοὺς III, 146. τοῦ αὐτῶν στρατοπέδου καταφανῆ εἶναι πάντα τὰ ἁμαρτήματα III, 48.

ἁμαρτία. δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ τολμῶμεν I, 50. ἐν οὐδεμιᾷ πω τοιαύτῃ ἁμαρτίᾳ (pro ἀβουλίᾳ) ὄντες I, 112. ἐν βραχυτάτῳ τὴν ἁμαρτίαν καταλῦσαι II, 238. ἁμαρτάς. vid. Marcellin. D. Hal. ἁμαρτάδα ἀζήμιον Procop. Herodotus. Phocylid. τὰς ἐκείνων ἁμαρτίας, καὶ παρασκευὴν, οὐκ ἂν ὁμοίως δῆλα εἶναι III, 47.

ἀμάρτυρον τὴν δύναμιν παρασχόμενοι II, 62. Demosth. Isocrat. D. Lucas Act. XIV, 17. συμβολαῖα D. Halic. 134, 22. ἀμαρτυρήτους Antiphanes.

ἀμαχεί. ἀπιέναι ἐνόμιζεν, ὁπόταν βούληται, ἀμαχεὶ III, 214. ἀμαχεὶ ἐκπολιορκηθέντων ἡμῶν IV, 192. ἐς φόβον τὰς πλείους ἀμαχεὶ καθίστασαν V, 169.

ἀμαχητί. ὥστε ἀμαχητὶ ἂν περιγενέσθαι III, 108. D. Halic. 144, 29.

ἀμβλύνομαι. τῷ ἀποβάντι τῆς ξυμφορᾶς ἀμβλύνεσθαι II, 139. vid. ἀμβλύτερος.

ἀμβλύτερος. ὁ ἀντοφείλων ἀμβλύτερος, εἰδὼς οὐκ ἐς χάριν ἀλλ᾽ ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων II, 61. ὧν περὶ τὰ οἰκεῖα ἕκαστος ἤλγει, ἀμβλύτεροι ἤδη ὄντες II, 97. τὰ ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἀμβλύτερα ἐποίουν. Diodor. alicubi ἀμβλυτέρους ποιῆσαι πρὸς τὸ κωλύειν. & 461, 16. Ioseph. 869, 1141. Aeschylus Steph. 113. Plutarch. Caes. τοῦτον ὁρμήσαντα ἀμβλύνον αἱ τιμαὶ &c. Scholiast. Sophocl. 143. ἀπαμβλύνει Pindar. Aretaeus. Diodor. Herodot. III, 134.

ἄμεινον. ἐάν τι δοκῇ ἄμεινον ταῖς πόλεσι III, 284. ἄμεινον τὴν φυλακὴν τοὐπειτα παρεσκευάζοντο III, 353. ἄμεινον εἶναι πέμψαι IV, 57. ἄμεινον φραξαμένων V, 53. ἄμεινον ἡγούμενοι ἀμφοτέροις μὴ διακινδυνεύεσθαι III, 29. ἐπηρώτων τὸν θεὸν εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται. Homer. Iliad. λ, 469. ἄμεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἀφανεῖ ἔτι προεώρα μάλιστα I, 195. ἀμείνους τὰ ἄξια ἔχειν II, 266.

ἀμέλεια δέ τις ἐνῆν, καὶ διατριβὴ τῶν πάντων III, 266. D. Halic. 205, 11. ἕκαστος οὐ παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀμέλειαν οἴεται βλάψειν I, 203.

ἀμελέστερόν τι παρασκευασμένους χωρεῖν II, 19.

ἀμελῶς φυλάσσοντας IV, 159.

ἀμηχανήσειν. τὰ μὲν ἀπορεῖν, τὰ δ᾽ ἔτι ἀμηχανήσειν IV, 254. Vid. schol. Sophocl. 87, 217, & Euripid. Med. 392. Pindar. Herodot. I. ἀμήχανος, Marcellin. & Aeschylus ibid.

ἄμικτα τὰ καθ᾽ ὑμᾶς νόμιμα τοῖς ἄλλοις ἔχετε I, 111. ἄμικτος γαῖα Euripid. Isocrat.

D. Halic. 526, 41. & πόνων 90, 28. ἔργου οὐδὲ ἀμβολὴ Aret. 23, 15. Libanius Epist. ἀναπαύλης ἐδεόμην, cit. Th. Mag.

ἀνάπαυσιν κακῶν III, 31. D. Hal. 246, 35. Pindar. N. 7, 76.

ἀναπείθω. ἤν τις ἄρα ξὺν κατηγορίᾳ παροξύνῃ, οὐδὲν μᾶλλον ἀχθεσθέντες ἀνεπείσθημεν I, 119. τῇ αὐτῇ ὀργῇ ἀναπειθομένους πολεμεῖν, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ πράσσοντας I, 198. μήτε ταῖς τῶνδε διαβολαῖς ἀναπείθεσθε IV, 134. μετὰ τοῦ ἀληθοῦς σκοπῶν ἀναπειθέσθω IV, 141. τοῖς λόγοις ἀνεπείθοντο II, 96.

ἀναπίπτω. νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι I, 98.

ἀναπληρόω. ὁ ἥλιος ἐξέλιπε καὶ ἀνεπληρώθη II, 45. Virg. *Defectus solis varios.* — Ovid. *Luna implet orbem.*

ἀναπράσσω. τὴν Κύζικον προσηγάγοντο πάλιν, καὶ χρήματα ἀνέπραξαν V, 172.

ἀνάρκτους νησιώτας III, 342.

ἀνάρμοστοι πρὸς τὴν ἑκάστην (ναῦν) αὐτῶν ἐσόμεθα IV, 283. Aristoph. N. 905, Τυφογέρων εἶ κἀνάρμοστος. Lucian. ἀνάρμοστον καὶ δυσκόλλητον τοῦ πράγματος, inepte. ῥῆμα πρὸς τὴν προσκειμένην χρείαν.

ἀναρπασθεὶς ὑπ' ἀνέμου IV, 167.

ἀναῤῥαγεῖσαι τὰς παρεξειρεσίας IV, 227.

ἀναῤῥιπτέω. ὡς ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ οὐ προσῆκον τοσόνδε ἀναῤῥιπτοῦμεν κίνδυνον III, 140. 126. τοῖς ἐς ἅπαν τὸ ὑπάρχον ἀναῤῥιπτοῦσι III, 343. ἀναῤῥιπτούσης πατρίδος ὡς μέγιστον δὴ τῶν πρὶν κίνδυνον IV, 24.

ἀναῤῥωσθέντες ἐπὶ ἀπροσδοκήτῳ εὐπραγίᾳ IV, 249. ἀνεῤῥώσθη τὴν γνώμην, Aelian. IV, 8.

ἀναρχία. μέγα δὲ βλάψαι τὸ πλῆθος τῶν στρατηγῶν, καὶ τὴν πολυαρχίαν, τῶν τε πολλῶν ἀξύντακτον ἀναρχίαν IV, 114.

ἀνασείω. ἀνέσεισαν τὰς χεῖρας, δηλοῦντες προσίεσθαι τὰ κεκηρυγμένα III, 59.

ἀνασκευασάμενοι, hoc est, τὰ σκεύη ἀναλαβόντες I, 29.

ἀνασκοπῶν IV, 241.

ἀνασπάσαντας ὑδρεύεσθαι III, 144. 13.

ἀνάστασις. ἡ ἀνάστασις τοῦ στρατεύματος ἐγίγνετο IV, 300. κἀκείνου ἀναστάσεως ἐκ τοῦ ἱεροῦ πίστιν διδόντος I, 187. vid. ἀνίστημι.

ἀνάστατος. Καμαριναίων ἀναστάτων γενομένων πολέμῳ ὑπὸ Συρακ. IV, 11. Aelian. III, 43. πόλεις ἀναστάτους ποιεῖν IV, 119. ἀνάστατα ἐποίησαν τὰ ταύτῃ χωρία V, 36. vid. ἀνίστημι.

ἀναστρέφω, ομαι. ὁπότε ἐς καρδίαν (νόσος) στηρίξαι, ἀνέστρεφε αὐτὴν II, 73. ἀπὸ ξυγκειμένου λόγου ταύτῃ ἀνεστρέφετο V, 151. διὰ τὸ ἐν αὐτῷ ἀναστρέφεσθαι III, 56.

ἀναστροφή. διέκπλοι οὐκ εἰσὶν, οὐδὲ ἀναστροφαὶ II, 144.

ἀνειμένως διαιτώμενοι II, 58. vid. ἀνίημι.

ἀνειπεῖν. ὁ κήρυξ ἀνεῖπεν II, 5. κάλλιον, inquit Magister, quam ἀνηγόρευσεν· sic D. Halic. 363, 42. Pollux III, 152, & passim. ἀνειπὼν κήρυγμα τόδε III, 156. ἐξεῖναι Ἀθηναίων ἀνειπεῖν γνώμην ἣν ἄν τις βούλεται V, 102.

ἀνεκβάτους ἐσπίπτοντες ἐς χαράδρας II, 314.

ἀνεκτός. ἀνεκτοὶ μέχρι τοῦδε ἔπαινοι περὶ ἑτέρων λεγόμενοι II, 54. ἐπιστείλαντες παντὶ τρόπῳ ὅστις καὶ ὁπωσοῦν ἀνεκτὸς ξυναλλαγῆναι πρὸς Λακεδαιμονίους V, 141. ὀσμαὶ οὐκ ἀνεκτοὶ IV, 323. Schol. Sophocl. 300. ἀνεκτὰ ἔπαθον IV, 305.

ἀνέλεγκτος. μὴ οἱ πολλοὶ ἐπαγωγὰ καὶ ἀνέλεγκτα ἐσάπαξ ἀκούσαντες ἀπατηθῶσι III, 336.

ἀνελκύσαι τὰς ναῦς V, 19.

ἀνέλπιστος. τὸ μὲν εἶξαι εὐθὺς, ἀνέλπιστον· μετὰ δὲ τοῦ δρωμένου ἔτι καὶ στῆναι ἔλπις III, 343. ἡμῖν οὐκ ἀνέλπιστον τὸ τοιοῦτο ξυμβῆναι IV, 55. 56. ἀνέλπιστον ἦν τὸ κατὰ γῆν σωθήσεσθαι IV, 295. οὐ γὰρ ἀνέλπιστον αὐτοῖς, ἀλλ' ἀεὶ διὰ φόβου εἶσὶ IV, 57. γεγενημένου πάθους ἀνελπίστου καὶ μεγάλου III, 80. ἀνέλπιστον τὴν εὐτυχίαν ἀκούσαντες V, 171. πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τραπόμενοι τῇ γνώμῃ II, 77. οὔτε ἀνέλπιστον καταστῆσαι τοῖς ἀποστᾶσιν, ὡς οὐκ ἔσται μεταγνῶναι II, 238. ἀνέλπιστοι ἦσαν ἐν τῷ παρόντι σωθήσεσθαι V, 4. καὶ νῦν οὔτε ἀνέλπιστοί πω μᾶλλον Πελοποννήσιοι ἐς ἡμᾶς ἐγένοντο IV, 32. ἡ (θαλάσσῃ) ἐκεῖνοι ἀνέλπιστοι ἐπιγενέσθαι II, 211.

ἀνελπιστότερα ὁρῶν τὰ ἐκ γῆς IV, 180. Diodor. 467 c. Aretaeus 43, 3. Dem. 356. ἀελπτία βαλὼν Pind. Theocrit. IV, 42.

ἄνεμος. ἦν ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους ὁ ἄνεμος οὔριος IV, 262. ὁπότε ἄνεμος εἴη III, 34. ἀνέμου κατιόντος μεγάλου II, 43. ἀντιπαταγοῦντος ἀνέμου II, 200. διὰ τὴν τοῦ ἀνέμου ἄπωσιν αὐτῶν ἐς τὸ πέλαγος IV, 282. ἀνέμῳ τοιούτῳ ὑπονιφομένη ἡ νὺξ II, 204. νύκτα χειμέριον ὕδατι καὶ ἀνέμῳ II, 199. χειμασθεὶς ἀνέμῳ V, 161.

ἀνεξεύρετος ἀριθμὸς II, 298.

ἀνεξέλεγκτον τὸ ἀνδρεῖον ἔχει III, 188. ὄντα ἀνεξέλεγκτα I, 32. Ioseph. 135. Diodor. p. 26 c.

ἀνεπαχθῶς τὰ ἴδια προσομιλοῦντες II, 57. non gravate apud Hermogenem, non invidiose. ἀνεπαχθὴς Ioseph. 815.

ἀνεπιβούλευτον. διὰ τὸ ἀδεὲς καὶ ἀνεπιβούλευτον πρὸς ἀλλήλους II, 220. ἀνεπιβουλητὸν Ioseph. 841.

ἀνεπιεικέστερον τὶ πρᾶξαι II, 267.

ἀνεπικλήτως ἀπῆλθον I, 130.

ἀνεπίληπτος τοῖς ἐχθροῖς εἶναι III, 231. v. D. Halic.

ἀνεπιστημοσύνη. πρὸς οἵαν ἐμπειρίαν καὶ τόλμαν μετὰ οἵας

ἐμβαλλόμεναι IV, 227. τῶν πολεμίων ἀντιπρώρων ἐγγὺς ἐφορμούντων V, 115. διὰ τὸ μὴ τοῖς ἀντιπρώροις μᾶλλον ἢ ἐκ περίπλου ταῖς ἐμβολαῖς χρῆσθαι IV, 231. ἀντιπρώρους ναῦς V, 82. ἀντιπρώρους προσπεσόντες καὶ μετεώρους ἤδη ἐς φυγὴν κατέστησαν III, 22. Schol. Sophocl. Steph. 339. Polyb. pag. 32. Herodot. VIII, 11.

ἀντισόω. τοῦ ἡμετέρου μόνου ἀντισουμένου II, 185. ἀντισωθῇ Nazianz.

ἀντιστρατήγους κομίσαι IV, 321.

ἀντίσχω. διὰ τὴν λῃστείαν ἐπιπολὺ ἀντισχοῦσαι I, 12. ἀντισχόντες ἠμύνοντο III, 99. ὅπως ἐπιπλέον ὁ σῖτος ἀντίσχῃ I, 90. εἰ δ' ἀντίσχοιεν I, 168. Homer. Od. X. ἀντισχούσης τῆς ναυμαχίας IV, 294.

ἀντισχυριζόμενος τἀναντία γιγνώσκω II, 235. Plutarch. περὶ Δυσωπ. pro *obnitor*.

ἀντίταξις. πρὸς σφετέραν ἀντίταξιν τῶν τριηρῶν τὴν φυλακὴν ποιούμενοι IV, 196.

ἀντιτάσσω. τινὰ ἀρετὴν τῇ Ξέρξου δυνάμει ἀντιτάξασθαι II, 252. ἀντιτάξασθε πρὸς τὸ ἐμπειρότερον αὐτῶν II, 140. ἀθρόᾳ τῇ δυνάμει ἀντετάξαντο III, 80. ἀντιτετάχθαι ἀλλήλοις τῇ γνώμῃ ἀπίστως II, 293. βραχέα (τὰ ὑπάρχοντα) πρὸς τὰ ἤδη ἀντιτεταγμένα περιγίγνεσθαι III, 349.

ἀντιτέχνησις πολλὴ IV, 288. ἀντιτεχνῶν φθόνος, D. Halic. 204, 44.

ἀντιτείχισμα τῷ χώματι ἐγίγνετο II, 118. Athen. XIII.

ἀντιτίθημι. τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐμπειρίαν τῆς σφετέρας μελέτης οὐκ ἀντιτιθέντες II, 135. τῆς νῦν ἁμαρτίας ἀντιθεῖναι τὴν τότε προθυμίαν II, 252. Aeſchines Cteſiph. Demoſth. in Mid. Levitic. XIV.

ἀντιτιμωρήσασθαι τινὰ II, 290. D. Halic. 501, 31.

ἀντιτολμάω. πρὸς ἄνδρας τολμηροὺς ἀντιτολμῶντας IV, 203. μέγα τὶ τῆς διανοίας τὸ βέβαιον ἔχοντες ἀντιτολμῶσιν II, 143. Aeſchyli Schol. 291.

ἀντιφυλακῇ πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι II, 133. ut ἀντίφρουρος. ἀντιφυλαττόμεθα Xenophon Ἀν. II.

ἀντιχειροτονῶν IV, 42.

ἀντοφείλων ἀμβλύτερας II, 61. Xenophon.

ἀνυδρίαν θέρους II, 299. Diodor. 18 b.

ἀνυποπτότερος. τἀγαθὰ ἐκ τοῦ εὐθέος λεγόμενα μηδὲν ἀνυποπτότερα τῶν κακῶν II, 233.

ἀνύτειν. εἴτε ἀνύτειν μέλλοι II, 115. ὥστ' ἐπιβάλλοντας ἧσσον ἀνύτειν II, 117. ἀνύττειν ex lib. III Corinthus.

ἄνω. ὁ κονιορτὸς ἐχώρει πολὺς ἄνω III, 55. τὴν ἄνω πόλιν II,

ἀπηλλάγησαν τοῦ σφᾶς αὐτοὺς καταμέμφεσθαι V, 170. Σικελίαν Ἀθηναίων τε ἀπαλλαγῆναι, καὶ οἰκείου πολέμου III, 94.

ἀπαναλωκυίας τῆς φυλακῆς μέρος τὶ τοῦ ὁπλιτικοῦ IV, 188.

ἀπανίστημι. Ποτιδαίας ἀπανίστασθαι κελεύουσι I, 200. χρήματα οὐκ ἔχοντες οὐδὲ γῆν φυτεύοντες, οὐ χαλεπῶς ἀπανίσταντο I, 5.

ἀπαντάω. ἡτοιμάζετο ὡς ἐπὶ τὰς Σίφας ἀπαντησόμενος III, 115. ὡς αὐτοῖς αἵ τε ἐκδρομαὶ ὅπῃ προσπίπτοιεν ἀπήντων III, 190.

ἀπαξιόω. ἐρωτῶντες εἰ λῃσταί εἰσιν, οὐδὲ ὧν πυθάνονται ἀπαξιούντων τὸ ἔργον I, 10.

ἀπαραιτήτως καὶ ὠμῶς ἐπέλθοιεν II, 294. Ioseph. 4. & D. Halic. 96, 7 &c. Diodor. 347 d. exp. οὐκ ἀπαράβατον, Th. Magist. pro ἀπαράβατον.

ἀπαράκλητοι ἐφ' ἁρπαγὴν ἠκολούθουν II, 160.

ἀπαράσσω. ἕως ἂν ἀπαράξητε ἀπὸ τοῦ πολεμίου καταστρώματος τοὺς ὁπλίτας IV, 278.

ἀπαρίθμησιν τῶν ὀνομάτων III, 237. agn. Pollux. ἀπαριθμήσειν Xenophon Paed. III.

ἀπαρνηθέντα τὴν πείρασιν IV, 88.

ἀπαρχὴ εἰσφέρεται IV, 37. πάντων ὅσα ἡ γῆ ἀνεδίδου ὡραῖα, ἀπαρχὰς ἐπιφέροντες II, 256.

ἅπας. Herodotus. Hippocrat. Demosth. Plato. D. Halic. Noster, II, 26. 68. 124. 218. 302. 320. 330. III, 33. 100. 216. 219. 323. 333. IV, 69. 104. 193. 272. 276. V, 51. 53. 64. 81. 84. 101. 103. 118. 154. III, 313, & passim alibi.

ἀπατάω. μετὰ καινότητος λόγου ἀπατᾶσθαι II, 223. πολέμιον ἀπατήσας III, 277.

ἀπάτη. ὥστε ἀπάτῃ παράγεσθαι ὑπ' αὐτῶν I, 52. Ἀνακτόριον εἷλον ἀπάτῃ I, 78. ἀπάτῃ περιγενόμενος II, 291. ἀπάτῃ εὐπρεπεῖ ἢ βίᾳ ἐμφανεῖ III, 128. 127. νομίσαντες οὐκ ἀπάτην εἶναι IV, 299.

ἀπαύστῳ τῇ δίψῃ ξυνεχόμενοι II, 74. ἄπαυστος πόλεμος, D. Halic. 455, 1. φορὴ, Aretaeus 59, 7.

ἀπαυτομολέω. ἀπηυτομολήκεσαν γὰρ πάλαι τε καὶ οἱ πλεῖστοι παραχρῆμα IV, 302.

ἀπάχθομαι. κινδύνου ὧν ἐν τῇ ἀρχῇ ἀπήχθεσθε II, 93.

ἄπεδον ἐς χωρίον κατέβησαν IV, 308. Herodot. I, 110.

ἀπείδω. πρὸς ἀντίπαλόν τι τῆς ναυμαχίας ἀπιδόντες IV, 293.

ἀπειθεστέρας τοῖς κυβερνήταις τὰς ναῦς παρεῖχον II, 134.

ἀπεικότως οὐκ ἔχομεν ἃ κεκτήμεθα I, 103. τὸ ἔργον οὐκ ἀπεικότως προυχώρησε V, 105. vid. ἀπεοικότως.

IV, 46. 68. οὐκ ἀπεδέχοντο τοπρῶτον τὰς κατηγορίας II, 175. οὐ δοκιμάζοντες τοὺς μηνυτὰς, ἀλλὰ πάντας ὑπόπτως ἀποδεχόμενοι IV, 84. ταῦτα οὐκ ἀποδέξονται IV, 253. cum gen. Plato.

ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους I, 98.

ἀποδιδράσκω. ὥστε ἄν τις ἁλῷ ἀποδιδράσκων III, 71. ἀποδιδράσκοντας οὐδεὶς ἐπιδιώκει III, 309. ὅτι κράτιστον αὐτοῖς εἴη ὡς τάχιστα ἀποδιδράναι, fugam capessere III, 71. Aretaeus 42, 6.

ἀποδίδωμι. ὅσα ἀνάλωσαν χρήματα ταῦτα ἀποδοῦναι IV, 317. ἀργύριον τακτὸν ἀποδοῦσι III, 94. τὰς ναῦς ἀποδοῦναι ὁμοίας οἵασπερ ἂν παραλάβωσιν III, 26. πόλις, δυνατὴ οὖσα ἔτι τὴν δαπάνην ἀποδοῦναι II, 238. τοὺς ἄνδρας ἀποδώσειν I, 11. ἀποδώσειν τὴν καταδίκην III, 287. τοὺς νεκροὺς τοῖς ἐναντίοις ἀποδόντες ὑποσπόνδους V, 171. 117.

ἀποδοχὴν καὶ ἀνταπόδοσιν χωρίων III, 121.

ἀποδύω. ἐς τὸ φανερὸν ἀποδύντες I, 11. Plato de Leg. Plutarch. Aelian. V. H.

ἀποζάω. νεμόμενοί τε τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν I, 5. v. Th. Magist. Lucian. Plato διαζῆν· huius contrarium ἐπιζῆν.

ἀποθήκη τοῖς τε σκεύεσι καὶ τοῖς χρήμασι IV, 156.

ἀποικία. ἐς Ἐπίδαμνον ἀποικίαν ἐκήρυσσον I, 42. Ἠϊόνα, Μενδαίων ἀποικίαν III, 9. IV, 10. ἀποικίας ἐξέπεμψε I, 21.

ἀποικίζω. ταύτην (Ἐπίδαμνον) ἀπῴκισαν οἱ Κερκυραῖοι I, 37.

ἀποικοδομῆσαι τὰς ὁδοὺς IV, 297.

ἀποκαθάρσεις χολῆς ἐπήεσαν II, 73.

ἀποκαυλίζω. τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς ἀπεκαύλιζε II, 118.

ἀποκεκλημένοι τῇ ὄψει τοῦ προορᾷν III, 55. Mss. ἀποκεκλεισμένοι.

ἀποκινδυνεύω. πρὸς ἀνθρώπους ἀπονενοημένους ἀποκινδυνεύειν IV, 314. ἡμῖν δὲ πρὸς ἑκάστην πόλιν ἀποκεκινδυνεύσεται τά τε χρήματα καὶ αἱ ψυχαὶ II, 227.

ἀπόκλεισις. θαυμάζω τῇ ἀποκλείσει μου τῶν πυλῶν III, 125.

ἀποκλείω. ταύτῃ ἀποκλειόμενοι, τοῦτο ἐπέσχον II, 117. τούτῳ τῷ λογισμῷ ἡγοῦμαι ἀποκλειομένους αὐτοὺς IV, 59.

ἀποκληρόω. διεβίβαζον ἐς τὴν νῆσον τοὺς ὁπλίτας, ἀποκληρώσαντες ἀπὸ πάντων τῶν λόχων III, 13. οἱ Πρυτάνεις σφῶν αὐτῶν ἀπεκλήρωσαν V, 107.

ἀποκνέω. πείθει μὴ ἀποκνῆσαι τὸν πλοῦν V, 20. μὴ ἀποκνεῖν τὴν ἐς τὴν Σικελίαν καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν στρατείαν IV, 148. ἀποκνοῦντας καὶ φυλασσομένους &c. III, 18. ἀποκνοῖμεν IV, 32. μὴ ἀποκνήσωμεν τὸν κίνδυνον II, 211. non ὀκνῶ, Thom. Magist. ἀπώκνησάν πως, τὸν κίνδυνον μέγαν ἡγησάμενοι II, 197.

τῶν ἄνθος ἀπολώλει III, 199. ἄλλοι δὲ ἄλλῃ τῆς πόλεως σποράδην ἀπόλλυντο II, 9. οἱ ζῶντες ἀσθενεῖς τῶν ἀπολωλότων ἀθλιώτεροι IV, 301.

ἀπολισθάνοι. ὅπως ἂν ἀπολισθάνοι καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν ἡ χεὶρ ἐπιβαλλομένη IV, 281.

ἀπολογέω. ὅπως τὰς διαβολὰς ὡς εὐπρεπέστατα ἀπολογήσηται V, 175. τῶν ἐγκλημάτων πέρι μηδὲν ἀπολογησομένους ὧν ἐνεκάλουν I, 102. τὰ ἐς τὸν Μηδισμὸν τοσαῦτα ἀπολογούμεθα II, 262. δίκην ἐπὶ-περὶ-πρὸς D. Halic. ἀπολογησόμενος 26, 331.

ἀπολογία. ἀποπλεῖν ἐς ἀπολογίαν ὧν ἡ πόλις ἐνεκάλει IV, 83.

ἀπολοφύρομαι. — ἀπολοφυράμενοι ὃν προσήκει ἑκάστῳ, ἀπιτε II, 70.

ἀπολύω. ἀπολύεσθαι πρὸς αὐτοὺς τὰς διαβολὰς V, 134. pro quo D. Halic. ἀπολύειν, 681, 44. ῥητοῦ ἀργυρίου ἀπολυθῆναι III, 103. τὰ μέγιστα τῶν ἀδικημάτων ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν I, 135. τῶν δεινῶν μηδέποτε οἴεσθαι ἀπολυθήσεσθαι I, 98. cum accusat. Aristides. φόβου ἀπολύεσθαι IV, 265. ἐς χεῖρας ἐλθόντες, μόλις ἀπελύοντο IV, 248. τὴν ἐπιφερομένην αἰτίαν ἐς μαλακίαν, ἑνὶ ἔργῳ τούτῳ ἀπελύσαντο III, 322. v. D. Halic. Diodor. 325 a.

ἀπομάχομαι. ἕως ἂν ἱκανὸν τὸ τεῖχος αἴρωσιν, ὥστε ἀπομάχεσθαι ἐκ τοῦ ἀναγκαιοτάτου ὕψους I, 127. D. Halic. saepe. Ioseph. 110. 561. Xenoph. 127. 375. 609.

ἀπομιμνήσκω. πειθομένῳ δ' αὐτῷ χάριν ἀπομνήσεσθαι ἀξίαν I, 192.

ἀπομισθόω. τὴν γῆν δημοσιώσαντες, καὶ ἀπομισθώσαντες ἐπὶ δέκα ἔτη II, 272.

ἀπομοναθήσονται τῆς ξυμβάσεως, κινδυνεύσοντες II, 209.

ἀπονοέω. ἀποκινδυνεύειν πρὸς ἀνθρώπους ἀπονενοημένους IV, 314. Ioseph. 174.

ἀπόνοια. βιαζόμενοι ὑπὸ τῆς παρούσης ἀπορίας, ἐς ἀπόνοιαν καθεστήκασιν IV, 284. ἐς ἀπόνοιαν καταστήσαντας αὐτοὺς, ἀληπτοτέρους ἔχειν I, 117. D. Halic. 359, 4.

ἀπόνως ὑμῶν ἄρξαι III, 339. — πατέρες ἡμῶν, — ὅσην ἔχομεν ἀρχὴν, οὐκ ἀπόνως ἡμῖν τοῖς νῦν προσκατέλιπον II, 55. Aretaeus 95, 27.

ἀπονώτερον. πολιορκίᾳ δ' ἂν προσκαθεζόμενοι, — ἀπονώτερον τὴν Τροίαν εἷλον I, 20.

ἀπόπειρα. ναυμαχίας ἀπόπειραν λαμβάνειν IV, 202. Polybius ἀνάπειραν. Herodian. ἀπόπειραν ποιήσασθαι. Noster alibi πρόπειραν. Plut. διάπειραν. ὑπόπειρα, Iof. 190. Herod. III, 119.

ἀποπειράω. ναυμαχίας ἀποπειρᾶσθαι ἐβούλοντο III, 35. IV,

ἀπορώτερος. — διὰ τὸ πέλαγος, τῶν κρατούντων ἀπορώτερος ἡ λῆψις, ἢ τῶν λαθεῖν βουλομένων, ἡ σωτηρία III, 348. μὴ αἴσχιον καὶ ἀπορώτερον τῇ Πελοποννήσῳ πράξωμεν I, 117. τὰ δυνατὰ ἐν ἴσῳ καὶ τὰ ἀπορώτερα κατεργάζεσθαι III, 95.

ἀποσαλεύω. ὁ ναύκληρος ἀποσαλεύσας ἡμέραν καὶ νύκτα ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου I, 193.

ἀποσημαίνω. ἐς Νικίαν ἀπεσήμαινεν, innuebat III, 44.

ἀποσιμόω. ἀποσιμωσάντων ἐκείνων, καὶ προεμβαλόντων, Schol. ὑπαναχωρησάντων III, 37. V. Marcellinum. v. Herodot. I, 73, & Steph. in αἰσιμόω.

ἀποσπάω. τὸ δὲ Δημοσθ. (στράτευμα) τὸ ἥμισυ μάλιστα καὶ τὸ πλέον ἀπεσπάσθη τε, καὶ ἀτακτότερον ἐχώρει IV, 312.

ἀπόστασις. μετὰ τὴν τῶν Ἀργείων ἀπόστασιν ἐκ τῆς ξυμμαχίας III, 330. ἐλπίζων τοὺς Μηθυμναίους θαρσήσειν, καὶ ἐμμένειν τῇ ἀποστάσει V, 34. εἶχε δὲ ἡ ἀλήθεια περὶ τῆς ἀποστάσεως μᾶλλον ἢ &c. III, 181. ἐπὶ ἀποστάσει ἐπείγονται II, 175. τὴν ἀπόστασιν ποιήσασθαι II, 174. 218. Μελέας καὶ Ἑρμαιώνδας, οἳ προαπεστάλησαν τῆς ἀποστάσεως II, 179.

ἀποστατέον. οὐκ ἀποστατέον ἔτι τοῦ πολέμου V, 6.

ἀποσταυρόω. κόπτοντες τὰ δένδρα καὶ ὕλην, ἀπεσταύρουν εἴπη δέοιτό τι III, 102 εὗρον φυλακήν τινα ἀποτειχίζουσαν καὶ ἀποσταυροῦσαν τὸν πόρον IV, 312.

ἀποστέλλω. ἢ ἰσχυρότατος ἐγένετο, κατὰ τοῦτο ἀποστέλλειν τὴν θάλασσαν, amandare II, 301. de terrae motu. v. Ulpian. ad Dem. 331, 1. v. Herodot. I, 21.

ἀποστερέω. τοὺς ὑπ' ἐκείνων δεδουλωμένους τῆς ἐλευθερίας ἀποστεροῦντες I, 95.

ἀποστέρησις. τὸν κτύπον μέγαν ἀπὸ τῶν νεῶν ξυμπιπτουσῶν τὴν ἀποστέρησιν τῆς ἀκοῆς ὧν οἱ κελευσταὶ φθέγγοιντο παρέχειν IV, 291.

ἀποστολή. αἴτιον δ' ἐγένετο τῆς ἀποστολῆς τῶν νεῶν, οἱ &c. V, 17.

ἀποστρέφω. μὴ ὑμᾶς ἡ Νικίου τῶν λόγων ἀπραγμοσύνη ἀποστρέψῃ IV, 35.

ἀποστροφή. ληστευομένης τῆς γῆς, καὶ οὔσης ἑκάστοις διὰ βραχέος ἀποστροφῆς III, 114. ἀποστροφὴν σωτηρίας οὐκ αὐτοῖς εἶναι V, 116.

ἀποσχών. vid. ἀπέχω.

ἀποτείχισις. vid. ἀποτείχισμα.

ἀποτείχισμα. μηχαναῖς ἀποπειράσαι τοῦ ἀποτειχίσματος IV, 242. ἀποτείχισις alibi. v. Marcellin. Sic Thucydides ap. Pollucem IX, 7, οἴκισις, & ξένισις, quod eidem VI, 7, durum; δικαίωσις, κατάκρισις, ἀξίωσις.

ἀποτελέω. τῇ δ' ὑστεραίᾳ τὸ τεῖχος ὅσονοὐκ ἀπετετέλεστο III, 102.

ἀποτίθημι. ἀποθέμενοι τὸν νόμον I, 110.

ἀποτρέπω. ὅτι τὰς ναῦς ἀποτρέψειε ὥστε μὴ ἐλθεῖν V, 172. ὑπὸ τῶν αὐτῶν λόγων οὐκ ἂν ἔτι ἀποτρέψειε IV, 36. ἀποτρέπειν τῆς κακουργίας IV, 65. περὶ Πλαταιῶν οἱ Λακεδαιμόνιοι οὕτως ἀποτετραμμένοι ἐγένοντο II, 273. ἀποτρεπόμενοι ἐκ τῶν κινδύνων II, 61. — ἐσβαλοῦντες ἐς τὴν Ἀττικὴν, σεισμῶν δὲ γενομένων, ἀπετράποντο πάλιν II, 300.

ἀποτροπή. ἀδύνατον, τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ὁρμωμένης προθύμως τὶ πρᾶξαι, ἀποτροπήν τινα ἔχειν II, 238.

ἀποφαίνω. ἀπέφαινε πολλὴν εὐπορίαν ξύλων τε καὶ λίθων III, 6. τὴν δοκοῦσαν βελτίστην γνώμην εἶναι ἀποφαινόμενος III, 86. ἀποφαίνω Μιτυληναίους ἠδικηκότας ὑμᾶς II, 224. 91. 263. IV, 84. 120. 129. ἢν ἀποφήνω πάνυ ἀδικοῦντας αὐτοὺς, οὐ διὰ τοῦτο καὶ ἀποκτεῖναι κελεύσω II, 234. pro affirmare, D. Halic. III, 44. vid. Xenophon 260 a.

ἀποφέρω. ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἀπιόντας ἀποφέρεσθαι τὰ σφέτερα αὐτῶν III, 145. τάλαντον ἔταξαν ἀποφέρειν, pendere III, 253. Herodot. II, 109, τεταγμένης ἀποφορῆς τελέοι. paulo fupra Arch. τόξα recte.

ἀποφράσσω, & ἄγνυμι. οἱ Ἀθηναῖοι, γνόντες ᾗ μὲν ἐβούλοντο ἀποφράξασθαι αὐτοὺς οἱ ἐναντίοι, περιεγίγνοντο τῷ πλῷ V, 168. τὰς ὁδοὺς ἀπεφάγνυσαν IV, 299.

ἀποφυγή. στενὸς γὰρ ὢν ὁ Ἑλλήσποντος βραχείας τὰς ἀποφυγὰς παρεῖχε V, 170. Plato Epift. VII κακῶν ἀποφυγή.

ἀποχράομαι. ἕως ἐγώ τε ἀκμάζω, καὶ ὁ Νικίας εὐτυχὴς δοκεῖ εἶναι, ἀποχρήσασθε τῇ ἑκατέρου ἡμῶν ὠφελείᾳ IV, 30. ἐβούλετο ὅτι τάχος ἀποχρήσασθαι τῇ παρούσῃ τοῦ στρατεύματος ἐκπλήξει IV, 241.

ἀποχρώντως ἤδη τετιμωρήμεθα, fatis poenarum iam dedimus IV, 305. εὑρῆσθαι ἡγησάμενος, ὡς παλαιὰ, ἀποχρώντως I, 33. Hefych. αὐτάρκως, ἀρκούντως. Auctor apud Suidam, παιδείας ἀποχρώντως ἔχων.

ἀποχωλόω. ἀπεχωλοῦντο ἐν γῇ ἀποκρότῳ, de equitatu IV, 214.

ἀποχωρέω. κρατεῖν δεῖ, ἢ μὴ ῥαδίως ἀποχωρεῖν IV, 108. καθ' ἡσυχίαν τῆς ἡμέρας παρασκευασάμενον ἀποχωρεῖν IV, 299. ὁπότε μὲν ἐπίοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐνεδίδοσαν, ἀποχωροῦσι δὲ ἐνέκειντο II, 123. οὐκ ἂν ἀποχωρήσειέ τις ἐν δέοντι, πιεζόμενος II, 144.

ἀποχώρησις. φυγὴ καὶ ἀποχώρησις, οὐ βίαιος οὐδὲ μακρὰ III, 320. εἶναι αὐτοῖς τοσοῦτον ἔχουσι ναυτικὸν, πολλὰς τὰς ἀποχωρήσεις, ἐν αἷς καὶ πόλεις καὶ γῆν εὑρήσουσι V, 118.

ἀπραγμόνως. οὕτως οὐ πόλεμος πολέμῳ, εἰρήνη δὲ διάφορα ἀπραγμόνως παύονται III, 90. ἀπραγμόνως σώζεσθαι IV, 136.

ἀπραγμοσύνη. εἴτις ἐν τῷ παρόντι δεδιὼς ἀπραγμοσύνη ἀνδραγαθίζεται II, 93. μὴ ὑμᾶς ἡ Νικίου τῶν λόγων ἀπραγμοσύνη ἀποστρέψῃ IV, 35. ἀπραγμοσύνης μεταβολῇ διαφθαρῆναι IV, 35. Ioseph. p. 8.

ἀπράγμων. ταῦτα ὁ μὲν ἀπράγμων μέμψαιτ' ἂν II, 95. ἀπράγμονα ἡσυχίαν peius ducere, ἢ ἀσχολίαν ἐπίπονον I, 99. τὸν μηδὲν τῶνδε (πολιτικῶν) μετέχοντα, οὐκ ἀπράγμονα, ἀλλ' ἀχρεῖον νομίζομεν II, 60. τὸ ἄπραγμον οὐ σώζεται οὐ μετὰ τοῦ δραστηρίου τεταγμένον II, 94. πόλιν μὴ ἀπράγμονα IV, 35. Ioseph. 600. πολιτεία ἀπράγμων, D. Halic. 178, 25. Aristoph. ὄρν. in Argum.

ἄπρακτος. οὐκ ἐδέξαντο τὴν ἱκετείαν, ἀλλ' ἀπράκτους ἀπέπεμψαν I, 38. ἀπράκτους ὧν ἐφίενται ἀπώσωμεν IV, 55. ἄπρακτοι γενόμενοι, ἀπέπλεον IV, 83. ἀνεχώρησαν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ἄπρακτοι III, 33. εὐπρεπῶς ἄδικοι ἐλθόντες, εὐλόγως ἄπρακτοι ἀπίασι III, 90. ὁ κήρυξ ἀπῆλθεν ἄπρακτος III, 147. Diodor. 435 a. 717 c. ἄπρακτ. μεληδόνες. Simonides.

ἀπρεπές. ἀνδρῶν ἀγαθῶν πέρι ἀπρεπές τι ἐπιγνῶναι II, 254. οἴκτου ἀξιώτεροι οἱ ἀπρεπές τι πάσχοντες τῶν ἀνθρώπων II, 269. σφήλαντες ἡμᾶς τὸ σφέτερον ἀπρεπὲς εὖ θήσονται IV, 22. οὐκ ἀπρεπὲς νομιεῖτε πόλεώς τε τῆς μεγίστης ἡσσᾶσθαι III, 349.

ἀπρεπέστατος. παισὶ καὶ γυναιξὶ τὰ ἀπρεπέστατα προσέθεσαν IV, 285.

ἀπρόθυμος. οἱ ξύμμαχοι ἀπρόθυμοι ἦσαν, διὰ τὸ πρότερον σφάλμα V, 49. εἴτις, δεδιὼς ἄρα μὴ καὶ ἐγώ τισι προσθῶ τὴν πόλιν, ἀπρόθυμός ἐστι, πάντων μάλιστα πιστευσάτω III, 127.

ἀπροσδόκητος. δουλοῖ φρόνημα, αἰφνίδιον, καὶ ἀπροσδόκητον II, 90. κατασκευὴ ἦν, οἵα ἀπροσδοκήτου κακοῦ ἐν εἰρήνῃ γενομένου II, 10. γενομένου τούτου τοῦ ἀπροσδοκήτου, καὶ παραλόγου II, 148. ὡς ἐπὶ ἀπροσδοκήτῳ εὐπραγίᾳ πάλιν αὖ ἀναῤῥωσθέντες IV, 249. οἱ Συρακούσιοι ἀπροσδόκητοι ἦσαν ὡς ἤδη μαχούμενοι IV, 108.

ἀπροσδοκήτως πρὸς τὸ ναυτικὸν ἀντιστῆναι IV, 203. Diodor. 819 d.

ἀπροφάσιστος. προθυμίαν ἀπροφάσιστον παρεχόμεθα ἐς τοὺς Ἕλληνας IV, 128.

ἀπροφασίστως ἅπτεσθαι διενοοῦντο τοῦ πολέμου V, 7. οἱ Ἀθηναῖοι ὁρῶντες τοὺς Κερκυραίους πιεζομένους, μᾶλλον ἤδη ἀπροφασίστως ἐπεκούρουν, minus dissimulanter I, 71. ἀπροφασίστως παρασκευασθῆναι IV, 115. τὸ ξυγγενὲς τοῦ ἑταιρικοῦ ἀλλο-

Xenophon 429 c. τὰ τῶν ξυμμάχων ἠργυρολόγησεν ἐς τὸ ναυτικὸν V, 7.

ἀργυρολόγων νεῶν, αἳ ἐξεπέμφθησαν πρὸς τοὺς ξυμμάχους III, 75. οἱ τῶν ἀργυρολόγων Ἀθηναίων στρατηγοὶ III, 111.

ἀρέσκω. — δεῖξαι τῷ πλήθει, καὶ ἂν ἀρέσκοντα ᾖ, ἥκειν &c. III, 271. γιγνομένης τῆς ἁλώσεως, οἱ μὲν πράσσοντες, καὶ οἷς ταῦτα ἤρεσκε, μετὰ τῶν ἐσελθόντων εὐθὺς ἦσαν III, 166. I, 111. 180. τοῖς λόγοις τοῖς ἀπὸ σοῦ ἀρέσκομαι I, 181. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ καταστάσει II, 104. Herodot. I, 8. ὥστε, ἢν μηδὲν ἀρέσκον λέγῃ, καταστήσειν &c. II, 216. οὐδὲν ἤρεσκεν V, 74.

ἀρετή. ἀνὴρ τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀρετῇ οὐδενὸς ὕστερος V, 103. τὰς πατρικὰς ἀρετὰς ὧν ἐπιφανεῖς ἦσαν οἱ πρόγονοι, μὴ ἀφανίζειν IV, 287. ἀνταποδοῦναι ἀρετὴν III, 30. ἀρετῇ νικήσας III, 29. τὸν εὖ καὶ κακῶς δρῶντα ἐξ ἴσου ἀρετῇ ἀμυνούμεθα III, 92. φαινοίμεθα ἐχθίονα ἢ ὁ μὴ ὑποδείξας ἀρετὴν κατακτώμενοι III, 128. πειρᾶσθαι μὴ αἰσχῦναι τὰς προσηκούσας ἀρετὰς III, 137. ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι II, 54. ἡμῶν τὰς ἀρετὰς ἥσσους εἶναι τῶν ὑμετέρων II, 248. μόλις ἂν καθ' ὑπερβολὴν ἀρετῆς οὐχ ὁμοῖοι ἀλλ' ὀλίγῳ χείρους κριθεῖντε II, 69. γυναικείας τι ἀρετῆς II, 69. οἱ ἀρετῆς τι μεταποιούμενοι II, 77. οἱ ἀγαθοὶ τιμήσονται τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις τῆς ἀρετῆς II, 141. τὰ ἐς ἀρετὴν ἠναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς II, 61. ἐκείνων διαπρεπῆ τὴν ἀρετὴν κρίναντες II, 52. διὰ ἀρετὴν γῆς στάσεις ἐνεποίουν I, 5. ὅσῳ καὶ διὰ πλείστου δόξαν ἀρετῆς μελετῶσιν IV, 22.

ἀριθμός. ὡς, ἐς τὸν πάντα ἀριθμὸν, πεντακοσίων νεῶν ἐσομένων II, 14. γῆς ὅρους ἀποδείξατε, καὶ δένδρα ἀριθμῷ τὰ ὑμέτερα, καὶ ἄλλο εἴτι δυνατὸν ἐς ἀριθμὸν ἐλθεῖν II, 112. τοῦ ἄλλου ὄχλου ἀνεξεύρετος ἀριθμὸς II, 298. ἑπτὰ ναῦς ἐν τῷ ἀριθμῷ ἔχοντες V, 18. ψιλῶν καὶ σκευοφόρων πολὺς ἀριθμὸς III, 150.

ἀριθμέω. οἱ Ἕλληνες οὐ διεφάνησαν τοσοῦτοι ὅσοι σφᾶς αὐτοὺς ἠρίθμουν, quot se ipsos iactabant IV, 31. ἠριθμοῦντο τὰς ἐπιβολὰς II, 198.

ἄριστος. ex ἀγαθός. ἡ ἀρίστη τῆς γῆς ἀεὶ τὰς μεταβολὰς τῶν οἰκητόρων εἶχεν I, 5. τῶν τε ἄλλων ξυνεπιμελεῖσθαι ᾗ μέλλει ἄριστα ἕξειν, ut quam optime haberent curare V, 58. βουλεύσειν τῇ πόλει τὰ ἄριστα III, 110. ὅσοι ἀξιοῦσιν ἐν τοῖς πολεμίοις γεγενῆσθαι ἄριστοι III, 120. μετὰ καινότητος λόγου ἀπατᾶσθαι ἄριστοι II, 223. ἄριστα φρονοῦντας II, 38. ναῦς τὰς ἄριστα πλεούσας II, 146. ἢν ἐπακούσωσί τι πρεσβευομένων ἡμῶν, ταῦτα ἄριστα I, 116. οἱ Ἀργεῖοι ἄριστα ἔσχον τοῖς πᾶσιν, optime se habebant in omnibus III, 248. ἄρχειν ἄριστα — κρίνειν ἄριστα IV, 66. τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ πράγματα ἐσκόπουν ὅτῳ τρόπῳ ἄριστα προσοίσονται IV, 73.

192. τυραννίδα ἔχετε τὴν ἀρχὴν II, 220. ἅπασαν ἔχων τῶν νεῶν τὴν ἀρχὴν II, 302. καθιστάμενοι ἐς τὴν ἀρχὴν V, 107. τὴν ἀρχὴν ἐγκρατεστέραν κατεστήσαντο I, 163. του παντὸς πράγματος ἀρχὴν ἐποιήσαντο I, 179. initium: — τοῦ πολέμου II, 104. ἐν μεγάλῃ πόλει καὶ ἀρχὴν ἐχούσῃ II, 100. οὐ προσήκει πρὸς τὰς ἀρχὰς, magiſtratus I, 127. III, 247. IV, 86. αἱ ἔνδημοι ἀρχαὶ III, 283. 314. IV, 132. Διοτρέφην ἀπέστελλον ἐς τὴν ἀρχὴν V, 97.

ἀρχικός. Χαόνων ἡγοῦντο ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ γένους Φώτιος καὶ Νικάνωρ II, 126.

ἄρχομαι. ξυνέγραψε τὸν πόλεμον, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου, ab eo bello moto I, 3. ἄρξαι ἐλευθερίας. IV. Th. Magiſt. τοῦ ἐπιγιγνομένου χειμῶνος ἀρχομένου III, 323. II, 4. III, 131. ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων II, 3. ἦρξε καὶ ἐς τἄλλα τῇ πόλει ἐπιπλέον ἀνομίας τὸ νόσημα II, 79. fuit initium. ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις II, 70. ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἀρξάμενοι II, 117. ἥδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει II, 22. ἅπερ καὶ ἀρχόμενος εἶπον III, 92. ἀρχομένην τὴν αὔξησιν τῶν ἐχθρῶν καταλύοντες I, 96. ἀρχόμενοι πάντες ὀξύτερον ἀντιλαμβάνονται II, 14. III, 31. I, 115. IV, 182.

ἄρχω. νομίσατε εἶναι τοῦ καλῶς πολεμεῖν — τοῖς ἄρχουσι πείθεσθαι III, 218. βουλόμενοι ἀπόνως ὑμῶν ἄρξαι III, 339. νεώτερος ὢν ἐς τὸ ἄρχειν IV, 23. 27. 66. τῶν ξυμμάχων ὧν ἄρχουσιν III, 280. προσεπιβουλεύοντας, καὶ ἄκοντας ἀρχομένους, parentes II, 220. τῆς πόλεως τῷ τιμωμένῳ ἀπὸ του ἄρχειν II, 93. ἀρχὴν ἄρχειν μηδεμίαν ἐκ τοῦ αὐτοῦ κόσμου V, 102. 104. III, 59. χαλεπαὶ αἱ ὑμέτεραι φύσεις ἄρξαι IV, 191. πέφυκε τὸ ἀνθρώπειον διὰ παντὸς ἄρχειν μὲν τοῦ εἴκοντος, φυλάσσεσθαι δὲ τὸ ἐπιὸν III, 89. μωρίᾳ ἡγεῖσθαι τῆς τε οἰκείας γνώμης ὁμοίως αὐτοκράτωρ εἶναι, καὶ ἧς οὐκ ἄρχω τύχης III, 93. ἄνδρας τῶν πόλεων ἄρχοντας καθιστάναι III, 199.

ἀρωγά. ἃ δὲ ἀρωγὰ ἐνείδομεν ἐπὶ τῇ του λιμένος στενότητι, ἡτοίμασται, profutura IV, 277. Pindar. Olymp. 2, 81.

ΑΣ. ἀσαφής. τὸ δὲ πλέον βουλήσει κρίνοντες ἀσαφεῖ, ἢ προνοίᾳ ἀσφαλεῖ III, 160. ἀσαφῆ τὴν ἐλευθερίαν ἐπιφέρειν III, 127. ὅπως ἀσαφῆ τὰ σημεῖα τῆς φρυκτωρίας τοῖς πολεμίοις ᾖ II, 202.

ἀσαφῶς. πολεμοῦνται ἀσαφῶς ὁποτέρων ἀρξάντων III, 31. φιλεῖ μεγάλα στρατόπεδα ἀσαφῶς ἐκπλήγνυσθαι III, 185. Vid. Hippocrat. & Aretaeum.

ἀσέβημα. εἴτις ἄλλο τι οἶδεν ἀσέβημα γεγενημένον, μηνύειν ἀδεῶς &c. IV, 45.

ἄσημος. ἄγοντες ἑξήκοντα τάλαντα ἀσήμου ἀργυρίου IV, 16.

ἀστέγαστος. οἱ ἥλιοι τοπρῶτον καὶ τὸ πνῖγος ἔτι ἐλύπει, διὰ τὸ ἀστέγαστον IV, 323. in arg. orationis cuiusdam Stephan. ἄστεγος LXX. vid. Pollucem I, 80.

ἀστικῶν Διονυσίων διελθόντων III, 237. D. Laërt. VIII, 90, & Not.

ἀστυγείτων. νομίσαντες τῶν ἐγγὺς ἀστυγειτόνων βοήθειαν ἐπιέναι III, 68.

ἀστός. ὧν ἐν ἀξιώματι ὑπὸ τῶν ἀστῶν IV, 26. ὅσα ἐν τῇ πόλει χορηγίαις, ἢ ἄλλῳ τῳ λαμπρύνομαι, τοῖς ἀστοῖς φθονεῖται φύσει IV, 28.

ἀσφάλεια, πολλὴ εἶναι μὴ ἂν ἐλθεῖν τοὺς ἐναντίους ἡμῖν διὰ μάχης II, 19. ὅπως ἀσφάλεια ταῖς σιταγωγοῖς ναυσὶν εἴη τοῦ περίπλου V, 8. δι' ἀσφαλείας τὰς πόλεις ᾤκουν I, 27. μετ' ἀσφαλείας μὲν δοξάζομεν, μετὰ δέους δὲ ἐν τῷ ἔργῳ ἐλλείπομεν I, 167. τὴν ἀσφάλειαν εἶναι μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεὼς, ita salvos fore si &c. διεσκοπεῖτο, εἴποθεν ἀσφάλειάν τινα ὁρῴη ὑπάρχουσάν οἱ IV, 92. 136. II, 116. ὁποτέροις ἀσφάλεια θράσος παράσχοι, οὗτοι &c. II, 187. ἀσφάλεια αὐτοῖς ἐγίγνετο τῆς ἀνοίξεως III, 100. κατ' ἀσφάλειαν μᾶλλον ἰὼν III, 192. τὰ τῶν ξυμμάχων ἐς ἀσφάλειαν ποιεῖσθαι V, 5.

ἀσφαλέστατος. κάλλιστον τόδε καὶ ἀσφαλέστατον, πολλοὺς ὄντας ἑνὶ κόσμῳ χρωμένους φαίνεσθαι II, 21. ὅτε ἀσφαλέστατοι ἦσαν I, 59. πρὸς τὸ ἐπιχειρεῖσθαι ἀσφαλέστατοι II, 20. σκέψασθαι ὅτῳ τρόπῳ ἀσφαλέστατα διαπορεύσονται I, 149. Ἀθηναίους, ὁπόσους ἔλαβον, κατεβίβασαν ἐς τὰς Λιθοτομίας, ἀσφαλεστάτην νομίσαντες εἶναι τὴν τήρησιν IV, 321.

ἀσφαλέστερος. τὴν Αἴγιναν ἀσφαλέστερον ἐφαίνετο τῇ Πελοποννήσῳ ἐπικειμένην II, 44. ἀσφαλέστερον ἡγησάμην τὸ ἀληθὲς δηλῶσαι IV, 193. τὰ δὲ πολλὰ κατὰ λόγον τοῖς ἀνθρώποις εὐτυχοῦντα ἀσφαλέστερα, ἢ παρὰ δόξαν II, 226. ἀσφαλέστερον ἐς κίνδυνον, Aretaeus 5, 2.

ἀσφαλής. μήτε ἀπειρίᾳ ἐπιθυμῆσαί τινα (τοῦ πολέμου), μήτε ἀγαθὸν καὶ ἀσφαλὲς νομίσαι I, 113. οὐκ ἀσφαλὲς ἐφαίνετο αὐτοῖς πορεύεσθαι &c. I, 149. ὅπως εἴη καταφευξις ἀσφαλὴς IV, 235. —— III, 189. πᾶσα ἡ Ἑλλὰς ἐσιδηροφόρει, διὰ τὰς —— οὐκ ἀσφαλεῖς παρ' ἀλλήλους ἐφόδους I, 10. — ἔσπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν τῆς ἐπαγωγῆς τῶν ἐπιτηδείων IV, 207. ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ἐμοὶ ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο I, 193. — κατὰ θέαν ἀνέβαινεν τοῦ χωρίου, καὶ τὴν μείζω παρασκευὴν περιέμεινεν, οὐχ ὡς τῷ ἀσφαλεῖ περισχήσων, ἀλλ' &c. III, 214. βούλομαι παρασκευῇ ἀσφαλὴς ἐκπλεῦσαι IV, 41. διὰ τὸ πρότερον ξύνηθες, τοῖς μὲν πολίταις φοβερὸν, ἐς δὲ τοὺς ἐπικούρους ἀκριβὲς, πολλῷ τῷ περιόντι τοῦ ἀσφαλοῦς κατεκράτησε, de Hippia IV, 88. πρὶν σφῶν

ναμιν πρόθυμοι ἐς τοὺς Ἕλληνας, ἔρημοι καὶ ἀτιμώρητοι II, 255. v. Thom. Magistrum in τιμωρῶ. vid. τιμωρία.

ἄτμητος. ὁρῶντες τὴν παρασκευὴν, καὶ τὴν γῆν ἔτι ἄτμητον ἔχοντες, μᾶλλον ἂν εἴκοιεν I, 117.

ἀτολμία. οὐκ ἀνέμειναν ἀτολμίᾳ ἀνάγκην σφίσι προσγενέσθαι &c. III, 178. ἵνα μὴ τὸ κατ᾽ ὀλίγον καὶ μὴ ἅπαντας κινδυνεύειν, ἐνδεὲς φαινόμενον, ἀτολμίαν παράσχῃ III, 217. Xenophon Ἑλ. V. & Philo Lib. 1. V. Mosis.

ἄτολμος. οἱ μὲν ὀξεῖς, οἱ δὲ βραδεῖς, οἱ μὲν ἐπιχειρηταὶ, οἱ δὲ ἄτολμοι V, 156.

ἀτολμότερος. — ἀτολμότεροι δι᾽ αὐτὸ ἐς τὰς μάχας ἦσαν III, 81. ἀτολμοτέραν ἐς τοὺς πολεμίους διάνοιαν ἔχειν II, 65.

ἄτοπος. τὰ ἐντὸς, εὐθὺς αἱματώδη ἦν, καὶ πνεῦμα ἄτοπον καὶ δυσῶδες ἠφίει, de peste II, 73. δοῦλοι ὄντες τῶν ἀεὶ ἀτόπων, ὑπερόπται δὲ τῶν εἰωθότων II, 223. Aelian. V. H. II, 8. IX, 12. IX, 40. Diodor. 750 a.

ἄτρακτος. πολλοῦ ἂν ἄξιον εἶναι τὸν ἄτρακτον, εἰ τοὺς ἀγαθοὺς διεγίγνωσκε III, 62. Hippocrates. Aeschyli Schol. 241.

ἀτραπός. κατὰ ἀτραπόν τινα τοῦ λόφου πειρώμενος προσβῆναι III, 194. ἐν Θερμοπύλαις — οἱ Λακεδαιμόνιοι, τῇ ἀτραπῷ περιελθόντων τῶν Περσῶν, διεφθάρησαν III, 58. Lycophr. 123.

ἀτριβής. ὑλώδης καὶ ἀτριβὴς πᾶσα ὑπ᾽ ἐρημίας ἦν, de Pylo III, 12. 47. D. Halic. 425, 46. 344, 6.

ἄττα. — Χαιρώνειαν, καὶ ἄλλ᾽ ἄττα χωρία τῆς Βοιωτίας, alia quaedam. Attice pro ἅτινα I, 156.

ἀττικίζειν II, 261. ἤχθοντο αὐτῷ (Ἀλκιβιάδῃ) Πελοποννήσιοι, ὡς φανερῶς ἤδη Ἀττικίζοντι V, 134.

ἀτυράννευτος. ἡ Λακεδαίμων ἀεὶ ἀτυράννευτος ἦν I, 28. omitt. πόλις.

ἀτυχέω. αἴσχιον ἔχοντας ἀφαιρεθῆναι, ἢ κτωμένους ἀτυχῆσαι II, 92. vid. Aretaeum 36, 26.

ΑΥ. αὖ. τῇ Ὁμήρου αὖ ποιήσει εἴ τι χρὴ κἀνταῦθα πιστεύειν I, 18. in principio sentent. οὐδ᾽ αὖ πρῶτοι τοῦ τοιούτου ὑπάρξαντες &c. I, 108. καὶ ὅσα αὖ μετ᾽ ἐκείνων βουλεύσασθαι, οὐδενὸς ὕστερον γνώμῃ φανῆναι I, 129. neque vero, οὐδὲ ὀφείλομεν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς μὴ βουλομένους ἐλευθεροῦν, οὐδ᾽ αὖ ἀρχῆς ἐφιέμεθα III, 129. κατὰ τοιαύτην δὴ διαφορὰν ὄντων τῶν Λακεδαιμονίων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, οἱ ἐν ταῖς Ἀθήναις αὖ βουλόμενοι λῦσαι τὰς σπονδὰς, εὐθὺς ἐνέκειντο III, 273. καὶ οὐδ᾽ αὐτοὶ αὖ μόνον, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν &c. IV, 265. — μόνους αὖ τῶν Βοιωτῶν ἀττικίσαι II, 261. ὡς ἐπὶ ἀπροσδοκήτῳ εὐπραγίᾳ πάλιν αὖ ἀναρρωσθέντες IV, 249. pro vice versa, Demosth. pro *tum vero* praecedente καὶ, Plato. Glossae *certe* reddunt. a-

αὐτερέτης. στρατιὰν πέμψετε τοιαύτην ἐκεῖσε, οἵτινες αὐτερέται κομισθέντες, καὶ ὁπλιτεύσουσιν εὐθὺς IV, 145. — χιλίους ὁπλίτας — οἱ δὲ, αὐτερέται πλεύσαντες τῶν νεῶν, ἀφικνοῦνται &c. II, 196. αὐτερέται καὶ μάχιμοι I, 18.

αὐτήκοοι δὲ βουληθέντες ἔτι γενέσθαι αὐτοῦ Παυσανίου τὶ λέγοντος I, 186. Plutarch. de Lib. educand.

αὐτίκα. διὰ τὸ ἡδονὴν ἔχον ἐν τῷ αὐτίκα III, 161. IV, 240. αὐτίκα βοὴ ἦν II, 201. φοβηθέντες τὸ αὐτίκα δεινὸν, praesens discrimen I, 172. Ulpian. D. 343, 2. τῷ μέλλον opponitur: μαχούμενοι περὶ τῆς ἰδίας, τὸ μὲν αὐτίκα, σωτηρίας, τὸ δὲ μέλλον, ἐλευθερίας IV, 110.

αὐτοβοεὶ ἑλὼν V, 94. II, 337. 128. ὁ πεζὸς ἐπισπώμενος αὐτοβοεὶ III, 207. damnat Marcellinus.

αὐτοδεκαετῶν διελθόντων III, 237.

αὐτοδίκους καὶ αὐτῶν, καὶ τῆς γῆς τῆς ἑαυτῶν III, 233.

αὐτόθεν. τῶν αὐτόθεν ξυμμάχων III, 193. — ἐπὶ Καρίας καὶ Λυκίας, ὅπως τὸ ληστικὸν τῶν Πελοποννησίων μὴ ἐῶσιν, αὐτόθεν ὁρμώμενον &c. II, 107. αὐτόθεν δὲ διανοήθητε, ἢ ὑπακούειν, ἢ &c. hinc statuite I, 201. αὐτόθεν pro παραχρῆμα Suidas I, 385. ita Polybius.

αὐτόθι. ὅσα ὑπεξέκειτο αὐτόθι τῶν Κλαζομενίων V, 48. III, 144.

αὐτοκράτωρ. τῆς οἰκείας γνώμης ὁμοίως αὐτοκράτωρ εἶναι, καὶ τῆς τύχης III, 93. αὐτοκράτορες ὄντες III, 92. αὐτοκράτωρ μάχη III, 189. D. Halic. ἀρχὴ, 160, 47. — ὃ δὲ μὴ προσίενται, λογισμῷ αὐτοκράτορι διωθεῖσθαι III, 160. αὐτοκράτορες ἥκουσι περὶ πάντων ξυμβῆναι τῶν διαφόρων III, 275. αὐτοκράτορες ἐσόμεθα ξυμπάντων Σικελιωτῶν IV, 43. Ioseph. 119. 206. Ξυγγραφέας αὐτοκράτορας V, 102.

αὐτόματον. οἷς γὰρ ἡ χώρα κατεσκεύασται, τὰ πολλὰ πρὸς ὑμᾶς, τὰ μὲν ληφθέντα, τὰ δ' αὐτόματα ἥξει IV, 146. Demosthen. στεφ. Herodot. II, 67, ἀποθάνῃ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου.

αὐτομολέω. τῶν Εἱλώτων αὐτομολούντων III, 227. οἱ θεραπεύοντες αὐτομολοῦσι IV, 191.

αὐτομολία. ἐπ' αὐτομολίας προφάσει ἀπέρχονται IV, 191. αὐτομολίᾳ ἐχρήσαντο πολλοὶ πρὸς αὐτοὺς V, 59. pro αὐτομόλησις Aristides.

αὐτόμολος. ὡς ἐπυνθάνοντο τῶν αὐτομόλων ὅτι &c. II, 85.

αὐτονομία. ξύμπασιν αὐτονομίαν ἐπιφέροντες III, 130. αὐτονομία Synesii Schol. 525 c.

αὐτόνομος. οὐχ ὑποτελεῖς ὄντες φόρου, αὐτόνομοι ξυνέσποντο IV, 267. εἴπου ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτόνομοι οἰκήσειαν II, 94. γῆν καὶ πόλιν τὴν σφετ. ἔχοντας αὐτονόμους οἰκεῖν II, 110. αὐτονό-

ἀφανής. ὅπως ἀφανὴς εἴη ἡ φυλακὴ III, 98. *τὸ μέλλον τοῦ πολέμου ἐν ἀφανεῖ ἔτι κεῖται* I, 63. IV, 302. *εἰ μὲν ἀφανεῖς που ὄντες ἠδίκουν τὴν Ἑλλάδα, διδασκαλίας ἂν* &c. I, 94. *νεύματι ἀφανεῖ χρησαμένου* I, 188. *τό, τε ἄμεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἀφανεῖ ἔτι προεώρα μάλιστα* I, 195. *ἐλθόντες — μετὰ ξιφιδίου ἀφανοῦς ἕκαστος* V, 106. *τῷ στρατοπέδῳ ἀποβάντι ἐξ ἀφανοῦς χωρίου προσβάλλοντας* &c. III, 47. *περιπέμψαντος δύο τέλη τῶν ἱππέων ἐκ τοῦ ἀφανοῦς περὶ τὸν λόφον* III, 142. III, 91. *ἐπειδὰν αὐτοὺς ἐπιλείπωσιν αἱ φανεραὶ ἐλπίδες, ἐπὶ τὰς ἀφανεῖς καθίστανται* III, 344. *περὶ τῶν ἀφανῶν καὶ μελλόντων κινδυνεύειν* IV, 18. *ἐν τόπῳ τινὶ ἀφανεῖ* IV, 85. *ἐν τῷ ἀφανεῖ ὄντες ἧσσον καθεωρῶντο* II, 204. *μία δὲ κλίνη κενὴ φέρεται ἐστρωμένη τῶν ἀφανῶν, οἳ ἂν μὴ εὑρεθῶσιν ἐς ἀναίρεσιν*, mortuorum non exſtantium. mos in funerib. Athen. II, 52. *οὐ γὰρ ἀφανῆ κρινεῖτε τὴν δίκην τήνδε*, non obſcurum II, 253. vid. D. Hal. 204, 46.

ἀφανίζω. Θεραμένης, ἀποπλέων ἐν κέλητι ἀφανίζεται V, 56. *νομίζων, οὕτως ἂν μάλιστα τὴν αὑτοῦ γνώμην μηδὲν ἐν τῷ ἀγγέλῳ ἀφανισθεῖσαν* IV, 186. *τὰς πατρικὰς ἀρετάς, ὧν ἐπιφανεῖς ἦσαν οἱ πρόγονοι, μὴ ἀφανίζειν* IV, 287. *ἠφάνισαν αὐτούς, καὶ οὐδεὶς ᾔσθετο ὅτῳ τρόπῳ ἕκαστος διεφθάρη* III, 120. *ἀφανίσαντες ει τι μνημόσυνόν που ἔμελλεν αὐτοῦ τῆς οἰκίσεως περιέσεσθαι* III, 223. *ἠφάνισε τοὐπίγραμμα* IV, 86. *ἀγαθῷ κακὸν ἀφανίσαντες* II, 64. *τὴν ἀξίωσιν ἀφανίζειν* II, 90. *βραχὺ τὰ ἡμέτερα σώματα διαφθεῖραι, ἐπίπονον δὲ τὴν δύσκλειαν αὐτοῦ ἀφανίσαι* II, 255. *τὸ εὔηθες καταγελασθὲν ἠφανίσθη* II, 293. Ioſeph. 155.

ἀφειδὴς ὁ κατάπλους καθεστήκει III, 42. alibi *ἀφειδεῖν τοῦ βίου* II, 66. Ariſtot. Ethic. IV. *ἀφείδησαν βασιλῆος*, Apollon. Rhod. II, 98.

ἄφθονος. — νῆες καὶ ἵπποι, καὶ ἄλλος ὅμιλος ἄφθονος ξυνελέγη IV, 272. *ἐχούσης τῆς Ἰταλίας ξύλα ἄφθονα* IV, 143. *ὕδωρ — οὐκ ἄφθονον ἦν* IV, 308. Herodot. III. Diodor. 73 c.

ἀφθόνως. τοξεύμασι καὶ λίθοις ἀφθόνως ἐς αὐτὴν ἐχρῶντο IV, 290.

ἀφίημι. οἰόμενος αὐτὸν λόγῳ μόνον ἀφιέναι III, 45. *οἱ οὐδ᾽ ὅπως καθεζομένους χρὴ τὸ βέλος ἀφεῖναι εὑρήσουσι*, emittere IV, 284. *κινδύνου παρὰ δόξαν ἀφιέμενοι* III, 157. evadere. *ἔργων*, D. Halic. *κακοῦ*, Aretaeus. *ἀφεὶς τὸ ἐς τὴν Χίον (πλεῖν)* V, 61. Vid. Corinth. 150. *τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἑαυτοῦ καὶ τὰς οἰκίας ἢν ἄρα μὴ δηώσωσιν οἱ πολέμιοι, ἀφίησιν αὐτὰ δημόσια εἶναι* II, 23.

ἀφικνέομαι. νῦν ὅτε παρέσχεν ἀφιγμένοι, cum facultas data eſt, venimus III, 125. — *δοῦναι ἐφ᾽ ἃ νῦν ἀφιγμένοι ὑμᾶς αἰτούμεθα* III, 27. *θαυμάζω δὲ — εἰ μὴ ἀσμένοις ὑμῖν ἀφῖγμαι*

graviore verbo appellare, Cicero. Poët. inquit D. Hal. T. II, p. 133. Aretaeus 71. Pollux III, 99. Plato V Leg. & Cratylo.

ἄχθομαι. ἑώρων — τοὺς στρατιώτας ἀχθομένους τῇ μονῇ, in Sicilia, IV, 250. III, 213. *τοῖς ἐπιτηδεύμασιν αὐτοῦ* (*Ἀλκιβιάδου*) *ἀχθεσθέντες*, infensi IV, 27. 45. *ἀχθόμενος τῇ διαβολῇ ταύτῃ* III, 230. *ἤν τις ξὺν κατηγορίᾳ παροξύνῃ, οὐδὲν μᾶλλον ἀχθεσθέντες ἀνεπείσθημεν* I, 119. *βιαίου ὄντος αὐτοῦ* (*Παυσανίου*) *οἱ Ἕλληνες ἤχθοντο* I, 133. — *καὶ ἅμα ἀχθόμενος εἰ Φαρνάβαζος ἐξ ἐλάσσονος χρόνου — κατορθώσει τι* V, 174. *τῷ πάθει* Aretaeus 79, 33. D. Hal. 440, 6. 63, 5. Herodot. II, 18. Mſ. Bodl. omitt. *τουτέων*. *εἴργεσθαι*, Theocrit. V, 35.

ἀχρεῖος. σκεδασθέντες ἀχρεῖοι γενέσθαι I, 106. *τὰ ἀχρεῖα ξυνετοὶ ἄγαν ὄντες* I, 119. *ἐν τῷ ἀχρείῳ τῆς ἡλικίας* II, 68. *τὸν μηδὲν τῶνδε* (*πολιτικῶν*) *μετέχοντα, οὐκ ἀπράγμονα, ἀλλ' ἀχρεῖον νομίζομεν* II, 60. *τὸ ἀχρεῖον πλῆθος τῶν ἀνθρώπων* II, 121. Herodot. III, 81.

ἀχρειότατος. ἀνθρώπων ἐνόμιζεν τῶν ἀχρειοτάτων ἀρκέσειν τὴν φυλακὴν I, 132.

ἀχρηματία I, 19. *δι' ἀχρηματίαν τὰ πρὸ τούτων ἀσθενῆ ἦν* I, 20. *ἀχρημάτοις* Schol. Aeſchyli 132.

ἄχρηστος. οὐκ ἄχρηστος ἤδ' ἡ ἄνοια IV, 28. v. Mſſ.

ἄχρι ſemper, non *ἄχρις* apud Noſtrum: Euſtath. & Thom. Magiſter, *μέχρι* non *μέχρις*. at Noſter *μέχρις οὗ πεμφθῶσι*, & ſic Herodotus, at quandoque *μέχρι οὗ*· hunc Noſter auctorem habet. *μέχρις ἐμοῦ* V, 104. Th. Mag. in *ἄχρι*.

ΑΨ. *ἄψαυστον. ὕδωρ, ὃ ἦν ἄψαυστον σφίσι, πλὴν πρὸς τὰ ἱερὰ χέρνιβι χρῆσθαι*, attrectare nefas III, 144.

B.

BA. *βάθος. ἐπὶ βάθος ἐτάξαντο οὐ πάντες ὁμοίως* III, 313. *βαθείᾳ φάλαγγι*, Diodor. 575 c.

βακτηρίαν ἐπανήρατο V, 128.

βάλλω. παρῆλθε παρὰ τὴν χηλὴν, βαλλόμενος χαλεπῶς I, 88. *προκαλύμματα εἶχε, ὥστε τοὺς ἐργαζομένους πυρφόροις οἰστοῖς μὴ βάλλεσθαι* II, 116. *ὥρμησαν ἐγκραγόντες ἐπὶ τὸν Ἀστύοχον, ὥστε βάλλειν* V, 128. *ἐβάλλοντο περισταδὸν* IV, 314. *οἱ ψιλοὶ ἑκατέρωθεν βάλλοντες εἶργον* III, 53.

βαρβαρικοῦ. τὸ γένος τῶν Θρᾳκῶν, ὅμοια τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ — φονικώτατόν ἐστι IV, 218.

βάρβαρος. — Ἴβηρας, ὁμολογουμένως νῦν βαρβάρων μαχιμωτάτους IV, 143. *βάρβαρον ἢ Ἕλληνα πόλεμον* laudat Th. Mag.

βαρβαρώτατος. λαβὼν κατὰ τάχος τοξότας τινὰς τοὺς βαρβαρωτάτους V, 158.

θερίαν βεβαιοτέραν παραδοῦναι IV, 286. v. D. Halic. βεβαιοτέρα πρόνοια II, 93.

βεβαιότης. ἐνδηλόν τι ποιεῖν τοῖς Ἀθηναίοις βεβαιότητος πέρι III, 198. ποιησάμενοι πρὸς Ἀθηναίους πίστεις καὶ βεβαιότητα III, 76. — ἐφρούρουν, βεβαιότητος ἕνεκα τῶν Μεγάρων III, 97.

βεβαιόω. χαλεπὸν μετρίως εἰπεῖν, ἐν ᾧ μόλις καὶ ἡ δόκησις τῆς ἀληθείας βεβαιοῦται II, 54. ὅ, τε τοῖς ἄλλοις μάλιστα εὔνοια πίστιν βεβαιοῖ, ἡμῖν τοῦτο ὁ φόβος ἐχυρὸν παρεῖχε II, 187. — ἐς τοὺς Σικελοὺς πέμποντες, τοὺς μὲν, μᾶλλον βεβαιωσάμεθα, τοῖς δὲ φιλίαν πειρώμεθα ποιεῖσθαι IV, 56. 20.

βεβαίως. φαίνεται Ἑλλὰς — οὐ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη I, 4. φανερὸν εἶχον οὐδὲν, ὅτῳ ἂν πιστεύσαντες βεβαίως ἐτιμωροῦντο ἄνδρα &c. I, 184. βεβαίως ἤδη εἰδότες I, 188. ἐξ οὗ περιγενόμενοι τῇ μάχῃ, οὐδέπω καὶ νῦν βεβαίως θαρσοῦσι IV, 30. Ἀλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι, ἐμποδὼν ὄντι σφίσιν αὐτοῖς μὴ τοῦ δήμου βεβαίως προεστάναι IV, 45. τὸν ἐκεῖ πόλεμον μήπω βεβαίως καταλελυμένους, ἐπ' ἄλλον οὐκ ἐλάσσω ἐλθεῖν IV, 62. ὁρῶντες, εἰ σφίσι φίλια ταῦτ' εἴη, βεβαίως πέριξ τὴν Πελοπόννησον καταπολεμήσαντες II, 14. — εἴτι ἄλλο βεβαίως κληϊστὸν ἦν II, 31. ὡς πάνυ πονηρὰ σφῶν βεβαίως τὰ πράγματα εἴη V, 37. βεβαίως τὶ πράξειν III, 90. V, 59. III, 29. 31. οὐ — μέντοι ἐν τῷ παντὶ ἔργῳ βεβαίως οὐδέτεροι τελευτήσαντες ἀπεκρίθησαν III, 107. 166. βεβαίως τῆς πόλεως ἐχομένης III, 167. οἷς βεβαίως τὶ πρόσεστιν ἀγαθὸν III, 188.

βεβαίωσις. οὐκ ἂν μείζω πρὸς τοῖς ὅρκοις βεβαίωσιν λάβοιτε, ἢ &c. III, 128.

βέβηλος. — Δήλιον τειχίσαντας ἐνοικεῖν, καὶ ὅσα ἄνθρωποι ἐν βεβήλῳ δρῶσι, πάντα γίγνεσθαι αὐτόθι III, 144.

βέλος IV, 284. Thom. Magister.

βέλτιστος. τῷ βελτίστῳ τοῦ ὁπλιτικοῦ βλαφθῆναι III, 109. vid. βλάπτω. τὴν δοκοῦσάν μοι βελτίστην γνώμην εἶναι ἀποφαινόμενος III, 85. ἐπῃνοῦντό τε μᾶλλον, ἐθέλοντες τολμᾶν μετὰ κινδύνων τὰ βέλτιστα II, 253. ὡς τὰ βέλτιστα βουλεύοντες, ἰσχυρίζοντο III, 101. μνησθῆναι περὶ αὐτοῦ ἐς τοὺς βελτίστους τῶν ἀνθρώπων V, 72.

βελτίων. ἔγνωσαν οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίονι λόγῳ ἀποπεμπόμενοι I, 142. κελεύοντες ἄλλην ναυμαχίαν βελτίω κατασκευάζεσθαι II, 135. τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ βελτίω ἤγγελλον IV, 195. ὁρῶντες — τὰ ἑαυτῶν οὐκ ἐπὶ τὸ βέλτιον χωροῦντα IV, 257.

BH. βήξ. κατέβαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος, μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ II, 73. at βαρεῖα Aristides cit. Th. Mag.

BI. βία. μήτε ξυμμάχους δέχησθε βίᾳ ἡμῶν, nobis invitis I, 64. 94. ἐντὸς γενόμενοι βίᾳ ἐξεκρούσθησαν πάλιν IV, 160. βε-

101. 114. 135. II, 103. βλάπτειν τὸν πλοῦν τῶν ὁλκάδων II, 107. 296. III, 7. προαγορευόντων ἡμῶν ἃ ἐμέλλομεν ὑπὸ Ἀθηναίων βλάπτεσθαι I, 93. — οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακριτέα, μὴ λόγῳ καὶ αὐτοὺς βλαπτομένους I, 122, ὑπακούειν πρίν τι βλαβῆναι I, 201. IV, 147. οἳ ἂν ἐλάχιστα ἐκ τοῦ σφαλῆναι βλάπτοντες (κίνδυνοι) IV, 286. τοὺς στρατηγοὺς ἐφ᾽ ὧν ταῦτα ξυνέβη ἔπαυσαν, ὡς ἢ δυστυχίᾳ ἢ προδοσίᾳ τῇ ἐκείνων βλαπτόμενοι IV, 166. καθ᾽ ἑκάστους βλαπτόμενοι, ξύμπαντες κινδυνεύομεν III, 94. τὸ γὰρ τῷ ξυνενεγκὸν ἄλλον τοῦτο ἔβλαπτε II, 76. quod alteri profuerat, hoc ipsum alteri nocebat. πολλὰ ἔβλαπτε τοὺς Ἀθηναίους Decelea IV, 213. 238. μέγιστον καὶ οὐχ ἥκιστα ἔβλαψεν ὁ παιωνισμὸς, ἀπὸ ἀμφοτέρων παραπλήσιος ὢν IV, 248. — γνόντας, ὡς εἰ πολέμιός γε ὢν σφόδρα ἔβλαπτον, καὶ ἂν φίλος ὢν ἱκανῶς ὠφελοίην IV, 148.

βλαστάνω. ἐδῄωσαν τὰ πρότερον τετμημένα, καὶ εἴ τι ἐβεβλαστήκει II, 207.

βλέπω. ἐς τάδε βλέψαντες, ἡγήσονται ὑμᾶς καὶ ἐπὶ σφᾶς ἥξειν III, 342. ἐπὶ τὸ ἡσσώμενον βλέψαντες ὀλοφυρμῷ ἐχρῶντο IV, 293.

BO. βοεικοῖς ζεύγεσιν III, 192. D. Halic. 525, 54 &c. βοϊκά.

βοή. ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα, ὠργίζετο τοῖς ὁπλίταις, voce tenus V, 148. ὀλοφυρμῷ ἅμα μετὰ βοῆς ἐχρῶντο IV, 293. γενομένης τῆς βοῆς ἅμα τῇ ἐπιδρομῇ III, 55. τεθαρσηκότες βοῇ ἐπέκειντο III, 56. ἐχώρουν ἔξω τοῦ τείχους πρὸς τὴν βοὴν II, 202. βοῇ κρίνουσι, οὐ ψήφῳ I, 122.

βοήθεια. — ἀγγελοῦντα, ὅτι ἥξει βοήθεια, καὶ ἐπιμέλεια αὐτῶν ἔσται IV, 195. II, 178. ὀλίγον ἐπράσσετο οὐδὲν ἐς τὴν βοήθειαν ἐπὶ τὴν Χίον V, 25. ἐκ Αἰγίνης βραχυτέραν ἔσεσθαι τὴν βοήθειαν, ἢ Σκύλλαιον περιπλεῖν τοῖς Ἀθηναίοις III, 291. 306. II, 337. — κατὰ χώραν ἐγένοντο, τῆς βοηθείας παυσάμενοι II, 205. βοηθὸς Noster passim.

βοηθέω. τῆς πόλεως τῷ τιμωμένῳ ἀπὸ τοῦ ἄρχειν — βοηθεῖν II, 93. τοῖς ἀδικουμένοις ὀξέως βοηθοῦμεν IV, 20. ἐβεβοηθήκεσαν II, 179. ἐκεῖνοι ἐβοήθουν ἡμῖν ἐναντία Θηβαίοις II, 251. ἐπ᾽ αὐτοὺς βοηθεῖν II, 331. βοηθήσαντες ἐς αὐτὸ Πασιτελίδας, καὶ ἡ παροῦσα φυλακὴ III, 207. ὥρμηντο ἐς τὸ βοηθεῖν V, 60. — αὐτοῖς ἠπόρει ὅπως βοηθήσοι V, 93. ἐπαγγελλόμενοι ὥστε βοηθεῖν V, 133. IV, 140. III, 10. βοηθεῖν ἐπὶ τὰ Μέγαρα III, 106. 65. V, 19. I, 149.

βολή. μέχρι λίθου καὶ ἀκοντίου βολῆς ἐχώρησαν III, 308.

βορέας. πρὸς βορέαν τῆς πόλεως II, 178. ἄνεμος ἐκπνεῖ μέγας κατὰ βορέαν ἑστηκὼς IV, 167.

βόσκοντας ναυτικὸν πολὺ IV, 254.

βούλομαι. ἐντὸς βουλόμενος ποιῆσαι τὸ προάστειον III, 207. ἀπιέναι ἐνόμιζεν, ὁπόταν βούληται, ἀμαχεὶ III, 214. βουλόμενος, ἐν ᾧ ἀπαθὴς ἦν, διασώσασθαι τὴν εὐτυχίαν, καὶ &c. III, 229. — ἄνδρες τὰ Συρακουσίων βουλόμενοι, qui favebant IV, 80. τὸ μὲν βουλόμενον καὶ ὕποπτον τῆς γνώμης οὐ δηλοῦντες I, 126. βουλόμενοι τὸ σαφὲς εἰδέναι, κατέπλευσαν &c. II, 210. μεταχωρήσατε ὅποι βούλεσθε, ἕως ἂν &c. II, 112. νόμων σοφώτεροι βούλονται φαίνεσθαι II, 221. δεῖν τὸν τὰ δεινότατα βουλόμενον πεῖσαι, ἀπάτῃ προσάγεσθαι τὸν δῆμον II, 233. 259. 56. 131. 192. ἀκρίτους καὶ βουλομένους ἔστιν ἃ εἰπεῖν ἀπέκτειναν πάντας II, 103. — ἐᾶν — παραπλεῖν τὴν ἑαυτοῦ γῆν ὅποι ἂν καὶ ὅσαις ἂν (ναυσὶ) βούληται V, 88. ἐλπίσας ταραχθέντας αὐτοὺς μᾶλλον ἂν χειρωθῆναι ἢ βούλονται V, 108. — πρὸς Ἄγιν ἐπεκηρυκεύοντο, λέγοντες διαλλαγῆναι βούλεσθαι V, 107. 109. — πλὴν ὅσοις μὴ βουλομένοις ταῦτα ἦν, ἑτοῖμοι ἦσαν ἐς τὰ ὅπλα ἰέναι V, 147. ἦν γάρ τι καὶ ἐν ταῖς Συρακούσαις βουλόμενον τοῖς Ἀθηναίοις τὰ πράγματα ἐνδοῦναι IV, 252. 254. D. Halic. 399, 35. — τοῦ πολέμου μέρος βούλεσθαι μεταχειρίζειν III, 28. 64. 72. 98. 198. αὐτὸς εἰπεῖν ἕκαστος βουλόμενος δύνασθαι II, 223. τῷ πλήθει τῶν Πλαταιέων οὐ βουλομένῳ ἦν τῶν Ἀθηναίων ἀφίστασθαι II, 6.

ΒΡ. βράγχος. ἐξ αὐτῶν πταρμὸς καὶ βράγχος ἐπεγίγνετο II, 73. raucitas Cael. Aurelianus VII, 2. Glossae βράγχος raucus. vid. Hesychium. Hippocrat. 839 d.

βραδέως βουλεύεσθε, ὡς οὐ περὶ βραχέων I, 111.

βραδύς. τὸ βραδὺ καὶ μέλλον ὃ μέμφονται μάλιστα ὑμῶν, μὴ αἰσχύνεσθε I, 118. προαισθέσθαι πρόθυμοι εἶναι τὰ λεγόμενα, προνοῆσαι βραδεῖς τὰ ἐξ αὐτῶν ἀποβησόμενα II, 224. — ἐχώρουν ἐς τὸ πρόσθεν ὅπως τῇ παρούσῃ ὁρμῇ τοῦ περαίνεσθαι μὴ βραδεῖς γένωνται IV, 244.

βραδύτερος. — τῶν ἄλλων βραδυτέρα ἐγίγνετο ἡ ἔφοδος III, 10. γνόντες βραδυτέρους ἤδη τῷ ἀμύνασθαι III, 54. βράδιον ex nostro Phrynichus Nunnesii, quod poëticum.

βραδυτής. τὴν ἐπιφερομένην αἰτίαν — ἐς τὴν ἀβουλίαν καὶ βραδυτῆτα, ἑνὶ ἔργῳ ἀπελύσαντο III, 322.

βραχέως τὸ ἐρωτηθὲν ἀπεκρίναντο II, 260.

βραχύς. ἵνα τὰ ἐκεῖ βραχεῖ μορίῳ ξυμπαραγενόμενοι μεγάλα σώσητε IV, 148. I, 120. εὐτελέστερα τὰ δεινὰ βραχεῖ μορίῳ τῆς δαπάνης V, 70. ναυμαχία βραχεῖα ἐγίγνετο, ναυσὶν ὀκτὼ πρὸς ὀκτὼ V, 123. ὡς οὔτε μισθὸν ἐντελῆ πώποτε λάβοιεν, τό, τε διδόμενον, βραχὺ V, 127. στενὸς ὢν ὁ Ἑλλήσποντος βραχείας τὰς ἀποφυγὰς παρεῖχε V, 170. τὰ κατὰ βραχὺ σφάλματα, ibid. IV, 310. III, 142. βραχεῖα ἀκμὴ πληρώματος IV,

Γ.

γαμικῶν. ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου πρό τε γαμικῶν καὶ ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν νομίζεται τῷ ὕδατι χρῆσθαι II, 29. ἐς πόλεμον καθέστασαν περὶ γαμικῶν τινων, καὶ περὶ γῆς ἀμφισβητήτου IV, 12.

γάρτοι. σχεδὸν γάρτοι πᾶν τὸ στρατόπεδον τῶν Λακεδαιμονίων ἄρχοντες ἀρχόντων εἰσὶ III, 311.

ΓΕ. γε. αὐτά γε δὴ ταῦτα ὀνομαστότατα τῶν πρὶν γενόμενα I, 20. εἰ τοῖς γε σώμασι ἄδεια ἔσται V, 144. — ἐπί γε ἐμοῦ Ἀθηναῖοι φαίνονται εὖ πολιτεύσαντες, meo *saltem* iudicio V, 157. III, 44. 45. 74. οὐκ εὔπορον ἦν διιέναι ἄνευ ἀγωγοῦ, καὶ μετὰ ὅπλων γε δὴ, praecipue vero III, 116. ξυμβέβηκέ τε, πολιορκεῖν δοκοῦντας ἡμᾶς ἄλλους, αὐτοὺς μᾶλλον ὅσα γε κατὰ γῆν τοῦτο πάσχειν IV, 188. γέτοι saltem tamen, D. Halic. 385, 9. 409, 30. Schol. Sophocl. 244. vid. γοῦν.

γεγωνίσκων IV, 304. γεγωνεῖν D. Halic, 31, 35. γεγωνεῖν Aeschyl. Schol. 41. & Pindar. Moeris Att. Homer.

γέλως. τοῖς Ἀθ. ἐνέπεσε μέν τι καὶ γέλωτος τῇ κουφολογίᾳ αὐτοῦ, Cleonis III, 46. ἐς γέλωτα ἔτρεπον τὸ πρᾶγμα IV, 61.

γενεά. φαίνεται ταῦτα πολλαῖς γενεαῖς ὕστερα γενόμενα τῶν Τρωϊκῶν I, 24. ὑπὸ ξυμφορῶν πολλαῖς γενεαῖς ὕστερον πιεζόμενοι II, 105.

γενναῖος. γενναῖον εἶναι τοὺς ὁμοίους ἀπὸ τοῦ ἴσου τιμωρεῖσθαι I, 191. τὸ εὔηθες, οὗ τὸ γενναῖον πλεῖστον μετέχει II, 293.

γέρας. πρότερον ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι I, 72. D. Halic. 87, 6. 447, 5.

γεύομαι. ἄλλα τε πολλὰ ἐπεγεγένητο αὐτοῖς βρώσεως πέρι ἀναγκαίας, καί τινες καὶ ἀλλήλων ἐγεύοντο II, 107. Plato Leg. 204. Euripid. Pindar. Homer. ἀλλήλων ἐγεύσαντο, Suidas I, 110. legend. ἐγεύοντο.

γέφυρα. vid. εὐθύς.

ΓΗ. γῆ. ἰσχυον οἱ μὲν κατὰ γῆν, οἱ δὲ ναυσὶ I, 79. ἐπικαλοῦντες ἐπ' ἐργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς, καὶ τῆς ἀορίστου I, 197. — πόλιν ἐκ θαλάσσης εἰργομένην, καὶ κατὰ γῆν λῃστείαις πορθουμένην V, 59. ἧσσον τῶν κατὰ γῆν ἐφίεσθαι V, 70. παραπλεῖν τὴν ἑαυτῶν γῆν V, 88. — εἶναι αὐτοῖς πολλὰς ἀποχωρήσεις, ἐν αἷς καὶ πόλεις καὶ γῆν εὑρήσουσι V, 118. — ὅσα κατὰ γῆν IV, 188. 295. III, 181. τὴν πολεμιωτάτην γῆν οἰκειοτέραν ἡγούμενοι IV, 292. III, 82. II, 296. τροπαῖον οὐ μετὰ κράτους τῆς γῆς σταθὲν, terra non expugnata V, 35. 56. III, 145. ὁρῶν τὰ ἐκ τῆς γῆς ἀνελπιστότερα ὄντα IV, 180. III, 17. 19. 23. 50. λῃστευομένης τῆς γῆς III, 114. τὴν γῆν Πειραϊκὴν καλουμένην II, 40. περὶ προσηκούσης καὶ ξυμμαχίδος γῆς ὁ πόνος ἔσται III, 348. ἐπειδὰν δὲ κρύψωσι γῇ, humarunt II, 52. γῇ οὐ σχήσων ἄλλῃ ἢ Πελοποννήσῳ II, 214. γῆς ἔτι ἀκεραίου οὔσης II,

δαίμων. ἐπικαλουμένους τοὺς ὁμωχέτας δαίμονας III, 144.

δάκρυα. μείζω ἢ κατὰ δάκρυα, πεπονθότας, maiora quam quae lacrimis defleri possent IV, 302.

δάνεισμα ποιησάμενοι I, 167. foeneratitia pecunia, & foeneratio. δανεισμὸς Plato.

δαπανάω. ἵνα μὴ οἱ ναῦται ἐκ περιουσίας ὑβρίζοντες, τὰ σώματα χείρω ἔχωσι, δαπανῶντες ἐς τοιαῦτα ἀφ' ὧν ἡ ἀσθένεια ξυμβαίνει V, 68. οὐδ' αὖ χρήματα πολλὰ δαπανῶντας εἰκὸς εἶναι προσκαθῆσθαι IV, 211. τῇ πόλει δαπανῶντας τὰ οἰκεῖα μὴ κινδυνεύειν IV, 77. πολλὰς ἔφασαν εἶναι ἄκρας ἐρήμους τῆς Πελοπονν. ἣν βούληται καταλαμβάνων τὴν πόλιν δαπανᾷν III, 7.

δαπάνη. ἔστιν ὁ πόλεμος οὐχ ὅπλων τοπλέον, ἀλλὰ δαπάνης, δι' ἣν τὰ ὅπλα ὠφελεῖ I, 118. D. Halic. μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου δαπάνη κεκωλύσθω I, 181. πᾶσαν ἰδέαν ἐπενόουν, εἴπως σφίσιν ἄνευ δαπάνης καὶ πολιορκίας προσαχθείη (ἡ πόλις) II, 119. τὴν δαπάνην ἀποδοῦναι II, 238. εὐτελέστερα τὰ δεινὰ βραχεῖ μορίῳ τῆς δαπάνης V, 70. ἐξ ἐλάσσονος χρόνου καὶ δαπάνης V, 174.

δάπανος γὰρ φύσει (ἡ ἐλπὶς) III, 343. & δαπάνη & δαπανηρὸς Th. Mag. δαπανηρὸν Demosth. εἰρ. & Eurip. Phoen. 569.

δασὺ χωρίον III, 48.

ΔΕ. δεῖ. vid. δέω.

δείδω. δεδιότες, μὴ τῶν παρόντων ἔτι χείρω πράξωσι IV, 292. — μείζω ἢ κατὰ δάκρυα, τὰ μὲν πεπονθότας ἤδη, τὰ δὲ περὶ τῶν ἐν ἀφανεῖ δεδιότας μή τι πάθωσι IV, 302. V, 174. ἐδεδοίκεσαν μὴ σφῶν χειμὼν τὴν φυλακὴν ἐπιλάβοι III, 43. ἐδεδίεσαν III, 226. 268. δείσαντες τὸ ἐπὶ διαβολῇ ἐς δίκην καταπλεῦσαι IV, 98. 112. τὸ ἔλασσον πλῆθος δεδιὸς, ἠμύνατο τοὺς πλέονας II, 119. timens, vel caute se gerens, quae verecundatur. τῇ γνώμῃ, θαρσαλέους στρατεύειν, τῷ δὲ ἔργῳ, δεδιότας παρασκευάζεσθαι II, 20. αὐτοὺς παρὰ καιρὸν θαρσοῦντας κατέπλησσεν ἐπὶ τὸ φοβεῖσθαι, καὶ δεδιότας αὖ ἀλόγως, ἀντικαθίστη πάλιν ἐπὶ τὸ θαρσεῖν II, 99. 283. δεδιότες ἡμᾶς ἐθεράπευον II, 187. 259. ὑμεῖς, ἡ μόνη ἐλπὶς, δέδιμεν μὴ οὐ βέβαιοι ἦτε II, 255. 293. ἐξ ἴσου δεδιότες III, 91. δείσας πρὸς τὴν ἐναντίωσιν τῶν λεχθέντων ὑφ' αὐτοῦ V, 77. 88. I, 70. II, 278.

δείλη. περὶ δείλην ὀψίαν II, 278. V, 40. δείλης πρωΐας, τὸ μετὰ ἕκτην ὥραν, Moeris. δείλης per se ἀνάττικον. Thom. Magist. Thucyd. ἀφικόμενος περὶ δείλην III, 152.

δεῖμα. — ὑπειπόντα οὐκ εἶναι λύσιν τῶν δειμάτων II, 169. φιλεῖ πᾶσι στρατοπέδοις φόβοι καὶ δείματα ἐγγίγνεσθαι IV, 312. D. Hal. 320, 14. 290, 26. δειμαίνοντες Herodot. I, 149. Lycophron 225.

pist. I, 7. Obsecro atque obtestor. τοῖς ναύταις παραινῶ, καὶ δέομαι, μὴ ἐκπεπλῆχθαι IV, 278. δεομένων ξυμμαχίας, ὑμεῖς ἀπεώσασθε, precamur II, 250. δεῖσθαι ἐπικουρίας, implorare I, 50. 42.

δέομαι, egeo. vid. δέω. — Ἀθηναίων ξυγχωρησάντων κατὰ ξυμφορὰς, καὶ ἐν τῷ τότε δεομένων τὶ μᾶλλον σπονδῶν III, 32.

δέον, πράσσειν, quod operae pretium est III, 26. πόλεμος ἐγένετο περὶ τοῦ θύματος, ὃ, δέον ἀπαγαγεῖν, οὐκ ἀπέπεμπον III, 291. ὑπὸ βασιλέως πάντα ἄρχεται, καὶ τοῖς πολεμάρχοις αὐτὸς φράζει τὸ δέον III, 310. οὔτε γὰρ ἂν ἐπιπλεύσειέ τις ὡς χρὴ, μὴ ἔχων τὴν πρόσοψιν τῶν πολεμίων ἐκ πολλοῦ, οὔτε ἂν ἀποχωρήσειεν ἐν δέοντι, πιεζόμενος II, 144. οὐδενὸς ἥσσων — γνῶναι τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα II, 88.

δέος. τὸ ἀντίπαλον δέος μόνον πιστὸν ἐς ξυμμαχίαν II, 185. διὰ τὸ ἀτέκμαρτον δέος ἐκπλαγέντες III, 91. 159. δέος ἐγένετο μὴ ξὺν ὅπλοις ἔλθωσιν III, 288. IV, 306. γίγνεσθε ἄνδρες, οἵουσπερ ὑμᾶς οἵ τε Ἕλληνες ἀξιοῦσι, καὶ τὸ ἡμέτερον δέος βούλεται II, 191. δέει τῶν Κερκυραίων I, 40. II, 187.

δέρρεις. προκαλύμματα εἶχε δέρρεις καὶ διφθέρας, ὥστε μὴ πυρφόροις ὀϊστοῖς βάλλεσθαι II, 116.

δεσπότης. μὴ αἰσχρῶς δεσπότας λαβεῖν IV, 127. Lucan. Infelix, (de Scaeva) quanta *Dominum* virtute parasti! Virgil. — aut *Dominos* dignabere Teucros.

δεύτερος. εἰκὸς ἦν — ὑμᾶς ὁμόρους ὄντας, καὶ τὰ δεύτερα κινδυνεύσοντας προορᾶσθαι αὐτὰ, secundo loco IV, 123. ἰσχύϊ δὲ μάχης πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν II, 159. 215.

δέχομαι. τὰ παραγγελλόμενα ὀξέως δεχόμενοι II, 21. 145. τὴν πρόκλησιν ἐς ἡσυχίαν οὐκ ἐδέχεσθε II, 265. δέχεσθε δὲ ἀμφοτέρους φίλους, ἐπὶ πολέμῳ δὲ μηδ' ἑτέρους II, 111. λέγουσι οἱ τὰ σαφέστατα μνήμῃ παρὰ τῶν πρότερον δεδεγμένοι I, 14. Κερκυραίων περὶ τοῦ δέξασθαι σφᾶς λόγον ποιησαμένων, in societatem recipere I, 56. τῶν πόλεων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ οὐδὲ ἄστει, ὕδατι δὲ καὶ ὅρμῳ IV, 72. ἀλλη οὐδεμία ὑμᾶς τῶν ἐν Σικελίᾳ (πόλεων) ἐπιόντας δέξαιτο ῥᾳδίως IV, 306. — δεξαμένων τῶν στρατηγῶν τὸν λόγον III, 24. 43.

δεχημέρους ἐπισπονδὰς III, 255. D. Halic. δεχήμεροι ἀνοχαὶ 152, 21.

δέω. — ὡς οὐδὲν ἔτι αὐτῶν ἔδει III, 294. ἀνέχεσθαι τὴν γῆν τεμνομένην, εἰ δεῖ, ὁρῶντας II, 114. — νῆες, ἃς ἔδει ταύταις ξυμμίξαι II, 135. τοῦτο — τοὺς Πλαταιέας ἐλαχίστου ἐδέησε διαφθεῖραι, propemodum absumsit II, 120. δεῖν pro δέον D. Halic. 321, 39. & ὀλίγου ἐδέησαν ἅπαντες ἀπολέσθαι 677, 3. Id. sic, μικροῦ δεῖν — parum absuit quin —. μὴ ἀπορήσειν αὐ-

ἀφιστάμενοι; καὶ ἀφ' ὧν διακρίνοιντο, qui deficiunt, & illi, a quibus defectionem faciunt II, 183. — αἱ νῆες ἐπ' οἴκου ἕκασται διεκρίθησαν III, 39. 23. IV, 228. absolut. V, 19. πρὸς Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμονίους διεκρίθησαν, diversi concedere.

διακριτέα δίκαις καὶ λόγοις I, 122.

διακωλύω. ὡς τάχιστα πορεύεσθαι, καὶ μὴ τὰ πρασσόμενα διακωλύειν I, 187. διεκώλυσε ἐπὶ τὴν Πειραιᾶ πλεῖν V, 126. III, 198. καί τι καὶ Πυθικοῦ μαντείου ἀκροτελεύτιον τοιόνδε διεκώλυε II, 31. Herodot. VI, 56, εἶναι Σπαρτιητέων διακωλύτην.

διακωχή II, 298. hoc est πράγματος ἐνεστῶτος διάλειμμα, Th. Mag. Suidas ἐξάλειψις. hic *induciae*.

διαλαθὼν ἐσέρχεται ἐς τὴν Μιτυλήνην II, 206. διαλαθών πως V, 114.

διαλέγω. ὡς εἶδόν τινα τῶν ξυνωμοτῶν διαλεγόμενον οἰκείως τῷ Ἱππίᾳ IV, 90. πρὸς αὐτοὺς ἀνὴρ ἀνδρὶ διελέγοντο V, 150. διελεγέσθην μὴ ποιεῖν μάχην III, 300. διαλέγου, διορύττου cit. Suidas I, 723. sic explicat Schol. ad Lysistrat. 723.

διαλείπω. οὐ πολὺ διαλιπὼν ἐτελεύτησε, haud multo tempore interiecto III, 223. II, 278. I, 155. Aristoph. Nub. ἀκαρῆ διαλιπὼν, δικάζομαι. Herodot. III, 157.

διαλλακτὰς πολὺ ἐμῶν τῶν λόγων ἀναγκαιοτέρους περὶ τῶνδε Ἀθηναίους νομίσαι III, 87. ξυμμάχους οὐδέποτε τολοιπὸν ἐπαξόμεθα, οὐδὲ διαλλακτὰς III, 94.

διαλλάσσω. τοὺς Σελινουντίους ἢ βίᾳ ἢ ξυμβάσει διαλλάξαι αὐτοῖς IV, 76. ἐν τῷ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίστανται, in animorum discordia II, 183. λέγοντες διαλλαγῆναι βούλεσθαι V, 107. III, 30. V, 138. v. D. Hal.

διάλυσις. ὑμᾶς προσκαλοῦνται ἐς σπονδὰς καὶ διάλυσιν τοῦ πολέμου III, 29. — γράψας τὴν ἐκ Σαλαμῖνος προάγγελσιν τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ τὴν τῶν γεφυρῶν οὐ διάλυσιν I, 194.

διαλυτὴς τῆς ἑταιρίας II, 290.

διαλύω. διαλυόμενοι ἤδη ἐκ τῶν λόγων III, 351. τὸν πόλεμον διαλῦσαι V, 69. III, 29. τὸν ξύλλογον διαλύσας II, 21. IV, 69. 228. II, 151. V, 105. πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι I, 199. III, 174. τὸ ναυτικὸν διελύθη II, 167. 175. οὐκ ἦν ὁ διαλύσων οὔτε λόγος ἐχυρὸς, οὔτε ὅρκος φοβερὸς, inimicitias dirimere poterat II, 293. ἵνα αἱ ξυνωμοσίαι διαλυθεῖεν V, 124. vid. D. Halic.

διαμαρτάνω. διαμαρτόντες τῶν ὁδῶν IV, 249. I, 147.

διαμαρτίας γενομένης τῶν ἡμερῶν εἰς ἃς ἔδει στρατεύειν III, 131.

διαμάχομαι. νῦν διαμάχομαι, μὴ μεταγνῶναι ὑμᾶς τὰ δεδογμένα II, 227. διαμάχεσθαι περὶ τῆς γῆς ταύτης III, 270.

διαπολέμησιν ξυντομωτάτην ἡγεῖτο IV, 242. D. Hal. 692, 4.

διαπομπή. ἐπιμέλειαν ἕξομεν τῶν πρὸς τὰς πόλεις διαπομπῶν ἐς κατασκοπὴν IV, 69.

διαποντίων πολέμων ἄπειροι I, 201. διαπόντιος ἀρχὴ D. Halic. 475, 8.

διαπορευόμενος Πελοπόννησον τῇ στρατιᾷ III, 290.

διαπράσσω. ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκου, διαπραξάμενοι ταῦτα; rebus transactis I, 123. ἐς τὴν εἱρκτὴν ἐσπίπτει τοπρῶτον ὑπὸ τῶν Ἐφόρων, ἔπειτα διαπραξάμενος ἐξῆλθε I, 183. εὐπρεπείᾳ λόγου οἷς ξυμβαίη ἐπιφθόνως τὶ διαπράξασθαι, ἄμεινον ἤκουον II, 292. πάντα διαπραξάμενος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ III, 46. D. Halic. 217, 17 &c.

διαπρεπής. ἐκείνων διαπρεπῆ τὴν ἀρετὴν κρίναντες, αὐτοῦ καὶ τὸν τάφον ἐποίησαν II, 52. μείζω ἡμῶν τὴν πόλιν ἐνόμισαν τῷ ἐμῷ διαπρεπεῖ τῆς Ὀλυμπίαζε θεωρίας· ἤτοι ἐν τῷ διαπρέψαι ἐμὲ τῇ Ο. θ. Scholiast. propter apparatus nostri splendorem IV, 28. Ioseph. 1296.

διαρκής. τὰς νήσους κατεστρέφοντο, καὶ μάλιστα ὅσοι μὴ διαρκῆ εἶχον χώραν I, 25. D. Halic. 382, 36.

διαρπάζω. ὅσα ὑπεξέκειτο αὐτόθι τῶν Κλαζομενίων, τὰ μὲν διήρπασαν καὶ ἀνάλωσαν, τὰ δὲ &c. V, 48.

διαῤῥοίας ἀκράτου ἐπιπιπτούσης II, 74.

διασκευάζω. τὰ ἄλλα διεσκευάζοντο ὡς ἐς πλοῦν III, 60.

διασκοπέω. πρὸς τὰ ἔξω διεσκοπεῖτο, εἴποθεν ἀσφάλειάν τινα ὁρῴη ὑπάρχουσάν οἱ IV, 92. ἐπ' ἀμφότερα ἔχων καὶ διασκοπῶν ἀνεῖχε, in utramque partem mutabat, & ancipitem cogitationem habens haerebat IV, 252. τὰ τῶν ξυμμάχων διασκοποῦντες ὅπως μὴ σφῶν ἀποστήσωνται V, 9.

διασπάω. ξυνάγων καὶ καθιστὰς τὸ στράτευμα, εἴπη ὁρῴη διεσπασμένον καὶ μὴ ἐν τάξει χωροῦν IV, 307.

διασταυρωσάμενος τὸν ἰσθμὸν IV, 154.

διασώζομαι. κακοπραγίαν ῥᾷον ἀπωθοῦνται οἱ ἄνθρωποι, ἢ εὐδαιμονίαν διασώζονται II, 226. 92. III, 277.

διατάσσω. τούτων διατεταγμένων οὕτως V, 106. διατάσσει ὡς ἐς μάχην III, 195. ὧδε διετετάχατο III, 50.

διατείχισμα. ἐν διατειχίσματι εἶχον II, 216. Plutarch. de malign. Herodot.

διατελέω. διατελοῦντός μου προθύμου, cum in hoc studio perseverarem IV, 141. Herodot. II, 113. Bodl. διεργασμένος.

διατίθημι. κράτιστα διαθέντα τὰ τοῦ πολέμου IV, 27. — ληφθεὶς, οὐ ῥᾳδίως διετέθη, haud leniter tractatus fuit IV, 91.

διατρέχω. διαδραμὼν τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον II, 14. τούτῳ τῷ τρόπῳ Βρασίδας Θεσσαλ. διέδραμε III, 118.

τοκράτορι διωθεῖσθαι III, 160. ναῦς νηὶ προσέπιπτε, καὶ τοῖς κοντοῖς διωθοῦντο II, 133. διωθεῖσθαι III, 129.

διώκω. χωρίων τραχέων ὄντων, οὐκ ἐδύναντο διώκειν, ὅπλα ἔχοντες III, 54. τὰς τιμὰς διώκειν II, 93. de nave, τῇ Λευκαδίᾳ διωκούσῃ ἐμβάλλει, καὶ καταδύει II, 148. vid. φεύγω.

δίωξις οὐδεμία ἐγίγνετο IV, 228. θρασύτερον ἐν τῇ διώξει ἀπάρασαι V, 166. κατὰ δίωξιν πολλὴν III, 67. ὑπὸ σπουδῆς ἐποιεῖτο τὴν δίωξιν II, 215. τοιαύτη ἦν ἡ μάχη, διώξεις καὶ ὑπαγωγαὶ II, 313.

ΔΟ. δοκέω. — μὴ ἐξέστω, ἣν μὴ ἀμφοτέροις δοκῇ V, 28. δοκεῖν ἐβούλετο μὴ ἀδύνατος εἶναι πεῖσαι V, 87. — Κορινθίους ἔχειν, ἕως ἂν ἄλλο τι δόξῃ I, 46. ἀνανδρία μηδενὶ δοκείτω εἶναι I, 118. παρὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν, praeter nostram sententiam I, 119. δεδογμένον αὐτοῖς, εὐθὺς μὲν ἀδύνατα ἦν ἐπιχειρεῖν I, 173. ἐμοὶ μέντοι δοκεῖ σαφέστατον εἶναι &c. V, 136. ξυμβέβηκε, πολιορκεῖν δοκοῦντας ἡμᾶς ἄλλους, αὐτοὺς μᾶλλον τοῦτο πάσχειν IV, 188. λέγων ταῦτα ἃ καὶ αὐτῷ ἐδόκει IV, 297. οὐ δοκεῖν ἂν ῥαδίως ἐθελῆσαι ὑπακοῦσαι IV, 298. 304. III, 15. ἐν τούτῳ κεκωλῦσθαι ἐδόκει ἕκαστος, ᾧ μή τινι καὶ αὐτὸς ἔργῳ παρῆν III, 22. ἔδοξεν αὐτοῖς, τὰ τέλη καταβάντας ἐς τὸ στρατόπεδον, βουλεύειν, ὅ, τι ἂν δοκῇ III, 24 &c. δοκεῖν βιάσασθαι τὴν ἔφοδον III, 57. εἰ βούλοιντο ὅπλα παραδοῦναι, ὥστε βουλεῦσαι ὅ, τι ἂν ἐκείνοις δοκῇ III, 59. τὴν δοκοῦσάν μοι βελτίστην γνώμην εἶναι ἀποφαινόμενος III, 85. δόξας εἶναι κατὰ πάντα ἀγαθὸς III, 122. — δοκεῖν ἧσσον εὔνους σφίσι γενέσθαι III, 168. Λακεδαιμονίοις ταῦτα δοκεῖ III, 172. 325. 326. 350. οἱ ἱππῆς προσιππεύοντες ᾗ δοκεῖ, ἐσέβαλλον II, 123. δοκεῖ τὸ μαντεῖον τοὐναντίον ξυμβῆναι ἢ προσεδέχοντο II, 31. δοκοῦσι κράτιστοι εἶναι τοῦτο ποιεῖν II, 129. ἐδόκει αὐτῷ ἱκανὴ δίαιτα τῷ σώματι, Acheloi alluvio II, 169. εἰ ἄρα ἐδοκοῦμέν τι ἀνεπιεικέστερον πρᾶξαι II, 267. φυγὴ αὐτῷ ἐγένετο, δόξαντι χρήμασι πεισθῆναι τὴν ἀναχώρησιν II, 37. προσταλαιπωρεῖν τῷ δόξαντι καλῷ, οὐδεὶς πρόθυμος ἦν II, 80. ὑπὸ ὀργῆς ἔδοξεν αὐτοῖς τοὺς Μιτυληναίους ἀποκτεῖναι II, 218. censuerunt. πέμπουσιν τριήρη ἄγγελον τῶν δεδογμένων II, 218. ὃς ἂν γνώμῃ δοκῇ μὴ ἀξύνετος εἶναι II, 52. V, 80. αἰσθόμενοι τὸν θροῦν, καὶ δόξαν αὐτοῖς ἀπὸ ξυνόδου ὥστε διαναυμαχεῖν V, 120 ὁρῶντες τοὺς πολλούς, τοὺς δοκοῦντας πρότερον πιστοὺς εἶναι, μεταβαλλομένους V, 141.

δόκησις. χαλεπὸν τὸ μετρίως εἰπεῖν, ἐν ᾧ μόλις καὶ ἡ δόκησις τῆς ἀληθείας βεβαιοῦται II, 54. hoc est, ἀλήθεια, inquit Suidas I, 613. Simonides, τὸ δοκεῖν καὶ τὴν ἀλήθειαν βιάζεται. δόκησιν παρέχοντες αὐτίκα ἐμβαλεῖν II, 132. φθονήσαντες τῆς οὐ βεβαίου δοκήσεως τῶν κερδῶν II, 233. ἥσσω τῇ δοκήσει ἔχουσα

δουλείᾳ τῇ ἡμετέρᾳ ἥκετε II, 110. ἐπὶ δουλείᾳ στρατεῦσαι, ib. — ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ὅτε πᾶσι δουλείαν ἐπέφερεν ὁ βάρβαρος II, 252. vid. ἀντικρύς. ἐφιέμενοι τῶν κερδῶν, οἱ ἥσσους ὑπέμενον τὴν τῶν κρεισσόνων δουλείαν, οἵ τε &c. I, 14.

δουλεύω. οὐκ ἐν ἀρχούσῃ πόλει ξυμφέρει, ἀλλ' ἐν ὑπηκόῳ ἀσφαλῶς δουλεύειν II, 94. πῶς χρήσιμον ἂν ξυμβαίη ἡμῖν δουλεῦσαι, ὥσπερ καὶ ὑμῖν ἄρξαι III, 340. εἰκὸς Ἀθηναίους φρονήματι, μήτε τῇ γῇ δουλεῦσαι (propter agrum; ſubaud. ἐπὶ), μήτε πολέμῳ καταπλαγῆναι I, 115.

δουλόω. δουλοῖ φρόνημα τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον II, 90. ἐπὶ τὴν ἡμετέραν ἦλθον δουλωσόμενοι IV, 285. τῇ γνώμῃ δεδουλωμένοι III, 54. ἔχοντες παραδείγματα ὡς ἐδουλώθησαν IV, 120. — ἥκειν μετὰ τῶν φίλων ἀσφαλῶς καταστησόμενοι, καὶ οὐ δουλωσόμενοι IV, 130.

δούλωσιν. ἐπειδὴ δὲ ἑωρῶμεν αὐτοὺς τὴν τῶν ξυμμάχων δούλωσιν ἐπαγομένους, οὐκ ἀδεεῖς ἔτι ἦμεν II, 184.

ΔΡ. δραστήριος. προὐθυμήθησαν οἱ Χαλκιδῆς ἄνδρα δοκοῦντα δραστήριον εἶναι ἐς τὰ πάντα III, 121. τὸ ἄπραγμον οὐ σώζεται μὴ μετὰ τοῦ δραστηρίου τεταγμένον II, 94.

δραχμή. αὐτῷ γὰρ καὶ ὑπερέτῃ δραχμὴν ἐλάμβανε τῆς ἡμέρας II, 194. δίδραχμοι ὁπλῖται, ibid.

δράω. εἴπερ βουλόμεθα ἄξιόν τι τῆς διανοίας δρᾷν, καὶ μὴ εἴργεσθαι τῆς γῆς IV, 38. εἰ καὶ ἔλθοιεν, τί ἂν δράσειαν αὐτοὺς ὅ, τι οὐκ ἂν μεῖζον ἀντιπάθοιεν IV, 61. τὸν ἔχθρον οὐχ ὧν δρᾷ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας προαμύνεσθαι χρὴ IV, 65. εἴτι τοὺς ξυμμάχους ἀγαθὸν ἐν τῷ πολέμῳ δεδρακότες εἰσὶν II, 271. — ἥδιστα ἐς ὕδωρ ψυχρὸν σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν, καὶ πολλοὶ τοῦτο — ἔδρασαν ἐς φρέατα, ἀπαύστῳ τῇ δίψῃ ξυνεχόμενοι II, 74. βίαιον οὐδὲν ἐβούλετο δρᾷν IV, 85. τὸ σαφὲς οὐθεὶς ἔχει εἰπεῖν περὶ τῶν δρασάντων τὸ ἔργον IV, 94 &c. λέγοντες ὅτι οὐχ ὁσίως δράσειαν, ἐν σπονδαῖς πειραθέντες καταλαβεῖν τὴν πόλιν II, 11. ἔχων τὶ ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν II, 57. οὐ δι' ὀργῆς τὸν πέλας, εἰ καθ' ἡδονήν τι δρᾷ, ἔχοντες, ibid. animi cauſa. οὐ γὰρ πάσχοντες εὖ, ἀλλὰ δρῶντες κτώμεθα τοὺς φίλους II, 61. ὁ δράσας τὴν χάριν, ib. ὁ παθὼν τῷ δράσαντι ἀμβλυτέρᾳ τῇ ὀργῇ ἐπεξέρχεται II, 222. νόμῳ μὲν γὰρ, τιμὴ τὰ τοιαῦτα, ἐκ δὲ τοῦ δρωμένου καὶ δύναμις ἅμα ὑπονοεῖται, ex factis & potentia cognoſcitur IV, 28. τὸ στρατόπεδον τῶν Λακεδαιμονίων ἄρχοντες ἀρχόντων εἰσὶ, καὶ τὸ ἐπιμελὲς τοῦ δρωμένου πολλοῖς προσήκει III, 311. καὶ τοῦτο καὶ ἄλλο τι ἂν δρᾶσαι μᾶλλον ἢ ὑπὸ τῶν ἐχθίστων διαφθαρῆναι V, 79. ἀργότεραι μὲν ἐς τὸ δρᾷν τι ὧν βούλονται ἔσονται (νῆες), ῥᾷσται δὲ ἐς τὸ βλάπτεσθαι IV, 284. ἀνθρώπεια δράσαντες, ἀνεκτὰ ἔπαθον IV, 305. ἦν παρὸν τὸ αὐτὸ δρᾷ-

σαν κατὰ δύναμιν περιόψεσθαι οὐδένα III, 73. ἀθρόᾳ τῇ δυνάμει ἀντετάξαντο, frequentibus copiis V, 80. δυνάμεις, hoc est, στρατεύματα I, 5. II, 252. κατὰ θέρη δὲ καὶ χειμῶνας ἀριθμῶν, εὑρήσει ἐξ ἡμισείας ἑκατέρου, τοῦ ἐνιαυτοῦ τὴν δύναμιν ἔχοντος, δέκα μὲν &c. III, 238. — ἀνθρωπείας δυνάμεως βούλησιν ἐλπίζει IV, 122. ἐν δυνάμει ὄντες τῶν ταύτῃ χωρίων II, 306. εἰ δίχα ἡμῶν τὴν δύναμιν λάβοιεν IV, 19.

δυναστεία ὀλίγων ἀνδρῶν εἶχε τὰ πράγματα II, 261. οὐκ ἄλλῳ τινὶ κτησάμενοι τὴν δυναστείαν, ἢ τῷ μαχόμενοι κρατεῖν III, 187.

δυναστεύω. κατοικισθεὶς ἐς τοὺς περὶ Οἰνιάδας τόπους, ἐδυνάστευσε II, 170.

δυνατὸς, & δυνατόν. ἐπανάστασις ὑπὸ τοῦ δήμου τοῖς δυνατοῖς V, 31. — ἠξίουν μηδὲν σφίσιν ἐναντιοῦσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ δυνατὰ ἐν ἴσῳ καὶ τὰ ἀπορώτερα μεγάλῃ τε ὁμοίως καὶ ἐνδεεστέρᾳ παρασκευῇ κατεργάζεσθαι III, 95. ἕως ἔτι ἐλπὶς καὶ δυνατὸν κωλῦσαι, facultas V, 60. ἐνόμισαν ἔτι δυνατὰ εἶναι τὰ πράγματα περιγενέσθαι V, 171. τὰς ναῦς πάσας πληρῶσαι, ὅσαι ἦσαν καὶ δυναταὶ καὶ ἁπλοώτεραι IV, 274 ὅπως ξυσκευάσαιντο ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν οἱ στρατιῶται ὅτι χρησιμώτατα IV, 299. χρήμασι δυνατοὶ ἦσαν I, 23. ἀποδείξατε δένδρα ἀριθμῷ τὰ ὑμέτερα, καὶ ἄλλο ειτι δυνατὸν ἐς ἀριθμὸν ἐλθεῖν II, 112. πόλις δυνατὴ οὖσα τὴν δαπάνην ἀποδοῦναι II, 238. εἰ δυνατοὶ ἦμεν ἐκ τοῦ ἴσου ἀντεπιβουλεῦσαι καὶ ἀντεπιμελῆσαι II, 187. προπειρὰν ποιούμενοι εἰ σφίσι δυνατὰ εἴη τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ πράγματα ὑποχείρια γενέσθαι II, 297. ἐκ τῶν δυνατῶν ἕτοιμα ἦν, pro facultate II, 7. γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δυνατὸς, cum esset vir non solum prudens sed etiam potens II, 28. δυνατὸς ὢν τῷ τε ἀξιώματι καὶ τῇ γνώμῃ II, 99. ὠφελεῖν τρόπῳ ὁποίῳ ἂν δύνωνται ἰσχυροτάτῳ κατὰ τὸ δυνατὸν III, 240. δυνατὰ οἱ προὔχοντες πράσσουσι, καὶ οἱ ἀσθενεῖς ξυγχωροῦσι, per vim, quidquid possunt III, 338.

δυνατώτατος. ἀνὴρ λέγειν καὶ πράσσειν δυνατώτατος I, 198. δυνατώτατα ταῦτα τῶν ναυτικῶν ἦν I, 24. ἀνδρὸς Θηβαίων δυνατωτάτου II, 5. ἦν ἡ πόλις αὕτη μεγίστη, καὶ τοὺς δυνατωτάτους εἶχεν οἰκήτορας, Argos II, 105.

δύο. προσεῖναί μοι καὶ κατὰ δύο ἀνάγκας τὸ εὔλογον III, 129. ναυσὶ δυοῖν δεούσαις πεντήκοντα V, 38. παραπλεύσας δυοῖν νεοῖν ἐς Χίον V, 95. — ἥ ἐστι μεταξὺ δυοῖν λόφοιν στενὴ III, 191. ἀφικνεῖται δύο λόγω φέρων, τὸν μὲν &c. III, 324. & alibi. Th. Magister.

δυσανασχετέω. οἰμωγῇ καὶ στόνῳ δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα IV, 295. D. Halic. 596, 22. 379, 47. Ioseph. 297.

E.

τε ἀπελθεῖν IV, 134. ὅπως τὸ λῃστικὸν τῶν Πελοποννησίων μὴ ἐῶσιν, αὐτόθεν ὁρμώμενον II, 107. IV, 113. II, 56.

ΕΓ. ἐγγηράσεσθαι πάντων τὴν ἐπιστήμην IV, 35. *senescere* Sallustius.

ἐγγίγνομαι. διατριβῆς ἐγγιγνομένης V, 16. ἑλκώσεως ἰσχυρᾶς ἐγγιγνομένης II, 74. αὔχημα ἀπὸ ἀμαθίας εὐτυχοῦς καὶ δειλῷ τινι ἐγγίγνεται II, 92, & passim alibi. φλεγμονὴ Aretaeus 26, 10.

ἐγγύς. ὡς δὲ προσέμιξε ἐγγὺς V, 108. πολεμίων ἀντιπρώρων ἐγγὺς ἐφορμούντων V, 115. ὁρῶν οἷος ὁ κίνδυνος, καὶ ὡς ἐγγὺς ἤδη ἦν IV, 286. στρατιὰν μεταπέμπων ἐκ τῶν ἐγγὺς ξυμμάχων III, 49. νομίσαντες τῶν ἐγγὺς ἀστυγειτόνων βοήθειαν ἐπιέναι III, 68. ἐγγὺς ἐφεδρευόντων Ἀθηναίων III, 105. τῆς Πελοποννήσου ἐγγὺς κείμεθα III, 347.

ἐγγύτατος. ἔτεσι ἐγγύτατα ὀκτὼ καὶ ἑκατὸν IV, 9. πρῶτοι λέγονται Κορίνθιοι ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς I, 22. νῦν χρὴ ὅτι ἐγγύτατα τούτου διανοηθέντας, τὴν μὲν γῆν καὶ οἰκίας ἀφεῖναι, τῆς δὲ θαλάσσης φυλακὴν ἔχειν I, 206. δι' ἐγγυτάτου ἐθορύβει V, 155. propter loci propinquitatem. οἱ ἐγγύτατα τῶν περιοίκων III, 10. ᾔσθοντο οἱ ἐγγύτατα Πελοποννήσιοι III, 99. ὅπερ δέ ἐστι νόμοις μὲν καὶ τῷ σωφρονεστάτῳ ἐναντιώτατον, ἐγγυτάτω δὲ τυράννου, δυναστεία ὀλίγων ἀνδρῶν εἶχε τὰ πράγματα II, 261.

ἐγγύτερος. ἐλπίδα εἶχον ἐς τὸ ἐγγυτέρω αὐτοὺς μὴ προϊέναι, μεμνημένοι &c. II, 36.

ἐγείρω. καὶ ἀδικούμενοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν, καὶ ἱκανὰ ἔχοντες ἐγκλήματα I, 167. alibi, ἐγηγερμένοι ἦσαν μὴ ἀνιέναι τὰ τῶν Ἀθηναίων. Herodotus alicubi ἐποιέετο τὴν στρατίης ἔγερσιν. Solon. II, 19.

ἐγκαθίστημι. (Μίνως) τοὺς Κᾶρας ἐξελάσας, καὶ τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας ἡγεμόνας ἐγκαταστήσας, τῶν νήσων ἦρξε I, 8.

ἐγκαλλώπισμα πλούτου II, 92.

ἐγκάρσιον τεῖχος ἄγοντες IV, 158. v. Iosephum 695.

ἐγκαρσίως. δοκοὺς μεγάλας ὑπὲρ τοῦ τείχους ἀνελκύσαντες ἐγκαρσίως, ὁπότε &c. II, 118.

ἐγκαρτερέω. μεταβολῆς μεγάλης ἐμπεσούσης, ταπεινὴ ὑμῶν ἡ διάνοια ἐγκαρτερεῖν ἃ ἔγνωτε II, 90.

ἐγκαταλαμβάνω. κατ' ἀνάγκην ὅρκοις ἐγκαταλαμβάνων III, 29.

ἐγκαταλέγω. πολλαὶ στῆλαι ἀπὸ σημάτων καὶ λίθοι εἰργασμένοι ἐγκατελέγησαν I, 131.

ἐγκαταλείπω. τῆς χώρας τὴν ἐπωνυμίαν ἐγκατέλιπε II, 170. αὐτοὶ δ' ἐπολιορκοῦντο ἐγκαταλελειμμένοι τετρακόσιοι II, 129.

ΕΔ. ἐδάφη. Λακεδαιμονίων εἰ ἡ πόλις ἐρημωθείη, λειφθείη δὲ τά τε ἱερὰ καὶ τῆς κατασκευῆς τὰ ἐδάφη I, 16.

ΕΘ. ἐθάς. καὶ λύπη οὐχ ὧν ἄν τις μὴ πειρασάμενος ἀγαθῶν στερίσκηται, ἀλλ' οὗ ἂν ἐθὰς γενόμενος ἀφαιρεθείη II, 67. expertus. alibi ἐθάδες πολλῶν ἀγώνων.

ἐθελονταὶ II, 197.

ἐθελοντηδὸν προσκαλέσαντες τοὺς Βοιωτοὺς V, 159.

ἐθελοντὶ ἰτέον ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους V, 6.

ἐθελοπρόξενος II, 275. Pollux cor. ἐθελόξενος. vid. Hesych.

ἔθνος. Ταυλάντιοι βάρβαροι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος I, 37.

ἔθω. ἄλλων ἄρχειν εἰωθότα V, 105. τοὺς λόγους μακροτέρους οὐ παρὰ τὸ εἰωθὸς μηκυνοῦμεν III, 26. εἰωθότες οἱ ἄνθρωποι, οὗ μὲν ἐπιθυμοῦσιν, ἐλπίδι ἀπερισκέπτῳ διδόναι III, 160. πενίας τῆς εἰωθυίας ἀπαλλαξείοντες II, 294. Sallustius, *consuetam duritiem*. τὸν οὐκ ὄντα ἅπας εἴωθεν ἐπαινεῖν II, 68.

ΕΙ. εἰ, cum compositis. εἰ ἄνδρες εἶεν οἱ στρατηγοὶ III, 44. — ὃν εἰ μὴ ἕλοιεν οἱ ἐναντίοι, οὐκ ἐγίγνετο σφῶν περιτείχισις III, 197. τά τε ἔξω ἔλεγον αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν· εἰ δὲ μὴ, καὶ αὐτοὶ ἔφασαν αὐτῶν τοὺς ἄνδρας ἀποκτενεῖν II, 11. οὐκ ἂν νήσων ἠπειρώτης ὢν ἐκράτει, εἰ μή τι καὶ ναυτικὸν εἶχεν I, 16. εἰ μὴ εἴτε πρὸς, nisi si. v. Th. Magistrum. περὶ ὧν ὑμῖν τε βουλευτέον, καὶ ἐμοὶ, εἴτι πλέον οἶδα, εἰσηγητέον, μάθετε ἤδη IV, 142. τοὺς τριηράρχους ἠνάγκαζεν ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς, εἴτις τι ἐπεπονήκει IV, 235. εἴτῳ δὲ προλείποι ἡ ῥώμη καὶ τὸ σῶμα, οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθειασμῶν ἀπολειπόμενοι &c. IV, 301. εἴτῳ θεῶν ἐπίφθονοι ἐστρατεύσαμεν IV, 305. εἴτῳ τι ἐστὶν ἀγαθὸν, ἢ εἴτῳ τὰ ἐναντία III, 90. εἴτε τι ἄλλο τοιουτότροπον ξυνέβη γενέσθαι, πάντα ἀνεζητεῖτο II, 15. εἴτι ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἀκούοι II, 54. vid. Wass. ad Sallustium. εἴτι ἄρα μᾶλλον ἐνδοῖεν II, 21. εἰ μὲν τοίνυν ξυνήκετε, si igitur III, 337. καὶ ἅμα, εἴπερ τινες ἄλλοι, νομίζομεν ἄξιοι εἶναι &c. I, 97. εἴπερ καὶ καθ' ἑκάστους βλαπτόμενοι, ξύμπαντες κινδυνεύομεν III, 94. εὐφυλακτοτέρα αὐτοῖς ἐγίγνετο, εἴποι ἄπαροι τὸ ναυτικὸν, Rhodus V, 85. ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευασμένους, εἴποτε ἄρα πολεμήσονται I, 94. εἴποθέν τι εἶχον ἐπιτήδειον ἐς τὸν πόλεμον IV, 201. εἴπερ ποτὲ IV, 280. εἴπως ὠσάμενοι ἕλοιεν τὸ τείχισμα III, 18. εἴπου II, 94. εἴτῳ pro τίνι. Xenoph. Dem.

εἶδος. οἱ τῶν τετρακοσίων, μάλιστα ἐναντίοι ὄντες τῷ τοιούτῳ εἴδει, reipubl. formae V, 140. τρέπεται ἐπὶ τοιόνδε εἶδος, fraudis genus V, 87. ὁρῶντες αὐτοὺς ἐπὶ τοῦτο τὸ εἶδος τρεπομένους IV, 121. σκέψασθε ἐν οἵῳ εἴδει ἑκάτεροι ἡμῶν τοῦτο ἔπραξαν II, 261. γενόμενον κρεῖσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου II, 75.

εἰδῶ. οὐ ῥᾴδιον εἰδέναι τίνι γνώμῃ παρῆλθεν, non facile sciri

εἰκότως πολεμοῦνται I, 56. πρεπόντως, εὐλόγως, δικαίως, Hesychius. εἰκότως ἐθέλειν τολμᾶν III, 109.

εἴκω. — τὸ μὲν εἶξαι εὐθὺς ἀνέλπιστον III, 343. πέφυκε τὸ ἀνθρώπειον διὰ παντὸς ἄρχειν τοῦ εἴκοντος III, 89. καλὸν ἦν τοῖς δὲ εἶξαι τῇ ἡμετέρᾳ ὀργῇ I, 58. ὁρῶντες ἡμῶν τὴν παρασκευὴν, καὶ λόγους αὐτῇ ὅμοια ὑποσημαίνοντας, μᾶλλον ἂν εἴκοιεν I, 117. εὐπραγίαις οὐκ ἐφυβρίζομεν, καὶ ξυμφοραῖς ἧσσον ἑτέρων εἴκομεν I, 118. πενίῃ Homer. Od. ξ', 157. τῷ αἰσχρῷ ὀνείδει εἴξας V, 42. οἱ δ' ἂν εἴξωσιν αὐτοῖς κατὰ πόδας III, 189.

εἶμι, vado. ἐς χεῖρας ἤεσαν III, 107. ἡ πνοὴ, ἰοῦσα στεγανῶς ἐς τὸν λέβητα, φλόγα ἐποίει μεγάλην III, 149. ἰέναι ἐς τὴν ξυμμαχίαν III, 252. μετὰ Ἀθηναίων ἄδικον ὁδὸν ἰόντων ἐχωρήσατε II, 265. εἶμι καὶ ἐπὶ τὸν τῶνδε ἔπαινον, accedam II, 56. ἤεσαν ἐπὶ τὰ πράγματα V, 145.

εἰμὶ, sum. ἀντίπαλον εἶναι σφίσι τὸν κίνδυνον III, 109. τὴν πόλιν βίᾳ οὐχ οἷοί τε ἔσονται λαβεῖν III, 102. οὐδὲ πρὸς Ἀθηναίους σφίσιν εἶναι ξυμμαχίαν ποιήσασθαι III, 268. ἐν διανοίᾳ εἶναι ἰέναι παρασκευάσασθαι ἐπὶ Κατάνην IV, 103. in animo esse. εἰσὶ δ' οἳ καὶ μισθόφοροι ξυνεστράτευον IV, 267. ἐς τὸν πάντα ἀριθμὸν, πεντακοσίων νεῶν ἐσομένων II, 14. οὐκ ἦν ἄνευ ὅπλων κινηθῆναι II, 129. licere. ἐν παρασκευῇ ἦσαν II, 166. ἐλπίδα εἶναι &c. II, 176. πλὴν Ἀχαιῶν, καὶ ἔστιν ὧν ἄλλων ἐθνῶν II, 305. — καὶ ἅμα μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἐσόμεθα ὑπ' αὐτοῖς I, 50. ἐν τῷ ἔργῳ ἐσμὲν I, 93. ἔστιν ᾗ, hoc est, κατὰ τινὰς τόπους I, 31. ἦν δὲ οὕτως, verum erat I, 185. ἔστιν ἃ καὶ ἡμίεργα, τὰ δὲ καὶ ἐξειργασμένα IV, 177. ἔτι δὲ καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις ἔστιν οἷς νῦν, πυγμῆς καὶ πάλης ἆθλα τίθεται I, 12. sic ἔστιν οἱ, sunt qui, quidam: ἔστιν ἃ, quaedam Demosth. Timocr. ὁ μὲν Εὐκτήμων εἰς χρήματα ἔσθ' ἃ κακῶς ἔπαθεν. vid. cl. Bentleium ad Horatium I, 1. Noster ὕποπτοι ἐγένοντο, ἔστιν ἐν οἷς οὐ ποιοῦντες ἐκ τῶν ξυγκειμένων ἃ εἴρητο, quod quaedam non praestarent. Vid. Ioseph. 854, & Budaeum 1098. πρὶν τὰ Ἴσθμια, ἃ τότε ἦν, διεορτάσωσιν V, 16. εἰ ἀφεστῶτες πάντες ἐν τειχισμῷ ἦσαν καὶ παρασκευῇ πολέμου V, 23. ita fere Horatius, Quid verum atque decens curo & rogo, & *omnis in hoc sum.* ὅσοι ἦσαν τῆς ὀλιγαρχίας μάλιστα V, 158. οὐκ ἦν πελάσαι, accedere tutum non erat II, 120.

εἰπεῖν. Λάχης εἶπε, τύχῃ ἀγαθῇ τῇ Ἀθηναίων ποιεῖσθαι τὴν ἐκεχειρίαν, foederis exordium III, 175. διὰ τὸ ἐπαγωγὰ εἰπεῖν τὸν Βρασίδαν III, 130. ἦν οὐδὲ ἀδύνατος, ὡς Λακεδαιμόνιος, εἰπεῖν, Brasidas III, 125. τὸν δῆμον ξυλλέξαντες εἶπον γνώμην V, 102. κράτιστος ἐνθυμηθῆναι γενόμενος, καὶ, ἃ ἂν γνοίη, εἰπεῖν V, 103. τὸ ξύμπαν εἰπεῖν, in summa IV, 256. ὡς εἰπεῖν IV,

I, 4. τὴν Ἀττικὴν ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον ἀστασίαστον οὖσαν I, 5. ἐκ πολλοῦ προπαρασκευασμένους πολεμῆσαι I, 94. νομίζοντες αὐτοὺς ἐκ τῶν λόγων πρὸς τὸ ἡσυχάζειν τραπέσθαι, ἢ πρὸς τὸ πολεμεῖν I, 102. ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἐστιν, ἀδικουμένους, ἐκ μὲν εἰρήνης, πολεμεῖν, εὖ δὲ παρασχὸν, ἐκ πολέμου πάλιν ξυμβῆναι I, 166. οὐκέτι ἐκ τοῦ ὁμοίου ἔσται Πελοποννήσου μέρος τι τμηθῆναι, καὶ τὴν Ἀττικὴν ἅπασαν I, 206. iactura non erit aequalis. — δεομένοις ἐκ τοῦ εὐθέος μὴ ὑπουργεῖν I, 53. statim. εἴκοσι νεῶν ἐκ τῆς διώξεως οὐ παρουσῶν. eleganter abest ἐκ vel ἀπό· αὐτὸς ἤθελε τῶν μενόντων εἶναι I, 90. vid. D. Halic. 375, 20. αἰσθόμενος ἐκ λογισμοῦ τῶν ἡμέρων ὅτι ὕστερον ἀφεστήκοιεν III, 180. αὕτη ὑπ' ἐλαχίστων νεμομένη ἐκ στάσεως μετάστασις ξυνέμεινε, quae propter seditionem accidit III, 111. προπυθόμενοι δὲ Κορίνθιοι ἐξ Ἄργους ὅτι ἡ στρατιὰ ἥξει τῶν Ἀθηναίων, ἐκ πλείονος ἐβοήθησαν ἐς Ἰσθμὸν πάντες III, 65. ad προπυθόμενοι refert Stephanus, ut ἐκ πολλοῦ τεθεραπευκότες τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν, iampridem III, 98. μάχη οὐδεμία ἐγένετο ἐκ παρασκευῆς, ἐνέδραι δὲ καὶ καταδρομαὶ III, 295. — οἱ τὰ δεινὰ καὶ ἡδέα γιγνώσκοντες, καὶ διὰ ταῦτα μὴ ἀποτρεπόμενοι ἐκ τῶν κινδύνων II, 61. πυθόμενοι τὸ σαφὲς, ἐβουλεύοντο ἐκ τῶν παρόντων II, 211. καθελόντες ἐκ τῶν θεμελίων II, 272. — ὥστ' ἐκ βραχέος τὴν διάβασιν γίγνεσθαι II, 305. ἐτείχισαν τὴν πόλιν ἐκ καινῆς II, 306. — καὶ ἀεὶ ἐν αὐτῷ (τῷ σήματι) θάπτουσι τοὺς ἐκ τῶν πολέμων II, 52. ἐτέθη ὁ νόμος ἐκ τοῦ μὴ δύνασθαι ὑμᾶς, quod magistratus gerere nequeatis IV, 66.

ἑκάς. πρὸς ἄνδρας οἳ γῆν τε ἑκὰς ἔχουσι, καὶ θαλάσσης ἐμπειρότατοί εἰσι, πῶς χρὴ ῥαδίως πόλεμον ἄρασθαι I, 114. Pindar. ἑκὰς ἐὼν εἶδον.

ἑκασταχόθεν. — καὶ νησιωτῶν ὅσοις ἑκασταχόθεν οἷόν τ' ἦν πλείστοις χρήσασθαι IV, 201. 202.

ἑκασταχόσε. κατὰ τὴν χώραν φρουρὰς διέπεμψαν ὡς ἑκασταχόσε ἔδει, omnibus locis III, 80. δύναμιν γὰρ ἔχων αὐτὸς ἑκασταχόσε δεινὸς παρῆν V, 10. Aristides Paneg. Cyz.

ἕκαστος. ἅμα μὲν γὰρ στερόμενοι καὶ ἰδίᾳ ἕκαστος, καὶ ἡ πόλις ὁπλιτῶν πολλῶν, ἐβαρύνοντο. Sallustius, *pro se quisque*, *privatim & publice* V, 4. οἱ τετρακόσιοι μετὰ ξιφιδίου ἀφανοῦς ἕκαστος V, 106. ξυνέδρους ἐκέλευον ἑλέσθαι, οἵτινες λέγοντες καὶ ἀκούοντες περὶ ἑκάστου, ξυμβήσονται κατὰ ἡσυχίαν III, 33. διὰ τάχους ἀπέπλευσαν ὡς ἕκαστοι ἔτυχον ἐς τὰ οἰκεῖα στρατόπεδα, ita Latini pluraliter III, 37. at ἔβαλλον λίθοις καὶ τοξεύμασι καὶ ἀκοντίοις, ὡς ἕκαστός τι πρόχειρον εἶχε III, 54. καὶ οἱ μὲν ἐπλανήθησαν ὡς ἕκαστοι, οἱ δὲ &c. quo quemque sors *tulit* III, 209. θαρσοῦντες οὖν κυβερνῆται καὶ ναῦται, τὸ καθ' ἑ-

48. οἱ ἐκείνῃ ἄνθρωποι, in illa regione II, 299. alibi ἐξ ἐκείνου, ab illo tempore. vid. Phrynichum 51.

ἐκεχειρία III, 172. 205. ἀπειπεῖν τὴν ἐκεχειρίαν III, 256. ἐκεχειρίαν ἐποιήσαντο ἐνιαύσιον III, 171. D. Halic. saepe. Aristoph. Lucian. Synes. Epist. IV. Ioseph. 1089. & alibi.

ἐκκλησία ἀνεβλήθη, concio dilata est III, 277. πάντα διαπραξάμενος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ III, 46. τῶν δικαστηρίων D. Halic. ἐκκλησίαν οὐκ ἐποίει αὐτῶν II, 38.

ἐκκολάπτω. vid. ἐξεκόλαψαν.

ἐκκομίζομαι. παῖδας καὶ γυναῖκας — ἐκκεκομισμένοι ἦσαν ἐς τὰς Ἀθήνας II, 121.

ἐκκρεμαννύμενοι τῶν ξυσκήνων ἀπιόντων IV, 301.

ἐκκρίνω. τὸ δὲ πεζὸν καταλόγοις χρηστοῖς ἐκκριθὲν IV, 51.

ἐκκρούω. — πειράσαι ἀπ' αὐτοῦ ἐκκροῦσαι τοὺς ἐπιόντας βαρβάρους III, 191. μάχῃ ἐκκρούσαντες III, 197.

ἐκλέγω. περὶ μὲν τοῦ πολεμεῖν, ὡς χαλεπὸν, τί ἄν τις πᾶν τὸ ἐνὸν ἐκλέγων ἐν εἰδόσι μακρηγοροίη III, 86.

ἐκλείπω. ἡ νόσος ἐνέπεσε, ἐκλιποῦσα μὲν οὐδένα χρόνον τοπαντάπασιν II, 298. ὁ ἥλιος ἐξέλιπε, defecit II, 45. οἱ δὲ ἐκλείψειν οὐκ ἔφασαν, *locum* se non deserturos dixerunt III, 167.

ἐκλιπές. πρὸ ἐμοῦ ἐκλιπὲς τοῦτο ἦν τὸ χωρίον, locus *historiae* praetermissus I, 137. τοῦ ἡλίου ἐκλιπές τι ἐγένετο περὶ νουμηνίαν III, 76.

ἐκλογίζω. μηδεὶς ξυνετὸς βουλέσθω δοκεῖν εἶναι, ἐκλογιζόμενος ἅπαν τὸ περιεστὼς ἡμᾶς δεινὸν III, 15. περὶ ὧν ἐπιχειρήσομεν ἐκλογίζεσθαι II, 60. D. Halic. 720, 44. εὕροιτε δ' ἂν τὸν πόλεμον τόνδε οὐκ ἐλάχιστον γενόμενον, εἰ σωφρόνως τὶς αὐτὸν ἐκλογίζοιτο I, 113.

ἐκνικέω. οὐ μέντοι πολλοῦ γε χρόνου ἠδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκνικῆσαι, nomen obtinere I, 7. — ὄντα ἀνεξέλεγκτα, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου αὐτῶν ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα, ob vetustatem in fabulas abierunt I, 32.

ἑκούσιος. — εἰδέναι χρὴ ὅτι ἀνάγκη πολεμεῖν· ἢν δὲ ἑκούσιοι μᾶλλον δεχώμεθα, ἧσσον ἐγκεισομένους τοὺς ἐναντίους ἕξομεν I, 208. ὡς γῇ ἑκούσιος οὐ σχήσων ἄλλῃ ἢ Πελοποννήσῳ I, 214. ἑκουσίων κινδύνων ἐπεμελεῖτο IV, 186.

ἑκουσίως. οἱ ἄνθρωποι πεφύκασι τοῖς μὲν ἑκουσίως ἐνδοῦσιν ἀνθησσᾶσθαι μεθ' ἡδονῆς &c. III, 30.

ἐκπέμπω. ἐκεῖνον οὐκέτι ἐκπέμπουσιν ἄρχοντα I, 135. ἐκπέμψαντες Κορινθίους αὐτοὶ Ἀκαρνᾶνες οἰκήτορας ἀπὸ πάντων, ἔσχον τὸ χωρίον III, 75. — Βρασίδας, ἐν τοῖς λόγοις πανταχοῦ ἐδήλου ὡς ἐλευθερώσων τὴν Ἑλλάδα ἐκπεμφθείη III, 160. τοῖς ἐν τῇ νήσῳ ἀνδράσι σῖτον ἐκπέμπειν III, 25.

τις βούλεται ἐπ' ἐλευθερίᾳ ὡς σφᾶς ἀπιέναι, ad ſe tranſire, ea conditione, ut liber eſſet IV, 315. ἐχώρησαν ἐπὶ τὴν ἄντικρυς ἐλευθερίαν, τὴν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὕπουλον εὐνομίαν οὐ προτιμήσαντες V, 98.

ἐλεύθερος. τὸ εὔδαιμον, τὸ ἐλεύθερον, τὸ δὲ ἐλεύθερον, τὸ εὔψυχον κρίναντες, μὴ περιορᾶσθε τοὺς πολεμικοὺς κινδύνους II, 66.

ἐλευθερόω. ἐν τοῖς λόγοις πανταχοῦ ἐδήλου ὡς ἐλευθερώσων τὴν Ἑλλάδα ἐκπεμφθείη, de Braſida III, 160. προεῖπον, αὐτῶν ὅσοι ἀξιοῦσιν ἐν τοῖς πολεμίοις γεγενῆσθαι σφίσιν ἄριστοι, κρίνεσθαι, ὡς ἐλευθερώσοντες — ἡγούμενοι τούτους, οἵπερ ἠξίωσαν πρῶτος ἕκαστος ἐλευθεροῦσθαι, μάλιστα ἂν καὶ ἐπιθέσθαι III, 120 &c. τὸν ἔσπλουν ἐς τὸ μεταξὺ τῆς νήσου ἐλευθερώσας, cum liberam navigationem reddidiſſet II, 245. ἐλευθερώσας τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῶν Μήδων II, 109.

ἐλευθέρως. δυνατὸς ὢν τῷ τε ἀξιώματι καὶ τῇ γνώμῃ, χρημάτων τε διαφανῶς ἀδωρότατος γενόμενος, κατεῖχε τὸ πλῆθος ἐλευθέρως II, 99.

ἐλευθερώτατος. πατρίδος ἐλευθερωτάτης ὑπομιμνήσκων, καὶ τῆς ἐν αὐτῇ ἀνεπιτάκτου ἐς τὴν δίαιταν ἐξουσίας IV, 287.

ἕλκος. ὑπέρυθρον τὸ σῶμα ἦν, φλυκταίναις μικραῖς ἕλκεσιν ἐξηνθηκὸς II, 73.

ἕλκωσις. ἐπικατιόντος τοῦ νοσήματος ἐς τὴν κοιλίαν, καὶ ἑλκώσεως αὐτῇ ἰσχυρᾶς ἐγγιγνομένης II, 74.

ἐλλείπω. ἀλλὰ πολλῷ ἔτι πλέον τούτου (χρημάτων) ἐλλείπομεν IV, 114. τῇ ἀνδρείᾳ οὐχ ἥσσους, ἐς ὅσον ἡ ἐπιστήμη ἀντέχοι, τῷ δὲ ἐλλείποντι αὐτῆς, καὶ τὴν βούλησιν ἄκοντες προὐδίδοσαν, eius defectu IV, 109. μετ' ἀσφαλείας μὲν δοξάζομεν, μετὰ δέους δὲ ἐν τῷ ἔργῳ ἐλλείπομεν I, 167. Diodor. 208 a. 392 d.

ἑλληνίσθησαν τὴν νῦν γλῶσσαν τότε πρῶτον ἀπὸ τῶν Ἀμπρακιωτῶν ξυνοικησάντων II, 105.

ἐλλιπής. οὐ γὰρ δὴ προθυμίᾳ ἐλλιπεῖς ἦσαν, οὐδὲ τόλμῃ IV, 109. — πρὸς Ἀθηναίους, οἷς τὸ μὴ ἐπιχειρούμενον αἰεὶ ἐλλιπὲς ἦν τῆς δοκήσεως τὶ πράξειν III, 81. καὶ ἅμα ἐλλιπὲς σφίσιν εἶναι τοῦτο τῆς καθάρσεως &c. III, 205. τὸ ἐλλιπὲς τῆς γνώμης III, 91. γνώμης ἐλλιπεῖς γιγνόμενοι IV, 186.

ἐλπίζω. ὑμῶν τὰ ἰσχυρότατα ἐλπιζόμενα μέλλεται, ſperantur fore III, 349. — οὐκ ἀνθρωπείας δυνάμεως βούλησιν ἐλπίζει, non humanarum virium ſpem concipit IV, 122. ἐλπίσαντες μακρότερα μὲν τῆς δυνάμεως, ἐλάσσω δὲ τῆς βουλήσεως II, 225. ἐλπίζοντες ταχίστην αἵρεσιν ἔσεσθαι αὐτῶν, στρατεύματος τοσούτου ἐργαζομένου II, 115. — ὥστε χρὴ πάνυ ἐλπίζειν, διὰ μάχης ἰέναι αὐτοὺς, omnino credendum eſt II, 20. ξυν-

τε ἀθρόον, καὶ ἔκπληξιν τῇ πόλει παρασχόντα III, 165. D. Halic. 718, 41.

ἐμβολή. — οὔτε γὰρ ἂν ἐπιπλεύσειέ τις (ναῦς, ἐν στενοχωρίᾳ scil.) ὡς χρὴ ἐς ἐμβολὴν, μὴ ἔχων τὴν πρόσοψιν τῶν πολεμίων ἐκ πολλοῦ &c. II, 144. ἡ δὲ (δοκὸς), ῥύμῃ ἐμπίπτουσα, ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς II, 118. ἀντιπρώροις μᾶλλον ἢ ἐκ περίπλου ταῖς ἐμβολαῖς χρῆσθαι IV, 231.

ἔμβολον, rostrum. — ἀναρρήξειν τὰ πρώραθεν αὐτοῖς, στερίφοις καὶ παχέσι πρὸς κοῖλα καὶ ἀσθενῆ παρέχοντες τοῖς ἐμβόλοις IV, 231.

ἐμμένω. ἡμεῖς μένγε οὔτε ἐμμεῖναι δυνατοὶ μὴ μεθ' ὑμῶν IV, 133. ἐλπίζων αὐτοὺς θαρσήσειν, καὶ ἐμμενεῖν τῇ ἀποστάσει V, 34. αἰσχύνῃ ἐμμένειν οἷς ξυνέθετο III, 30. χρόνον ἐμμείναντες ὅσον εἶχον τὰ ἐπιτήδεια, ἀνεχώρησαν II, 40. ὁ δ' ὅρκος, ἔστω ὅδε, ἐμμένω ταῖς ξυνθήκαις &c. III, 235. τέσσαρα καὶ δέκα ἔτη ἐνέμειναν αἱ τριακοντούτεις σπονδαὶ II, 3.

ἐμός. — δεινὸν ἡγεῖται ὑπέρ γε τῆς ἐμῆς κινδυνεύειν, ἐνθυμηθείτω οὐ περὶ τῆς ἐμῆς μᾶλλον, ἐν ἴσῳ δὲ καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἐν τῇ ἐμῇ μαχούμενος IV, 122. ἥκιστα δὴ ἄξιος ὢν τῶν γε ἐπ' ἐμοῦ ἐς τοῦτο δυστυχίας ἀφικέσθαι IV, 322. de Nicia.

ἐμπαλάσσομαι. οἱ μὲν εὐθὺς διεφθείροντο, οἱ δὲ ἐμπαλασσόμενοι κατέρρεον IV, 318. v. Suidam. συμπλεκόμενοι Schol. vid. Annotationes.

ἐμπαράσχω. μηδὲ τούτῳ ἐμπαράσχητε τῷ τῆς πόλεως κινδύνῳ ἰδίᾳ ἐλλαμπρύνεσθαι, permittatis IV, 23. τὴν σφετέραν πόλιν ἐμπαράσχοντες προκινδυνεῦσαι IV, 265. Plut. Galba.

ἐμπειρία. ἐπισταμένους ἐμπειρίᾳ τὴν ναυτικὴν ἐς ἄλλους ἀπόβασιν III, 16. οὐκ ἠδυνήθησαν προσμῖξαι, οὐδὲ τῇ σφετέρᾳ ἐμπειρίᾳ χρήσασθαι III, 53. ὅπως ἐν νυκτὶ φοβερώτεροι ὄντες ἥσσους ὦσι τῆς σφετέρας ἐμπειρίας τῆς κατὰ τὴν πόλιν II, 7. ἀντιτιθέντες τὴν Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπειρίαν τῆς σφετέρας δι' ὀλίγου μελέτης II, 135. ἀναλογιζόμενοι τὴν ἑαυτοῦ ἡγεμονίαν, πρὸς οἵαν ἐμπειρίαν καὶ τόλμαν, μετὰ οἵας ἀνεπιστημοσύνης καὶ μαλακίας γενήσοιτο III, 213. τῇ ἐμπειρίᾳ ἐλασσωθέντες, τῇ ἀνδρείᾳ ἔδειξαν οὐχ ἧσσον περιγενόμενοι III, 317. προσλήψεσθαι τὴν ἐμπειρίαν IV, 35.

ἔμπειρος. καὶ αὐτὸς πολλῶν ἤδη πολέμων ἔμπειρός εἰμι I, 113. ἄπειροι μὲν ὄντες τῶν διόδων ᾗ χρὴ σωθῆναι, ἐμπείρους δὲ ἔχοντες τοὺς διώκοντας, διεφθείροντο II, 8.

ἐμπειρότατος. πρὸς ἄνδρας οἳ γῆν τε ἑκὰς ἔχουσι, καὶ προσέτι θαλάσσης ἐμπειρότατοί εἰσι, πῶς χρὴ ῥᾳδίως πόλεμον ἄρασθαι I, 114.

ἐμπειρότερος. πρὸς τὸ ἐμπειρότερον αὐτῶν τὸ τολμηρότερον

69. ἓν γίγνεσθαι, Herodot. εἰ δὲ προσγενήσεται ἓν ἔτι τοῖς πολεμίοις, ὥστε &c. si hoc unum hostibus accesserit, ut oppida sibi adiungant IV, 192. οὐδ' ἐν τῇ 'Ασίᾳ ἔθνος ἓν πρὸς ἓν οὐκ ἔστιν ὅ, τι δυνατὸν Σκύθαις ἀντιστῆναι II, 159. — ὄνομα ἓν κεκλημένους τοὺς Σικελιώτας III, 93. vid. εἷς.

ἐν. τῆς γῆς τεμνομένης ἐν τῷ ἐμφανεῖ II, 37. ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι II, 54. αὐτῶν ἐν ἔργῳ ὄντων III, 197. ἀφικνοῦνται αἰφνίδιοι, — καὶ οἱ μὲν πολλοὶ ἐν θαύματι ἦσαν καὶ ἐκπλήξει V, 22. οἱ ἀφεστῶτες πάντες ἐν τειχισμῷ ἦσαν καὶ παρασκευῇ πολέμου V, 29. vid. εἰμί. ἐν τούτῳ, interea V, 60. ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστου ἐναντίος τῷ δήμῳ, in primis V, 140. — ἐν ὅσῳ αὐτοῖς ὁ 'Αστύοχος ἠπόρει ὅπως βοηθήσοι V, 93. ἐν ἐλπίσιν εἰσὶ IV, 208. ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ III, 31. ἐν αἷς, πολλῶν ἄλλων γεγραμμένων, κεφάλαιον ἦν &c. III, 75. inter. οὓς χρῆν, ὅτε ἀσφαλέστατοι ἦσαν, τότε προσιέναι, καὶ μὴ ἐν ᾧ ἡμεῖς μὲν ἠδικήμεθα, οὗτοι δὲ κινδυνεύουσι, in illo tempore, quo &c. I, 59. δηλῶσαι — ὡς οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτέον εἴη, ἀλλ' ἐν πλέονι σκεπτέον I, 102. ἐν ἴσῳ τοῖς πολλοῖς τῶν διακόνων ἀποθανεῖν I, 187. ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοὶ, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο I, 193. ἡ πόλις ἡ μεταπεμψαμένη, τὴν ἡγεμονίαν ἐχέτω, ὅταν ἐν τῇ αὐτῇ ὁ πόλεμος ᾖ III, 282. οἷς ἦν ἐν βλάβῃ τειχισθὲν III, 290. νομίζοντες ἐν καλῷ παρατυχὸν σφίσι ξυμβαλεῖν III, 301. cum ipsis opportune cecidisset &c. — μὴ κατορθώσας, μὴ ἐν τῷ ὁμοίῳ καὶ πρὶν ἐπιχειρῆσαι ἔσται IV, 20. ἐν τῷ πρόσθεν ἦν τεταγμένον ἐπὶ ὀκτὼ IV, 106. ἐν κεφαλαίοις ὑπομνήσαντες IV, 134. — πέντε ναῦς σφίσι καταλιπεῖν, ὅπως ἧσσόν τι ἐν κινήσει ὦσιν οἱ ἐναντίοι, ut minus se commoverent II, 280. εἰ μὴ καὶ νῦν ὥρμηνται, ἐν ᾧ οὔπω πάρεσμεν, ἀλλ' ὅταν &c. II, 20. πᾶσι γὰρ ἐν τοῖς ὄμμασι καὶ ἐν τῷ παραυτίκα ὁρᾷν πάσχοντάς τι ἀήθες ὀργὴ προσπίπτει, ib. γίγνεσθαι δέ τι αὐτῶν ἐν ὑμῖν ἐστιν IV, 147. ἐν ἀλλήλοις ἐταράχθησαν II, 100. κατὰ τὴν πόλιν ἐν στάσει ὄντες, ibid. — ὧν ἐγὼ τὰ ἔργα, — μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βουλόμενος, ἐάσω II, 56.

ἐναγής. ἀπὸ τούτου ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκεῖνοί τε ἐκαλοῦντο, καὶ τὸ γένος ἀπ' αὐτῶν I, 177. D. Halic. 159, 8. Iosephus 306. Herodotus I, 61.

ἐνάγω. ὡς αὐτῶν ἡ γῆ ἐτέμνετο, ἐνῆγον τὴν ἔξοδον μάλιστα II, 38. μάλιστα ἐνῆγον οἱ Λοκροὶ, κατὰ ἔχθραν III, 35. maxime sollicitabant. ἐναγόντων τῶν ἐχθρῶν IV, 95.

ἐναγωνίσασθαι II, 114.

ἐναλλάσσω. ἡμῶν δὲ ὅσοι 'Αθηναίοις ἤδη ἐναλλάγησαν, οὐχὶ διδαχῆς δέονται ὥστε φυλάξασθαι αὐτοὺς, qui commercium habuere I, 165. Sophocl. Ai. avertit. vix alibi.

ἐνδείκνυμι. — οἱ δ' ἂν εἴξωσιν αὐτοῖς, τὸ εὔψυχον ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ὀξεῖς ἐνδείκνυνται III, 189.

ἐνδεκαταῖος. ὁδῷ ταξυντομώτατα ἐξ Ἀβδήρων ἐς Ἴστρον ἀνὴρ εὔζωνος ἐνδεκαταῖος τελεῖ II, 158. vid. εὔζωνος.

ἐνδέχομαι. ὅσα ἐς ἀνάγκην ἀφῖκται, λογισμὸν ἥκιστα ἐνδεχόμενα, κινδύνου τοῦ ταχίστου προσδεῖται III, 15. ἢν ἄρα σφαλῆτε, ἃ πολλὰ ἐνδέχεται, id quod, ut alia multa, contingere poteſt III, 28. περὶ τοῦ μὲν προσκαθῆσθαι, οὐδ' ὁπωσοῦν ἐνδέχετο, nullo modo probabat *conſilium eius* de &c. IV, 255. — ὡς οὐκέτι ἐνδέχεται περιμένοντας, τοὺς μὲν βλάπτεσθαι ἤδη, τοὺς δὲ &c. *res noſtrae* nullam amplius exſpectationem patiuntur &c. I, 172. ἐνδέχεται τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου, uſu venire ſolet I, 199. ita, ταῖς τύχαις ἐνδέχεσθαι σφάλλεσθαι τοὺς ἀνθρώπους II, 139. τὸ ναυτικὸν τέχνης ἐστὶν, καὶ οὐκ ἐνδέχεται ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον &c. I, 205. Ulpian. ad Demoſth. στεφ. 359, 2. Th. Magiſt.

ἔνδηλος. καίπερ οὐ βουλόμενοι ἔνδηλοι εἶναι τοῖς Ἀθηναίοις, ἐπρεσβεύοντο παρ' αὐτοὺς, καὶ ἐπειρῶντο τήν τε Πύλον καὶ τοὺς ἄνδρας κομίζεσθαι III, 64. ἐπειδὰν ξυμβεβήκει ἔνδηλόν τι ποιεῖν τοῖς Ἀθηναίοις βεβαιότητος πέρι III, 198. τοὺς ἀγγέλλοντας τὰ τοιαῦτα, καὶ περιφόβους ὑμᾶς ποιοῦντας, τῆς ἀξυνεσίας θαυμάζω, εἰ μὴ οἴονται ἔνδηλοι εἶναι IV, 61. — μήτε ἔνδηλοί ἐστε τοῖς παροῦσι πόνοις βαρυνόμενοι II, 96. 219.

ἐνδηλότατος. καὶ μάλιστά τε πάντων καὶ ἐνδηλότατα προὔλεγον, τοῖς τὸ — ψήφισμα καθελοῦσι μὴ ἂν γενέσθαι πόλεμον I, 197.

ἔνδημος. ὀμνύντων δὲ ἡ βουλὴ καὶ αἱ ἔνδημοι ἀρχαὶ III, 283.

ἐνδημότατος. ἄοκνοι πρὸς μελλητὰς, καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους I, 98.

ἐνδιατρίβω. τὰς προσβολὰς ηὐτρεπίζοντο, καὶ ἄλλως ἐνδιέτριψαν χρόνον περὶ αὐτὴν (Οἰνόην) II, 33. 210. ἐνδιατριβόντων αὐτῶν, ἔτυχεν ἡ μάχη αὕτη γενομένη III, 225. ἐς μάχην ξυνετάσσετο, ἕως ἐνδιατρίβων κυκλοῦται ὑπ' αὐτῶν IV, 314.

ἐνδίδωμι. χρόνον πολὺν ἀντεῖχον, οὐκ ἐνδιδόντες ἀλλήλοις III, 67. λύγξ ἐνέπιπτε κενὴ σπασμὸν ἐνδιδοῦσα ἰσχυρὸν II, 73. οὐκ ἐνδώσομεν πρόφασιν οὐδενὶ κακῷ γενέσθαι II, 141. εἴκτῳ ἐνδῶτε II, 220. D. Halic. 545, 37. 96, 6. ὡς τῷ — Δημοσθένει τὰ ἐν τοῖς Βοιωτοῖς ἐνεδίδοτο, cum res eſſent tradendae III, 131. ἔπραξεν ὅπως ἐνδοθήσεται ἡ πόλις III, 153. 155. 194. V, 5. ἦν γάρ τι βουλόμενον τοῖς Ἀθηναίοις τὰ πράγματα ἐνδοῦναι IV, 252. παρ' ἐλπίδα τοῦ αὐχήματος σφαλλόμενοι, παρὰ ἰσχὺν τῆς δυνάμεως ἐνδιδόασιν IV, 283. πεφύκασιν οἱ ἄνθρω-

σαν, καὶ τὰ ἐνόντα ἐξεπόρθησαν III, 84. περὶ μὲν τοῦ πολεμεῖν, ὡς χαλεπὸν, τί ἂν τις πᾶν τὸ ἐνὸν ἐκλέγων — μακρηγοροίη; III, 86. — πᾶσιν εἶναι καθεστηκὸς, ἰόντας ἐπὶ τὴν ἀλλήλων, τῶν ἐνόντων ἱερῶν ἀπέχεσθαι III, 144.

ἕνεκα. διότι οὐκ ἦλθον, πολλαχῇ εἰκάζεται· οἱ μὲν γὰρ, ἵνα —, ἄλλοι δ', ὡς καταβοῆς ἕνεκα τῆς ἐς Λακεδαίμονα, τὸ λέγεσθαι ὡς οὐκ ἀδικεῖ· ut rumor perveniret ad Lacedaem. ut diceretur *ibi* non iniuste fecisse &c. V, 136. οὐδὲν αὐτῷ ἐπράσσετο, ὧν ἕνεκα ἐσέβαλε II, 166. III, 91. II, 255. 268. V, 136. ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα, ὠργίζετο τοῖς ὁπλίταις, voce tenus V, 148. nusquam εἵνεκα, inquit Th. Magister. Plato & Demosth. vid. Homer. Iliad. α', in init.

ἐνεργός. — νῆες ἅμ' αὐτοῖς ἐνεργοὶ κάλλει ἐγένοντο, hoc est, remiges &c. II, 193. ἐνεργὸς ἦν περὶ ταῦτα D. Halic. 253, 35.

ἐνευδαιμονέω. οἷς ἐνευδαιμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη II, 67.

ἐνθάδε. ἐν τῇ ἐνθάδε ἠναγκασμένῃ ἀπὸ τῶν νεῶν πεζομαχίᾳ πρόσφορα ἔσται (ἡ βαρύτης τῶν νεῶν) IV, 277.

ἔνθεν. ὁδὸς ἔνθεν καὶ ἔνθεν, hinc & inde via; *undique* IV, 314. ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἀρξάμενοι II, 117.

ἐνθένδε ἄρχεται ὁ πόλεμος τῶν Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων, hinc II, 1.

ἐνθυμέω. κράτιστος ἐνθυμηθῆναι γενόμενος V, 103. ἐνθυμηθέντες ἃ εἰκὸς ἦν αὐτοὺς ποιῆσαι κρατήσαντας ἡμῶν II, 229. ἐνθυμεῖται οὐδεὶς ὅμοια τῇ πίστει, καὶ ἔργῳ ἐπεξέρχεται I, 167. — οὐκ ἐντεθύμηται θράσει ἀπίστῳ ἐπαιρόμενος I, 166. ἐνθυμούμενοι τὰς ἐν ταῖς μάχαις ξυμφορὰς, reputantes III, 255. IV, 93.

ἐνθύμησις. δείσας κατὰ ἐνθύμησίν τινα, ὅτι οὐδεὶς &c. suspicione I, 186.

ἐνθυμία. — Πλειστοάναξ ἐς ἐνθυμίαν τοῖς Λακεδ. ἀεὶ προσβαλλόμενος, ὁπότε τὶ πταίσειαν, quasi religio iniiceretur III, 229.

ἐνθύμιος. ἐτύγχανε πανσέληνος οὖσα, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπισχεῖν ἐκέλευον τοὺς στρατηγοὺς, ἐνθύμιον ποιούμενοι, hoc est, δεισιδαιμονήσαντες IV, 258. Antiphon. in Apol. ἡμῖν προστρόπαιος ἔσται, ὑμῖν δ' ἐνθύμιος γενήσεται. Herodot. ἐνθύμιόν οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱερόν. apud Homer. & Sophocl. pro eo, de quo multum & cum dolore cogitamus; διὰ φροντίδος Schol. Homer. Hesychius σεμνὸν reddit. ἐνθύμιον *chamah* LXX. vid. Schol. Sophocl. ed. Steph. p. 334. Herodotus etiam ἐνθυμιστόν. Π. II, 175.

ἐνιαύσιος. — ἐκεχειρίαν ἐποιήσαντο ἐνιαύσιον Λακ. καὶ Ἀθην. III, 171. D. Halic. 119, 47 &c.

ἐνιαυτός. αἱ σπονδαὶ ἐνιαυτὸν ἔσονται. omitt. praeposit. III,

ἐνωμοτίαι III, 313. manipuli.

ΕΞ. ἐξ ἐναντίας καθεστήκεσαν III, 53. ἐξ ἴσου δεδιότες, προμηθείᾳ ἐπ' ἀλλήλους ἐρχόμεθα III, 91. τὸν εὖ καὶ κακῶς δρῶντα ἐξ ἴσου ἀρετῇ ἀμυνούμεθα III, 92. φυλακὰς, ὡς ἐξ ὀλίγου καὶ ἐν χειμῶνι, διέπεμπον ἐς τὰς πόλεις III, 161. καταπλαγέντες τῇ ἐξ ὀλίγου αἰφνιδίῳ αὐτῶν ἀναχωρήσει III, 309. ἢ κρύφα, ἢ φανερῶς, ἢ ἐξ ἑνός γέ που τρόπου ἀμῦναι IV, 57.

ἐξάγγελος. προφθάσας τῷ στρατεύματι ἐξάγγελος γίγνεται ὡς οἱ πολέμιοι μέλλουσιν ἐπιθήσεσθαι τῷ στρατοπέδῳ V, 79. Euripid. Hip. 776.

ἐξάγγελτος. ὅσας ἐπιτύχοιεν ξυνελάμβανον, τοῦ μὴ ἐξάγγελτοι γενέσθαι V, 22. ἐξαγγελτικὸς τῇ διανοίᾳ, Ariſtoteles Probl. ἀνεπάγγελτος Polyb. Ioſeph. 828.

ἐξάγομαι. μείζων ὁ περίβολος πανταχῇ ἐξήχθη τῆς πόλεως I, 131. muri ambitus eductus eſt.

ἐξαίρετος. τριήρεις ἐξαιρέτους ἑκατὸν ἐποιήσαντο II, 41. ἀπέκτεινον, καὶ ἐξαίρετον ἐποιήσαντο οὐδένα II, 272. D. Hal. 489, 6. Ioſeph. 509, 1061.

ἐξαιρέω. εἰ ἐβουλήθησαν τὴν Ἀμπρακίαν ἐξελεῖν, αὐτοβοεὶ ἂν εἷλον, expugnare II, 337.

ἐξαίρω. τὸ ἐπιθυμοῦν τοῦ πλοῦ οὐκ ἐξηρέθησαν ὑπὸ τοῦ ὀχλώδους τῆς παρασκευῆς, πολὺ δὲ μᾶλλον &c. IV, 41.

ἐξαλείφω. — ἔτυχε πρὸς σφᾶς ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος II, 198. tectorio carebat. vid. Annotat. — τοὺς πατέρας ἐς τὸν τρίποδα δι' ἀρετὴν ἀναγράψαι, ὑμᾶς δὲ διὰ Θηβαίους ἐξαλεῖψαι, delere II, 254.

ἐξαλλάττω. προθυμούμενος ἐξαλλάττειν ἀεὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν, aſſidue ſtudens ſubducere nudam corporis partem &c. III, 316. vid. Scholia Sophocl. 29, 62.

ἐξαναχωρέω. ὑπέφευγε τὸν πλοῦν, καὶ ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα III, 45.

ἐξανθέω. φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκὸς (σῶμα), efflorescens puſtulis & ulceribus II, 73.

ἐξανίστημι. πόλις ἄλλη οὐδεμία ὑμᾶς ἂν ἐπιόντας δέξαιτο ῥᾳδίως, οὐδ' ἂν ἱδρυθέντας που ἐξαναστήσειε IV, 306. οὐδενὶ τρόπῳ ἔφη ἀρέσκειν ἔτι μένειν, ἀλλ' ὅτι τάχιστα ἤδη καὶ μὴ μέλλειν ἐξανίστασθαι IV, 256. vid. D. Halic. 49, 14.

ἐξαπαλλάσσω. οὐκ ἔχων ὅπως τῶν εἰρημένων ἔτι ἐξαπαλλαγῇ, ὑφίσταται τὸν πλοῦν III, 46.

ἐξαπατάω. οἱ δ' ὡς ἔγνωσαν ἐξηπατημένοι, ξυνεστρέφοντο, καὶ τὰς προσβολὰς ἀπεωθοῦντο. opinione deceptos II, 7.

ἐξαπιναίως προσπεσόντες τρέπουσι τὸ στράτευμα III, 39. I, 161. D. Halic. 352, 29. 409, 3. Philo. Hippocrat. Aretaeus.

ἐξῆς γέγραπται ὡς ἕκαστα ἐγίγνετο κατὰ θέρος &c. II, 3.

ἐξίκω. ἔργῳ τἀναγκαῖα ἐξικέσθαι, peragere I, 97. Sophocl. Oedip. T. — τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ, pro ἀποβαίη; & *verbis perſequi* alibi.

ἐξισώσαντες τοῖς ἄλλοις, eadem facientes, quae ceteri mortales facere ſolent IV, 136. Sch. Sophocl. 170.

ἐξίσταμαι. ἐγὼ μὲν αὐτός εἰμι, καὶ οὐκ ἐξίσταμαι, a ſententia decedo II, 89. D. Halic. 175, 26. ἐξίστατο τῆς ἐπὶ Πύλῳ ἀρχῆς III, 45.

ἔξοδος. ξυνέβαινε — σπονδὰς ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι III, 227. — παρασκευάζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια, οἷα εἰκὸς ἐπὶ ἔξοδον ἔκδημον ἔχειν, ad expeditionem II, 18. ἔξοδον ἐποιήσαντο ἐπὶ τὸ στρατόπεδον II, 179.

ἐξορκέω. ἐξορκούντων οἱ πρυτάνεις &c. III, 283. ſic, ὀμνύντων, κωλυόντων, γελώντων, κρινάντων, ἀποδόντων, ἐνεχέσθων, Attice.

ἐξορμάω. — ὀλίγοι τῶν ναυτῶν οἱ ἐξορμῶντές τε ναῦν, καὶ ξυνέχοντες τὴν εἰρεσίαν IV, 191. Schol. Sophocl. 364.

ἐξυβρίζω. μόνοι γὰρ δι' αὐτὸ (τὴν σωφροσύνην) εὐπραγίαις τε οὐκ ἐξυβρίζομεν, καὶ ξυμφοραῖς ἧσσον ἑτέρων εἴκομεν I, 118. οὐκ ἂν ἐς τόδε ἐξύβρισαν, eo petulantiae non progreſſi eſſent II, 226.

ἔξω. ἡ φυγὴ αὐτῶν ἔξω ἦν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων παρὰ τοῖς Πελοποννησίοις V, 97. ἐδόκουν ἐπελθόντες ἂν διὰ τάχους, πάντα ἔτι ἔξω καταλαβεῖν, εἰ μὴ διὰ τὴν ἐκείνου μέλλησιν II, 33. ὁρμισάντων ἔξω τοῦ ζεύγματος τὰ πλοῖα IV, 219. βουλόμενοι βιάσασθαι εἰς τὸ ἔξω IV, 288. βουλόμενοι τῆς ἔξω ξυμμαχίας ὑμᾶς παῦσαι II, 266. I, 17. ἔξω τῶν ἄλλων Βοιωτῶν παραβαίνοντες τὰ πάτρια II, 260. I, 18. ſic fere ἐκτός. vid. Th. Magiſt.

ἔξωθεν. τὸ μὲν ἔξωθεν ἁπτομένῳ σῶμα, οὐκ ἄγαν θερμὸν ἦν II, 73. ὅσοι ἄλλοι τῶν τετρακοσίων αὐτῶν καὶ τῶν ἔξωθεν ἦσαν ὁμογνώμονες, ᾔεσαν ἐπὶ τὰ πράγματα V, 145.

ἐξωθέω. τὰς ἄλλας (ναῦς) ἐπικαταλαβόντες, ἐξέωσαν πρὸς τὴν γῆν ὑποφευγούσας II, 147. III, 318. V, 168. Aelian. V. H. III, 17.

ΕΟ. ἑορτή. μήτε ἑορτὴν ἄλλο τι ἡγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα πρᾶξαι I, 99. vid. Annotat. ὑπέμενον τὴν ἑορτὴν III, 288. καὶ ἅμα ἑορτῆς οὔσης IV, 297. Schol. ἀνεσίμου ἡμέρας.

ΕΠ. ἐπαγγέλλω. τὰ Ἴσθμια ἐπηγγέλθησαν V, 17. — λέγοντες μὴ ἐπηγγέλθαι ποτ' ἐς Λακεδαίμονα τὰς σπονδὰς III, 286.

ἐπάγω. ξυμμάχους οὐδέποτε τολοιπὸν ἐπαξόμεθα, οὐδὲ διαλλακτὰς, arceſſemus III, 94. σίτῳ οἰκείῳ καὶ οὐκ ἐπακτῷ χρῶνται IV, 38. ἀνὴρ D. Halic. 120, 19. ὄμβρος Pindar.

declarat III, 125. D. Halic. 47, 47. τὸν λόγον πρότερον εἰρημένων ἐπηλύθευσεν V, 81. Ioseph. 1314.

ἔπαλξις. αἱ οἰκίαι ἐπάλξεις λαμβάνουσαι ὑπῆρχον ἔρυμα III, 102. 169. πρὸς τῇ ἐπάλξει κατὰ διαδοχὴν φυλάσσοντες IV, 215. τὰς ἐπάλξεις ἀπέσυρον IV, 244.

ἐπαμφοτερίζοντα V, 130.

ἐπαναβιβάζω. κλίμακας προσθέντες ἀπὸ τοῦ τείχους τοῖς πύργοις, καὶ ἐπαναβιβάσαντες ἄνδρας πλείους II, 203.

ἐπανάγω. ὁρῶν αὐτοὺς οὐ ῥᾳδίως ξυντασσομένους ἐπανῆγε τὸ στρατόπεδον ἐς τὴν εὐρυχωρίαν μᾶλλον IV, 178.

ἐπαναίρω. ἠπείλησε τῷ Δωριεῖ ξυναγορεύοντι τοῖς ἑαυτοῦ ναύταις, καὶ ἐπανήρατο τὴν βακτηρίαν V, 128.

ἐπανάσεισις. ἡ διακενῆς ἐπανάσεισις τῶν ὅπλων ἔχει τινὰ δήλωσιν ἀπειλῆς III, 188.

ἐπανάστασις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ δήμου τοῖς δυνατοῖς V, 31. vid. ἐπανίστημι.

ἐπαναχωρέω. ἡ ἄλλη στρατιὰ, ἐπεὶ ἐβιάσθη, ἐπαναχωρήσασα πρὸς τὰ μετέωρα, ἱδρύθη III, 68.

ἐπανείπω. τῶν διαφυγόντων θάνατον καταγνόντες, ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι IV, 95.

ἐπανισοῦν τοὺς Ἕλληνας πρὸς ἀλλήλους V, 89.

ἐπανίστημι. ἐπανέστησαν μᾶλλον ἢ ἀπέστησαν, bellum potius inferentes, quam defectionem facientes II, 225. ἢν ἡ δουλεία ἐπανίστηται, si servitia insurgant III, 241.

ἐπανορθόω. τὴν δύναμιν τῆς πόλεως καίπερ πεπτωκυῖαν ἐπανορθώσοντες IV, 307.

ἐπάντης. — βαλλόμενοι ὑπὸ πολλῶν ἀπὸ τοῦ λόφου ἐπάντους ὄντος IV, 309. haud temere alibi invenias. agn. Suidas.

ἐπάρατος. ἐψηφίσαντο — μισθὸν μηδένα φέρειν μηδεμιᾷ ἀρχῇ, εἰ δὲ μὴ, ἐπάρατον ἐποιήσαντο V, 157. τὸ Πελασγικὸν καλούμενον — ἐπάρατον ἦν II, 31.

ἐπαύρεσις. — ὥστε ταχείας τὰς ἐπαυρέσεις καὶ πρὸς τὸ τερπνὸν ἠξίουν ποιεῖσθαι, ἐφήμερα τά τε σώματα καὶ τὰ χρήματα ὁμοίως ἡγούμενοι, celeriter perfruendum censebant &c. II, 80.

ἐπαχθὴς ἦν ἐς τοὺς πολλοὺς IV, 86.

ἐπεὶ, ἐπειδὴ &c. — I, 9. 11. 19. 27. 70. II, 120. 199. III, 57. 98. 121. 137. 138. 166. 199. IV, 82. 137. 139. 159. 161. 182. 183. 191. 204. 206. 212. 223. 229. & passim. ἐπειδὰν pro ἐπειδὴ ἂν, ut ἐπὰν pro ἐπεὶ ἂν, coniunctivis adhibetur. Demosth. vid. Ulpian. 352 b. Plato pag. 18 D. 3. Francof. 1602. Apol. 30 E. 8. 31. 37 F. ἐπειδὰν II, 52 bis. 112. III, 323. IV, 282. ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ καὶ praesertim posteaquam III, 288. ἐπειδήπερ IV, 226. V, 104.

ἐπέξειμι. ἐς τὴν μάχην ἐπεξιέναι II, 24. *πιστεύων ὀρθῶς γιγνώσκειν περὶ τοῦ μὴ ἐπεξιέναι*, de eruptione non facienda II, 38. *τὰς τῶν πολεμίων παρασκευὰς μεμφόμενοι, ἀνομοίως ἔργῳ ἐπεξιέναι* I, 119. III, 195.

ἐπεξέρχομαι. τὸ πολὺ τοῦ ἔργου ἐπεξῆλθον, rem magna ex parte confecerunt II, 329. *βουλόμενοι τῇ παρούσῃ τύχῃ ὡς ἐπιπλεῖστον ἐπεξελθεῖν, ἀπὸ νεῶν ἐπεζομάχουν* III, 23. *ταῦτα ἐπεξήλθομεν, ἵνα ὑμεῖς εἰδῆτε* &c. haec longa oratione persecuti sumus II, 268. *ἐγώ τε δείξω οὐ παραινέσαι οἷός τε ὢν μᾶλλον τοῖς πέλας, ἢ καὶ αὐτὸς ἔργῳ ἐπεξελθεῖν* III, 219. *ὁ παθὼν τῷ δράσαντι ἀμβλυτέρᾳ τῇ ὀργῇ ἐπεξέρχεται* II, 222. *ὅσον δυνατὸν ἀκριβείᾳ περὶ ἑκάστου ἐπεξελθὼν*, investigari I, 34. *ἃ μὲν ἂν ἐπινοήσαντες μὴ ἐπεξέλθωσιν, οἰκείων στέρεσθαι ἡγοῦνται* I, 98. *'Αθηναίους ἤλπιζεν — ἐπεξελθεῖν, καὶ τὴν γῆν οὐκ ἂν περιϊδεῖν τμηθῆναι* II, 35. *τοῖς ἐλευθέροις πολλὴ κακότης καὶ δειλία, μὴ πᾶν πρὸ τοῦ δουλεῦσαι ἐπεξελθεῖν* III, 343.

ἐπεξέτασις. πρῶτον μὲν ἐπεξέτασιν τοῦ στρατεύματος, καὶ ξύνταξιν — οἱ στρατηγοὶ ἐποιήσαντο IV, 69.

ἐπέρομαι. — ἐβούλετο τριώβολον διδόναι, ἕως ἂν βασιλέα ἐπέρηται V, 46. *τὸν θεὸν ἐπήροντο*, consuluerunt II, 305. Dion. Halicarn. 19, 31.

ἐπέρχομαι. τοσάδε ἐπῆλθον πολέμῳ τε καὶ διαχειρίσει πραγμάτων, ad tantum pervenerunt &c. I, 136. *οἱ μὲν ἂν ὑπὸ Συρακουσίοις εὐθὺς γίγνοισθε, οἷς αὐτοὶ ἴστε οἵᾳ γνώμῃ ἐπῆλθετε* IV, 280. vid. *ἐπηλύτην*.

ἐπερωτάω. ἐπηρώτων τὸν θεὸν εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται I, 164.

ἐπερώτησις. γενομένης ἐπερωτήσεως δὶς ἢ τρὶς III, 60.

ἐπεσβαίνοντες ἐς τὴν θάλασσαν ξὺν τοῖς ὅπλοις ἀνθεῖλκον ἀντιλαμβανόμενοι τῶν νεῶν III, 22. II, 147.

ἐπηλυγάζομαι. ὅπως τῷ κοινῷ φόβῳ τὸ σφέτερον ἐπηλυγάζωνται, ut publico metu suum occultent IV, 62. vid. Annot.

ἐπηλύτην ὄντα, quamvis peregrinus esset; *advena* I, 14. poëtic. Marcellinus. *ἐπήλυτος* D. Halicarn. 205, 19. nec var. Mss. *ἐπηλύδων* Herodotus I, Aeschylus, & Sophocl. Steph. 724. *ἔπηλυς* Lycophron. 947.

ἐπήν. — ἡ πόλις ἡ πέμπουσα παρεχέτω μέχρι μὲν τριάκοντα ἡμερῶν σῖτον, ἐπὴν ἔλθῃ ἐς τὴν πόλιν τὴν ἐπαγγείλασαν βοηθεῖν, ab eo die, quo &c. III, 282.

ἐπήρεια. τοὺς φεύγοντας ἐκέλευον κατ' ἐπήρειαν δέχεσθαι αὐτοὺς I, 41. Iosephus 597. 633. Schol. Aeschyli 2. Ulpian. ad Demosth. 343, 1. Diodor. 599 b. vid. Annotat.

ἐπί. — βούλονται, ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ξυστήσαντες ὑμᾶς ὑπό-

IV, 150. ἐπὶ κέρως ταξάμενοι V, 166. καλὸν τὸ ἀγώνισμα ἐνόμιζέν οἱ εἶναι (Γύλιππος), ἐπὶ τοῖς ἄλλοις καὶ τοὺς ἀντιστρατήγους κομίσαι, si praeter cetera &c. IV, 321. περιειστήκει ἐπὶ τῷ γεγενημένῳ φόβος καὶ κατάπληξις μεγίστη δὴ V, 4. βοηθοῦντες ἐπὶ τὰς ναῦς V, 19.— φυγὴν ἐποιεῖτο ἐπὶ τῆς Σάμου V, 25. ὅσῳ ἐπεδίδου ἡ πόλις αὐτοῖς ἐπὶ τὸ μεῖζον, τόσῳ καὶ ἐκοσμοῦντο ἐχυρώτερον V, 37.— τὴν Σκάνδειαν τὸ ἐπὶ τῷ λιμένι πόλισμα παραλαβόντες III, 80. φοβούμενοι μὴ καὶ ἐπὶ μακρότερον σφίσι τὶ νεωτερισθῇ τῶν κατὰ τὴν χώραν III, 63. ἐπὶ τὰ σφέτερα αὐτῶν ἕκαστοι κινούμενοι III, 114. ἐσεσιδήρωτο ἐπὶ μέγα καὶ τοῦ ἄλλου ξύλου III, 148. ἀπὸ τοῦ Ποσειδωνίου εὐθὺς ἐπὶ τὴν γέφυραν &c. III, 173. ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις δίκας διδόντας III, 327. alicubi ἐπὶ ξυνωμοσίᾳ τυραννικῇ πεπρᾶχθαι. λέγοντες ξυμμαχίαν εἶναι· ἥν γε οὐκ ἐπὶ τοῖς φίλοις ἐποιήσασθε &c. IV, 124.— τῶν ὑπὸ τοῦ Πεδαρίτου ἐπ' Ἀττικισμῷ τεθνεώτων V, 56. ἐπὶ τὸ ἔσχατον ἀγῶνος ἐλθεῖν III, 135. ἐπὶ μεῖζον χωρήσαντος αὐτοῦ III, 172. οὐδὲ γὰρ τῆς χώρας ἐπὶ πολὺ διὰ τοὺς ἱππέας ἐξερχόμεθα IV, 189. ἐμπόριον ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ ποταμοῦ III, 152. ἐπ' ἀμφότερα περιῤῥέοντος τοῦ Στρυμόνος, ibid. vid. ἐπιπλέον-πλεῖστον-πολύ.

ἐπιβάλλω. — ὥστ' ἐπιβάλλοντας ἧσσον ἀνύτειν, ὑπαγομένου αὐτοῖς κάτωθεν τοῦ χώματος II, 117. χειρὶ σιδηρᾷ ἐπιβληθείσῃ μίαν ναῦν ἀπώλεσαν III, 37. ἀλλὰ ἐπιβάλλοντος αὐτοῦ ἀφέρειν οὐκ ἠδύναντο, ἐκβάλλουσι τοὺς φρουροὺς αὐτοῦ V, 174.

ἐπιβάται. ἢν τὰ ἐπὶ τούτοις οἱ ἐπιβάται ὑπουργῶσιν IV, 278. οἱ ἐπιβάται ἐθεράπευον, μὴ λείπεσθαι τὰ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος τῆς ἄλλης τέχνης IV, 290.

ἐπιβιόω. ἐπεβίων διὰ παντὸς τοῦ πολέμου &c. III, 245.

ἐπιβλάπτω. — δείσας μὴ καὶ ἄλλο τι ἐπιβλάπτωσι V, 174.

ἐπιβοάω. αἰτούμεθα ὑμᾶς, θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλ. ἐπιβοώμενοι, implorantes II, 258. πατέρων τε τάφους τῶν ὑμετέρων, καὶ τὴν σφετέραν ἐρημίαν ἐπιβοώμενοι II, 269. ὧν ἐγὼ ὀρεγόμενος, καὶ διὰ ταῦτα τὰ ἴδια ἐπιβοώμενος, τὰ δημόσια σκοπεῖτε εἴτου χεῖρον μεταχειρίζω, celebris IV, 29. Suidas. ἔπειτα τῶν πρεσβυτέρων τις Ἄγιδι ἐπεβόησεν III, 308.

ἐπιβοηθέω. πρὶν δὲ πλέον τι ἐπιβοηθῆσαι ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ναυτικὸν II, 274. πολλὰ ἀπειλήσας, ἦ μὴν μὴ ἐπιβοηθήσειν ἤν τι δέωνται V, 50.

ἐπιβόημα. ὁ δὲ, εἴτε καὶ διὰ τὸ ἐπιβόημα, εἴτε καὶ ἄλλο τι δόξαν ἐξαίφνης, πάλιν τὸ στράτευμα ἀπῆγε III, 308.

ἐπιβόητος. ὧν γὰρ πέρι ἐπιβόητός εἰμι, τοῖς μὲν προγόνοις μου, καὶ ἐμοὶ δόξαν φέρει ταῦτα IV, 27.

ἐπιβολή. τὰ ἐντὸς οὕτως ἐκαίετο ὥστε μήτε τῶν πάνυ λεπτῶν

ἐπιγράφω. ἦσαν οὐδενὸς Ἑλλήνων ἔνσπονδοι, οὐδὲ ἐπεγράψαντο ἑαυτοὺς ἐς τὰς — σπονδὰς I, 48. — πολίτας ἐπεγράψαντο πολλοὺς, multos ad ius civitatis admiserunt III, 209.

ἐπίδειξις. ξυνέβη πρὸς σφᾶς ἔριν γενέσθαι, — καὶ ἐς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ἐπίδειξιν μᾶλλον εἰκασθῆναι τῆς δυνάμεως καὶ ἐξουσίας, ἢ &c. apud ceteros *hoc* potentiae potius ac magnarum opum oſtentatio. Schol. εἰκασμὸν δοῦναι.

ἐπιδημιουργοὺς ἐκπέμπειν I, 79. magiſtratus.

ἐπιδιαβὰς τάφρον τινὰ, καὶ μονωθεὶς, ἀποθνήσκει. de Lamacho IV, 163. Xenophon Ἑλ. V.

ἐπιδίδωμι. ἐς τὸ μισεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἐπιδεδωκέναι V, 127. ὅσῳ ἐπεδίδου ἡ πόλις αὐτοῖς ἐπὶ τὸ μεῖζον, τόσῳ &c. V, 37. καθ' ἡμέραν ἐπεδίδοσαν μᾶλλον ἐς τὸ ἀγριώτερον IV, 94. ἐπιδώσειν ἀμφότερα αὐτὰ, haec ambo progreſſus eſſe factura IV, 115. ὁρῶν ἐπιδιδοῦσαν πολεμίων ἰσχὺν IV, 185.

ἐπιδοχή. ὄχλοις ξυμμίκτοις πολυανδροῦσιν αἱ πόλεις, καὶ ῥᾳδίας ἔχουσιν τῶν πολιτειῶν τὰς μεταβολὰς καὶ ἐπιδοχὰς IV, 30.

ἐπιδεῖν. — ἀφίκοντο, ἐπιδεῖν πεμψάντων Λακεδαιμονίων τὰ πράγματα III, 199. ἢν γὰρ κρατήσωμεν νῦν ταῖς ναυσὶν, ἐστί τῳ τὴν ὑπάρχουσάν που οἰκείαν πόλιν ἐπιδεῖν, reviſere IV, 276. D. Halic. 560, 17.

ἐπιδρομή. γενομένης τῆς βοῆς ἅμα τῇ ἐπιδρομῇ III, 55. τὸν ὄχλον τῶν ψιλῶν ἐσκεδασμένον ἐφόβησεν ἐπιδρομῇ III, 82. ἐγκλήματα ἔχοντες, ἐπιδρομὴν τῷ τειχίσματι παράσπονδον, καὶ ἄλλα &c. III, 34. Herodot. I, 7.

ἐπιείκεια. μήδε οἴκτῳ πλέον νείμαντες, μήτ' ἐπιεικείᾳ, πείθεσθέ μοι II, 241. ἡ ἐπιείκεια τοῦ διδάσκειν καθ' ἡσυχίαν ἀλλήλους, οὐ ψέγεται, τὰ δὲ &c. III, 336.

ἐπιεικής. ἦν παρὸν τὸ αὐτὸ δρᾶσαι πρὸς τὸ ἐπιεικὲς &c. III, 29. ἔπειθον οὓς ἴδοιεν ἀνθρώπους ἐπιεικεῖς, αὐτούς τε ἡσυχάζειν, καὶ τοὺς ἄλλους παρακατέχειν V, 150.

ἐπιζήμιος. — ἀναδιδάξαι πρῶτον, μάλιστα μὲν, ὡς καὶ ξύμφορα δέονται, εἰ δὴ μὴ, ὅτι γε οὐκ ἐπιζήμια I, 49.

ἐπίημι. — πρὸς οὓς ἐπῄεσαν IV, 52. vid. ἐπιόν.

ἐπιθαλάσσια τῆς Λοκρίδος ἔτεμε II, 304. ἐμπόριον ἐπιθαλάσσιον alibi.

ἐπιθειάζω. μαρτυρουμένων, καὶ ἐπιθειαζόντων μὴ κατάγειν &c. per res divinas obteſtarentur V, 82. Ioſephus 348. Aeſchylus & Schol. 82.

ἐπιθειασμός. εἴτῳ προλείποι ἡ ῥώμη καὶ τὸ σῶμα, οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθειασμῶν ἀπολειπόμενοι, ὥστε δάκρυσι πᾶν τὸ στράτευμα πλησθὲν, μὴ ῥᾳδίως ἀφορμᾶσθαι IV, 301.

ἐπικλινές. — ἐξήρτηται τὸ ἄλλο χωρίον, καὶ μέχρι τῆς πόλεως ἐπικλινές ἐστι IV, 153.

ἐπίκλυσις γίγνεται περὶ &c. alluvio II, 300.

ἐπικομπέω. ἄπωθεν ἀπειλαῖς τὸ ἀνδρεῖον μελλήσει ἐπικομποῦσιν, inani minarum ſtrepitu fortitudinem ante pugnam eminus oſtentant III, 189. ὑπισχνεῖτο τάδε μέγιστα ἐπικομπῶν ὁ Ἀλκιβιάδης, cum iactatione V, 125.

ἐπικουρέω. ἢν ἡ δουλεία ἐπανίστηται, ἐπικουρεῖν Ἀθηναίους Λακεδαιμονίοις παντὶ σθένει III, 241.

ἐπικουρία. — τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ οὐχ ἑτέρους βλάπτουσι, ἐπικουρίαν ποιήσεσθε I, 50.

ἐπικουρικός. — μισθωσάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ἐπικουρικὸν III, 76. Πελοποννήσιοι, καὶ Τισσαφέρνους τὸ ξενικὸν ἐπικουρικὸν V, 39. — περὶ αὐτοῦ ἐπικουρικὸν ἔχων V, 85.

ἐπικούρους προσεμισθώσατο II, 50.

ἐπικρατέω. ἐπικρατήσας τὰ πλέω τοῦ πολέμου III, 29. ὑπάρχει ὑμῖν τῷ πεζῷ ἐπικρατεῖν IV, 278. εἰ μέν τινες ἴδοιεν τοὺς σφετέρους ἐπικρατοῦντας, ἀνεθάρσησαν &c. IV, 293.

ἐπικράτησις. ἡ εὐεργεσία αὕτη — παρέσχεν ὑμῖν Αἰγινητῶν ἐπικράτησιν I, 62.

ἐπικρεμάω. τοῦ ἐπικρεμασθέντος δεινοῦ ἀμνημονοῦντες II, 230. ita Herodot. IX, 32. D. Halic. 639, 32. ἐπικρέμαται θάνατος Simonides. Diodor. 380 d. φόβων.

ἐπικτάομαι. χρὴ τὰ προσήκοντα ἐπικτωμένους, μᾶλλον ἢ τὰ ἑτοῖμα βλάπτοντας, ξυμμάχους ἐπάγεσθαι III, 88.

ἐπικυρόω. ὡς εἶπον, ἐπικυρῶσαι ἠνάγκασαν τὴν γνώμην, in ſuam ſententiam decretum facere &c. II, 276. πρίν τι ἐπικυρωθῆναι, ἡ ἐκκλησία ἀνεβλήθη III, 277. D. Halic. 600, 18.

ἐπιλαμβάνω. δὶς τὸν αὐτὸν οὐκ ἐπελάμβανε (νόσος) II, 76. ἐδεδοίκεσαν μὴ σφῶν χειμὼν τὴν φυλακὴν ἐπιλάβοι III, 43. νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον ῥᾷον τὸ πλῆθος διεσώθη III, 143. & alibi paſſim. D. Halic. 189, 38.

ἐπιλέγω. — ἐπιλέγοντες τεκμήρια, τὴν ἄλλην αὐτοῦ ἐς τὰ ἐπιτηδεύματα — παρανομίαν, addentes argumenta IV, 46.

ἐπιλείπω. τῷ σίτῳ ἐπιλιπόντι ἐπιέζοντο II, 197.

ἐπίλειψις. τῶν τοιούτων — ἐπίλειψις σαφὴς ἐγένετο, manifeſtus fuit defectus II, 76.

ἐπιλογισμὸς citat D. Halic. ſed Codd. περιλ. vox, inquit, Gloſſematica. ἀναλογισμὸν Lib. VIII. Plutarch. περὶ ἀδολ. & alibi.

ἐπιμαχία. ἀρκεῖν ἔφασαν τὴν πρώτην γενομένην ἐπιμαχίαν, ἀλλήλοις βοηθεῖν, ξυνεπιστρατεύειν δὲ μηδενὶ, ſubſidiariam ſocietatem III, 285.

τῆς στρατιᾶς τειχισθεῖσα, ὕστερον φρουραῖς ὑπὸ τῶν πόλεων κατὰ διαδοχὴν χρόνου ἐπιουσῶν τῇ χώρᾳ, ἐπῳκεῖτο Decelea. succedentia IV, 213. vid. Thom. Magist.

ἐπίπαν κατέστησαν ἐπὶ ὀκτώ, in universum III, 313. Herodot. VII, 158. Theophrast. Noster, τὸ νόσημα — τοιοῦτον ἦν ἐπίπαν τὴν ἰδέαν II, 76. Aretaeus 18, 4. Aeschyli Schol. 234. Diodorus 64 c.

ἐπιπαριὼν τῷ δεξιῷ, cum in dextrum impressionem faceret III, 221. IV, 304. παριὼν pro προσελθὼν, D. Hal. 668, 7. 388, 5.

ἔπιπλα. τοῖς ἄλλοις ἃ ἦν ἐν τῷ τείχει ἔπιπλα — νεὼν ᾠκοδόμησαν, reliqua II, 272. vid. Thom. Magistrum & Suidam. Liban. Herodotus I, 150.

ἐπιπλεῖστον. βουλόμενοι τῇ παρούσῃ τύχῃ ὡς ἐπιπλεῖστον ἐπεξελθεῖν, quam longissime III, 23. ὡς ἐπιπλεῖστον γεγωνίσκων IV, 304. ὅπως ἀκούοιτο, ὡς ἐπιπλεῖστον τοῦ ὁμίλου II, 53. — πειρᾶσθαι ὑμῶν τῆς ἑκάστου βουλήσεώς τε καὶ δόξης τυχεῖν ὡς ἐπιπλεῖστον, quam maxime II, 55. θαλάσσης ἐπιπλεῖστον ἐκράτησε, maximam partem maris in suam potestatem redegit I, 8. vid. ἐπί.

ἐπιπλέον. ξυμπροθυμηθέντες ἐπιπλέον ἢ πρὶν ἀπαλλάξασθαι ταλαιπωρίας, maiore quam ante studio aerumnis liberari cupiebant V, 6. ἦρξε τῇ πόλει ἐπιπλέον ἀνομίας τὸ νόσημα, maioris improbitatis initium fuit civitati II, 79. ναυτικῷ ἐπιπλέον τῶν ἄλλων ἰσχύσας I, 15. Clemens Alexandrin. 265, 3. 100, 18. 442, 2. 121, 9.

ἐπίπλευσις. — σφῶν ἐχόντων τὴν ἐπίπλευσιν ἀπὸ τοῦ πελάγους, καὶ ἀνάκρουσιν, οὐ δυνήσεσθαι αὐτοὺς &c. IV, 232.

ἐπίπλους ποιεῖσθαι V, 43. 66. II, 283. ἑκατὸν νεῶν ἐπίπλουν ἐξαρτύοντες II, 32. 83. V, 128. ἐκεῖνος τοῦ ἐπίπλου ἔπαυσε V, 132. IV, 230. vid. Ioseph.

ἐπιπολῆς ex nostro Aristides. Herodotus II, 62. pro ἑστᾶσι, Bodl. στέασι quasi ἑστέασι.

ἐπιπολύ. πάντων ὡς ἐπιπολὺ τοῖς αὐτοῖς (ἐκπώμασι) χρωμένων IV, 75. sic plerumque Clar. Mſ. ἐπιτοπολὺ I, 20. ὅπως μὴ διαχέοιτο ἐπιπολὺ τὸ χῶμα II, 115. 293. I, 11. IV, 205. τῆς ἡμέρας ἐπιπολὺ προσπλέοντες IV, 234. ἀνερρήγνυσαν τὰς τῶν Ἀθηναίων ναῦς ἐπιπολὺ τῆς παρεξειρεσίας IV, 238. 294. III, 6. II, 186. III, 230. IV, 110. 236. V, 87. divisim, ἐπὶ πολὺ ἐποίει τῆς δόξης ἐν τῷ τότε &c. III, 20. IV, 64. V, 18.

ἐπιπίπτω. διαῤῥοίας ἀκράτου ἐπιπιπτούσης II, 74. ἡ νόσος ἐπέπεσε τοῖς Ἀθηναίοις II, 298. ἀφράκτῳ τῷ στρατοπέδῳ ἐπιπεσόντες I, 161. ὃν ἄρτι κίνδυνον ἐκεῖθεν προεῖπον, οὐκ ἂν διὰ μακροῦ ὑμῖν ἐπιπέσοι IV, 145.

τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακὴν, quibus custodia commissa erat I, 176. δίκης Λακεδ. ἐπιτραπείσης III, 253.

ἐπιτροπὴν ἀνέντες III, 253. ἠξίουν δίκης ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι III, 270.

ἐπιτυγχάνω. ὁλκάδος ἀναγομένης ἐπιτυχὼν II, 177.

ἐπιφανέστατος. ἐπιφανέστατα ὧν ἴσμεν, τὰ μὲν ἡδέα, καλὰ νομίζουσι, τὰ δὲ ξυμφέροντα, δίκαια III, 346. εὑρῆσθαι ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων σημείων ἡγησάμενος &c. I, 32.

ἐπιφανής. ἀνδρῶν ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος II, 66. ἦν οὐκ ἐπιφανὲς τοῖς Ἀθηναίοις τὸ χωρίον IV, 178. 199. τὰς πατρικὰς ἀρετὰς, ὧν ἐπιφανεῖς ἦσαν οἱ πρόγονοι, μὴ ἀφανίζειν IV, 287.

ἐπιφανῶς. ἐκέλευον ὡς ἥκιστα ἐπιφανῶς κατασχεῖν, quam occultissime possent I, 128.

ἐπιφέρω. τοῖς τῶν Ἀθηναίων ὁπλίταις ἐπιφερομένοις βεβαίους τὰς πύλας παρέσχον III, 99. τὴν ἐπιφερομένην αἰτίαν ἐς μαλακίαν &c. ἀπελύσαντο III, 322. ἐπιφερόμενοι ἐκ παρακελεύσεως, ἐναυμάχουν IV, 237. — ὅπλα μὴ ἐπιφέρειν, ἢν δίκας θέλωσι διδόναι IV, 197. ὁρῶντες τὰς ναῦς ἐπιφερομένας ἄφνω, ἐθορυβοῦντο IV, 234. — ἐπιφέροντα ὀργὰς Τισσαφέρνει διὰ ἴδια κέρδη V, 127. morem gerens.

ἐπιφήμισμα. ἀντὶ δ' εὐχῆς καὶ παιάνων μεθ' ὧν ἐξέπλεον, πάλιν τούτων τοῖς ἐναντίοις ἐπιφημίσμασιν ἀφορμᾶσθαι IV, 303.

ἐπίφθονος. ὅστις ἐπὶ μεγίστοις τὸ ἐπίφθονον λαμβάνει, ὀρθῶς βουλεύεται II, 96. εἴτῳ θεῶν ἐπίφθονοι ἐστρατεύσαμεν, ἀποχρώντως ἤδη τετιμωρήμεθα IV, 305.

ἐπιφθόνως. — ἀρχῆς ἕνεκα ἧς ἔχομεν, τοῖς Ἕλλησιν ἐπιφθόνως διακεῖσθαι I, 107.

ἐπιφοιτάω. — ὥστε τὴν γῆν δῃοῦν ἐπιφοιτῶντες, incursionibus vastantes I, 115.

ἐπιφορὰς, πρὸς τῷ ἐκ δημοσίου μισθῷ, διδόντων τοῖς θρανίταις &c. IV, 50.

ἐπίφορος ἄνεμος II, 279.

ἐπιχειρέω. ὁρῶν αὐτὸν ἐπιτιμῶντα, ἐκέλευεν, ἥν τινα βούλεται δύναμιν λαβόντα τὸ ἐπὶ σφᾶς εἶναι ἐπιχειρεῖν III, 45. — Ἀθηναίους, οἷς τὸ μὴ ἐπιχειρούμενον αἰεὶ ἐλλιπὲς ἦν τῆς δοκήσεως τι πράξειν III, 81. περὶ ὧν ἐπιχειρήσομεν, ἐκλογίζεσθαι II, 60. ἐπ' ἐκείνοις ὄντος ἀεὶ τοῦ ἐπιχειρεῖν, ἐφ' ἡμῖν εἶναι δεῖ τὸ προαμύνασθαι II, 188. διάπλους ἐπὶ μεγίστῃ ἐλπίδι τῶν μελλόντων ἐπεχειρήθη IV, 52. τοῖς Ἀθηναίοις μέλλουσι ἐπιχειρήσειν παρεκελεύετο IV, 107. — πρὸς τὸ ἐπιέναι τοῖς ἐναντίοις εὐψυχότατοι ἂν εἶεν, καὶ πρὸς τὸ ἐπιχειρεῖσθαι ἀσφαλέστατοι II, 20. ξυνανέπειθε τοῦ ταῖς ναυσὶ μὴ ἀθυμεῖν ἐπιχειρήσειν πρὸς τοὺς Ἀθην. IV, 202. 224. τοῖς πολεμίοις ἐνορῶν ἐπιχειροίη II, 212.

θὲν κακόπαθήσαντες IV, 324. τὰ τῶν ξυμμάχων ἠργυρολόγησεν ἐς τὸ ναυτικὸν, ad classem comparandam V, 7. ἐς τὰ μάλιστα ξένος ὢν V, 13. τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐς ὀψὲ V, 33. ἐπὶ ξύλα ἐς μηχανὰς παρέπεμψαν τῶν νεῶν τινας ἐς Ἀσίνην III, 20. ἐς ἄνδρας ἑξήκοντα III, 72. τὰς διαφορὰς ἐς αὖθις ἀναβαλώμεθα III, 92. ἐς χεῖρας ἦεσαν III, 107. — ὅπερ ὑμεῖς ἐς Λακεδαιμονίους πεπόνθατε, quod vobis erga Lacedaem. accidit IV, 22. μετὰ τοῦ ἐς τὰ ἄλλα θαρσεῖν IV, 103. καταλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τὰς ἀρχὰς, ἐς τὴν νῦν πόλιν οὖσαν ξυνῴκισε πάντας II, 28. ἃ ἡ φύσις ἀεὶ ἐβούλετο, ἐξηλέγχθη ἐς τὸ ἀληθὲς II, 265. ἐς πλῆθος τριήρεις ἐγένοντο, abunde I, 24. ἐς τόδε, pro μέχρι τοῦδε I, 95. ἐς τύχας, πρὸς πολλῷ δυνατωτέρους ἀγωνιζόμενοι, καταστῆναι, incertos fortunae casus subire I, 96. Herod. V, 106. ἐς ἀκρόασιν ἀτερπέστερον φανεῖται, de Historia I, 34. ἐς ἀεὶ, ibid. vid. ἀεί. ἐσαεὶ Lucian. & Pindar. Ol. 11, 10. vid. εἰς.

ἐσάγω. προειπόντες ἐς τὴν νῆσον ἐσάγειν σῖτον τὸν βουλόμενον &c. III, 41.

ἐσακούω. ὅπως σφίσιν ὅτι μεγίστη πρόφασις εἴη τοῦ πολεμεῖν, ἢν μή τι ἐσακούωσι, si nulla in re sibi morem gerere voluissent I, 174. II, 177. III, 231 &c.

ἐσβαίνω. ἐς τὰς ναῦς ἐσβήσεσθαι I, 132. & alibi. ἐμβαίνω Th. Magist.

ἐσβάλλω. ὁ στρατὸς ἐσεβεβλήκει II, 312. ἐς Ἀττικὴν ἐσέβαλλον IV, 198. Herodot. I, 15. τὸ ἀργύριον ἐσβαλόντες ἐς ἀσπίδας ὑπτίας IV, 316. V, 48. ἐλέχθη ὡς φάρμακα ἐσβεβλήκοιεν ἐς τὰ φρέατα II, 71.

ἔσβασις. ἀποκτείνουσιν αὐτῶν ἐν τῇ ἐσβάσει πλείστους, οὐκ ἐπισταμένους νεῖν IV, 219.

ἐσβατός. — πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν ἐσβατὸν τῇ ἡμετέρᾳ τόλμῃ καταναγκάσαντες γενέσθαι II, 62. om. Steph.

ἐσβολή. ὅτε ἡ ἐσβολὴ ἔμελλε ἔσεσθαι II, 26. ἐσβολὴν ποιησάμενος τῇ πόλει V, 48. & saepius alibi.

ἐσδρομή. ὀλίγους τινὰς ἐν τῇ ἐσδρομῇ ἀπολέσας, τὴν πόλιν περιεποίησε II, 42.

ἐσέρχομαι. οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐσελθεῖν ἐπὶ τούτῳ (τῷ ἱερῷ) ἔφασαν, ἀλλ' ἵνα &c. III, 145.

ἐσηγέομαι. οἱ Συρακούσιοι, Ἑρμοκράτους τοῦ στρατηγοῦ ἐσηγησαμένου οὐκέτι ἐβούλοντο διακινδυνεύειν IV, 158.

ἐσήγησις. ᾐτιῶντο τὴν ἐσήγησιν τοῦ παντὸς, hoc est, τὸ εἰσηγήσασθαι προχωρῆσαι τοῖς Ἀργείοις III, 250.

ἐσηγητής. — ποριστὰς ὄντας καὶ ἐσηγητὰς τῶν κακῶν τῷ δήμῳ V, 76.

ἐσίημι. — οὐδ' ἐσιέναι ἔφασαν κατὰ δύναμιν περιόψεσθαι οὐ-

ἑτοιμάζω. ἀργύριον ῥητὸν ἑτοιμάζειν II, 14. parare. ἔπρασσον ὅπως ἑτοιμάσαιντο τὴν τιμωρίαν, ἣν δέῃ I, 82. ἡτοιμάζετο ὡς ἐπὶ τὰς Σίφας ἀπαντησόμενος III, 115.

ἕτοιμος. πάντα πρὸς τὸ παραχρῆμα περιδεὲς ἕτοιμοι ἦσαν εὐτακτεῖν V, 5. 6. 147. III, 123. τὴν Βρασίδου γνώμην ὁρῶντες ἑτοίμην, animum propenſum III, 182. ἐπεὶ ἕτοιμα αὐτοῖς τὰ τῆς παρασκευῆς ἦν IV, 103. τοῖσδε ἀεὶ ἐφ' ὑμᾶς ἑτοίμην διὰ τὸ πλῆθος ὁδὸν εἶναι IV, 134. διὰ τὸ ἑτοίμην ὑπεῖναι ἐλπίδα ἀντιτυχεῖν ἐπικουρίας IV, 135. in promtu ſpes eſt. & ἀταλαίπωρος τοῖς πολλοῖς ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας καὶ ἐς τὰ ἕτοιμα μᾶλλον τρέπονται I, 32. ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν ἕτοιμα ἦν, res pro facultate paratae II, 7.

ἑτοιμότερος. οὐ τοῖς ἄρχειν βουλομένοις μέμφομαι, ἀλλὰ τοῖς ὑπακούειν ἑτοιμοτέροις οὖσι III, 89.

ΕΥ. εὖ. τὸν εὖ καὶ κακῶς δρῶντα ἐξ ἴσου ἀμυνούμεθα III, 92. — ἐνδείκνυσθαι ὅτι καὶ εὖ καὶ κακῶς οἷός τε ἐστὶν αὐτὸν ποιεῖν V, 126. ἕως ἂν τὸν πόλεμον εὖ θῶνται V, 129. πρὸς ταῦτα βουλεύεσθε εὖ III, 130. — αὐτοὶ δὲ ἐκ τοῦ εὖ εἰπεῖν τὸ παθεῖν εὖ ἀντιλήψονται II, 228.

εὐαποβατωτέραν νῆσον III, 49.

εὐαποτείχιστος. ὅπως μὴ δι' ἐλάσσονος εὐαποτείχιστοι ὦσιν, ἢν ἄρα σφάλωνται IV, 117.

εὐβουλία. ἕως ἔτι αὐθαίρετος ἀμφοτέροις ἡ εὐβουλία I, 112. νομίζω δύο τὰ ἐναντιώτατα εὐβουλίᾳ εἶναι, τάχος καὶ ὀργὴν II, 231.

εὔβουλος. πολεμικοὶ καὶ εὔβουλοι διὰ τὸ εὔκοσμον γ. I, 119.

εὐδαιμὸν. τὸ εὔδαιμον, τὸ ἐλεύθερον κρίναντες, felicitatem eſſe libertatem II, 66. οἱ πρεσβύτεροι τῶν εὐδαιμόνων I, 11. vid. Annotat.

εὐδαιμονία. μεγίστη ἐγένετο (Odryſarum imperium) χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ, earum rerum copia, quae homines beatiores faciunt II, 159.

εὐδοκιμέω. κατὰ τὴν ἀξίωσιν, ὡς ἕκαστος ἔν τῳ εὐδοκιμεῖ, ἀπ' ἀρετῆς προτιμᾶται. Marg. τινι. pro dignitate, ut quiſque in aliqua re excellit II, 56.

εὐδοξοτάτην καὶ ἐλευθέραν πόλιν νεμόμεθα I, 118.

εὔελπις. ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες I, 98. IV, 42. V, 7. εὔελπις χωρῆσαι τοῖς ἐναντίοις III, 15.— οὐδὲ ἰσχὺς βέβαιον, διότι καὶ εὔελπι, quod bona ſpe compleat III, 91. vid. Aretaeum 49, 2. Clem. Alex. 162, 51. Plato, ὑμᾶς χρὴ εὐέλπιδας εἶναι πρὸς θάνατον. Diodor. 568 d.

εὐεπίθετος. ἡμῖν ἂν εὐεπίθετος εἴη ἡ παρασκευὴ αὐτῶν, βραδεῖα προσπίπτουσα, facile invadenda IV, 58.

19. τὸν σκοπὸν Schol. quasi ἔννοιαν legisset. ἡ εὔνοια παραπολὺ ἐποίει τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους, hoc est, εὐνοϊκῶς εἶχον: hominum benevolentia longe maior ad Lacedaemonios inclinabat II, 15. εὔνοια πίστιν βεβαιοῖ II, 187.

εὐνομέω. — ἐκ παλαιτάτου εὐνομήθη, καὶ ἀεὶ ἀτυράννευτος ἦν I, 28. Aeschin. οἰκίαν εὐνομουμένην. εὐνομήθησαν, Herod. I, 66.

εὐνομία. ἐχώρησαν ἐς ἐλευθερίαν, τὴν ὕπουλον εὐνομίαν οὐ προτιμήσαντες, reipublicae recte administrandae formam V, 98. Pindar. Ol. IX. ἑ. λέλογχεν ὀπόεντα.

εὔνους. τὸ ἐχυρὸν τοῖς ξυναγωνιουμένοις οὐ τὸ εὔνουν τῶν ἐπικαλεσαμένων φαίνεται, ἀλλὰ &c. III, 347. 129. τοῖς Ἀθηναίοις εὖνοι ἦσαν πλὴν καθόσον &c. IV, 136.

εὐξυνετώτερον ταῖς ξυμφοραῖς οἱ αὐτοὶ προσφέροιντο (σώφρονες ἄνδρες) III, 28.

εὐοργήτως τῷ πολέμῳ προσομιλήσας I, 169. moderate se gerens. εὐοργητότερα Galen. Exeg. in Hippocrat. cum Schol. Thucyd. εὐτροπώτερα exponit. Clem. Alex. 302, 28.

εὐορκέω. — ἔφασαν — θεῶν πίστεις ὀμόσαντες, οὐκ ἂν εὐορκεῖν προδιδόντες αὐτοὺς III, 251.

εὔορκος. εὔορκον εἶναι, προσθεῖναι καὶ ἀφελεῖν ὅ, τι ἂν δοκῇ III, 249. 236. Pindar. Ol. II, εὐορκίαις ἔχαιρον.

εὐπαρεσκευάζοντο τὰ πολέμια I, 30.

εὐπορέω. χρυσὸν καὶ ἄργυρον κέκτηνται, ὅθεν ὁ πόλεμος εὐπορεῖ IV, 57. Ulpian. in Dem. 335, 2. 351, 2.

εὐπορία. — πόλεμος, ὑφελὼν τὴν εὐπορίαν τοῦ καθ' ἡμέραν &c. II, 288. εὐπορία ἦν ναῦς ποιεῖσθαι, ξύλων ὑπαρχόντων III, 77.

εὔπορος. οὐκ εὔπορον ἦν διϊέναι ἄνευ ἀγωγοῦ III, 116. D. Halic. 650, 1. διὰ τὸ εὔπορον τῆς ἐλπίδος τοῦ βασιλέως μισθοῦ V, 74. alicubi εὐπόρως εἶχον τὰ κατὰ τὸ στρατόπεδον.

εὐπορώτατος. πόλιν τοῖς πᾶσιν εὐπορωτάτην καὶ μεγίστην ᾠκήσαμεν II, 95.

εὐπορωτέραν τῆς στρατιᾶς τὴν κατὰ θάλασσαν ἔφοδον τῆς κατὰ γῆν οὖσαν I, 132. Diodor. βελῶν 353 b.

εὐπραγία. δείσαντες μὴ ταραχὴν σφίσιν ἐν εὐπραγίᾳ ποιήσῃ IV, 322. εὐπραγίαις ἐξυβρίζομεν I, 118. Pindar. ἐπὶ ἀπροσδοκήτῳ εὐπραγίᾳ πάλιν αὖ ἀναῤῥωσθέντες IV, 249. ἐπιπλεῖστον ἄριστον διασώσασθαι τὴν εὐπραγίαν III, 278.

εὐπραξία. εἴωθε αἷς ἂν (πόλεσι) ἀπροσδόκητος εὐπραξία ἔλθῃ, ἐς ὕβριν τρέπειν II, 225.

εὐπρεπείᾳ λόγου, καὶ γνώμης μᾶλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύος, specioso verborum praetextu, & consilii aggressione II, 185. IV, 51.

ἡμίεργα. ἔστιν ἃ καὶ ἡμίεργα, τὰ δὲ καὶ ἐξειργασμένα κατελείπετο IV, 177. D. Halic. 246, 21. Aristot. Oeconom. II.

ἥμισυς. οἱ ἡμίσεις ἀπώκνησάν πως II, 197. τὸ ὕψος ἥμισυ ἐτελέσθη οὗ διενοεῖτο I, 132.

ἡμιτέλεστος. τὰ ἡμιτέλεστα τῶν τειχῶν II, 177.

ΗΝ. ἤν τι ξυμβαίνωσι II, 11. semper μετὰ ὑποτακτικοῦ inquit Th. Magister. Noster alicubi ἤν τε εἶεν.

ἡνίκα ξυνεσκόταζεν IV, 298.

ΗΠ. ἠπιώτερος. τὰ ἀπὸ τῶν θεῶν ἐλπίζειν ἠπιώτερα ἕξειν IV, 302. II, 87.

ΗΣ. ἧσσα. διὰ τὸ καταπεπλῆχθαι τῇ ἥσσῃ IV, 296. II, 330.

ἡσσάομαι. ἐνόμιζον ἡσσᾶσθαι εἰ μὴ πολὺ ἐνίκων IV, 228. εἴπως ἡσσηθεῖεν τοῦ παρόντος δεινοῦ III, 58. — τὴν γνώμην αὐτῶν οὐχ ἡσσῆσθαι IV, 114. V, 100. ἀκοῆς ἡδονῇ ἡσσώμενοι II, 224.

ἥσσων. ἐγένετο ἱππομαχία, ἐν ᾗ ἀξιοῦσιν ἑκάτεροι οὐχ ἥσσους γενέσθαι III, 107. οὐδενὸς ἥσσων γνῶναι τὰ δέοντα II, 88. ξυμφοραῖς ἧσσον ἑτέρων εἴκομεν I, 118. οὐχ ἧττον IV, 187. Marcellin. ἀληθείας ἥσσων, veritati cedens.

ἡσυχάζω. ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν ἐπέκειτο II, 74. ἡσύχαζε τῷ στρατῷ, cum exercitu conquievit II, 319. Ἑλλὰς — ἡσυχάσασα I, 20. ἡσυχαζουσῶν τῶν νεῶν I, 70. ἀνδρῶν σωφρόνων μέν ἐστιν, εἰ μὴ ἀδικοῖντο, ἡσυχάζειν, ἀγαθῶν δὲ &c. I, 166.

ἡσυχία ἦν, καὶ ἔφοδοι παρ' ἀλλήλους, a bello cessatum &c. III, 261. καθ' ἡσυχίαν ἐσώθησαν, per otium evaserunt III, 320.

ἥσυχος. διὰ τὸ ξύνηθες ἥσυχον IV, 57. vid. ἥδομαι.

ἡσυχαίτερα cit. Th. Magister.

ΗΤ. ἧττον. vid. ἥσσων.

Θ.

ΘΑ. θάλασσα. ἐμπειρία τῆς θαλάσσης IV, 202. τὴν εἰκοστὴν τῶν κατὰ θάλασσαν ἀντὶ τοῦ φόρου τοῖς ὑπηκόοις ἐποίησαν IV, 216. ἧσσον ἐλύπουν ἐκ θαλάσσης III, 78. ἀποστέλλειν τὴν θάλασσαν ὁ σεισμὸς — ἰσχυρότατος II, 301. τῆς θαλάσσης ὡς ἀνθεκτέα ἐστὶν εἰπεῖν I, 131.

θαλασσεύω. νῆες — διάβροχοι, τοσοῦτον χρόνον ἤδη θαλασσεύουσαι IV, 189. utitur alicubi Basilius.

θαλασσοκρατούντων ἐπιπλέον ἤδη ναυσὶ IV, 252. θαλασσοκράτορες D. Halic. 10, 1. Xenophon 443 a. Diodor. 183, & Noster V, 95.

θάμβος. τόλμης τε θάμβει, καὶ ὄψεως λαμπρότητι περιβόητος ὁ στόλος IV, 52. Pindar. θάμβει δυσφόρῳ τερπνῷ τε μιχθείς.

θάνατος. — ἐπιτρέψαι περὶ σφῶν πλὴν θανάτου III, 79. vid. ζημία. θανάτου δίκη κρίνεσθαι II, 254. vid. ἰδέα.

θαρσαλέος. ἐν τῷ θαρσαλέῳ εἶναι II, 78. τῇ γνώμῃ θαρσα-

I.

ξουσι I, 49. planum facere. περὶ τοῦ παντὸς λόγου ἐς ἡμᾶς καθεστῶτος δηλῶσαι I, 103. οὐδ' αὖ πρῶτοι τοῦ τοιούτου ὑπάρξαντες, ἀλλ' ἀεὶ καθεστῶτος, τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι, natura constitutum I, 109. τῆς ἀρχῆς ἀπόδειξιν ἔχει, ἐν οἵῳ τρόπῳ κατέστη, id est, ἐγένετο I, 137. ἡ πόλις παρὰ τὸ καθεστηκὸς ἐδουλώθη I, 138. καθισταμένοις ὧν ἔδει ἐνιαυτὸς οὐ διετρίβη I, 173. καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν I, 184. (πολέμου) εὐθὺς καθισταμένου I, 3. II, 175. καθιστάμενοι ἐς τὴν ἀρχὴν V, 107. οὐκ ἂν ἀντὶ πόνου χάρις καθίσταιτο III, 128. ἀπαγαγὼν τὸ ὀργιζόμενον τῆς γνώμης, ἐς τὸ ἠπιώτερον καταστῆσαι II, 87. ἐγγυτέρω καταστῆσαι Ἀθηναίοις τὸν φόβον περὶ τῆς θαλάσσης II, 145. ἐς τὰ κοινὰ πάντων πάτρια καταστῆσαι II, 266. ὅταν τὴν ἐπιστήμην ἐς τὸ ἴσον καταστήσωμεν I, 168. cum assecuti fuerimus. πάλιν αὐτὸν καταστήσειν ἐς τὸ τεῖχος σῶν καὶ ὑγιᾶ II, 216. ἀνέλπιστον καταστῆσαι τοῖς ἀποστᾶσιν, ὡς οὐκ ἔσται μεταγνῶναι, omnem spem tollere iis, qui defecerint, ut nullus ipsorum poenitentiae locus detur II, 238. ita alibi saepissime.

κάθοδος. ἐγένετο ἀπὸ ταύτης τῆς πράξεως ἀδεεστέρα ἡ κάθοδος II, 338. τὴν ἑαυτοῦ κάθοδον ἐς τὴν πατρίδα ἐπιθεραπεύων V, 72. ἢν αὐτῷ ἄδειάν τε καὶ κάθοδον ποιήσωσιν V, 118. 124.

καθόσον. προσῆγε τῷ τείχει, καθόσον πρὸς τὴν πόλιν αὐτοῦ ἑώρα IV, 233. καθόσον τὶ ὑμῖν τῆς ἡμετέρας πολυπραγμοσύνης ξυμφέρει IV, 135. τοῖς Ἀθηναίοις εὔνοι ἦσαν, πλὴν καθόσον &c. IV, 136. D. Halic. 413, 17.

καθότι. οὐκ ἔχοντες ἐλπίδα καθότι χρὴ ἀμυνομένους σωθῆναι III, 55. ποιεῖσθαι τοὺς λόγους καθότι ἔσται ἡ κατάλυσις τοῦ πολέμου III, 175. 176.

καθύπερθε, ex locis superioribus III, 299.

καθυπέρτερος. δοκοῦντες τῇ παρούσῃ εὐτυχίᾳ καθυπέρτεροι γενήσεσθαι III, 226. ἀπὸ τῶν παρόντων πολὺ σφῶν καθυπέρτερα τὰ πράγματα εἶναι IV, 264. Xenoph. Apom. IV. Herodot.

καί. οὐ μέντοι πολλοῦ γε χρόνου ἠδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκνικῆσαι I, 7. ὕστερος ἔτι καὶ τῶν Τρωϊκῶν γενόμενος (Ὅμηρος), ibid. καὶ δεινὸν εἰ τοῖσδε ἀπὸ τῶν ἐνσπόνδων ἔσται πληροῦν τὰς ναῦς, καὶ προσέτι καὶ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, καὶ &c. I, 53. ἐπιέζοντο, καί τινες καὶ ἀπέθνησκον, etiam, I, 176. καίπερ III, 16. 62. vid. Corinthum p. 151. καίτοι III, 87. IV, 20. I, 17. 121.

καινός. ἐτείχισαν τὴν πόλιν ἐκ καινῆς, a fundamentis denuo excitatam II, 306. τὸ καινὸν τοῦ πολέμου II, 211.

καινότης. μετὰ καινότητος λόγου ἀπατᾶσθαι ἄριστοι II, 223.

καινόω. ἐστασίαζε τὰ τῶν πόλεων, καὶ τὰ ἐφυστερίζοντά που,

καταῤῥάσσω. τὸ στράτευμα νικηθὲν κατηράχθη ἐς τὰ τειχίσματα IV, 184.

καταῤῥέω. οἱ μὲν εὐθὺς διεφθείροντο, οἱ δὲ ἐμπαλασσόμενοι κατέῤῥεον IV, 318.

καταῤῥήγνυμι. τὸ οἴκημα, λαβὸν μεῖζον ἄχθος, κατεῤῥάγη III, 170.

κατασκαφή. τὴν ζημίαν καὶ τὴν κατασκαφὴν ἐπέσχον, a mulcta irroganda & ab aedibus diruendis abstinuerunt III, 305.

κατασκέψασθαι εἴτι ναυτικόν ἐστι καθειλκυσμένον IV, 80. κατεσκέψαντο τὴν πόλιν &c. IV, 81. contemplati sunt.

κατασκευάζομαι. τῆς Ἀντάνδρου ὑπὸ τῶν Μιτυληναίων μελλούσης κατασκευάζεσθαι III, 111. κελεύοντες ἄλλην ναυμαχίαν βελτίω κατασκευάζεσθαι II, 135.

κατασκευή. — ὅσα ὑφαντὰ καὶ λεῖα, καὶ ἡ ἄλλη κατασκευὴ II, 158. οὐδεὶς, οὔτε τὰ περὶ τὸ σῶμα ὅπλοις ἐξήρτυται, οὔτε τὰ ἐν τῇ χώρᾳ νομίμοις κατασκευαῖς IV, 31. σημείοις καὶ κατασκευαῖς πολυτελέσι χρησαμένων IV, 50. ἀνειληφότες τὰς κατασκευὰς μετὰ τὰ Μηδικὰ II, 30.

κατασκήπτω. κατέσκηπτε (τὸ κακὸν) ἐς τὰ αἰδοῖα, καὶ ἐς ἄκρας χεῖρας &c. II, 75. D. Halic. 118, 26. Ioseph. 1315. ἐνέσκηψε Herodot. I, 106.

κατασκοπαῖς χρωμένους ὁπόσοι τε ἐσμὲν, καὶ ἐν ᾧ χωρίῳ IV, 59. ἦλθον ἐς τὴν κατασκοπὴν τῶν χρημάτων IV, 74. 69.

κατάσκοπος. ἱππεῖς κατάσκοποι τῶν Συρακουσίων IV, 101. κατασκόπους τινὰς πέμψαι III, 44.

κατασπέρχω. — ἔργῳ μὲν βραχὺ ὂν, ὄψει δὲ καὶ ἀκοῇ κατασπέρχον, aspectu &c. terrorem vobis incutere III, 189. Ioseph. 1167. Homer. ἐπισπέρχον. Sophocl. περισπερχὲς πάθος. Herodot. I, 32, σπερχθείς.

καταστρέφω. — ὡς ἐξὸν αὐτοῖς τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ καταστρέψασθαι, δώροις πεισθέντες ἀποχωρήσειαν III, 95.

καταστροφή. ἐκδήμους στρατείας ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν ἐπ' ἄλλων καταστροφῇ ἐξῄεσαν I, 26.

καταστρώματα IV, 238.

κατασχέω. ἱκανὸς ἐγένετο κατασχεῖν τὸν ὄχλον V, 132. ἔλεγον νῦν μὲν πλεῖν αὐτὸν καὶ μὴ κατασχεῖν τὴν ἀναγωγὴν, ἐλθόντα δὲ κρίνεσθαι IV, 47. vid. κατέχω. ἐπετήρουν τοὺς Ἀθην. οἱ κατασχήσουσιν, observabant quonam appulsuri essent.

κατατίθημι. τὸ ἀργύριον ὃ εἶχον ἅπαν κατέθεσαν, ἐσβαλόντες ἐς ἀσπίδας ὑπτίας IV, 316. πρὸ αἰσχροῦ τινος, ξυμφορᾶς μετρίως κατατιθεμένης, διαλλαγῶμεν III, 30.

κατατραυματίζω. κατατετραυματισμένοι ἦσαν πολλοὶ, ἐν

κωλύω. μηδὲ χρυσοῦ μηδὲ ἀργύρου δαπάνη κεκωλύσθω I, 181. οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύει ἐν ταῖς σπονδαῖς, οὔτε τόδε I, 208. vid. Var. Lect. ἐν τούτῳ κεκωλύσθαι ἐδόκει ἑκάστῳ τὰ πράγματα, ᾧ μή τις αὐτὸς παρέσται II, 15.

κώπηρες. — μὴ μακρᾷ νηῒ, ἄλλῳ δὲ κωπήρει πλοίῳ III, 174. agn. Suidas II, 366.

Λ.

ΛΑ. λαγχάνω. σφῶν αὐτῶν κληρούχους τοὺς λαχόντας ἐξέπεμψαν, facta sortitione II, 243. τὸ εὐτυχὲς, οἳ ἂν εὐπρεπεστάτης λάχωσιν τελευτῆς II, 67.

λαμβάνω. ἐπειδὴ καιρὸς ἐλάμβανε II, 53. οἱ στρατιῶται ἐκ πολλοῦ ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὴν ἀξίωσιν ταύτην εἰλήφεσαν, μηδένα ὄχλον Ἀθηναῖοι ὄντες Πελοποννησίων νεῶν ὑποχωρεῖν II, 141. — τὸν νόμον ὄντα, λαμβάνειν μᾶλλον ἢ διδόναι II, 159. λαβόμενοι τῶν ὀρῶν, διαφεύγουσιν, occupatis montibus II, 205. ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ, οἶκτον σώφρονα λαβόντας II, 257. τοὺς Ἀθηναίους ἰδόντας ταῦτα γιγνόμενα θάρσος ἔλαβε II, 149. λάβετε αὐτοὺς μὴ πολεμίως III, 26. χαλεπὸς ἦν ἐς τοὺς περὶ τῶν μυστικῶν τὴν αἰτίαν λαβόντας IV, 93. V, 17. σωφροσύνην λαβοῦσαι αἱ πόλεις, καὶ ἄδειαν τῶν πρασσομένων &c. V, 98. τῇ ὄψει τοῦ θαρσεῖν τὸ πλεῖστον εἰληφότες III, 54. τὸ κήρυγμα πρὸς τὸν φόβον δίκαιον εἶναι ἐλάμβανον, prae metu edictum aequum esse censebant III, 157. τειχίζεται καὶ ἤδη ὕψος λαμβάνει I, 128. τὴν πόλιν βίᾳ οὐχ οἷοί τε ἔσονται λαβεῖν III, 102. ὅταν καιρὸν λάβωσιν ἑκάστου, οὐκ ἀνιᾶσιν IV, 133. τὸ θεαθὲν πιστότερον ὄψει λαβόντες ἢ τὸ ἀκουσθὲν II, 223.

λαμπρᾶς νίκης γεγενημένης IV, 263. γενομένου Ἁρμοδίου ὥρᾳ ἡλικίας λαμπροῦ IV, 85. λαμπρὸς ἄνεμος Herodot. II.

λαμπρότατα πράξαντες, τὰ δεινότατα κινδυνεύομεν παθεῖν II, 258. Παυσανίαν καὶ Θεμιστοκλέα, λαμπροτάτους τῶν Ἑλλήνων I, 196.

λαμπρότης. ὁ στόλος ὄψεως λαμπρότητι περιβόητος ἐγένετο IV, 52. vid. λυπηρός. ἀπὸ οἵας λαμπρότητος καὶ αὐχήματος, ἐς οἵαν τελευτὴν ἀφῖκτο IV, 303. τὰς τιμὰς καὶ λαμπρότητας ἀκινδυνοτέρας ἔχειν τὴν εἰρήνην III, 90.

λαμπρύνομαι. ὅσα ἐν τῇ πόλει χορηγίαις ἢ ἄλλῳ τῳ λαμπρύνομαι, τοῖς ἀστοῖς φθονεῖται φύσει IV, 28. φαιδρύνεται Hesych. Herodot. I, 42.

λαμπρῶς ἐπικείμενοι IV, 294. D. Halic. 583, 11. λαμπρῶς ἐλέγετο, aperte V, 102. 115.

λαμυρὰ πηγὴ, ἡ καθαρὰ καὶ ἡδεῖα Thom. Magister. modum excedens impudentia, magnitudine; λαμυρὰν θάλασσαν, velut ἤλιθα πολλὴν Etymolog.

γοις περιωσθῶμεν ἐν ὑμῖν, neque propter iſtorum orationem apud vos repulſam feramus. ἁμαρτανομένων λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες προκαλύμματα γίγνονται II, 270. ἀπὸ ξυγκειμένου λόγου, ex compoſito V, 151. vid. ἄξιος. λόγους ἐποιοῦντο ξυμβατικοὺς IV, 165. μὴ πρὸς τὸν δῆμον λόγους εἶναι, neque ad populum verba facienda III, 247. ἐπειδὴ ἀπὸ τῶν ἔργων καὶ τῶν λόγων παρεσκεύαστο ἀμφοτέροις III, 97. IV, 23.

λοιπός. τοῦ ἱεροῦ οὔτε ἀδικῆσαι ἔφασαν οὐδὲν, οὔτε τοῦ λοιποῦ ἑκόντες βλάψαι, in poſterum III, 145. ἐς τὸ λοιπὸν II, 235. εὐθὺς τῶν λοιπῶν εἴχοντο V, 101. D. Matth. καθεύδετε τὸ λοιπὸν, ita vertendum: *Sleep ye on ſtill?* ut conſtet ſenſus.

λόφος. ἐχόντων τῶν πεζῶν λόφον ἑκατέρωθεν III, 184. Pindar.

λοχισθέντες, inſidiis excepti III, 352.

λοχμώδη ὁδὸν II, 327.

ΛΥ. λύγξ τοῖς πλείοσιν ἐνέπιπτε κενὴ II, 73. Thom. Magiſter in λύζω.

λυμαίνομαι. — μαντικὴν καὶ χρησμοὺς, καὶ ὅσα τοιαῦτα μετ' ἐλπίδων λυμαίνεται III, 344. pro *inſultare* apud Herodot.

λυπέω. λῃσταὶ τὴν Λακωνικὴν ἧσσον ἐλύπουν ἐκ τῆς θαλάσσης III, 78. οἱ ἱππῆς ἥκιστα ἔμελλον ἐν τῷ ἔργῳ λυπήσειν IV, 104. πρὸς τὰς ξυμφορὰς γνώμῃ ἥκιστα λυποῦνται II, 96. D. Halic. 486, 35.

λύπη ἐρωτικὴ IV, 92.

λυπηρός. ἡ τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει II, 58. λυπηρὰς τῇ ὄψει ἀχθηδόνας προστιθέμενοι II, 57. λυπηροὺς τοῖς ξυμμάχοις γενομένους I, 108. εἶδα τοὺς τοιούτους, ὅσοι ἔν τινος λαμπρότητι προέσχον, ἐν τῷ κατ' αὐτοὺς βίῳ λυπηροὺς ὄντας IV, 29.

λύσιν. — ὑπειπόντα οὐκ εἶναι λύσιν τῶν δειμάτων πρὶν ἂν &c. II, 169.

λυσιτελέω. πρὸς τὸ λυσιτελοῦν καθίστασθαι IV, 132. D. Halic. 445, 42.

λύτρα ἀνδρῶν αἰχμαλώτων λαβὼν IV, 11. D. Hal. 227, 40. Thom. Magiſter.

λύω. ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς λυθεὶς III, 208. τὰ ἐψηφισμένα μὴ λύειν IV, 26. λελύσθαι τὰς σπονδὰς III, 34. I, 112.

ΛΩ. λωφέω. τάχ' ἂν λωφήσειαν (αἱ ξυμφοραὶ) IV, 305. Aeſchyli Schol. 6. Sophocl. 5. ἀπὸ νόσου μεγάλης καὶ πολέμου βραχύ τι λελωφήκαμεν IV, 22. Ioſeph. 303. 998. Chryſoſtom. D. Halic.

λώφησιν τοῦ πολέμου III, 121. Il. φ', 292. D. Halic. 598, 6. Schol. Apollon. II, 487.

M.

MA. μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον

μέν. ἡ μὲν οὖν ἐπιβουλὴ τοιαύτη παρεσκευάζετο III, 114. Ἀττικισμὸν βουλόμενοι μὲν καὶ ἀεὶ III, 199. μὲν γὰρ III, 299. μὲν ἂν IV, 192. μὲν νῦν, Herodot. I, 4.

μενετός. τοῦ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μενετοὶ I, 203. cit. Th. Magister: μενετὸς, inquit, ὁ δυνάμενος μένειν. μεν. θεοὶ, exp. μόνιμοι, βέβαιοι Schol. Ariſtophan. hic, moram non patiuntur. vid. μένω.

μέντοι. οὐ μέντοι πολλοῦ γε χρόνου ἠδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκνικῆσαι I, 7. οὐ μέντοι ἀξιοῦν γε εἴργεσθαι III, 117. Diodor. 512 a. τούτων ἐγὼ ἤδη μὲν ἂν εἶχον ὑμῖν ἕτερα ἐπιστέλλειν, οὐ μέντοι χρησιμώτερά γε IV, 192. ἐμοὶ μέντοι δοκεῖ σαφέστατον εἶναι &c. V, 136. Aelian. X, 6. pro μὲν δὴ D. Hal. 675, 2.

μένω. μένειν ἐν τῷ ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ V, 110. μενεῖν κατὰ χώραν τὰ πράγματα III, 114. οὐκ εἰώθασι μένειν τοὺς ἐπιόντας III, 220. in pugna.

μέρος. ἐν μέρει, per vices V, 150. D. Halic. 506, 5. σῖτον ἠροῦντο κατὰ μέρος III, 41. — τοῦ πάθους, ὃ διὰ τὴν ὕλην μέρος τι ἐγένετο III, 48. ἐν ᾧ μέρει εἰσὶν ἑκόντες εἶναι, in parte agri III, 146. τεμόντες τῆς Ἐπιδαυρίας ὡς τὸ τρίτον μέρος III, 294.

μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους I, 165. μεσόγειον Diodor. 19 b.

*μέσος πολίτης IV, 85. vid. Annotat. πρίν τι ἀνήκεστον διὰ μέσου γενόμενον ἡμᾶς καταλαβεῖν, interea III, 30. ὑπὸ τῶν διὰ μέσου κωλυθέντες, qui ſe interpoſuerunt V, 115. ἔτη Χρυσὶς τοῦ πολέμου τοῦδε ἐπέλαβεν ὀκτὼ, καὶ ἔνατον ἐκ μέσου III, 200. πρὸς τὰς μεγίστας γοῦν καὶ ἐλαχίστας ναῦς τὸ μέσον σκοποῦντι I, 19. III, 123.

μεσόω. τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους μεσοῦντος III, 295. Herodot. III, 104. μεσάζων Diodor. 20 a.

μέσως. — ὥστ' εἴ μοι καὶ μέσως ἡγούμενοι μᾶλλον ἑτέρων προσεῖναι αὐτὰ &c. mediocriter II, 89.

μετὰ καιροῦ ἢ ἐχθρὸν ἢ φίλον γίγνεσθαι IV, 131. οὐκ ἄξιον ὀνειδίσαι ὧν μὴ μετὰ νόμων ἥμαρτεν II, 262. μετὰ ὁτουοῦν τρόπου V, 42. μετὰ βεβαίου παρασκευῆς, ibid.

μεταβάλλω. οὔτε γὰρ ὅσια ἂν ποιοῖμεν μεταβαλλόμενοι, permutata ſocietate I, 101. δίαιταν μέλλοντες μεταβάλλειν II, 30.

μεταβολή. ὅσα ἐπὶ μεταβολῇ τις ἢ στρατιώτης ἢ ἔμπορος ἔχων ἔπλει, negotiationis gratia IV, 52. οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ζῆν ἔτι κινδυνεύεται, fortunae incerta commutatio eſt extimeſcenda II, 66. τῆς γῆς ἡ ἀρίστη ἀεὶ τὰς μεταβολὰς τῶν οἰκητόρων εἶχεν I, 5. ὁρῶν τὸ στράτευμα ἀθυμοῦν, καὶ ἐν μεγάλῃ μεταβολῇ ὂν IV, 304. 323.

μεταγνῶναι τὰ προδεδογμένα II, 227. D. Hal. 377, 12. II,

ξυῤῥάσσω. ἄδηλον ὂν ὁπότε σφ. αὐτοῖς ξυῤῥάξουσι, incertum erat quando inter se concursuri essent: conventuri V, 155.

ξυσκευάζω. ὅπως ξυσκευάσαιντο ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν οἱ στρατιῶται ὅτι χρησιμώτατα IV, 299.

ξυσκήνων. τῶν ξυσκήνων ἤδη ἀπιόντων ἐκκρεμαννύμενοι IV, 301. Xenophon Paed. II.

ξυσταδόν. τοιαύταις προσβολαῖς, καὶ οὐ ξυσταδὸν μάχαις IV, 314. συστάδην Ioseph. & D. Halic.

ξύστασις. πολὺν τὸν ἀγῶνα καὶ ξύστασιν τῆς γνώμης εἶχε IV, 292. alibi κατὰ ξυστάσεις γιγνόμενοι ἐν πολλῇ ἔριδι ἦσαν. vid. Ulpian. ad Demosth. στεφ. 362, 2.

ξυστελλόμενοι ἐς εὐτέλειαν, εἴπου τὶ ἐδόκει ἀχρεῖον ἀναλίσκεσθαι V, 9. D. Halic. 443, 35.

ξυστρατεύω. ἑνὶ ἀνδρὶ κοινώσας τῶν ἐν τέλει ξυστρατευομένων III, 300.

ξυστρεφόμενοι ἐν ἐπιχωρίῳ τάξει IV, 220. 223.

O.

O. ὁ. οἱ περὶ τὸν Θράσυλλον, Thras. & qui cum eo erant V, 168. οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν II, 109. οἱ δέ τινες τῆς αὐτῆς γνώμης τῷ Πειθίᾳ II, 276. οἱ πατέρες οἱ βασιλέως V, 28 &c.

ΟΔ. ὁδός. μετὰ Ἀθηναίων ἄδικον ὁδὸν ἰόντων ἐχωρήσατε II, 265. ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι ὁδοὶ τοῦ πολέμου I, 169. — ὁδὸς δὲ ἔνθεν τε καὶ ἔνθεν IV, 314. vid. ἡγεμών. ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε II, 163. ἐπιστάμεθα οἵᾳ ὁδῷ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ὅτι κατ' ὀλίγον χωροῦσιν ἐπὶ τοὺς πέλας I, 95.

ΟΘ. ὅθεν. τὰ τῶν ξυμμάχων, ὅθεν ἰσχύομεν, προσαπόλλυται I, 207. ἀπέπλευσαν ἐς τὴν ἤπειρον, ὅθενπερ ἀνηγάγοντο II, 284. ἐν ὀρύγματι ἐκαθέζοντο, ὅθεν ἐπλίνθευον τὰ τείχη III, 97. οὐχ ἕξειν ὅθεν ὁρμώμενοι ὠφελήσουσι τοὺς αὐτῶν III, 12.

ΟΙ. οἰκεῖος. ἐν τῇ οἰκείᾳ, καὶ ἐν τῇ τῶν πέλας III, 135. οἰκείᾳ ξυνέσει I, 195. σίτῳ οἰκείῳ καὶ οὐκ ἐπακτῷ χρῶνται IV, 38. ἢν γὰρ κρατήσομεν ταῖς ναυσὶν, ἐστί τῳ τὴν ὑπάρχουσάν που οἰκείαν πόλιν ἐπιδεῖν IV, 276. οἰκείου πολέμου ἀπαλλαγῆναι III, 94. ἑώρων οὕτως ἀλλήλους, ὡς ἐν σελήνῃ εἰκὸς τὴν μὲν ὄψιν τοῦ σώματος προορᾶν, τὴν δὲ γνῶσιν τοῦ οἰκείου ἀπιστεῖσθαι, amicum *ab hoste* non discernere IV, 246. ἐπιτρέψαντος Εὐρυσθέως τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὸ οἰκεῖον, Ἀτρεῖ, *propter necessitudinem* interpres I, 15.

οἰκειότερος. μηδὲν οἰκειοτέρᾳ ἀπολαύσει τὰ αὐτοῦ ἀγαθὰ γιγνόμενα καρποῦσθαι, ἢ καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων II, 58. τὴν πολεμιωτάτην γῆν οἰκειοτέραν ἤδη τῆς οὐ δι' ὀλίγου κεκτημένης θαλάσσης ἡγούμενοι IV, 292.

maiora appetunt, quod & in praesentia praeter opinionem res ipsis feliciter cesserit III, 27. Polyb. 11. Diodor. 753 c.

ὄρθιον ἑτέραν ἐπορεύοντο, alia ardua via iter fecerunt III, 298.

ὀρθός. — τῇ Πανάκτου καθαιρέσει, ὃ ἔδει ὀρθὸν παραδοῦναι, ob everſionem Panacti, quod ſtans traditum oportuerat III, 272. D. Halic. 303, 23. ἀνορθώσουσι Herodot. I, 19.

ὀρθόω. πλεῖστ' ἂν ὀρθοῖτο ἀδυνάτους λέγειν ἔχουσα τοὺς τοιούτους τῶν πολιτῶν II, 232. τὰ τῆς πόλεως ὀρθοῦσθαι IV, 18. Schol. Sophoclis 150.

ὀρθῶς καὶ δικαίως τοῖς πατρίοις νόμοις χρώμενοι III, 173. τὰ μὴ ὀρθῶς ἔχοντα II, 251. μετὰ τοῦ δρωμένου ἔτι καὶ στῆναι ἐλπὶς ὀρθῶς, — ſpes fore, ut adhuc recte ſtemus III, 343.

ὅρκιος. λέγοντες σφίσι τὰ ὅρκια εἶναι &c. ſe iurisiurandi religione obſtrictos eſſe IV, 82. Noſter ὁρκίους θεοὺς II, 110. D. Halic. 303, 19.

ὅρκους ποιήσασθαι III, 235. II, 293. πρὸς τῶν ὅρκων II, 113.

ὁρκώσαντες πίστεσι μεγάλαις μηδὲν μνησικακήσειν III, 110.

ὁρμάω. ἀδύνατον, ἀνθρωπείας φύσεως ὁρμωμένης προθύμως τὶ πρᾶξαι, ἀποτροπήν τινα ἔχειν II, 238. Diodor. 108 a. ὁρμώμενοι ἐξ αὐτοῦ, Meſſana; excurrentes III, 3. D. Hal. 366, 44. ἐς τὸν πόλεμον ὥρμα τοὺς Ἀθηναίους I, 178.

ὁρμὴ ἐπέπεσε περὶ στάσιν ἐκτειχίσαι τὸ χωρίον III, 7. ἐμπεσούσης Diod. 150 d. οὐκέτι διαφόρως, ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, οἰμωγῇ καὶ στόνῳ δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα IV, 295 &c.

ὁρμίζω. ὁρμισάντων ἔξω τοῦ ζεύγματος τὰ πλοῖα IV, 219. V, 145. ὥσπερ ἔμελλον ὁρμιεῖσθαι καὶ στρατοπεδεύεσθαι IV, 69.

ὀροφή. διελόντες τὴν ὀροφὴν III, 73. Diodor. 42 b.

ὀῤῥωδία. τὰ δεινὰ ἐν ὀῤῥωδίᾳ ἔχειν II, 142. δεδιὼς τὴν τῶν στρατιωτῶν ὀῤῥωδίαν II, 141. Euripid. Phoeniſ.

ὀῤῥωδῶ. ἧσσον ἑτέρων περὶ τῷ ἐμαυτοῦ σώματι ὀῤῥωδῶ IV, 18. εἰ ὀῤῥωδεῖς τὸ ἀναψηφίσαι IV, 25. D. Hal. 202, 36. Ariſtoph. Pl. 122 B. 1143. quaſi circa ὄῤῥον, os ſacrum, ſudo. vid. Euſtathium 1871. Demoſth. Philip. III. Hippocrat. Prorrhet. II. pro *cavere* etiam alibi. ad Homerum fruſtra nos remittit Foeſius. vid. Aretaeum 18, 14. ὀῤῥωδέων Herodotus I, 9. Mſ. Med. & κατοῤῥωδήσας I, 34.

ΟΣ. ὃς &c. — ὧν, τοὺς μὲν, δεδουλωμένους ὁρᾶτε, τοῖς δὲ &c. I, 94. εἰ καὶ δεινόν τῳ ἀκοῦσαι I, 170. alicui. τοῖς λόγοις τοῖς ἀπὸ σοῦ ἀρέσκομαι I, 181 &c. vid. ſuis locis.

ὅσα &c. — φυλάσσειν τὴν νῆσον Ἀθηναίους μηδὲν ἧσσον, ὅσα μὴ ἀποβαίνοντας, — ita tamen, ut non in eam deſcenderent III, 25. ὅσα ἀπὸ γλώσσης εἴρητο αὐτοῖς εἶπον IV, 187. πλὴν ὅσοις μὴ βουλομένοις ταῦτα ἦν V, 147. γίγνεται παρ' αὐτῷ μέ-

ξυνεξαμαρτάνω. τὴν τοῦ πείσαντος μίαν γνώμην ζημιοῦτε, καὶ οὐ τὰς ὑμετέρας αὐτ. εἰ πολλαὶ οὖσαι ξυνεξήμαρτον II, 234.

ξυνεξῆλθε V, 93.

ξυνεπαγόντων φυγάδων III, 4. II, 186.

ξυνεπαινούντων μάχεσθαι III, 134.

ξυνεπαιτιάω. ξυνεπῃτιῶντο καὶ τὸν Θεμιστοκλέα I, 190.

ξυνεπαμύνειν τὰ πρὸς τοὺς δορυφόρους IV, 89.

ξυνεπανίστημι. ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς τὴν πολιτείαν, ἣν ξυνεπαναστῶσι I, 185.

ξυνεπεύχοντο καὶ ὁ ἄλλος ὅμιλος &c. IV, 53.

ξυνεπιέναι μετ' αὐτῶν ἄλλοις II, 263.

ξυνεπιλαμβάνω. — ὥστε καὶ — τοῦτο ξυνεπιλαβέσθαι τοῦ φόβου. αἴτιον φόβου γενέσθαι Schol. maiorem terrorem incusſerunt *fulgura* IV, 111. — ἔτι δύναιτο καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ξυνεπιλαμβάνειν αὐτοῖς II, 15, & alibi. vid. Th. Magiſt.

ξυνεπιτίθημι IV, 19. 89 &c.

ξυνέπεσθαι μετὰ δεδοκιμασμένου λόγου II, 223. I, 84. IV, 267.

ξυνεργός. — ὁ μὲν πατάξας διέφυγεν, ὁ δὲ ξυνεργὸς, ληφθεὶς &c. V, 145. vid. Th. Magiſt.

ξυνεῤῥώγει. οὐ μέντοι ὅγε πόλεμός πω ξυνεῤῥώγει, hoc eſt, συνεπεπτώκει I, 91.

ξυνέρχομαι. ταύτην τὴν στρατείαν ξυνῆλθον, omiſſo ἐς I, 8.

ξυνεσελθεῖν ἐς τὸ τεῖχος III, 83.

ξύνεσις. ἡ ξύνεσις ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος ἐχυρωτέραν τὴν τόλμαν παρέχει II, 93. ἀπάτη περιγενόμενος ξυνέσεως ἀγώνισμα προσελάμβανε II, 291. ἀκίνδυνον δόκησιν ξυνέσεως καταλιπεῖν III, 29.

ξυνετοὶ τὰ ἀχρεῖα I, 119. ἀπὸ τοῦ πεῖραν διδοὺς ξυνετὸς φαίνεσθαι I, 195. D. Halic. 208, 25. Noſter III, 15.

ξυνεχεῖ ῥήσει, perpetua oratione III, 336. διὰ τὸ ἀκρίτως ξυνεχὲς τῆς ἁμίλλης IV, 293. II, 199.

ξυνεχέστερος. ἐν πόνῳ ξυνεχεστέρῳ ὢν, aſſiduo IV, 314.

ξυνέχω. ἀπαύστῳ τῇ δίψῃ ξυνεχόμενοι II, 74. obſeſſi, vel, compulſi IV, 191.

ξυνεχῶς. καταστάντες ξυνεχῶς ἐπολέμουν II, 3. addit αἰεὶ Herodot. I, 67. Noſter V, 120. 127, & alibi συνεχῶς.

ξύνηθες. διὰ τὸ πρότερον ξύνηθες, τοῖς πολίταις φοβερὸν IV, 88. D. Halic. 236, 34. Noſter IV, 57. III, 192.

ξυνθῆκαι V, 54. IV, 197 &c.

ξύνθημα III, 165. ἐπιφώνημα ἐν μάχαις Thom. Magiſter. ἅμα καὶ ἀπὸ ξυνθήματος, uno eodemque tempore ex compoſito IV, 204.

ξυῤῥάσσω. ἄδηλον ὂν ὁπότε σφ. αὐτοῖς ξυῤῥάξουσι, incertum erat quando inter ſe concurſuri eſſent: conventuri V, 155.

ξυσκευάζω. ὅπως ξυσκευάσαιντο ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν οἱ στρατιῶται ὅτι χρησιμώτατα IV, 299.

ξυσκήνων. τῶν ξυσκήνων ἤδη ἀπιόντων ἐκκρεμαννύμενοι IV, 301. Xenophon Paed. II.

ξυσταδόν. τοιαύταις προσβολαῖς, καὶ οὐ ξυσταδὸν μάχαις IV, 314. *συστάδην* Ioſeph. & D. Halic.

ξύστασις. πολὺν τὸν ἀγῶνα καὶ ξύστασιν τῆς γνώμης εἶχε IV, 292. alibi *κατὰ ξυστάσεις γιγνόμενοι ἐν πολλῇ ἔριδι ἦσαν.* vid. Ulpian. ad Demoſth. *στεφ.* 362, 2.

ξυστελλόμενοι ἐς εὐτέλειαν, εἴπου τὶ ἐδόκει ἀχρεῖον ἀναλίσκεσθαι V, 9. D. Halic. 443, 35.

ξυστρατεύω. ἑνὶ ἀνδρὶ κοινώσας τῶν ἐν τέλει ξυστρατευομένων III, 300.

ξυστρεφόμενοι ἐν ἐπιχωρίῳ τάξει IV, 220. 223.

O.

O. *ὁ. οἱ περὶ τὸν Θράσυλλον*, Thraſ. & qui cum eo erant V, 168. *οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν* II, 109. *οἱ δέ τινες τῆς αὐτῆς γνώμης τῷ Πειθίᾳ* II, 276. *οἱ πατέρες οἱ βασιλέως* V, 28 &c.

ΟΔ. *ὁδός. μετὰ Ἀθηναίων ἄδικον ὁδὸν ἰόντων ἐχωρήσατε* II, 265. *ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι ὁδοὶ τοῦ πολέμου* I, 169. — *ὁδὸς δὲ ἔνθεν τε καὶ ἔνθεν* IV, 314. vid. *ἡγεμών. ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε* II, 163. *ἐπιστάμεθα οἵᾳ ὁδῷ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ὅτι κατ' ὀλίγον χωροῦσιν ἐπὶ τοὺς πέλας* I, 95.

ΟΘ. *ὅθεν. τὰ τῶν ξυμμάχων, ὅθεν ἰσχύομεν, προσαπόλλυται* I, 207. *ἀπέπλευσαν ἐς τὴν ἤπειρον, ὅθενπερ ἀνηγάγοντο* II, 284. *ἐν ὀρύγματι ἐκαθέζοντο, ὅθεν ἐπλίνθευον τὰ τείχη* III, 97. *οὐχ ἕξειν ὅθεν ὁρμώμενοι ὠφελήσουσι τοὺς αὐτῶν* III, 12.

ΟΙ. *οἰκεῖος. ἐν τῇ οἰκείᾳ, καὶ ἐν τῇ τῶν πέλας* III, 135. *οἰκείᾳ ξυνέσει* I, 195. *σίτῳ οἰκείῳ καὶ οὐκ ἐπακτῷ χρῶνται* IV, 38. *ἢν γὰρ κρατήσωμεν ταῖς ναυσὶν, ἐστί τῳ τὴν ὑπάρχουσάν που οἰκείαν πόλιν ἐπιδεῖν* IV, 276. *οἰκείου πολέμου ἀπαλλαγῆναι* III, 94. *ἑώρων οὕτως ἀλλήλους, ὡς ἐν σελήνῃ εἰκὸς τὴν μὲν ὄψιν τοῦ σώματος προορᾶν, τὴν δὲ γνῶσιν τοῦ οἰκείου ἀπιστεῖσθαι*, amicum *ab hoſte* non diſcernere IV, 246. *ἐπιτρέψαντος Εὐρυσθέως τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὸ οἰκεῖον, Ἀτρεῖ*, *propter neceſſitudinem* interpres I, 15.

οἰκειότερος. μηδὲν οἰκειοτέρᾳ ἀπολαύσει τὰ αὐτοῦ ἀγαθὰ γιγνόμενα καρποῦσθαι, ἢ καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων II, 58. *τὴν πολεμιωτάτην γῆν οἰκειοτέραν ἤδη τῆς οὐ δι' ὀλίγου κεκτημένης θαλάσσης ἡγούμενοι* IV, 292.

ὁμολογήσαντες ἐπὶ τούτοις ἐξῆλθον III, 103. τῶν ἐκεῖ ὁμολογουμένως νῦν βαρβάρων μαχιμωτάτους IV, 143. D. Halic. 701, 23. ὁμολογουμένην ἄριστον εἶναι εἰρήνην ex I cit. Prisc. 1100.

ὁμολογία. ἠνάγκασαν ὁμολογίᾳ τὴν ἀκρόπολιν παραδοῦναι II, 302. & alibi. Th. Mag. ἀποδοῦναι. ὁμολογίᾳ προσαγαγόμενοι τὸ πόλισμα IV, 151.

ὁμονοήσειν V, 115.

ὁμόσκευοι, armorum genere similes II, 311.

ὁμόφωνοι III, 63. D. Halic. 23, 8. Aeschylus Steph. 181. & Schol.

ὅμως. ταῦτα εἰπὼν, ὅμως προσέθετο τῇ Ἀλκιβιάδου γνώμῃ, tamen IV, 79. D. Halic. 283, 3. Noster I, 28 &c.

ὁμωχέτας δαίμονας ἐπικαλουμένους III, 144. Suidas ὁμοχαίτας. Hesychius: ὁμ. θεοὶ, οἱ συμμετέχοντες τῶν αὐτῶν σπονδῶν. Schol. Thucydid. οἱ συμμετέχοντες τῶν αὐτῶν νεῶν, καὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν.

ON. ὀνειδίζεται τοῦτο I, 110. Diodor. 766 a. ὀνειδιζόμενος εἰς δειλίαν.

ὄνομα. (ἡ καταφρόνησις) ἐκ τοῦ πολλοὺς σφάλλειν, τὸ ἐναντίον ὄνομα ἀφροσύνη μετωνόμασται I, 170. τὸ μέγα ὄνομα τῶν Ἀθηνῶν IV, 281. D. Halic. 640, 6. ὀνόματι ἐννόμῳ ξυμμαχίας III, 87. ἔργῳ καὶ μὴ ὀνόματι ἀποδεικνύναι V, 139. — μετ' ὀνομάτων καλῶν λόγων μῆκος ἄπιστον παρέξομεν III, 337. D. Halic. 62, 27.

ὀνομάζω. — παρανομίαν ἐπὶ τοῖς μὴ ἀνάγκῃ κακοῖς ὀνομασθῆναι, καὶ οὐκ ἐπὶ &c. III, 146.

ΟΞ. ὀξύς. τὸ εὔψυχον ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ὀξεῖς ἐνδείκνυνται III, 189. ὀξ. τῇ γνώμῃ προϊδεῖν τι D. Halic. 394, 28.

ΟΠ. ὅπα, Dorice III, 326. vid. ὅπῃ.

ὅπερ. — ὑπερεῖδε τὸ πλῆθος τῶν νεῶν, ὅπερ καὶ οἱ Θούριοι ἔπαθον IV, 168. pro ὥσπερ D. Halic. 735, 3. vid. ὅσπερ.

ὅπῃ ἂν IV, 16. Homer. Odyss. ξ'. ὅπῃ III, 21. vid. Aelian. V. H. I, 32. & Platonem Epist. 7. Aristoph. Plut. 715.

ὁπηνίκα χρὴ ὁρμᾶσθαι III, 185. Ioseph. 830. Demosth. in Mid. 220. Apollonides Epigr. I, p. 11.

ὅπλα. ὅπως τὰ ὅπλα κρουόμενα πρὸς ἄλληλα αἴσθησιν παρέχοι II, 200. Sallust. ἔστιν ὁ πόλεμος οὐχ ὅπλων τοπλέον, ἀλλὰ δαπάνης, δι' ἣν τὰ ὅπλα ὠφελεῖ, — geritur non tam armis, quam pecuniis &c. I, 118. IV, 249. II, 336. τὴν νύκτα ἐφ' ὅπλοις ποιούμενοι IV, 215. ἐν ὅπλοις Herodot. I, 13. Mss. Med. αὐλίζεσθαι ἀπὸ τῶν ὅπλων, *procul* a castris IV, 102. οὐκ ἦν ἄνευ ὅπλων κινηθῆναι, nec sine gravis armaturae militibus loco se movere audebant II, 129. μὴ προεξιόντας τῶν ὅπλων, ne a

maiora appetunt, quod & in praesentia praeter opinionem res ipsis feliciter cesserit III, 27. Polyb. 11. Diodor. 753 c.

ὄρθιον ἑτέραν ἐπορεύοντο, alia ardua via iter fecerunt III, 298.

ὀρθός. — τῇ Πανάκτου καθαιρέσει, ὃ ἔδει ὀρθὸν παραδοῦναι, ob everſionem Panacti, quod ſtans traditum oportuerat III, 272. D. Halic. 303, 23. ἀνορθώσουσι Herodot. I, 19.

ὀρθόω. πλεῖστ' ἂν ὀρθοῖτο ἀδυνάτους λέγειν ἔχουσα τοὺς τοιούτους τῶν πολιτῶν II, 232. τὰ τῆς πόλεως ὀρθοῦσθαι IV, 18. Schol. Sophoclis 150.

ὀρθῶς καὶ δικαίως τοῖς πατρίοις νόμοις χρώμενοι III, 173. τὰ μὴ ὀρθῶς ἔχοντα II, 251. μετὰ τοῦ δρωμένου ἔτι καὶ στῆναι ἐλπὶς ὀρθῶς, — ſpes fore, ut adhuc recte ſtemus III, 343.

ὅρκιος. λέγοντες σφίσι τὰ ὅρκια εἶναι &c. ſe iuriſiurandi religione obſtrictos eſſe IV, 82. Noſter ὁρκίους θεοὺς II, 110. D. Halic. 303, 19.

ὅρκους ποιήσασθαι III, 235. II, 293. πρὸς τῶν ὅρκων II, 113.

ὁρκώσαντες πίστεσι μεγάλαις μηδὲν μνησικακήσειν III, 110.

ὁρμάω. ἀδύνατον, ἀνθρωπείας φύσεως ὁρμωμένης προθύμως τὶ πρᾶξαι, ἀποτροπήν τινα ἔχειν II, 238. Diodor. 108 a. ὁρμώμενοι ἐξ αὐτοῦ, Meſſana; excurrentes III, 3. D. Hal. 366, 44. ἐς τὸν πόλεμον ὥρμα τοὺς Ἀθηναίους I, 178.

ὁρμὴ ἐπέπεσε περὶ στάσιν ἐκτειχίσαι τὸ χωρίον III, 7. ἐμπεσούσης Diod. 150 d. οὐκέτι διαφόρως, ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, οἰμωγῇ καὶ στόνῳ δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα IV, 295 &c.

ὁρμίζω. ὁρμισάντων ἔξω τοῦ ζεύγματος τὰ πλοῖα IV, 219. V, 145. ὥσπερ ἔμελλον ὁρμιεῖσθαι καὶ στρατοπεδεύεσθαι IV, 69.

ὀροφή. διελόντες τὴν ὀροφὴν III, 73. Diodor. 42 b.

ὀῤῥωδία. τὰ δεινὰ ἐν ὀῤῥωδίᾳ ἔχειν II, 142. δεδιὼς τὴν τῶν στρατιωτῶν ὀῤῥωδίαν II, 141. Euripid. Phoeniſ.

ὀῤῥωδῶ. ἧσσον ἑτέρων περὶ τῷ ἐμαυτοῦ σώματι ὀῤῥωδῶ IV, 18. εἰ ὀῤῥωδεῖς τὸ ἀναψηφίσαι IV, 25. D. Hal. 202, 36. Ariſtoph. Pl. 122 B. 1143. quaſi circa ὄῤῥον, os ſacrum, ſudo. vid. Euſtathium 1871. Demoſth. Philip. III. Hippocrat. Prorrhet. II. pro *cavere* etiam alibi. ad Homerum fruſtra nos remittit Foeſius. vid. Aretaeum 18, 14. ὀῤῥωδέων Herodotus I, 9. Mſ. Med. & κατοῤῥωδήσας I, 34.

ΟΣ. ὃς &c. — ὧν, τοὺς μὲν, δεδουλωμένους ὁρᾶτε, τοῖς δὲ &c. I, 94. εἰ καὶ δεινόν τῳ ἀκοῦσαι I, 170. alicui. τοῖς λόγοις τοῖς ἀπὸ σοῦ ἀρέσκομαι I, 181 &c. vid. ſuis locis.

ὅσα &c. — φυλάσσειν τὴν νῆσον Ἀθηναίους μηδὲν ἧσσον, ὅσα μὴ ἀποβαίνοντας, — ita tamen, ut non in eam deſcenderent III, 25. ὅσα ἀπὸ γλώσσης εἴρητο αὐτοῖς εἶπον IV, 187. πλὴν ὅσοις μὴ βουλομένοις ταῦτα ἦν V, 147. γίγνεται παρ' αὐτῷ μέ-

παραπίπτω. σκοποῦντες καιρὸν, εἴτις παραπέσοι, ὥστε τοὺς ἄνδρας σῶσαι III, 35.

παραπλεόντων ἀπὸ κάλω ἐς τὴν Μεσσήνην, remulco tracti III, 37. κατὰ μίαν ἐπὶ κέρως παραπλέοντες II, 146. παραπλεύσας δυοῖν νεοῖν V, 95.

παραπλησία γίγνεται ἐπίκλυσις, similis alluvio II, 300. παραπλήσιά τε ἐπεπόνθεσαν καὶ ἔδρασαν αὐτοὶ ἐν Πύλῳ IV, 295. παραπλήσιον δὲ οὐ πολλῷ πλέον IV, 199.

παράπλους I, 66. II, 51.

παραποιησάμενος σφραγῖδα, pro, ὁμοίαν ποιησάμενος I, 186.

παραπολύ. ἡ δὲ εὔνοια παραπολὺ ἐποίει τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους II, 15. τῷ δήμῳ παραπολὺ ἐν τῷ τότε πιθανώτατος II, 219. παραπολὺ προσεδέξαντο μᾶλλον τὰ τῶν Χίων V, 12.

παραῤῥήγνυμι. ἐφεπομένων, καὶ παρεῤῥηγνύντων, φυγὴ καθεστήκει παντὸς τοῦ στρατοῦ III, 143. & saepe. D. Hal. 164, 39.

παρασκευασαμένων αὐτῶν στρατιὰν ἄγειν III, 334. ληστικώτερον ἔδοξε παρεσκευασμένους πλεῖν IV, 168. στρατιὰν παρασκευαζόμενος III, 103. II, 54.

παρασκευή. πρὸς τὸ ἔαρ ἤδη παρασκευή τε προεπανεσείσθη ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, apparatus palam intentatus fuit a Laced. III, 231. οἱ μὲν ἐν τούτῳ παρασκευῆς ἦσαν II, 32. ἀκμάζοντες παρασκευῇ τῇ πάσῃ I, 3. ὡς ᾐσθάνοντο τὴν παρασκευὴν τοῦ χωρίου, cum audissent locum illum muniri III, 111. τὰς μετὰ φόβου παρασκευὰς ἀσφαλεστάτας νομίσαντες IV, 60.

παράσπονδος. ἐγκλήματα ἔχοντες, ἐπιδρομὴν τῷ τειχίσματι παράσπονδον, καὶ &c. III, 34.

παρασχών. — τῆς νίκης οὐκ ἄλλον τινὰ ἆθλον, ἢ τὸν τὴν νίκην παρασχόντα λήψονται, pro victoriae praemio nullum alium, quam illum ipsum, qui victoriam subministrarit, accepturos IV, 126. νομίζοντες κἀκεῖνοι μὴ ἂν σφίσι ποτὲ κάλλιον παρασχὸν διαπεφευγέναι III, 302. vid. παρέχω. παρασχήσειν IV, 134.

παρατάσσομαι. εὗρον ἐπ' αὐτῷ παρατεταγμένους τῶν Συρακουσίων καὶ ξυμμάχων IV, 307. τὴν στρατιὰν παρατεταγμένην οὐκ ἐπ' ὀλίγων ἀσπίδων IV, 309.

παρατείνω. ἡ νῆσος τὸν λιμένα παρατείνουσα III, 11. πολιορκία παρατενεῖσθαι ἐς τοὔσχατον, ad extremum usque perferet II, 238.

παρατείχισμα. ὥστε μὴ εἶναι ἔτι παρατειχίσαι αὐτοὺς, ἢν μή τις τὸ παρατείχισμα τοῦτο πολλῇ στρ. ἐπελθὼν ἕλῃ IV, 188.

παρατυγχάνω. ἕως ἄν τις παρατύχῃ διαφυγὴ ἐπιτηδεία V, 19. ἐν καλῷ παρατυχὸν σφίσι ξυμβαλεῖν III, 301. pro παρα-

νῦν αὐτὰ ταῦτα προσγενόμενα διδασκαλίαν παρέξει II, 140. πράγματα παρέξειν τοῦ δήμου, popularem statum exhibituros V, 76. — ὅτι ἕτοιμος εἴη τὸ ἐν τῇ Σάμῳ παρασχεῖν αὐτοῖς διαφθεῖραι V, 78. ἡ πενία τὴν τόλμαν παρέχουσα II, 236 sq. *paupertas audax* Horat. παρεχόμενοι ἃ ἔχομεν δίκαια II, 249. (ἀνδρῶν) ἀγαθῶν δ' (ἐστὶν) ἀδικουμένους, ἐκ μὲν εἰρήνης, πολεμεῖν, εὖ δὲ παρασχὸν, ἐκ πολέμου πάλιν ξυμβῆναι I, 166. II, 248. τὸ δίκαιον μᾶλλον τῆς ξυνθήκης προθύμως παρέσχοντο III, 89. vid. παρασχών.

παρῆκον. κατὰ τὸ ἀεὶ παρῆκον τοῦ κρημνώδους τῆς νήσου προσβαίνων, qua paulatim insulae partes praeruptae aliquem aditum dabant III, 57. vid. Annotat.

παρήχησις alicubi Noster.

παρίημι. — μηδὲ διαμέλλειν καιρὸν παριέντας, praetermitterent III, 44. Pind. Pyth. I, 165. εἰ δέ τῳ ἄλλως δοκεῖ, παρίημι αὐτῷ τὴν ἀρχὴν, huic ego magistratu cedo IV, 41. v. πάρειμι.

παριππεύοντες IV, 307.

παρίστημι. παρεστάναι δὲ μηδενὶ ὡς &c. nec in mentem venire cuipiam oportet III, 88 & 140. βουλόμενος τὸν Λυγκηστῶν βασιλέα παραστήσασθαι III, 119. — βουλόμενοι μὲν καὶ ἀεὶ, παρεστηκὸς δὲ ῥᾷον, ἐπειδὴ &c. semper quidem voluerant, sed *tunc* oblata occasione facilius *fecerunt*, quod &c. III, 199.

πάροδος. καθεζομένους δέ τινας ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν ἐν τοῖς βωμοῖς, ἐν τῇ παρόδῳ διεχρήσαντο, obiter I, 176. ὥστε πάροδον μὴ εἶναι παρὰ πύργον II, 199.

παροικοδομέω. μὴ περιορᾷν παροικοδομούμενον τὸ τ. IV, 184.

παρόμοιος ἡμῶν ἡ ἀλκὴ πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας I, 113.

παροξύνω. παρώξυνέ τε τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ ἐξώρμησε IV, 140. ἥν τις ἄρα ξὺν κατηγορίᾳ παροξύνῃ I, 119.

παρουσία. — πόλει μείζονι τῆς ἡμετέρας παρουσίας IV, 133. Βυζάντιον ἑλὼν τῇ προτέρᾳ παρουσίᾳ I, 179. παρουσίαν ἔχειν, pro παρεῖναι Sophocl.

παροχῇ νεῶν αὐτονόμους IV, 131. vid. Horat. ubi *parochus*. Ios. 771. D. Hal. 416, 21. Suid. III, 33. παρακωχή. v. Annot.

πᾶς. ἐσπίπτουσιν οὐδενὶ κόσμῳ ἔτι, ἀλλὰ πᾶς τε τὶς διαβῆναι πρῶτος βουλόμενος IV, 318. ἦν ἡ μάχη καρτερὰ, καὶ ἐν χερσὶ πᾶσα III, 66. πάσῃ προθυμίᾳ ἀμύνειν IV, 139. ἀγγελίαι πᾶσαι ἐπιτοαυτὸ ἐψευσμέναι, in idem mendacium om. congruentes IV, 166. μείνας τριάκοντα τὰς πάσας ἡμέρας II, 167. vid. πᾶν.

πασσυδεί. vid. πανσυδεί.

πάσχω. — νομίσας, ὅπερ πάσχουσιν ἐν τοῖς μεγάλοις ἀγῶσι, πάντα ἔτι ἐνδεᾶ εἶναι, *existimans id*, quod hominibus in maxi-

Herodot. IV, 80. πειράσαντες τοῦ χωρίου I, 85. & alibi. Moeris male πειρασθέντες. vid. Thom. Magiſt. βουλόμενος μὲν τῷ λόγῳ, καὶ ἅμα, εἰ δύναιτο, ἔργῳ τῆς Νισαίας πειρᾶσαι III, 105. πειρᾶσθαι μὴ αἰσχύναι τὰς προσηκούσας ἀρετὰς, operam dare III, 137. τῇ αὐτῇ ἰδέᾳ ἐκεῖνά τε ἔσχον, καὶ τὰ ἐνθάδε νῦν πειρῶνται IV, 119. πειρασθεὶς, καὶ οὐ πεισθεὶς IV, 85.

πελάγιοι ἐφάνησαν (νῆες) V, 66. 58. πελ. φόρησις D. Halic. 113, 27.

πέλας. ἐν τῇ οἰκείᾳ, καὶ ἐν τῇ τῶν πέλας III, 135. II, 57. 294 &c.

πεμπτός. ἀπὸ τῶν τετρ. πεμπτοὺς πρέσβεις ἄγοντες V, 134.

πέμπει εὐθὺς τοῦ στρατοῦ μέρος τι τὰς ὁδοὺς προλοχιοῦντας II, 331. πέμψαντες, pro πομπεύσαντες Suidas III, 73. quomodo Menander Hypob.

πενία. vid. παρέχω.

πέρα. ἐπειδὴ γεγένηται πέρα ὧν προσεδεχόμεθα ἡ νόσος ἥδε II, 94. D. Halic. 347, 43.

περαιτέρω. — ἡμᾶς περαιτέρω προνοοῦντας λέγειν ὑμῶν τῶν δι' ὀλίγου σκοπούντων, nos, qui verba facimus, longius proſpicere &c. II, 233. 287.

πέραν. ἔπλευσαν ἐς Ὠρ. τῆς πέραν γῆς, e regione II, 303.

πέρας. εἰ πέρας μηδὲν ἔσται σφίσι τοῦ ἀπαλλαγῆναι τοῦ κινδύνου IV, 240. — τὸν Μῆδον ἐκ περάτων τῆς γῆς ἐπὶ τὸν Πελοπόννησον ἐλθόντα I, 96.

περί. αὐτοὺς περὶ ἑαυτοὺς τοὺς Ἕλληνας κατατρίψαι, ut ipſos inter ſe attereret V, 70. περὶ Ῥήγιον, circa Rhegium IV, 181. περὶ σίτου ἐκβολὴν III, 3. *tempus* notat, ut Aelian. V. H. XII, 30. περὶ τὰς καταρσεις τῆς νήσου III, 42. *locum* den. τὰ περὶ τὴν Ἀμφίπολιν ἐξηρτύετο III, 158. negotia. περὶ ὀργῆς ἐχώρει ἐπὶ Πελοποννησίους, pro ὑπὸ, ira incenſi III, 196. καί τι καὶ αὐτῷ ἐπράσσετο ἐς τὰς πόλεις προδοσίας πέρι III, 179 & 198. Herod. I, 32. ὧν γὰρ πέρι ἐπιβοητός εἰμι, propter quae IV, 27. ὄντι δ' αὐτῷ περὶ ταῦτα, circum haec loca agitanti IV, 221. vid. βραχύς. οἷα καὶ νῦν περὶ τὸν τάφον τόνδε δημοσίᾳ παρασκευασθέντα ὁρᾶτε, hic *ſubiectum*, vel *rem* denotat II, 54.

περιαγγέλλομαι. vid. προεπανασείω. σίδηρον περιήγγελλον κατὰ τοὺς ξυμμάχους IV, 198.

περιαιρέω. περιεῖλον III, 76.

περιαλγήσας ἐρωτικῶς IV, 85. vid. Aretaeum 48, 6. περιαλγοῦντες τῷ πάθει III, 22.

περιβάλλω. — οὐ προϊδών τις ὥσπερ περὶ ἕρμα περιβάλῃ τὴν ναῦν IV, 210. II, 118. καί τινες καὶ τείχη περιβάλλοντο, ὡς πλουσιώτεροι ἑαυτῶν γιγνόμενοι I, 14.

προαμύνομαι. τὸν ἐχθρὸν οὐχ ὧν δρᾷ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας προαμύνεσθαι χρὴ IV, 65. προσαμύνομεν Homer. προαμύνασθαι II, 188.

προανάγομαι. ναῦς προανηγμένας μετακαλεῖν V, 20. 25.

προαναλίσκω. φειδώ τις ἐγένετο ἐπ' εὐπραγίᾳ ἤδη σαφεῖ μὴ προαναλωθῆναί τῳ, sibi parcebant ob successum, ne prius, *quam hostes debellassent*, ipsi aliquo modo ab iisdem absumerentur IV, 315. I, 202.

προαναχώρησις III, 192.

προαπαντάω. τὸν Μῆδον αὐτοὶ ἴσμεν ἐκ περάτων γῆς πρότερον ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον ἐλθόντα, ἢ τὰ παρ' ὑμῶν ἀξίως προαπαντῆσαι, prius, quam vos pro dignitate vestra cum exercitu obviam prodiretis I, 96.

προαπεστάλησαν τῆς ἀποστάσεως, missi fuerant ante defectionem II, 179.

προαποπεμφθῆναι II, 206. omitt. Steph.

προβουλεύω. — οἵτινες περὶ τῶν παρόντων ὡς ἂν καιρὸς ᾖ προβουλεύσουσι V, 5. D. Hal. 272, 16. vid. προεπιβουλεύειν.

προείδω. καθ' ἡσυχίαν τι αὐτῶν προΐδωμεν, per otium aliquid eorum provideamus I, 118. D. Halic. 636, 1. ἀνὰ τὸ σκοτεινὸν μὲν, οὐ προϊδόντων αὐτῶν II, 200. προῄδει μὴ ἐπ' ἀγαθῷ ποτὲ αὐτὸ κατοικισθησόμενον, praeviderat non fauste habitatum iri II, 31.

προειπόντες ἐς τὴν νῆσον ἐσάγειν σῖτον &c. III, 41. D. Halic. 736, 25.

προεργάζω. ἀμύνεσθε τούσδε ἀξίως τῶν προειργασμένων, hos pro eo, ac res a vobis ante gestas decet, propulsate II, 145. λόγος ἐκ τοῦ φανεροῦ προείργαστο αὐτοῖς, orationem praemeditati fuerant, quam propalam habebant V, 99.

προενοίκησις I, 39. προενῳκηκὸς Synesius Ep. 67.

προεπιβουλεύειν αὐτοῖς μᾶλλον ἢ ἀντεπιβουλεύειν I, 52. non memini me alibi legisse.

προέσθαι. φασὶν ἐν οὐδενὶ ἡμᾶς προέσθαι ἀδικουμένους, οὔτε νῦν περιόψεσθαι, nec superiori tempore se passos iniuriam nobis fieri, neque nunc passuros II, 113. Ulpian. in Dem. Χερῤ. 337, 2. Polyb. p. 13. προεμένῳ IV, 123. vid. προΐημι.

προέχω. vid. προὔχειν.

προθεῖναι. παρεσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὖθις γνώμας προθεῖναι, — ut hac de re ad populum iterum referrent II, 219. ἰσχὺν ἀξιώσαντες τοῦ δικαίου προθεῖναι II, 225. vid. προτίθημι.

πρόθυμος. προσταλαιπωρεῖν τῷ δόξαντι καλῷ οὐδεὶς πρόθυμος II, 80. D. Hal. 656, 7. διατελοῦντός μου προθύμου, cum in hoc ego studio perseverarem IV, 141.

Simonides, οἱ πρότερον. ἀπεκρίναντο, ἢν τὰς ναῦς ἀπάγωσι, βουλεύσεσθαι· πρότερον δὲ, οὐ καλῶς ἔχειν, τοὺς μὲν πολιορκεῖσθαι &c. — si naves abducerent, se consultaturos: nam ante rem non bene se habere, si &c. I, 44. II, 140. vid. πρῶτος.

προτίθημι. τὰς τιμωρίας ἔτι μείζους οὐ μέχρι τοῦ δικαίου καὶ τῇ πόλει ξυμφόρου προτιθέντες II, 292. ὠφέλιμον στέφανον τοῖσδε καὶ τοῖς λειπομένοις τῶν τοιῶνδε ἀγώνων προτιθεῖσα II, 69. θαυμάζω τῶν προθέντων αὖθις περὶ τῶν Μιτυληναίων λέγειν II, 222. vid. προθεῖναι.

προτιμάω. ἐχώρησαν ἐπὶ τὴν ἄντικρυς ἐλευθερίαν, τὴν ὕπουλον εὐνομίαν οὐ προτιμήσαντες V, 98. πλούτου τὴν ἀπόλαυσιν προτιμήσας II, 64. Ioseph. 1013. Herodotus II, 37. ἕκαστος ἀπ' ἀρετῆς προτιμᾶται II, 57. διὰ τὸ προτιμᾶσθαι, propter honores mihi delatos IV, 18.

προὐθυμήθησαν, propensis animis expetiverunt III, 121 &c.

προὐργιαίτερον II, 331. III, 26.

προὔχειν. ἄνδρες, ἐπειδὰν ᾧ ἀξιοῦσι προὔχειν κολουσθῶσι, τόγ' ὑπόλοιπον αὐτῶν τῆς δόξης ἀσθενέστερόν ἐστιν &c. *postquam vires* in ea re, qua se ceteris praestare putant, fractae fuerint &c. IV, 282. alibi ὅπερ μάλιστα προὔχονται, praetendunt. Sophocl. Antigon. — ἀνάγκην εἶναι τοὺς προὔχοντας ἀπὸ τῶν ξυμφορῶν διαβάλλεσθαι III, 231. 338. D. Hal. 312, 42. ἡ ἀνθρωπεία φύσις τοῦ προὔχοντος πολεμία II, 295.

προὐχώρει. οὐ προὐχώρει μᾶλλον ἢ ἐς μάχην ξυνετάσσετο IV, 314. 165. vid. προχωρέω.

προφανής. ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, aperte I, 54. saepius ἐκ τοῦ πρ.

πρόφασις. ἐπ' αὐτομολίας προφάσει ἀπέρχονται IV, 191. in bonam partem II, 188.

προφασίζεσθαι, καὶ διαμέλλειν IV, 42. tergiversari atque cunctari. Ioseph. 45. 185. & Noster alibi. & ὡς εὗρον ἅπαν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων προφασισθὲν, ubi compertum habuerunt rem totam confictam fuisse, ut evaderent V, 51.

προφυλακὴ III, 48.

προφυλακίδας ναῦς I, 161.

προχωρησάντων ἐπὶ μέγα τῶν πραγμάτων I, 26. οὐκ ἐπίστευον τοῖς ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων προχωρήσειν, nec enim, quod ab Atheniens. impetrare cupiebant, ex voto sibi cessurum confidebant II, 178. vid. προὐχώρει II, 287. V, 105.

πρύμναν κρουσάμενοι IV, 237. Diodor. ter ἀνακρούεσθαι.

πρώραθεν εναυμάχουν IV, 231. Pindar. Pyth. IV, 39.

πρῶτος. ἔδοξε μᾶλλον (ἡ στάσις), διότι ἐν τοῖς πρώτη ἐγένετο, quod prima haec apud eos exstitisset II, 287. ἐν τοῖς ξυγκαταλύουσι τὸν δῆμον πρῶτος ἦν V, 104. ἄνδρες πρῶτοι καὶ χρή-

ἀγαθῶν, otium. p. 109, ταῖς περιπνοίαις τῶν εὐκαίρων ἀνέμων εἰς ῥαστώνην ἄγοντες τὰ σώματα, corpora recreant *ab aestu*. Synesius Ep. ἀφελκόντων με τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ ῥαστώνης. Aristides Pan. ὁπόσον τὸ τῆς ῥαστώνης αὐτῷ περίεστι, καὶ ἐν τοῖς καθάπαξ ἀπόροις εἶναι δοκοῦσι. ibi ρ. ἡ εὐκολία. ῥ. & ἀκολασίαν & εὐχέρειαν, iunctim veniunt apud Pollucem VI, 42. etiam ad pravum iudicem transfertur VIII, 3. & saltatorem IV, 13. ad oratores IV, 3. quomodo fere apud Latinos. v. Lysiam contra Agor. p. 225 Hanov.

ῥαχίαν III, 17. Aeschyli Schol. 96. Diodor. 106 d.

ῥεύματος κατελθόντος αἰφνιδίου III, 112.

ῥέω. ῥηθεισῶν γνωμῶν ἀντιπάλων πρὸς ἀλλήλας II, 242. 111. τὰ ῥηθησόμενα πρότερον αὐτοῖς προὐσκέπτετο V, 100. D. Halic. alibi Noster τὰ ῥηθέντα ἐπιτελέσει. — ῥέω. vid. ῥύω.

PH. ῥητός. ἀργύριον ῥητὸν ἑτοιμάζειν II, 14. ξυνέβησαν ῥητοῦ ἕκαστον ἀργυρίου ἀπολυθῆναι III, 103. agn. Suidas. Herodot. I, 77. ἥκιστα πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ, nulla certa lege I, 169. aliter Herodot. V, 58. Noster I, 22 &c.

ῥήτωρ. χαλεποὶ ἦσαν τοῖς ξυμπροθυμηθεῖσι τῶν ῥητόρων τὸν ἔκπλουν V, 3. vid. Th. Magistr.

PO. ῥοθίου φόβῳ καὶ νεῶν δεινότητος III, 17. Schol. Aeschyli 87. 143. 96. Diodor. 385 a.

ῥοπή. ἀσθενεῖς καὶ ἐπὶ ῥοπῆς μιᾶς ὄντες, in unico *rerum* momento positi. Aristoph. Σφ. 1228. Diod. 343. 679. ὑπὸ μιᾶς ῥοπῆς ὀτρυνομένων ἁπάντων Aristot. de mundo. Polyb. p. 28.

ῥοῦς. — ἐπενεχθέντα ὑπό τε τοῦ ῥοῦ καὶ ἀνέμου I, 77. D. Halic. 296, 21.

ῥοώδης οὖσα (ἡ θάλασσα) III, 36. Diodor. 98 d.

PY. ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης II, 341. ῥύακες, torrentium alvei III, 141. Aristides ῥ. αἵματος Panath. & Plato. Aristot. de mirab. Ausc. ἀργύρου Diodorus 216 b.

ῥύμη ἐμπίπτουσα II, 118. χωρήσαντες ῥύμῃ II, 128. Aristoph. Nub. 406, & alibi. Demosth. ῥ. τῆς ὀργῆς.

ῥύω. ἔργῳ ἀγαθῷ ῥύσεσθαι τὰς αἰτίας, forti facinore crimina obiecta diluturum III, 305. v. ῥύσιος apud Homerum. & Aeschyl. 312. 332. 322. Sophocl. Sch. 417. vid. Moer. Att.

ῥύω. ἐῤῥύη ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης II, 341. λέγεται πεντηκοστῷ ἔτει ῥυῆναι τοῦτο μετὰ τὸ πρότερον ῥεῦμα, ibid. ὁ Ἀσωπὸς ἐῤῥύη μέγας II, 10. Callimachus Iov. 18.

PΩ. ῥώμη. ἡ ὑμετέρα ἐπιστήμη κρείσσων ἐστὶν ἑτέρας εὐτυχούσης ῥώμης IV, 280. εἴτῳ προλείποι ἡ ῥώμη καὶ τὸ σῶμα, pro ἡ ῥώμη τοῦ σώματος IV, 301. *arma virumque*, Virgil. αὐτῷ ἔτι ῥώμην καὶ ἡ νῆσος ἐμπρησθεῖσα παρεῖχε III, 47. οὐκ ἔ-

σκοπέω. — οὐκ ὀρθῶς σκοπεῖ II, 187. ἐν τούτῳ τὰ ἐνόντα ἀγαθὰ σκοπεῖτε III, 31. σκοπείτω δέ τις κατὰ τοὺς χρόνους III, 237. σκοποῦντες καιρὸν, εἴτις παραπέσοι, ὥστε τοὺς ἄνδρας σῶσαι III, 35. ἐξ ὧν οὗτοι ἀγγέλλουσι σκοποῦντες, λογιεῖσθε τὰ εἰκότα IV, 62. ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντι I, 4.

ΣΠ. σπανίζω. τοῦ σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος ἐσπάνιζον τροφῆς τοῖς πολ. multis commeatus deerat III, 9. vid. Pind. N. VI, 54.

σπάνιον ἦν τῶν Ἑλλήνων τινὰ ἀρετὴν τῇ Ξέρξου δυνάμει ἀντιτάξασθαι II, 252. D. Halic. 150, 35.

σπανιώτατος. κινδύνων οὗτοι σπανιώτατοι, οἳ ἂν ἐλάχιστα ἐκ τοῦ σφαλῆναι βλάπτοντες &c. IV, 286.

σπανιωτέρα εὐπραξία I, 51.

σπάνος χρημάτων I, 203.

σπένδεται σπονδὰς τάσδε V, 89. τὸν πόλεμον D. Hal. σπένδεται ἱππέα πέμψαι σκεψόμενον, induciis factis equitem misit, qui exploraret IV, 316. σπένδεται τέσσαρας μῆνας, quatuor mensium foedus cum iis facit III, 300. ἐσπένδοντο ἀναίρεσιν τοῖς νεκροῖς II, 206. om. praep. οἷς ἔσπειστο II, 332, & passim.

σπονδαὶ ἐνιαυτὸν ἔσονται III, 175. ἐν σπονδαῖς σφῶν πειραθέντες καταλαβεῖν τὴν πόλιν, stante adhuc foedere II, 11. ὁσάκις περί του διαφοραὶ γένοιντο τῶν κατὰ τὰς σπονδὰς ἀμφισβητουμένων, quoties orta esset controversia de aliqua conditionum, quae in foederibus erant dubiae IV, 197. μὴ τὰς σπονδὰς λύσῃ I, 55. vid. σπένδεται.

σποράδες κατηνέχθησαν, de navibus II, 273. πρὸς τοῖς πολεμίοις ἦσαν σποράδες αἱ νῆες II, 282. σποράδας πράξεις Polybius p. 3.

σπουδὴ δὲ ὁμοίως καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἔσται τῆς ὁδοῦ IV, 306. τοῦ πλοῦ alibi. σπουδὴν ποιεῖσθαι III, 49. D. Halic. 65, 42. & Herodot. VI, 107.

ΣΤ. σταθμόν. ἀπέφαινε δ' ἔχον τὸ ἄγαλμα τεσσαράκοντα τάλαντα σταθμὸν χρυσίου ἀπέφθου II, 25.

στασιασμὸς III, 195.

στάσει ἐκπεπτωκότας IV, 225. D. Halic. 123, 22. ἐν στάσει ὄντες II, 100. στάσιν ἐνέσεσθαι τῇ γνώμῃ II, 36. ὁρμὴ ἐπέπεσε περὶ στάσιν ἐκτειχίσαι τὸ χωρίον, ex contentione inter eos orta loci muniendi cupiditas invasit III, 7. Scholiast. Aeschyli 283. 345. Noster, ἡ στάσις πολλὴ γενομένη III, 74.

στασιωτικὸν III, 195. V, 146. vid. Th. Magist. στασιωτικῶς D. Halic. 360, 42.

στεγανῶν ὄντων ἄνωθεν τῶν πύργων II, 199. D. Hal. 21, 12. Schol. Sophocl. 218. στεγ. Diodor. 792 a.

στεγανῶς ἰοῦσα (πνοὴ) ἐς τὸν λέβητα III, 149. Ioseph. 1017.

111. Bodl. πλέον σχήσειν III, 86. Aeschyli Schol. 161. vid. ἔχω. Herodot. I, 64.

σχολαῖοι κατὰ τὸν ἄλλον πλοῦν II, 210. agn. Thom. Magist. σχολαίτερον III, 72. non σχολαιότερον.

σχολὴ I, 203. εἰ τὸ αὐτὸ δύναται σχολῇ καὶ ταχὺ ξυμβῆναι, si idem valet sero & cito compositionem facere II, 238. σχολὴν ἦγον III, 249.

ΣΩ. σῶμα. ἐς τὸ σῶμα προορώμενοι, saluti I, 27. ὅσα περὶ τὸ σῶμα ἐς δίαιταν ὑπῆρχεν ἐπιτήδεια IV, 299. ἐφήμερα τά τε σώματα καὶ τὰ χρήματα ὁμοίως ἡγούμενοι II, 80.

σῶν. αὐτὸν καταστήσειν ἐς τὸ τεῖχος σῶν καὶ ὑγιᾶ II, 216. non, σῶον, inquit, Eclog. vid. Suidam III, 351, 5.

σῶφρον. διὰ τὸ σῶφρον I, 56. εἰς τὸ σ. ἄγειν D. Hal. 96, 38. σωφρονισμὸς Ioseph. 733. & σωφρονικὸν 980. διαβολὰς μὲν οὐ σῶφρον οὔτε λέγειν τινὰς ἐς ἀλλήλους, οὔτε τοὺς ἀκούοντας ἀποδέχεσθαι IV, 68. σώφρονα ἀντὶ αἰσχρᾶς κομίσασθαι χάριν II, 255. III, 28. 46.

σωφρονέστατος. τοῖς νόμοις καὶ τῷ σωφρονεστάτῳ ἐναντιώτατον δυναστεία ὀλίγων ἀνδρῶν II, 261.

σωφρονίζω. τῶν κατὰ τὴν πόλιν τὶ ἐς εὐτέλειαν σωφρονίσαι, Noster alicubi. & Ioseph. 1098 &c.

σωφρονιστὴν, moderatorem V, 46. IV, 135. II, 267.

σωφροσύνη ἔμφρων I, 118. σωφροσύνην λαβοῦσαι αἱ πόλεις V, 98.

T.

TA. τὰ μὲν, σπενδόμενοι, τὰ δὲ, πολεμοῦντες, modo quidem — modo vero I, 29. ἕτοιμα αὐτοῖς τὰ τῆς παρασκευῆς ἦν IV, 103. τιμωρῆσαι τὰ πρὸς Ἀθηναίους, propulsare Atheniensium vim; nempe πράγματα III, 126. & ita saepissime.

τακτὸν ἀργύριον III, 94. 25. D. Halic. 315, 39.

ταλαιπωρεῖν I, 138. 188. D. Hal. 345, 40. οὐκ ἐταλαιπώρησαν. ὥστε καὶ ἀξιόλογόν τι ἀπογενέσθαι, non adeo pressi fuerunt, ut eorum numerus aliquis memoratu dignus desideratus fuerit III, 321.

ταλαιπωρία II, 74, & alibi. Diodor. 13 b.

ταλαίπωροι διὰ τοῦ πελάγους κομισθέντες II, 178.

ταμάλιστα. χειμασθεὶς ἐς ταμάλιστα, acerrima tempestate iactatus IV, 167. Herodot. IV, 7.

ταμίαν. οὐ γὰρ οἷόν τε ἅμα τῆς τε ἐπιθυμίας καὶ τῆς τύχης τὸν αὐτὸν ὁμοίως ταμίαν γενέσθαι IV, 122. τριαίνης ταμίαν Neptunum vocat Aristoph. Nub. vid. D. Halic. 526, 29, Homerum, Ioseph. Theogn. 1186.

ταμιείῳ χρώμενοι IV, 207.

V, 113. vid. Apuleium. Cicer. de Fin. II. Leonidas Epim. tres *aliqui* aut quatuor.

τιθέω, ημι. ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρὸν I, 38. ita saepissime. alibi θέμενοι τὰ ὅπλα. — τὰ δὲ ὀστᾶ φασὶ τεθῆναι ἐν τῇ Ἀττικῇ, humata I, 196. sic *ponere* apud Latinos.

τιμάω. ἐτιμῶμεν κατὰ ἔτος ἐσθήμασί τε καὶ τοῖς ἄλλοις νομίμοις II, 256. τῆς πόλεως ὑμᾶς εἰκὸς τῷ τιμωμένῳ ἀπὸ τοῦ ἄρχειν — βοηθεῖν, decet vos dignitati, quam resp. propter imperium habet, opem ferre II, 93. οὐ τὸ κερδαίνειν μᾶλλον τέρπει, ἀλλὰ τὸ τιμᾶσθαι II, 68 &c.

τιμωρέω. ἐπὶ τὸ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθρ. pro τιμωρήσασθαι I, 168. III, 24. fere pro βοηθῶ apud Thucyd. inquit Th. Mag.

τιμωρητέος I, 122.

τιμωρία. ἐγένεσθε ἐπὶ τῇ ἡμετέρᾳ τιμωρίᾳ Ἀθ. ξύμμαχοι II, 263. τιμ. περιβαλεῖν Diodor. 342 a. τιμωρίαις μετιόντες τοὺς ἀδικοῦντας III, 91. pro ἡ βοήθεια, & ἡ κόλασις, Thom. Mag.

τιμωροὶ III, 5. 127.

TO. τοαρχαῖον III, 7, & alibi.

τοδεύτερον II, 189.

τοέπειτα ἀσφαλῶς ἕξει, & τοαυτίκα III, 158.

τοιοῦτον. βασανιζόμενος διὰ τὸ τοιοῦτον IV, 322. ἀθρόους τοσούτους ξυμμάχους καὶ τοιούτους οὐ ῥᾴδιον εἶναι λαβεῖν III, 305. Demosth. Coron. 356 a.

τόλμα. ἡ ἀλόγιστος τόλμα ἐκ τοῦ παραχρῆμα περιδεοῦς ἐγένετο IV, 92. & alibi, οὐδ' ἡ ἀπειρία τοσοῦτον λείπεται, ὅσον τόλμῃ προέχετε. & D. Halic. 241, 11. vid. παρέχω.

τολμᾶν II, 253. 290. IV, 67. II, 65.

τόλμημα. ἀδοκήτου τοῦ τολμήματος γενομένου IV, 245. II, 42. *ausa*, Virgil. Philo V. Mos. 1. in malam partem Aristoph. Pl. 419, & Eccl. 106.

τολμηρῶς II, 278. *audacissime*, Caesar.

τολμηταὶ παρὰ δύναμιν I, 98. agn. Thom. Mag.

τοπάλαι I, 9. II, 323. Pindar. Ol. 10, 104. Herodot. I, 5.

τοπαντάπασιν II, 298.

τοπαραυτίκα I, 42. III, 309 &c. Herodot. I, 19.

τοπαραχρῆμα IV, 88.

τοσοῦτον, sine voce, ad quam referri potest: δυνάμει προύχων, καὶ οὐ τοσοῦτον τοῖς ὅρκοις κατειλημμένους τοὺς μνηστῆρας ἄγων, τὸν στόλον ἀγεῖραι I, 14. vid. τοιοῦτον, & τόλμα.

τοῦ, sine praep. καθῄρει τὸ λῃστικὸν, τοῦ τὰς προσόδους μᾶλλον ἰέναι αὐτῷ I, 9.

TP. τραυματιζομένων πολλῶν III, 56. vid. κατατραυματίζω. τραυματισθεισῶν τῶν νεῶν cit. Pollux. Herod. Uran. v. πολλά.

Υ.

Φ.

ἐς χάριν τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων, ibid. τὰς ὁμοίας χάριτας μὴ ἀντιδιδόναι αἰσχρὸν II, 264. D. Halic. 195, 19. ὀφειλων Diodor. 647 c. ἀποδώσειν 742 d. τῶν Μεσσενίων χάριτι πεισθεὶς, Messeniorum, qui in gratia apud eum erant, verbis adductus II, 309.

χαρισαμένοις μᾶλλον ἢ βιασαμένοις III, 31. v. Ulpian. Χεῤῥ. & Τιμ. 336, 2. 372, 3.

ΧΕ. χειμασθεῖσαι σποράδες πρὸς τὴν Πελοπόννησον κατηνέχθησαν II, 273. Diodor. 132 a.

χείρ. ἐς χεῖρας ἦεσαν III, 107. χωρεῖν D. Hal. 296, 2, & 606, 5. πολλῇ χειρὶ ἐπεβοήθουν πάντες II, 312. Herod. VII, 20. ubi pro ἀνομένῳ M. & Vulg. Codex Arch. ἀναισιμομένῳ, quod perplacet. vid. Polyb. p. 32.

χειροποίητος (φλὸξ) II, 119. ὁδοὺς D. Halic. 642, 45. χειροποιήτως Ioseph. 1316.

χειροτέχναι IV, 214. D. Halic. 173, 14.

χειρουργεῖν V, 106.

χειρώσεσθαι III, 36. D. Hal. 113, 8. Gloss. in Xenophon. p. 64 b. Herodot. II, 71. χειρωθέντος Diodor. 38 c. & 64 b.

ΧΗ. χηλὴ (τοῦ λιμένος) IV, 261. vid. Var. Lect.

ΧΡ. χράομαι. κηρύγμασι χρήσασθαι ἐπιτηδείοις II, 5. τῇ σφετέρᾳ ἐμπειρίᾳ χρήσασθαι III, 53. vid. Corinthum 150. Noster III, 345. IV, 220. II, 28. 29. hisce παραπλήσιον est apud Ovid. *utitur* hero: de iaculo. παραδείγμασι τοῖς προγιγνομένοις χρώμενοι II, 184. γνώμησι Ἰώνων Herodotus II, 15. ubi Bodl. μόνου. δικαίῳ χρήσθων III, 233. apud Th. Mag. χρῶσαν Λακεδαιμονίοις, pro χρησμῳδοῦσαν Suidas III, 690.

χρηματίζομαι. οἰόμενοι χρηματιεῖσθαι, μᾶλλον ἢ μαχεῖσθαι IV, 191. Thom. Magister.

χρηματίζω. τισὶ πόλεσιν ἐχρημάτισε περὶ φιλίας, egit *de* &c. III, 211. alibi χρηματίσαντες, rebus transactis. vid. Ulpian. ad στεφ. 356, 1.

χρῆναι διαναυμαχεῖν V, 120. v. Th. Mag. & Ulpian. 358, 1.

χρῆσις. τῆς ἵππου οὐδεμία χρῆσις ἦν IV, 182.

χρησμολόγοι II, 37. V, 3.

χρόνος. ἀθυμίαν πλείστην ὁ χρόνος παρεῖχε, mora III, 41. πολλῶν διατριβομένων Herodot. IV, 201. vid. Nostrum III, 114. 125. IV, 7. Polyb. p. 10. τὸν ἅπαντα χρ. pro *aeternum*, Simonides.

ΧΩ. χωρὶς δὲ, praeterea vero II, 24. 194. D. Hal. 685, 24.

Ψ.

ΨΕ. ψέγομαι. ἡ ἐπιείκεια τοῦ διδάσκειν &c. οὐ ψέγεται III, 336.

INDEX
SCRIPTORUM VETERUM
Qui in Notis & Var. Lectionibus emendantur, aut illustrantur.

INDEX CRITICUS.

Erratum.

Vol. V. pag. 3. *l.* 10. *διεφθάρται*, *leg.* *διεφθάρθαι.*

